

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

THE JACKSONVILLE RAYS HOCKEY SERIES #2

RUCKING WILD

EMILY RATH

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

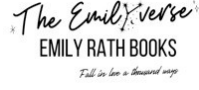
Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunumuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

VAHŞİ PUCKING

JACKSONVILLE RAYS HOKEYİ #2

EMILY RATH

İÇİNDEKİLER

Yazarın Notu

Troplar, Etiketler ve İçerik Uyarıları

Işınlarla Tanışın

Plaj Günü: Bonus Sahne

Tess Ryan

Bölüm 1

Bölüm 2

Bölüm 3

Bölüm 4

Bölüm 5

Bölüm 6

Bölüm 7

Bölüm 8

Bölüm 9

Bölüm 10

Bölüm 11

Bölüm 12

Bölüm 13

Bölüm 14

Bölüm 15

Bölüm 16

Bölüm 17

Bölüm 18

Bölüm 19

Bölüm 20

Bölüm 21

Bölüm 22

Bölüm 23

Bölüm 24

Bölüm 25

Bölüm 26

Bölüm 27

Bölüm 28

Bölüm 29

Bölüm 30

Bölüm 31

Bölüm 32

Bölüm 33

Bölüm 34

Bölüm 35

Bölüm 36

Bölüm 37

Bölüm 38

Bölüm 39

Bölüm 40

Bölüm 41

Bölüm 42

Bölüm 43

Bölüm 44

Bölüm 45

Bölüm 46

Bölüm 47

Bölüm 48

Bölüm 49

Bölüm 50

Bölüm 51

Bölüm 52

Bölüm 53

Bölüm 54

Bölüm 55

Bölüm 56

Bölüm 57

Bölüm 58

Bölüm 59

Bölüm 60

Bölüm 61

Bölüm 62

Bölüm 63

Bölüm 64

Bölüm 65

Bölüm 66

Bölüm 67

Bölüm 68

Sonsöz

Teşekkür ederim

Yorum Bırakın

Ayrıca : Emily Rath

YazanYazar

Hakkında

Telif Hakkı© 2023 Emily Rath Books.

Tüm hakları saklıdır.

İlk olarak 2023 yılında yayımlanmıştır.

Rath, Emily

VAHŞİ PUCKING

Bu kitabın hiçbir bölümü, yayıncının önceden izni alınmaksızın çoğaltılamaz, dağıtılamaz, saklanamaz, bir erişim sisteminde tutulamaz veya yayımlandığı yöntem dışında herhangi bir yöntemle iletilemez.

Tümü

bu yayında yer alan karakterler hayalîdir ve yaşayan ya da ölmüş gerçek kişilerle olan her türlü benzerlik tesadüfîdir.

eKitap ASIN: B0BXMJDB4C eKitap

ISBN: 979-8-9877933-8-1

Ciltsiz ISBN: 979-8-9877933-9-8

Kapak tasarımı: Maldo Designs

Bu, artık geride bıraktığınız evliliklere, arkadaşlıklara ve aile dinamiklerine hapsolmuş tüm otuzlu yaşlar için. Kendinizi özgür bırakın. Nasıl uçtuğunuzu izleyin.

Oh, ve pegging'i bir dene.

KİTAP BLURB

Benim adım Tess Owens ve hayatım resmen yanıyor. En iyi arkadaşımın düğününde dans etmenin alevleri yakacak bir kibrit olacağını hiç düşünmemiştim. Ama tek bir dokunuş, tek bir özlem dolu bakış... ve elinde kameralı telefon tutan sinsi bir yemek şirketiyle, neredeyse eski kocam tüm hayatımı yakmaya hazır.

Sıcakla yüzleşmek istemediğim için en iyi yaptığım şeyi yapıyorum: Koşuyorum. Doğruca Rachel ve NHL hokey oyuncularından oluşan takımının kollarına. Bir oyuncu diğerlerinden ayrılıyor. Jacksonville Rays'in yıldız forveti Ryan Langley sakatlanmıştı. Kapımda belirip kendini oda arkadaşım ilan ettiğinde hayatımın sürprizini yaşıyorum.

Şimdi yeni bir iş kurmak için altı haftam var. Özgürlüğüm için savaşmak için altı hafta... Tüm bunlar, büyüleyici bir gülümsemesi ve yükselişte olan bir kariyeri olan bu Amerikan tatlısına karşı artan çekimimle savaşırken olacak. Benden on yaş genç olduğunu söylemiş miydim? Ryan'ın benim dramıma ihtiyacı yok. Ve hiçbir ortak noktamız yok. Ama bana hissettirdiklerini inkar etmek gittikçe zorlaşıyor. Vahşi. Eğlenceli. *Özgür*.

Yaşın sadece bir sayı olduğunu söylediğinde ona inanmak istiyorum. Geçmişimizin bizi sonsuza dek tanımlamadığına inanmak istiyorum. Ama önce kaçmayı bırakmalıyım. Korkularımla yüzleşmeliyim. Ryan Langley masum bir dansla bu yangını başlatmama yardım etti. Ya bu alevleri körüklememiz gerekiyorsa? Ya birlikte yanmamız gerekiyorsa?

PUCKING WILD, pozitif büyük beden ve biseksüel temsili ile baharatlı bir MF ters yaş farkı hokey romantizmidir. Bu, uluslararası çok satan Jacksonville Rays Hockey serisinin İkinci Kitabıdır. Seri, Rachel'in hikayesi ile başlıyor ve bu hikaye baharatlı ön roman O BİR GECE'de başlıyor.

YAZARIN NOTU

Bu Jacksonville Rays Hokey Serisinin ikinci kitabıdır. Birinci Kitap, PUCKING AROUND, Rachel'ın hikâyesidir. PUCKING WILD'da en iyi okuyucu deneyimini elde etmek için PUCKING AROUND'dan bilmeniz gerekenler burada:

- Rachel ve Tess, Cincinnati'de birlikte yaşarken Rachel spor hekimliği bursu kazanıp NHL'nin en yeni genişleme takımı olan Rays'e katılmak için Jacksonville'e taşındığında en iyi arkadaşları
- Rachel şu anda iki Rays (defans oyuncusu Jake ve kaleci Ilmari) ve Ekipman Müdürü (Caleb) ile çok eşli bir ilişki yaşamaktadır
- Ilmari bir bağış gecesinde acele bir karar verdi ve deniz kaplumbağalarını koruma amaçlı bir kar amacı gütmeyen kuruluşa yarım milyon dolar bağışladı
- Jacksonville'e yaptığı bir ziyarette Tess, Rays takımının forveti Ryan Langley ile tanışır. Sahilde sevimli bir tanışma anı yaşarlar, ardından Jake'in evinde Ryan'ın Tess'i doğum günü kıyafetiyle görmüş olabileceği gizli bir öpücük gelir (o sahneyi buraya ekledim, okumaya devam edin)
- Tess ve Ryan plaj gününden beri birbirlerini görmediler ve konuşmadılar.

PUCKING AROUND 200 bin kelime uzunluğunda, bu yüzden çok daha fazlası oldu, ancak burada bu kadar özetleyeceğim. Gidin okuyun. Baharatlı ön roman O BİR GECE ile başlayın. Bu hikâye Los Angeles'taki o meşum gecede başlıyor.

Rachel elini pleksiglasın üzerine koyup Ilmari Price'a yeni soyadını kazanması için meydan okuduğunda. Keyfini çıkarın!

XO,

Emily

MECAZLAR, ETİKETLER VE İÇERİK UYARILARI

TROPES

Hokey romantizmi, ters yaş farkı (F33/M22), arkadaştan sevgiliye, kazara oda arkadaşı

ETİKETLER

MF, hokey romantizmi, romantik komedi, instalust, önce o düşer, ters yaş farkı, kazara oda arkadaşı, pozitif büyük beden temsili, biseksüel tanrıça, dom(me)/sub, oyuncak oyunu, pegging için yalvarmak, biri her zaman çıplaktır, çalma listesindeki tüm Taylor Swift şarkıları Ryan'ındır, bir öpücük yeterlidir

İÇERİK UYARILARI

Bu kitap, narsist ve istismarcı bir partnerle evliliğinde kapana kısılmış bir karakter de dahil olmak üzere okuyucular için rahatsız edici olabilecek bazı temalar içermektedir. Gaslighting, küçümseme ve kontrol, utanç ve suçlama girişimlerine maruz kalmaktadır. Bir noktada, partneri onu boynundan tutarak fiziksel şiddete başvuruyor (sayfada tasvir edilmiştir). Sözlü ve duygusal istismarın sayfa içi tasvirleri de dahil olmak üzere, onun tarafından uygulanan diğer şiddete atıfta bulunmaktadır. Ailesi, kadını kontrol etmek ve gaz vermek için ona yardım etmektedir.

Ahlaki çifte standartlar da dahil olmak üzere işyerinde cinsiyetçilik tasvirleri de vardır. Ayrıca takip, taciz ve şantaj unsurlarını da okuyacaksınız. Ana karakterlerin rızaları olmadan fotoğrafları çekilir (bunu birbirlerine yapmazlar).

Bir karakter sayfada tarif edilen bir yaralanmaya maruz kalır (kan veya vahşet yok). Bir karakter aynı zamanda şiddetli disleksiden muzdarip ve bir dizi başa çıkma stratejisi sergiliyor. Aynı karakter disleksisiyle bağlantılı olarak kendini küçümseyen açıklamalar yapmayı da içeren yetersizlik duygularına sahiptir. Bu karakter öğrenme farklılıkları nedeniyle başkaları tarafından utandırılmaktadır (sayfada).

Yukarıdakilerin yanı sıra, bu kitap dom(me)/sub, darbe oyunu, anal oyun, esaret, nefes oyunu, oyuncak kullanımı, pegging ve övgü unsurlarını içeren ayrıntılı MF seks sahneleri içerir.

YILDIZ İŞARETLERİ

- TESS: İkizler (hava): eğlenceli, meraklı, tutkulu
- RYAN: Başak (toprak): metodik, kararlı, nazik

RYAN'IN EN SEVDİĞİ BEŞ TAYLOR SWIFT ŞARKISI

1. Daha Önce Sevdiğin Tüm Kızlar
2. Enchanted (Canlı)
3. Gün ışığı
4. Lavanta Pus
5. I Knew You Were Trouble (Taylor's Version)

RAY'LERLE TANIŞIN

OYUNCULAR

Davidson, Tyler "Dave-O" (#65): yedek kaleci

Fields, Ethan (#94): forvet

Gerard, Jean-Luc "J Lo" (#6): defans oyuncusu

Gordon, Sam "Flash": çaylak, ilk beşte değil

Hanner, Paul (#24): defans oyuncusu

Jones, Brayden "Jonesy": çaylak, ilk beşte değil

Karlsson, Henrik (#17): forvet

Langley, Ryan (#20): forvet

Morrow, Cole (#3): defans

oyuncusu

Novikov, Lukas "Novy" (#22): defans oyuncusu

O'Rourke, Patrick "Patty": çaylak, ilk beş

başlamayan O'Sullivan, Josh "Sully" (#19): forvet,

Kaptan Perry, David "DJ" (#13): forvet

Price, Ilmari "Mars" (#31): başlangıç kalecisi

Price, Jake (#42): defans oyuncusu

Walsh, Cade (#10): forvet

West, Connor "Westie": çaylak, başlangıç yapmıyor

KOÇLAR

Andrews, Brody: Yardımcı Antrenör
(savunma) Denison, Nick: Yardımcı
Antrenör (hücum) Johnson, Harold "Hodge":
Baş Antrenör Tomlin, Eric: Kaleci Antrenörü

TAKIM DESTEĞİ

Gordon, Jerry: Ekipman Müdür Yardımcısı Price,
Caleb: Ekipman Müdür Yardımcısı

TIBBİ DESTEK

Brady, Brad: Geçici Fizik Tedavi Direktörü O'Connor,
Teddy: PT stajyeri
Price, Rachel: Barkley Fellow
Tyler, Scott: Takım Doktoru

OPERASYONLAR/YÖNETİM

Francis, Vicki: Operasyon Müdürü
Ortiz, Claribel: Sosyal Medya Yöneticisi
James, Poppy: Halkla İlişkiler Direktörü Talbot,
Mark: Genel Müdür

DİĞER ÖNEMLİ KARAKTERLER

Ford, Joey: Out of the Net Gerard,
Lauren: J-Lo'nun karısı Kline,
Mike: Ryan'ın menajeri Lemming,
Cheryl: Out of the Net Lemming,
Nancy: Ağın Dışında O'Sullivan,
Shelby: Sully'nin karısı
Owens, Troy: Tess'in ayrı yaşadığı
kocasını Owens, Bea: Tess'in
kayınvalidesi Putnam, Charlie: Tess'in
avukatı

PLAJ GÜNÜ: BONUS SAHNE

Tess ve Ryan ilk kez sahilde, Ryan'ın yanlışlıkla kafasına bir futbol topu atmasıyla tanıştılar. Herkesin bildiği kadarıyla, ilişkileri bu kadardır. Aşağıdaki sahne PUCKING AROUND'un sonuna eklenmiş bir bonus sahne olarak sunulmuştur. Bu anın yaşandığını sadece Tess ve Ryan biliyor.

Artık sen de biliyorsun.

Dua Lipa'dan alıntılacak olursak, "Bir öpücük yeter..."

TESS

L isten, plajı diğer kızlar kadar çok seviyorum. Kelimenin tam anlamıyla her bahaneyi kabul ederim rock bir supercute sunhat ve bazı yüksek belli bikini

Altılar. Özellikle bir galon buzlu çayla plaj havlusuna uzanıp seksi hokey oyuncularından oluşan bir takımın futbol topuna vuruşunu izlemeyi seviyorum. Güneş kremiyle yağlanmış ateşli erkekler, parlak öğleden sonra güneşinde esneyen dalgalı kaslar? Günü geçirmek için fena bir yol değil.

İşte sahilde sevmediğim şey: kum. Yani, bu kadar kum yeter. Her yere bulaşıyor! Ayak parmaklarınızın arasına, göğüslerinizin altına, kıcınızın çatlağına. Biraz chapstick sürmek gibi devasa bir hata yaptım ve günün geri kalanında dudaklarımdaki küçük taneleri yaladım.

Saçlarımin durumuna hiç girmeyeyim bile. Bahse girerim plajın yarısı buklelerimin arasında saklanıyordur. Teorimi test etmek için kalın at kuyruğumu biraz sallıyorum. Omuzlarıma çarpan kum tanelerini hissedince inliyorum.

Evet, siktir git kum.

Jake Compton'ın evinin arka basamaklarını atlayarak çıkıyorum, plaj çantamı güneşten yanmış omzuma yüzümü buruşturarak koyuyorum ve güvenlik kodunu girmek için uzanıyorum. Rachel ve Rays'in geri kalanı hâlâ plajdalar ama ben kıcıma giren bu kum hissinden alabileceğim kadarını aldım. Duş almaya hazırım.

Ve zavallı kızıl tenimin acımasız güneşten biraz uzaklaşmaya ihtiyacı var. Üzerimden yayılan sıcaklığı şimdiden hissedebiliyorum. Birkaç saat sonra, elimde bir şişe aloe vera ile Rachel'ın kucağında sürünüyor ve acımı dindirmesi için ona yalvarıyor olacağım.

Ya da belki cildime aloe sürmesi için güçlü ve seksi bir Ray bulabilirim.

Aşağı, kızım.

Daha önce Rachel'a evsiz vatozlar için bir insani yardım derneği kuracağım konusunda acımasızca takılarak iyi bir gösteri yapmıştım. Ama ciddi değildim... tamam, *tamamen* ciddi değildim.

Tamam, ciddiydim ama sadece bir düşünce deneyi olarak. Eylem yok. Hayır. Bu hafta sonu Tess için seks yok. Delicesine yakışıklı ve yırtık profesyonel bir hokey oyuncusuyla sefahat dolu bir gece geçirme fikri her ne kadar hoşuma gitse de Rachel Price benim en iyi arkadaşım. Onun dengesini bozacak bir şey yapmak istemiyorum. Ve onun oyuncularından biriyle takılmak mı? *Hastalarından* biriyle?

Evet, bu çok kötü bir fikir gibi görünüyor. Vatozların doğal ortamlarında kesinlikle tadını çıkaracaksınız. Sadece fotoğraf çekin, sadece ayak izi bırakın.

Aceleyle Jake'in evine giriyorum, parmak arası terliklerim parke zemine çarpıyor. Klimanın soğuğu vücudumu tepeden tırnağa sarıyor ve kollarımda tüylerim diken diken oluyor. Aceleyle yemek masasının etrafından dolanıyorum ve büyük plaj çantamı mutfak adasının üzerine bırakıyorum.

Jake'in harika bir evi var. Yani, olmalı. O zengin bir NHL oyuncusu. Bekar, çocuğu yok, yükümlülükleri yok. Harika bir evi karşılayabilir. Her şey şık ve modern, çok erkekse - toprak rengi ahşap detaylar, kanepelerde ve deri sandalyelerde sıcak griler ve kahverengiler, endüstriyel bir hava veren metal aksanlar.

Büyük olasılıkla Rachel tarafından eklenen küçük kadınsı dokunuşlar da görebiliyorum. Masanın ve adanın üzerindeki vazolarda çiçekler duruyor. Her sandalyenin ve koltuğun arkasında battaniyeler var. Rachel soğukkanlı, yemin ederim. Ben sürekli kıyafetlerimi çıkarıyorum, o ise sürekli kat kat giyiyor.

Buraya taşınıp kimsenin fark etmemesini umarak ne düşündüğünü bilmiyorum. Ben de kendime zarar verme eğilimim olduğunu sanıyordum. Başımı sallayarak gülümsüyorum. Olduğu kişi olmaktan başka çaresi yok ve Rachel Price şişedeki şimşek gibi. Erkeklerin onun için kullandığı küçük lakapları duydum. *Kasırga*. Mükemmel bir isim.

Gölgelerde saklanabileceğini sanıyor. İnsanların onu fark etmeyeceğini düşünüyor. Sanki sessiz kalır, işini yapar ve ses çıkarmazsa spot ışıklarından sonsuza dek kaçabilirmiş gibi. Ama bir kasırgayı kim görmezden gelebilir ki? Bunu daha bugün sahilde gördüm. Bütün erkekler ona doğru çekiliyor, hatta

evli adamlar. Ve bu ürkütücü ya da cinsel bir şekilde değil. Sadece yapamazsın Rachel Price'ı fark *etmemiş*.

Plaj çantamı karıştırırken havlumu ve mayo kılıfımı çıkarıyorum. Uçağım yarın sabah kalkıyor, bu yüzden plajın yarısını Cincinnati'ye geri götürmek istemiyorsam bunların hepsini yıkamam gerekiyor.

Plaj şapkamı tezgâhın üzerine fırlatıyorum ve havacı gözlüklerimi de çıkarıyorum. Sonra mutfaktan geçip çamaşır odasını garaja bağlayan küçük koridora doğru ilerliyorum. Jake'in büyük siyah teçhizat çantası zeminin ortasında duruyor, hokey malzemeleri ise bir tür endüstriyel lavabo alanında asılı duruyor.

Çantasından burnumu kaldırmama neden olan küflü bir koku geliyor. Çamaşır makinesinin kapağını çekiştirerek açıyorum, havlumu ve örtümü içeri itiyorum. Tereddüt etmeden mayomu da çıkarıyorum. Hâlâ biraz nemli, bu yüzden üzerimden sıyırmam gerekiyor. Bunu yaparken ayak parmaklarıma biraz kum dökülüyor.

"Oh, iğrenç," diye mızızlanıyorum ve *popomun* yumuşak bir patırtıyla ayak bileklerimin etrafından aşağı inmesine izin veriyorum.

Sonra üstümün arkasındaki kancayı çözüyorum ve omuz silkiyorum, bu hareket güneş yanığı omuzlarımı gererken yüzüm buruşuyor. Aşağı bakıyorum ve kıkırdama krizine giriyorum. Göğüslerime yapışmış minik deniz kabuğu parçaları var.

Kıçımda kum, göğüslerimde kabuklu kabuklar. Ariel bunu nasıl bu kadar çekici gösterebiliyor?

Mayomun iki parçasını da kaptığım gibi çamaşır makinesine atıyorum ve biraz deterjan ekleyip çalıştırıyorum. Makine bip sesi çıkarıyor ve tıklıyor, tambur suyla dolmaya başladığında kapı kilitleniyor.

Tanrım, kaç? Arkadaşım Charity saat 5:00'te beni almaya gelecek. Dişçilikle ilgili bir kongre için şehre geldi ve St. Augustine'de akşam yemeğine çıkacağız. Üniversitede tanışmıştık ama onu yıllardır görmedim. İlk yılımızda aynı yurttta kalmıştık ve ikimiz de oda arkadaşlarımızdan nefret ediyorduk. Horlayan ve yüz yıkayıcımızı çalan kızlardan şikayet ederek kaynaşmıştık.

Mutfağa doğru aceleyle geri dönüyorum, köşeyi dönerken iki elim saç bağımı çözmek için havaya kalkıyor. Telefonum adanın ucunda, plaj çantamın yanında duruyordu. Telefonumu ve buzlu çay bardağımı kaptığım gibi parmak arası terliklerimi taburenin yanına atıyorum. Telefonumun ön yüzüne dokunup saati okuyorum.

16:17.

Vay be, az kaldı.

Pipetten uzun bir nefes çekerek buzlu çayımı yudumluyorum. Tanrım, çok güzel. Limonlu, ferahlatıcı ve buz gibi serin. Buzun dilimin üzerindeki hissi

tenimdeki ateşi soğutuyor.

Arkamdan gelen bir hışırtı sesiyle d6nd6m, telefon elimdeydi. Kilerin kapısı ardına kadar açıktı. Ben bir hamle yapamadan, arkası d6n6k, elleri altı parti b6y6kl6ę6nde cips torbasıyla dolu bir adam dışarı ıktı.

G6zlerimiz aynı anda buluşuyor. Tanrım, onunkiler çok g6zel, parlak ve elma yeşili. Bu Langley, sahilde bana futbol topuyla vuran k6pek yavrusu. Kahretsin, Frito-Lay reklam setinden yeni çıkmış gibi g6r6n6yor. Dağınık sarı saçları r6zg6rda savruluyor ve bronzlaşmış, kesilmiş kasları var. S6rf şortu dar kalçalarına oturuyor ve beyaz bir deri şeridini g6steriyor. Onu yalamak istiyorum. O inci gibi beyaz tenin ne kadar aşağıya indiğini g6rmek istiyorum.

Tekrar g6zlerine bakmadan 6nce incelemem sadece birkaç saniye s6r6yor. İşte o zaman onun da bana aynı şeyi yaptığını fark ettim. Jake Compton'ın mutfağının ortasında, sanki kendi tek kadınlık g6sterimi yapıyormuşum gibi duran çıplak v6cuduma baktı: Botticelli'nin "Ven6s'6n Doğuşu." Tek eksiğim 6zerinde duracağım bir istiridye kabuğu.

"Hangi cehennemden geldin sen?" Sol kolumu çıplak g6ę6slerimin 6zerine vurarak ağlıyorum. Telefonumu tutmaya devam eden sağ elimi aşağı indirip kediye 6rtmeye çalışıyorum ama başaramıyorum.

Langley'nin g6zel yeşil g6zleri daha da b6y6r. Ağzı bir balık gibi kıpırdarken, sonunda kafasında tutabildiği tek d6ř6nceyi ağzından kaçırdı. "Sen neden ıplaksın?"

RYAN

(Tanrım. Lanet olsun. Oh kahretsin.

Doktor Price'ın arkadaşı Compton'ın mutfağının ortasında duruyor. Çıplak kışkıl. Kahretsin, harika görünüyor. Salyalarım akıyor. Terliyorum.

Yani, bütün gün o seksi kırmızı mayosunun içinde onu inceledim. Özellikle de dirseklerinin üzerinde doğrulup güneş kremi göğüslerine sürdüğü zaman. Gözleri kapalıydı, kayanın üzerindeki bir denizkızı gibi güneşi içine çekiyordu. Yalan söylemeyeceğim, bu bana yarı yarıya heyecan verdi. Başımı soğuk suya sokmak için yüzmek istiyormuş gibi yapmak zorunda kaldım.

Şimdi burada duruyor ve hayallerimdeki gibi görünüyor. Kumral bukleleri yüzüne ve sırtına dökülüyor. Omuzları parlak pembe, güneşten yanmış. Çilli yanakları da öyle. Burnunun ucu parlak ve kırmızı. Eminim tenine dokunsam, güneşin sıcaklığının içinde hapsoldüğünü, yüzeyin hemen altında yandığını hissederdim.

Gözlerimin aşağıya inmesine izin verdim. Göğüsleri çok büyük ve dolgun, meme uçlarının deri fildişi renginde ve lekesiz, en yumuşak allık pembesine doğru soluyor. Ve iki tane mükemmel tomurcuğu var. Onun hayatını emebilir, sadece dilimle onu orgazma ulaştırabilirim. Kalçalarının genişliğine, uyluklarının kalın kıvrımlarına hiç girmeyeyim bile. Sanki bu amını benden saklayabilirmiş gibi onları birbirine bastırıyor.

İyi denemeydi, .

Tess... Adı bu. Kısa. Tatlı. Tess Owens,
Doktor Price'ın en iyi arkadaşı. *Kahretsin.*

Hâlâ Compton'ın mutfağında durduğumu, elimde bir kucak dolusu cipsle takım doktorumun çıplak en iyi arkadaşına baktığımı fark ettiğimde gerçeklik çığlık atarak bana geri geliyor. Sadece bakmıyorum. Planlar yapıyorum, ona dilimle, ellerimle neler yapabileceğimi hayal ediyorum-

Bir kolunu göğüslerinin üzerine atıyor ve bir elini amını örtmek için indiriyor. "Hangi cehennemden geldin sen?" diye bağıyor.

Bakışlarımı nabzım hızla atıyor. "Neden çıplaksın?"

Tanrıya şükür, o da en az benim kadar telaşlı. "Cidden, arkada açılan bir portal mı var? Sen bir çeşit ninja mısın?"

"Arka kapıyı kullandım," diye seslendim.

"Kilere geri dön ve bir havlu ya da başka bir şey bulmama izin ver," diyor.

İtaat etmeye hazır bir şekilde sertçe dönüyorum ve dirseğim kapı pervazına çarpıyor. "Ah-hassiktir-" Cips torbaları kollarımdan kayıp yere düşüyor. Onları görmezden gelerek, on iki yaşındaymışım gibi bir elimi gözlerime götürüyorum. Tek sorun şu ki artık göremiyorum ve lanet yüzümü Compton'ın kilerinin yan tarafına çarpıyorum. "Ah, kahretsin-" Geri çekilirken burnuma acı saplanıyor.

"Aman Tanrım," diye soluk soluğa kalıyor. "İyi misin?"

"Ah," diye inliyorum, geri adım atıyorum ve bu sırada bir paket cipsi eziyorum.

"Langley, kanaman var!"

Elimi yüzümden uzaklaştırıyorum ve evet, avucumda kan var. "Uh... sorun yok," diyorum, başımı arkaya eğip burnumun köprüsünü sıkarak.

Mutfak adasının etrafında koşturuyor. "Bekle," diye sesleniyor.

Başımı aşağı eğiyorum ve lavabonun üzerine eğilirken mükemmel kıcının yuvarlak kıvrımlarını izliyorum. Çok şirin küçük gamzeleri var, sırtı eğimli, lavabonun koluna uzanıp kapatırken göğüsleri sallanıyor.

O aceleyle ilerlerken başımı geriye atıp gözlerimi hızla kaçırıyorum.

"Al," diyor ve suyla ıslatılmış bir bulaşık bezi uzatıyor. "Sen iyi misin?"

Önce aşağıya, sonra ona bakıyorum, bakışlarımı göğsünün üzerinde tutmaya çalışıyorum. "Uhh... neden kullanmıyorsun?"

Gülüyor, bulaşık bezini kaldırıyor. "Şirin şey, bununla ne yapmamı bekliyorsun? Meme ucu şapkası mı yapayım?"

Evet, şimdi yine meme uçlarına baktım. Başımı tekrar arkaya eğerek inledim.

Yaklaşıp tekrar uzatıyor. "Sadece al. O yüzü temizlememiz gerek."

İç çekerek alıyorum, burnumun altını siliyorum, diğer elimle köprümü tutuyorum. "Bak, burnumu sokmak istemem," diyorum. "Ama Compton'ın mutfağında neden çıplaksın?"

Kollarını göğsünün üzerinde kavuşturarak gülümsüyor. Meme uçlarını saklamak biraz yardımcı oluyor.

"Ben burada kalıyorum," diye yanıtlıyor. "Ve burada başka kimsenin olmasını beklemiyordum. Hepiniz plajdaydınız. Neden Compton'ın mutfağındasınız?"

"Beni daha fazla yiyecek almam için gönderdi," diye cevap veriyorum, yerdeki cips poşetlerini göstererek.

Ama bekle, bir şey mi kaçırdım? Tess iki kat mı yasak? Doc Price'ın arkadaşı olmak zincirli bir çit. Compton'ın kızı olmak ise tuğla duvar.

"Compton'la mı kalıyorsun?"

"Teknik olarak Rachel'la kalıyorum," diye yanıtlıyor çıplak kalçasını adaya yaslayarak.

"Ama... burası Compton'ın evi," diye cevap veriyorum, parçaları bir araya getiremeden. Gülümsemesi azalıyor, kıvrıkcık saçlarını kulaklarının arkasına tararken gözlerinde bir belirsizlik titreşimi belirliyor. "Evet, ... ikimiz de burada kalıyoruz. Rachel sahilde vakit geçirmek istediğimi biliyordu ve Jake hafta sonu için ikimize de misafir odasını teklif etti. Çok değil. Bir otelden daha ucuz.

Elbette."

Biraz rahat bir nefes aldım. "Evet, çok nazikti." "Evet, o harika biri," diye yanıtlıyor.

Çok güzel gözleri var. Sanırım ela, dışı orman yeşili ve ortası koyu karamel. Gözlerindeki bir şey kızıl saçlarındaki turuncunun daha parlak görünmesini sağlıyor. Sanki yanıyor, bir güneş ışığı gibi.

Ama onun gülümsemesi ve Compton'ı düşünmesi beni bir kanıtlamaya itiyor. Onu sermek istiyorum... ya da onu anlamsızca öpmek. İkisini de. Hak iddia etmek için ilkel bir dürtü hissediyorum. Bu çok saçma çünkü ben Ryan Langley'im. Eğlenceli adam, her zaman herkese gülümseyen. Arzuladığım tek rekabet buzda ya da Mario Kart pistinde.

Kaba bir mağara adamı gibi etrafta kasıla kasıla kadınları sahiplenmekten ve diğer erkeklerin ilgisini çekmeye çalışmaktan bahsetmiyorum. Ama şu anda, bu

güzel ve çıplak bir kadın karşımda dururken, kendimi bir kulüp aramaya hazır hissediyorum.

Ben Ryan. Sen güzelsin. Ateş ve bebek yap.

"Yani sen ve Compton... değilsiniz... onunla birlikte misiniz?"

Alay ediyor. "Asla olmaz. Asla olmaz. O adam o kadar sınırların dışında ki, başka bir tür de olabilir. Bir kelebek gibi... ya da akvaryumdaki seksi bir balık. Tess bakabilir ama dokunamaz."

"Neden bu kadar yasak?"

Bana düz bir bakış attı. "Puppy, onun benim için sınırda olmasını ister misin? Bize tuzak kurmak ister misin? Belki bu mutfakta bana biraz sürtünmesini izlemek istersin-"

"Hayır," diyorum, yanaklarım yanıyor.

"Hayır mı?" diye , gözleri parlıyor. Benimle alay ettiğini

biliyorum. "Hayır," diye tekrarlıyorum. "Compton yok."

"bile geçmezdi," diye yanıtlıyor. "Burnun nasıl, köpekçik?"

Mutfak bezini bırakıyorum, kanımın koyu lekesini görüyorum. "Sanırım durdu-bekle-neden bana öyle diyorsun?"

Çıplak bir omuz silkiyor. "Çünkü uyuyor. Yuva arayan kayıp bir köpek yavrusu gibisin, çok tatlı ve duyarlısın. Senin zevkin ne?"

Elimde kanlı bezle kıpırdamadan duruyorum. "Ne?"

"İnsanları okuyabildiğimi düşünmek hoşuma gidiyor," diye yanıtlıyor.

"Seni okumak zor, Langley."

"Bana Ryan de," diyorum, kirli bezi tezgâha atmak için onun yanından geçerken.

Derin bir nefes alıp veriyor. "Tamam. Ryan olsun o zaman. Bana bir sır ver Ryan."

"Bir sır mı?"

"Evet, beni çıplak gördün, bu yüzden sadece adil görünüyor. Şansımızı eşitleyelim." "Ne tür bir sır?" Nabzımın attığını hissederek söylüyorum. Bu kadın

bana bir şeyler yapıyor, tam olarak anlayamadığım şeyler.

Yine omzunu silkiyor. Yarın canı yanacak. Bir hafta içinde deli gibi soyulacak. Florida güneşine alışık değil.

Çünkü o burada yaşamıyor.

O yasak bölge, yarın gidiyor ve onu bir daha asla göremeyeceksin.

O senin değil.

"Tadının nasıl olduğunu bilmek istiyorum."

Kahretsin, bu kelimeleri yüksek sesle mi söyledim? Ben söylemiş olmalıyım çünkü bana deliymişim gibi bakıyor.

"Ryan-"

"Bir öpücük," diyorum, nefes nefese. "Bu benim sırrım. Bir öpücük istiyorum. Bir öpücük.

Senden."

Dolgun dudakları bir yana yatarak bana seksi bir yarım gülümseme gönderdi. "Peki senin gibi bir adam benim gibi bir kızın bir öpücüğüyle ne yapar?"

"Tadını çıkar," diye cevap veriyorum. "Değerini bilin. Yağmurlu bir gün için sakla."

Şimdi yine gülümsüyor ve bunun içimi ısıttığını hissediyorum. "Bunu sevdim," diye cevap veriyor, sesi yumuşak. "Nerede olursak olalım, o karanlık ve yağmurlu günlerde bulutlar üzerimize çöktüğünde, bu anı içine oturabiliriz. Rüzgârlı, güneşli ve özgür olmanın nasıl bir his olduğunu hatırlayabiliriz."

Kelimeleri söyleyiş şekli beni büyülüyor. Başka tarafa bakamıyorum.

"Anlaşma şu Ryan," diyor. "Çıplak ve savunmasızım, bu yüzden mükemmel bir centilmen olmalısın, tamam mı? Bana elini sürmek yok. Bir öpücük istedin ve ben de sana öpücük vereceğim."

Tanrım, bu olamaz. Buraya Fritos için geldim. Gelmek bile istemedim. Sanford'la yazı tura atışını kaybettim. Şimdi burada muhteşem çıplak bir kadınla duruyorum ve o beni öpecek.

Kalçasıyla adayı hafifçe iterek aramızdaki mesafeyi kapatıyor. Ben 1.80 boyundayım, ki bu profesyonel bir hokey oyuncusu için oldukça ortalama, ama diğer Rays'lerin hepsi dev gibi. Hatta Kinnunen 1.75 boyuyla tam bir ayı. Onun yanında paten kayarken, neredeyse cılız hissediyorum.

Ama şimdi değil. Aşağıya baktığımda, Tess'in alnının çenemi zar zor sıyırdığını görüyorum. Alnına bir öpücük kondurmak için mükemmel bir yükseklik. Ama bu benim istediğim türden bir öpücük değil. Ben o dudakları istiyorum.

"Bunu yapmak zorunda değilsin," diyorum, kalbim küt küt atıyor.

"Göstiyorum," diyor, içeri girerken bakışları hâlâ çok yumuşak. "Ellerini arkada birleştir Ryan. Bileklerini kavra."

Tereddüt etmeden hareket ediyorum, dediğini yapıyorum.

"Seni uyarmalıyım," diyor, o yatıştırıcı sesiyle içimin derinliklerine işliyor. "Her tarafım kumla kaplı."

"Ben de," diye cevap veriyorum. "Bu bok her yere bulaşıyor."

"Mhmm." Bir santim daha yaklaşıyor. "Saçlarım, göğüslerim, kıçımın çatalı."

Sırıtiyorum. "Hâlâ çok güzelsin, Tess."

"Oh, biliyorum. Tadım biraz sert olabilir. Bunu bana karşı kullanma?"
"Asla," diye cevap veriyorum, kalbim boğazımda. "Tadım kan gibi olabilir."

Başını iki yana sallar. "Hayır, iyi temizlenmişsin. Görünürde bir damla bile yok." Rahatlayarak iç çektim. Bu büyük bir ruh hali katliamı olabilirdi.

"Bir öpücük istemiştin," diyor ve çıplak göğüsleri göğsüme değene kadar yaklaşıyor.

Ona dokunma dürtüsüyle savaşıyor inliyordum. Bunun yerine bileklerimi daha sıkı kavıyorum. "Evet," diyorum nefes nefese.

Güneşin ısıttığı teniyle beni kapı pervazına yaslayana kadar bana sürtünüyor. Elini kaldırıyor, iki parmağı göğüs kafesinde geziniyor, sonra yanağını avuçluyor. "Bir öpücük," diye fısıldıyor.

"Sadece bir tane," diye tekrarlıyorum, onu içime çekmek için eğilerek. Güneş losyonu, deniz tuzu ve bir çeşit hindistancevizli şampuan gibi kokuyor.

Birbirimizin ağzına karşı nefes alıyoruz, dudaklarımız ayırık. Gözleri çok güzel. Yüzünde binlerce çil var. Bazıları güneş yanığının parlak pembesinin altında saklanıyor.

"Bir öpücük, Ryan," diye mırıldanıyor. "Gelecek yağmurlu günler için."

"Bir öpücük," diye tekrarlıyorum. Hamlemi yapıyorum, yüzümü onunkine doğru indiriyorum, ayırık dudaklarım onunkilerle buluşuyor. Öpüşürken ikimiz de nefes alıyoruz.

Bu bir öpücük ya da dudakların iffetli bir fırçalanması değil. Hayır, bu bir yakma. Bir süpernova. Ağızlarımız açılıyor ve sonra içime doğru inliyor. Bu acıyan ihtiyacın en tatlı sesi. Beni istiyor. Bunu istiyor. Bunun farkına vardığımda anlaşılmamızı bozmaya hazırım. Onu kendime doğru çekmek, tezgâhın üzerine yatırmak ve içime gömmek istiyorum. Ona tapmak, onu memnun etmek, birlikte olurken adımları haykırmasını sağlamak istiyorum.

O bana bastırıyor, ben de ona karşılık veriyorum. Her iki eli de yüzümü kavıyor, dolgun göğüsleri çıplak ve bana karşı sıcak. Alay edip kovalarken ağızlarımız açık kalıyor. Alt dudağımı emiyor, dişleriyle ısıyor ve ben de dilimle onun tadına bakıyorum.

Bu kadar yeter. Öyle olmalı. Çünkü öpüşme başlar başlamaz geri çekiliyor.

"Mmm." Boğazında alçak bir ses çıkarıyor, gözleri kapalı, dudakları öpücüklerimle ıslanmış. Mayomun içinde sertleşmeme yetiyor. Eğer aşağı bakarsa görecektir. Bu lanet şeylerin içinde hiçbir şey saklayamazsın.

Sonra uzaklaşıyor, elleri yüzümü terk ediyor, tüm havamı da beraberinde götürüyor. Bana gülümseyerek bir elini ağzına götürüyor, iki parmağını dudaklarının üzerinde gezdiriyor. "Bu çok güzeldi Ryan. İyi öpüşüyorsun."

"Sen de öylesin," diyorum, kelimeleri nasıl oluşturduğumu hatırladığıma şaşırarak.

"Gitmem gerek," diyor, bakışları ocağın üstündeki saate kayıyor. "Ve senin de teslim etmen gereken cipsler var." Aramızda yerdeki dağınıklığı işaret ediyor.

Başımı sallıyorum, hâlâ şaşkın hissediyorum.

"Lütfen Rachel'a bundan bahsetme," diyor. "Senden utandığım falan yok," diye çabucak ekliyor. "Sen onun arkadaşı, hastasısın. Buna saygı duymak istiyorum."

Tekrar başımı salladım. "Evet, güzel. Ne istersen."

"Seninle tanıştığıma memnun oldum Ryan." Sanki az önce beni temellerime kadar sarsan bir öpücük vermemiş gibi çok rahat bir şekilde söylüyor.

"Evet...güzel."

"Şey... hoşça kal Ryan," diyor, bir adım daha uzaklaşarak. "Güle güle, Tess."

Dönüyor ve adanın ucundan telefonunu alıyor. Sonra tek bir giysi bile giymediği için hiç utanmadan uzaklaşıyor. Tatlı kıvrımları sallanıyor; kalçaları, uylukları. Köşeyi dönüp gözden kayboluşunu kalbim çarparak izliyorum.

Şimdi burada, Jake Compton'ın mutfağında tek başıma duruyorum ve aklımda tek bir düşünce yankılanıyor: Bu sadece başlangıç. Çünkü öylece çekip gitmesine izin vermem mümkün değil.

Tess Owens benim hayalimdeki kız..Sadece henüz bunu bilmiyor.

"Rachel!" Şampanyamdan bir yudum daha alarak bağıyorum. "Hadi kızım. Burada sakal bırakıyorum!"

"Dur bakalım," diye bağıırır. "Lanet fermuar sıkışmış. Kıracağım diye korkuyorum-"

"O zaman çık dışarı, senin için tamir edeyim," diyorum ayağa fırlayarak.

Bu gece tam bir kasırğa gibiydi. Rachel, Ilmari'ye, LA Kings'e karşı oynadıkları maç golsüz biterse onunla evleneceğini söyleyerek seksi küçük alayıyla meydan okumuştı. Şaka yapıyor, çünkü şu anda annesinin yatak odasında durmuş, Rachel'in annesinin gelinlik koleksiyonunu karıştırıp düğünde giymek için uygun bir şey aramasını bekliyorum. *Onun* düğününde.

Bu doğru, en iyi arkadaşımın sürpriz gece yarısı dörtlü düğününde nedime olmak üzereyim. Tanrım, Los Angeles'ı seviyorum. Gerçek rock 'n' roll tarzında, babası evini parti merkezi olarak ayarlamakla meşgul. Erkek kardeşi Harrison yemekleri koordine ediyor, annesi ise alt katta misafirleri davet ediyor ve çiçeklerin teslim edilmesi için çılgınca telefon ediyor.

Bu arada, ben de kıyafet görevindeyim. Ve bu işi ciddiye almak istiyorum. Asla yuva kuramayacağını düşündüğün bir kızın aynı anda üç erkekle evlenmeye karar vermesi her gün olan bir şey değil. Bu elbise yılların elbisesi olmalı.

Şampanya bardağımı şifoniyerin üzerine bırakıyorum. "Rach!" Tam devasa gömme dolabın içine dalıp onu sürükleyerek dışarı çıkarmak üzereyken Rachel köşeyi dönüyor ve ağzım açık kalıyor. "Aman Tanrım," diye nefes nefese kaldım.

"Eee? Ne düşünüyorsun?" diyor, yüz ifademi değerlendirirken koyu renk gözlerini kocaman açıyor.

Yerden kesen, pırıltılı, altın rengi, askılı bir elbiseyle karşımda duruyor. Korse, göğüslerinin arasından aşağıya doğru iniyor ve ikinci bir deri gibi ona yapışıyor. Eğer bir çizgi film olsaydım, gözlerimde kocaman kalpler olurdu.

"Gelinliğe en fazla bu kadar yaklaşabiliyoruz," diyerek elbiseyi kalçalarının üzerinde düzeltiyor. "Üzgünüm ama pembe giymiyorum ve siyah olanlar da çok sade geldi."

"Rachel, o pist Versace mi?" Dedim.

Küçük bir yarım dönüş yaparak aynada kendine bakıyor. "Umm... hayır, sanırım bu özel bir şey, dürüst olmak gerekirse. Annem bunu 90'larda Grammy töreninde giymişti. Ben de çocukken bir ya da iki kez denemiştım."

Tek takısı bir çift ağır inci damla küpe ve alışkanlıkla taktığı ince altın bilezikler. Bir de bükülmüş altından zarif septum yüzüğü. Koyu renk saçları, boynunun narin kıvrımlarını ortaya çıkaracak şekilde ustaca dağınık bir topuzla bağlanmış. Makyajı gözlerinin altına biraz bulaşmış.

Mükemmel görünüyor.

"Eee?" diyor oflayarak, kollarını sallayarak yarım bir dönüş yapıyor ve tekrar omzunun üzerinden bakıyor.

"Ah, tatlım," diyorum iç çekerek. "Çok güzel görünüyorsun. Ölecekler."

Nefes nefese kalmadan önce bana gülümsüyor. "Oh-ceket!" Sonra tekrar dolabın içinde kayboluyor. "Buraya gel ve bana yardım et," diye sesleniyor. "Bunun çok fazla olduğunu düşünüyorsan bana söyle."

Kapı aralığından geçip büyük gömme dolaba girdiğimde Rachel'ın gümüş boncuklu bir ceketini askısından çıkardığını görüyorum.

"Sence bunlar birlikte tuhaf durur mu?" diye soruyor pırıltılı gümüş ceketini göstererek. Omuz silkerek, "Karışık metallerle havalı bir ifade oluşturduğunu düşündüm," diye ekliyor. "Ve gümüş en azından biraz daha gelinlik hissi veriyor ama... nefret ediyorsun. Çok fazla." Yine bana bakıyor, onayımı bekliyor.

Mutluluk gözyaşlarımı yutuyorum. "Hayır, bence eşsiz. Rocker glam ve tamamen sana ait." Ceketini ondan alarak içeri giriyorum. "Dur, sana yardım edeyim, tatlım."

Minnettar bir gülümsemeyle arkasını dönüyor, kollarını geriye atıyor, böylece seksi, pırıltılı ceketini giymesine yardım edebiliyorum. Paçalarında sevimli püskül detayları var.

Doğru ışıkta kollarından elmas damlıyormuş gibi görünecek.

"Törenden sonra çıkarırım diye düşünüm," diye ekliyor.

Kenara çekilip, Rachel'ın imzası haline gelmiş topuzundan, elbisenin yırtmacının çizgisini takip ederek çıplak ayak parmaklarına kadar tüm resmi inceliyorum. Başımın bir ucuyla dudaklarımı büzüyorum. "Bir şeyler eksik."

"Duvak takmayacağım," diye hayıflanıyor. "Bu kesinlikle abartılı olurdu."

"Hayır, senin eski bir şeyin ve ödünç alınmış bir şeyin var," diyorum elbiseyi ve ceketini göstererek. "Çiçekler senin bir şeyin olabilir Yeni. Sana mavi bir şey bulmalıyız."

Gülüyor, ceketinin koluyla oynuyor. "Düğününüzdeki mavi şey neydi?"

O güne dair anılar zihnimde canlanırken gülümsemem bozuluyor: Açık havada yapılan tören sırasında omuzlarımdaki güneşin sıcaklığı, resepsiyonda fazla kaçırdığım bir kadeh şampanya, ayaklarım su toplayana kadar dans etmem. "Ayakkabılarım," diye cevap veriyorum usulca.

"Oh, bu harika." Rachel aceleyle köşeyi dönüyor. "Annemin burada kendine ait bir ayakkabı deposu var," diye sesleniyor. "Gel de bir çift seçmeme yardım et."

Julia Price'ın tasarımcı dolabının arkası, özel ışıklı raflarda yerden tavana kadar ustaca düzenlenmiş, sadece ayakkabılar için bir oda. Ayakkabılar Hermès babetlerden kırmızı tabanlı Louboutin'lere kadar her renk ve tarzda parılıyor. Sadece bu odanın içindekiler bile bazı insanların bir ömür boyu kazandıklarından daha değerli.

"Tanrım," diyorum alt sıradaki şık deri botlara dikkat çekerek. "Mama Price haftanın her günü kendi DSW'sinde alışveriş yapabiliyor."

"Biliyorum, değil mi?" Dönüyor ve birbirinden çok farklı iki mavi ayakkabı tutuyor; biri bantlı topuklu, diğeri uzun, sivri burunlu bir pompa. "Hangisi?"

"Askılı," diyorum hemen. "Daha koridorda yürümeden o topukluları tekmeleyip atarsın."

"İyi karar," diyerek pompayı yerine yerleştiriyor ve askılı topuğun partnerini yakalıyor.

Derin bir nefes alarak omzumun üzerinden bakıyorum, bunu bildiğim için minnettarım

-En azından şu an için yalnızız. "Dinle, Rach..."

, bir ayağı flamingo gibi havadayken kayışın tokasıyla uğraşıyor. "Öyle mi?"

Bir adım öne çıkıp onu omuzlarından hafifçe kavıyorum.

Ayağını yere bırakıyor. "Tess, ne-"

"Bir saniye dinle," diyorum onun üzerinden. "Sana bunu sormasaydım en iyi arkadaşın olarak işimi yapmamış olurdum. Gözlerinin içine bakıp o sözleri söylediğini duymasaydım-"

İnliyor. "Tess-"

"Rachel Diane Price," diyorum, sesim daha yüksek çıkıyor. "Bu gece evlenmek *emin* misin? Çünkü yemin ederim, bana kaçmayı tercih ediyormuşsun gibi bir *bakış* bile atarsan, seni omzuma atar, merdivenlerden aşağı linebacker gibi inerim ve kaçarız."

("Bunu söylediğini duymaya ihtiyacım var, Rach," diyorum tekrar.

Rachel gülümsüyor, gözleri birden . "Tess, seni çok seviyorum. çok fazla."

"Ben de seni seviyorum," diyorum çabucak. "Ve sadece sana olan sevgim yüzünden bunu soruyorum. İhtiyacın varsa bir çıkışı hak ediyorsun. Yani, bu adamları uzun zamandır tanımıyorsun Rach. Ve bu büyük bir sıçrama. Evlilik... şey, yasal bir bataklık-"

"Tess," diyor Rachel tekrar, elini kaldırıp yüzümü okşuyor. Hâlâ dokunuyorum.

"Şu anda Avukat Tess'in yanımda olmasına ihtiyacım yok. Ben iyiyim," diyor nazikçe başını sallayarak.

Nefesimi içime çekip dışarı veriyorum. "İyi misin?"

"Ben *gerçekten* çok iyiyim," diye yanıtlıyor. "Tess, onlar ."

"Onlar mı?" Yankıladım.

"Bunlar onlar," diye tekrarlıyor. "Tess, hayatım boyunca mantıklı olduğumu hissetmek için bekledim. Hep bir neden aradım. Sebebimi. Sebebimin seyahat olduğunu sanıyordum. Sonra belki de tıptı. Ve gerçekten de tıbbı seviyorum," diye ekliyor. "Başkalarında kırık olan şeyleri iyileştirmeyi seviyorum. Her seferinde benim de içimde bir şeyleri iyileştirdiğini düşünüyorum."

Gülümsüyorum. Beni iyileştirmeye kesinlikle yardımcı oldu. Beni en kötü anımda buldu ve bana bir yuva ve dünyalara değişmeyeceğim bir dostluk verdi.

"Ve sonra Jake beni Seattle'da buldu," diyor gülümseyerek. "Ve o beni bulduğunda, ben de kendimi buldum. artık olmam gereken kişiyim. Onlarla birlikte

Ben. Jake, Caleb ve Ilmari, onlar benim sebebim. Bu yüzden bu gece o koridorda yürümeyeceğim. Kaçıyorum. Onlara koşuyorum, Tess. Eve gidiyorum."

O kelime. *Yuva*. İçimde bir şeyleri harekete geçiriyor. Hiç evim gibi hissettiğim bir yer olmadı. Sonunda kendi evini bulduğu için ona imreniyorum, hatta onun adına o kadar mutluyum ki patlayabilirim.

"Siktir," diye kahkaha atıyorum. "Bunu yazmalıydık." Dikkatim dağılmış bir şekilde etrafıma bakıyorum.

"Ne arıyorsun?"

"Telefonun. Az önce yeminini yazdın. Tam olarak bunu söylersen bütün evi gözyaşlarına boğarsın." Telefonunu alıp kilidini açtığımda yatak odasında bir itiş kakış oldu.

"Ah, beni itip kakıyorsun," diye homurdanıyor Harrison.

"O zaman yürü," diye homurdandı Jake. "Rachel'ı görmeme izin verme yeter."

"Jake, şu anda biraz dramatik ," diyor ikiz kız kardeşi arkalarından.

Her iki erkek de üzerlerine o kadar iyi oturan takım elbiseler giymişler ki sanki içlerine dökülmüş gibi görünüyorlar. Amy de küçük siyah elbisesi içinde muhteşem görünüyor. Jake'in rengini almış; koyu renk saçları ve güzel ela gözleri var. Ama çene hatları daha kadınsı, yüz hatları daha yumuşak. Ve tabii ki Jake neredeyse bir karış daha uzun.

Harrison sesleniyor, "Rach, içeri geliyoruz!"

Vücudumla kapı aralığını kapatıyorum. "Kesinlikle olmaz. Düğünden önce onunla görüşmeyecek."

Jake iki eliyle gözlerini kapatarak Harrison ve Amy'nin arasında durur. "Onu görmek istemiyorum, Tess. Sadece onunla konuşmam gerek. Bebeğim, seninle konuşmam gerek! Kafayı yemek üzereyim!"

Koruyucu modum yükseliyor. "Jake Compton, tereddütlerin mi var?"

"Ne?" diye ciyaklıyor. "*Hayır*. Sikeyim hayır. Yolumdan çekil ve onunla hemen burada, şimdi evleneyim. Tanıştığımız gece onunla evlenmek istedim. Rach, ona geri adım atmayacağımı söyle!"

Dolabın derinliklerinde, Rachel gülüyor. "Neyin var meleşim?"

"Kahretsin, ellerimi bırakabilir miyim?" diyor.

"Keşke yapsan," diye mırıldanıyor

Harrison. "Gülünç görünüyorsun," diye gülüyor Amy.

Jake ellerini indiriyor, beni içine çekerken gözlerini kırıştırıyor. Sonra yüzü geniş bir gülümsemeye dönüşüyor. "Vay canına, Tess, bomba gibi görünüyorsun. Yeşil

kesinlikle senin rengin."

İltifatını içime çekerek gülümsedim. Ama yeşilin içinde harika görüldüğümü biliyorum. Ve bu elbisenin kesimi benim için gerçekten harikalar yaratıyor. Omuzları açıkta bırakan sevimli kolları ve kızlara harika bir hava veren yapılı bir göğüs kısmı var. İpeksi eteği yere kadar iniyor ve ayak bileklerimin etrafında dalgalanıyor.

"İyi denemeydi yakışıklı," diyorum kollarımı kavuşturarak. "Ama beni geçemezsin."

"Seni geçmek istemiyorum," diye yanıtlıyor. "Ve yemin ederim zamanı gelmeden onu görmek istemiyorum. Sadece-Seattle, seninle bir şey hakkında konuşmam gerek!"

Omzumun üzerinden bakınca Rachel'ın yüzünde aşk dolu bir ifadeyle orada durduğunu görüyorum. Tanrım, ikisi de umutsuz. "Ne istiyorsun, Jake?"

"Az önce Caleb'la konuştum ve görünüşe göre Cay'le evlendiğimizde Mars'tan sağdııcı olmasını istemiş," diyor Jake.

"Şey... Bence bu gerçekten çok hoş," diye karşılık veriyor Rachel. "Cay senden başka kimseyle yakın değil."

"Evet, sonra Mars Cay'den *seninle* evlendiğinde sağdııcı olmasını istedi," diye devam ediyor Jake.

"Peki, sorun nedir meleğim?"

İnliyor. Bir eli Harrison ve Amy'nin omuzlarında, "Pekâlâ, ikizlerimizi buraya getirdim çünkü gerçekten bu işi bir an önce halletmemiz gerektiğini düşünüyorum," diye seslendi. "Seattle, sağdııcın olmamı isteyebileceğini biliyorum ama-"

"Ne?" Harrison haykırarak Jake'in elini omzundan çeker. "Hayatta olmaz, göt herif. Rachel benim ikizim. Bunu benden almaya kalkarsan seni boğazından bıçaklarım. Ben en iyi adamım."

"İşte sorun da *bu*," diye sesleniyor Jake. "Kardeşin, sağdııcın olursam beni öldürmekle tehdit ediyor!"

Dolabın içinde Rachel gülüyordu. "Jake, seni sevdiğimi biliyorsun ama Harrison benim sağdııcım."

"Aynen öyle," diyor Harrison. "Sen üç saattir Price'sın. Ben neredeyse otuz yıldır Price'ım. Bir iş istiyorsan, onların yüzük taşıyıcısı ol."

Jake teslim olmak için ellerini kaldırdı. "Hey, dostum, benim için sorun yok. Kesinlikle katılıyorum. Onun sağdııcı sen olmalısın. Ben de bunu söylemek istiyordum. Yüzükleri ben tutarım. Çiçeklerini ben tutarım-"

"Çiçeklerini ben tutuyorum," diyorum ellerimi tekrar kalçalarımaya koyarak. "Çiçekleri en iyi arkadaş tutar."

"Doğru, çiçekleri Tess tutuyor," diye düzeltiyor Jake. "Mars'la birlikte ayağa kalkmama ne dersin? Ben Caleb ve Mars'ın yanında duracağım," diye Rachel'a seslenir.

Rachel gülümsüyor. "Kulağa harika geliyor, bebeğim. Tek endişen bu muydu?"

Amy'ye bakarak tekrar inliyor. "Şey... Cay'le evlendiğimde sağdıcımın kim olacağı meselesi hâlâ var. Ve bebeğim, seni o kadar çok seviyorum ki-"

"Hey, deneme bile, aptal surat," diye homurdanıyor Amy. "Japonya'dan onca yolu bunun için geldim. Ben senin sağdıcınım."

"Ben de bunu istiyorum," diyor Jake çabucak. "Am, sen ve ben. Hayat boyu yoldaşız. Sen olmanı istiyorum, sadece-" İç geçiriyor, omzunun üzerinden bana bakıyor.

İşte o zaman sonunda gülümsedim. "Rachel'ın duygularını incitmek ya da dışlanmış hissetmesine neden olmak istemiyorsun. Değil mi?"

"Kesinlikle," diyor, anlaşılmanın verdiği rahatlama yüzüne kazınmış.

Tanrım, bu adam çok değerli. Sanki bir golden retriever canlanmış ve ısmarlama Armani takımlar giymeye başlamış gibi. Ve ben de Rachel'ı bir çıkışa ihtiyacı olduğu konusunda sıkıştırıyordum. Ne anlamı var ki? Onu nereye götürürsem götüreyim, bu adam bizi takip edecek. Jake Compton Price, Rachel'ın son oyunu. Onun mutluluğunu onun ellerine bırakarak kesinlikle endişelenecek bir şeyim yok.

"Dışarı çıkıyorum," diye sesleniyor Rachel. "HAYIR!"

Aynı anda dört ses birden.

Kadın etrafımda dolanırken Jake ellerini tekrar gözlerinin üzerine kapatıyor. Kapı aralığına doğru ilerliyor, elbisesinin kuyruğu halının üzerinde fısıldıyor.

"Vay canına," diye ofluyor Harrison, ikizini ilk kez rocker glam düğün görünümüyle gördüğünde kara gözleri kocaman açılıyor. "Abla, çok güzel görünüyorsun... kahretsın."

"O kadar iyi, ha?" diyor gülerek.

Öne doğru bir adım atarak onu hızla kucaklıyor.

"Tanrım, bu tam bir işkence," diye inliyor Jake.

"Gerçekten harika görünüyorsun," diyor Amy, gözlerinde yaşlar parlayarak.

Rachel, Harrison'ın kucağından kayarak, "Teşekkürler," diye cevap verdi. "Pekâlâ, bu İkiz Zirvesi'ni resmen düzene sokuyoruz," diye ilan etti. Sonra Jake'in kız kardeşine döner. "Amy, sadece senin doldurabileceğin yeri almayı asla düşünmem. Bu gece Jake'in sağdıcı sensin. Hiç şüphe yok."

Amy başını sallar.

"Ve H, sen benimsin," diye ekliyor.

"Elbette," diye yanıtlıyor.

Rachel bir elini Jake'in omzuna koydu. "Angel, bana bak." "Hayır,"

diye cevap verir. "Uğursuzluk getirmek istemiyorum."

"Ben batıl inançlara inanmam," diyor nazikçe. "Ayrıca, bence İkiz Zirve kuralları düğün batıl inançlarından daha ağır basıyor. Bana bakmanı istiyorum."

Yavaşça dönüyor, ellerini bırakıyor. Onu gördüğü an, yemin ederim kalbim küt küt atıyor. Ona attığı o bakış, saf aşkın bakışıydı. Tüm yüzü endişe ve kaygıdan dizginlenemez bir sevince dönüşüyor.

"Aman Tanrım," diyor gelininin güzelliği karşısında nefesi kesilmiş bir halde. "Bebeğim, harika görünüyorsun."

"Sen de öyle," yanıtlıyor gözyaşlarını içine çekerek.

"Siktir, seninle hemen evlenmek istiyorum." İki eliyle kızın yüzünü kavıyor.

"Seni çok seviyorum," diye mırıldanıyor.

"Seni seviyorum," diye yanıtlıyor. "Tanrım, kalbim dakikada milyonlarca mil hızla atıyor," diye ekliyor gergin bir kahkahayla ve kızın ellerinden birini tutup göğsüne indiriyor. Kalbinin kendisi için attığını hissederken parmakları kalbinin üzerinde geziniyor.

Kendi göğsünün içinde, yorgun kalbimin donuk gümbürtüsü yalnızlığıyla yankılanıyor. Hırpalanmış ve kırılmış, hayatta kalma modunda atıyor. Tek bir kelimenin ritmiyle atıyor. Bu acı bir gerçek. Bir ömür boyu hapis.

Tek başına. Tek başına. Tek başına.

O sesi duymazdan gelip arkadaşlarıma odaklanıyorum. Bu onların anı.

"H, sen Somchai'yle evlendiğinde bunun bizi değiştireceğini düşünmüştüm," diye itiraf ediyor Rachel, kardeşine bakarak. "Değiştirdi de, ama şimdi anlıyorum ki bizi değiştirmesi *gerekiyordu*. Somchai artık senin kişiliğin. O senin bir numaran, ben değil."

Harrison sadece başını sallar.

Diğer tarafa dönüyor. "Amy, umarım bu senin için sorun olmaz, çünkü kardeşini çok seviyorum. Ve yemin ederim, ona karşı çok iyi olacağım-"

"Biliyorum," diye onu temin eder Amy. "Onu hiç bu kadar mutlu görmemiştim Rachel. Sen, Cay ve Mars, onu hak ediyorsunuz. Ve o da senin ona verebileceğin tüm mutluluğu hak ediyor," diye ekliyor, kardeşine gülümserken gözleri parlıyor. "Ben sadece senin mutlu olmanı istiyorum, Jake. Tek istediğim bu."

"O halde onaylıyorsun?" Jake, elleri hâlâ Rachel'ı sımsıkı tutarken, "O halde onaylıyorsun," diyor.

Amy tekrar başını sallar. "Evet, öyle. Siz dördünüzü görüp de birbirinize ait olmadığınızı düşünenlere meydan okuyorum" diye cevap veriyor. "İsteddiğiniz her şeye sahipsiniz... ve istediğinizi bile bilmediğiniz birkaç şeye" diye ekliyor ve hepimiz gülüyoruz.

"Tanrım, gerçek bu değil mi?" diye yanıtlıyor.

"Yani, hepimiz iyiyiz?" Rachel aralarına bakarak söylüyor. "İkizler iyi mi?"

Amy hâlâ gülümseyerek, "Ben ," diye cevap verir. "Evet, iyiyim," diye yankılanıyor Harrison.

"Jake, iyi misin?" Rachel bakışlarını üzerinde gezdirerek ekliyor. Başını sallıyor, hâlâ onun kollarında daha sakın.

"Peki ya sen, Tess?" Rachel bana bakarak sesleniyor. "Bu kaosu onaylıyor musun? Dörtlü bir L.A. düğünü mü?"

Bir kahkaha attım ve gülümsedim. "Eninde sonunda hepimizin burada duracağını hissediyordum. Kendi iyiliğin için fazla alışılmışın dışındasın."

"Peki o zaman," diye cevap verdi Rachel, Jake'in ellerini iki elinin arasına alarak. "Jake Price, seninle evlenmek istiyorum. Bu gece. Ama önce Caleb'la evlenişini izlemek istiyorum."

"Ben sadece söylüyorum, sizce de biraz tuhaf değil mi?" Yerlerimizi alırken Davidson önümde ayaklarını sürüyerek yürüyor.

Bu garip mi? Tabii ki garip. Los Angeles'taki son gecemiz, Kings'e karşı bir galibiyet daha aldık ve otel odamda uyuyakalmak yerine maç günü takım elbisemle rock efsanesi Hal Price'ın Beverly Hills'teki oturma odasında durmuş, elimde Old Fashioned'ı dengeliyorum.

Bence bu oldukça garip.

Hal Price'ın oturma odasında durmamın tek nedeni, takım doktorum olan kızının iki takım arkadaşım ve ekipman müdürümle evlenmesini izlemek üzere olmam.

Yine, oldukça garip.

Compton'la ilgili hepimizin şüpheleri vardı ama bunlar dedikodudan öteye geçmiyordu. Sonra, geçen hafta, gerçek patlayarak ortaya çıktı. *Bum*. Compton ve Sanford eşcinsel olduklarını açıkladılar. Sonunda. Sürpriz olmadı. Bu haber tahmin edilebilirliği açısından neredeyse sıkıcıydı.

Beni yanlış anlamayın, onlar adına çok mutluyum. Aşk aşktır. Bana bir bayrak verin ve parıltıya boğun. Onur dans etmeye hazırım. Sanny ve Compton zaten evliydi. Koridorda aceleyle yürümeleri hiç kimse için sürpriz değil. Düğün hediyesi olarak onlara dokuz tur His & His golf aldım bile.

Ama sonra, yine *bom*. ilişkilerinin haberini alır almaz, senaryoyu tersine çevirdiler. Birbirlerine aşıklar.

...ve Doc Price...ve hepsi sezon başından beri gizlice birlikte yaşıyorlar.

Beni öldüren şey zaten biliyor olmam. Sahilde Tess'e rastladığımda, Compton'ın onu ve Doc'u sahilin tadını çıkarmaları için hafta sonu kalmaya davet ettiğini söyledi. Evet, o küçük sinsi bir yalancı. Tess *biliyordu*. Doc o zaman bile orada yaşıyordu.

Ancak bu sürpriz, son açıklamanın yanında *hiçbir şeydi*: Kinnunen de onlarla birlikte.

Yalan söylemeyeceğim, Kinnunen gözümü korkutuyor. Adam buzda emir yağdırmadığı sürece nadiren konuşur. Takıma katıldığımdan beri benimle tam bir cümle bile kurduğunu sanmıyorum. Kalabalık bir soyunma odasının ortasında ayağa kalkıp takım doktorumuzla nişanlandığını ilan etmesini izlemek... Compton ve Sanny ile birlikte yaşadığını yeni öğrendiğimiz doktorumuzla... Evet, hepimizin kafası patladı.

Sonra da hepsi isimlerini Price olarak değiştirdiklerini açıkladılar. Bir insanın kafası mecazi anlamda kaç kez patlayabilir?

Hepsi detaylar hakkında ağzını sıkı tutuyor ama içimden bir ses sadece onunla birlikte olduğunu söylüyor. Bu da bir şeydir, değil mi? Onunla evleniyor... ve onunla evleniyorlar... ve birbirleriyle... ama o onlarla evlenmiyor mu? Sanırım bu gece buna tanıklık etmek için buradayız. Yine, detaylar bulanık.

Old Fashioned'ımdan bir yudum alıp Davidson'ın yanındaki boş sandalyeye oturuyorum. Hokey oyuncularını Hollywood elitleriyle kaynaşırken salon enerjiyle dolup taşıyor. Pek yıldızlara vurulmam ama yemin ederim, Al Pacino bu gece bu düğüne gelirse kendimden geçeceğim.

Novy bizim sıraya kayarak yanımdaki boş sandalyeye oturdu, yüzünde sinsi bir sırıtış vardı. "Çocuklar, az önce bir Grammy'ye dokundum."

"Ne?"

"Hal'in Büyükannesi," diye yanıtlıyor başını sallayarak. "Hemen şurada, piyanonun arkasındaki rafta. Ona dokundum."

"," diye hayıflandım.

Davidson boynunu bükerek odanın köşesine bakıyor.

"Yaptım," diye yanıtlıyor Novy.

"Öyle yaptı," diye ekliyor Morrow, yanındaki boş koltuğa çökerek. "Bana bir fotoğraf çekti."

Novy sırıtıyor ve bana telefonunun ekranını gösteriyor.

Nefesim kesildi. Pislik herif Hal Price'ın Grammy'sine dokunmakla kalmamış, onu raftan almış. Elinde tutuyor ve tam bir dallama gibi sırtıyor. "Nov, insanların ödülleri raftan öylece alamazsın," diye tıslıyorum.

"Neden olmasın?" Omuz silkiyor ve telefonunu takım elbisesinin iç cebine sokuyor. "Coley de tuttu."

"Göt herif," diye homurdanıyor Morrow, dirseğiyle onu dürtüyor. "Sana söylememeni söylemiştim."

Yine ofladım. "Siz ikiniz aptalsınız."

Onu almanın kimin fikri olduğunu tartışarak nefeslerinin altında didişirler.

"Çocuklar, bu çok *garip*, değil mi?" Davidson tekrarlıyor, yüksek sesle onlara fısıldamak için karşıma eğiliyor. "Başka kimse söylemeyecek mi? Bir tek ben miyim?"

Novy ve Morrow hareketsiz, Davidson'a bakmak için yavaşça dönüyorlar. İkisi de defans oyuncusu, yani benden birkaç santim uzunlar ve yaklaşık otuz kilo kasları var. Novy'nin yanağında zikzaklar çizen pembe bir yara izi var. Yüzüne bir paten darbesi aldığı ve yüz otuz dikiş atılması gerektiği için hâlâ iyileşme sürecinde. Adam kaş çatma sanatını çoktan mükemmelleştirmişti. Rus olduğu için doğuştan böyle, değil mi? Fabrika ayarı gibi bir şey. Ama şimdi kaşlarını çattığında, sizi ve köpeğinizi öldürecek ve sırf hıyarlık olsun diye evinizdeki bitkileri sökecekmiş gibi görünüyor.

"Bütün bunlarla ilgili bir sorunun mu var Dave-O?" diyor, çenesindeki bir kas seğirerek.

Kıpırdamadan duruyorum, onların arasında sıkışmış hissediyorum.

"Evet, burada olmakla ilgili bir sorunun varsa, kapı orada," diye yineliyor Morrow, sesi de bir o kadar sert. Bu onun için garip bir görünüm çünkü buz dışında Cole Morrow süper iyi bir adam. Puck tavşanları onun için çıldırıyor. Davidson'ın konuşmasını beklerken her zamanki sevimli gülümsemesi yerini ters bir bakışa bıraktı.

Davidson sonunda "Hayır, ben iyiyim" diyor ve sandalyesine geri gömülüyor. "Bu tamamen iyi."

"Aynen öyle," diye yanıtlıyor Morrow.

Novy, "Neden bu gece bir daha konuşmuyorsun Dave-O," diyerek onu kovuyor.

Davidson sinirleniyor ama sessiz kalıyor. O sadece bir yedek kaleci ve şu ana kadar berbat bir sezon geçiriyor. As defans oyuncusuna karşılık veremez ve bunu biliyor. Tabii Novy'nin kaleye her geçtiğinde hayatını cehenneme çevirmesini istemiyorsa.

Novy en iyi günlerinde bile pisliğin tekidir ama takım arkadaşlarımızı savunuşunu görmek tuhaf bir şekilde dokunaklı. Kim onun böyle bir müttefik olacağını tahmin edebilirdi ki? "Aman Tanrım," diye soluk soluğa kalır

Morrow. Novy'yi omzundan kavıyor ve sonra İkisi de dönüyor. Birbirlerine fısıldayan ve itişip kakışan bir çift heyecanlı sincaba dönüşüyorlar.

Novy omzuma vurarak, "Langers, *bak*," diye tıslıyor.

Başımı çeviriyorum, bakışlarını takip ederek odanın köşesine gidiyorum, Hal Price orada durmuş gülüyor, eli de Al Pacino'dan başkasının omzunda değil.

("Bence Langers altına işemek üzere," diye gülüyor Morrow.

"Kapa çeneni." Bakışlarımı Hal Price'ın görüntüsünden ayırıyorum Al Pacino ile gülmek.

Kaptanımız Sully, Disneyland'deki bir çocuk gibi geniş bir gülümsemeyeyle arkamızdaki sıraya düştü. "Çocuklar, Slash geldi."

Hepimiz onun işaretini takip ederek Slash'in kesinlikle Alice Cooper'ın yanında durduğu odanın diğer tarafına dönüyoruz.

Evet, bu iyi.

Sully inanamayarak başını sallarken, "Bir de bunu atlayıp jakuziye gireceğimi sanıyordum," diye ekliyor.

"Bayanlar ve baylar, hepimiz yerlerinizi bulmaya başlayabilirsiniz," diye sesleniyor salonun önünden gelen derin bir ses. "Sanırım bu partiyi başlatmaya hazırız."

Hepimiz dönüyoruz. Konuşan adam Doc'un kardeşi sanırım. Söylentiye göre Compton gibi ikizi varmış. Kız kardeşi de buralarda bir yerde. Onunla maç öncesi ısınmalar sırasında tanıştım. Bizim yanımızda ondan bahsetmemesine şaşmamalı. Tam bir on numara. Görünüşe göre roket bilimcisi ya da onun gibi havalı bir şey.

"Johnny Depp burada," diye ciyaklıyor Poppy, Morrow'un yanındaki son boş koltuğa çökerek. "Aman Tanrım, bayılacağım." Manikürlü elini dramatik bir şekilde göğsüne bastırıyor.

"Baba, Slash'i gördün mü?" diyor Sully, koltukların arasına eğilerek. "Hayır," diye nefes nefese kalıyor, başı dönüyor.

"Ve Al Pacino," diye ekliyor Morrow.

"Aman Tanrım," diye sızlanıyor, adamın kolunu sıkıca kavıyor. "Bu çok heyecan verici. Fotoğraf yok dediklerine inanamıyorum. Burada ölüyorum."

Elbette halkla ilişkiler müdürümüz Rays'in Hollywood ve rock kraliyet ailesiyle omuz omuza fotoğraflarını çekmek istiyor. Ama kapıdaki görevliler netti: fotoğraf yok, video yok.

Novy kollarını kavuşturarak, "Biliyorsun, hepimiz de büyük işler yapıyoruz," diye mırıldandı. "Hokey sadece yılda milyarlarca dolarlık bir endüstri-"

"Sus," diyor, etrafına bakarken gözlerini kocaman açıyor.

Kıkırdıyorum, telefonumu sessiz moda alıyorum. Doc ve çocuklar bu geceyi asla unutamayacaklar. Bu şimdiden gelmiş geçmiş en havalı düğün ve daha başlamadı bile.

Herkesin yerleşmesi sadece birkaç dakika sürer. Bu odanın yarısından fazlası Rays. Kimsenin otelde kalmayı tercih ettiğini sanmıyorum. Koçlar bile burada. Baş Koç Johnson arkada, Slash'in üç koltuk aşağısında oturuyor.

Birdenbire bazı çocuklar alkışlamaya ve tezahürat yapmaya başladı. Dönüyorum, Kinnunen'in sandalyelerin arasındaki derme çatma koridorda yürüdüğünü görünce gözlerim fal taşı gibi açılıyor. Takımdaki en iyi giyinen çocuklardan biri olduğu kesin. Bu gece yosun yeşili bir takım elbise giyiyor ve kravat takmıyor. Bu rengi giyseydim, aptal gibi görünürdüm. Onun üzerinde, zahmetsizce havalı.

"Git, Ayı!"

"İşte orada!"

"Hallet şu işi Mars!"

Morrow Poppy'nin karşısına geçip kolunu okşuyor.

Compton ve Sanny yüzlerinde kocaman gülümsemelerle onun hemen arkasından içeri girerler.

Compton gözüme çarptı, aşık bir salak gibi sıırıyordu.

"Evet, Sanny," diye bağırır Novy. "Çabuk kilitle onu, yoksa ben kilitleyeceğim!"

Sanford Novy'ye ölümcül bir bakış atarken herkes gülüyor. Novikov'la boy ölçüşecek bir yara izi olmayabilir ama yine de çok korkutucu. Adamlar odanın ön tarafında yer değiştiriyor, Kinnunen geri çekilerek Compton ve Sanford'un orta sıralarda yer almasına izin veriyor.

"El ele tutuşmamız gerekmiyor mu?" diye soruyor

Compton. Sanford "Kapa çeneni," diyor ve hepimiz gülüyoruz.

"Hadi ama, göt herif. Elimi falan tut," diye yanıtlıyor, ekipman müdürümüze doğru bir el uzatarak.

Novy daha fazla kahkaha eşliğinde "Elini tut yoksa ben tutarım" diye bağırır.

Sanford iç çekerek onu alır, bu da Compton'ın sırtışının daha da büyümesine neden olur. Kahretsin, elimde değil. Ben de gülümsüyorum.

Ses hoparlörlerinden yumuşak bir müzik çalmaya başladı. Sonra bir kurt düdüğü duyuluyor ve hepimiz Compton'ın kız kardeşinin koridorda yürüyüşünü izlemek için dönüyoruz. Compton'ın süper seksi kadın versiyonu, kocaman gülümsüyor. Dürüst olmak gerekirse biraz tuhaf.

Sanki aynı şeyi düşünüyormuşuz gibi Novy omzuma doğru eğiliyor. "Ben mi delirdim yoksa Compton çok ateşli bir kız mı?"

Gülmek ya da onu itmek istiyorum ama yapamıyorum. Hiçbir şey yapamıyorum. Nefes bile alamıyorum. Compton'ın ikizinin hemen arkasında, tek başına tüm rüyalarım musallat olan kadın yürüyor.

Tess.

Kahretsin, o kadar güzel ki. Compton'ın kız kardeşi daracık siyah bir elbise giymiş ama Tess zümrüt yeşili giymiş. Saçlarındaki kızıllığı ve tenindeki krem rengini ortaya çıkarıyor. Göğsüm sıkışıyor. Ellerim nemli. Koridorda salınırken kocaman gülümsüyor. Geçerken gözüme takılıyor ve göz kırıyor.

Öldür beni.

Compton'ın ikizi ön tarafta onun hemen arkasında yerini alır, ancak Tess ön sırada Doc'un ikizinin yanında oturur. Ön taraftaki adamlara bir başkası daha katılmış. Yüzü isimle eşleştirdim kendime geldim. Vay anasını, bu John Jay Walsher, Ferryman'ın orijinal davulcusu. Johnny Jay nikahı mı kıyacak? Bu düşün çok havalı.

"Lütfen gelin için ayağa kalkın," diye sesleniyor.

Müzik değişirken hepimiz ayağa kalkarız. Bir oda dolusu Rays varken, yerimiz daralıyor. Bir sıra defans oyuncusu arkamda duruyor, bu yüzden hiçbir şey göremiyorum. Dönüp ön tarafa bakıyorum. Manzara beni hayal kırıklığına uğratmadı. Compton, Sanford ve Kinnunen'in yüzlerindeki ifadeyi gördüğümde kalbim sıkışıyor. Vay anasını, aşık olmuşlar. Üçü de. Yüzlerinden okunuyor. Compton ağlıyor. İkizi de öyle. Soğukkanlı Kinnunen bile buğulu görünüyor.

Gülümsüyorum. Birden bu o kadar da tuhaf gelmemeye başladı. Hepsi mutlu görünüyor. Hepsi Doktor'u istiyor ve onu paylaşmaya istekliler. Aslında bu çok güzel. Hayat, istemediğin bir hayata razı olmak için çok kısa.

Aklımda bu düşünceyle dönüp beni Tess'ten ayıran iki sıranın arasına bakıyorum. Onun gözleri de erkeklere kilitlenmişti. Acaba o da benim gördüğümü görüyor mu? En iyi arkadaşı için mutlu mu?

İki yanımdaki adamın izinden gidip otururken Tess'i düşünmekten dikkatim dağılıyor. Şimdi nihayet Doc Price'ı görebiliyorum. Işıltılı altın rengi elbisesi ve gümüş ceketıyla göz kamaştırıyor. İkizinin yanında yer alıyor ve kocaman gülümsüyor.

"Bu gece hepimiz bu dört güzel insanın birlikteliğine tanıklık etmek için buradayız," diye sesleniyor Johnny Jay. "Kaliforniya eyaletindeki yasalara göre bu teknik olarak çifte düğün anlamına geliyor, ancak şu anda ailelerinin ve arkadaşlarının önünde tek bir takım, tek bir aile olarak birleşmiş olarak durduklarının açık olmasını istiyorlar."

"Korkunç Dörtlü," diyor Compton gülümseyerek.

Sanford, John Jay'e "Bize öyle deme," diye mırıldanıyor.

Odanın içinde birkaçımız gülüyoruz.

"Siz iki aşk kuşu ilk sıradasınız," diyor John Jay, erkeklerin arasına bakarak. "Evlenmek için kendi özgür iradenizle mi bir araya geldiniz?"

"Evet," diye yanıtlar Sanford, gözleri Compton'a

kilitlenmiştir. "Evet, biliyorum," diye ekler Compton.

"Herhangi bir yemin hazırladınız mı?"

Compton'ın gözleri fal taşı gibi açılır. "Kahretsin, hayır. Bunu yapmaya tam anlamıyla üç saat önce karar verdik." Sanny'ye döner. "Bebeğim, hazırladığım herhangi bir yeminim yok."

."

"değil," diyor Sanford.

"Ama-"

Sanford diğer elini kaldırıp Compton'ın omzunu tutuyor ve hafifçe sıkıyor. "Önce ben gideceğim, tamam mı?"

Compton yavaşça gevşer ve başını sallar.

Sanford elini omzundan çekti. Oturduğum yerden, yüzünü mükemmel bir açıyla görebiliyorum. Sanford ciddi bir adamdır. Şaka yaptığında bile, genellikle şakacıdır. Şu anda, onu hiç görmediğim kadar ciddi, koyu renk gözleri en sevdiğimiz savunma oyuncusuna kilitlenmiş durumda.

"Jake, seni seviyorum," diye ilan ediyor, tüm odanın duyabileceği kadar yüksek bir sesle. "Seni on lanet yıldır seviyorum. Seni gizlice sevdim," diye itiraf ediyor. "Seni bir korkak gibi sevdim. Karşılığında senin tarafından seilmeyi hak etmedim - ta ki kendi yolumdan çekilene kadar. Ama biraz yardıma ihtiyacım vardı. Bir itkiye ihtiyacım vardı."

Compton'ın etrafından Doc'un durduğu yere bakıyor ve gülümsüyor. "Dört ay önce bir itiş kakış yaşadım. İki ayaklı bir kasırga hayatımıza girdi ve ikimizin de ayaklarını yerden kesti. Seni yüksek sesle sevmem için beni o itti. Seni her zaman gerektiği gibi sevmeye. İşte yeminim.

Seni gizlice seven korkak gitti. Rachel ikimizi de daha güçlü bir şeye dönüştürdü. Artık buradayım, Jake. Tam buradayım ve bunu yüksek sesle söylüyorum."

Compton başını sallar, gözleri yaşarır.

"Sen her zaman benim arkadaşımydın," diye devam ediyor Sanford. "Sonra sevgilim oldun. Bu gece, seni kocam yapıyorum. Sen benimsin, Jake Price. Sen benimsin ve asla bırakmayacağım."

Lanet olsun, Slash ve Al Pacino'nun önünde ağlamak üzere miyim? Yanımda Novy elini cebine atıyor ve cep mendilini çıkarıyor. Morrow'a doğru eğilerek, sessizce hıçkırarak ağlayan Poppy'ye uzatıyor.

Compton bir adım daha yaklaşp gözlerini Sanford'a kilitlediğinde dikkatimi tekrar çocuklara veriyorum. "Hokey oynamak her zaman kendime öncelik vermekle ilgiliydi - antrenmanlarım, diyetim, seyahat ve maç programlarım. Hayatımdaki herkes benim yörüngeme girmeyi öğrendi. Ve eğer hayatım onlar için çok fazlaysa, kendilerini olabildiğince hızlı bir şekilde yörüngemden dışarı attılar."

Sanki ben de dahil olmak üzere bu odadaki erkeklerin yarısının özel hayatını anlatıyor.

"Zamanla," diye devam ediyor Compton, "gezegeni olmayan bir güneş, kendi evrenimin merkezi olduğumu fark ettim. İstedğim her şeye sahiptim ama yalnızdım, sadece ben ve kariyerim. Kalan tek kişi sendin Cay. Sen dayandın. Bencil ve benmerkezci olmama izin verdin. Kariyerimi ilk sıraya koymama izin verdin ve bunu bir kez bile sorgulamadın, sorgulatmadın" diye ekliyor, sesinde hafif bir titreme. "Bana merkezde katıldın. Diğerlerinin yaptığı gibi beni yörüngeye oturtmadın. Kararlı bir şekilde yanımda duruyorsun, kımıldamadan. Bebeğim, sen aşkın askıya alınmış halisin. Hayatlarımızın fırtınasındaki sakinlik. Sen her şeyin durduğu yerdesin. Sen benim yersin. Sen... her şeysin," diye bitiriyor omuz silkerek.

Yemini sona erdiğinde, odadaki sessizlik çok şey anlatıyor. Sanırım herkes topluca nefesini tutuyor.

"Şey... kahretsin," diye mırıldanır Davidson. "Bu kulağa hiç de tuhaf gelmedi."

Hayır, gelmedi. Aslında, kulağa oldukça mükemmel geliyordu. Compton ve Sanford hepimizin aradığı ve çok azımızın bulabildiği türden bir aşkı paylaşıyor gibiydiler.

"A önce onu kesmeleri gerekmiyor muydu?"

Nefesim kesildi, üç katlı düğün pastasından uzaklaştım. "Ben Sadece bakıyorum," diyorum hızlıca, arkamı dönerek. Döndüğümde Ryan Langley ile yüz yüze geliyorum. Sarı buklelerini geriye , kulaklarının arkasına sıkıştırmış ve o güzel yeşil gözlerinde bir kahkaha tınısı var.

"Hey, Tess," diyor, tamamen Amerikalı gülümsemesi içimi ısıtıyor. Lacivert takım elbisesi içinde nefis görünüyor. Kravatını yıllar önce kaybetmiş. Kuyruğunun cebinden çıktığını görebiliyorum.

Kalbimin aptalca çırpınışını görmezden geldim. Burada olduğunu biliyordum. Tabii ki biliyordum. O koridorda yürüdüğüm an gözlerini üzerimde hissettim. Ve gözlerini benden ayırmadı.

Ve ben de bunu yedim... çünkü ben sahip olamayacağı şeyleri isteyen berbat bir arkadaşım... günlerce süren karın kasları ve megawatt gülümsemeleri olan tatlı, genç köpek suratlı hokey çocukları gibi.

Cidden, biri bu çocuğu bir diş macunu reklamında oynatsın artık.

"Merhaba Ryan," diyorum kalçamı masaya yaslayarak. Sakin olmaya çalışıyorum.

ve toparlanmış. "Seni daha önce gördüm."

"Ve ben de seni gördüm," diye yanıtlıyor, Old Fashioned olduğunu düşündüğüm bir yudum alarak.

Beni son gördüğünde üzerimde kesinlikle daha az giysi vardı. Aslında hiçbir şey. Yardım edemem ama bu elbisenin bir zırh olduğunu hissediyorum... ya da onu öpmek gibi aptalca bir şey yapmaya karşı bir kalkan gibi

Tekrar. Şu anda bana bakışına bakılırsa, ihtiyacım olacakmış gibi hissediyorum.

Elimdeki su bardağını yere bıraktım. "Ne zaman gelip benimle konuşabileceğini merak ediyordum."

"Hemen şimdi," diye yanıtlıyor. Benden pastaya doğru bir bakış atıyor. "Bir ısırık çalmaya mı çalışıyordun?"

Omuz silkiyorum. "Rachel pek pasta sevmez. Eminim hepiniz çılgın hokey diyetlerinize devam ediyorsunuzdur. Ve hepimiz Hollywood tiplerinin pasta yemediğini biliyoruz," diye ekliyorum. "Bu muhtemelen sabah çöpüyle birlikte atılacak."

"Pastaya asla hayır demem," diye yanıtlıyor. "Sadece sabah koşuma beş mil ekleyeceğim."

"Bir dilim kek için beş mil mi? Bu pek de eşit bir takas gibi görünmüyor."

"Kalorileri yakmanın başka yolları da var," diye dalga geçiyor ve gözlerindeki parıltı kadınsı organlarıma kadar ulaşıyor.

Nefesim kesilmiş gibi yapıyorum. "Ryan Langley, bana seks teklif etmeye mi çalışıyorsun?"

"Kafanı çukurdan çıkar, Owens," diye yanıtlıyor. Old Fashioned'ını bırakıp elini uzatır. "Dans etmekten bahsediyordum."

Uzattığı ele bakıyorum, aptal kalbim yeniden çarpmaya başlıyor. "Önce pastayı yememiz gerekmiyor mu? Yoksa dans ederek hangi kalorileri yakmaya çalışıyoruz?"

Hatasını fark ederek elini bırakır. "Ah...doğru." Sonra omzunun üzerinden bakarak yakınlarda biri olup olmadığına bakar. Hızlı hareket ederek uzun pasta bıçağını kapıyor.

Gerçekten nefesim kesildi. "Ryan Langley, sakın buna cüret etme." O gülerken bileğini tutuyorum ve bıçağı ondan almaya çalışıyorum. "Onların pastasını kesemezsin."

"Az önce kimsenin yemeyeceğini söylemiştin," diye takılıyor, nazikçe benden uzaklaşarak. "Çöpe gitmeden önce bütün gece burada duracağını söylemiştin. Onu saklıyoruz, Tess. Bir düğün pastası yenmeyi hak eder. Düğün kaderini gerçekleştirmesine yardım ediyoruz."

"Öylece kesemezsin," diye bağıriyorum. "Sadece çılgın sarhoş amcalar ve psikopat eski kız arkadaşlar gelin ve damattan önce düğün pastasını keser."

Duruyor, bana bakıyor. "Ne tür düğünlere ?" "Bıçağı indir, Ryan."

Sırıtarak bıçağı yere bıraktı ve ben de elimi ondan çektim. Boğuşmamız sırasında kendimi ona doğru bastırığımı fark etmedim bile.

Onun keskin, sportif kolonyasının kokusunu alabiliyorum. Siktir, çok kokuyor. Uzaklaşırken iniltimi bastırıyorum.

"Kimse biraz krema özlemeyecek," diye gerekçelendiriyor. "Sonra da kalorileri dans ederek . Bu mükemmel bir suç."

"Ryan-"

"Şuna bak," diyor parmağını pastanın altındaki bir rozetin üzerinde gezdirerek. "Kaydım. Beceriksiz ben." Beyaz tereyağı kremasıyla kalınlaşmış bir parmağını kaldırıyor. "Beni burada elinde dumanı tüten silahla mı bekleteceksin? Hadi ama Thelma, bu senin fikrindi."

Kollarımı kavuşturuyorum. "Thelma? Bu seni Louise mi yapıyor?" Omuz silkiyor, hâlâ gülümsüyor.

"Bence sen en iyi ihtimalle bir J.D.'sin," diye takılıyorum.

"Ouch. Biliyor musun, bunun için-" Şimşek hızıyla elini hareket ettiriyor ve kremayı dudaklarıma bulaştırıyor.

Tekrar nefes alıyorum, bir elim ağzımın üzerinde hayalet gibi geziniyor.

"Ryan-"

"Şimdi yemelisin. Doc buraya gelip seni onun mükemmel düğününü mahvetmekle suçlamadan önce acele et."

Elimi ağzıma götürerek dudaklarımı yalıyorum, kek kremasının tatlı, şekerli tadının tadını çıkarıyorum. "Sen bir pisliksin," diyorum elimi bırakarak.

"Burada biraz daha var," diye sırtarak cevap veriyor ve parmağını kaldırıyor.

Onu kendi oyununda yenmeye hazır olarak öne doğru eğilip buzlu parmağının ucunu ağzıma alıyorum. Şimdi şaşkınlıkla nefesi kesilen o, vücudu sarsılıyor. Seksi bir iniltiyle buzlu parmağını emiyorum ve bırakmadan önce dilimle küçük bir fiske vuruyorum.

"Lanet olsun," diyor, nefesi kesilmiş bir halde.

Sırıttıyorum. Neredeyse çok kolay. Benim üzerimde de işe yaradığı gerçeğini görmezden geliyoruz. "Sıra sende," diyorum, parmağımı pastanın içine daldırıp küçük buzlu bir rozeti koparıyorum. Haklı, kimse gittiğini fark etmeyecek bile. Parmağımı aramızda tutuyorum, ne yapacağını görmek için bekliyorum.

Beni şaşırtarak başını eğip yaklaşıyor ve parmağımın ucunu ağzına alıp kremanın tadına bakıyor. Ağzı sıcak, dili alay ediyor. Nefesimi tutuyorum, tüm duyularım ateşleniyor, dişleri beni biraz ısıyor. Bu his kolumdan aşağıya, göğsüme doğru ilerliyor ve beni klitorisimden vuruyor.

Hay sikeyim.

Gitmeme izin verdi, bakışları erimişti.

Onu tekrar öpmek istiyorum. O yumuşak dudakları hissetmek istiyorum. Dilindeki kremanın tadına bakmak istiyorum. Çenemi yukarı kaldırarak yaklaşıyorum. "Dans etmek istediğini söylediğini sanıyordum," diyorum, dudaklarımı ayırıp onu içeri davet ederek. "Bu bir şarkı için iyi sanırım."

Biraz daha yaklaşıp eli kalçamı okşarken aramızda gergin bir an geçiyor. O güzel yeşil gözler bana kilitlenmiş, beni okuyor, bana söylenmemiş bir soru soruyor.

. Beni öpecek. istiyorum.

Ama sonra bir nefes veriyor ve eğiliyor. "Dans...doğru." Her zamanki centilmenliğiyle elini bana uzattı. "Tess, beni onurlandırır mısın?"

Neredeyse öpüşecekken elimi onunkine koydum ve beni dans pistine doğru yönlendirmesine izin verdim.

(Ne yaptığım hakkında hiçbir fikrim yok. Bu kadın benim ligimin çok dışında. Zeki, komik ve çok seksi. Tess gibi kadınlar Owens benim gibi adamları seçmez. Peki neden eli benim elimde? Neden onu dans pistine götürüyorum?)

Bütün gece onu izledim. Elimde değil. Ona çekildiğimi hissediyorum. Onun gülüşü. Çok parlak ve dolgun, tıpkı onun gibi. Sully ve J-Lo'nun şakalarını dinliyormuş gibi yaparak orada bir pislik gibi dikilirken, ses içime işledi ve beni yere yapıştırdı.

Takım arkadaşlarımla birlikte köşede durmak istemiyordum. O gülerken Tess'in yanında olmak, elimi rahatça kıvrımlı kalçasına koymak istiyordum. Ona taze bir kadeh şarap ikram edecektim, dudaklarım hafifçe şakağına değecekti. Bu bir alışkanlık gibi hızlı olurdu. Sonra orada durur, sessizce odada çalışmasını izler, lanet bir mercan süngeri gibi özünü içime çekerdim.

Müzik yavaş bir şarkıya dönüşüyor ve şanslı yıldızlarıma şükrediyorum. Sanki Tanrı bu kadının önünde kendimi utandırmak istemediğimi biliyor.

Compton'ın mutfağında ona dokunmama izin vermedi. Onu öpmeme izin verdi, evet ve bu inanılmazdı. Çıplak vücudunu çıplak göğsüme bastırdığını hissettim, çok sıcak ve yumuşaktı. Ama bütün bu süre boyunca ellerimi kendime saklamamı istedi. O an için umursamadım. Ama o gider gitmez, ona sarılamadığım için garip bir şekilde eksiklik hissettim.

Bunu hemen şimdi değiştiriyorum.

Dans pistinin kenarında topuklarımın üzerinde dönerek onu kendime doğru çekiyorum. İsteyerek adım attı, dolgun göğüsleri göğsüme sürtünürken ben

parmaklarımızı birleştiriyor. Diğer eli omzuma gidiyor. Parmaklarım zümrüt rengi elbisesinin ipeksi kumaşı üzerinde kayıyor, avuç içim sırtının küçük kısmında sahiplenici bir şekilde yayılıyor. Bana sıkıca oturuyor, ayak parmaklarımız birbirine vuruyor ve sallanmaya başlıyoruz.

"Dans etmeyi sever misin?" diye soruyor bir dakika sonra. Aşağı bakıyorum. "Seninle, evet."

Dişsiz gülümsüyor. Yanaklarının pembe elmalarını kaldırıyor, gözlerinin dış köşelerinde yumuşak kırışıklıklar oluşturuyor. Bu gece makyaj yapmış. Burnunu ve yanaklarını süsleyen çilleri gizlemiş. Yine de onları köprücük kemiklerinde görüyorum, şeftali rengi ve mükemmeller, cildinde güneşin öptüğü takımyıldızlar çiziyorlar. Kulaklarında pırlantalar parıldıyor, sadece basit şiviler. Sadece Doc'u ve bu gecenin onun parlama gecesi olduğunu düşünerek en nötr çiftini seçtiğini hayal ediyorum.

Ama Tess Owens her şeyin içinde ışıldar. Kendine engel olamıyor. Tanrım, bu kadın derimin altında. Bu konuda ne yapacağım ben?

"Hepiniz sabah mı gidiyorsunuz?" diyor, eli kolumu okşuyor.

Başımı sallıyorum. "Lobi saatiyle sabah yedi," diye cevap veriyorum. "Birkaç günlüğüne Jax'e dönüyoruz, sonra New York'taki Winter Classic'e gitmeden önce Teksas'ta arka arkaya maçlarımız var."

"Rachel bana bundan bahsetti," diye yanıtlıyor. "Rays ilk sezon için davet edilmişti, değil mi?"

"Evet, Montreal Canadiens'a karşı Yankee Stadyumu'nda bir yılbaşı maçı oynayacağız. Ligin en yaşlısı ile en gencinin karşılaşması gibi bir şey," diye açıklıyorum. "Yani bu yıl Noel için hiç boş vaktimiz olmayacak."

"En azından aileni görebilecek misin?"

Başımı salladım. "Annem ve kız kardeşimle iki gün geçireceğim. Noel gününü sahilde geçirmemiz için planlar yaptılar bile. Peki ya sen? Büyük bir aile planın var mı?"

Umursamaz bir sesle mırıldanıyor.

Belindeki tutuşumu değiştiriyorum. Belli belirsiz, ama şimdi neredeyse kolumun altına sıkışmış gibi hissediyorum. Bu şekilde ona daha çok dokunuyorum.

"Bu gece iyi oynadın," diyor, parmakları usulca benimkilere sürtünüyor.

Konuyu değiştirmesi umurumda değil. Az önce şuradaki parmakları emdiğim gerçeğine aşırı odaklanmamaya çalışmakla meşgulüm.

Pasta masası. Dilimdeki kremanın tadı hâlâ damağımda. "İzliyor muydun?"

"Tabii ki. Gerçekten etkileyicisin, Ryan. Sen sadece benim izlemek için en sevdiğim Ray."

İçimdeki mağara adamı onun iltifatları ayağa kalkıyor ve göğsünü dövüyor. Yetenekli olduğumu bilmek için onun övgüsüne ihtiyacım olduğundan değil. "Dikkatli ol, Tess," diye takılıyorum. "Şimdi kendini ele verme."

"Kendimi ele mi veriyorum?"

"Evet. Belli ki bana vurulmuşsun." Alay ediyor. "Çok beklersin, hokey çocuğu."

"Yeteneğime ve hızıma hayran olmak... sopamı buza indirirken ellerimi izlemek..."

Gözlerini deviriyor.

"Gözlerini benden alamıyorsun," diye bastırıyorum, daha yakına eğilerek. "Kaleye her şut attığımda kalbinin heyecanla çarpmasına engel alamıyorsun."

"Hayal görüyorsun," diye kestirip atıyor. Ama ağzının kenarındaki küçük gülümsemeyi görüyorum.

"Çok tatlı, gerçekten," diyorum kendimi . " okşandı."

"Bunu kendime ben yaptım. Profesyonel bir sporcuya asla iltifat etme," diyor başını sallayarak.

"Bir sporcuya *her zaman* iltifat edin," diye karşılık veriyorum. "Kalbimize giden en hızlı yol budur."

"Bir sporcunun kalbine giden en hızlı yolun yemek olduğunu sanırdım," diye karşılık veriyor.

"Doğru," diye yanıtlıyorum. "Ev yapımı peynirli makarna için yapmayacağım şey yoktur herhalde."

Gülümsüyor. "Makarna ve peynir mi? Gerçekten mi? On iki yaşında mısın?" Omuz silkerek "En rahat yemektir" diye cevap veriyorum.

"En azından gurme bir şeyler yapabilir miyim?" diye soruyor. "İyi bir ıstakozlu peynirli makarnayı kabul edebilirim. Üzerine biraz çıtır pankos sosu... belki biraz siyah trüf yağı-"

"Hayır. Kraft mavi kutu. Kendimizi havalı hissediyorsak içine biraz sosisli sandviç atarız."

"Kalbimi kırıyorsun Ryan," diye iç çekerek cevap veriyor. "Ben de bunun ilk görüşte aşk olduğunu sanıyordum. Senin sosisli sandviçlerin bu fanteziyi mahvediyor."

"Ah, ama sen ilk görüşte aşka inanmazsın," diye takılıyorum.

Sertçe yukarı bakıyor, eli benim elimde kaskatı kesiliyor. "Sana bunu düşündüren ne?"

"Öyle," diye cevap veriyorum, kalçasını sıkarak. "Başkalarının evlerinde çıplak dolaşabilir, yabancıları öpebilir ve Al Pacino'ya eski bir dost gibi sarılabilirsin, ama bir bakışta birine aşık olmak için fazla muhafazakarsın. Bu güzel paket ilgini çekti," diye ekliyorum, kendimden emin bir şekilde işaret ederek. "Ama sonsuz aşkını itiraf etmene daha çok var."

"Oh, ama sence biz doğru yolda mıyız?" diye takılıyor, benim rahat ses tonuma uymaya çalışıyor. "Beni koridordan aşağı indireceğini mi sanıyorsun Ryan? Geleceğin Bayan Hokey Çocuğu?"

"Hey, sen , ben değil."

"Sanırım sen de ilk görüşte aşka inanmıyorsun?"

Tekrar omuz silkiyorum. "İnsanların görmek istediklerini gördüklerine inanıyorum." Bakışlarım sola, Compton'ın Doc'la yavaşça dans ettiği yere kayıyor. "Compton ilk görüşte aşka inanır," diyorum başımı sallayarak. "Bence Doc'a bir kez baktı ve anladı."

Bakışlarımı takip ediyor. "Evet... Sanırım o da yaptı."

"Ama Sanford bir bakıştan sonra dalmaya inanmıyor. Yeminini duydun. Nasıl hissettiğini itiraf edene kadar yıllarca kendine işkence etti."

Başını sallıyor, bakışları hâlâ en iyi arkadaşına kilitlenmiş durumda.

"Sonunda hepsi birbirlerine ulaşmanın yolunu buldular," diye devam ediyorum. "Karmaşık ama gerçek. Bunu takdir etmek gerek."

"Dağınık... ama gerçek."

İkimiz de bir dakika sessiz kaldık, yavaşça yarım tur daha attık.

"Belki yakında başka bir maça gelirsin," diyorum, atışımı yapmaya hazır olarak.

Yumuşak bir kahkaha attı. "NHL'nin Cincinnati'de pek fazla karşılaşma yaptığını sanmıyordum."

"Bilmiyoruz. Ama Chicago yakın sayılır, değil mi? Ya da her zaman Jax'e tekrar gelebilirsiniz. Biletler de sorun olmaz," diye ekliyorum, muhtemelen çaresiz görüldüğümün farkındayım. Ama umurumda değil. Onu tekrar görmek istiyorum. "Peki, ne düşünüyorsun?"

"Sanırım... Bu hoşuma giderdi," diye itiraf ediyor ve ben bir yarım dönüş daha yaparken bana doğru eğiliyor.

Gülümsüyorum.

Uzaklaşırken eli dirseğime değiyor. "Ama..."

Sikeyim.

Elim onun sırtında sıkılaşıyor. "Aması yok. Hadi, biraz yaşa, Tess."

Bana bakarken bakışları yumuşuyor. Bakışlarında bir özür var ve bundan nefret ediyorum. "Ryan-"

"Dalga geçtiğimi ve sert çıktığımı biliyorum ama senden hoşlanıyorum Tess. Sadece seni daha yakından tanımak istiyorum."

"Beni hiç tanımıyorsun," diyor. "Sadece gördüklerini beğeniyorsun."

"Çok güzelsin ve bunu sen de biliyorsun. Seni bir ağacın çıplak kabuğu gibi etrafımda istemediğimi söylersem dünyanın en büyük yalancısı olurum."

Bu bana bir kahkaha kazandırıyor. Ses göğsümü ısıtıyor ve beni gülümsetiyor. "Ama *tek* gördüğümün güzelliğinin olduğunu sanıyorsan yanılıyorsun," diye ekliyorum.

Yeşil gözlerini kocaman açıp bana bakarken gülümsemesi kayboluyor.

"Ne görüyorsun?"

"*Seni* görüyorum," diye cevap veriyorum. "Cesur ve korkusuz bir kadın görüyorum. Gülmeyi seven bir kadın. Harika bir kahkahan var, Tess."

Nefesini içine çekiyor, gözlerinde bir şey parlıyor. Oradaydı, sonra kayboldu ve sonra aşağı bakmaya başladı. "Başka ne var?"

"Arkadaşlarını seven birini görüyorum," diye devam ediyorum.

"Başkalarına öncelik veren biri. Belki de *seni* ilk sıraya koyan kişi olma fikri hoşuma gidiyordur. İnsanlarla ilgilenmeyi seviyorum, Tess. Ve benim olana da çok iyi bakarım."

Gülümsüyor, yanağımı okşamak için elini kaldırıyor. Başparmağı ağzımın köşesine hafifçe dokunuyor. "Eminim seviyorsundur," diyor.

Neden bu bir veda gibi hissettiriyor?

Yüzümü çevirip eline doğru eğiliyorum ve başparmağına bir öpücük konduruyorum. "Seni tekrar görmek istiyorum," diye itiraf ediyorum. "Maçta olmak zorunda değil. Bir hafta sonu seç, seni Jacksonville'e uçurayım. Ya da Cincinnati'ye uçabilirim."

"Hayır." Elini yüzümden çekip bırakıyor.

Kahretsin, hâlâ uzaklaşıyor. "Tess-"

"Zaten anlaşıştık," diyor. "Sen bir Ray'sin Ryan. Rachel'ın arkadaşısın, onun hastasısn-"

"Hayır," diyorum kalçasını bir kez daha sıkarak. "Buna inanmıyorum." "Onun hastası olduğuna inanmıyor musun?"

"Bunu mazeret olarak kabul etmiyorum," diye karşı çıkıyorum. "Rachel senin arkadaşın, annen ya da bakıcın değil. Eğer gerçekten istediğinin bu olduğunu düşünseydi, bir Ray'le çıkmanı sorun etmezdi... Haksız mıyım?"

"Şu anda işlerim çok yoğun," diyor, hâlâ konuyu saptırarak. "Bunun için kaçmak yeterince zordu," diye ekliyor, etrafını işaret ederek.

İş bahanesi mi? Gerçekten mi? Özgünlükten yoksun olması beni şaşırttı. "Bak, ben yetişkin bir adamım, Tess. Eğer ilgilenmediğin için beni bir daha görmek istemiyorsan, bunu söyleyebilirsin."

"İstiyorum," diyor hızla, kendini biraz daha yaklaştırmak. Eğilirken eli göğsüne değiyor. "Seni görmek istiyorum. Senden hoşlanıyorum Ryan. Tatlı ve komiksin ve seni tekrar görmekten daha çok istediğim bir Gey yok. Belki mükemmel bir dünyada sadece yapmak istediğim şeyleri yapabilirim," diye ekliyor, sesi aniden yorgun çıkıyor. "Ama gerçek şu ki, hayatım şu anda tam bir karmaşa. Bu iş değil, bu... ben. Karmaşık bir durum."

"Boşandığını biliyorum," diyorum. "Ya da boşanıyorsun. Doktor pek net değildi. Her şeye burnumu sokmamdan hoşlanmıyordu," diye itiraf ediyorum yumuşak bir kahkaha atarak.

Bana bakarken gözleri kısılıyor. "Ama eğer seni tutan şey buysa-"

"Hayır," diyor çabucak. "Şey... dürüst olmak gerekirse, evet. Yani, biz ayrıyız.

Tanrım, neredeyse üç yıldır ayrıyız."

"Ona geri dönmeyi düşünüyor musun? Bu hâlâ masada mı?" Kalbim boğazımda, soruyorum. Tess'ten ne kadar hoşlansam da yuva yıkan biri değilim. Eğer cevabı evet olursa, arkama bile bakmadan çekip gideceğim. Ama hayır dediğinde rahatladım.

"Troya'ya *asla* geri dönmeyeceğim," diye ekliyor şiddetle.

"Öyleyse... ne bekliyorsun? Bana sadece gerçeği söyle, Tess. Her neyse, bunu kabul edebilirim."

"Gerçek mi?"

Başımı sallıyorum, ona bakıp bekliyorum.

Dans etmeyi bıraktık. Nefes almayı bıraktım. Parti etrafımızda dönüyor ama ben hiçbirini fark etmiyorum. Kollarımda sadece o var. Sadece biz varız.

"Gerçeği," diyor tekrar, dudakları zar zor. "Söyle."

Bakışlarımı tutarak dudaklarını ayırıyor. Göğsünün nazikçe inip kalkışını izliyorum. Yeterince yaklaşırsam sıcak nefesini dudaklarımda hissedeceğimi biliyorum.

"Gerçek şu ki, senin gibi tatlı bir adam muhtemelen yuva kurmak istiyordur," diyor sonunda. "İlk görüşte aşka inanmıyor olabilirsin ama

Aşıksın. Gelecekteki Bayan Hokey Çocuğunuzun hemen bir sonraki köşede olduğuna inanıyorsunuz. Ve iyi şeylerin iyi insanların başına geleceğine ve bir şeyi yeterince istersen ona sahip olabileceğine inanıyorsun. Hiçbir engel çok yüksek değildir. Pırıl pırılslın Ryan, hayatının başlamasına hazırsın."

Sözlerini içime çekerken nefesim göğsümde sıkışıp kalıyor.

Bakışlarımı tutuyor. "Bana baktığında karının potansiyelini görüyorsun, değil mi? Rafin için başka bir ödül. Kazanılacak bir oyun. Ama ben birinin karısı oldum Ryan," diye devam ediyor, ellerini benden çekerken bakışları sertleşiyor. "Ve bir daha *asla* bir erkeğin ödülü olmayacağım. Bütün gece , dans edebilir ve birbirimizi kızdırabiliriz. Ama güneş doğduğunda gerçeği göreceksin. Beni olduğum gibi göreceksin. Ve ben senin için zaman kaybından başka bir şey değilim."

Topuklarının üzerinde dönerek aceleyle uzaklaştı ve beni ellerim boş bir şekilde orada bıraktı.

(Ryan "la aramıza mümkün olduğunca mesafe koymaya çalışarak dans pistini terk ediyorum. Dürüst olmak gerekirse, Ryan'ın beni takip etmesini istedim. Ama ben arkama bakmıyorum. Nedense, beni takip *etmediğini* görmenin daha çok acı vereceğinden korkuyorum.

Gördüğüm ilk açık kapıdan kaçarken gözyaşlarım gözlerimi yakıyor, görüşümü bulanıklaştırıyor. Los Angeles "ın serin havası ciğerlerime çarptığı anda kesik kesik bir nefes çekiyorum. "Lanet olsun," diye sızlanıyorum, Ryan "ın beni bu kadar kolay bu hale getirmesinden nefret ediyorum.

Sadece yorgunum. Olan bu. Ve muhtemelen biraz da sarhoşum. Biraz uyku ve birkaç Advil'in sabaha kadar düzeltemeyeceği şey değil.

Burası daha sessiz, müziğin sesi kalın cam duvar tarafından bastırılmış. Yumuşak altın rengi ışık Hal Price'ın bakımlı çimenliği boyunca uzanıyor. Solumda sahne alanına açılan açık alan var. Sağımda ise havuz var.

Sağa doğru hareket ediyorum, salon mobilyalarına doğru açı yapıyorum. Oturup nefes almak için bir dakika ayıracağım. Ve bu lanet ayakkabıları çıkarıyorum. Şu anda onları havuza atasım var.

Belki ben de kendimi atarım.

Dibe batarım.

Bine kadar say.

Acıma partim derinden gelen bir sesle bölündü. Köşeyi döndüğümde başka bir تنها oturma alanı görüyorum. Yumuşak veranda ışıkları

Bir çardağın altından parıldayan altın rengi bir ışık yayılıyor. Ilmari gömleğinin kollarıyla adım atıyor, telefonu kulağında. Kısık sesle Fince konuşuyor.

Okulda Latince ve Yunanca okudum ve tatilde başımı eğlenceli bir belaya sokacak kadar İtalyanca biliyorum. Kulağım umutsuzca onun dilinden tek bir kelime bile seçmeye çalışıyor ama Fince benim için tamamen anlaşılmaz.

Volta atarken dönüp duruyor ve gözlerini bana diyor. Ona biraz garip bir el sallıyorum.

Boş sandalyelerden birini işaret ederek beni şaşırtıyor ve kalmaya davet ediyor. Sonra telefonda bir şeyler mırıldanarak arkasını dönüyor. Yumuşak bir kahkaha atarak büyük boy koltuğun diğer ucuna doğru ilerliyor.

İç çekerek en yakın sandalyeye çöküyorum. Bacağımı elbisemin yırtmacından dışarı çıkarırken, yorgun parmaklarım ayakkabımın kayışını arıyor. Sonunda ikisini de çıkarıp yana doğru tekmelediğimde ağlamak istiyorum.

Ilmari telefon görüşmesini bitiriyor ve bana dönüyor. "Bunun için üzgünüm," diyor.

"Hiç de değil. Sözüne kestim," diye cevap veriyorum. "Bir telefon görüşmesi için biraz geç değil mi?"

"Finlandiya'da değil. Helsinki'de saat neredeyse öğleden sonra bir." "Doğru. Ajanınız mıydı?"

"Üvey babam. Düğün haberini basın aracılığıyla onlara ulaşmadan önce benden duymalarını istedim."

"Ve... senin adına mutlu mu? Düğünü kaçırdığı için üzgün mü?" "Teyzem yıkıldı," diye yanıtlıyor, karşısındaki kanepeye oturarak Ben. "Bu yaz hepsini Finlandiya'ya getireceğime dair bana söz verdirdi."

Bir süre sessizlik içinde oturuyoruz, müziğin nabızı duvarda atıyor. Bir şeyin onu rahatsız ettiğini hissediyorum. Buna kaşlarının çatıklığı diyebiliriz.

"Her şey yolunda mı?" diye sordum. Boğazını temizliyor ve yer . "Mars-"

"Korkarım acele bir karar vermiş olabilirim," diye itiraf ediyor. "Şimdi bundan büyük pişmanlık duyuyorum."

Midem geldi. "Ohmygod. Mars, mi var? Çünkü üç saatlik evlilikten sonra Rachel'ı terk edersen -"

"Ne? Rachel'dan bahsetmiyorum-"

Nefes nefese kaldım, elimle ağzımı kapattım. "O zaman erkekler mi? Eğer onu onlardan uzaklaştıracağını düşünüyorsan-"

"Hayır," diyor daha güçlü bir şekilde. "Tahmin etmeyi bırakıp konuşmama izin verecek misin?"

"Az önce aceleyle karar verdiğini söyledin," diye karşı çıkıyorum. "Doktorun ve iki takım arkadaşınla sadece dört ay sonra evlenmek bana oldukça aceleci geliyor Mars."

"Onları benim yapma kararında aceleci bir şey yoktu. Eğer konuşmayı keser ve konuşmama izin verirsiniz, kendimi açıklayacağım. Tanrım, sen Jake'ten de betersin."

"Kaba."

"Yanıldığımı kanıtla," diye karşı çıkıyor ters ters bakarak.

Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturarak arkama yaslanıyorum. "Bana söyler misin artık? Çıldırmadan ya da beklemekten yorulup havuzun atlamadan önce-"

"Korkarım kötü bir yatırım yaptım," diyor . Bu benim yelkenlerimi suya indirdi.

"Kötü bir yatırım mı?" Ben . "Bu parayla mı ilgili?"

Başını sallıyor.

"Peki... ne kadar kötü bir yatırımdı? Aldığınız risk ne kadar büyüktü?"

"O tür bir yatırım değil" diye yanıtlıyor. "Birkaç ay önce kâr amacı gütmeyen bir kuruluşa yatırım yaptım," diye açıklıyor. "Rachel yapmamam konusunda beni uyarmıştı ama kendimi... cömert hissediyordum."

'Cömert' kelimesinin onun kastettiği şey olmadığını hissediyorum ama bir şey söylemiyorum. "Ne kadar cömerttin?" Onun yerine ben soruyorum.

"Beş yüz bin dolar."

Gözlerimi ona diktim. "Ne tür bir kâr amacı gütmeyen kuruluş?" "Deniz kaplumbağalarının yuvalarını izliyorlar," diye yanıtlıyor.

Arkama yaslanıp göz kırpmıyorum, kafam karışıyor. "Deniz kaplumbağalarını izleyen bir gruba yarım milyon dolar mı bağışladın?"

Başını sallıyor.

"Peki... neden?"

"Karışık bir durum," diye yanıtlıyor. "Beni dene."

Omuz silkiyor. "Suçluluk duygusu diyelim."

"Suçluluk duygusu mu? Suçluluk duygusuyla bir deniz kaplumbağası sivil toplum kuruluşuna yarım milyon dolar mı bağışladınız? Ne, bir deniz kaplumbağası ailesini mi öldürdün? Onları biçtin mi?"

bir yatta falan mı?"

"Hayır," diye yanıtlıyor kaşlarını çatarak.

"O zaman anlamıyorum. Neden bu kadar çok para veriyorsun?" "Bunu kozmik teraziye yeniden dengelemek için yaptığım nafile bir girişim olarak düşünün," diye yanıtlıyor. "Ne?"

"Tamamen sürdürülebilir olmayan bir şekilde yaşıyorum," diye açıklıyor. "Özel jetler, özel otobüsler, oteller, her öğünde tek kullanımlık kaplar - stadyumların çevreye verdiği zarardan hiç bahsetmiyorum bile. Eğer bir şey yapmazsam kendimle yaşayamayacağımı hissettim... herhangi bir şey."

"Vay anasını," diyorum iç çekerek. "Bana böyle görüldüğünü ve ses çıkardığımı söylüyorsun, hokeyi böyle oynuyorsun. Eminim bir tanrı gibi sevişiyorsundur," diye ekliyorum. "Rachel'ımız en iyisinden daha azıyla yetinmez. *Ve* sen çevreye duyarlı mısın?"

Sadece başını salladığında bile şaşırmıyorum. Evet, o tam bir paket. Rachel ve adamlarının onu bu kadar çabuk yakalamasına şaşmamalı.

öne doğru kayıyorum. "Tamam, Mars. Bana yol göster. Neden buna kötü bir yatırım diyorsunuz?"

Bana kaşlarını kaldırdı. "Bununla gerçekten ilgileniyor musun? Yüklerimi senin üzerine yıkmak istememiştim-"

"Ben sordum," diye hatırlatıyorum ona nazikçe. "Ve tabii ki ilgileniyorum. Kâr amacı gütmeyen kuruluşların yönetimi tam bana göre."

"Avukat olduğumu sanıyordum. Kurumsal bir şey, değil mi?"

Gülüyorum. "Ben bir avukatım, evet. Ve 'kurumsal bir şey' işimin ne kadar ilginç olduğunu hemen hemen özetliyor. Ama aynı zamanda kâr amacı gütmeyen kuruluş yönetimi diplomam da var. Elimden gelirse size yardımcı olurum."

Şaşırmış görünüyor. "Gerçekten mi?"

Düşüncelerime odaklanmama yardımcı olacak bir şeye sahip olmak iyi hissettiriyor. "Bana bırak, Mars. Endişelenecek ne var?"

"Kâr amacı gütmeyen kuruluşun istediğimden daha az organize olduğu ortaya çıktı," diye itiraf ediyor. "Daha az finanse edilmiş. Daha az profesyonelleşmiş."

"Uh-oh. Ne kadar kötü?"

Kaşlarını çatı. "Üç kişi ve bir posta kutusu."

Bir kahkaha attım. "Siktir, özür dilerim. Gülmek istememiştim. Bu çok kötü. Eminim cömert bağışınızla onların gününü güzelleştirmişsinizdir."

Arkasına yaslanıp kollarını kavuştururken kaşları daha da çatılıyor. "Bu hiç komik değil, Tess. Evliliğime bu şekilde başlamak istemezdim. Evliliğimin

Yapacağım ilk eylem, ortaklarıma büyük bir mali başarısızlığı itiraf etmek olacaktır. Beni yetenekli ve sorumlu görmelerine ihtiyacım var."

"Tamam, eğer mümkünse, senden şimdi daha da çok hoşlanıyorum," diye itiraf ediyorum. "Parayı alıp kaçacaklarından mı endişeleniyorsun?"

"Bununla ne yapacaklarını bilmediklerinden endişeleniyorum," diye açıklıyor. "Daha önce hiç bu kadar büyük bir bağışla ilgilenmediklerini itiraf ettiler. Kâr amacı gütmeyen kuruluşun uzun ömürlü olması için bir planları da yok."

"Görünüşe göre kâr amacı gütmeyen bir kuruluşu sıfırdan inşa etmeniz gerekiyor," diye cevap verdim. "Paranız var ve birkaç hevesli gönüllünüz var. Bence gerçekten harika bir şey inşa edebilirsiniz. Kâr amacı gütmeyen kuruluşların daha azıyla daha çok şey başardığını gördüm. Bu boş bir çaba olmak zorunda değil."

sallıyor ama pek ikna olmadığını söyleyebilirim.

"İhtiyacınız olan şey bir operasyon direktörü," diye açıklıyorum. "Bir markayı büyütmekle ilgili deneyimi olan keskin biri. Ve bağışçı havuzunuzu derhal genişletmeniz gerekiyor. Yarım milyonun bir bütçede ne kadar çabuk tükendiğini görseniz şaşırırsınız."

Bana değerlendirici bir bakış attı. ". İşe alındın." "Ne?"

Ağlıyorum.

"Operasyon Direktörü. İş aldınız."

"Mars, benim bir işim var," diye gülüyorum. "İyi bir iş. Yüksek güçlü bir şirket avukatı, hatırladın mı?"

"Bana sadece altı ayını ayır" diyor. "Bu işi doğru yola sokmama yardım et. Maaşın ne kadarsa, iki katını veririm."

Yine güldüm. "Şu anki maaşımı ikiye mi katlayacaksın?" Başını sallıyor ve ben tamamen ciddi olduğuna emin oluyorum.

"Tamam," dedim. "Görevi kabul ediyorum." Gözleri kocaman oldu.

"Gerçekten mi?"

"Evet." Ellerimi birbirine sürterek öne doğru eğildim. "Şimdi, Operasyon Direktörünüz olarak ilk , derhal geçerli olmak üzere kendimi kovmak olacak."

"Neden?" diye

homurdanıyor. "Çok fazla maaş alıyorum."

"Tess..."

"Ne? Kötü bir mali kararı başka bir kararla örtbas etmeye çalışma. Mars, zaten beni müdürün olarak istemezsin. Deniz kaplumbağaları hakkında hiçbir şey bilmiyorum."

"Evet, ama yönetici rolü için bu gerçekten gerekli değil, değil mi?" diye meydan okuyor. "İhtiyaç duyulan şey, ölçek büyütme yeteneğine sahip sağlam

bir iş zekasıdır.

bir marka, bunu kendiniz söylediniz."

"Gururum okşandı," diye itiraf ediyorum, yüzüme yansımasını umarak. "Gerçekten, Mars. Ve gerçekten kulağa eğlenceli geliyor. Ama benim hayatım Cincinnati'de. İşim, dairem, ailem..." diye ekliyorum, sesim biraz titreyerek.

Mars sonunda, "Anlıyorum," dedi.

"Evet diyebilmeyi ne kadar istediğimi bilemezsin," diye itiraf ediyorum. "Florida'da altı ay, şaka mı yapıyorsun? Saçlarımda biraz sahil havası, tüm o lezzetli kızarmış karidesler. Rachel'ı bir parçam kopmuş gibi özlediğimden bahsetmiyorum bile. O benim en iyi arkadaşım, Mars."

"Biliyorum."

"Siz üçünüz ona karşı çok iyi olsanız iyi olur," diyorum parmağımla onu işaret ederek.

"Yapacağız," diyor ayağa kalkarken.

"Öyle olsa iyi olur," diye meydan okuyarak ben de ayağa kalktım. "Yoksa oraya, Jacksonville'e gelirim. Ve seni küçük küçük parçalara ayırıp o lanet deniz kaplumbağalarına yedireceğim."

Sırıttırıyor. "Anlaşıldı." Sonra bana elini uzattı. "Gel. Yeterince uzak kaldık."

Ayakkabılarımı elime alıp parmağımı kayışlarından geçiriyorum. Kendimi düzelterip biraz nefes alıyorum. O haklıydı. Oraya geri dönme vakti geldi. Mars için bu yeni bir şeyin başlangıcı. Benim içinse son. O içeri girip yeni karısına "merhaba" diyecek. Bense içeri girip arkadaşşıma, bildiğim tek yuva olan kadına gözyaşları içinde 'elveda' diyeceğim.

Uzanıp elini tutuyorum.

"Hey, Tess!" Ben yaklaşırken asistanım Rhonda masasının arkasından sıvışıyor.

"Selam kızım," diye . "İyi bir Noel geçirdin mi?"

"Şey, Steve'in ailesi şehirdeydi," diye cevap veriyor, bu da yeterli bir cevap.

Bir elimle kalın atkımı çözerken diğer elimle kahvemi tutuyorum. "Yeesh. Ne kadar kötüydü?"

"Wendy bana çocuklarımın cehenneme gideceğini düşündüğünü çünkü bebekken onları vaftiz etmesine izin vermediğimi söyledi" diye yanıtlıyor.

"Ciddi misin?" Ceketimi ona uzatarak ağlıyorum.

"Evet." Paltomu ve atkımı onunkilerle birlikte asıyor. "Bir de beni çantasından uyku hapi çalmakla suçladı. İki kere. Meğer haplar hep makyaj çantasındaymış."

"Aman Tanrım. En azından gitti mi?"

"Evet, Tanrı'ya şükür. Bu sabah Akron'a doğru yola çıktılar."

"Rahatladım," diyorum sempatik bir yüz ifadesiyle. Masasının kenarından çantamı ve kahvemi alıyorum.

"Hey," diye sesleniyor ofisimin kapısına doğru döndüğümde. "Dalton Holdings Limited ile toplantın sabah 10:00'a ertelendi. İnsan Kaynakları ile ilgili bir şey son dakikada ayarlandı. Onlarla sabah 9:00'da buluşacaksın."

Omzumun üzerinden bakıyorum ve odadaki diğer sekreterlerin bizi duymaması için sesimi alçaltıyorum. "Ne hakkında olduğunu biliyor muyuz?"

"Hiçbir fikrim yok. Az önce toplantı davetiyesine adınızın eklendiğini gördüm. Gösteriyi Dale yönetiyor."

Horlar gibi yapıyorum, bu da Rhonda'dan yumuşak bir kahkaha kazanmamı sağlıyor.

Dale Eubanks Powell, Fawcett ve Hughes'un insan kaynakları müdürüdür ve daha sıkıcı bir adam asla nefes almamıştır.

"Pilleri şarj etmem için bana on dakika verin," diyorum kahve elimle işaret ederek. "Sonra sen ve ben birlikte aşağı inebiliriz."

"Ah, zorunlu bir muhasebe eğitimim var," diye yanıtlıyor. "Ama... Bana ihtiyacınız olursa muhtemelen bundan kurtulabilirim-"

"Hayır," diyorum gülerek. "Gerek yok. Bunun önemli bir şey olmadığını kanıtlayacağından eminim. Muhtemelen müşteri hediyelerini bildirme konusunda zorunlu bir tazeleme. Her Noel'de bize bunu yaptırmıyorlar mı?"

Ofisime girerken ona el salladım. Sadece on beş dakikam var. Masamın üzerinde yığılı sözleşmelerden birini imzalamak için yeterli bir süre. Ve böylece Tess Owens sabah dokuzdan önce milyonlarca dolarlık bir anlaşmayı daha imzalamış oluyor.

Buzlu karamelli macchiato'ndan gülümseyerek bir yudum alıyorum.

ON BEŞ DAKIKA SONRA İNSAN KAYNAKLARI'NA DOĞRU YOLA ÇIKTIM,
Elimde tablet ve kahve.

Yedinci kattaki avluya doğru aceleyle ilerlerken "Günaydın," diye bağıryorum. Masanın arkasında çalışan bir çift kızın yanından geçerken topuklarım tıkırdıyor. Birbirine uyumlu sarı at kuyruklarıyla üniversiteden yeni mezun olmuş sevimli şeyler.

Oh, ve ikisinin de adı Katie.

"Günaydın Bayan Owens," diyor Katie One. Yüzünde her zaman hafif bir şaşkınlık ifadesi var, sanki kendini bir masanın arkasında otururken bulduğuna sürekli şaşıryormuş gibi.

"Konferans odası B'de mi?" Yanlarından geçerken söyledim.

"Aslında Bayan Owens, henüz sizin için hazır olmayabilirler," diyor Katie Two, sandalyesinden fırlayarak.

"Toplantı iki dakika daha başlamayacak." Onların yanından geçip konferans salonunun buzlu cam kapısına doğru ilerliyorum.

"Bayan Owens, bekleyin-"

Kapıyı hafifçe içeri doğru ittiğimde kapı halının üzerinde fısıldıyor. "Günaydın, ben-"

Açık kapı aralığında duraklıyorum, elimi soğuk cama bastırıyorum. Bakışlarım hızla odanın içinde geziniyor. Üç ortaktan ikisi burada. Bir de Dale, tabii ki.

"Erken geldiğimi sanıyordum," diyorum. "Saati yanlış mı anladım?"

Dale masanın başındaki koltuğundan, "Tess, henüz senin için tam olarak hazır değiliz," diye cevap veriyor.

"Özür dilerim Bay Eubanks," diye sesleniyor Katie Two omzumun hemen arkasından. "Ona anlatmaya çalıştım."

"Sorun yok Katie," diyor elini sallayarak.

"Anlamıyorum," diyorum etrafıma bakarak.

Bakışlarım uzun konferans masasının karşı ucunda, Dale'in solunda oturan Troy'a takılıyor. Koyu renk gözleriyle beni süzerken kendinden daha kutsal bir ifade takınıyor.

"Ne oldu?" Dedim. "Tanrım, biri mi öldü?" "İçeri gel,

Tess," dedi Dale. "Kapıyı."

İçeri iki adım atıyorum, elimi yanıma bırakıyorum, böylece buzlu cam kapı Katie Two'nun yüzüne kapanıyor. "Ne oldu?" Tekrar söylüyorum.

Kesinlikle yanlış bir şeyler var.

Dale, diğer İK temsilcilerinden birinin boş bıraktığı koltuğu işaret ederek, "Neden siz de bize katılmıyorsunuz?" diye sesleniyor. Sanırım adı Judy olabilir.

"Buradaki gerilim beni öldürüyor," diye itiraf ediyorum, deri döner koltuğa çöküyorum. Tabletimi ve kahvemi masanın üzerine bıraktım. Şimdi Troy'un tam karşısında oturuyorum. Dirseklerini masaya dayamış, parmaklarını çenesinin altında birleştirmiş.

Oturur oturmaz Dale, "Powell, Fawcett Hughes'un ethosunu tartışıyorduk," diyor. "PFH'de dürüst bir şirket olduğumuz için kendimizle gurur duyuyoruz. Kurumsal arenada oynuyor olabiliriz ama biz önce bir aile şirketiyiz, aile değerlerine sahibiz. Sizce de öyle değil mi Bay Fawcett?"

Masanın diğer tarafına bakıyorum. Grant Fawcett III, Troy'un yanında oturuyor. Troy'un annesinden sonra şirketin en yüksek rütbeli ikinci ortağı. Şirketi Bea'nın babasıyla birlikte kuran büyükbabasıydı. Beatrice Owens (née Powell) PFH'nin hüküm süren kraliçesi.

"Mhmm," diyor Grant yavaşça başını sallayarak. "Büyükbabamın istediği de buydu. Hepimiz burada bunu inşa etmek için çabalıyoruz."

Dale şöyle devam ediyor: "Aile değerlerini işimizin merkezinde tutmanın bir parçası da katı etik kurallara bağlı kalmaktır." "Hepimiz şu sözleşmeleri imzalıyoruz

ahlaki bir madde içeriyor." Dale yavaşça bana döndü. "Tess, ahlak maddesi içeren bir sözleşme imzaladığını biliyor muydun?"

"Evet, oldukça " diye cevap verdim.

"Bundan biraz daha fazlası var," diyor Dale gözlüklerini düzelterek. "Firmamızın müşterileri yüz yüze gelen küçük ortaklarından biri olarak, davranışlarınız her zaman kınanamaz olarak görülmelidir," diye devam ediyor.

Sandalyemde kaskatı kesildim. "Özür dilerim, bilmediğim bir şikâyet mi oldu?" Masanın etrafına göz gezdiriyorum. "Müşterilerimden biri kötü bir deneyim mi yaşadı? Çünkü yemin ederim-"

"Bu müşterilerle nasıl ilgilendiğinle ilgili değil, Tess," diye açıklıyor Grant. "Bu, küçük bir ortak olarak kendini nasıl idare ettiğinle ilgili. Burada mikroskop altındayız. Ve bir PFH ortağına yakışmayan hiçbir davranışa izin veremeyiz. Bu doğrudan Bea'dan geliyor."

Kalbim göğsümde sıkışıyor. "Bea bunu biliyor mu?" Troy'a sertçe bakıyorum. "Peki, ben de öğrenebilir miyim lütfen?"

Dale yavaşça başını sallar. "Göster ona."

Sağımdaki kadın bir elini önünde duran manilla dosyanın üzerine koyuyor. Yavaşça bana doğru kaydırıyor.

Kaptım ve açtım. Gözlerimi kocaman açıp bana bakan resmi inceliyorum. Parlak fotoğraf kağıdına basılmış ama görüntü grenli, sanki iPhone'dan çekilmiş gibi. Kalbim göğsümden dışarı fırlıyor. Geçen hafta Rachel'ın düğününde Ryan Langley ile dans ederken çekilmiş bir fotoğrafım.

"Nedir bu?"

"Sen söyle," diye yanıtlıyor Grant.

Troy onun yanında, mahkemeyi yöneten bir hâkimin özgüveniyle sessizce oturuyor.

"Troy, bu nedir?" Fotoğraflı tutarak söylüyorum. Kalbim küt küt atıyor.

Altında daha fazlası var. Hızlıca göz gezdiriyorum. Ryan'la dans ettiğim dört fotoğraf. Her biri bizi bir öncekinden daha samimi gösteriyor. Gözlerimizde kalpler ve yüzlerimizde gülümsemelerle birbirimize bakıyoruz. Sonuncusunda, avucumu öperken yüzü elime dönük. O öpücüğün sıcaklığını neredeyse hissedebiliyorum.

Bu odadaki kutup sıcaklığı tarafından soğutulmuştur.

"gibi değil," diyorum fotoğrafları yere bırakırken.

Troy, "*Görünü*şe göre başka bir adama 'sık beni' bakışları atıyorsun," diye karşı çıkıyor.

"Ryan bir arkadaş," diye cevap veriyorum. "Hiçbir şey olmadı. Sadece dans ettik. Bu arada bu özel bir etkinlikti."

"Bu da bu fotoğrafları basının eline geçmesi için daha da cazip hale getirdi," diyor Dale. "Bunlar birkaç saat önce Rachel Price'ın düğününden yaklaşık iki düzine başka fotoğrafla birlikte internette yayınlandı. Siz ve yeni sevgilinizle ilgili birkaç manşet de dahil olmak üzere bir dizi hikayeyle birlikte her haber sitesinde yayınlanıyorlar."

Yanımdaki kadın bana diğer dosyayı uzattı.

Kapağını çevirip açıyorum ve bir yığın kâğıtta değersiz haber başlıkları görüyorum - ünlü dedikoduları, spor haberleri, Hollywood'un iç yüzü. Rachel'in erkek arkadaşlarıyla çekilmiş fotoğrafları, Rachel'in babası ve grubunun birkaç fotoğrafı, Rays'in A listesindeki ünlülerle omuz omuza çekilmiş fotoğrafları var. Bir de Ryan Langley ile dans ettiğim fotoğraflar var. Manşetlerden biri bana yeni aşkım diyor. Bir diğeri kız arkadaşı diyor.

"Bu bir hata," diyorum. "Tekzip ya da düzeltme talep edebilirim-" "Artık çok geç, Tess," diyor Grant.

Dale, "PFH resmen hasar kontrol modunda," diye ekliyor.

"Hasar kontrolü mü?" Kaşlarımı kaldırarak tekrarlıyorum. "Bu da ne demek oluyor? Burada kendimi savunmama izin yok mu?"

Grant alay ediyor. "Peki PFH'nin baş ortağına, oğlunu 22 yaşındaki bir NHL yıldızıyla aldatıyormuş gibi görünmesine neden izin verdiğin konusunda nasıl bir savunma yapabilirsin?"

"En iyi arkadaşımın düğününün ortasında Troy'u aldatmıyordum," diye ağlıyorum. "Ayrıca, başka biriyle yaptığım herhangi bir şeyin aldatma sayılması için hâlâ Troy'la birlikte olmam gerekir-"

"Biz hâlâ evliyiz," diyor Troy. "Sen benim karımsın, Tess. Tanrım-

" "Bu teknik bir ayrıntı ve hepimiz bunu biliyoruz."

"Bu geçici bir ayrılık. İlişkımız üzerinde çalışıyoruz," diye karşı çıkıyor. "Ve bu özel-"

"Tanrım, şimdi de tarihi yeniden mi yazıyoruz?" Bağırıyorum. "Tamam, PFH'nin 'önce aile' şirketi olduğundan mı bahsetmek istiyorsun?" Tırnak işareti kullanarak söylüyorum. "Peki ya sen Troy? Beni *lanet ofisinde* sekreterinle aldattığında konferans odası soygunu neredeydi? İçeri girip Candace'i dizlerinin üzerinde, sikin ağzındayken yakalamalıydım-"

"Vay canına," diyor Dale, eliyle beni uyararak. "Tess, burada kabalaşmamaya çalışalım."

Gözlerimi kocaman açarak ona döndüm. Kendimi bir tür alternatif boyuta adım atmış gibi hissediyorum. "Bu çok berbat bir şey," diyorum nefes nefese. "Bu tamamen berbat bir durum. Ben yanlış bir şey yapmadım."

"Görünüşün her şey demek olduğunu siz de herkes kadar iyi biliyorsunuz," diyor Dale. "Ortaklarımız ve aileleri söz konusu olduğunda bu tür olumsuz basını mazur göremeyiz. Her türlü ahlaki kural ihlalinin bir sonucu olmalı."

"Peki, sonuçları ne *oldu*?" Elimi masanın üzerinden Troy'a doğru sallayarak ağlıyorum. "Memesi olan her şeyi beceriyor, bunu PFH mülkünde yapıyor ve yine de bir düğünde dans ettiğim için bileğime tokat yiyen ben oluyorum?"

"Fotoğrafi çekilmedi," diye yanıtlıyor Grant.

"Ve tüm müşterilerimizin görmesi için AP'ye yansıtılmadı," diye ekliyor Dale.

Sadece başımı sallıyorum, aslında insanlığa olan tüm inancımı kaybettiğim anı hissediyorum. Bedenimden bir duman gibi süzülüyor, kaybolmadan önce gözlerimin önünde süzülüyor. "Yani bu kadar mı? Onun için bir standart, benim için başka bir standart mı? Gerçekten adil görünüyor-"

"Bir standart dönem," diye karşı çıkıyor Dale.

"Peki, şimdi ne olacak?" Diyorum. "Bea'nın değerli oğlunu hadım etmeye cüret ettiğim için cezam ne olacak?"

"Dikkatli ol," diye homurdanıyor Troy. "Annemi burada hoşgörülü olmaya zorladım. Fikrimi değiştirtme bana."

"İzne ayrıldım," diyor Dale onun üzerinden. "Elbette geçici bir süre için."

"Aman Tanrım!" Masadan kalkıp ayağa kalkıyorum. "Bir izin Yokluk mu? Benimle dalga mı geçiyorsun?"

"Sadece bu olay yatışana kadar," diye devam ediyor. "Muhtemelen senin ve Troy'un biraz imaj kontrolü yapmanızı içeren bir eylem planımız olacak - birkaç halka açık etkinlik, birkaç müşteri yemeği. Troy da bu plana tamamen katılıyor" diye ekliyor. "Hepimiz bunun mümkün olduğunca çabuk düzelmesini istiyoruz. Altı hafta içinde yeniden değerlendirebiliriz."

"Altı hafta mı?" Ağlıyorum.

Dale sadece başını sallar. "Geçmişte idari izinler için şirket politikası böyleydi."

Karşımdaki Troy da başını sallıyor. İfadesini ciddi tutmaya çalışıyor ama dudaklarında belli belirsiz bir gülümseme görebiliyorum. *Şerefsiz*. Onun istediği de bu. Beni parmağının altında tutmak için herhangi bir bahane. Onun yaptığı anlaşmaların neredeyse *iki* katını yaptığımı boş verin. Ben ondan daha büyük olabilirim.

PFH için finansal bir varlık, ancak Troy şirketin kurucusuyla bağları olan bir miras. Şu anki CEO'muzun varisi.

Kraliçeden bahsetmişken.

"Bea'nın bunu kabul ettiğine bir an bile inanmıyorum," diyorum. "O yapmaz. *Yapamaz.*"

Bea Owens uzun zamandır benim koruyucu meleğim gibiydi. Kendi annem beni hiç umursamadı. Her zaman bir sonraki erkek arkadaşının peşindeydi ve işten işe atlıyordu. Beni birkaç günlüğüne ya da birkaç haftalığına yanına almak isteyen aile üyeleriyle yaşadım. Ama ben her zaman sadece bir rahatsızlıktım. Her zaman ayak bağı oldum.

Bea için değil. Yeteneğimi ve gördü. Beni PFH'ye aldı ve küçük ortak olmamın yolunu açtı. Troy ile aramızdaki her şey bozulmaya başladığında, Bea işleri yoluna koymamıza yardımcı oldu.

"Nerede o?" Talep ediyorum. "İstedikinin bu olduğunu ondan duymak istiyorum."

Troy sadece alay eder. Elini sallayarak, "," der. "Benim tarafımı tutacağını biliyorsun. Her şeyi açıkladıktan sonra."

"Öyle mi

düşünüyorsun?"

"Öyle olduğunu

biliyorum."

Şahımı satranç tahtasından indirmiş gibi sırtıyor. "O zaman evliliğimizi düzeltmek için yaptığımız bu küçük planın tamamen *onun* fikri olduğunu duymak seni gerçekten şaşırtmalı."

"Tess!" Troy çağırıyor. "Yürümeyi kes-"

Avluya doğru aceleyle ilerlerken "başımndan," diye bağıyorum.

"Konuşmamız gerek-"

"Siktir git," diyorum, hala yavaşlamadan.

Ben asansöre doğru yürüyüp başparmağımı yukarı okuna vururken Katie'ler şaşkın bir sessizlik içinde oturuyor.

"," diye sızlanıyorum, tepede yanıp sönen ışıkları izliyorum.

Troy arkamdan yaklaşıyor, eli omzumda. "Tess-" "Dokunma bana," diye tıslıyorum, temasımızı kesmek için dönüyorum.

Elini yanına indiriyor. "Şu anda çok mantıksız davranıyorsun. Seninle nasıl konuşmam gerektiğini bilmiyorum-"

"Mantıksız mı?" Ağlıyorum, gözlerim kocaman. "Kariyerim tehlikede çünkü sen duygularımı incittin!"

"Bu benimle ilgili değil, Tess-

" "Her şey seninle ilgili!"

Arkamda, asansör kapıları bir çınlamayla açılıyor. Ondan uzaklaşıp içeri giriyorum. Tabii ki o da beni takip ediyor. Başparmağımla dokuz numaraya dokunuyorum ve ardından 'kapı kapatma' düğmesine basıyorum.

Troy omzumdan, "Sadece bir kez basman gerekiyor," diyor.

"Kapa çeneni."

"Tekrar basmak hiçbir şey yapmıyor-"

"Aman Tanrım, kapatmalısın," diye bağıyorum kapılar kapanırken. "Lütfen, bir kez olsun çeneni kapat da düşündüklerimi duyabileyim!"

"Tanrım, berbat durumdasın," diye mırıldandı. "Sanırım bu izin senin için tam da doğru zamanda geliyor."

Etrafımda dönüp onu inceliyorum. Her zaman yakışıklıydı - koyu renk gözleri, günlerce süren yontulmuş elmacık kemikleri. Zenginlik ve sofistike bir havası var. Boyu da 1.80, iri bir adam. Otuz yaşına basmadan önceki yaz spor yapmak takıntısı haline gelmiş. Şimdi o geniş omuzları ve kaslı göğsüyle takım elbisesinin içini dolduruyor.

Ama güzelliği artık eskisi gibi dikkatimi dağıtmıyor. Şimdi bunun ne olduğunu görüyorum: kibir, güvensizlik. Vücudunu formda tutmak için çok çalışıyor çünkü diğer kadınların onu çekici bulmasını ve erkeklerin onu kıskanmasını istiyor.

Ve başka pek çok kadın olduğunu biliyorum.

Göğsümü şişirerek bakışlarını tutuyorum. "Troy, işimiz bitti. Boşanmak istiyorum."

Asansör durup çaldığında ve kapılar açıldığında gözleri irileşiyor. Dışarı fırladım, kapıların kapanırken onu ezmesi için dua ettim. Ama o kadar şanslı değilim.

"Tess!"

Dokuzuncu kattaki lobiden geçerek aceleyle ofis odama doğru ilerliyorum. Kapıyı açarak sekreterlerin şaşkın bakışlarına aldırmadan ilerliyorum. Rhonda'nın boş masasını görüyorum ve kalbim sıkışıyor. Hâlâ toplantıdaydı, yani tamponum yoktu. David Goliath'a karşı olmak üzereydi ve ben sapanımı diğer kalem eteğimde bırakmışım.

"Tess! Lanet , benimle konuşur musun?" Troy bağırıyor.

O beni parçalamadan önce sekreterlerle aramıza bir duvar örmek için ofisimin kapısını sarsarak açıyorum. Başkalarının beni ağlarken görmesine dayanamıyorum ve bu öfkeli gözyaşlarını daha fazla tutabileceğimi sanmıyorum.

Tabletimi ve kahvemi yere bırakırken nefes nefese kaldığım için göğsüm kabarıyor. Yönetici masamın koyu renkli, cilalı ahşabına yayılmış ellerime bakıyorum. Ofisimin kapısı tıkırdayarak kapanırken Troy'un arkamdaki tüm havayı emdiğini hissedebiliyorum. Pislik herif kilidi çevirme cüretini gösterdi. Ses göğsümde yankılanıyor, tıpkı bir hapishane hücresinin parmaklıklarının kapanması gibi.

Etrafımda dönüyorum. "Kapıyı aç, Troy."

"Rahatsız edilmemizi istemiyorum," diye karşı çıktı, kara gözlerini

Ben.

"Ve burada seninle kapana kısılmış gibi hissetmek istemiyorum. Aç şu lanet

çığlık atmadan önce kapıyı aç."

"Tanrım, paranoyaklaşmışsın," diye homurdanıyor. Ama kapının kilidini açar. "İşte, mutlu musun? Artık delirmeyi bırakıp benimle konuşur musun?"

"Boşanmak istiyorum," diye
tekrarladım. "Hayır."

"Troy-"

"Tess, *hayır*. Şu anda bu kararı vermene izin vermeyeceğim. Çok duygusalsın-"

"Çok haklısın, duygusalım! Bu *sendin*, değil mi? O fotoğrafları buldun ve Dale'e götürdün, bu ahlak maddesi saçmalığından şikayet ettin-"

Başını sallıyor. "Bu benimle ilgili değil. Bu PFH'nin bütünlüğüyle ilgili-"

"Sakin *buna cüret* etme," diye bağıriyorum. "Bu senin egonla ilgili, başka bir şeyle değil. Bilmek istediğim şey, neden şimdi? Neden bu fotoğraflar? Eminim daha iyi kanıtlarınız vardır-"

"Doğru, *biliyorum*," diyor, benim alanıma girerek. "Elimde seni bitirmeye yetecek kadar kanıt var. Kalbimin iyiliğinden dolayı, ben daha büyük bir insandım ve sessiz kaldım."

Derin bir nefes alıp sakinleşmeye çalışıyorum. "Biliyorsun, her şey ilk parçalandığında boşanmak istedim. Ama annen ağırdan almamızı, bir çözüm bulmak için çalışmamızı teşvik etti. Danışmanlığı kabul ettim. Ancak hala sekreterlerle yattığını öğrendiğimde çekip gittim."

Alay ediyor, arkasını dönüyor.

"Ama sonra annen bana tekrar geldi ve bir ayrılık denemesini düşünmemi istedi," diye devam ediyorum. Bütün bunları bildiğini biliyorum, ama önemli ayrıntıları rahatlıkla unutmayı seviyor. "Şirketin iyiliği için, ailenin iyiliği için bunu gizli tutmamı istedi. Ben de kabul ettim. Onun için her şeyi yaparım Troy. Bunu biliyorsun. Ve sen böyle davrandığın sürece kâğıt üzerindeki bir evliliği feshetmek önemli görünmüyordu-"

Etrafında dönüyor. "Davranmak mı? Tanrım, ben yaramaz bir çocuk değilim, Tess.

Ben yetişkin bir adamım."

"İkimizin de hayatımıza devam ettiğimizi sanıyordum," diye bastırdım, bir adım daha yaklaşarak. "Bu sadece bir işti. Anneni yatıştırdı ve arkadaşlarının gözünde itibarını *kurtarmasına* yardımcı oldu. Tüm ortaklarımız ilişkimizin bittiğini biliyor. Ve *ikimiz* de başka insanlarla görüşüyorduk-"

"İşlerimi gizli tuttum," diye bağıyor. "Aradaki fark bu, Tess. Bu arada sen altıncı sayfaya sıçratarak beni yüzyılın pislği gibi gösteriyorsun."

"Sana bir şey olmadığını söylemişim-"

"Evet, sanki ben buna inanıyorum," diye alay ediyor.

İçimde haklı bir öfke kabarıyor. "Sana *hiç* yalan söylemedim Troy. Senin bu."

Bana dik dik bakıyor, gözleriyle beni hançerliyor.

Gergin bir anın ardından yorgun bir iç geçirdim. "Bana boşanma izni ver Troy. Zamanı geldi-"

"Hayır. Henüz o noktaya gelmedik." Başını sallıyor. "Bunu bize yapmana izin vermeyeceğim."

"*Tam* oradayız! Tam oradayız. Troy, bu artık bir evlilik değil. Bu bir rehine krizi!"

"Tanrım, çok dramatiksın! Seninle bu konuda sakın ve mantıklı bir konuşma yapabileceğimi düşündüğüme inanamıyorum. Sen kaotiksın-"

"Ve sen de şeffafsın," diye karşı çıkıyorum. "Bunun ne hakkında olduğunu bilmediğimi mi sanıyorsun-"

"Bu senin frijit bir işkolik olmanla ilgili. Beni kendinden uzaklaştırdın, Tess. Bizden vazgeçtin ve başkasının kollarında huzur aradığım için beni mi suçluyorsun? Senin ilgisizliğinin gölgesinde yaşayamazdım. Beni asla ilk sıraya koymadın. O yüzden evet, *ben* kendimi ön plana koydum Tess," diye bağıyor ve başparmağını göğsüne vuruyor. "Birinin yapması gerekiyordu."

Sözleri bana bir tokat gibi çarptı ve geri çekildim. "Buna gerçekten inanıyorsun, değil mi?"

"Bu doğru ve sen de bunu biliyorsun," diye yanıtlıyor. "Hiç kabul etmesen bile o."

"Seni ilk sıraya koydum, Troy. Her zaman sadece seni ilk sıraya koydum. Fedakârlık yaptım. her şey senin için-"

"Peki bu bana senin boktan kızgınlığın dışında ne kazandırdı?" diyor parmağını yüzüme doğrultarak.

Gözlerimi kaçırıyorum. Onunla masa arasında sıkışıp kaldım, masanın kenarı kalçamın kıvrımını ısıyor.

"Şehit rolü oynayıp beni kötü adam yapamazsın," diyor. "Senden hukuk fakültemi seçmeni, aile şirketim için çalışmanı ya da beni boğmanı istemedim-"

"Peki, seni boğdum mu, yoksa kayıtsız mıydım?" Meydan okuyorum.

Nefesinin altında küfrederek arkasını döner.

"İkisini birden yapamazsın Troy," diye sesleniyorum arkasından. "Seni ilk sıraya mı koydum, son sıraya mı? Ya da sen biliyor musun? Ben gidene kadar beni fark ettin mi? Hayır, golf hafta sonlarıyla, müşteri yemeklerinle ve kız arkadaşlarıyla çok meşguldün-"

"Bunu bana çevirme. Bunu hep yapıyorsun. Sözlerimi çarpıtıyorsun ve beni pislik yapıyorsun. Ben pislik değilim, Tess. Aldatan ben değilim-"

"Aldattın Troy. Benimle evliydin ve benim bilgim ya da rızam olmadan başkalarıyla yatıyordun. Bu seni tam anlamıyla bir dolandırıcı yapar." Beni şaşırtan ses tonum. Çok kopuk.

Uyuşmuş
durumdayı

m.

Kırılmış.

Tamamdır.

"Tanrım, senin için asla yeterli olamayacağım, değil mi?" diyor. "Ben her zaman hayal kırıklığıyım. Her zaman yetersiz kalıyorum. Bana hiç saygı duymadın, Tess. Beni asla hak ettiğim gibi sevmedin."

Sözlerini duymamak için gözlerimi kapatıyorum. Onun varlığında kapana kısılmış gibi hissetmeye, on yıllık ilişkimizin tamamını yeniden gözden geçirmesini kabullenmeye dayanamıyorum. "Lütfen, bırak gideyim," diye fısıldıyorum. "Troy, lütfen. Boşanmak istiyorum."

"Ve şimdi bırakmak istiyorsun. Evet, şu anda işler zor. Ama ne var biliyor musun? Gerçek hayat bu, Tess. Üstesinden gelmemiz gereken sorunlarımız var. Ama şimdi birdenbire bitti mi? Sanırım başka ne bekliyordum bilmiyorum. Devam et ve kaç. En iyi yaptığın şey bu." Kapıyı işaret ederek beni ofisimden kovuyor. Ama bunun bir numara olup olmadığından emin değilim. Beni kovalamasını ve iş arkadaşlarımızın önünde olay çıkarmaya devam etmesini beklemezdim.

"Gerçekten burada işimiz bitti
mi?" Bana ters ters bakıyor.

"İşimiz bittiyse, lütfen gider misiniz?"

"İzne ayrılan " diye iğneledi. "Ben değil."

Tabii ki izin almıyor. Çünkü eylemlerinin olumsuz sonuçlarını hiç hissetmeden hayatını sürdürüyor. Suçlanmaktan etkilenmez, eleştiriden muaftır. Hayır, sonuçlar daha az ölümlüler için ayrılmıştır.

Benim gibi ölümlüler.

Saygınlığının yıpranmış tellerini bir arada tutarak ondan uzaklaşıyorum ve tabletimi çantama atıyorum.

"Bekle," diyor, sesi birden yumuşuyor. Öne doğru bir adım atıyor, eli omzuma değiyor ve ben kaskatı kesiliyorum. "Siktir, ciddi mi?" Elini çekti. "Sen irkilmeden sana dokunamıyor muyum? Artık senin için bir canavar mıyım?"

Tam benim alanımda, iri vücudu benimkinden birkaç santim ötede. Tıraş losyonunun kolonyasına karışan baharatlı kokusu beni bunaltıyor. Bunu çok iyi biliyorum. Bu koku imzası ruhumun derinliklerine işlemiş. Çok erkeksi.

Bağlantıları bir araya getirirken keskin bir nefes alıyorum.

Tabii ki.

"Çünkü o bir erkek," diyorum arkamı dönmeden. " değil mi?"

Kıpırdamadan duruyor. "Sen neden bahsediyorsun?"

Yavaşça dönüyorum, göğsüm yakınlığımızla onun koluna değiyor. Ona bakıyorum, elim çantamın deri sapını sıkıca kavıyor. "Ryan Langley senin kırılğan erkekliğine tehdit oluşturduğu için hayatımı yakıp yıkıyorsun. Günlerce dayanabilen, milyonlar kazanan, yakışıklı gülümsemesiyle göz kamaştıran genç ve ateşli NHL yıldızı-"

"Erkekliğimin kırılğan bir yanı yok," diye hırlıyor. "Ve kimi becerdiğin umurunda değil." Kelimeleri söylüyor ama gözleri onu ele veriyor. Orada bir ateş var, kor gibi yanıyor. Kısıkanıyor. Beni istemiyor; bunu açıkça belli etti. Hâlâ sevişirken bile çok açıktı. Sonunda ikimiz de fiziksel ve duygusal olarak bitmiştik.

Troy beni istemiyor. Ama başka bir adamın da bana sahip olmasını istemiyor.

"Ayrıldığımızdan beri bir dizi sevgilim oldu," diyorum. "Hepsini biliyorsun. Erica geçen yılın yarısında neredeyse benimle yaşadı. Ama senden beri tüm sevgililerim kadın oldu. Bir kadını kovabilirsin. Senin için ya da itibarın için bir tehdit değil. Ama Ryan'la bir resmimi gördün ve şimdi hayatımı ateşe veriyorsun. Sonunda gerçek bir rakibin var... ve beni yakmak için bir bahanen."

"Hayal görüyorsun. Sen de tamamen unutulabilirsin. Bahse girerim kurtulmak için mücadele etmiştir. Ben hep öyle yapardım."

Onun acımasız sözleri beni incitemez. Bedenimden tamamen koptum, uzayda ve zamanda süzülüyorum. Ve eğer hayatım zaten dumanlar içindeyse, neden alevleri biraz daha körüklemeyeyim?

Başımı salladım, dudaklarımı büzdüm. "Şey... ben onu dizlerimin üzerinde derin boğazlarken, dölünde boğulurken şikayetçi görünmüyordu. Aleti kocaman bu arada. Amım hâlâ harap olmuş gibi hissediyorum ve bir hafta oldu-"

"Kapa çeneni," diye homurdanıyor, eli boğazıma gidiyor.

Elim içgüdüsel olarak kalkıyor ve bileğine dolanıyor. O sıktıkça gözlerim yaşıyor. "Troy-"

Beni tekrar masaya bastırıyor. "Tek kelime daha etme, seni pis fahişe," diye emrediyor, dudakları yakınlığıyla neredeyse benimkilere değiyor. "Sana her şeyi verdim. Seni bataktan çıkardım ve sana bu hayatı bahşettim. Sen benim sevgimi hak etmiyorsun!"

Bakışlarını tutarak nefes alıyorum. Yavaşça elini sıkıyorum. "Troy..."

"Kapa çeneni dedim! Çeneni kapatıp beni dinlemeyerek beni delirtiyorsun!"

"Troy... tatlım, beni boğuyorsun," diye mırıldanıyorum, bir damla gözyaşı yanağımdan aşağı süzülüyor.

Kendi kolunda bir çizgi çizip boğazımdaki eliyle sonlandırırken gözlerindeki öfkenin yavaşça azaldığını görüyorum. Bir iniltiyle elini bırakıyor ve geri çekiliyor.

Nefesim kesiliyor, masaya yapışıp elimle boğazıma masaj yaparken hıçkırıklarımı tutuyorum.

Panik yapma, diyorum kendime. Paniklediğini görmesine izin verme.

İki adım geri gitmesini izlerken bir damla gözyaşı daha akıyor.

"Kahretsin, beni nasıl delirttiğini görüyor musun? Seni sevmediğimi sanıyorsun ama bana bunu yapıyorsun Tess. Beni lanet bir canavar gibi hissettiriyorsun ve bundan nefret ediyorum."

"Bu aşk değil, Troy." Boğazıma masaj yaparak iz bırakmaması için dua ediyorum. "Sen beni sevmiyorsun... ben de seni sevmiyorum."

"Bana nasıl hissettiğimi söyleyemezsin-"

Elimi tekrar yanıma bırakarak, "Bu bir sahiplenme," diye bastırıyorum. "Tek yaptığımız birbirimizi incitmek ve buna bir son vermeliyiz. Annene istediğini verdik ama artık yeter. İzin ver belgeleri yazayım. Tek yapman gereken imzalamak ve sonunda benden kurtulabilirsin. Lütfen, Troy-"

"Tanrım, itmeyi bırak," diye haykırıyor. "Bunun benim için kolay olmadığını biliyorsun, Tess. Ben pes eden biri değilim. Kaybetmem. Lanet olsun, beni tüm dünyanın önünde utandırmak zorundaydın." Benim alanıma giriyor ve ben yerimde duruyorum, ne kadar korktuğumu, gitmesini ne kadar istediğimi görmesine izin vermiyorum.

"Eminim o fotoğrafların çekilmesini istemişsindir," diyor, yüzü benimkinden birkaç santim uzakta. "Eminim onlar için poz vermişsindir. Lanet bıçağı kalbime saplamak istedin!" Yumruğunu göğsüne vuruyor. O yumruğun bana vurduğunu hayal ettiğimde ses paniğe yol açıyor.

"Ben yapmadım, Troy. Sana yemin ederim-"

"Bu hasarı nasıl onaracağımızı bilmiyorum," diyor üzerimden. Ofisimin etrafını işaret ederek, "Bundan nasıl kurtulacağınızı düşündüğünüzü bilmiyorum," diye ekliyor.

Kıpırdamadan duruyorum, kalp atışlarım göğsümde donuyor. "Boşanmak her şeyi çözer. Evliliği fesheder ve dedikodulardan kurtuluruz. Orta Çağ'da değiliz Troy. Boşanmalar her zaman olur," diyerek elimi koluna koyarak onu yatıştırıyorum. "İnsanlar taşınacak-"

"Diğer insanlar umurumda değil," diyor öfkeyle, omuz silkerek dokunuşumdan uzaklaşıyor. "Ben seni ve kendimi önemsiyorum. *Bizi*. Bundan sonra seninle nasıl çalışacağım? Yargılayıcı bakışlarından ya da boktan, incinmiş ifadelerinden kaçış yok. Beni aşağı çekmene ve aldatan eski kocan gibi göstermene izin veremem."

"Troy, bunu asla yapmam. Ben bir profesyonelim-"

"Bunu zaten yapıyorsun," diye karşı çıkıyor. "Her gün buraya geliyorsun, ayrılığımızdan hiç etkilenmiyorsun. Benimle alay etmek senin için çok kolay ve ben buna izin veremem. Burada yükseliyorum, her gün daha fazla sorumluluk alıyorum. Yakında tam ortak olacağım."

Gözlerimi . "Ne diyorsun sen?"

"Bunun senden ve benden daha büyük bir mesele olduğunu söylüyorum. Bu kariyerler ve itibarlar."

Tehdidinin parçalarını bir araya getirdim. "Yani, itibarını korumak için seninle evli kalmamı mı söylüyorsun... yoksa beni kovduracak mısın? On yılımı harcayarak inşa ettiğim kariyerimi birkaç grenli cep telefonu fotoğrafı yüzünden bitirecek misin?"

"Senin için en önemli şeyin ne olduğunu düşünmen gerektiğini söylüyorum," diye karşı çıkarak ellerini ceplerine soktu. "Senin de bir itibarın var, biliyorsun. Mantıksız bir seçim yaptığını görmek istemem. Burada ateşi yakanın ben olduğumu söylüyorsun Tess, ama bu doğru değil. Kibriti *sen* tutuyorsun. Şu anda tüm güç sende, bende değil. Bununla ne yapacağın sana kalmış."

Benden uzaklaşıp kapıya doğru ilerliyor ve ciğerlerimdeki havayı söküp atıyor.

Kendimi boş hissediyorum. Boş.

"Sana sakinleşmen ve her şeyi düşünmen için birkaç gün vereceğim," diyor omzunun üzerinden bana. "Merak etme," diye ekliyor kapımı açarken. "Güvenlik sana dışarı kadar eşlik etmeyecek. Düşündüğün gibi bir pislik değilim, Tessy. Ama öğle yemeğinden önce buradan gitmelisin... Bırak pisliğini biz temizleyelim."

(Dairemin geniş alanını boş izlerken anahtarlarım mutfak adasının üzerinde takırdıyor. Dışarıda yağmur yağıyor. Dökülüyor. Yaprak yaprak Buz gibi sulu kar, pencerelerimin duvarına çarparak ritmik bir *rata-tat-tat* sesi çıkartıyor. Gök gürültüsü uzaklarda yuvarlanıyor, göğsümde hissettiğim derin bir gümbürtü.

Bir elimi yavaşça kaldırıp ıslak yanağıma bastırıyorum. Karla karışık yağmur o kadar soğuk yakıyor ki, tenim neredeyse sıcak hissediyor. Sırılsıklam oldum. Bir Uber çağırabilirdim ama en yakın arkadaşımın pek de özel olmayan düğününde sevimli bir hokey oyuncusuyla dans etmeye cüret ettiğim için işimden atılmış bir halde, buz gibi yağmurun altında utanç içinde eve yürümenin şiirsel bir yanı vardı.

Evimdeki tek ışık köşeye kurduğum Noel ağacından geliyor. Çok renkli ışıklar zamanlayıcıyla parıldıyor. O aptal lanet ışıkları seviyorum. Troy ağacımızda sadece beyaz ışıklar olmasını isterdi. Rachel'la yaşadığım ilk Noel'de renkli ışıklar almak benim küçük bir isyan eylemimdi.

Topuklu ayakkabılarımı çıkarıp bir kenara atıyorum. Ayak parmaklarım siyah çoraplarımın içinde ıslak, iliklerime kadar üşüyorum. Elimi yavaşça yüzümden indirip çift sargılı eşarbıma götürüyorum. Sıyırıp ıslak bir *sesle* yere bırakıyorum. Sonra krem rengi Antonio Melani kemerli şal paltomun düğmelerini çözüp omuzlarımdan sıyrıyorum.

Kalem eteğimin içine sıkıştırdığım ipeksi bluzumun alt kısmını çekiştirerek ilerledikçe daha da çılgına dönüyorum. Eteğimi çekiştirirken nefesim kesik kesik geliyor.

düğmeleri, birini temiz bir şekilde patlatıyor. Tezgaha çarpıyor. Çıkarmam lazım. Hepsini. *Şimdi*. Nefes alamıyorum.

Eteğimin fermuarını açıyorum ve kalçalarımın aşağı doğru kıvrılarak içinden çıkıyorum. Sonra kollarımı arkaya doğru uzatıyorum, üşümüş parmaklarım sütyenimin askısını bulmaya çalışıyor. Kopça çözülüyor ve nefes nefese kalarak sütyenimi omuzlarımdan düşürüyorum. Mutfağında çoraplarım ve iç çamaşırdan başka bir şeyim olmadan duruyorum. Kollarımı göbeğime sıkıca sarmış, hıçkırığa hıçkırığa ağlıyorum. O kadar kızgınım ki çığlık atabilirim. Çığlık *atıyorum*. Yüksek sesle. Vahşi ve çığ bir çığlık ama yeterince rahatlatmıyor. Ses boğazımda keskinleşiyor, yoğunluğuyla yakıyor.

"Siktir," diye bağıriyorum. "Lanet olsun!"

Ceketimin cebinde telefonum çalışıyor. Orada duruyorum, nefesimi tutarken göğsüm kabarıyor.

Ding.

Ding.

Ceketimi kaptığım gibi telefonumu bulmak için cebimi karıştırıyorum. Başparmağımla ekranı kaydırarak kilidini açıyorum. Messenger uygulamam parlıyor.

RACHEL (1103): Pekala, kedi çantadan çıktı.

Aşağıdaki mesajlar, sürpriz gizli düğünüyle ilgili bazı haber makalelerine birkaç bağlantı içermektedir.

RACHEL (1104): Yemek şirketlerinden biriydi. Görünüşe göre, küçük çakal bütün gece fotoğraf çekmiş ve TMZ'ye satmış. Kaltak. Umarım yıldırım çarpıyor.

Dürüst olmak gerekirse, şaşırmadım. Bunu uzun süre gizli tutmayacaklardı. Ryan ve benim fotoğraflarımızı çekenin bir yemek şirketi olduğunu bilmek şu anki durumumu düzeltmek için hiçbir şey yapmıyor. Şu andan itibaren izindeyim.

Telefonum tekrar çalışıyor ve ekrana bakıyorum.

RACHEL (1107): Poppy'nin de birkaç fotoğraf çekmesine izin verdim. Gelinciğin sinsi, yakınlaştırılmış çekimlerinden çok daha kaliteli. Bunu beğenebileceğini düşündüm.

Yayında bir resim beliriyor. Başparmağımla dokunuyorum ve ekranı dolduruyor. Oturma odasındaki koltuklardan birinde otururken çekilmiş samimi bir fotoğraf. Ilmari koltuğun ucunda, her santimiyle Fin ayısı gibi görünüyor. Beni duraklatan şey, ağzı açık, gözlerinin kenarları kırışmış bir şekilde gülüyor olması. Kolu, ona doğru eğilmiş ama arkasını dönmüş olan Rachel'in etrafında. Ben de onun yanındayım, ona doğru eğilmiş, kahkahanın ortasındayım. Elim hafifçe havaya kalkmış, sanki gülüşümü kaçmadan yakalamaya çalışıyorum.

Yanımda iki Rays var, Morrow ve Novikov. Sanırım ikisi de savunmada oynuyor. Jake kanepenin arkasına yaslanmış, başı onlarınkinin arasında, onlar da gülüyor. Kaptan Sully kanepenin ucuna tünemiş, gülümseyerek bir şeyler söylüyor.

Neye güldüğümüzü bile hatırlamıyorum. Çok doğal, çok rahat görünüyoruz. Neden bilmiyorum ama gözlerim doluyor. Telefonumu dik konuma getiriyorum ve Rachel'dan gelen başka bir mesajı görmek için fotoğrafı küçültüyorum.

RACHEL (1109): Seni böyle mutlu görmek çok güzel. Çocuklar seni fahri Ray yapmaya hazırlar.

Fotoğrafa tekrar dokunup her birimizin yüzünü yakınlaştırıyorum. Mutlu görünüyorum.
Mutluydum.

Daireme göz gezdirirken içime derin bir özlem duygusu yerleşiyor. Bakışlarım odadaki tek ışık kaynağına takılıyor: Noel ağacım. Rachel'la birlikte aldığımız ve süslediğimiz Noel ağacı. Ocakta eggnog yapıp fazla muskatla mahvettiğimiz, Noel müziği eşliğinde iç çamaşırlarımızla dans ettiğimiz, kanepede Çin yemeği yediğimiz mutlu anılar.

Eskiden hep mutlu olurdum. Yüksek sesle güler ve severdim. Bir zamanlar vahşiydim. Özgürdüm. İç çamaşırlarıyla dans eden o kıza giden yolu bulmaya çalışıyordum. Rachel onu bulmama yardım ediyordu.

Onu
özlüyor
m. Ben de
kendimi
özledim.

Noel ağacımdaki ışıkların yanıp sönmesini ve parıldamasını izlerken gözyaşlarım yanaklarımdan süzülüyor - kırmızı ve mavi, yeşil ve pembe. *Yanıp sönüyor. Yanıp sönüyor. Göz kırp.*

"Siktir et," diyorum, kararlılığım göğsümde sertleşiyor. Ben o kızım.

Telefonumu tezgâhın üzerine bırakıp dairemi boydan boya geçerek yatak odama giriyorum ve doğruca dolaba yöneliyorum. Bavulumu kaptığım gibi yatak odasına götürüp yatağımın üzerine atarken kararlılık göğsümde ısınan bir ateş gibi yanıyor. Omuzlarımdaki örtüyü indirip bavulun fermuarını açıyorum.

Toparlanmaya başlarken kendi kendime *özgür olduğumu* tekrarlıyorum. *Vahşiyim, eğlenceliyim ve özgürüm.*

"EV BURASI MI HANIMEFENDİ?" DIYE SESLENİYOR UBER ŞOFÖRÜM ÖN TARAFTAN.

Otur. Yağmurun sesinden onu duymak çok zor. Ağır tabakalar halinde arabayı dövüyor. Ön cam silecekleri var güçleriyle çalışıyor ama görüş mesafesi neredeyse sıfır.

Buğulu camdan dışarı bakıyor, yumruğumun etiyle soğuk camdaki bir daireyi siliyorum. "İki tane daha var," diye sesleniyorum şoföre. "Işıkları yanan uzun boylu olan."

Arabayı ileri doğru iterek, koyu gölgelerle çevrili yakışıklı bir evin önünde durana kadar ilerliyor. Altın rengi ışık yağmurun arasından parlayarak çimenleri ve yola park etmiş büyük bir kamyonu aydınlatıyor.

"Bu mu?" diye sesleniyor şoförüm.

"Evet," diye cevap veriyorum, başparmağımla telefonuma dokunarak yolculuğu kapatıyorum. "O zaman bavullarınızı alayım."

"," diye ağlayarak omzunu okşuyorum. "Sen bagajını aç, ben de çantaları getireyim. Sen sadece kuru kal, tamam mı?"

"Teşekkürler hanımefendi," diyor rahatlamış bir ifadeyle. "Yüzmeyi biliyorsun, değil mi?"

"Elbette," diye cevap verip kapımı açıyorum.

Yağmur bardaktan boşanırcasına yağıyor, arka koltuktan aceleyle inip bagaja doğru giderken ciyaklamama neden oluyor. Tüm çantalarımı arkadan çıkarmak için hızlıca çalışıyorum. Bilgisayar çantam omzuma asılmış, kayışı göğüslerimi kesiyor. Bir de sırt çantam var, kıyafetler ve ayakkabılarla dolu. İki büyük tekerlekli çantamdan bahsetmiyorum bile. Onları garaj yoluna taşıırken birkaç dakika içinde iliklerime kadar ıslandım, ses fırtınada kayboldu.

Keskin bir nefes alarak başparmağımı kapı ziline bastırıyorum. Evin içinde bir köpek havlıyor. Bekliyorum, ellerim kapının kollarını tutuyor.

Çantalar. Boynumdan aşağı, göğüslerimin arasından, burnumun ucundan su damlıyor.

Kapı açıldığında Jake'in üzerinde sadece bir çift atletik şort ve elinde bir poşet Garden Salsa Sun Chips olduğu görülür. "Tess," diye bağırır.

"Hey, Jake," diyorum, birden kendimi mahcup hissederek.

Poseidon dışarı fırlıyor, bacaklarımın etrafında dans ediyor, vücudu heyecanla kıpırdıyor.

"Hey, köpekçik," diye mırıldanarak onu okşuyorum. Elim yalarken gülümsüyorum. "Nereden geldin sen?" diyor Jake, arkamdan bakarken sanki

Uzaylı bir uzay aracı ya da ışınlanma cihazı arıyordum.

"Hmm, havaalanı," diye omuz silkerek itiraf ediyorum.

"Geleceğini biliyor muydum?" diyor. Sonra nefesi kesiliyor, gözleri büyüyor. "Aman Tanrım, seni almayı unuttum mu?"

"Hayır," diyorum gülerek. "Hayır, bu ziyaret planlı değildi."

"Tanrı'ya şükür," diyor, boştaki elini göğsünün üzerine koymuş, kalbinin yerinden fırlamasını engellemeye çalışıyor gibi. "En iyi arkadaşını havaalanında kuru kuru bıraksaydım Rachel beni bir hafta kanepede yatırırdı... yani kuru ve ıslak," diye ekliyor, beni tepeden tırnağa süzerek. "Tanrım, buraya gel." Boştaki elini kapı aralığından uzatarak çantalarımın birini kapıyor ve eşikten içeri sokuyor, bana yer açmak için geri adım atıyor.

Diğer çantayı içeri taşıırken Poseidon ayaklarımın etrafında dans ediyor. Aydınlık, ferah giriş yoluna adım atıyorum, her yerimden su damlıyor.

Jake elindeki cips paketini girişteki masaya fırlatarak, "Burada yüzmüş gibisin," diye takılıyor. "Seattle seni gördüğüne çok sevinecek."

Kıpırdamadan duruyorum, elim çantama gidiyor. "O burada mı?"

"Hayır, o ve Cay akşam yemeği ve sinema için dışarı çıktılar," diye yanıtlıyor. "Tüm bu 'ev içi mutluluk' olayını deniyor. Çok sevimli, paten kayan bir şempanzeyi izlemek gibi."

Caleb Price'ın evli ve evcimen halini hayal etmeye çalışırken gülümsemeden edemiyorum. Rachel'in burada olmaması da içimi rahatlatıyor. Onunla yüzleştiğim anda kendimi kaybedeceğimi biliyorum. Beni bir kitap gibi okuyor. Ona her şeyi anlatmamı isteyecek ve ben buna henüz hazır değilim.

"Onu aramamı ister misin?" diye sorar, elini şortunun cebine sokarak. "Eminim akşamlarını kısa kesebilirler-"

"Hayır," diyorum çabucak. "Ben, şey... aslında Rachel'ı görmeye gelmedim."

Jake gözlerini bana dikti. "Kimi görmeye geldin o zaman?" "Şey... aslında Ilmari'yi görmeye geldim."

Mümkünse Jake'in gözleri daha da büyür. "Ciddi misin?"

"Evet. Evde mi?" Omzunun üzerinden koridora bakıyorum. "Hey, Mars," diye bağıyor. "Buraya gel. Hemen şimdi!"

Birkaç dakika içinde Mars oturma odasının köşesinden adımını atar. Jake gibi o da bir çift atletik şorttan başka bir şey giymiyor. Sarı saçları omuzlarına dökülüyor. Onu daha önce hiç böyle görmemiştim. Sakalı ve yaralı kaşlarıyla birlikte, kesinlikle sportif Viking estetiğine katkıda bulunuyor.

Jake Price fittir ama Ilmari Price kelimenin tam anlamıyla taştan oyulmuştur; sekiz kilo, sıkı bir "V" ve kayaları kırabilecek göğüs kasları. Elinde açık antep fıstığı torbasıyla koridorda ilerliyor. Beni içine çekerken gözleri kocaman açılıyor. "Baharatlı kızıl mı sipariş ettin?" diyor Jake, başparmağını

yön.

Ilmari "Hayır," diye yanıtlıyor.

Aralarına bakıyorum. Boğazıma oturan bu duygu yumağı havasızlıktan boğulmama neden olabilir. Düşüncesizce bir Uber çağırıp doğruca Cincinnati havaalanına gittiğimden beri orada duruyor.

"Seni bekliyor muyduk?" Ilmari bana bakarak söylüyor. "Hayır," diye cevap veriyorum, aniden nefesim kesiliyor.

Kahretsin, ağlama krizleri geliyor. Ağlamaktan *nefret ediyorum*. Kendimi durduramadan aramızdaki mesafeyi kapatıyorum. Kollarımı boynuna dolayıp kendimi ona yaslayarak çıplak omzuna doğru ağlarken hıçkırıklara boğuluyorum. Antep fıstığı poşetini tutan eli yumuşak bir *çıtırtıyla* aramıza sıkışıyor.

Kaskatı kesiliyor, Fince bir şeyler mırıldanıyor. Hangisinden daha çok nefret ettiğini bilmiyorum: sarılmaktan mı yoksa gözyaşlarından mı?

"Ne yaptın lan sen?" Jake ortağına bağırır.

"Hiçbir şey," diyor Ilmari, garip bir şekilde omzumu sıvazlarken tamamen kızgın.

"Sen gelene kadar iyiydi," diye meydan okuyor Jake. Bana doğru yaklaşıyor, eli diğer omzumda. "Tess? Yaralandın mı?"

"Hayır," diye burnumu çekiyorum, ellerim Ilmari'nin omuzlarını daha sıkı kavırıyor.

"Kanundan mı kaçırıyorsun? Bu saklanma durumu gibi bir şey mi?"

"Tanrım, Jake," diye mırıldanıyor Ilmari.

"Şey, bilmiyorum amına koyayım," diyor. "Cay ona boşuna Tornado demiyor. Belki de bir şeyler uydurdu ve şimdi kaçak durumda. Şu anda bir kaçağı saklamayı göze alamayız, Mars. Yarın Winter Classic'e gidiyoruz. Ve onun suç ortağı olarak hapse girmeyeceğimden eminim. Benimle dalga mı geçiyorsun?"

Ilmari, "Kimse hapse girmeyecek," diye yanıtıyor. "Kendini toparlaması için ona biraz zaman verin, neden burada olduğunu bize söyleyecektir."

"Ne kaçırdım ben?" Jake aramızda eliyle işaret ediyor. "Siz ikiniz ne zamandan beri bu kadar iyi arkadaşsınız?"

Mars ve ben aynı "Değiliz," diyoruz. "Git bir işe yara ve ona bir havlu getir," diye ekleyerek elindeki fıstık torbasını Jake'in göğsüne doğru itti.

Jake onları oflaya puflaya alır. "Tabii, gidip bir havlu getireyim. Hazır gitmişken kendimi de becermemi ister misin?"

"Şimdi, Jake," diye emrediyor Mars.

Jake, peşinde köpekle birlikte uzaklaşır.

"Acele etme," diyor Ilmari bana, vücudu benimkine karşı biraz gevşiyor.

Onun izni, ikinci bir sel kapısının açılması gibi davranıyor. Ona sarılıp ağlarken, bütün gün tutunduğum her şeyi bırakırken darmadağın oluyorum. Bir an evimde dururken, bir an sonra Delta bilet gişesinde duruyordum. Tanıştığımız o ilk geceden beri Rachel'ın yörüngesinde kendimi hep güvende hissettim. Onun adamları da beni güvende hissettiriyor. Bana fahri Ray derdi. Şu anda, bu oldukça iyi hissettiriyor.

Jake elinde plaj havlusuyla döndüğünde köpek heyecanla havlıyor.

Ilmari'ye tutunduğum yerden gevşerken burnumu çekiyorum. Arkama yaslanıp endişeli yüzüne bakarken ellerim omuzlarından dirseklerine doğru iniyor. Konuşmamı beklerken koyu mavi gözleri bana kilitlenmiş durumda.

Evimden ayrıldığımdan beri üzerinde çalıştığım soruyu sorarken Jake havluyu omuzlarıma örtüyor. "O iş hâlâ boş mu?"

"**A** fikrini değiştirmeyeceğine *emin* misin?" Rachel tabletini sırt çantasına yerleştirip fermuarını kapatarak bastırıyor.

"Yüzüncü kez söylüyorum, evet," diye inleyerek cevap veriyorum.

"Çünkü bunu ayarlamak sadece bir telefon görüşmesine bakar," diye ekliyor. "Uçak bileti, otel, loca koltukları, her şey. Büyük Elma'da yılbaşı gecesi."

"Kulağa ne kadar eğlenceli gelse de, sanırım bir dakika ara verip... yeniden toparlanmam gerekiyor."

Bana değerlendirici bir bakış atıyor, sanki atlamamı bekliyormuş gibi.

Kalçamı mutfak adasına yaslayıp kollarımı kavuşturuyorum ve gözlerimi dikip ona bakıyorum.

Sürpriz varışının ertesı sabahı, Rachel ve adamları havaalanına gitmek üzere Ilmari'nin kamyonetini toplamakla meşguller. Bu hafta sonu New Yorkta Winter Classic maçları var, bu da evlerinin bana anlamına geliyor.

Ben ve köpek. şu anda tüm eşyalarını kamyona yükleyen adamları ön bahçede kovalıyor.

"İyi olacağıma söz veriyorum," diyorum. "Dürüst olmak gerekirse, dört gözle bekliyorum. Köpekle sahilde yürüyeceğim."

"Evet, günde en az bir kere topunu atmalısın yoksa aklını kaçırır," diyor Jake, Rachel'a doğru yürüyüp sırt çantasını omzundan indirirken. "Bu senin son işin mi bebeğim?"

Kadın ona başını sallıyor ve adam onu omzuna atıp dudaklarını kadının şakağına değdiriyor.

Özel dikim gri takım elbisesi ve siyah kravatıyla bir rüya gibi görünüyor. Ilmari de şık giyinmiş. Görünüşe göre, uçağa binmek için tüm oyuncuların takım elbise giymesi gerekiyor. Bu bir NHL kuralı. Rachel havalandıktan sonra hepsinin değiştiğini söylüyor, yani yer fıstığı ve diyet kola atıştırırken seksi bir striptiz yapıyor. Sadece bu görüntü bile onlara katılma teklifini tekrar düşünmem için yeterli.

"Dondurucuya senin için üç pint Cherry Garcia koydum," diye sesleniyor Jake. "Köpek maması da kilerde, sol alt tarafta."

"Teşekkürler Jake," diye cevap verdim. "Cherry Garcia benim favorim." "Biliyor," diyor Rachel ve Caleb aynı anda.

Jake sırtarak Rachel'ın çantasını omuzlar ve koridora geri döner.

Caleb onun geçmesine izin verir ve mutfığa girer. Rays polosu ve atletik pantolon giymişti. Meyve sepetinden bir muz alırken dövme kolu bana doğru uzanıyor. Dönüp muzu sessizce bize katılan Ilmari'ye fırlattığında nefesim kesiliyor ve arkama yaslanıyorum.

Kendimi çok ayak altında hissediyorum. Onların burada bir hayatı var ve ben şimdi kim bilir ne kadar süre için kamp kurmaya cesaret ediyorum. Günler mi? Haftalar mı? Ilmari'ye kâr amacı gütmeyen kuruluşunu hayata geçirmesine yardım edeceğimi söyledim. Geçici iznimin saçma şartlarıyla yüzleşirken yapacak daha iyi bir şeyim yok.

"Ne?" diyor Rachel, beni lanet bir kitap gibi okuyor.

"Yok bir şey," diyorum ve Caleb yanımdan geçerken ona gülümsüyorum.

"Önemli bir şey değil," diyor. "Gelmekle ilgili fikrini mi değiştirdin? Bizimle mi?"

"Hayır," diyorum ve Ilmari'nin de dışarı çıkmasını izliyorum. "Sadece biraz tuhaf, değil mi?"

"Garip olan ne?"

"Benim burada olmam. Garip, değil mi?"

Bir kahkaha attı. "Tess, neredeyse üç yıl birlikte yaşadık. Senin alışkanlıklarını onlarınkinden daha iyi biliyorum."

"Ama benim demek istediğim de bu," diye üsteliyorum. "Rach, *daha yeni* evlendiniz. Hâlâ birbirinizi anlamaya çalışıyorsunuz. Ben araya giriyorum-"

"Yapma," diyor Rachel, adanın etrafından dolanarak. "Bunu yapmayacaksın. Kendini kalmaktan vazgeçiremeyeceksin."

"Rach-"

"Üç yıldır bu berraklık anının sana gelmesi için dua ediyordum. Ve artık öyle olduğuna göre, geriye gitmiyoruz. Yapar mısın?"

Beni duyuyor musun? çiğneyip sürünerek Cincinnati'ye döneceksin."

"Bebeğim, gitmeliyiz," diye sesleniyor Jake girişten.

"Hemen geliyorum," diye geri sesleniyor. Sonra bana odaklandı. "Dinle, burada kalmak konusunda bu kadar tuhaf hissediyorsan, kalabileceğin başka bir yerim var."

"Başka bir yer mi? Şimdi de emlak kralı mı oldun, Rach?"

Gülümsüyor. "Hayır, Ilmari'nin eski evi. Buradan on beş dakika uzaklıkta küçük şirin bir bungalov. Intracoastal'ın hemen üzerinde-"

"Bunu yapamam," diye

ağlıyorum. "Neden

yapamazsın?"

"Şey... çünkü burası *onun* evi. Burada seninle ve çocuklarla kalmak tuhaf hissettiriyor ama Ilmari'nin evinde kalmak... daha tuhaf hissettiriyor."

Elini cebine sokuyor. "Kullanıyor gibi değil. Artık burada yaşıyor, hatırladın mı? Sadece henüz satmadı. İşte-" Anahtarlığından küçük gümüş bir anahtar çıkarıyor ve uzatıyor. "Bunu paket anlaşmanızın bir parçası olarak düşünün, Bayan Operasyon Direktörü. Unutmayın ki ücretsiz konut, zorunlu köpek bakıcılığı ile birlikte gelir... bilirsiniz, kaplumbağa bakıcılığı yapmadığınız zamanlarda."

Elimi uzatıp anahtarı alırken gülümsemeden edemiyorum.

"Arabaya bindiğimde adresi sana mesaj atarım," diyor.

"Teşekkürler Rach," diye mırıldanıyorum, aptal gözyaşlarımın yine gözlerimi yakmasına sinirlenerek. Bu tatil sezonunda bir günü gözyaşı dökmeden geçireceğim, yoksa okyanusa girip kaplumbağalara katılacağım.

"Hey," diyor elini omzuma koyarak. "Seni seviyorum."

"Biliyorum," diye cevap veriyorum sulu bir gülümsemeyle.

"Sevilmeyecek ne var ki?"

"Aynen öyle. Ben de üç yıldır bunu söylüyorum. Sen bir tanrıçasın ve tapınılmayı hak ediyorsun. Sunaklar, tütsü yakmalar... belki bazı ayinsel seks partileri."

"Gidecek misin artık?" Gülüyorum, onu itiyorum. "Yoksa Mars seni dışarı sürükleyecek."

"Kalıyor musun?"

Yumruğumu anahtarın etrafına kapatıp başımı sallıyorum.

"Güzel." Sonunda kapıya doğru ilerliyor. "Oh, ve hey," diye omzunun üzerinden sesleniyor. "Arka verandada bir sauna var ve harika. Bir deneyin."

Mutfaktan geçip koridorda onu takip ediyorum ve gözlerimi başının arkasına dikiyorum. "İçinde sikiştiniz, değil mi?"

"Yorum yok," diye gülerek yanıtlıyor.

Sadece iç çektim. "Evet, içinde sikiştin. Çünkü sen doymak bilmeyen küçük bir azgınsın."

"Beni suçlayabilir misin?" diye alay ediyor, ön kapıyı çekiştirerek açıyor. "Kendine bir hokey oyuncusu bul ve bak bakalım doyabilecek misin?"

"Bu bir davet mi?" Hemen karşılık veriyorum.

"Aşağı, kızım. Rays yasak bölge, unuttun mu?"

Ryan'la dansımı, istediğim ama alamadığım öpücüğü düşünürken kalbim biraz tekliyor. Tam kapıdan çıkmak üzereyken elim uzanıyor ve kolunu okşuyor. "Hey, gerçekten bunu mu demek istedin? Bu senin için kumda sert bir çizgi gibi mi?"

Döndü, bakışlarını bana dikti. "Oh, Tess, ne yaptın sen?" "Hiçbir şey," diye haykırıyorum, kızmış gibi yaparak.

"Tess..."

"Yok bir şey," diyorum tekrar, bu sefer gülerек. Ama sonra göğüslerimi sıkıp ona arsızca göz kırpmıyorum. "Henüz."

"Senden nefret ediyorum," diyor başını sallayarak.

"Beni seviyorsun, unuttun mu? Az önce söyledin."

"Tekrar ne zaman taşıyorsun?"

"Bugün. Köpeği de yanımda götüreceğim," diye takılıyorum.

"Onu Pazar gecesi geri ver yoksa Caleb ağlayacak," diyor kapıyı çekerek.

Poseidon ayaklarımın dibinde dans ediyor, kendisine eşlik eden tek kişiye doğru çekiliyor. Taşan oyuncak sepetinden daha ilginç olduğumu düşünmesi gururumu okşuyor. O güzel mavi gözleriyle bana göz kırpmıyor, siyah beyaz kuyruğu yavaşça bir o yana bir bu yana sallanıyor.

"Ne düşünüyorsun, bubs? Benimle küçük bir gezintiye çıkmaya hazır mısın?"

Bu onu fişek gibi ateşliyor. Beni merdivenlere kadar kovalarken havlıyor, uluyor. Hayatımda ne halt ettiğim hakkında hiçbir fikrim yok ama kahve içmek ve köpekle sahilde yürüyüş yapmak şimdilik yeterli bir plan gibi görünüyor.

Belki bu gece saunayı denerim... Önce dezenfekte ettikten sonra.

"Hey, dostum, bunu şuraya koyabilir misin?" Cade Walsh kolunu bana doğru uzatıyor, uçak koltuğuna koltuğuna uzanarak elini bana uzatıyor.

Sırt çantası. Üçüncü sıra forvet ve çaylak ama dirseklerini kendine saklıyor ve her zaman iyi atıştırmalıklarla seyahat ediyor, bu yüzden koltuk arkadaşım olmasına izin verdim.

Telefonum cebimde çınlarken onun sırt çantasını sözsüzce alıp benimkinin yanına itiyorum. Novy arkamdan ittirerek geçerken telefona uzanıyorum. "Tanrım, göt herif," diye mırıldanıyorum, kafasının arkasına bakarak.

"Affedersiniz," diyor Morrow, geçip giderken.

L.A.'den beri ikisi de çok tuhaf. Novy genellikle büyük bir şakacı, partinin hayatı, aynı zamanda huysuz bir pislik olsa bile. Morrow ise takımdaki en iyi adamlardan biri. Şu anda, aynı koridorda karşılıklı koltuklarda otururken omuzları hayal kırıklığı içinde, kavgalı aşıklar gibi kollarını kavuşturuyorlar.

Her neyse. Onların saçmalıkları benim sorunum değil.

Mesajlar uygulamamı açıyorum ve en üstteki mesaja dokunuyorum. Menajerim Mike Kline'dan. Kalbim boğazımda, koltuğuma çöküyorum. Yeni sesli nota dokunup dinliyorum.

"Hey, Ryan. Muhtemelen çoktan havalandığınızı biliyorum," diyor parlak sesi. "Ama indiğinde bunu dinleyebilirsin-"

"Hey, Langers! Mario Kart oynamak ister misin?" Sully iki sıradan bağırıyor
Yukarı.

"Seni duman edeceğiz!" diyor Perry hemen arkamdan, omzuma vurarak. Uçağın bizim bölümünün etrafında çocuklar sesleniyor.

"Yoshi'yi çağırıyorum!"

"Bana bir saniye ver, ben de varım."

"Hep Yoshi oynuyorsun, pislik herif-

" "Kurbağa oynasın-"

"Şşşt," diye mırıldanıyorum, başımı eğiyorum. Telefonumun yan tarafındaki düğmeye dokunup sesi sonuna kadar açıyorum ve sesli notu baştan başlatıyorum.

"-Halihazırda havadayken, ama indiğinizde bunu dinleyebilirsiniz. Sen-"

"Dostum, neden kucağımdasın?" Walsh beni itti.

"Kapa çeneni." Bu mesajın kaybolmaması için küçük mavi 'keep'e dokunuyorum. MK hala konuşuyor. "-her zaman arayabilirsin-"

"Dostum, hadi ama. Bana sakso çekiyormuşsun gibi görünüyor. Kalk ayağa," diyor Walsh, beni tekrar iterek.

"Langers, var mısın yok musun?" diyor Perry, koltuğumun yanından yüzünü göstererek.

"Siktir!" Ayağa fırladım. Topuklarımın üzerinde dönerek koridordan uçağın arka tarafına doğru koşuyorum. Destek personelinin yanından geçip, neredeyse Poppy'nin çantasının askısına takılarak mutfığa giriyorum.

"Bayım, koltuğunuzu bulmanız gerekiyor" diyor uçuş görevlisi. Tuvaletin kapısını iterek "İşemem lazım," diyorum.

"Efendim, beklemeniz gerek-"

Bitirmesine izin vermedim. Kendimi küçük tuvaletin içine sıkıştırıp kapıyı kapattım. Aynadaki yansıma bakarak, notu üçüncü kez tekrar ediyorum.

"Hey, Ryan. Muhtemelen çoktan havalandığını biliyorum ama bunu indiğinde dinleyebilirsin," diyor MK'nın sesi kulaklığımdan. "Tamamdır! Sponsorluk anlaşması tamamen senin, dostum. Nike bugün ilerleyen saatlerde ön sözleşmeyi gönderecek. Vergilerden önce bir milyon dolar alacaksın, tabii ki taksitle ödenecek. Tüm ayrıntıları bir e-postayla gönderdim, ama anlaşmaya vardığında beni her zaman arayabilirsin. Tebrikler!"

Mesaj sona eriyor ve ben orada öylece durup yansıma bakıyorum. Beyaz gömleğimin düğmeleri açık, yakası gevşek. Sarı buklelerim kulaklarımın arkasına sıkışmış, şekillendirici jöleyle aşağı doğru kayganlaştırılmış. Birkaç gündür tıraş olmuyorum - annem ve kız kardeşim tatil için şehre geldiklerinden çok meşgulüm - ama bu etki hoşuma gidiyor.

Daha yaşlı görünüyorum. Bu ne zaman oldu? Eskiden aynaya baktığımda hep genç bir hokeyci görürdüm. Turnuva tişörtleri, ters şapkalar, aptal tüylü saçlar.

Sırıttıyorum. Aynadaki adam da bana sırtıyor. Gözlerini benden almış. Milyonlarca dolarlık NHL kontratı olan bir adam. Ismarlama bir takım elbise ve Tom Ford ayakkabılar giyen, bileğinde TAG Heuer Monaco tarzı bir kronograf olan bir adam. Nike ile milyon dolarlık bir anlaşma yapmış bir adam.

Kalbimin hızlandığını hissederken
gülümsemem genişliyor. Yansımama
bakarak "Başardım," diyorum.

Bunu *yapıyorum*. Hayallerimi yaşıyorum. Altı yaşımda ilk patenlerimi giydiğimden beri bu dağa tırmanıyorum. Uzun süre savaştım, fedakârlık yaptım ve çalıştım. Ve hiç kolay olmadı. Başından beri bütün kartlar bana karşı oynandı. Okula gidebilmem için devlet yardımına, hokey ekipmanlarımın parasını ödemek için hayır kurumlarına, doğru takımlara girebilmem için burslara ihtiyacımız vardı.

Ama başardım. Division 1 sporcusu olmak için çok çalıştım ve neredeyse her şeyimi feda ettim. Sonra San Jose Sharks'ın ilk tur seçmelerinde yer aldım. Şimdi bir Ray'im... ve bir Nike sözcüsü.

Kısa süreli şampuan modelliğimden bahsetmeyeceğiz.

Asla.

Gülümsemem genişliyor. Kimi kandırıyorum ki? Çocuklar benimle her zaman dalga geçer. İki hafta önce Novy, koçlar maç kasetlerimizi açmadan önce benim reklam filmimi oynattı. Herkes güldü ve saçıma dokundu. Bakalım onlara bu sponsorluk anlaşmasını anlattığımda hâlâ gülüyorlar mı?

Tak, tak.

"Bay Langley, koltuğunuza dönmeniz gerekiyor," diye seslenir uçuş görevlisi. "Şimdi."

"Geliyorum," diye bağırarak telefonumu cebime sokuyorum. Kalkış için koltuğuma dönmeden önce aynadaki yansımama son bir kez bakıyorum.

Y ankee Stadyumu bu kırk bin hokey taraftarının yeni yıl kutlamaları nedeniyle elektrik yüklü. Beyaz gürültüden oluşan bir kafes gibi. pleksiglasın ötesindeki her şeyi engellemek, bölgede kalmak. Dondurucu kış havası ciğerlerimi yakıyor, boğazımda keskin ve metalik bir his uyandırıyor.

İkinci periyodun yarısındayız ve bir sayı gerideyiz. Habs bu gece aslanlar gibi oynuyor. Forvetleri dirsek atıyor ve sert kontroller yapıyor. Bu saçmalık çünkü bu bir gösteri maçı. Bu adamların bizi bu kadar sert kontrol etmesine gerek yok. Eğer geri çekilmezlerse, birileri yaralanacak.

Yüzleşme için pozisyon alırken yarış atı gibi şişiyordum. Sully orta noktayı alıyor. Karlsson çemberin karşısındaki pozisyona kayıyor ve bana başıyla selam veriyor. Solundaki oyuncu buradaki en kötü oyuncu. Karlsson'un omuzlarının duruşundan onun da sert oyundan bıktığını görebiliyorum. Bizden bir kelime, ve defans oyuncularımız ateşi getirmeye başlayacak. Bakalım 82 numara Novikov'un yük treni tarafından tahtalara çarptırılmaktan ne kadar hoşlanacak.

Hakem içeri giriyor ve hepimiz gergin bir şekilde diskin düşmesini bekliyoruz. Bakışlarım lazer gibi onun eline odaklanmıştı. Sopamı kavıyorum, derin nefes alıyorum, saniyeleri sayıyorum.

Odaklan. Hız. Kontrol.

Bu benim mantram. Diske odaklan. Hızlı hareket et. Sopanı kontrol et.

Gözler yukarı.

Pak yere düşüyor ve Sully zar zor kontrolü geçirip bana doğru fırlatıyor. Top sopama çarpar çarpmaz canlanıyorum, gölgemden kurtulmaya çalışırken hızlanıyorum. Ama tam tepemdeydi. Ağız korumasının etrafında bir çoban köpeği gibi nefes aldığını duyabiliyorum, kalın ve salyalı. Sopasını içeri itiyor, neredeyse bana çelme takıyor, pakı uzaklaştırmaya çalışıyor.

Siktir, kaybedeceksin.

Onu kendimden uzaklaştırmalıyım. Beni tahtalara doğru sürüklüyor. Nazik davranmıyor ve bir darbe daha alamam. Kalçalarım ve omuzlarım ilk periyotta yediğim dayaktan dolayı zaten çığlık atıyor. Bu vardiyanın bitmesini istiyorum. Hemen.

Gözler yukarı.

Buzu taradım ve pakı sertçe vurdum. Buzun üzerinden Karlsson'a doğru uçtu ve ben de kale tahtalarına çarpmaktan kurtuldum. Pakı mavi çizginin üzerinde kovalayan Karlsson ve hücum oyuncusunu takip ederek buzda ilerliyorum. Bir savunma oyuncusu baskı yapmaya hazır ve Karlsson hızlı düşünmek zorunda. Pakı iki oyuncunun arasından geçiriyor, Sully'ye doğru temiz bir şut atıyor ve o da topu kalenin arkasına taşıyor.

Ne yaptığını biliyorum ve buna hazırım. Bana pas verip kaleye köşe atışı yapmak istiyor. Ama arkamdan kırmızı bir karaltı geliyor ve Sully'nin bana pasını kesiyor. Pakın hakimiyetini kaybediyoruz ve savunma bölgesinden buza doğru savruluyor.

Rays savunması hazır. Morrow ve Novy bir çift Kanada geyiği, Mars ise kaledeki Fin ayımız. Novy pakı ceza sahasının hemen önünde kapıyor ve buzda çığlık atarak Karlsson'a doğru gönderiyor.

Odaklan. Hız.

Karlsson'un bana pas verebilmesi için bıçaklarımla buzı keserek işaretimi yapıyorum. Gölgeimden daha hızlıyım. Buzu yırtarak ondan kurtuluyorum. Karlsson'un sıkıştırıldığını görmek için tam zamanında arkama bakıyorum. Pakı Morrow'a bırakıyor.

Gözler yukarı.

Bakışlarımı pleksiglas cama çeviriyorum ve kırmızı bukleli bir baş, geniş bir gülümsemeyle kalbimi göğsümde durduruyor. Çığlık atarken elini cama bastırmış, gözleri bana kilitlenmiş. O burada mı? Nasıl burada-

Kameralı telefonların ani parıltısı pleksiglastan yansıyarak beni kör ediyor ve gözlerimi kırıştırarak keskin bir şekilde uzağa bakıyorum.

Odaklan-

"Langley!"

"Ahhh!"

Vücudum iki şeyi aynı anda algıladığımda zaman duruyor. Birincisi, havadayım. Askıya alınmış bir animasyonda süzülüyorum, milisaniyeler yavaşlıyor, bacaklarım altımdan çekiliyor. İkincisi, çok büyük bir acı içindeyim. Dizimden, kalçamdan, kaval kemiğimden aşağı yayılıyor. Lanet olsun, yıldırım gibi çarpıyor.

Çarpışmaya hazırlanırken ağızlığımı dişlerimi kıracak kadar sert sıkıyorum. Kaskım buzı tam şakağıma vuruyor. Omuz. Kalçama. Dizime. Tekrar haykırıyorum, yanıma yuvarlanıyorum, eldivenli iki elimi dizime koyup sabitlemeye çalışırken sopamı unutuyorum. Eğer bir şey kırıldıysa, onu yerinde tutmalıyım.

Habs forveti ayağa fırlarken "Lanet olası pislik," diye bağıyorum.

"Özür dilerim," diyor kayarak pakı kovalarken.

Panik, adrenalinimle birlikte dönüyor. Dizim aniden kendi kalp atışını oluşturup acıyı dalgalar halinde yayarken her ikisi de acıyı uyuşturmaya çalışıyor.

Dizim olmaz. Lütfen, Tanrım, lanet dizim olmasın.

Hokey olmadan ben bir hiçim. Ailemin bana ihtiyacı var. Kız kardeşim, annem, ben onların tek desteğiyim. Ve hokey kazanmamın tek yolu. Eğer dizim kırılırsa... eğer bu sonum olursa...

Düdüğü duyduğumda panik adrenaline galip geliyor. Sonunda yerde olduğumu ve kalkmadığımı fark ettiler. Sadece birkaç saniye olduğunu biliyorum. Pleksiglasın ötesinde bir yerde Tess beni buzun üzerinde yatarken izliyor. Tess miydi o? Onu halüsinasyon mu gördüm? Ben bile bilmiyorum. Şimdi bunu düşünemem-

"Langley!" Önce Sully yanıma geldi, kayarak durdu ve elini omzuma koyarak tek dizinin üzerine çöktü. "Langers, iyi misin dostum?"

"Ne oldu? Neresi yaralı?" Novy'nin sesini duyuyorum ama kör edici stadyum ışıklarına bakmıyorum. Hepsi etrafımda duruyor, ben nefes nefese kalırken yüzükoyun yatan bedenimi gölgeler içinde bırakıyor, sıcak nefesim yanağımdaki buz tabakasında buhar oluşturuyor.

"Kahretsin, dizi-" "Langers, ayağa kalkabilir misin?"

Birinin eli kalçamda. Sırt üstü dönmemi istiyor.

Ama donup kaldım, dizimde zonklayan acının beni felç etmesine izin verdim. "Sakın bana dokunma," diye bağıyorum kendime ait olmayan bir sesle.

"Çok üzgünüm," dedi Morrow'un sesi. "Sende sanmıştım. Özür dilerim. Kötü bir pas oldu-"

"Pislik herif seni dizlerinden vurdu," diye homurdandı Sully. Evet, biliyorum. Ben de oradaydım.

Takım arkadaşlarımı geri itmeye hazır olan hakem, "Ona biraz yer açalım, beyler," diyor.

"Langley!" diye seslendi yeni bir ses.

Doktor ve Yardımcı Koç Andrews yedek kulübesinden buzun karşısına doğru aceleyle ilerliyor. Doktorun omzunda tıbbi çantası var.

Bir acil yardım görevlisi onları atlatıp bana geldi. "Kötü bir darbe aldın ama iyisin" diye teselli ediyor. "Neren acıyor? Dizin mi?"

Acil yardım ceketi giymiş iri bir adam başımda. "Boynunu stabilize etmeliyiz."

"Langley," Doktor tekrar sesleniyor.

Koç Andrews onun yanında tek dizinin üzerine çöktü. "İyisin Langley."

Sully, "Koç, şerefsiz herif onu kırptı," diyor.

"Biliyorum," diyor Koç. "Hepimiz gördük. Bırakalım da sağlık

görevlileri çalışsın." "Bir bakayım Langley," diyor Doktor.

Ellerimi bana dokunmasına izin verirken ağzımdan keskin nefesler alıyorum.

"Ağrı seviyen nedir?"

"*Ungh-seven*," diye inliyorum. Ama sonra başparmağıyla bastırıyor ve ben neredeyse buzdan havalanıyorum. "*Ahh-fuck-ten*," diye nefes nefese kaldım. "Bu lanet bir on. Bunu bir daha yapma." İçgüdüsel olarak tepki verirken kolum sallanıyor, sadece acının dinmesini istiyorum.

"Tamam, sorun yok," diye yatıştırıyor ve ben ona vuramadan kolumu yakalıyor. Ondan daha sonra özür dileyeceğim. "O darbenin tüm etkisini sol dizi aldı," diyor kadın acil yardım görevlisi.

"Ve düşerken ilk önce kafası buza çarptı," diye yanıtlıyor erkek acil yardım görevlisi. "Nasıl hissediyorsunuz efendim? Başınız dönüyor mu? Bana bakın lütfen. Işığı takip edin."

Gözlerime ışık tutuyor ve ben inliyorum.

"Onu buzdan çıkarmamız gerek," diyor Koç. "Yürüyebilir mi?"

Takım arkadaşlarımdan biri, "Bu iş sende Langley," diye seslendi.

Ama Doktor başını sallar. "Bu kadar sert bir vuruşla, güvende olmak için taramalara ihtiyacımız var. Bir kırılmayı elemek zorundayız."

Tıbbi konuşmalarının telaşa kapılmış kar taneleri gibi başımın üzerinden süzülmesine izin veriyorum. Yukarı bakıyorum, gözlerim ışıkların ötesinde gökyüzünün pusuna odaklanıyor

Başımın üstünde. Yankee Stadyumu'nun ortasında bir buz pistinde sırtüstü yatıyorum. Kırk bin kişi beni burada yatarken izliyor.

"Yürürebiliyorum," dediğimi duyuyorum. "Doktor, bana yardım et." Bir iniltiyle öne doğru sallanıp doğrulmaya çalışıyorum.

Nazik elleri beni tekrar aşağı itiyor. "Sakin ol Langley. Bu sefer buzdan ineceksin, tamam mı?"

"Dayan Langers," diyor Sully, yüzü Koç Andrews'un omzunun üzerinden görünüyor.

"Bunu sen halledersin," diye Novy.

Beni sedyeye yatırıp bağlamaları birkaç dakika sürüyor. Hidrolik asansör beni havaya fırlatırken inliyorum. Kariyerim boyunca hiç buzdan tekerlekli sandalyeyle çıkarılmamıştım. Bu aşağılayıcı bir durum, sanki tüm hokey kıyafetlerimi giymek yerine burada çıplak yatıyormuşum gibi.

" nereden?" Mırıldanıyorum.

" etme," diyor Koç, yastıklı omzumu sıvazlayarak.

Eldivenim kayıp. Ne zaman çıktı? Parmak uçlarımda keskin kış soğuşunu hissediyorum. O kadar soğuk ki yakıyor. Sanki derdimi anlamış gibi, Doc yanıma geliyor ve çıplak eliyle elimi tutuyor. "Sorun yok Ryan," diye yatıştırıyor. "Ben buradayım, tamam mı? Seninle hastaneye geliyorum."

Tüm bunlar bir anlığına odağımı kaybettiğim için oldu. Güzel bir yüz gördüm ve beynim çizilmiş bir plak gibi atladı.

"Tess," diye mırıldandım. "O burada, değil mi?"

Doktor . "Ne? Seni duymadım."

Başım sağa doğru dönüyor ve görüşüm bulanıklaşıyor. Gözlerimi kırpıştırarak temizliyorum ve pleksiglasın arkasından bakarak çilli bir yüz ve kızıl kıvrırcık saçlar arıyorum. Tess burada. Dikkatimi dağıttı. Derimin altında. O-

Camdaki Rays forması giyen güzel kızıl saçlı, ben sedyemle yanından geçerken endişeyle bakıyor. *Benim* kızılım değil. Tess değil. Hayır, camın arkasındaki kadın çok kısa, çok zayıf. Koyu renk gözleri var, yeşil değil.

Ama zihin görmek istediğini görür.

"Burada değil," diye mırıldanıp arkamı dönüyorum. "O burada değil." Gözlerim kapanıyor ve sedyenin içinden ılık suya batıyormuşum gibi hissediyorum.

"Hey-Langley, benim için uyanık kal, tamam mı?"

Doktorun sesi çok uzaklardan geliyor. Elim tutuşu beni bağlıyor. Stadyumun üzerinde süzülen bir sıcak hava balonuyum, her şeyi yüksekte izliyorum. Yerden bana sesleniyor, gürültünün içinden bağırırken elleriyle ağzını kapatıyor.

"Ryan, uyanık kal..."

Söylediğini yapmak isteyerek inliyorum. Ben bir takım oyuncusuyum. Her zaman bana söyleneni yaparım. Doktor uyanık kal diyor.

"Ryan..."

Ben bir sıcak hava balonuyum ve süzülüyorum... süzülüyorum...

monitörler bipleyip uğulduyor, ışıkları yarı karanlıkta yanıp sönüyor.

Kolumdaki serum deli gibi kaşınıyor. Kaşımak istiyorum ama bu muhtemelen onu gevşetecektir. Tekrar. Bu gece zaten bir kez yaptım, hemşireleri kızdırdım.

Evet, ben berbat bir hastayım.

Ve hastanelerden uçaklardan nefret ettiğimden daha fazla nefret ediyorum.

Çocukken hayatımın yarısını bir hastanede geçirdim ve babamın kanserle yavaş yavaş kaybedilen savaşını izledim. Hayat verdiği kadar aldığı da olan bir yerle ilgili travmayı çözmek zor. Uzun bir süre boyunca, izlenimlerimi sadece kederli dokuz yaşındaki bir çocuğun anılarına dayandırıdım. Zaman ve mesafe ilkel korku hissimi azalttı, ancak bazı anılar var ki DNA'mın derinliklerine işliyor.

Tüm hastanelerin aynı kokuya sahip olması gibi. Sedyem acil servisin kapısından içeri girer girmez kendimi yine o korkmuş dokuz yaşındaki çocuk gibi hissettim. Bu, her yüzeye sinmiş olan tıbbi sınıf temizleyicinin hafif metalik kokusudur. Kolalı hastane çarşaflarının kokusunu karıştırın, bayat kahve kokusunu ekleyin, kuruyan boyanın fisıltısını ekleyin ve işte size hastane buketi.

Zehirli.

Boğucu.

Tetikleme.

Buradan siktir olup gitmeliyim.

Sol dizime bakıyorum. Bir destekle sarılmış ve alttan bir yastıkla desteklenmiş. Sağ bacağım ince hastane battaniyelerinin altında saklı. Sol ayağımın çıplak parmakları tavanı gösterecek şekilde yukarıda duruyor. Görünüşe göre, bu şekilde yatarak uyumam gerekiyor. Ben asla sırt üstü uyumam. Sırt üstü *uyuyabilir* miyim onu bile bilmiyorum.

Bu gece berbat olacak.

En azından Jax'e dönüş uçağında ekibe katılmak için zamanında taburcu olacağıma dair güvence verdiler. Geride kalmak istemiyorum. Bu gece benim için diz yaralanmasının ötesinde travmatik oldu. Yalnız kalmak istemiyorum.

Sanki söylenmemiş bir duaya cevap verir gibi, kapım çalındı ve Sully içeri girdi.

"Hey, işte orada," diyor geniş bir gülümsemeyle. "Nasıl hissediyorsun dostum?" Yatağımın etrafından dolanıp boş sandalyeye çöküyor.

"Vay canına, bok gibi görünüyorsun," diyor Morrow kapıdan, onu takip ederek. Sözleri alaycı ama gözleri sertleşmiş, ağzı her zamanki gülümsemesinden ziyade kaşlarını çatmış. Beni düşüren kötü pas için hâlâ kendini suçluyor.

Sully'nin sorusuna Morrow'a bakarak, "İyiyim," diye cevap veriyorum. "Yorgunum ama iyiyim."

Kapıdan en son Jake giriyor, sırt çantam omzunda, gece çantam da diğer elinde. "Sevgili karım beni hediyelerle gönderdi," diyor iki çantayı da havaya kaldırarak. "Tanrım, bok gibi görünüyorsun dostum. Muhtemelen öyle de kokuyorsundur. Deodorantını ister misin?"

İki çantayı da diğer boş sandalyeye bırakmadan önce 'evet' dememi bile beklemiyor. Sırt çantamı karıştırıp Old Spice'ımı çıkardı ve bana doğru fırlattı. Sully yatağımın başucundaki sürahi dolusu suyu içerken ben de koltuk altlarımı tazeliyorum.

"Bacağın nasıl?" diye soruyor Sully, şişmiş ve ağrıyan dizimi göstererek. "Doktor MCL'mde ikinci derece burkulma olduğunu söylüyor," diye cevap veriyorum.

Jake yatağımın ucundaki koltuğa oturuyor. "Bu tam olarak ne anlama geliyor?"

"Buzdan ne kadar uzak kalacaksın?" Sully yeniden ifade ediyor.

Omuz silkiyorum. "Doktor yaklaşık dört hafta RICE yapmam gerektiğini söyledi. Yırtığın daha da kötüleşmesini istemiyoruz."

İkimiz de RICE rejimini bilecek kadar sakatlık geçirdik: dinlenme, buz, kompresyon, yükseltme. Şişliği kontrol etmeliyim. Vücut kendini iyileştirirken geri kalanı sadece ağrı tedavisi. Doktor bana yol gösterdi.

O gitmeden önce iki kez, ki acil serviste bana iyi ağrı kesiciler verdikleri için bunu takdir ettim.

Sully omzumu sıktı. "Dört hafta bir şey değil, dostum. Kolay zaman."

"Evet, seni özleme şansımız bile olmayacak," diye ekliyor Morrow, yüzüne kazınan rahatlama ile. "Çaylaklar senin emrinde olacak. Ve biliyorsun ki WAG'ler sana sezonun geri kalanında yetecek kadar yemek hazırlayacaklar. Tatil gibi olacak."

"Bekle, senin evinde bir ton merdiven yok mu?" diyor Sully.

Omuz silkiyorum. "Yani, evet. Ama daha önce de koltuk değnekleriyle idare etmiştim. Gerçekten büyük bir sorun değil."

"Dostum, kiraladığın o çöplük iki katlı," diye ekliyor Jake. "Her yerde merdivenler var. Tam bir ölüm tuzağı. Orada kalamazsın."

"Çocuklar, ben iyiyim. Dört hafta oldu, mu? Ve hiçbir şey kırılmadı bile."

"Belki bir çaylak onu içeri alabilir?" Sully benim üzerimden Jake'e bakıyor.

"Walsh?"

"Walsh tek odalı bir daire kir alıyor ve yatılı bir kız arkadaşı var," diye cevap veriyorum. "O zaman Perry," diye teklif ediyor Jake.

"Ya da Dave-O," diye karşı çıkıyor Sully.

Morrow alaycı bir ifadeyle, "O kadar da umutsuz bir dönemden geçmiyoruz," diyor. Sonra iç çekerek başını sallıyor. "Yani... Sanırım benimle kalabilirsin. Sadece dört hafta, değil mi?"

Hem Sully hem de Jake aynı kaş çatmalarla ona dönerler. Jake, "Vay canına, çok içten," diye mırıldanıyor.

"Evet, şampuan şişene boşalmasına izin vermeyi teklif etmiş kadar hevesliydin," diyor Sully.

Bir kahkaha attım. "Sağ ol ama almayayım Coley. Sen ve Novy'nin orada ne tür tuhaflıklar yaptığınızı ancak tahmin edebilirim."

Kollarını kavuşturarak, "Nov ," diye mırıldandı.

Hepimiz ona dönüyoruz.

"Bekle, ne oldu?" diyor Jake, gözleri kocaman. "Siz ayrıldınız mı?"

Sully gülmekten boğuluyor.

"Kapa çeneni, göt herif," diye tersliyor Morrow. "Bu seni ."

"Bekle... *yaptın* mı?" Sully bastırıyor. "Yani... siz ikiniz gizliden gizliye bir şey mi yaşıyorsunuz?" "İmkânı yok," diye ağılıyor Jake. "Hey, Cay ve ben tek değiliz." "Hey, Cay ve ben tek değiliz."

Bir beşlik çakmak ister gibi bir el, ama Morrow sadece inliyor.

"Öyle değil, göt herifler. Her zaman geçici olması gerekiyordu. Bilirsiniz, evini yenilerken," diye omuz silkerek ekliyor.

Novy, Jake'den birkaç blok büyük bir bekar evi satın aldı. İkisinin de takas edilmeme maddesi olan çok yıllık sözleşmeleri var. Kök salmaya ve mutfak tadilatı gibi şeylere yatırım yapmaya güçleri yetiyor.

Hepimiz Morrow'un daha fazlasını söylemesini bekliyoruz ama o sadece ters ters bakıyor. "Bakın, bu Langley'nin sorunuyla ilgili." Hastane yatağında yatan beni işaret ediyor. "Kalacak bir yere ihtiyacı olan o."

"Tanrım," diye gülüyor Jake alnını şapırdatarak. "Tam bir aptalım."

"Ne?" diye sordu Sully.

Jake bana baktı. "Kalabileceğin mükemmel bir yerim var. Mobilyalı, antrenman sahasına yakın ve tek bir merdiveni bile yok."

"Nerede?" Dedim.

Elini cebine anahtarlarını çıkarıyor ve bir tanesini halkadan çıkarıyor. "Al dostum."

Öne doğru kayarak gümüş anahtarı elinden alıyorum. "Nedir bu?"

"Mars'ın evinin anahtarı," diye yanıtlıyor.

Üçümüz de sanki nadir bulunan, gün yüzüne çıkarılmış bir hazineymiş gibi anahtara bakıyoruz. "Mars'ın evine hiç gitmedim," diyor Morrow, sesi neredeyse

Saygılı.

"Ben de," diyor Sully. "Nerede olduğunu bile bilmiyorum. Buna nasıl sahip olabiliyorsun?" diye ekliyor, Jake'i ve potansiyelini aniden yeniden hesaplıyormuş gibi gözlerini kocaman açıyor.

Jake sadece gülüyor, sonra kaşlarını çatıyor. "Durun, siz pislikler ciddi misiniz?" Hiçbirimiz cevap vermeyince tekrar ofluyor. "Biz evlendik, hatırladınız mı? L.A.'de? Hepiniz orada mıydınız?"

Morrow, "Ama... bunun 'Oradaki Doktor' gibi bir şey olduğunu düşünmüştüm," diyor.

"Evet, onun evinin anahtarının sende olduğunu bilmiyorduk... bilirsin işte... sadece sen," diye ekliyor Sully.

Jake alay ediyor. "Çok eşlilik konusunda gerçekten bilginizi tazelemeniz gerekiyor. Ben Mars'la yatmıyorum, tamam mı? O da benimle yatmıyor," diye ekliyor ve parmağıyla Morrow'u işaret ediyor. "O benim metaforum."

Sully ve ben hızlıca bakiştık. "Senin neyin?" Ben de öyle dedim. "Benim metaforum," diye tekrarlıyor Jake.

"Bu bir poliam terimi."

Sully gülümsemesini bastırmaya çalışarak, "Gerçekten öyle olduğunu sanmıyorum," dedi.

Ben de aynısını yapıyorum. Bakışlarımı dizime indiriyorum, bu da beni Yu ayıltıyor.
kar

1. Jake kollarını geniş göğsünün üzerinde kavuşturur. "Sanırım ne olduğunu bilmeliyim

Ben kendi evliliğimizde Mars'ı arıyorum."

"Dostum, metafor bir konuşma şekli gibidir," diyor Sully. "Mesela 'hayat bir otoyoldur' ya da 'o kadar açım ki bir fili yiyebilirim' gibi."

Jake'in ağzının köşesi kıvrıldı. "Şu anda benimle kafa buluyorsun."

"Hayır, dostum. Bunun doğru olduğundan oldukça eminim," diyor Morrow.

Jake ters ters bakarak telefonunu çıkarır. Başparmağıyla ekrana dokunur ve kısa süre sonra aramayı hoparlöre alırken çevir sesini duyarız.

Sanford'un sesi "Ne?" diye geliyor. "Uyuyordum."

"Hey, bizim için hızlıca bir şey çöz. Metafor nedir?" Jake soruyor.

Sanford homurdanıyor ve otel yatağında doğruluyormuş gibi bir hışırtı sesi geliyor. "Ne?"

"Bir *metafor*." Jake her heceyi telaffuz ediyor. "Burada Langers ve hastanedeki adamlarla oturmuş Mars'ın benim metaforum olduğunu anlatmaya çalışıyorum ve bunun gerçek bir polyam olayı olduğuna inanmıyorlar, o yüzden..."

havayı tekmelediğini hissedebileceğin kadar hamile bir duraklama oldu.

"Tanrı aşkına," dedi Sanford sonunda. "Bebeğim, metafor bir konuşma şeklidir... lanet olsun, bilmiyorum... 'hayat bir otoyoldur'..."

Sully ve ben yumruklarımızı sıkarak kahkahalarımızı bastırmaya çalışırken Jake yataktan fırlıyor ve telefonu hoparlörden çıkarıyor. "Peki o zaman, Mars da neyin nesi?"

Jake yatağımdan kapıya doğru adımlarken kendimizi tutabilmek için elimizden gelen tek şey bu. Diğer adamlara bakmaya cesaret edemiyorum. Sadece kırık dizime odaklanıyorum.

"Uh-huh," diyor Jake telefonuna. "Evet, tamam, iyi, tamam, biraz sakın olur musun? Geri dönüyorum, Tanrım." Telefonu kulağından düşürür ve kapatır. "Ne kadar otoriter bir pislik," diyor nefesinin altında. İç çekerek başını kaldırıyor ve aramıza bakıyor. "Yani uhh...bu metamour. Metafor değil. Mars benim metamorum."

"Bu harika," diyor Sully. Adam gülmemek için kendini zor tuttuğundan apandisit olmak üzereymiş gibi görünüyor.

Ama Morrow'un böyle bir rezervi yok. Sadece Jake'e bakıyor ve şaşkınlık içinde başını sallıyor. "Tüm zamanların en iyi oral seksini yapıyor olmalısın."

Bu bizi kırdı. Sully ve ben kahkahalarla kükrüyoruz. O kadar çok güldüm ki, başım zaten ağrıyordu. Çok geçmeden inlemeye başladım, keskin bir ağrı gözlerimin arkasına saplanıyordu.

Jake sırtarak, "Tahmin bile edemezsin," diyor ve her şeyi olduğu gibi kabul ediyor.

"Haydi, Bay Metamour," diyor Sully, sandalyeden kalkıp yatağımın ucuna doğru ilerleyerek. "Sen de Coley. Langers'a dinlenmesi için zaman verelim."

"Bana Bay Metamour diyemezsin," diyor Jake ters ters bakarak. "Sadece Mars bana böyle hitap edebilir."

"Mars Kinnunen size Bay Metamour demeden önce cehennemin donacağını hissediyorum," diyor Morrow gülerek ve futbol topunu yerden kaldırıyor.

"Bu Mars *Price*, göt herif," diyor Jake, Morrow'un omzuna sert bir yumruk atarak. "*Ouch-fuck-*" Morrow ona dönüyor, kendi yumruğunu vurmaya hazır.

Defans oyuncularını birbirlerine karşı forvetlerimizden her zaman daha fizikseldir.

Sully aralarına girerek, "Sakin ol," dedi. "Onu buza saklayın çocuklar."

"Hey, bu anahtarla ne yapmam gerekiyor?" diye sesleniyorum Jake'in geri çekilen

Form.

"Kullan onu," diye yanıtlıyor. "Tekrar ayağa kalkana kadar."

Sully, "Shelbs'e WAG'ları uyarmasını söyleyeceğim," diye ekliyor. Takım kaptanı olarak karısı Shelby eşlerin ve kız arkadaşların kraliçesi. Ev yapımı çorbalar, kurabiyeler ve güveçlerden oluşan bir dağın altına gömülmek üzereyim.

Jake kapıyı açarken, "Ama Mars'ın nerede yaşadığını bile bilmiyorum," diye sesleniyorum. "Adresi nedir?"

Jake omzunun üzerinden bakar. "1006 Harbor Yolu. Verandada harika bir saunası var. Dizini gevşetmene yardımcı olabilir," diye ekliyor bacağımı işaret ederek.

"Yarın görüşürüz," Morrow ve kapıdan ilk çıkan oluyor.

"Biraz uyu dostum," diye ekliyor Sully. "Sabah ilk iş seni buradan çıkarmaya geleceğiz."

Biraz uyu. Doğru ya. Lanet bir hastanede sırt üstü yatarak mı? İç çekerek yatağımın kenarına uzandım ve sırt çantama uzandım. Kucağıma çekip ön cebini karıştırıyorum ve Nintendo Switch'imi çıkarıyorum.

Uzun bir gece olacak.

"Come on," diyorum telefonumun ayarlarıyla oynayarak.

Ilmari'nin arka verandasındaki saunada yerleşik hoparlörler bulunmaktadır.

Bluetooth ile bağlanıyor. Sadece cihazımı tanımasını sağlamam gerekiyor. Sıfırlama düğmesine iki kez bastım. Şimdi ben de telefonumu sıfırlamaya çalışıyorum.

"Aptal *parça-aha*-" Saunanın içinden Dua Lipa'nın "Levitating" şarkısının nabzının attığını duyunca hakaretimi kestim.

Ilmari'nin harika bir verandası var. Çoğu Florida evi gibi, evin kenarından taş havuz güverteli küçük bir havuzun üzerine uzanan bir kafesi var. Buradaki tek ışık, ürkütücü bir soluk mavi renkte parlayan havuzun içinden geliyor.

Daha önce buhar odasına girmiştim ama dün geceye kadar saunayı hiç denememiştim. Din değiştirdiğimi söyleyebilirim. Ahşap duvarların ısınırken çıkardığı kokuda bir şeyler var. En iyi aromaterapi türü. Dün gece saunadan neredeyse kafam güzel ayrıldım. İnanılmazdı. Bütün gün tekrar yapmak için bekledim.

Köpek gezdirildi, buzdolabında chardonnay soğuyor ve kendime bu şımartma seansından sonra yemeyi planladığım epik bir salata yaptım. Ilmari'nin süper rahat kanepesinde oturup televizyonunu izleyeceğim ve bu gece IKEA showroom'u gibi görünen ve hissettiren yatak odasında uyuyacağım.

Artık benim hayatım bu. Yeni yıl, yeni

Tess. Ama önce... dalma.

"Yapabilirsin. Gir ve çık. Bir kedi gibi hızlı."

Saçlarımı dağınık bir şekilde topuz yapmışım ve havuzun basamaklarına bakarken etrafıma bir plaj havlusu sarmışım.

"Yap ," diyorum tekrar, vücudumun her yerinde sinirlerim ateşleniyor. "3-2-1-"

Havluyu ayağıma atıp küçük bir kız gibi ciyaklıyorum ve merdivenlerden aşağı çırılçıplak iniyorum. Ilmari'nin dondurucu soğuk havuzuna giriyorum. Evin her iki tarafına uzanan çit, komşuların beni görmesini engelliyor. Veranda ışıklarının hiçbirini açmadım, bu yüzden dürbünlü bir sürüngen bile pek bir şey göremezdi.

"*Siktir-ahh-bu* en kötüsü," diye bağıryorum, dişlerim takırdıyor. Meme uçlarımın ölümcül noktalara kadar keskinleştiğini hissederken gözyaşlarım gözlerimi yakıyor. Birkaç dakika içinde gülmeye başlıyorum, tökezleyerek havuzdan çıkıyorum.

Havluyu yere bırakıp saunanın kapısını açıyorum ve içeri giriyorum. Isıtıcı mırıldanırken içerideki ışıklar usulca parlıyor. Kapıyı arkamdan kapatıp sıcak havayı derin bir nefesle içime çekiyorum. Gözlerimi kapattığımda sedir kokusu ciğerlerime doluyor, sırlıklam ıslak tenimin her santimini öpen sıcaklığın muhteşem acısını seviyorum. Dönüyorum ve ahşap bankın üzerine serdiğim yumuşak, beyaz havlunun üzerine oturuyorum. Kollarımı önce yanlara, sonra da yukarı doğru uzatarak tavana uzanıyorum.

Son iki gündür sahilde gün doğumu yogası yapıyorum ve vücudum ağrıyor. Yogaya zaman ayırmak garip hissettiriyor. İşim en hafif tabirle zorlu. Uzun saatler, seyahatler ve müşterilerle zorunlu sosyalleşme arasında, egzersiz her zaman karşılayamayacağım bir lüks gibi hissettirdi.

Aşırı ısınmanın verdiği o baş dönmesi hissine kapılmadan önce birkaç dakika müziğe eşlik ediyorum. Derin bir nefes alarak aceleyle saunadan çıkıyorum ve doğruca Ilmari'nin havuzuna giriyorum. Soğuk su yanan tenimi karıncalandırıyor ve o heyecanı, kulaktan kulağa gülümsememe neden olan o yükselişi yaşıyorum. Dışarı çıkıp tekrar saunaya girmeden önce bir iki dakika sığ suda yüzyorum.

Bir kadeh şarap içmeye hazır hissetmeden önce sıcak sauna ve soğuk havuz döngüme üç şarkı daha devam ediyorum. Havlumu arkamda bırakarak çıplak bir şekilde eve giriyorum ve buzdolabına yöneliyorum. Saunanın ısısı cildimdeki suyu kuruttu, bu yüzden sırlıklam olmuş gibi değilim.

Ve bakın, ben basit zevkleri olan bir kıyım. Ucuz şarap ve pahalı peynir severim. Buzdolabımda Publix'ten bir alana bir bedava kampanyasından aldığım dört şişe Chardonnay var. Vidalı kapakları ve her şeyi var. Beni yavaşılatan bir mantara ihtiyacım yok.

Kendime bir kadeh soğuk şarap doldurup ritme uyarak sallanırken dışarıdaki müziği zar zor duyabiliyorum. Burada yanan tek ışık sobanın üstünden geliyor ve yumuşak sarı bir parıltı yayıyor.

Omzumun üzerinden oturma odasına baktığımda Poseidon'un kareli çörek yastığının üzerinde sızdığını görüyorum. Tüm hafta sonu sahile ve kafeye gezilerle onu meşgul ettim. O iyi-

Aniden yastığından fırlayıp uyandığında ve dişlerini göstererek havlamaya başladığında nefesim kesiliyor.

"Sy, ne-"

Elimdeki şarap kadehini neredeyse düşürürken sözlerim kısa kesiliyor. Bakışlarım verandaya açılan cam duvara kilitlendi. Orada bir adam duruyor. Koyu renk kapüşonlu bir tişört giymiş, kapüşonu yukarı çekilmiş, yüzü gölgede. Köpek deli gibi havlarken ben ona bakıyorum, o da bana bakıyor. Hareket ettikçe yansıması dalgalanıyor ve Sy'ın cam duvara değil, girişe baktığını fark ediyorum.

İşte o zaman çığlık atıyorum.

Adam verandada değil. Evin *içinde*.

Ben Tess Owens'ın cam duvardaki yansımasına bakıyorum, kalbim göğsümde donmuş durumda.

Çıplak bir Tess Owens.

Kahretsin, bu kadın neden hep çıplak? Ve neden o kadar yer varken burada?

Camda tuhaf bir resim çiziyoruz. Işık, beni koltuk değneklerimle girişin ortasında dururken, onu da elinde bir kadeh şarapla mutfakta dururken gösterecek kadar doğru. Sadece birkaç metre önümde duran bir duvar bizi ayırıyor.

O beni görüyor, ben de onu görüyorum ve işte o zaman çığlık atıyor. Köpek çoktan havlamaya başladı ve ben onun yansımasının etrafında dönmesini izlerken ortalık karıştı, şüphesiz bir silah arıyordu. Köşeden dönerken elinde bir tavayla geleceğini hiç tahmin etmezdim.

"Tess!" Koltuk değneklerimi sürüyerek ilerlerken bağıriyorum. Bu arada köpek havlamaya devam ediyor.

"Defol git!" Tess çığlık atıyor, elinde mutfak bıçağıyla dönerken hâlâ dehşet içinde. "Hemen polisi arıyorum!"

"Tanrım-" diye homurdanarak kısa koridorda sallanıyorum. "Tess, bıçağı . Benim. Ryan."

Köşeyi dönüyorum ve koltuk değnekleriyle uğraşırken bir elimi serbest bırakıyorum ve kapüşonumu geri çekerek dağınık sarı buklelerimi serbest bırakıyorum.

Tüm çıplak ihtişamıyla orada duruyor, bir bıçak sallıyor, kızıl saçlı bir savaşçı tanrıça kadar vahşi görünüyor. Beni parçalayacağından hiç şüphem yok.

O şeyle. Kahretsin, neden beni sertleştiriyor? Ağrı olmalı. Sikim kodeinle sarhoş olmuş ve onun gördüğümüz en güzel şey olduğunu düşünüyor.

O çok güzel bir şey. O geniş yeşil gözler, bir dişi kurdun tüm vahşiliğiyle bana kilitlenmiş. Bukleleri kafasında büyük bir topuzla bağlanmış ve mükemmel teni kızgın bir kırmızı tonunda kızarmış. Göğsünde, kollarında ve kalçalarında lekeler var.

Ne oluyor be? Ocak ayında güneşleniyor muydu? Dışarı 50 derece falan.

Hayır, az önce spor yapmış gibi terli. Çıplak mı? Ve sonra aklıma geldi.

Oh, lanet olsun.

O yalnız değil.

Omzumun üzerinden bakıyorum, burada birlikte olduğu her neyse, yatak odalarından içeri girip kendinden emin ve memnun görünmesini bekliyorum. Ondan nefret ediyorum.

"Oh-Ryan," diyor, sesi rahatlamaktan çatlıyor. Ama hemen öfkeye dönüşüyor. "Ödümü bokuma karıştırdın," diye bağırıyor. "Buraya nasıl girdin? *Her zaman* nasıl giriyorsun?"

"Ön kapıdan," diye cevap verdim, sesim onunkine uyacak şekilde yükselmişti. "Kilitliydi!"

"Bende bir anahtar var-"

"Nasıl?" diye ağlıyor, gözlerinde yaşlarla. Kahretsin, onu gerçekten korkuttum. Bu yüzden titriyor. Onu teselli etmeye çalışırdım ama hâlâ o lanet kasap bıçağını tutuyor.

"Jake," diyorum basitçe. "Bana bir anahtar verdi. Kontrol etmek istersen cebimde," diye ekliyorum, başımla gri eşofmanımın sağ ön cebini işaret ederek.

Göğüs uçlarına bakmaktan kaçınmaya çalışıyorum ama elimde değil. Çok pembe ve mükemmeller. Bay Hotshot onlara dokunuyor muydu? Elbette, tadına bakmıştır.

-

Dur.

Gözlerindeki öfke kayboluyor, bakışları koltuk değneklerime yerleşirken yerini hızla endişeye bırakıyor. Sonra bıçak takırdayarak tezgâha düştü. "Tanrım, ne oldu sana?"

İstmeden de olsa beni reddetmesi tuhafıma gitti. O bilmiyor. Maçta değildi. Televizyonda bile izlemedi. Yani vurulduğumu görmedi. Beni o buzun üzerinde yatarken görmedi-

Aslında, şimdi memnunum. Beni öyle görmesini istemiyorum.

"Ben iyiyim," diyorum.

"İyi değilsin," diye karşılık veriyor. "Koltuk değnekleri kullanıyorsun Ryan. Ne oldu?" Bir adım daha yaklaşıyor, çıplaklığı artık ulaşabileceğim bir yerde.

Koltuk değneklerimin saplarını daha sıkı kavıyorum. "Maç sırasında bir yerim kırıldı," diye açıklıyorum. "Önemli bir şey değil. Sadece bir diz burkulması-"

Gözleri daha da büyüyor, kaşları yukarı kalkıyor. "Diz burkulması mı?" Bana doğru uzandı. "Dur sana yardım edeyim."

Kendimi onun dokunuşu olan elektrik çarpması hissine hazırlayarak kaskatı kesiliyorum. "İyiyim," diye mırıldanıyorum, elinin kolumda kayışını izlemeye cesaret edemiyorum.

"İyiyim demeyi bırak. Ayaklarının üzerinde duramıyorsun ve düşecekmiş gibi sallanıyorsun. Gel kanepeye otur."

"Sadece yorgunum," diye itiraf ediyorum ve beni oturma odasına götürmesine izin veriyorum.

Uykusuz bir gece ve sabah 8:00'de hastaneden taburcu olmakla başlayan, ardından New York'ta iki saatlik mekanik bir uçuş gecikmesi ve Virginia üzerinde uçuş süremize bir saat ekleyen bir hava durumu yeniden yönlendirmesi ile devam eden çok uzun bir gün oldu.

Eve gitmek istedim, ama çocuklar bu konuda tek kelime bile etmediler. Morrow beni buraya bıraktı. İki çaylak evimde eşyalarımın bir kısmını Jake'e vermek üzere paketliyorlar, Jake daha sonra market alışverişi için gelecek. Sully'nin karısı da buzdolabını doldurmak için yarın burada olacak. Hepsini halletti. Tek yapmam gereken bunun olmasına izin vermek.

Tess beni kanepeye götürmeye yardım ediyor ve bir iniltiyle kanepeye çöküyorum. Büyük hata. Şimdi dünyanın en muhteşem kadını üzerimde çırılçıplak duruyor, amı tam göz hizamda. Bakışlarım bir ok gibi aşağıyı gösteren yumuşak buklelere kilitleniyor.

Bu zalimce ve olağandışı bir cezadır.

Tess hiç rahatsız olmamış gibi görünüyor. "Neden buradasın Ryan?"

"Ben de aynısını senden isteyebilirim," diye karşı çıkıyorum, sanki amının görünmesini engelleyebileceğim gibi bir elimi kaldırıyorum. Kahretsin, şu anda bununla uğraşamayacak kadar yorgunum. Ve Bay Hotshot muhtemelen her an kasıla kasıla buraya gelebilir. Eminim Mars'ın düşünü buranın sahibiymiş gibi kullanıyordur. Ondan nefret ediyorum.

"Ne yapıyorsun?" diyor, kaldırdığım elime bakarak. "Acaba... umm... bir şeyle kapatabilir misin?"

"Korunmak mı?"

"Evet, çok çıplaksın Tess."

Bana sırtıyor. "Geçen sefer pek umursamamış gibiydin. Aslında, beni çıplak görmekten hoşlandığın izlenimine kapıldım."

"Evet, şey, geçen sefer başka bir adamın teriyle kayganlaşmamıştın," diyorum elimi aşağı indirerek.

Kıpırdamadan duruyor, gülümsemesi yerini bakışlara bırakıyor. "Affedersiniz?" Sonra oflayıp pufluyor, kollarını göğüslerinin üzerinde kavuşturuyor, bir kalçasını yana eğiyor. "Burada tam olarak ne olduğunu düşünüyorsun? Arkada bir adam sakladığımı mı düşünüyorsun?"

"Pazar gününe kadar altı şekilde sikilmiş gibi görünüyorsun," diye mırıldandım. Belki bu kadar çok ağır kesici almasaydım, bunu daha iyi idare edebilirdim. Hayır, kurnazlığı siktir et. Çok sinirliyim. Derimin altında. Onu başka biriyle düşünmek beni kıpkırmızı yapıyor. "Mars'ın evinde sanki burada yaşıyormuşsun gibi dolaşıyorsun-"

"Ben burada yaşıyorum," diye tersliyor. Sonra öne doğru bir adım atıyor ve iki yana açılmış bacaklarımın arasına giriyor. Çenemi tutuyor, bakışlarımı onunkilerle buluşturmak için yukarı kaldırıyor. "Ve bir şeyi açıklığa kavuşturalım. Bana sahip değilsin Ryan Langley. Öpüştük, dans ettik ve flört ettik ama ben kendime ait biriyim. Sana ya da bir başkasına borçlu değilim. Ve bu boktan kıskançlık beni çok rahatsız ediyor. Bu yüzden, beni bir daha çıplak görme şansın olsun istiyorsan, bunu bir *kenara* bırakmanı öneririm."

Konuşması bitince elini benden çekip daha da yakınımaya eğiliyor, göğüsleri yüzümde sallanıyor. Teninde tütsü ya da bitkisel bir sabun gibi aromatik bir koku alabiliyorum. Orada olduğu kadar hızlı bir şekilde gitti, başımın arkasından kanepenin arkasından bir şey çıkardı. Bir kanepa battaniyesi. Onu alıyor ve bir toga gibi hızla kendi etrafına sarıyor, püsküllü ucunu omzunun üzerinden atıyor.

"İşte. Mutlu musun?"

"Hayır," diye inleyerek kanepenin minderlerine yaslanıyorum. Kıvrımlarının her santimini hâlâ görebiliyorum. Şimdi sadece ustaca örtülmüşler. Ve o lanet meme uçları hâlâ mükemmel tepeler halinde, gri battaniyenin yumuşak kumaşını dürtüyorlar.

"Ve bilgin olsun, burada başka kimse yok," diye açıklıyor. "Becerilmiyordum Ryan. Saunadaydım. Şimdi izin verirken telefonumu dışarıda bıraktım. Rachel'ı arayıp neler döndüğünü öğreneceğim."

Bir kraliçenin özgüveniyle battaniye togasıyla yanımdan geçip gidiyor. Sürgülü cam kapıyı açıp verandada gözden kayboluyor. Köpek

onu takip ediyor. Kapı fısıldayarak kapanıyor ve beni Ilmari'nin evinde yalnız bırakıyor.

Harika. Bu mükemmel. İki dakikadır buradayım ve onu şimdiden üzdüm. Bu bir tür rekor olmalı, değil mi?

Dairenin etrafına göz gezdiriyorum, gözlerim sürpriz değişimimiz sırasında kaçırdığım tüm ipuçlarını hızla yakalıyor. Mars'ın minimalist dekorunda neyin yerinde olmadığını fark etmek çok kolay. Tezgâhın üzerinde bir şişe şarap, mutfak adasında bir vazoda taze çiçekler, mikrodalga'nın altına dizilmiş atıştırmalıklar var. Mutfak masasının üzerinde de bir dizüstü bilgisayar var. Yanında bir not defteri duruyor. Birinin burayı alıp kendine ait hale getirdiğinin tüm kanıtları. Tess burada yaşıyor.

Bekle, Tess neden burada yaşıyor? Cincinnati'de büyük ve güçlü bir işi yok mu?

Teoride iyi bir fikirdi ama görünüşe göre burada kalamayacağım. Onun önünde kıcımlı gösterdikten sonra, üzgün olmasına şaşırmadım. Tüm suçu ağı kesicilere atabilirim ama bu yalan olur. Mantıksız kıskançlığım gerçektir. Tess kadar beni de şaşırttı. Bana hiçbir şey borçlu değil. Ve daha önce hiç bölgeci bir tip olmamıştım.

Bana neler oluyor böyle?

Ne *olmayacağımı* biliyorum. Tess Owens'ın yanına taşınmayacağım. Hayat o kadar acımasız değil... ya da o kadar nazik.

(Tüm vücudum sinirden uğuldarken arka verandaya çıktım. Ryan Langley beni ikinci kez hazırlıksız yakaladı. Sakın

Yanlış anlamayın, çıplak olmayı severim ama yeni tanıştığım erkeklere vücudumu göstermem. Şimdi Ryan beni çıplak gördü, bir değil, *iki* kez.

Ne ? Üçüncü seferde şansın yaver gider mi?

"Evet, üçüncü kez benden kurtulma konusunda iyi şanslar dostum," diyorum hiç kimseye.

Az önce gözlerindeki bakış tam bir sürprizdi. Jake'in mutfağında sadece istek ve açlık vardı. Gördüğü şey hoşuna gitmişti. Onu arzuluyordu. Eğer kumlu kırım ve güneş yanığı omuzlarımla savaşıyor olmasaydım, işi bir öpücükten öteye bile götürebilirdim. Tatlı, sevimli ve o kadar gülünç derecede fit ki ağlamak istiyorum... ya da yalvarmak. Yani, o seksi kalça kemikleriyle cam kesebilirsin.

Ama bu gece, gözlerinde farklı bir bakış vardı. Sahiplenme. İhtiyaç. *Öfke.*

Bu sonuncusu beni şaşkına çevirdi. Öfkesi kabaran bir fırtına gibi üzerine çökmüştü. Evin içinde dolaştığımı, yeni sikiştiğimi ve onun önünde kendimi sergilediğimi düşünüyordu.

Bana sahip olduğunu düşünen sahiplenici erkeklerden bıktım. Ryan böyle davranmaya devam ederse, beni bir daha çıplak görmeden uçuğumu görecekt.

Tabii oda arkadaşın değilse.

Aklımdan bir düşünce geçiyor ve telefonuma bakarak onu uzaklaştırıyorum.

RACHEL (19:45): MISSED CALL

RACHEL (19:50): KAYIP ÇAĞRI

RACHEL (7:51): Kızım, telefonuna cevap ver. Burada büyük bir karışıklık var!

RACHEL (19:54): KAYIP ÇAĞRI

RACHEL (19:55): Lütfen korkma ama görünüşe göre Jake Langley'e orada da kalabileceğini söylemiş. Senin zaten orada olduğunu bilmiyordu. Orada.

RACHEL (19:56): Merak etme, bunu düzelteceğim. OMW

Başımı sallayarak iç çektim. Bu noktada her şey lanet olasıca gidişat için eşit. Kafamı kaldırdığımda Ryan'ın hâlâ içeride, kanepede oturduğunu görüyorum. Profilden bakıyor, bana doğru bakmıyor. Bitkin ve perişan görünüyor. Ve yaralı. Dizinin burkulduğunu söyledi. Ne kadar kötü olduğunu ya da ne kadar buzdan uzak kalacağını sormadım bile. Bu adamların önemseydiği tek şey hokey. Onların tüm dünyası. O da biraz sarsılmış olmalı.

Kapı zili çalıyor ve hem o hem de köpek şaşkınlıkla sıçrayıp kafalarını ön kapıya çeviriyorlar. Ryan koltuk değneklerine uzanıyor, ayağa kalkmaya çalışırken yüzünü buruşturuyor.

Hemen harekete geçip avlu kapısını açıyorum. "Ben bakarım," diyorum. "Sadece Rachel."

İnleyerek kanepeye çöküyor, bana doğru bakmıyor.

Oturma odasını aceleyle geçiyorum, battaniye elbisemin kuyruğu yerde sürükleniyor. Poseidon ön kapıda dans ediyor, sanki diğer tarafta kimi beklediğini biliyormuş gibi heyecanla inliyor. Kapıyı çekip açıyorum ve ailesini tekrar göreceği için sevinç çığlıkları atarak yanımdan geçip gidiyor.

Mars ve Jake de buradalar. Rachel endişeli, Jake suçlu Mars kızgın görünüyor. Üçünün de gözleri yüzümden battaniye elbiseme ve oradan da tekrar yukarı bakıyor.

Jake'in yüzü bir sırıtişa dönüşür. "Bu çok hızlı oldu." Ortaklarına bir bakış atar. "Sanırım burada bir sorunumuz yok, değil mi? Yani, herkes

artık Jake'e kızmayı bırakabilirsin."

Rachel elini sallayarak, "Sus," dedi. "Tess, aman Tanrım, ne yaptın sen-"

"Kafanı çukurdan çıkaracak mısın? Seks yapmıyordum," diye bağıyorum öfkeyle. "Saunadaydım." Topuklarımın üzerinde dönüyorum ve eve geri dönüyorum. Ryan "ı görmezden gelerek mutfığa giriyorum ve Çarap bardağımı kaptığım gibi derin bir yudum alıyorum.

Ben oturmadan kanepenin kenarına çıkarken Fiyatlar ona 'merhaba' diyor. Üçü orada duruyor, Rachel ve Jake önde, Ilmari kollarını fıçı göğsünün üzerinde kavuşturmuş, arkadan onları çerçeveleyiyor.

"Görünüşe göre burada ipler biraz kopmuş," diye söze başlıyor Rachel. "Tess, ayrılırken sana bir anahtar verdim ve burada istediğin kalabileceğini söyledim." Bakışları yavaşça kayarak kocasına bakıyor. "Görünüşe göre Jake de kimseye söylemeden Ryan'a aynı şeyi söylemiş-"

"Aman Tanrım, yine başlatma beni," diye homurdanıyor Jake. "Sen de aynı şeyi yaptın, bebeğim. Ona anahtar verdiğini kimseye söylemedin-"

"Henüz gündeme gelmemiştii," diye karşılık veriyor, elleri kalçalarında. "Hepimiz Kış Klasığı ile biraz meşguldük, hatırladın mı? Tess'e hiçbirimizin yaşamadığı bir evin anahtarını verdiğimi söylemek için seni buzun üzerine kadar kovalayıp yakana yapışmak gerekli görünmedi."

"At yakalama bir futbol mücadelesidir," diye bağırır. "Hokeyde buna 'tutma' denir -"

"Bu konunun çok ötesinde-"

"Mesele bu! Üç hokey oyuncusuyla evlisin-"

"Yeter," diye bağıyor Ilmari, bakışları gezinirken. "İkinizden biri anahtarı nasıl aldı? *Benim* sorum da bu."

"Caleb," derler aynı anda.

Rachel, "İhtiyacımız olur diye hepimize anahtar yaptı," diye açıklıyor.

"Evet, senin olan artık benim, göt herif," diye ekliyor Jake. "Metaforlar, hatırladın mı?"

"Aman Tanrım, bu *metamour*," diye bağıyor Rachel. "Seni düzeltmeye devam edemeyiz

."

"Sikeyim! Bu lanet kelimedenden nefret ediyorum." Mars'a ters ters bakar.

"Seni çağırmaktan nefret ediyorum

bir metamour, Mars. Garip ve kafa karıştırıcı ve ben bundan nefret ediyorum." Ilmari, "Bana böyle hitap etmeni hiç istemedim," diye yanıtlıyor.

"Daha iyi bir şey seçmeliyiz," diye bastırıyor Jake. "Neden sana sadece kocam diyemiyorum?"

"Yapamazsın demedim hiç," diyor usulca.

Jake keskin bir nefes çekti. "Bekle, aman Tanrım, şu anda ciddi misin?" Rachel'a bakar, tüm öfkesi yelkenlerinden uçup gitmiştir. "Bebeğim, o ciddi mi?"

"O her zaman ciddidir," diye yanıtlıyor Rachel, aralarında bakışırken öfkesi de azalıyor.

Ilmari yavaşça kollarını kavuşturarak, "Bu benim fabrika ayarım," diye ekliyor. "Asla olmaz. Sakın bunu yapma," diyor Jake. "Şimdi şaka yapma. Mars, sen ciddi misin? Sana kocam diyebilir miyim? Evet dersen bu adamların önünde ağlayabilirim," diye ekliyor ve bana ve Ryan'a eliyle işaret ediyor.

Garip bir bakış atıyoruz. Belki de Ryan ve ben gidip saunada bunu beklemeliyiz.

Ilmari sonunda, "Bana ne istersen onu söyle," dedi.

"Yani, Cay benim kocam," diyor Jake. "Kocamın kocası gibi. Mesela, yasal olarak evliyiz."

"Biliyorum," diyor Mars. "Ben de oradaydım."

"Ama sen de benim kocam olabilirsin," diyor Jake nazikçe. "Tamamen arkadaşça bir şekilde," diye ekliyor.

Ilmari omuz silkerek, "Bana ne istersen onu söyle dedim," diye tekrarlıyor.

Jake bir dakika boyunca ona baktı. Sonunda kendi omuz silkişiyle bakışlarını ayırır. "Hayır. Böyle bir şey olmayacak. Sen bana yalvarana kadar sana kocam demeyeceğim. Yer tutucu olarak kullanabileceğimiz başka bir kelime buluruz."

Ilmari'nin yaralı kaşları hafifçe kalkıyor. "Bir yer tutucu mu?"

"Evet," diye cevaplıyor Jake. "Çünkü bunun için bana yalvaracağın gün gelecek. Yarın da olabilir, bundan on yıl sonra da. Ben sabırlıyım. Bekleyeceğim."

"Bu bir tehdit mi yoksa bahis mi?" Ilmari sırtarak cevap verir.

"Tamam," diyor Rachel, iki elini aralarında havaya kaldırarak. "Buna evde devam edelim, olur mu? Bunu halletmeliyiz," diye ekliyor, beni ve Ryan'ı işaret . "Yani, bunu yapmaktan nefret ediyorum ama Ryan, Tess'e önce bir anahtar verildi, yani..."

"Sorun değil. Ben giderim," diyor Ryan kanepeden. "Perry ya da Dave-O'yu arayıp gelip beni almalarını söylerim."

Jake, "Önümüzdeki dört hafta boyunca Davidson'la aynı odada kalmayacaksın," diye karşı çıkıyor. "Seni onunla aynı odaya koyarsak, iki gün içinde onu öldürürsün. Adam kevgir gibi olabilir ama o bizim kevgirimiz. Ona ihtiyacımız var."

"Şimdilik," diye ekliyor Mars.

"Perry, o zaman," diyor Ryan. Sesi içimde bir şeyleri derinden etkiliyor. Sesi çok yorgun, fiziksel ve duygusal olarak çok bitkin geliyor.

"Sorun değil," dediğimi duyuyorum, elim battaniye elbisemin önünü tutuyor.

Hepsi bana bakıyor, Rachel'ın yanında saygıyla duran köpek bile.

"Ciddi misin?" diyor Jake.

"Tess, önemli bir değil," diyor Rachel. "Kalabileceği bir sürü başka yer var. Biz sadece koltuk değneklerini kullanırken ona merdivenleri az olan bir yer bulmaya çalışıyoruz."

"Sana söyledim, ben iyiyim," diyor Ryan.

"Ben de *sana* kapamamı söylemiştim," diye karşı çıkıyor Jake. "Bu oluyor. Anlaştık." "O burada kalabilir," diyorum.

"Tess..." Rachel başını sallayarak uyarıda bulunuyor.

"Ne, iki yatak odası var, değil mi?" Omuz silkerek söylüyorum. "Ve o zaten burada. Ve yorgun," diye ekliyorum, ona bakarak. Yorgunluğu yüzünün her çizgisinden okunuyordu. Sahildeki zavallı güneş ışığı yavrum şimdi yağmurda bir kutunun içinde bırakılmış bir sokak köpeği gibi görünüyor. "Pazar gününe kadar altı şekilde becerilmeyi beklemediği sürece," diye ekliyorum.

İnliyor, başka tarafa bakıyor. Utanmasına sevindim. Demek ki o tatlı köpek yavrusu hâlâ içeride. Sadece bir anlığına bir hurdalık köpeği tarafından ele geçirildi.

"Sorun olmaz," diye mırıldanıyor.

"Tess, sen bir meleksin," diyor Jake rahatlamış bir iç çekişle. "Onu burada tutabilirsek her şey çok daha kolay olacak. Antrenman sahasına ve çaylak dairelerine yakın. Ve senin hiçbir şey yapmana gerek kalmayacak," diye çabucak ekliyor. "Çaylaklar ve WAG'lar her şeyle ilgilenecek."

"WAGs?" Tekrar ediyorum.

Ryan bana bakmadan, "Eşler ve kız arkadaşlar," diye açıklıyor.

"Evet, Kraliçe Shelby sabah buzdolabını doldurmak için burada olacak," diyor Jake. "Tüm WAG'lar onun yemeklerini hazırlayacak. Ve bahse girerim onlardan biraz temizlik yapmalarını da isteyebilirsin," diye ekliyor etrafına bakarak. "Ya da bu işi çaylaklara bırak. Seattle kendi başına araba kullanmasına izin verene kadar her gün onu kontrol edecek ve PT'ye götürecek birini bulacağız."

"Hangisi ne zaman olacak?" Ryan yalvaran bir ses tonuyla soruyor.

Rachel, "Kendinize bir hafta verin," diye yanıtlıyor. "Sadece dinlen, buz koy ve yükselt."

Jake, Ryan'a, "Bütün eşyalarını kamyonu koydum," diyor. "Gidip getireyim. Mars, misafir odasındaki yatakta çarşaf olduğundan emin ol," diye sesleniyor omzunun üzerinden koşarak uzaklaşırken.

Mars sadece iç çekiyor. Kendi evinde kendisine patronluk taslanmasından ne kadar hoşlandığını tahmin edebiliyorum. Rachel'a uzun uzun acıyan bir bakış atıyor ve Rachel gülümseyerek, aralarında konuşulmayan bir anlaşma geçerken onun elini sıkıyor. Ilmari yatak odalarına doğru ilerliyor.

Rachel, "Sana bir buz torbası getireyim," diyerek Poseidon'u peşine takıp mutfığa yöneldi.

Böylece Ryan ve ben oturma odasında yalnız kaldık.

"Bunu yapmak zorunda değilsin," diyor usulca. "Gerçekten, ."

Elimi omzuna koyuyorum. "Kal. Kalmanı istiyorum."

Ağır bir iç çekişle elime doğru eğiliyor. Bir süre sonra yüzünü hafifçe yukarı kaldırarak dudaklarının bileğimin iç kısmını sıyırmasına izin veriyor. Bu bir öpücük değil ama hiçbir şey de değil.

Kalbimin daha hızlı atmasına neden olmasını görmezden gelmeye çalışıyorum.

Rachel ve adamları köpeği de yanlarına alarak evden çıkıyorlar. Ryan'ın misafir odasına yerleştğini, bacağının üzerinde dengede durduğunu gördükten sonra ona yer veriyorum.

bir yastığın üstünde, bir torba buz dizinin üstüne tünemiş. Telefonunda yüksek sesle go-kart yarışı sesleri çıkaran bir tür oyun oynuyor.

Garip ama Ryan'ın burada olduğunu bilmek bile beni rahatlatıyor. Bunu "İkizler Problemleri" etiketi altında kaydedeceğim. Bu içimdeki dışa dönüklük. Yalnız kalmayı sevmiyorum. Annem tarafından terk edilmiş, akrabalarım tarafından görmezden gelinmiş, okul sonrası havalı kulüplere katılamayacak kadar fakir ve haftadan haftaya kimin kanepesinde yatacağımı bilmediğim zamanlarda arkadaşlarımı davet edemeyecek kadar utangaç biri olarak genç hayatımın büyük bir bölümünü yalnız geçirdim.

Sanırım bu yüzden Rachel'ı kaybetmek benim için çok zor oldu. Şu anda ne kadar mutlu olduğunu bildiğim için bir şey söylememeye çalışıyorum ama her gün hayatımda olmasından boş odasının boşluğuna bakmak korkunçtu. Bana odayı vermemi söyledi ama ben odamı başka birinin paylaşacağını düşünmeye dayanamadım.

Ne diyebilirim ki? Ben gerçekten etkileyici güven ve terk edilme sorunları olan dışa dönük bir içe kapanığım. Ama kaliteli bir peyniri nasıl seçeceğimi bilirim.

Şimdi Ryan burada ve umursamamam beni rahatsız ediyor. Bu hokey çocuğunun nesi var ki onu sürekli içeri alıyorum? Benimle flört etmesine, beni öpmesine izin verdim. Şimdi bana o incinmiş köpek yavrusu gözleriyle bir bakış atıyor ve ben de onun koridorun karşısına taşınmasına izin veriyorum.

Mutfak sandalyemde eğilip karanlık koridora bakıyorum. Yatak odasının kapısının alt kısmında yumuşak bir altın ışık şeridi parlıyor. Buraya geleli birkaç saat olmuş. Saate baktığımda neredeyse gece yarısı olduğunu görünce şok oldum.

Orada ne işi var? Şimdiye kadar uyumuş olması gerekmez miydi? Saatler önce ayakta ölmüştü. Ve Rach'in gitmeden önce ona ağrı tedavisi rutinini anlattığını duydum. Yatağının başucundaki masada bir filin düşmesine yetecek kadar hap var.

Muhtemelen uyuyordur, ışığı kapatamayacak kadar yorgun.

O yetişkin bir adam, Tess. Onu bırak.

Sandalyemde doğrulup dikkatimi tekrar bir kadeh şarabıma ve programıma veriyorum. Ryan Langley benim sorunum değil. O benim sorunumun çözümü... sadece henüz bunu bilmiyor.

YEMEYİYİM, ON BEŞ DAKIKA KADAR DAYANDIM. BU ON DAKIKA.

Normalde dayanabileceğimden daha uzun, teşekkür ederim. *Bridgerton*'daki bölümümü bitirdim ve sonra sandalyemden kalkıp dizüstü bilgisayarımı kapattım.

Kafamın içinde onu yalnız bırakmamı söyleyen otoriter sesi duymazdan gelerek karanlık koridorda ilerliyorum. Kapısı aralıktı. Bir adım daha yaklaşıp içeri baktım.

Ryan üstsüz, yatakta oturuyor. Vay anasını, ne kadar kaslı olduğunu unutmuşum. Çocuksu sarı saçları dağınık. Bu saçlar onu çok genç gösteriyor. Yirmili yaşlarının başında ama üniversiteli çocuk saçları ona bir shot Jägermeister sipariş edecek kadar yaşlı değilmiş gibi bir görünüm veriyor.

Ağırlığımı kaydırıyorum ve zemin ölülerini uyandıracak kadar gürültülü bir şekilde gıcırıyor. Geriye doğru eğildim ama artık çok geçti. Keskin bir bakış attı, gözleri benimkilere kilitlendi.

"Tess?" diye .

Bir süre bekledikten sonra kapısını iterek açıyorum. "Hey," diye sesleniyorum, sesimi yumuşak tutarak. "Sadece seni kontrol ediyordum. Işığın açıkken uyuyakalmışsındır diye düşündüm. Ben de kapatacaktım," diyorum köşedeki lambayı göstererek.

"İstersen kapatabilirsin," diye yanıtlıyor.

Karanlık koridorun rahatlığını bırakıp odaya giriyorum. "Neden hâlâ uyanıksın?"

"Uyuyamıyorum," diye cevap veriyor.

"Ağrı kesici ilaçların buna yardımcı olması gerekmiyor mu?"

Omuz silkiyor. "Onları almayacağım."

Elimi lambadan çekiyorum. "Neden ilaçlarını almıyorsun? Acı çekiyor olmalısın, değil mi?"

"Bana hissettirdiklerinden hoşlanmıyorum. İlaçlardan kaynaklanan mide kramplarına kıyasla ağrı o kadar da kötü değil."

Ellerimi kalçalarımaya koydum. "Rachel'a rehabilitasyon rutinine uymadığını söylemek zorunda kalacak mıyım?"

"Uyumlu davranıyorum," diye yanıtlıyor dizini işaret ederek. "Bak. Bu benim uysallığım ve bu konuda çok mutsuzum, tamam mı?"

"Rahatsız mısın? Başka bir yastığa ihtiyacınız var mı?"

"Tabii ki rahatsızım," diye homurdanıyor. "Bu şekilde uyuyamıyorum. İki lanet gün oldu."

"Destek takılıyken uyuyamıyor musun? Acıyor mu yoksa-"

"Sırt üstü uyuyamam," diye düzeltiyor. "Yapamam, asla sırtüstü yatmam. Ama tüm doktorlar MCL'mi herhangi bir baskıdan veya bükülmeden korumak için bacağımı bu şekilde tutmam gerektiğini söylüyor. Bu yüzden uyuyamıyorum."

O kadar mutsuz görünüyor ki. Odayı geçip ona doğru gittiğimin farkında bile değilim. "Ah, Ryan," diyorum iç çekerek, uzanıp dağınık saçlarını alnından geriye doğru tarıyorum. "Seninle ne yapacağız?"

"Acıma son ver."

Sırıyorum. "İşlerin o kadar da vahim olduğunu sanmıyorum."

"Aklımı kaçırmak üzereyim," diye itiraf ediyor, sesinde hafif bir tutukluk var. Zavallı adam yorgunluktan tükenme noktasına gelmiş.

Pekala, birinin bu durumun sorumluluğunu üstlenmesinin zamanı geldi. İkizler düzelterek iyi bir soruna bayılır. "Peki, tamam," diyorum, ellerimi kalçalarımaya koyup odaya göz gezdirirken. "Meselenin sırt üstü uyuyamaman olduğunu sanmıyorum. Bence seni başarılı olman için hazırlamalıyız."

"Tess..."

"Birinci adım, video oyunlarını kapat," diyorum, telefonunu elinden alarak. kuc

ak. "Hey-"

"Araştırmalar, yatmadan önce telefon kullanımının uyku döngünüzü bozduğunu gösteriyor."

Kollarını çıplak göğsünün üzerinde kavuşturuyor ve bana ters ters bakıyor.

"Oh, öyle mi?"

Birini söyle."

Ondan uzaklaşıp yatağın başucundaki masada telefonunun şarj aletini arıyorum. "Johnson ve Bernstein 2002. Mayo'da yapılan bir uyku çalışmasıydı. Çığır açan şeyler." Oyununu kapattım ve telefonu şarja taktım.

"Bunu tamamen uydurdun."

"Tabii ki biliyorum. Ben şirket birleşme ve satın alma avukatıyım Ryan. Uyku uzmanı değil."

"Yani uykuya dalmama yardımcı olacak niteliklere sahip olmadığını kabul ediyorsun," diye bastırıyor, gözlerinde bir parıltıyla. Bu hoşuna gidiyor. Doğruyu söylemek gerekirse, benim de hoşuma gidiyor.

"Otur," diye cevap verdim. "Seni yatay hale getireceğiz."

Gülüyor. "Ve şimdi beni niteliksizliğinden uzaklaştırmak için, kadınsı cazibeni kullanarak beni yatay hale getirmeye çalışıyorsun. Benimle uğraşacak mısın, Tess?"

Yastığı kafasının arkasından çekip çıkarıyorum.

"*Ouch-shit*-" Geri düşüp yatak başlığına çarpmadan önce kendini tutuyor.

"Tatlı köpekçik, şimdi beni dinle," diye takılıyorum. "Bu rollercoaster'a binmek için gerekenlere sahip olduğunu düşünüyorsan, fena halde yanıyorsun. Şu anki halinle ilk tepeye bile çıkamazsın. Bu gece seninle yoluma devam etmeyeceğim. Sadece uyku olacak."

Şimdi gülümsüyor. "Bu gece değil... ama yarın başka bir gün. Ve eğer sen de istersen ben varım."

"Yarını görecektir kadar yaşamak zorundasın," diye karşı çıkıyorum. "Ve bu hızla gidersen, yorgunluktan ölmek üzeresin. Şimdi biraz aşağı kay ve uzan." Yerleşmesine yardım ediyorum, yastığı dizinin altına sabitliyorum ve onu çok daha rahat bir eğime getiriyoruz. "O kadar uçakta nasıl uyuyorsun?" Battaniyeyi açıp üzerine sererek soruyorum.

"Yan yatıyorum," diye cevap veriyor, yastığı başının altına doğru itip kakarken pazuları esniyor. "Yine de en iyi karnımın üzerinde uyurum. O yüzden genelde uyumuyorum. Video oyunları oynuyorum ve sesli kitap falan dinliyorum."

Köşeye doğru adım atıp lambayı kapatıyorum. "Daha iyi misin?" Karanlığa doğru söylüyorum.

Bir dakika sessiz kalır. "Evet," yumuşak sesi geliyor.

"Artık uyuyabilir misin?"

"Ben-evet," diyor hızlıca.

"Ne?"

"Bir şey değil. Aptalca. Uyumaya çalışacağım."

"Ryan," diye takılıyorum. "Beni iki kez çıplak . Senden sakladığım bir şey yok. Benden sır saklama."

Yatağın üzerinde kayıyor. "Ben, uhh... sesin rahatlatıcı," diye itiraf ediyor. "Biraz daha kalıp... benimle biraz konuşabilir misin?"

Gülümsemekten kendimi alamıyorum. O kadar tatlı ki. "Burada sandalye yok," diye cevap veriyorum. "Ve Tess Owens parke zeminde oturmaz. Gidip mutfaktan bir sandalye getireyim-"

"Bu çok aptalca. Sadece yatağa otur," diye cevap veriyor ve dirseklerinin üzerinde yükselip karanlıkta bana bakmaya çalışıyor.

"Yataktasın."

"Bu bir kraliçe yatak, Tess. İkimiz için de yer var. Ellerimi kendime saklayacağıma söz veririm ne olur?"

"Ben de aynı sözü vermek zorunda mıyım?"

Bunu bana neyin söylediğini bile bilmiyorum. Şakalar onun etrafında patlıyor. Aynı şey düğünde de oldu. Sanki her buluşmamızda, kendi teninde daha rahat oluyor, benimle de daha rahat. Sahilde tanıştığım beceriksiz çocuk gitti ve yerine ne istediğini soran bu flörtöz adam geldi. Bu hoşuma gitti. Onu tanıdıkça farklı biri olduğu fikri hoşuma gidiyor.

Yataktan boğuk bir ses çıkararak yastığın üzerine yığılıyor. "Hayır," diye yumuşak bir yanıt geliyor.

Zavallı hokeyci çocuk acı içinde, sahip olamayacağı bir şeyi istiyor.

Ve o şey benim.

Göğsümde aptal kelebekler uçuşuyor. O sürtükleri sert ve hızlı bir şekilde yere seriyorum. "Tamam, Ryan. İşte anlaşma. Tam on beş dakika boyunca seninle bu yatakta oturacağım, seninle konuşacağım ve sen cevap vermeyeceksin. Uykuya dalmaya çalışacaksın, anlaşıldı mı?"

"Evet, bu kesinlikle harika," diyor ses tonundaki hevesi gizleyemeyerek.

"Çok heyecanlanma. Size saç rutinimi en ince ayrıntısına kadar anlatacağım. Saç maskelerinden, keratin spreylere, açıcılardan, bukle bırakıcı ürünlerden bahsediyoruz. Ve aletine ya da aletine yakın herhangi bir yerine dokunmayacağım," diye ekliyorum, ses tonum sert. "O yüzden bu fanteziyi hemen şimdi bırak."

". Evet, bir şey söylemeyeceğim. Ve alete dokunmak yok."

Yatağın diğer tarafına geçip üzerine sürünüyorum, uzanırken onu çok fazla sarsmamaya dikkat ediyorum. Yan tarafıma kıvrılıp ona doğru bakıyorum ve o da başını çevirip bana bakıyor.

"Haftalık rutinlerimle başlayalım," diyorum sesimi yumuşak tutarak. "Haftada bir kez buklelerime nemlendirici bir saç maskesi ile derinlemesine bakım yapıyorum. Ve saç derime hindistan cevizi yağı masajı yapıyorum, bu da iyi kan akışını ve güçlü saç köklerini desteklemeye yardımcı oluyor."

"Hmm," diyor, gözlerini kapatırken başını başka yöne çeviriyor. "Bu o."

"Bu ne?"

"Kumsal gününden beri peşimi bırakmayan koku," diye yanıtlıyor. Yorgunluktan kelimeler bulanıklaştı. "Aklımda ona piña colada diyordum. Bu hindistan cevizi. Benim hindistan cevizli rüya kızım."

Kalbim duruyor ve kelebekler diz çöküyor. Rüya kız mı? Daha fazlasını söylemesini bekliyorum ama söylemiyor. Sadece nefes alıp veriyor, vücudu yatağın içinde gevşiyor.

Ona doğru eğildim. "Sessizlik yemini ettikten sonra tam yedi saniye dayandığının farkındasın, değil mi? Gitmekten başka seçeneğim yok. Eylemlerin sonuçları olmayacağını düşünmene izin veremeyiz-"

"Kal," diyor ve elimi tutmak için uzanıyor. Parmaklarımızı birbirine geçiriyor ve kolumu karnına doğru çekiyor. "Kafa derisi masajından bahsediyordun."

"Mhmm," diye cevap veriyorum, boğazımdaki duyguyu yutkunarak. "Hiç kafa derisi masajı yaptırmadım."

"Elimi geri ver," diye fısıldadım.

Parmakları benimkilerin etrafında sıkılaşıyor. "Hayır. Gideceksin."

Gülümsüyorum. "Gitmeyeceğim. Onu geri ver, ben de başını okşayayım."

Elimi bırakıyor ve ben de çıplak göğsünü okşayarak parmak sıcak tenini sıyrmasına izin veriyorum. Nazik bir dokunuşla parmaklarımı yumuşak saçlarının üzerinde gezdiriyorum. Tırnaklarımla kafa derisini hafifçe kazıyorum.

Dokunuşumu takip ederek inliyor. "Konuşmaya devam et. Saç maskesi."

Diğer kolumu başımın altına kıvrıyorum ve saç maskesi rutinimi anlatırken onu sevmeye devam ediyorum. Uykuya dalmadan önce beş dakika bile dayanamıyor.

(Yan sehpanın üzerinde vızıldayan telefonumun sesi beni . Her titreşim onu koyu renkli ahşap yüzey boyunca sıçratıyor. Elime alıyorum tek elle. Arayanın kimliğini okumak için duraksamıyorum bile. "Alo," diye homurdanıyorum, sesim uykudan kısılmış.

"Günaydın! Nasıl gidiyor Langley?" Shelby O'Sullivan'ın fazla neşeli sesi geliyor.

"Günaydın," diye cevap veriyorum. "Oh, seni uyandırdım mı?"

"Sorun değil," diye mırıldandım. "Zaten kalkmam gerekiyordu."

Hattın diğer ucunda gülüyor. "Birileri uzun bir gece geçirmiş gibi görünüyor."

Onun sözleri beynimi harekete geçiriyor. Bir önceki gecenin olayları aklıma geliyor ve yatağın diğer tarafına bakmak için ne kadar hızlı döndüğümde neredeyse kendime kırbaç veriyorum.

Tess gitti.

Tabii ki öyle. Gerçekten geceyi benimle geçirmesini mi bekliyordum? Yine de onun sesini duyarak, nazik dokunuşunu hissederek uykuya dalmak çok güzeldi. Onun yanında uyanamadığım için bu kadar hayal kırıklığına uğramaktan da hoşlanmıyorum. Bana sarılması için ona yalvarmak gibi gerçekten utanç verici bir şey yapmadan önce bu tutkuyla başa çıkmalıyım. Belki Doktor bugün acımasız bir PT seansında terlememe izin verir.

Lanet olsun, Shelby hala benimle konuşuyor. Bunca zamandır konuşuyor.

"-Evden yaklaşık on dakika uzakta ve kapıyı açmaya hazırlanmak için zamanınız olduğundan emin olmak için önceden arayayım dedim."

Doğruluyorum, her kaskatı kesiliyor. "On dakika," diye .

"Burada sizin için tüm güzellikler var ve hatta bazıları beslenme uzmanları tarafından onaylandı."

"Kulağa hoş geliyor."

Dışarıda, koridorda bir kapının kapandığını duyuyorum. Tess kalkmış ve etrafta dolaşıyor. Gitmek üzereyse onu kaçırmak istemem. Üzerimdeki battaniyeyi çekiştiriyorum ve bacaklarımı yatağın kenarından sallayıp koltuk değneklerime uzanıyorum.

"-ve Josh, Lauren Gerard'ın sabah 9:00'da gelip seni PT'den almasını ayarladı."

"Evet-hey, Shelbs," diyorum sesimi yükselterek. "Buradan inip oda arkadaşına çok hızlı bir şekilde bir şey sormam gerekiyor."

"Pardon, ev arkadaş mı? Mars hâlâ evde mi kalıyor? Tekrar mı taşındı? Tanrım, şimdiden aralarında bir sorun mu var?"

Bu kadının endişesizlikten deliliğe geçiş hızı gerçekten hayret verici. Dedikodunun kokusunu tüm WAG'lar vahşi bir sırtlan sürüsü gibi saldırıyor. Şikayet etmek kolay olurdu ama hepimiz biliyoruz ki gerçek oyuncular daha da kötü.

"Hayır," diyorum sarhoş bir flamingo gibi tek ayağımın üzerinde yalpalayarak. "Burası Mars değil, Shelbs. Fiyatlar gayet iyi. İyiden de öte. Dün gece buradaydılar. Buraya geldiğinde onunla tanışacaksın-"

"Bekle, o mu?"

Kahretsin.

"Ryan Langley, o evde puck tavşanı var mı?" "Şimdi kapatıyorum."

"-Sana inanmıyorum. Josh'a söylemeyeceğimi sanma. İlk önceliğin iyileşmek olmalı, yatak direğine çentik atmak değil-"

"Tamam, byeeee," diyorum, telefonu kapatırken "e" uzatarak.

Telefonumu cebime sokuyorum ve koltuk değneklerimin üzerinde öne doğru sallanıyorum, üstüme bir tişört alma zahmetine girmiyorum. Aceleyle ana odaya girip etrafa bakıyorum. Dışarıda değil ama buradaydı. Mutfak taze kahve kokuyor ve rafta kuruyan birkaç yeni tabak var. Dizüstü bilgisayar ve not defteri masanın üzerindeki deri sırt çantasının yanına yığılmış.

Koridorun gerisinden, saç kurutma makinesinin kusursuz sesini duyuyorum ve rahat bir nefes alıyorum. O hâlâ burada.

Buzdolabına bakıyorum, Tess'in satın aldığı ürünleri not ediyorum-yoğurt, salata malzemeleri, taze ananas, bir paket hindi ve biraz çedar peyniri. Görmediğim şey ise taze demlenmiş buzlu çaydan oluşan soluk mavi bir sürahi.

Hizmetçim Yolanda nasıl sevdiğimi biliyor. Antrenman sahasında tanıştığım harika bir Kübalı kadın. Oradaki hademelerden biriydi ve bana karşı hep çok nazikti. Ona reddedemeyeceği bir teklifte bulundum ve şimdi haftada iki gün benim için çalışıyor, buzdolabımı en harika yiyeceklerle dolduruyor. Her hafta bana buzlu çay da yapıyor. İçine nasıl bir sihir koyduğunu bilmiyorum ama çok lezzetli - çok tatlı değil, sadece biraz limonlu.

Kapı zili çalıyor ve buzdolabını kapatıp ön kapıya yöneliyorum. Buğulu camdan Shelby'nin dış hatlarını görüyorum. "Kim o?" Sırf hıyarlık olsun diye .

"Kapıyı aç, Langley. Dondurma eriyor!"

Bu beni harekete geçirdi, Shelby'yi içeri almak için kilidin sürgüsünü çeviriyorum.

Elleri poşetlerle dolu, yüzünü çerçeveleyen büyük güneş gözlükleriyle yanımdan geçip gidiyor. Uzun ve zayıf, voleybol oyuncusu gibi yapılı. Aslında, üniversitede oynamış olabileceğini düşünüyorum. Uzun, koyu renk at kuyruğu yürürken sallanıyor.

Arkasından gidiyorum, tam da yeniden kullanılabilir alışveriş poşetlerini tezgâha bırakırken köşeyi dönüyorum. Hemen dönüyor ve güneş gözlüklerini başının üstüne doğru fırlatıyor. "Bok gibi görünüyorsun Ryan," diyor selamlarken. "Klasik'ten beri hiç duş aldın mı?"

Omuz silkiyorum. "Eninde sonunda yapacağım."

Ellerini kalçalarına koyarak bana meydan okudu. "Bugün yapacaksın, yoksa seni ön bahçede hortumla yıkarım. Yapmayacağımı sanma. Ve eğer burada tavşanları eğlendiriyorsan, aynı zamanda çarşafı da yaparım."

"Ben de seni gördüğüme sevindim Shelbs."

Görgü kurallarını hatırlayarak öne atılıyor ve beni kucaklıyor. "Oh-" kollarımın arasında kaskatı kesildi.

"Özür ," diyor Tess'in sesi arkamdan. Shelby geri çekiliyor ve etrafıma bakıyor.

Omzumun üzerinden bakıyorum, bakışlarım Tess'in kıvrımları saran siyah taytını ve kırılmış Ferrymen üstünü görüyor. Üstüne yumuşak gri renkte açık polar bir fermuar giymiş. Kırmızı bukleleri yüzünü çerçeveleyiyor, çilleri tümüyle ortaya çıkıyor.

Shelby selamlarken, "Pek tavşana benzemiyorsun," diyor.

"Affedersiniz?" diyor Tess.

"Sen Doc Price'ın arkadaşıydın." Shelby etrafımda dolanıp elini uzattı. "Tess'ti, değil mi? Merhaba, ben Shelby O'Sullivan."

"Takım kaptanının karısı," diye yanıtıyor Tess, ele bakıyor ama almıyor.

"Ölüm bizi ayırana dek," diyor Shelby gülerek ve elini tekrar yanına bırakıyor. "Langley de bana sizden bahsediyordu. Artık oda arkadaşı olduğunuzu mu söyledi?"

"Değildim," diyorum bakışlarımı Tess'e dikerek. Onun hakkında dedikodu yaptığımı düşünmesini istemiyorum. "Senin hakkında hiçbir şey söylemedim."

Tess, bakışları hâlâ Shelby'nin üzerinde, "Geçici bir durum," diye yanıtıyor. "Sadece Mars'ın kâr amacı gütmeyen kuruluşuna yardım etmek için şehirdeyim."

"Ah, doğru ya," diyor Shelby, tüm yiyecekleri boşaltmaya başlarken kendini evindeymiş gibi hissediyor. "Deniz kaplumbağaları ya da onun gibi bir şey, değil mi? Josh bana biraz bahsetmişti."

Tess başını sallar. "Rachel ben şehirdeyken burayı kullanmamı teklif etti. Hepsi yeni evli olduğu için ayak altında olmamamın daha iyi olacağını düşündüm." Shelby gülüyor. "Evet, oranın biraz kaotik olduğunu tahmin edebiliyorum."

"Ve sırf bu yüzden buradayım," diye ekliyorum, desteklediğim dizimi işaret ederek.

"O zaman kısmet" diye yanıtıyor Shelby. Tess'e seslenerek, "Bu arada bu yiyeceklerden istediğin kadar alabilirsin," diyor.

"Ben iyiyim," diyor Tess, kahve makinesine doğru ilerlerken. Mutfak masasının üzerindeki telefonunun ışığı yanar.

"Tess, telefonun çalıyor," diyorum.

Beni ve telefonu görmezden geliyor.

"Benden hoşlanmıyorsun," diye bastırıyor Shelby, kalçasını buzdolabına yaslıyor, bakışları Tess'i takip ediyor.

"Shelbs..." Uyararak söylüyorum.

"Beni tanı mıyorsun," diye devam ediyor. "Ama benden hoşlanmıyorsun."

Tess kahve makinesinin kapağını kapatırken, "Sadece kötü bir gün geçiriyorum," diye cevap veriyor. "Kötü bir on yıl," diye ekliyor nefesinin altında.

Telefonu başka bir aramayla tekrar yanar.

"Tess, telefonun-"

"Bırak onu," diye tersliyor beni.

"Sorun değil," diyor Shelby. "Çoğu kadın WAG'lerden hoşlanmama eğilimindedir. Genelde bizim hakkımızda bir sürü fikirleri vardır. Hepimiz bir kadın arayan aptal sürtükleriz."

şeker baba ya da erkeklerimizi bebeklerle tuzağa düşürdük ve şimdi bizimle sıkışıp kaldılar. İnanın bana, hepsini duydum."

"Senin hakkında hiçbir fikrim yok Shelby," diyor Tess. "Sadece kötü bir gün geçiriyorum."

Shelby ocağın üzerindeki saate bakar. "Saat daha sabahın sekizi bile olmadı."

Tess taze kahve fincanını damlatma musluğunun altından çıkarıp bir seyahat kupasına aktarıyor. "Evet ve ben zaten bu seviyede bitmiş durumdayım. O yüzden sorun sende değil, bende dediğimde bana güven."

Kahretsin, dün geceki eğlenceli flörtöz Tess nerede? Benimle alay eden ve elimi tutarken gülen Tess? Onun nesi var? Bu sabah neden bu kadar gergin? Söylemediği bir şey var.

"Tess, telefonun," diyorum üçüncü kez.

"Tanrı aÇkına, Ryan," diye bağırarak masanın üzerinden kapıyor. "Cevap vermek isteseydim vermez miydin sanıyorsun?"

Tess'in yüzündeki perili ifadeyi gördüğümde omurgamdan aşağı bir ürperti sızıyor. Jax'te aniden ortaya çıkması her geçen dakika daha da anlam kazanıyor. "Kim seni bu kadar çok arıyor?" Bunu söylemesine ihtiyacım var. Şüphelerimi doğrulamasına ihtiyacım var.

"Mars neredeyse geldi," diyor. "Gitmem gerek." Telefonu cevapsız bırakarak cebine sokuyor ve dizüstü bilgisayarıyla not defterini deri sırt çantasına yerleştiriyor. "İkinize de iyi günler." İkimizin de başka bir şey söylemesini beklemeden etrafımdan dolanıyor. Ön kapının şangırtıyla kapandığını duyuyorum.

Shelby'nin ısıklık çalması sadece birkaç saniye sürer. "Tanrım, tam bir B kaltağı, değil mi?"

Tess'in Ilmari'nin büyük gümüş kamyonetinin yolcu koltuğuna tırmanışını izlerken bakışlarım camda takılı kalıyor. "Hayır," dediğimi duyuyorum. "Sadece şu anda zor bir dönemden geçiyor ve hayır, detay vermeyeceğim," diye ekliyorum ona ters ters bakarak.

Shelby'nin ağzının kenarı bir gülümsemeyle seğiriyor. "Ondan hoşlanıyorsun."

"Onu tanımıyorum," diye itiraf ediyorum ve eğer bu doğru değilse lanet olsun. Tess ona ne olduğu ve neden olduğu hakkında bana hiçbir şey söylemedi.

"dikkat et Ryan," diye uyarıyor Shelby.

"Neden?" Kendi kendime söylendiğimi duyuyorum.

"Çünkü o bir tavşan değil," diye yanıtlıyor Shelby.

"Bunu bilmediğimi mi sanıyorsun? Tess gibi kadınlar benim gibi erkeklerle birlikte olmaz."

Shelby başını yana eğerek beni değerlendiriyor. "Neden böyle

söylüyorsun?"

Kıpırdamadan duruyorum, bunu yüksek sesle söylediğimi fark etmiyorum. "Hadi ama," diyorum gülmeye zorlayarak. "Tess Owens tam bir on numara. Çok güzel ve çok zeki. Çok güçlü bir şirket avukatı, Shelbs. Kâr amacı gütmeyen kuruluşlar yönetiyor ve nesli tükenmekte olan hayvanları kurtarıyor ve ben... ben," diye bitiriyorum omuz silkerek.

Şimdi Shelby gülüyor. "Evet, sen de tam bir NHL süper yıldızısın. Zekisin, komiksin ve çok yakışıklısın. Boş zamanlarında gönüllü olarak gençlere hokey koçluğu yapmıyor musun?"

"Bazen." Övgüsü karşısında yanaklarımın ısındığını hissediyorum. "Yani, yapabildiğim zaman, yapıyorum."

"Tess 10 yaşında olabilir," diye devam ediyor Shelby. "Ama ben onun WAG malzemesi olduğuna ikna olmadım."

Ona doğru keskin bir bakış attım. "Peki, eğer tavşan değilse ve bir WAG değilse, o zaman nedir?"

Shelby bana bilmiş bir bakış attı. "O bir felaket." Göz kırıyorum. "Ne kedisi?"

"Kaos yürüyüşü," diye yanıtlıyor. "İçimden bir ses senin Tess'in koşucu olduğunu söylüyor. O sizi aynı anda hem seven hem de terk eden türden bir kadın."

"Bunu nereden biliyorsun?"

"İşaretleri görüyorum," diye yanıtlıyor. "Tavsiyemi ister misin?" Omuz silkiyorum, her iki şekilde de vereceğini biliyorum.

"Ondan uzak dur, Ryan... eğer kalbinin kırılmasına hazır değilsen."

(Tek yapabildiğim kapıyı iterek açmak ve kamyonun kabinine tırmanmak.

Kalbim küt küt ve boğulacakmışım gibi hissediyorum. Vay canına, hepsi bu. hepsi birden bana çarpıyor. Bedenim duygu ve düşüncelerin girdabında dönüp duruyor.

"Günaydın," derinden gelen bir ses.

Ilmari direksiyonun arkasında oturuyor, sarı saçları düğümlenmiş. Sanki Ocak ayında değilmişiz ve dışarı 55 dereceymiş gibi tişört ve şort giyiyor. Anlaşılan Finli hokey oyuncularını soğuğu hissetmiyor. Bu arada benim memelerim donuyor. Bir kat daha giymeliydim.

Kapıyı çekip sırt çantamı ayaklarımın arasına bırakıyorum ve hıçkırıklara boğuluyorum. Bu adamın önünde ağlayamam. Bir *daha* olmaz. Geçen gece onu kaybetmek yeterince kötüydü. Jake hâlâ kırılacağımdan korkuyormuş gibi etrafta yumurta kabuklarıyla dolaşıyor. Bana dondurma ikram edip duruyor.

Ilmari'nin gözleri fal taşı gibi açılır. "Tess, ne-"

"Sür," diye soluyorum, gözyaşlarım görüşümü doldururken emniyet kemerime doğru çılgınca çırpınıyorum. "Tess-"

"Ilmari, sür!"

Beni tekrar itmiyor; sadece kamyoneti geri vitese takıyor ve garaj yolundan çıkıyor. Birkaç dakika içinde, bakışları yola kilitlenmiş bir şekilde sessiz mahallesinde dolanmaya başladı.

Telefonum cebimde daha fazla cevapsız aramayla vızıldarken ağlamak ve hava emmek arasında gidip geliyorum. Bana dokunmasına dayanamıyorum.

Troy'un gerçek fiziksel dokunuşu kadar istenmeyen bir şey. Bu kadar uzaktan bile, beni etkilemeye çalışabiliyor.

Telefonu cebimden çıkarıp bardak tutucusuna bırakıyorum ve orada hafifçe vızıldamaya devam ediyor. Kamyonun motoru ve radyonun sessiz uğultusu sesi bastırıyor.

Ilmari hâlâ bana bakmadan "Hazır olduğunda," diyor.

Birkaç dakika sessizlik içinde araba sürdük. Mahallesinden sola dönüyor, sahile doğru gidiyor. Bu sabah ekibiyle, kâr amacı gütmeyen kuruluşunun çekirdeğini oluşturan üç gönüllüyle buluşacağız. Hıçkırır hıçkırır ağlarken onların yüzüne bakamam. Bu işin peşini bırakmalıyım. Ona bir ses vermeliyim.

"Ona benziyor," dedim sonunda. "Onu plaj gününde gördüğümü hatırlıyorum ama büyük bir şapkası, çocukları ve köpekleri vardı. O zaman çok fazla üzerinde durmamıştım. Ama bu sabah gerçekten de tıpkı ona benziyordu. Bu beni çok şaşırttı," diye bitiriyorum, gözyaşlarımı geri çekerek.

"O'Sullivan'ın karısı. Evdeydi," diye seziyor Ilmari.

Başımı sallıyorum, nefesimi toparlarken ellerimi kucığıma bırakıyorum.

Bir dakikalık sessizlikten sonra, bir sonraki soruyu sorar. "Kime benziyor?"

"Kocamın sekreteri," diye cevap veriyorum, zihnim kilit altında tutmak için çok uğraştığım anılarla dolup taşıyor. "Neredeyse bir yıldır bir ilişkileri vardı. Onları birlikte yakaladım... birden fazla kez. Sonunda benden saklanmaya bile çalışmıyorlardı."

Candace onu birlikte yakaladığım ilk kadındı ama daha pek çok kadın vardı.

Telefonum bardak tutucusunda vızıldamaya devam ederken aramızdaki sessizlik uzuyor.

"Evliliğinizin sona ermesinin nedeni onun sadakatsizliğı mi?" Ilmari soruyor.

"Pek çok nedenden biri," diye itiraf ediyorum. "Kesinlikle işleri hızlandırdı." Ilmari vızıldayan telefonuma bakıyor. "Telefonun alıyor."

"Biliyorum," diye cevap veriyorum, ön camdan kararlı bir şekilde dışarı bakarken palmiye ağalarının yanıp sönmesini izliyorum.

Ilmari yine "Bu o," diye seziyor. "Evet."

"Rachel bana bugünün senin için zor geçebileceğini söyledi ama nedenini söylemedi. Seni benimle birlikte eve getirmem için bana kesin talimatlar verdi."

"Ben iyiyim Mars," diye cevap veriyorum zayıf bir gülümsemeyle.

Sinyalini yakıyor ve plaj tabelalarını takip ediyor. "İyi ama ben bana söyleneni yaparım. Seni sağ salım karımın kollarına bırakana kadar gözümün önünden ayrılmayacaksın."

Gözlerimi kapatıp derin nefes alıyorum. Jacksonville'e giden uçağa *bu* yüzden bindiğimi iliklerime kadar hissediyorum. Bu sıçramayı yaparken Rachel'a yakın olmak istedim. Birinin beni yakalamak için her şeyi göze alacağını bilerek serbest düşüş yapmak istedim. Rachel sevdikleri için her şeyi yapar, tıpkı benim gibi.

Ama şimdi *onu* düşmekten kurtaracak üç adam var. Ilmari Price inanç sıçramaları yapmaz. O, hareket eden ama asla sarsılmayan sarsılmaz bir kayadır. Aynı Caleb gibi. Jake özünde daha çok uçurumdan atlayan biri olabilir ama o zaman bile yanımda olduğunu ve kıyıya yüzmeme yardım ettiğini bilmeyi tercih ederim.

Burada Rachel'ın yanında güvendeyim. Kocasıyla güvendeyim. Rays ile güvendeyim. Bütün odun parçalarını bu şenlik ateşine koydum. Boşanma evraklarını imzalayıp Troy'a teslim etmek gazyağı oldu. Şimdi kibriti yakma zamanı.

Ilmari'ye dönüyorum. O olması garip bir şekilde doğru geliyor. Benim sessiz koruyucum. Şimdi onun gücünün gölgesinde durmak istiyorum.

"Hey, Mars, benim için bir şey yapar mısın?"

Bir gözünü yoldan ayırmadan bana doğru bakıyor. "Ne?"

Yavaşça öne uzanıp telefonumu elime alıyorum. Yarım düzine cevapsız arama ve bir dizi kısa mesaj ekranı aydınlatıyor. Troy bu sabah nadir görülen bir formda, hakaretlerini savurmak ve beni kesmek için çaresiz.

Telefonu Ilmari'ye doğru uzattım. "Tekrar çaldığında cevap verecek misin?"

Kaşlarını çatarak ona bakıyor. "Neden seni arıyor?"

"Çünkü ayrılmadan önce boşanma evraklarını imzaladım," diye cevap verdim. "Bir kurye bu sabah ona teslim etti."

Kaşları çatılır. "Ayrı yaşadığınızı sanıyordum. Yıllar oldu. Rachel bize böyle söyledi."

"Evet, hayatı ya da evliliği paylaşmayalı üç yıl oldu."

"Yine de onunla evli kaldınız. Neden?"

"Karışık bir durum," diye yanıtlıyorum. "Çoğunlukla ailesiyle ilgiliydi, onları mutlu etmekle ilgiliydi... ve benim terk edilme korkumla ilgiliydi. Ayrıca, birbirimize karşı samimi olduğumuz sürece resmi bir fesih olması önemli görünmüyordu."

"Peki, ne deðiřti?"

Ilmari bu konuda iyi. Sözlere dikkat ediyor ve bana doğru bakmıyor, cevap vermem ya da vermemem için bana zaman tanıyor. Genelde garip bir sessizliğı doldurmaya çalışan biriyimdir, ama Ilmari'yle kendimi sessizliğin içine eğilmek isterken buluyorum.

"Sanırım ben deðiřtim," diye cevap veriyorum, ona basit gerçeğı söyleyerek. "İlişkimizin her aşamasında deðiřen hep ben oldum. Onu memnun etmek için pek çok kez deðiřtim. Alışkanlıklarımı, hoşlandıklarımı, espri anlayışımı deðiřtirdim. Hatta kahve siparişimi bile deðiřtirdim. Kahveyi *sevdiğime* bile ikna olmadım. O sevdiğini için içiyorum," diye bitiriyorum omuz silkerek.

İkimiz de bir dakika daha sessiz kaldık.

"Peki ya şimdi?"

Bir nefes verdim. "Ve şimdi yeniden deðiřtim. Sanırım daha güçlüyüm. Kaderime boyun eğdim."

"Peki bu nasıl bir kader?"

"Hayatta kalmak," diye yanıtlıyorum. "Bu ne anlama geliyor?"

"Herkes gelişmek için yaratılmamıştır, Ilmari. Bazılarımız sadece dayanmak için doğar. Hayatta kalma konusunda ne kadar usta olduğumu anlamam için Troy'a aşık olmam ve tekrar geri dönmem gerekti. Ve bunu istiyorum Mars," diye fısıldıyorum, kalbim boğazımda. "Kendi şartlarımla ve *kendi* gücümle hayatta kalmak istiyorum. Troy zayıf olduğumu düşünmemi istedi. Kendi suretine sokabileceğı ve yeniden şekillendirebileceğı yumuşak bir kil olmamı istedi."

Ilmari bana doğru bakıyor. "Peki sen o kil misin, Tess?"

"Hayır."

"O zaman nesin sen?"

Derin bir nefes alarak ciğerlerimde tutuyorum ve içimi doldurmasına izin veriyorum. "Ben kili daha güçlü bir şeye dönüştüren ateşim."

Ilmari sözlerimi düşünürken sessiz kaldı. Sonunda bana doğru baktı ve "Bana öyle geliyor ki telefona kendin cevap vermen gerekiyor" dedi.

Sanki bir işaretmiş gibi, telefon elimde vızıldamaya başladı. Arayanın kimliğindeki ismi görmek için aşağıya bakıyorum: DEVIL SPAWN.

"Ne yapacaksın?" Ilmari soruyor, sesi çok sakın ve sessiz.

Elimdeki telefonun vızıltısını hissederek ona bakıyorum. "Cevap . Ona söz hakkı vermeliyim, değıl mi? Tek istediğı son sözü söylemek. Bana bağırap çağırabilir, öfkelenebilir ve sonra da bu işi bitirebiliriz.

Başka türlü imzalamaz. Tüm bunlardan bir şekilde kazançlı çıktığımı düşünürse asla bırakmayacaktır."

"Demek telefona cevap vermek istiyorsun," diye özetliyor Ilmari.

"Hayır," diyorum çabucak. "Cevap vermek istemiyorum. Bir daha hiç konuşmasak da umurumda değil. O bir canavar ve sözleri zehirden başka bir şey değil."

"Bence insan iletişiminin önemli nüanslarından birini gözden kaçırıyor olabilirsiniz" diye yanıtlıyor.

Ona doğru bakıyorum, telefon hâlâ elimde vızıldıyor. "Ne?"

Ilmari sadece omuz silkiyor, bakışları yolda. "Hiçbir cevap yine de bir cevaptır."

Bu gerçeğin derinlere işlemesine izin verdim. *Cevap yok yine de bir cevaptır.* Telefonuma cevap vermek istemiyorum. Telefonuma cevap vermek zorunda değilim. O yüzden açmayacağım.

Sinirden nefesim kesilmiş bir halde başparmağımı otomatik cam düğmesine bastırıyorum. Renkli cam yarıya kadar açılıyor ve suyun üzerinde uzanan köprüye tırmanırken kamyonun kabini aniden buz gibi havayla doluyor. Bir çılglık atarak vızıldayan telefonu açık pencereden dışarı fırlatıyorum ve korkulukların üzerinden geçip gözden kaybolmasını izliyorum.

Camı tekrar açıp ön tarafa bakmak için yavaşça dönerken otomatik pilottayım. Rüzgârın soğukluğunu hâlâ yüzümde hissedebiliyorum. "İşte," diyorum sonunda. "Cevabını aldı."

Ilmari orta konsola uzanarak kolumu okşadı. "Aferin kızıma."

Nefesimi bırakıyorum, omuzlarım çöküyor, taze yaşlar gözlerimi yakıyor. Ama bunlar endişeli ya da kapana kısılmış hissetmenin gözyaşları değil. Bunlar mutluluk gözyaşları. Başım dönüyor, sanki gökkuşağı yutmuşum gibi hissediyorum. Troy muhtemelen bana bunu ödetmenin bir yolunu bulacaktır ama şu anda yemin ederim umurumda değil. Şu anda özgürüm.

Elimi Ilmari'nin kolunun üzerine koyuyorum. "Peki, bana şu deniz kaplumbağalarından bahset. Hiç gerçekten bir tane gördün mü?"

(Lauren Gerard ve iki küçük kızıyla birlikte , dördümüz Disney şarkılarıyla coşuyoruz, o sırada telefonum cebimde çalışıyor. Telefonum çaldı.

Ön tarafta kız kardeşimle benim Noel'de plajda havluların üzerine uzandığımız bir fotoğrafımız yanıyor.

Lauren müziğin sesini kıstı ve ben de telefona cevap verdim. "Selam Cass. Ne var yok?"

"Hey, kardeşim," diye cevap veriyor. "Bir saniyen var mı?"

İnledim. Kız kardeşim Cassie benden on üç ay büyük olabilir ama babamız öldüğünden beri onun yerini doldurmak için adım atmış gibi hissediyorum. Başlarda ufak tefek şeyler yapıyordum, onun dangalak erkek arkadaşlarını korkutmak ve partilerde ona eşlik etmek gibi. Askere alındıktan sonra, onun ana finansal desteği oldum. Şu anda Karşılaştırmalı Edebiyat alanındaki doktora programının son iki yılında ona destek oluyorum.

Evet, Cassie çok zeki. Sadece bu kitabı zekasını nasıl para kazandıran bir işe dönüştüreceğini bilmiyor. Ayrıca pasaklı biri... ve cep telefonu faturasını ödemek gibi şeyleri unutuyor. Ama o benim tek kız kardeşim ve annem yetersiz hemşire maaşıyla ona gerçekten yardım edemez.

Cassie bana yaslandı. Ve lanet olsun, ama ben ona izin verdim. Her zaman benim üzerimdeydi. Şimdi sadece para istediği için arıyor.

"Neye ihtiyacın var Cass?" Ben de diyorum ki. "Şey, sana da merhaba-"

"Arabadayım, çıkar ağzındaki baklayı."

"Peki," diye homurdanıyor. "Bu yaz Bordeaux'da Fransızca eğitimi almak için gerçekten harika bir fırsatın son tarihi yaklaşıyor. Danışmanımla konuştum ve programım için dil şartımı tamamlamanın hızlı bir yolu olacağını söyledi."

Lauren'a bakarak iç geçiriyorum. Bana zayıf bir gülümseme verip omuz silkiyor. "Bu senin programın için mi?" Bastırıyorum. "Zamanında mezun olman için sana kredi mi sağlayacak?"

"Evet,
kesinlikle." "Ne
kadar?"

"Umm... sadece dokuz bin dolar gibi bir şey," diye yanıtlıyor. "Ve her şey dahil."

"Peki burs falan yok mu?"

"Tanrım, Ryan," diye homurdanıyor. "Eğer bir burs olsaydı, başvuramaz mıydım sanıyorsun? Eğer dokuz bin dolar gerçekten o kadar büyük bir şeyse-"

"Ben öyle bir şey demedim" diyorum, ses tonuna sinirlenerek. "Ama bu, içki içerek ve kız kardeşlerinle Toskana'da bisiklet sürerek geçirdiğin yaz gibi olmayacak, değil mi? Gerçekten okula mı gidiyorsun? Öğreniyor falan mısın?"

Telefonun içinden gözlerini devirdiğini duyabiliyorum. "Evet, Ryan. Öğreniyorum falan. Sana web sitesinin linkini göndermemi ister misin?"

İğneleme amaçlı olduğunu bildiğim bu söz karşısında tüylerim diken diken oluyor. "Benden iyilik isteyen sen olduğuna göre, kulağa biraz daha 'lütfen' gibi gelen bir şey söylemeyi deneyebilirsin."

"Lütfen," diyor çabucak. Sesi biraz yumuşar. "Tanrım, her zaman sana böyle yaslanmaktan nefret ettiğimi biliyorsun. Lütfen, Ry? Programım neredeyse bitti. Bu benim son yazım, yani bu son büyük şey, yemin ederim."

Köprüden şehir merkezine doğru ilerlerken ön camdan dışarı bakarak iç geçiriyorum. "Paraya ne zamana kadar ihtiyacın var?" Sonunda söyledim.

"Yarın."

"Siktir," diye mırıldandım.

"Anne, babamın kötü sözünü söyledi," diye sesleniyor Estelle arkadaki yükseltici koltuğundan.

Lauren bana ters ters bakıyor, ben de ona özür dileyen bir bakış atıyorum. "Peki Cass. Parayı bu gece transfer edeceğim, tamam mı?"

"Teşekkürler Ry," . "Sen en iyisisin." Telefonu kapattık ve ben telefona ters ters baktım.

Lauren sırtıyor. "Seni bir gün kız babası olarak görmek için sabırsızlanıyorum. Jean-Luc'tan daha kötü olacaksın."

 nleyerek telefonumu bardak tutucusuna bırakıp müziğin sesini tekrar açıyorum. Daha  nce Tess'le yaşıadığım tuhafılık ve Shelby'nin uyarısı yüzünden zaten boktan bir ruh halindeydim. Şimdi yüz kat daha kötü. Ama küçük bir "Hakuna Matata "nın düzeltemeyeceği bir Şey değil.

Mars ve ben bomboş bir sahil otoparkında durduk. Kamyonu ön sıraya park ediyor ve aynı anda kapılarımızı açıyoruz. A Eğimli kum tepesi sahili görmemi engelliyor ama deniz havasını hissedebiliyor ve esintideki tuzun kokusunu alabiliyorum.

Bir çift şort ve yarım fermuarlı bir kazakla koşarak yanımıza gelen genç bir adam bize el sallıyor. "Hey, işte orada! Mars Attack, iyi görünüyor dostum."

Ilmari'ye bakıyorum. "Mars Saldırısı mı?"

Kamyondan inerken "Onu cesaretlendirmeyin," diyor.

Ben de aşağı atlarken gülümsememi bastıramıyorum. Mars hızlı adımlarla kamyonun ön tarafına geçiyor ve kapımın yanına geliyor.

Genç adam çıplak ayaklarıyla bize doğru geliyor. Saçları hala ıslak ve sabah sörfünden kalma tuzla yapış yapış görünüyor. Belki yirmili yaşlarının ortalarında, yüzü güneşin etkisiyle çoktan çizgilenmiş ve yıpranmış. Arkasında, içinde birkaç sörf tahtasıyla dolu, yıpranmış, sarı bir cip duruyor.

"Nasıl gidiyor, Mars Görevi?" Ilmari'ye elini uzatarak, "Vay canına, kim bu düşes?" diyor. "Vay canına, düşes kim?" diyor bana bakarak.

Mars sörfçünün elini sıkarak, "Yeni patronun," diye cevap verir. "Harika," diye yanıtlıyor Sörfçü Joe, bir bobblehead gibi başını sallayarak.

"Mars Saldırısı mı?" Gülümseyerek söylüyorum. "Mars Görevi mi? Bunlar onun lakapları mı?"

"Evet, ," diye yanıtlıyor Sörfçü Joe.

"Nedenini sorabilir miyim?"

Sörfçü Joe bir kolunu Ilmari'nin geniş omuzlarına doluyor ve kafasındaki güneş gözlüklerini yüzüne doğru çevirerek, "Çünkü bu adam bu dünyanın dışında," diyor.

Ilmari'nin yüzündeki acı dolu hoşgörü ifadesi bana hayat veriyor. Sörfçü Joe yeni favori insanım olabilir. "Biliyor musun, aynı fikirdeyim," diye takılıyorum Ilmari'ye sırtarak.

"Onu cesaretlendirmeyin dedim," diye mırıldanıyor Mars.

"Hadi ama Rocketman, bunun neresi eğlenceli?"

Mars bana derin bir nefret ve tiksinti duygusu taşıdığı açıkça belli olan bir bakış atıyor. Sonra bana eliyle işaret etti. "Tess Owens, bu Joey Ford. Organizasyonun şu anki başkanı."

Sörfçü Joe'nun adı Joey mi? Hevesle elini sıkarken gülmemek için kendimi zor tutuyorum. "Joey, tanıştığımıza memnun oldum." Eli zımpara kağıdı gibi sert ve tutuşu demir gibi.

"Kral öldü, çok yaşa kraliçe, değil mi düşes?" Joey sırtarak söylüyor. "Kâr amacı gütmeyen bir kuruluşu yönetmek hakkında hiçbir şey bilmiyorum. Ben sadece kaplumbağalara bir mücadele şansı vermek için buradayım."

"Ve arkanızda Cheryl ve Nancy Lemming var," diyor Ilmari yanımda.

Döndüğümde gülümseyen bir çift yaşlı kadının el ele tutuşarak bize doğru yürüdüğünü görüyorum. Onlar da sahilden yeni gelmiş gibi görünüyorlar. Çıplak ayak parmakları kumlu ve yanakları rüzgârdan kızarmış.

"Merhaba," diyorum el sallayarak.

"Ah, Nance, o çok güzel," diye mırıldanıyor Cheryl olması gereken kişi. Uzun boylu ve söğüt gibi, kıvrıkcık gri bukleleri var. Eşi ise daha kısa boylu, armut biçimli, koyu renk saçlı ve gözlü. "Tatlım, sen dünyanın en güzel şeyisin."

"Teşekkür ederim," diye gülümseyerek cevap veriyorum.

Aradaki mesafeyi kapatıyorlar ve önce benim, sonra Ilmari'nin elini sıkıyorlar.

"Sizinle tanıştığımız için çok heyecanlıyız," diyor Nancy. "Mars kâr amacı gütmeyen kuruluşlar konusunda bir sihirbaz olduğunuzu söyledi."

"Kabul ediyorum, bu oyunda yeniyiz," diyor Cheryl. "Ama uygun spor dili nedir? Bizi oyuna al koç," diyor ve ikisi de gülüyor.

"Biz bu işi yapmaya hazırız," diye ekliyor Nancy.

Mars'a bakıyorum. "Başka birini bekliyor muyuz?"

"Hayır," diye yanıtlıyor. "İşte bu kadar."

Etrafımdaki dört kişiye bakıyorum: kaleci, sörfçü ve lezbiyen doğaseverler. Ve şimdi de ben.

"Herkes hazır ve nazır," diye sesleniyor Joey, kolunu omzuma dolayarak. "Northshore Kaplumbağa Ekibi'ne hoş geldiniz."

BİR SAAT SONRA SOĞUĞU TAMAMEN UNUTMUŞTUM. TERLİYORUM VE Kum tepelerinin dibinde yürürken nefes nefese kalıyorum, ayaklarım kuma batıyor. Neredeyse otoparka dönmek üzereyiz. Girişi işaretleyen mavi şemsiyelerin olduğu avluyu görebiliyorum.

Northshore Kaplumbağa Ekibi ile ilk buluşmamda ne bekliyordum bilmiyorum ama Joey, Nancy ve Cheryl deniz kaplumbağalarının korunması ve kumul restorasyonunun her yönünü hızlı bir şekilde açıklarken derin kumda yorucu bir yürüyüş olmadığı kesin. Tüm bunları kafamda tutmaya ve aynı zamanda nefes almayı hatırlamaya çalışırken zihnim dönüyor.

Kahretsin, formdan düştüm.

Bu arada, Mars Attack elleri ceplerinde, yalınayak yürürken neredeyse sıkılmış görünüyor ve kolayca ayak uyduruyor. Çılgın Finn ise şortu ve tişörtüyle, saçlarını dalgalandıran rüzgârdan hiç rahatsız değil.

Joey iki eliyle önümüzde uzanan kumsalı işaret ederek, "Yani hemen hemen hepsi bu kadar," diyor. "Sorusu olan var mı?"

Hepimiz yavaşlayarak duruyoruz ve ben bir elimi göğsüme koyarak nefesimi tutmaya çalışıyorum. Aşıl topuklarım bana bağılıyor, bu derin kumda yürümenin gerginliğine ve çekiciliğine alışık değilim.

"Sanırım hepinizin ne istediğini bilmem gerekiyor." Sonunda göğsümü açmak ve derin nefesler almak için köklü ağaç duruşunu kullanarak çıktım.

Cheryl, "Kaplumbağaları kurtarmak istiyoruz," diye yanıtıyor.

Diğer ikisi hararetle başını sallıyor. Mars hiçbir şey yapmıyor, geri kalanımızdan biraz geride duruyor.

Ona baktım. "Mars? Burada benden ne istediğinizi bilmem gerekiyor." "Kaplumbağaları kurtarmak istiyoruz," diye yineliyor.

Bir kahkaha attım. "Az önce bana bir saatlik veri yüklediniz ve uzun lafın kısası seçenekler sonsuz gibi görünüyor." Etrafımdaki sessiz kumsalı işaret ediyorum. "Yani, bu bir koruma grubu mu? Sahil yürüyüşleri, temizlik ve 'okyanuslarımızı kurtaralım' söylemleri mi? Çünkü bunların bir kısmını zaten yapıyorsunuz."

Birbirlerine göz gezdirirler.

"Yoksa bu, kaplumbağa yuvalarını etiketleyip izlediğiniz bir vatandaş bilim grubu mu? Çünkü bunu da yapıyorsunuz. Halkı kaplumbağalar ve yuvalama alanları hakkında bilinçlendirmek mi istiyorsunuz? Yoksa bu bir sivil eylem grubu mu? Mücadeleyi yerel kanun yapıcılara ve sahildeki mülk sahiplerine taşıyarak değişim için savaşıyor muyuz?"

Joey omuz silkerek, "Peki... hepsini yapamaz mıyız?" dedi.

Nancy başını sallayarak, "Evet, sonunda her şeyin halledilmesi gerekiyor," diye ekliyor.

"Tecrübelerime göre, bir kâr amacı gütmeyen kuruluşun başarısız olmasının en hızlı yolu, aynı anda çok fazla şey yapmaya çalışmasıdır" diye açıklıyorum sabırla. "Önümüzdeki on yıl boyunca beş farklı kuruluşun üstesinden gelmesi gereken işleri sıraladım. Bunlardan birini gerçekten iyi, ikisini de yeterince iyi yapabilirsiniz. Beşini birden yapmaya çalışırsanız, bocalar ve başarısız olursunuz."

"Ama hepsi birbiriyle bağlantılı" diyor Cheryl. "Koruma eğitime de en az vatandaş eylemleri kadar ihtiyacımız var."

"Aynı fikirde değilim," diye cevap veriyorum. "Ama bu uzmanlaşmakla ilgili." Bakışlarım Ilmari'nin üzerine düşüyor. "Örneğin Mars Attack'ı ele alalım," diye takılıyorum ona sırtarak. "Hokey oynuyor, değil mi?"

Hepsi başını sallıyor.

"Hokey oynamak için pakı geçiren insanlara ihtiyacınız var, değil mi?" Tekrar başlarını sallarlar.

"Ama aynı zamanda diğer oyuncularını koruyan adamlara da ihtiyacınız var," diye devam ediyorum. "Ve kalede duran birine ihtiyacınız var. Mars buza çıktığında tüm pozisyonlarda oynamıyor. Başkalarının bu rolleri dolduracağına güvenmek zorunda. O *sadece ve sadece* kendi işini yapar ve bunu da iyi yapar. Biz de bunu aynı şekilde düşünmeliyiz. Uzmanlaşmamız gerekiyor."

Cheryl, Mars'a gülümseyerek, "Bence öyle yapalım," diyor. "Hepimiz kalecilik oynayalım."

Nancy karısına bakarak, "Ne demek istiyorsun tatlım?" diye sorar.

Cheryl etrafındaki kum tepelerini işaret ediyor. "Bu bizim ağımız. Burası bizim evimiz, Nance. *Bizim* sahilimiz. Ve o kaplumbağalar için onu koruyacağız. Bence artık kumul savunucularıyız. Ağdan çikalım ve bu kumulları parçalamak isteyen tüm zorbalara ve işletmelere karşı mücadele edelim. Eğer bu sahilden bir parça istiyorlarsa, önce bizi geçmeleri gerekecek."

"Evet, kaleci gücü," diyor Joey. "Ben ."

Nancy gülümseyerek "Kumulları kurtararak kaplumbağaları da kurtarın" diyor. "Ben

o."

Ben de gülümsüyorum. "Bu mükemmel." Tekrar Mars'a bakıyorum. "Ve sanırım Cheryl az önce bize yeniden markalaşmamız için bir isim verdi."

Ilmari yaralı kaşlarını bana doğru kaldırdı.

"Ne yani, artık Northshore Turtle Crew yok mu?" diyor Joey, bir yandan da Biz.

"Hayır," diye cevap verdim. "NHL süperstarı Ilmari Price'ın ana patronumuz olduğu

Kaleci temalı isim markaya çok uygun. Taraftarlar buna bayılacak.

Teşekkürler, Cheryl."

Cheryl benden karısına bakıyor. "Ne dedim ben?"

Kocaman sırtıyorum. "Millet, Out of the Net'in ilk resmi paydaş toplantısına hoş geldiniz."

(Sahil yürüyüşümüzün ardından Ilmari hepimize okyanus kıyısındaki bu sevimli küçük restoranda öğle yemeği ısmarlıyor. Bloody Mary'ler ve vejetaryen tacolar eşliğinde sohbet ediyoruz.

Cheryl ve Nancy'nin sahilde yaşayan emekli mimarlar olduğunu öğrendim. Küçük bir bungalovları ve yeşil enerji vahasına dönüştürdükleri kumul bir arazileri var. Yapacak daha iyi bir şeyleri olmadığından, Out of the Net'i yeni saplantıları haline getirmeye hazır görünüyorlar.

Cheryl'i yeni Mali İşler Müdürümüz, Nancy'yi ise resmi olarak Proje Müdürümüz olarak atadım. Joey Gönüllü Koordinatörü unvanını memnuniyetle kabul ediyor. Mars da, Mars . Tüm konuşmalarımıza katılıyor, sessizce dinliyor. Ama çok fazla katılmıyor. Zihninin çarklarının döndüğünü görebiliyorum ama kibar varlığı dışında bize neredeyse hiçbir şey sunmuyor.

Öğle yemeğinden sonra Mars beni bir araba galerisine götürdü, böylece kiralık bir araba alabilecektim. Araba bayisinin yanında bir cep telefonu dükkanı var. İçeri daldım ve kontrollü bir telefon aldım. Her ne kadar telefonumu camdan atmak gibi düşüncesizce bir karar verdiğim için pişman olmasam da, iletişim aracım olmadan kendimi çıplak hissediyorum.

Otoparkta dururken, Ilmari'ye numarasını yeni telefonuma kaydettiriyorum. Bana geri verir vermez, telefonu kulağıma tutarak numarasını çeviriyorum.

"İşte," diye gülüyorum. "Resmi olarak ilk aramam sensin. Yeni telefon, yeni Tess."

Bana sırtarak aramayı doğrudan sesli mesaja gönderdi.

"Hey, ne demeye çalışıyorsun?"

Telefonunu cebine geri koyarken bakışlarımı tutuyor. "Bir şey yok."
Gülüyorum.

Yavaşça o da gülümsüyor. "Bazen hiçbir şey söylememek iyi hissettiriyor, değil mi?"

Başımı salladım. "Çok iyi."

BUNGALOV'A DÖNDÜĞÜMDE ÇOK YORULMUŞTUM. SADECE

21:00, ama uykuya dalmaya hazır hissediyorum. Ev sessiz, Ryan'ın odasının ışığı hariç tüm ışıklar kapalı. Orada uyuyup uyumadığını bilmeden, sessizce etrafta dolaşıyorum, dizüstü bilgisayarımı deri sırt çantamdan çıkarıp odama taşıyorum.

Mümkün olduğunca sessiz kalarak duşta hızlı bir durulama yapıyorum ve günün terini temizliyorum. Plaj yürüyüşü yüzünden yarın alt bacaklarım beni öldürecek. Sıcak suyun altında dururken, duşu dolduran buharla birlikte lifimi yavaşça kollarımda ve göğsümde aşağı yukarı gezdiriyorum. Bu vücut yıkayıcısının kokusunu seviyorum. Buradaki en güzel şişede ne varsa onu kullanıyorum. Sanırım Rachel'a aitti. Yumuşak ve çiçeksi bir şey, biraz da yasemin.

Meme uçlarımla nasıl sivrildiğini görmek için aşağı bakıyorum, üzerlerinden su damlacıkları akıyor. Sıcaklık çok iyi hissettiriyor. Ve günün stresinden dolayı çok gerginim. Biraz rahatlamak da iyi hissettirecekti. Lif kabağını karnımın üzerinden aşağı doğru sürükleyip bacaklarımla arasına bırakıyorum ve sırtımı duşun spreylene dönüyorum.

Lif kabağını ayaklarımla dibine bırakarak ellerimin vücudumda, göğüslerimin üzerinde, kalçalarımda gezinmesine izin veriyorum, sonra bir elimi aşağı daldırıp parmaklarımı am dudaklarımla arasından geçiriyorum. Klitorisim biraz ilgi için yalvarıyor. Kendimi en son ne zaman boşalttığımı bile hatırlamıyorum. Spreyin altında duruyorum, buharın ciğerlerime dolmasına izin veriyorum, sağ elimin parmaklarıyla kendimi yavaşça çalıştırırken, sol elim meme ucumu çimdikliyor.

Daha fazla sürtünmeye, daha fazla ilgiye ihtiyacım var. Seksi bu kadar çok sevmemin nedenlerinden biri de bu; genellikle bir yardım eline ihtiyacım oluyor. Bazı kadınlar emir üzerine O yapabiliyor olabilir ama ben hiç öyle olmadım. Bunun için çalışmam gerekiyor, özellikle de yalnızken. Başka biriyle birlikte olmayı, birlikte çarpışıp yanarken enerjilerinin yüksekliğini sürmeyi tercih ederim.

Suyu kapattıktan sonra havlumu alıp üzerime sarıyorum ve duştan çıkıyorum. Karanlık yatak odasına geçtim ve doğruca

henüz açmadığım büyük bavul için. Kapağı açıldı ve içerisi şimdiden bomba patlamış gibi görünüyor. Tek ışık banyodaki makyaj aynasının üstünden geliyor ama görmek için yeterli.

Bavulun sol tarafını kazıyorum ve pütürlü pembe bir ambalaj küpü çıkarıyorum. Yatağın üzerine atıp tek elimle fermuarı açıyorum ve havlumu yere bırakıyorum. Ambalaj küpünün içinde hazinem var - titreşimler ve dildolar, birkaç popo tıkacı, güvenilir straponum.

En sevdiğim yeşil mermiyi kapıyorum ve ellerim ve dizlerim üzerinde yatağa tırmanıyorum, sonuna bakıyorum. Dizlerimin üzerindeyken her zaman daha iyi bir O elde ediyorum. Bir elimle ağırlığımı desteklerken, diğer elimle mermiyi açıyorum ve bacaklarımın arasına sıkıştırıyorum, ilk titreşimin klitorisimi kızdırdığını hissettiğimde boğazımda alçak sesle mırıldanıyorum.

"Siktir," diye inliyorum, zar zor ses çıkarıyorum.

Dizlerimi biraz daha ayırıyorum ve mermiyi klitorisimin üzerinde ileri geri kaydırıyorum, ıslatmak için amımın girişiyle alay ediyorum. Oyuncağın parmaklarımın etrafında kayganlaştığını hissettiğimde inliyorum. Islanmak hiçbir zaman benim sorunum olmadı. Bütün gün boyunca külotumdan damlayan uyarılmayı yapabilirim. İşe yaraması gereken şey *inmek*.

"Hadi," diye inliyorum, mermiyle biraz daha sert bastırıyorum, klitorisimi saat yönünde, sonra saat yönünün tersine çeviriyorum. Titreşim harika hissettiriyor, yayıldıkça ısınan bir ateş yakıyor, bacaklarımdan aşağı iniyor ve ayak parmaklarımın karıncalanmasına neden oluyor. Nefesim kesiliyor ve yaklaştığımı anlıyorum. Sıcaklık göğsümde çiçek açıyor, kıvrılıyor ve çırpınıyor.

"Evet, lütfen, Tanrım," diye sızlanıyorum. Alt dudağımı ısırarak oyuncacı çalıştırırken göğüslerim sallanıyor. "Evet-sik beni," göklere doğru sesim çıkmadan yalvarıyorum.

Tanrı aşkına, lütfen biri beni becerebilir mi?

Kendi zevkime dalmışken, kapının çaldığını duymuyorum. Kesinlikle açıldığını da duymuyorum. Ama bir adamın sesini duyuyorum.

"Tess?"

(Nefes nefese kalıyorum ve yatakta doğrulup açık kapı aralığımda duran, bir koltuk değneğine yaslanmış, iri gözlü Ryan'ı görüyorum.

"*Tanrım-*" diye bağıyorum, yatağımın kenarından kayıyorum, vibratör hala elimde vızıldıyor. "Ne yapıyorsun lan sen?"

"Aman Tanrım." Evet, ne yaptığımı yeni fark etti. Zavallı çocuk domates gibi kızarır ve kalçasıyla kapı koluna vurup tıslar. "*Siktir-Tess*, özür dilerim-"

İçimde bir öfke kabarıyor. "Ne yani, kadınları çıplak yakalamak için habersizce evlere daldığın yetmiyormuş gibi şimdi de yatak odalarına mı giriyorsun?"

"Evde olduğunu bilmiyordum," diye karşı çıkıyor, çıplak, kızarmış bedenimden başka bir yere bakarak. *Tekrar*. "İçeri girdiğinde neden kendini tanıtmadın?"

"Uyuduğumu sanıyordum," diye ağlıyorum ve mermiyi kapatıp yatağa fırlatıyorum.

Büyük hata. Bu onun gözlerini aşağıya çekti ve şimdi benim açık hazineme bakıyor. Yavru köpeğin gözleri, eğer mümkünse, renkli seks oyuncağı koleksiyonumla ziyafet çekerken daha da genişliyor.

"Oh...siktir."

Çantayı ters çevirip kapatıyorum. "Gözlerini buraya çevir Ryan," diyorum yüzümü göstererek.

İnliyor, bakışları yüzümden duvardaki soyut resme kayıyor. "Tess, yapabilir misin-"

"Hayır," diye bağıyorum, ellerim çıplak kalçalarımnda. "Hayatta olmaz. Benden kendi yatak odamda örtünmemi isteyeceksen, gidip hokey sopanla kendini becermen konusunda ısrar etmek zorunda kalacağım. Sırf evde olmadığımı düşündüğün için buraya elini kolunu sallayarak girmenin sorun olmayacağını mı sanıyorsun? Ne arıyordun?"

"Hiçbir şey-"

"O zaman neden içeri dal-"

"Bir ses duydum! Sonra garaj yolunda yabancı bir araba gördüm. Telefonuna cevap vermiyordun, bu yüzden ne düşüneceğimi bilemedim. Birinin zorla girmiş olabileceğini düşündüm."

"O benim arabam," diye açıkladım. "Kiralık. Ve artık telefonum da yok. Bugün okyanusa attım."

"Sen-ne?" Bu onun gözlerini tekrar bana çevirmesini sağladı. "Telefonunu okyanusa mı attın?"

"Şey, sahile varmadan hemen önceki su parçası neyse oydu," diye cevap veriyorum.

"Intracoastal?"

"Evet. Telefonumu Ilmari'nin kamyonetinin camından dışarı attım." Ryan bakışlarımı tutuyor. "Neden?"

"Çünkü çalmayı kesmiyordu."

Bu ifadede söylenmemiş çok şey var. Bana bunu sormak istediğine neredeyse ikna oldum. Beni zorlayacak. Sonunda Troy'u soracak. Kelimeler dilinin ucuna gelmiş gibi görünüyor. Ama sonra bakışları yumuşuyor.

"Neden evde olduğunu bana haber vermedin?"

"Uyuduğumu sanıyordum," diye tekrarlardım.

Gözleri kısıldı. "Hayır, görmedin. Işığın açık olduğunu gördün. Burada saklanıyordun. Neden?"

"Sana annelik yapmama ihtiyacın yok Ryan. Seninle ilgilenmeye hazır bir sürü kadın ve çaylak var, yemeklerini yapıyorlar, seni gezdiriyorlar. Bana ihtiyacın yok. Özellikle de... bilirsin, bu sabahki davranışından sonra," diye yarım yamalak bitiriyorum.

Topallayarak odama giriyor ve kalçasını şifonyere yaslıyor. "Shelby ile ilgili bir şey seni korkuttu. Sen içeri girdiğinde ona sarılıyordum. Bu... seni üzdü mü?"

"Hayır," diye yanıtlıyorum.

"Çünkü o evli," diye etti. "Ben, yani biz Shelby'den hoşlanmıyorum."

Yumuşakça gülümsüyorum. "Bunu biliyorum Ryan."

"Peki neydi o zaman? Lütfen bana anlatır mısın?" Çok ciddi görünüyor. Gerçekten bilmek istiyor. Ve lanet olsun, ama ona söylemek istiyorum.

Kollarımı çıplak göğüslerimin üzerinde kavuşturuyorum. "Eski kocamın metresine benziyor."

Güzel yeşil gözleri kocaman açıldı. "O-ne?"

Yatağın kenarına oturmak için eğildim. "Shelby, kocamı iş yerinde masasının altında... ve masanın *üzerinde*... ve evimde yatağımın tatmin eden sekreterle şok edici bir benzerlik taşıyor," diye cevap veriyorum karanlık bir şekilde. "Aslında, en azından bir keresinde ben evdeyken onu arka kapıdan çalıştığını biliyorum."

"Tanrım."

"Bugün benim için çok şey oldu, tamam mı? Boşanma belgelerimi imzaladım ve Troy bu sabah aldı. Beni durmadan arayan oydu, kavga etmek . Evliliğimiz biteli yıllar oldu ama ben bu yasal olaylarla hiç uğraşmadım, nedeni de bu. Eski sevgilim tanrı kompleksi olan birinci sınıf bir narsist. Bir tutam beceriksizlik ve bir tutam da zehirli erkek ayrıcalığı ekleyince kinci ve tehlikeli biri haline geliyor."

Ryan kıpırdamadan duruyor, nefesi göğsünde sıkışıyor. "Tess, nerede olduğunu biliyor mu?"

"Hayır."

Şifonyerin desteğini bırakarak yaklaşıyor. "Ama telefonunu Jacksonville'e kadar takip edebilir mi? Çünkü telefonunun izini Jax'e kadar sürebilirse, seni ilk arayacağı yer Fiyatlar olacaktır. Doc'la olan arkadaşlığını biliyor, değil mi?"

Başımı salladım. "Evet, biliyor."

Ilmari'nin minimalist yatak odasındaki eşyalara göz gezdirerek bir nefes verdi. "Burada kalmamalısın. Seni başka bir yere yerleştirmeliyiz. Bakmayı düşünmeyeceği bir yere. Gidip benim evimde kalabilirsin," diye teklifte bulunuyor hemen. "Sana anahtarları verebilirim."

Ryan "a umursamaz bir bakış atmaya çalışarak gözlerimi kırptırıyorum. "Ne yani, gizliden gizliye polis falan mısın?"

"Hayır," diye yanıtıyor. "Ama babam tıbbi olarak emekli olana kadar öyleydi. Ben büyürken onun bazı arkadaşları hep yanımdaydı... bilirsiniz işte..." diye bitiriyor omuz silkerek.

"Öyleydi" kelimesini kullanmasını özlemiyorum. Bir babanın arkadaşları devreye girip genç bir adamın yetişmesine yardım etmek zorunda mı kaldı? Eminim orada üzücü bir hikaye vardır.

Gitmek üzereymiş gibi arkasını dönüyor.

"Ryan-bekle," diye sesleniyorum, ayağa kalkarak.

Kapıda durur ve omzunun üzerinden bakar.

Odayı geçip ona doğru gidiyorum. "Nereye gidiyorsun?" "Anahtarlarımı almaya," diye cevap veriyor.

Koluna uzandım. "Yapma," diyorum. "Zaten geç oldu. Yabancı bir eve gidip orada tek başıma kalmak istemiyorum," diye itiraf ediyorum. "Burada kalmak istiyorum... Seninle kalmak istiyorum." Bakışlarımı elimin onun pazusuna dokunduğu yere indiriyorum. Tişörtünün altındaki kaslar gergin ve güçlü. Elimi kolundan dirseğine doğru sürüyorum. Şimdi tenine dokunuyorum, parmaklarım ön kolunun yumuşak tüylerini sıyrıyor.

"Tess," diye inliyor, hareketsiz dururken gözlerini kapatıyor. "Lütfen..."

"Senin yanında güvende miyim Ryan?" Göğüs ucum dirseğini sıyrana kadar yaklaşıyorum. Tüylerinin diken diken oluşunu izliyorum.

"Evet," diyor, sesi gergin.

Parmaklarım kolundan bileğine doğru inerken dudaklarımı omzuna hafifçe değdiriyorum. "Beni koruyacak mısın, Ryan? Beni iyi hissettirecek misin?"

"Tess..."

"Senin de ihtiyacın olmadığını söyle," diyorum alnımı omzuna dayayarak. "Son birkaç günün stresinden sonra, biraz rahatlamak için canının yanmadığını söyle bana. Bana şu anda bir şey hissetmek istemediğini söyle... sadece bir an için. Söyle bana-"

Kollarımda dönüp dudaklarımız ateşli bir öpücükle çarpışırken sözlerimi bitiremiyorum. Tüm havamı alıyor, ağzımı açıyor ve diliyle içeri dalıyor. Bu işte ne kadar iyi olduğunu neredeyse unutuyordum. Bu sefer onun tadını çıkarmak istiyorum. Öpücüklerinin anısını dudaklarıma damgalamak istiyorum.

Değneği yere çarpıyor. Daha önce öpüştüğümüzde, ellerini arkada tutmasını sağlamıştım. Şimdi ellerini omuzlarıma koymuş, boynumu okşayıp yüzümü kavırıyor.

Ona doğru eğildim. "Dokun bana. Lütfen, Tanrım, başladığım şeyi bitir."

Yalvarışım onu serbest bırakıyor. Umutsuz bir iniltiyle bir elini saçlarıma daldırıyor, ağzımı öpücüklere boğarken boynumu geriye yatırıyor. Diğer eli göğsümün kıvrımını takip ediyor. Beni avuçlarken dudaklarıma usulca küfrediyor, ancak bir avuç alabiliyor.

"Seni bir kez daha çıplak görmek ve sana dokunmamak zorunda ,
ölecektim," diye fısıldıyor ağzına karşı.

"Dokun bana," diye emrediyorum. "Ryan, lütfen bana her yerimden dokun.
Her yerime.
-"

Başını aşağı indirip meme ucumu emerken nefes nefese kaldım.
ağzına.

"Aman Tanrım-" diye bağıyorum, iki elim de saçlarına gömülüyor. Beni
çıldırtacak şekilde diliyle oynayıp alay ederken dayanıyorum. Bu arada sol eli
diğer göğsümde çalışıyor, meme ucunu baş ve işaret parmağı arasında
sıkıştırıyor.

Amım sıırıslıklam oldu. Bacaklarımın arasındaki sıcaklığın arttığını
hissedebiliyorum. Daha fazlası için çaresizim. Sürtünmeye ihtiyacım var.
Onun sıcak diline, parmaklarına ve sakallı yanaklarının kalçalarım
sürtünmesine ihtiyacım var. Kahretsin, *ona* ihtiyacım var.

"Ryan," diye inliyorum. "İhtiyacım var..."

"Söyle," diyor, ağzı hâlâ göğsümde.

"Buna ihtiyacım var," diye yalvarıyorum, beni sıkıca sararken kendimi
tutarsız hissediyorum. Tüm vücudum beklentiyle ve bu boşalmayı hissetme
arzusuyla titriyor.

"Söyle bana." Meme ucumu ısırdı.

"*Ahh-fuck-gelmem* gerek," diye haykırıyorum, ellerim saçlarında
sıkılaşıyor. "Lütfen, Ryan-lütfen, bebeğim, gelmem gerek. Çok fena gelmem
lazım," diye sızlanıyorum, yüzünü yukarı çekip dudaklarını tekrar dudaklarım
bastırıyorum.

Sol elini aşağı indirirken sağ eli enseme sararak beni güvende tutuyor.
Hiçbir önsöz ya da alay olmadan, iki parmağını kaygan amımdan geçiriyor ve
içime sokuyor.

"*Siktir-tanrım*-" Parmaklarının etrafında kenetlenerek neredeyse çığlık
atıyorum.

Parmaklarını sokup çıkarıyor, başparmağı klitorisimdeki çabaya katılıyor,
umutsuzca arzuladığım ruhumu parçalayan orgazmı ortaya çıkarmaya hevesle
çalışıyor. Öpüşürken omuzlarını tutuyorum, çılgın hayvanlar gibi birbirimizin
dudaklarını emiyor ve ısıırıyoruz.

"Çok ıslaksın," diye inliyor. "Tess, ölüyorum-"

Kalçalarımı elinin etrafında sıkıyorum. "Oyuncağı getir," diyorum nefes
nefese. "Kurşunu, yeşil olanı-"

"Lanet bir oyuncağa ihtiyacım yok. Kendi başıma yıldızları görmeni
sağlayabilirim." "Paylaşmak önemsemektir," diye takılıyorum. "Ekipte
"ben" diye bir şey *yok-ahh*-"

Boynumu tam nabzımın yerden ısıırıyor, bu da beni susturuyor.
Yukarı.

Ellerimi tekrar omuzlarına koyuyorum. "Ryan, lütfen."

Parmaklarını amımdan çekerek beni hiçbir şeye kenetlenmeden bırakıyor. Her iki eli de yüzümü kavırıyor, sol elinin parmakları uyarılmamla kayganlaşıyor. Yanağıma değdiğini hissediyorum.

"Beni yanlış anlama," diyor sırtarak, o elma yeşili gözleri açlıktan kararmış. "Oyuncaklarla bir sorunum yok. Ama Tess Owens'la ilk fırsatımı kaçırmayacağım. Asistanı ben almayacağım. Bu orgazm *benim*. Şimdi yatağa gir."

Tess bana bakıyor, gözleri cam gibi ve yanakları kızarmış. "Sen ve Ryan Langley'e ne yaptın?" diye alay ediyor, dudakları öpücüklerimle parlıyor.

İkimiz de bir dizi intihar koşusundan sağ çıkmışız gibi nefes nefese kaldık. Kahretsin, beni başka hiçbir şeye benzemeyen bir şekilde döndürüyor. Öpücükleri patlayıcı, dilimin üzerinde küçük dinamit tatları gibi. Ellerim yüzünü çevrelerken, elleri nazıkçe bileklerime sarılıyor. Kalbim göğsümde çarparken, bakışlarını tutuyorum. "Seni şaşırtıyor muyum?"

"Biraz, evet. Her zaman çok tatlı göründün."

Ona kaşlarımı çatıyorum. Tecrübelerime göre, 'tatlı' ölüm öpücüğüdür. "Ne yani, yatağına pervane şapkası ve Ninja Kaplumbağa iç çamaşırlarıyla geleceğimi mi düşündün?"

Gülüyor, sesini bastırmak için alt dudağını ısıyor. "Dürüst olmak gerekirse, ne düşündüğümü bilmiyorum... ama hoşuma gitti," diye ekliyor, bana bakarken gülümsemesi düğüyor. "Gerçekten iyi öpüşüyorsun, Ryan."

"Sen de o kadar kötü ," diye cevap veriyorum. Sol elimin parmakları onun uyarılmışlığıyla parlıyor. O parmakları alıp ayrılmış dudaklarına sürterken otomatik pilottayım.

Şaşkınlıkla nefesini içine çekiyor. Eğilerek onu kovalıyorum, dudaklarım dudaklarını boyayan uyarılmayı sahipleniyor. İnliyor, dilimle onu tekrar kızdırırken çıplak vücudu benimkine karşı eriyor. Hiçbir şey saklamıyor. Bu sarhoş edici. Onu öperken sarhoş oluyorum.

"Kahretsin," diye inleyerek uzaklaşıyorum. Daha fazlasına ihtiyacım var. O izlerken iki parmağımı da ağzıma alıyorum. Tadı sessiz ama tatlı. Özünü parmaklarımdan temizliyorum, ihtiyaçla nasıl kıvrandığını seviyorum, yanakları kızardı.

"Ryan," diye mırıldanıyor, ağzı zar zor hareket ediyor.

Dudaklarındaki ismim her şey demek. Onun tadına bakmalıyım. Şaka yapmıyordum, o yatağa yayılmasını istiyorum. Yüzümü onun amına gömmek ve asla hava almak için çıkmamak niyetindeyim.

İtiraf edeyim, buraya kızlarla pek sık gitmem. Ağzımı bir amcığa dayamak ilk sefer için fazla samimi geliyor ve neredeyse sadece ilk seferlerim oluyor. Bir kıza ikinci kez randevu verdiğimin sayısı bir elin parmaklarını geçmez. Kendimi rahat , oraya gittik ve kendimden zevk aldım. Birkaç vakada, oraya gitmek istemeyen kızdı.

Ve ben tam bir pislik değilim. Ben onlara oral seks yapmazsam, onlar da bana yapmaz. Bu da demek oluyor ki, çoğu zaman takılmalarım aceleye getirilmiş bir öpüşme seansından ve aletimin prezervatife sarılı olduğu sıcak ve ağır bir vuruştan biraz daha fazlası oluyor.

Ben burada 'dünyanın en iyi aşığı' ödülünü kazanmaya çalışmıyorum. Son on beş yıldır tek odak noktam gol atmak, kupalar kazanmak ve NHL'ye girmekti. Seks daha çok biyolojik bir zorunluluktur. Hayatta kalmak için yaptım. Çoğu zaman elim yeterli oldu.

Ama şimdi, Tess kollarımdayken, onun tadı dilimdeyken, tüm dikkatli sınırlarım elimden kayıp gidiyor. Ağzımı onun amına koymak *istemiyorum*, buna *ihtiyacım var*. Havayı arzuladığım gibi onu arzuluyorum. Beynimin mantıklı kısmı bana yavaşlamamı ve biraz mesafe bırakmamı söylüyor. Ama kalbim kontrolden çıkmış gibi çarpıyor ve sadece bu gecemiz olsa bile bu işi bitirmemizi istiyor.

"Şu yatağa giriyorsun," diyorum, yatağı göstererek. "Seninle işim henüz bitmedi."

Sırıtarak dönüyor ve yatağa doğru yürürken bana güzel vücudunu gösteriyor. Tess zayıf bir çelimsiz değil. Tam bir kadın; iri göğüsleri, kalın kalçaları, kıvrımlı orta kısmı ve bir türlü bırakmadığı poposu. Bu kadın için zayıfım. Hem de çok zayıf.

Yatağın ucunda sürünerek o mükemmel poposunu sergilediğinde neredeyse kendimden geçiyordum. Kahretsin, onun çukurlu tenini işaretlemek istiyorum. Dişlerimle, ellerimle sahiplenmek istiyorum. Yatak odasında ilgi alanlarımdan karanlık tarafını hiç keşfetmemiştim. Tekrar soruyorum, kimin vakti var ki? Ama doğru.

Tess şu an çantasının yanında diz çökmüş durumda. İçindekilerin bir kısmını gördüm. İçimden bir ses bu kadının benimle boy ölçüşemeyeceğini söylüyor.

Aletim o kadar sert ki acıtıyor, ama sırasını beklemesi gerekiyor. Ben daha yeni başlıyorum. "Arkanı dön," diye sesleniyorum ona. "Uzan ve bacaklarını aç, güzelim. Bana amını göster."

Yüzünde yumuşak bir gülümsemeyle yatağın ortasında dönüyor. Burası karanlık, tek ışık banyosundan geliyor. Altın rengi ışık şeridi tam karnının ve kalçalarının üzerinde uzanıyor. Dirseklerinin üzerine çöküp dizlerini yukarı kaldırırken bakışlarını üzerinde tutuyor. Çok yavaşça dizlerini açıyor ve parlak pembe amını bana gösteriyor.

Küçük bir kahkaha attığında ruhum bedenimi terk ediyor, ses göğüslerinin sallanmasına neden oluyor.

"Sorun ne, ?" diye alay ediyor. "Orada öylece duracak mısın?"

Ve beni gerçekten ölüme terk etmek istediğı için ağırlığını kaydırıyor, sol elini bacaklarının arasına indirip kendi klitorisini parmaklıyor. O kadar tatlı bir inleme sesi çıkarıyor ki, taş gibi sertleşmiş aletimin içinden geçip doğrudan kalbime ulaşıyor.

Tek bir kelime dışında tüm tutarlı düşünceler beni terk ediyor: *benim*.

Bu gece o güzel amcığa benden başka kimse dokunamayacak. Ona doğru bir adım atıyorum, tek arzum ona ulaşmak, onu hissetmek, teninin sıcak kokusuna gömülmek. Onun uyarılmışlığının tatlı nektarını dilimde istiyorum.

Böylece ilk adımı ... kötü dizimin üzerine bir adım. "*Ah-anasını* satayım-" diye bağıriyorum, hızla kendime gelirken tökezliyorum.

Tüm ağırlığımı sağ bacağıma vererek dengemi sağladım.

"Ryan," diye haykırıyor Tess, doğruluyor. Gözlerindeki şehvet bir anda yerini endişeye bırakıyor. "Aman Tanrım-" Ve sonra ayağı kalkıyor, yatağın kenarından kayıyor ve yanıma koşuyor. "Çok özür dilerim, düşünemedim. Dizini tamamen unutmuşum. Yaralandın mı?" Bir kolunu belime dolayarak ağırlığımı taşımama yardım etmeye çalışıyor.

"Ben iyiyim."

"Dur, sana yardım edeyim," diyor. "Gel otur."

"Ben iyiyim dedim-"

"İyi değilsin."

Yatağı giden beş ya da daha fazla basamağı geçiyoruz ve ben dönüp yatağın ucuna öküyorum. Ellerim hemen ona gidiyor, onu kendime doğru çekerken kalçalarının kalın kıvrımlarını kavriyor. Çıplak bedenini yüzüme doğru yaklaştırıyorum,

Çiçek kokulu tenini derin derin içime çekiyorum, burnum göbeğinin hemen üzerinde geziniyor. Aletim şortumun içinde seğirirken iniltimi bastırma zahmetine girmiyorum.

"Ryan," diye iç geçiriyor, elleri saçlarımdan omuzlarıma doğru gidiyor.

Devam etmemi istediğini düşünerek kendimi kandırabilirim ama tutuşundaki gerginliği hissedebiliyorum. "O an bitti mi?"

Parmaklarını tekrar saçlarımdan arasından geçirirken ağırlığını bir kalçasına veriyor. Başımı eliyle birlikte hareket ettirerek dokunuşunu takip ediyorum. "Ryan, ne yapıyoruz biz?"

"Bunun açık olduğunu sanıyordum," diye cevap veriyorum, çıplak kığını nazikçe sıkarak.

Gözleri dalgalanarak kapanıyor ama kollarındaki gerginliğin arttığını hissediyorum. Kahretsin, bu kadın kendini geri çekme konusunda usta. Shelby beni uyarmıştı ama inanmak istemedim.

"Tess-"

"Durmamız gerek," diyor, yataktan uzaklaşarak... *benden*.

Gitmesine izin veriyorum, o geri çekilirken ellerim kalçalarının çukurlu derisini okşuyor.

Kahretsin, burada gerçekten ne olacağını düşünüyordum? Kontrolcü eski sevgilisi hakkında tek bir konuşma yaptık ve bu benim lanet olası arka beynimi aşırı hızda çalıştırdı. Onu korumak istedim. Onu iyi hissettirmek istedim. Güvende hissetmesini, rahatlamasını, arzulanmasını istedim.

"dilerim," diyorum, ellerimi yenilgiyle kaldırarak.

"Ryan, hayır. Sen yanlış bir şey yapmadın. Lütfen yaptığını düşünme."

Başımı sallıyorum, aniden onun hâlâ çıplak olduğu bu odada bulunmaktan utanç duyuyorum. Bakışlarımı yere indiriyorum. "Lütfen üzerine bir şey giyer misin?"

Tanıştığımızdan beri ilk kez benimle kavga etmiyor ya da karşılıklı utancımıza gülüp geçmiyor. Etrafımdan dolanarak sessizce banyoya doğru ilerliyor. Birkaç dakika içinde, pembe çiçekli küçük bornozunun düğümünü beline bağlayarak tekrar dışarı çıkıyor. Lanet olası şey amını ancak örtecek kadar uzun ve derin "V", dolgun göğüslerinin ağır kabarıklığını ortaya çıkarıyor.

Ama sanırım bu da bir şeydir, değil mi?

"Özür dilerim," diyor, yumuşak sesi zihnimde kendi kendimi kırbaçlamamı kesiyor.

Bakışlarım keskin bir şekilde yüzüne yöneliyor. "Ne?"

"Özür dilerim," diyor tekrar. "Yemin ederim dalga geçmeye ya da seni kışkırtmaya çalışmıyordum."

"Tess, *dur*," diye homurdanıyorum. "Sen de yanlış bir şey yapmadın."

"Seni zorladım," diye itiraf ediyor. "İstedim ki... kendimi bu kadar yalnız hissetmeyeyim." Gözyaşlarının boğazında düğümlendiğini duyabiliyorum. "Ryan, çok yalnızdım-"

Sesi kesildi ve ben ayağa kalktım. Onu kendime çekiyorum, kollarım omuzlarına dolanıyor ve ona sarılıyorum. "Sorun yok," diyorum şakağına doğru, yumuşak buklelerinden birkaçı dudaklarıma değiyor. "Ben yanıdayım. Sen iyisin."

Bir süre sonra rahatlıyor, elleri belime dolanırken hıçkırıkları gömleğim tarafından bastırılıyor. Sonra bana yapıştı. Rahatlamıştık ama sıkıca birbirimize sarılmıştık. Güzel bir his. Onun pürüzsüz kıvrımlarına kıyasla, ben tamamen sert hatlara sahibim.

"Özür dilerim," diye hıçkırarak geri çekiliyor. "Berbat durumdayım."

"Yeni ev kuralı," diye cevap veriyorum, gözyaşlarını silmek için başparmağımı gözlerinin altına götürüyorum. "Artık bunun için özür dilemek yok," diyorum aramızda işaret ederek. "Birbirimizden etkileniyoruz. Bunu kabul edebilirim. Bence sen de kabul edebilirsin. Tess, sen mıknaş gibisin. Denesem bile uzak durabileceğimi sanmıyorum... ve istemiyorum da," diye ekliyorum sırtarak.

Sulu bir kahkaha daha atıyor. "Seni uzaklaştırmaya çalışmıyorum. Ben sadece -böyle lanet bir karmaşayım-"

"İki numaralı ev kuralı," diyerek sözünü kesiyorum. "Artık kendini küçümsemek yok. Sen bir felaket, bir acı, bir rahatsızlık ya da muhtemelen burada dolaşan dört yüz elli diğer korkunç isimden herhangi biri değilsin," diyorum şakağına dokunarak. "Arkadaşıma karşı nazik ol, Tess. Tamam mı?"

Ağzı, serbest bırakmamaya çalıştığı bir gülümsemeyle kıvrılıyor. Yavaşça başını sallıyor.

Aramızda bir işaret yaparak, "Bu işi duraklatalım," diyorum. "Şimdi kötü zamanlama sonsuza kadar kötü zamanlama değildir, değil mi?"

Başını sallıyor, gözleri hala akmamış yaşlarla dolu.

"Hey, bir fikrim var," dedim. "Sen pijamalarını giy, ben de patlamış mısır yapayım. Odamdaki televizyonda ne istersen izleyebiliriz."

Bana göz kırptıyor. "Odanda mı?"

"Bazen televizyon açıkken uykuya dalmak bana iyi geliyor. Eminim kız gibi bir şey seçersin ve ben de kendimi kaptırıp gerçekten uykuya dalabilirim."

Ellerini kalçalarına koyarken gözleri parlıyor -ki bu bir suç olmalı çünkü ipeksi bornozunun açıklığını çekerek bana göğüslerini daha fazla gösteriyor. "Aptal bir kız filmine diye televizyon programını seçmemi mi istiyorsun?"

"Böylece ikimiz de kazanırız, değil mi?" Profesyonel bir hokey oyuncusunun dengesiyle tek ayağımın üzerinde eğilerek koltuk değneğimi yerden alıyorum. "Beş dakika sonra şurada buluşalım," diye sesleniyorum omzumun üzerinden, hayır demesine fırsat vermeden.

İŞTE BU ŞEKİLDE KENDİMİ ÜÇ PAKET PATLAMIS MISIR YERKEN BULDUM.

Gece 2'ye kadar *Sons of Anarchy*'nin ilk dört bölümünü tekrar izledim. Tess'i üçüncü bölümün başlarında bir yerlerde kaybettim. Kolunu boş patlamış mısır kasesine dolamış, yanaklarına yeşil jöle göz bandı yapıştırmış, ayaklarında tüylü lama çoraplarıyla yatağında sızıp kalmıştı.

Yatağımın başucundaki lambayı kapatarak yastıklara yerleşiyorum ve rahatlamaya çalışıyorum. Doktor bana bu aptal korseyi daha uzun süre takmak zorunda kalmayacağımı garanti ediyor.

Yanımda, Tess değişiyor. Kıpırdamadan yatıyorum, ne istediğini, uykusunda bile neyi arzuladığını merak ediyorum. Biraz daha yaklaşıyor, farkında olmadan yatağın bataklığını kullanarak hafifçe içime yuvarlanıyor, bedenlerimiz omuzdan aşağı birleşiyor. Hindistan cevizli saç yağının kokusu duyularımı dolduruyor ve derin bir nefes alıyorum. Yüzümü çevirirsem dudaklarım neredeyse alnına değecek.

Dönmüyorum. Özgürce teklif edilmemiş bir şeyi alarak onun güvenini ihlal etmem.

Ama bunu yapmayı düşünüyorum. Onu istediğim şekilde öpmeyi düşünüyorum. Ona sarılmayı, bacaklarımızı birbirine dolamayı, onun tüm yumuşak kısımlarının benim sert kısımlarıma nasıl uyduğunu hissetmeyi düşünüyorum. Onu tanımayı ve beni tanımasına izin vermeyi düşünüyorum. Her şeyimi. Paylaştığım ve sakladığım parçalarımı. Beni hâlâ ister miydi? Umursar mıydı?

Uyku beni ele geçirene kadar böyle sıradan bir yakınlığın sessiz dokunuşlarını paylaşmayı düşünüyorum.

Ve uyandığında, Tess gitmişti.

Tekrar.

"W?" Bir çemberin içinde dönerek söylüyorum. "Ne düşünüyorsun?"

Bir elimde buzlu karamelli macchiato, diğer elimde boş ofis alanını işaret ediyor. Elbette, halıda stratejik olarak mobilyalarla kapatmamız gereken bazı lekeler var. Duvarların da biraz boyanması gerekiyor ama manzara Jacksonville şehir merkezine bakıyor.

Ilmari ve Caleb kapı aralığında durmuş, yüzlerinde şaşkın ifadelerle etrafa bakıyorlar.

"Neye bakıyorum ben?" Mars mırıldanıyor.

Caleb kahvesinden bir yudum alarak, "Tahmin etmem gerekirse, bunun 'Kovalanmamış Düşler' başlıklı bir modern sanat enstalasyonu olduğunu söyleyebilirim," diye yanıtlıyor.

"Tamam, A, siktir git," diyorum Caleb'a. "Davet edilmedin bile. Şu anda resmen bir iş toplantısını basıyorsun."

"Beni Mars davet etti," diye sırtarak yanıtlıyor.

Mars, "Jake'i dışıye götürmekten kurtulmak istediğin için kendini davet ettirdin," diye yanıtlıyor.

"Beni suçlayabilir misin?" diyor Caleb. "Çarşafının iplik sayısı konusunda prima donna olduğunu mu düşünüyorsun? Bir kere çürüğünü doldurtmak zorunda kaldığında onunla git ve ne kadar çabuk boşanma davası açmak istediğini gör."

Sadece gözlerimi deviriyorum. Ilmari bu işi halletmek için saat 10:00'a kadar vaktimiz olduğunu, çünkü öğleden sonra deplasman maçına gideceklerini sıkı sıkı tembihlemişti. "Çocuklar," diye sesleniyorum, parmaklarımı onlara doğru şaklatarak. "Buraya odaklanın. Boşluğa bakın, Mars. Evet mi, hayır mı?"

"Neden burada olduğumuzu açıklamadınız."

Onunla Caleb arasında bir bakış atıyorum. "Ne zaman ciddi olduğunu asla anlayamıyorum." "O her zaman ciddidir," diye alay ediyor Caleb.

"Mars, başka neden seni saat 9:00'da şehir merkezine sürükleyeyim ki? bir Perşembe sabahı?" Tekrar etrafı işaret ederek ağlıyorum. "Out of the Net için bir ofis alanı seçiyoruz."

"Bu arada, bu isim çok sevimli," diyor Caleb, yarım dönüş yaparken kahvesinden bir yudum daha alıyor. "Neden fiziksel bir ofis alanına ihtiyaç duyduğunuzu biliyor muyum?"

"Ah, belki de iş yapmak için," diyorum, ses tonumdaki kuşkuyu gizleme zahmetine bile girmeden. "Müşterilerle buluşmak, gönüllüleri eğitmek için bir alana ihtiyacınız var. Yerel hükümet yetkilileri veya koruma örgütleri tarafından ciddiye alınmak istiyorsak, tanımlanabilir bir varlığımız olması gerektiğinden bahsetmiyorum bile. Ayrıca, mektupları gönderecek bir yerimizin olması da güzel bir şey."

"Sence burası doğru yer mi?" diye soruyor Caleb, etrafına bakarak. "Bence doğru *fiyat*," diye düzeltiyorum. "Ve her şey uygun olabilir biraz cila ile."

Ryan ve ben dün gece geç saatlere kadar televizyon izlerken, ben de hararetle basit ofis düzenlemeleri için fikirler arıyordum. Şimdiden birkaç şey sipariş ettim ve Mars Vegas gezisinden döner dönmez onu IKEA'ya götürüp bazı mobilya parçalarını seçmeme yardım etmesini isteyeceğim.

"Güven bana," diyorum. "Bana bir hafta ver, burayı tanımayacaksın bile."

"Umarım öyle değildir," diye yanıtlıyor Caleb.

Ona ters ters baktım. "Arabaya merdivenlerden mi inmek istersin, yoksa seni bu pencereden aşağı mı itmemi istersin? Çünkü seçici değilim."

Hâlâ sırtarak Mars'ın arkasına geçer ve onu kalkan olarak kullanır.

Dikkatimi patronumuza yöneltiyorum. "Mars, ne düşünüyorsun? Tüm özellikler burada," diyorum telefonumu çıkararak. "İsterseniz kiralama koşullarını sizinle birlikte gözden geçirebilirim. Ev sahibinden birkaç düzeltme istedim bile. Telefon hatları için büyük bir ücret talep ediyordu ve cep telefonu kullanabilecekken buna kimin ihtiyacı var ki? Kira kontratını e-posta ile göndermemi ister misin?" Kafamı kaldırdığımda yanımdan geçip gittiğini ve şimdi pencereden dışarı baktığını görünce ofluyorum. "Ya da sanırım yer aramaya devam edebilirim," diye sesleniyorum ona. "Ama Mars, bu işi gerçekten başlatmamız gerek-"

"Seni bu kararları vermen için tuttum, değil mi?" diyor sonunda, ses tonu ,
Bu
zlu. ona ihtiyatla bakıyorum. "Evet, ama ben sadece düşündüm ki

-" Sertçe arkasını döner. "Beni bir daha bu tür şeylerle rahatsız etme,
Tess. Eğer yapılması gerektiğini düşünüyorsan, yap. Seni sorumlu yapmamın
bir sebebi var."

Caleb bile yanımızdan geçip kapıya doğru ilerlerken şaşkın görünüyor.
"Yani umursamıyorsun, öyle mi?" sesleniyorum, kolumu sallayarak
bıkkınlık. "Tüm bu parayı önden alacaksın ve sonra da ellerini yıkayacaksın
öyle mi?"

Kapıda durur, omuzları gergindir, arkasını dönmez.
"Sanırım Joey, Nancy ya da Cheryl de umurunda değil," diye bağıriyorum.
"Hayır, soğuk Mars Price, Bay Sözünü Sakınmayan Adam, tek başına finanse
ettiği kâr amacı gütmeyen kuruluşun nasıl işleyeceği konusunda *hiçbir* fikre
sahip değil. Bu konuda *hiçbir* şey yapmak istemiyorsun-"

"Benim bununla hiçbir ilgim *olamaz*," diye bağıriyor ve etrafında dönüyor.
Caleb'dan bana doğru bakıyor. "Ne halt edeceğim ben?" diyor, tekrar aramıza
bakarak. "Benim üniversite eğitimim yok, Tess. Profesyonel olmadan önce
ortaokulu bile bitirmedim. Hepiniz emekli olduktan sonra ne yapacağımı
düşünmem için beni zorluyorsunuz ama sonrası yok. Ben hokey oynuyorum.
Bildiğim *tek* şey bu. Koruma ya da kumul restorasyonu konusunda
uzmanlığım yok. Caleb yardımcı olmak için benden daha nitelikli" diyor elini
sallayarak. "En azından kimya diploması var."

Caleb ortağına göz kırpmıyor. "Mars-"
"Yapma!" Ilmari ona ters ters bakar. "Bunu hafife alma."
"Asla yapmam," diyor Caleb nazikçe.
Mars bana, "Bu çabada senin için bir işe yaramıyorum," dedi. "Sana
sunabileceğim tek şeyi verdim: sermaye. Gerisi sana kalmış."

"Mars, o kadar çok yeteneğin var ki-" "Bana patronluk
taslama," diye tersledi. "Senin merhametine ihtiyacım
yok." "Mars, ben-"
"Seni tamamen vasıfsız olduğum bir işi yapman için tuttum," diyor
üzerimden. "Bunu benim için yapmanı istiyorum. Yapacak mısın?"

Yavaşça başımı sallıyorum.
"Güzel. O halde, ileriye dönük olarak, planlamanızın her ayrıntısına beni
dahil etmenize gerek yok. Anlaştık mı?"

Tekrar başımı salladım.

Bakışları Caleb'a yönelir. "Gel. Gitmeliyiz." Caleb'ın cevabını beklemeden topuklarının üzerinde döner ve ofisten çıkar.

Caleb bana bakıyor, her zamanki pislik sırtışını sıkıca saklamış. "Bir şeylere kafayı taktığını biliyorduk ama ne olduğunu ya da nedenini bilmiyorduk. Ona kızma."

Başımı salladım. "Hayır. Hayır, asla."

"Onunla konuşacağım," diyerek birkaç metrelik halıyı geçip yanıma geliyor. Beni yandan kucaklıyor ve şakağımdan öpüyor. "İyi misin?"

Başımı salladım. "Evet, sorun değil Cay. Gerçekten."

Bana yarım bir gülümseme veriyor ama gülümsemesi hemen kayboluyor. "Lütfen... onun arkadaşı olmaya çalışmaktan vazgeçme, tamam mı? Bunu asla kabul etmeyecek ama bir arkadaşına ihtiyacı var."

"Hepimizin var," diye cevap veriyorum.

Başını sallıyor. "Sonra görüşürüz, Tess."

Bununla birlikte, dönüp düşünceli Finn'in peşinden gitti ve beni Out of the Net'in yeni merkez ofisinde yalnız bıraktı.

BİRKAÇ SAAT SONRA, ARABAMIN CAMINDAN DIŞARI EĞİLMİŞ, SİPARİŞ VERİYORDUM. Ofis malzemeleri dükkanına giderken fast-food yiyordum. Yeşil saçlı, piercingli bir çocuk kredi kartımı alıyor ve büyük bir buzlu çayı camdan bana doğru itiyor. Çocuk bana kartımı ve pipeti geri vermeye çalışırken ben de içeceğimle yiyecek poşetini hokkabazlık yaparak arabanın yanından aşağı atıyorum.

"Kahretsin, özür dilerim" diye seslendim çocuğa.

Telefonum çalmaya başlayıp bardak tutucusunda vızıldarken bana sözsüzce bir pipet daha uzatıyor.

Her şeyi yerine yerleştiriyorum, çayı diğer bardak tutucusuna yerleştiriyorum ve yiyecek çantamı yolcu koltuğuna atıyorum. Arkamdaki araba korna çalıyor, yoldan çekilmem için 3,7 saniye fazla beklemek zorunda kaldıkları için açıkça öfkeli.

"Durun bakalım," diye bağıriyorum pencereden, telefonumu kapıyorum.

Telefonun önündeki isim parlıyor: CHARLIE PUTNAM.

Kahretsin, avukatım arıyor. Asla iyiye işaret değildir.

Telefonu açıp hoparlörü açıyorum. "Hey, Charlie. Beni duyabiliyor musun? Arabadayım, ön ödemeliyim."

"Evet, tatlım," diye sesleniyor o kalın Kentucky ağzıyla. "Seni çok iyi duyabiliyorum."

Charlie Putnam, Elizabethtown yakınlarında doğup büyümüş şeftali gibi bir adam ve bunu kanıtlayacak bir aksanı var. Boyu 1.80 ve sanırım papyonları vücuduna ameliyatla takılmış. Ama mahkeme salonunda tam bir köpekbalığı ve beni kazıklamıyor, bunu takdir ediyorum.

"İmzaladı mı?"

"O ne tatlım?" diyor. "Oh, hayır, henüz değil. Avukatının talebimize yanıt vermek için on günü var, hatırladın mı? Sadece beş gün oldu."

Şaşırdığımı ya da hayal kırıklığına uğradığımı hissetme zahmetine bile girmiyorum. "O zaman beni neden arıyorsun? Beni yanlış anlama, sesini seviyorum," diye ekliyorum ve o da kıkırdıyor.

"Tatlım, durum şöyle. Nerede olduğunu ve sana neden ulaşamadığını öğrenmek isteyen çok sayıda telefon alıyorum. Açıkçası, taciz seviyesine ulaşıyor."

Hızla bir benzin istasyonuna dönerken midem ağzıma geliyor. "Oh, Charlie, çok üzgünüm. Ortada kalmandan nefret ediyorum." Benzin istasyonunun sonundaki mini marketteki buz kutusunun önüne yanaşıp park ediyorum. "Ne diyor bu?"

"Polise gidip senin kayıp olduğunu bildireceğini söylüyor," diye yanıtlıyor Charlie.

Öfkelendim. "Bu tam bir saçmalık. Ona kayıp olmadığımı söyledin mi?" "Oh, evet. Düzenli olarak iletişim halinde olduğumuzu açıkça belirttim."

"Ve ona nerede olduğumu söylemedin mi?"

"Tabii ki hayır," diye yanıtlıyor. "Yine de benden size bir teklif yapmamı istedi. Buna gayri resmi bir arabuluculuk diyeceğiz."

Yorgun bir elimi şakağıma sürterek iç geçiriyorum. "Ne istiyor, Charlie?"

"Annesinden gelen bir telefona cevap verip vermeyeceğinizi merak ediyor."

Kalbim durdu. Kahretsin, bu beklenmedik bir şey. "Bea benimle konuşmak mı istiyor?" "Oh, evet. O da sana ulaşmak için yanıp tutuşuyor," diye yanıtlıyor Charlie.

"Bir görüşme ayarlamam istendi."

Ön camdan dışarı, buz kutusunun üzerine yapıştırılmış ve olta yemi reklamı yapan tabelaya bakıyorum. Bu pek çok açıdan bir hile olabilir. Bea'ya bağlandığımı sanabilirim ama aslında o. Bea ile bağlantı kurabilirim ama o odada. Aramayı takip etmenin bir yolunu bulabilirler-

Hayır.

Bu düşünceleri kapatmaya çalışıyorum. Paranoyak gibi davranmak istemiyorum.

"Bea ne zaman bir görüşme ayarlamak istiyor?"

"Eminim her ne yapıyorsa bırakıp telefona bakacaktır."

"Arayın."

"Tamam. Peki, ne zaman istersin?"

"Şimdi," diyorum, emniyet kemerimi çözerek. "Bunu şimdi yapmak istiyorum. Onu ara ve bizi bağla."

Tek yolu bu. Önceden planlarsak, Troy'a harekete geçmesi için zaman veririm. Bea'yı ne kadar sevsem de, Troy her zaman onun zayıf noktası olmuştur. Söyleyeceklerimin tek bir kelimesi bile onun aracılığıyla Bea'ya ulaşırsa, bunu kirletir ve Bea'yı kaybederim.

Muhtemelen beni eskiden sevdiği gelini çoktan çıkarmıştır. Onun saygısını ve desteğini kaybetmek bana dayanamayacağım kadar acı veriyor. Gözyaşlarımı geri kırıyorum, tüm ağır duygularımı merkeze almaya ve göğsümün derinliklerine batırmaya çalışıyorum.

"Emin misin, tatlım?"

"Evet. Lütfen beni kayıinvalideme bağlayın."

"Tamam. Shirley ile konuşmam için bana bir dakika verin, sonra sizi ararız."

Boştaki elim direksiyonu sıkıyor. "Ben hazırım."

(Vegas deplasmanı için seyahat günü ve ben o uçağa binmiyorum. Havaalanına gitmek için otobüse bile binmeyeceğim. Ben sadece Yükleme alanında durmuş, takımımın bensiz otobüse binişini izliyorum.

Ben burada dururken, kadrodaki boşluğumu doldurmak için forma giyecek olan çiftlik takımı oyuncusu Brayden Jones elinde çantasıyla yanımdan geçiyor. Dördüncü hat oyuncusu olacak ve muhtemelen buzda bir dakika bile aksiyon görmeyecek ama resmi olarak Rays forması giyiyor ve Şov'a gidiyor.

Onu heyecanla otobüse binerken izlemek endişemi hafifletiyor. Bu sakatlığın geçici olduğunu biliyorum. İyileşir iyileşmez buza geri döneceğim ve zavallı Jonesy de aşağıya gönderilecek. Bu sadece hokey.

"Hey, seni özleyeceğiz dostum," diyor Jake yanımdan geçerken ve yumruğuyla omzuma vuruyor. "Biz yokken Tess'e göz kulak ol, tamam mı?"

"Evet," diyorum, sallayarak.

"Sen iyi bir adamsın, Langers," diyor gülümseyerek. "İyi bir dost. Ona göz kulak olacağına ve ondan faydalanmayacağına güvенеbileceğimizi biliyoruz."

Sikeyim.

Dün gece Tess'le yatan sıradan bir adam olduğumu bilmesine gerek var mı? Seksin dozunu kaçırdı ama *teknik olarak* yattık.

"Her şey yolunda mı?" diyor Jake.

Şimdi Mars onun omzunda duruyor.

"Hayır," diyorum gülümseyerek ve ikisi de kaşlarını çatıyor. "Uhh-hayır. Yani, evet gibi. Hayır, burada her şey yolunda. Bilirsin, çünkü neden iyi olmasın ki? Tess ve ben sadece oda arkadaşınız... ve bu sadece geçici... ve demek istediğim, programlarımız daha farklı olamazdı, bu yüzden onu hiç görmüyorum bile."

İkisi de sadece bana bakıyor.

"Ama biliyorsun, evdeyken iki gözüm de onun üzerinde olacak," diye geveliyorum. "Yani, başka bir yere bakmamı gerektirecek bir şey yapmadığı sürece, o zaman kesinlikle bakacağım... mesela yine çıplaksa-"

Kapa çeneni. Kapa çeneni.

Jake sadece gülümsüyor ve el sallıyor.

Mars bana en iyi Fin ölüm bakışını atarak, "O bizim için çok önemli," diyor.

Yutkunuyorum. "Evet, anlıyorum."

"Onu incitirsen seni bitiririm," diye ekliyor arkasını dönmeden önce, ki bu gerçekten de ölü bir atı dövmek gibi hissettiriyor.

Otobüsü yüklemesini izlerken uyarısı kulaklarımda çınlıyor. İçeri geri dönerken hâlâ bunu düşünüyorum. Vicki beni koridorda bulduğunda egzersiz bisikletine atlamak için spor salonuna doğru gidiyordum.

"Oh, Langley, işte buradasın," diyor elindeki manilla dosyasıyla kendini yelpazeleyerek. "Ocak ayındaki bu sığağa inanabiliyor musun?"

"Evet, dışarısı sıcak," diyorum en ufak bir konuşma yaparak.

Vicki Francis Operasyon Direktörümüz ve ondan daha iyi bir top toplayıcı bulamazsınız. Beni aradığını duymak beni anında geriyor. Ekipte hepimizi eğitilmiş foklar gibi zıplatabilecek tek kişi o.

"Senin için ne yapabilirim, Vic?"

"Bugün benim için ne yapabileceğin önemli değil," diyor dikkati dağılmış bir şekilde elini sallayarak. "Önemli olan benim senin için ne yapabileceğim. Ya da GM'nin yapabilecekleri demeliyim. Kendisi bugün burada ve sizi görmek istiyordu."

Hala gidiyorum. Mark Talbot burada mı? Mark'ı maçlarda ve takım etkinliklerinde defalarca görmüş olmama rağmen hayatımda onunla hiç sohbet etmedim. Jacksonville'de doğup büyümüş, kırk yaşında emekli olup şirketlerinin çoğunu sattıktan sonra buraya dönmüş milyarder bir teknoloji adamı. Sonsuz servetinin bir kısmını NHL imtiyazını satın almak ve burada Jax'te kurmak için kullandı. *GQ* modellerine benzediği gerçeği dışında, adam hakkında hiçbir şey bilmiyorum.

"Alo? Dünyadan Ryan'a," diye takılıyor Vicki, elini yüzüme doğru sallayarak. Gözlerimi kırıştıırıp dikkatimi yeniden ona veriyorum. "Özür dilerim, Vic. Ne dedin?"

Gülüyor. "Bir dakikan varsa yukarı çıkıp konuşmak isteyebileceğini söyledim. Sadece bir saat kadar daha ofisinde olacak."

"Evet, tabii. Bunu yapabilirim-"

"Harika," diyor. "Seninle yürüyeceğim."

Koltuk değnekleriyle dönmekten ve Vicki yanımda olduğu halde koridordan asansöre doğru topallayarak ilerlemekten başka çarem yok. Birlikte dördüncü kata çıkıyoruz ve beni koridordan aşağıya, sahibinin süitine doğru yönlendiriyor.

Genç ve güzel siyahi bir kadın sekreterlik masasında oturuyor. "Yardımcı olabilir miyim?" diye sesleniyor.

"Evet, Bay Talbot'u görmeye geldim. Adım Langley-Ryan Langley," diye düzeltiyorum. "Ben umm... bir oyuncuyum," diye yarım yamalak bitirdim.

Bana çok sabırlı bir gülümseme veriyor. "Evet, kim olduğunuzun gayet iyi farkındayım Bay Langley. Eğer oturursanız, Bay Talbot birazdan yanınızda olacak."

"Aslında ayakta durmak daha kolay," diye itiraf ediyorum, koltuk değneklerimi göstererek.

Kaşlarını kaldırıp bana bakıyor, parmakları ergonomik klavyesinde tıkr tıkr çalışmaya başlamış bile.

"Oturamadığımdan değil," diye devam ediyorum, çünkü görünüşe göre bugün düşündüğüm her şeyi yüksek sesle söylemek zorundayım. "Yani, *oturabilirim*. Şu anda canım oturmak istemiyor. Bilirsin, çünkü çok fazla oturuyorum ve-"

"Bay Langley?" diyerek sözümü kesti.

"Hmm?"

"Artık içeri girebilirsiniz." Sol omzunun üzerinden kapıyı işaret ediyor.

"Teşekkürler," diyorum, koltuk değneklerimin üzerinde topallayarak ilerlerken.

Kapıyı tek başıma açmaya çalışıyorum ama neredeyse koltuk değneğimi düşürüyorum ve o da zıplayıp kapıyı benim için tutmak zorunda kalıyor. İçeri girerken ofisine göz gezdiriyorum, spor hatıralarına dikkat ediyorum.

"Langley, içeri gel," diye seslendi Bay Talbot. Koyu renkli halıyı geçip bana doğru geliyor ve elini uzatıyor.

Duraksıyorum ve elini sıkana kadar beceriksizce yer değiştiriyorum. "Memnun oldum, efendim."

Gülüyor. "Tanrım, bu harika bir başlangıç değil, değil mi? Sana sözleşme uzatma teklif etmeye hazır bir şekilde buraya geldim ve sen köşeden sallanarak çıktın.

"Tanıştığımıza memnun oldum efendim. Bunu bir takım sahibi olarak başarısız olduğum tüm yolların kanıtı olarak kabul ediyorum."

"Efendim?" Kaşlarını kaldırarak söylüyorum.

"Eğer yıldız forvetlerimden biri sezonun ortasında 'tanıştığımıza memnun oldum' cümlesini kurmaya cüret edebiliyorsa, takımımı büyütmek için burada yeterince çaba göstermediğim açıktır."

"Oh, efendim-ben yapmadım-"

"Senin suçun değil Langley," diyor. "Hadi seni ayağa kaldıralım, ha? O zaman sözleşmeleri konuşabiliriz."

Kıpırdamadan duruyorum, boş odaya göz gezdiriyorum. "Umm... efendim, ajanların burada olması gerekmiyor mu?" Paniğim artarak soruyorum. Bunu yapamam. Bu şekilde olmaz. MK'ya burada ihtiyacım var. Benim için tüm anlaşmalarımı o yapıyor. "Şimdiye kadar sadece acentem aracılığıyla bir sözleşme görüşmesi yaptım-"

"Paniğe gerek yok," diyor Bay Talbot elini kaldırarak. "Kan emici avukatları bu işe baştan sona dahil edeceğiz, merak etmeyin. Aslında, Taysa'nın ön sözleşmeleri menajerinize çoktan gönderdiğine inanıyorum. MK ile çalışıyorsun, değil mi?"

"Evet efendim," diyorum başımı sallayarak, hâlâ gergin hissederek. İncelemem için hazır bir yığın kâğıt göremiyorum. Belki de gerçekten sadece konuşmak istiyordur. Paniğimin göğsümde tuttuğu mengene hafifçe gevşiyor.

Bay Talbot masasının diğer tarafına geçerek bana oturmamı işaret ediyor. Masanın benim tarafımdaki iki sandalyeden birine garip bir şekilde çöküyorum ve koltuk değneklerimi karşıdaki sandalyeye dayıyorum.

"Dizin nasıl?" diyor, bana bir bardak su doldururken.

"İyi gidiyor," diyorum, bardağı uzatırken kabul ediyorum. "Şu anda tek yapmam gereken şişliği kontrol altında tutmak ve yırtığın daha da kötüleşmemesini ummak."

"Lanet olsun. ACL?"

"MCL," diye düzeltiyorum.

"Doğru. Vurulma anını gördüm. Kötü bir şey. Ama sen güçlüsün," diyor. "Dayanmak için yaratılmışsın."

Suyumdan bir yudum alarak, "Evet efendim," diye cevap veriyorum.

"Dün MK ile konuştum," diye devam ediyor. "Bana Nike ile yaptığın yeni sponsorluk anlaşmasından bahsetti. Bu etkileyici bir şey Langley. Tam da bu takıma getirilmesini istediğimiz türden bir ilgi. Aferin sana."

"Teşekkür ederim efendim," diyorum sandalyemde doğrulup. "Daha mürekkebi bile kurumamışken bunu size söylemesine şaşırdım."

Talbot kıkırdarak, "Ah, bu tür şeylerin çözülmesi her zaman biraz zaman alır," diye yanıtlıyor. "Biraz düşünmesi için MK'ye bırakıyorum. Sözleşmelerden bahsetmişken," diye ekliyor, biraz öne eğilerek dirseklerini masasına dayıyor. "Burada sadece bir yıllık kontratınız var, doğru mu?"

"Evet, efendim."

"Sana Rays'te nasıl olduğunu sormak istiyorum. Yeni takımların zor olduğunu ve herkesin takası sevmediğini biliyorum ama sen nasıl hissediyorsun? Farklı yapılmasını istediğin bir şey var mı? Geliştirebileceğimiz herhangi bir şey?"

Kalbim boğazıma düğümlendi. Burada ne söylemem gerektiğinden emin değilim. Maaş pazarlığını hep MK yapar. Sakin mi davranmalıyım? Ona duymak istediği şeyi söylemeye mi çalışayım? Yoksa içimden geldiği gibi mi konuşmalıyım?

Talbot ikilemimi hissetmiş gibi sandalyesinde arkasına yaslandı. "Kaç yaşındasın Langley?"

"Yirmi iki, efendim," diye cevap veriyorum. "Doğum günüm Eylül ayındaydı."

"Kahretsin," diyor gülerek. "Yeniden yirmi iki yaşında olmak. Hayatının baharında. Durdurulamaz hissediyorsun. Miley Cyrus'un yirmi iki yaşında olmakla ilgili bir şarkısı yok muydu?"

"Umm, sanırım Taylor Swift olabilir," diye cevap veriyorum, sırtışıma su bardağımın arkasına saklayarak. Taylor Swift olduğunu *biliyorum*. Erkeklerin yanında sessiz kalıyorum ama ben tam bir Swift hayranıyım. Kız kardeşim ve onun arkadaşlarıyla aynı evde büyüüp de Taylor Swift'ten hoşlanmamak mümkün mü?

"Doğru, yirmi iki heyecan verici bir yaş, Langley. Senin gibi genç bir adam, doğru yetenek, görünüş ve dürtü kombinasyonu, kendi biletini yazabilirsin."

Gerçek şu ki kendimi hiç genç hissetmedim. Anneniz hokey masraflarınızı karşılamak için hastanede çift vardiya çalışırken kız kardeşinizi kısmen büyüttüğünüzde kendinizi genç hissedemezsiniz. Gençler Ligi'nde yarışmak için on beş yaşında evden ayrıldığınızda kendinizi genç hissetmiyorsunuz. Sizin yaşınızdaki çoğu çocuk ilk arabasını almak için para biriktirirken, siz on sekiz yaşında evin geçimini sağlayan kişi olup milyonlarca dolarlık kontrat görüşmeleri yaptığınızda kendinizi genç hissetmezsiniz.

Ama Talbot çok hızlı büyümekle ilgili düşüncelerimi duymak istemiyor. Ben de başımı sallayıp suyumdan bir yudum daha alıyorum.

"Bak, ben mantıklı bir adamım. Belki de tek istediğin buzda biraz zaman kazanmak, kaleye biraz top sokmak ve sonra da bir üst takıma geçmeyi düşünmektir."

Her takım sana sahip olduğu için şanslı olurdu. İstedigin bu mu? Roketinizin ne kadar yükseğe tırmanabileceğini mi görmek istiyorsunuz?"

Bardağımı yere bırakırken telaşlandım. "I-"

"Çünkü sana karşı dürüst olacağım Langlely. Eğer istediğiniz şey her yıl playofflara kalmak ve Stanley Kupası için mücadele etmekse, Rays sizin için en uygun takım olmayabilir. Bu, hayatının farklı bir evresinde olan farklı bir takım. İnşa aşamasındayız. Uzun ömürlü olacak bir şey inşa etmek niyetindeyim. Bu zaman alır ve doğru türde yetenekleri yetiştirmek gerekir."

"Evet, efendim-"

"Ve size şunu söyleyeyim. Rays'i sadece daha büyük ve daha iyi takımlara geçiş için bir sıçrama tahtası olarak gören türden bir yeteneğin buzumu işgal etmesini istemiyorum."

"Elbette, efendim-"

"İlk sezon her yönüyle zor geçiyor," diye itiraf ediyor. "Takaslarla uğraşıyoruz, bir takım kuruyoruz ve yeni bir personel ve tesis alıştırmamızın tüm sıkıntılarını yaşıyoruz. Tam bir kabus oldu."

"Evet, efendim," diyorum tekrar.

"Ancak rehavete kapılamayız," diye devam ediyor. "Ben şimdiden gelecek sezona ve ondan sonraki sezona bakıyorum. Hatta on yıl sonrasına bakıyorum. Oyunculardan birkaçı şimdiden kendilerini dört ve beş yıllık kontratlara bağladılar. Burada kalmak ve oynamaya değer bir NHL takımı kurmama yardım etmek niyetindeler."

Sandalyemde öne doğru oturuyorum. "Efendim-"

"Senden öğrenmek istediğim şey Langlely, beş yıl sonra kendini nerede görüyorsun-"

"*Efendim*," diyorum tekrar ve ona bağırdığımı çok geç fark ediyorum. Bana göz kırılıyor, o koyu renk gözleri hafifçe kısılıyor.

"Ben de bunu istiyorum," diyorum sessizliğin içinde. "Ne?"

"Az önce söylediğin her şeyi," diye cevap veriyorum elimi sallayarak. "Her şeyi istiyorum ve burada, Jacksonville'de istiyorum. Genç olduğumu ve hâlâ öğrenmem gereken çok şey olduğunu biliyorum ama aynı zamanda on beş yıldır bu oyunun içindeyim. Kendi patenlerimi bağlayabilecek kadar bydğmden beri bu benim hayatım. Bir NHL takımında oynamak... bir takımın parçası olmak," diye açıklıyorum. "İstediğim şey bu."

Talbot arkasına yaslanıp beni inceliyor.

Sessizliğin içine daldım. "Burada gösteriş yapan, takımdan takıma takas edilmekten memnun, sadece kaleye top sokmayı düşünen adamlar var mı? Evet, tabii ki var. Ve bazen o adamlara takımda ihtiyaç duyarsınız. Ama ben o adam değilim."

"Sen nasıl bir adamsın?"

Doğru kelimeleri ararken biraz nefes alıyorum. "Ben bir adamım," diye cevap veriyorum. "Efendim, . Bana bir şans verin, bana biraz güvence verin, formamın güvende olduğunu bilme umudu verin ve ben de size sadece playoff'lara kalmayı başaran değil, kupayı evine götüren bir takım kurmanıza yardımcı olayım."

Bana sırtıyor. "Bunlar büyük sözler Langley. Büyük sözler. Tüm bu konuşmaları eyleme dönüştürebileceğinizi gerçekten düşünüyor musunuz?"

Omuz silkiyorum ve ona kendi sırtışıma gösteriyorum. "Yirmi iki yaşındayım, unuttun mu? Durdurulamazım efendim."

Bir kahkaha atıyor ve ayağa kalkarken ellerini masasına bastırıyor. Bunu bir işaret olarak kabul edip ben de ayağa kalkıyorum ve koltuk değneklerime uzanıyorum.

"Sen iyi bir adamsın Langley," diyor masanın etrafından dolaşarak. "Sen bir takım oyuncususun. Koçlar, kaptanlar, destek ekibi, hepsi aynı şeyi söylüyor: Ryan Langley takımınızda olmasını isteyeceğiniz türden bir adam. Seni Rays formasıyla görmek istiyorum. kalırsa, seni o formada tutacağım. Ama şimdi detayları konuşarak seni korkutmayacağım," diye ekliyor gülerek. "MK'yı bugün ara. Ona her şeyi gönderdim bile."

"Teşekkür ederim efendim," diyorum, nefes nefese kalmış hissederek. Uzattığı eli tutup tekrar sıkıyorum. Ama bırakmak için hamle yaptığımda, demir gibi sıkı kavrayışıyla beni tutuyor.

"Bunun kendine olan güvenini sarsmasına izin verme," diyor ve boştaki eliyle dizimi işaret ediyor. "Sen hâlâ ödölsün Langley. Dinlen ve iyileş. İki hafta sonra da, iki ay sonra da buz hala orada olacak. Bize bütün olarak dön."

"Evet, efendim."

"İyi adam." Elimi bıraktı ve benimle kapısına kadar yürüdü. Kapıyı açarken omzuma kelepçe taktı. "Ve hey, eğer bu numara senin için işe yaramazsa, bana bildirmekten çekinme."

NHL uzatma sözleşmesinde benim adımın hangi rakamla yazılabileceğini hayal etmeye çalışırken duyularım dönüyor. Tüm bunlar gerçek olamayacak kadar iyi hissettiriyor.

Talbot veda ederken, "Değerin için savaş, Langley," diyor. "Her zaman değer için savaş."

(Hattın diğerk ucunda Charlie'nin sekreterini duyduğumda kalbim yerinden çıkacak gibi oluyor. "Bayan Owens, aramanızı Bayan Charlie'ye bağlamaya hazırız.

Owens. Bağlanmak ister misiniz?"

"Evet," dedim. "Teşekkür ederim."

"Şimdi bağlanıyorum," diyor Güneyli şarkı söyleyen sesiyle.

Beklerken nefesimi bırakıyorum. Diğerk tek ses kiralık arabamın klima ünitesinin uğultusu. O ses de çevir sesinin tizliğiyle kesiliyor.

Bir kez çeviriyor. İki kez. Üç kez.

Sonra bağlandığımızda klik sesi.

"Tess, sevgilim?" Bea'nın yumuşak, alto sesi geliyor. "Tess, orada mısın?"

Ses tonundaki açık endişe notasını duyunca duygu seline kapıldım. "Evet- Bea, benim. Buradayım."

"Oh, Tess," diye ağlıyor. "Hepimizi ölesiye korkuttun. Dairen yağmalanmış gibi görünüyordu. Troy nihayet avukatından iyi olduğunu duyduğunu söyleyene kadar polisi aramaya hazırdım."

"Bea, çok üzgünüm-"

"Neredesin, sevgilim? Bırak sana geleyim. Her neredesin, orası evin değil. Seni eve getirmeme izin ver," diye yalvarıyor.

Görmediğini bildiğim için başımı sallıyorum. "Yapamam," diyorum. "Artık orada bir evim yok."

"Bu saçmalık. Tess, şimdi beni dinle. Tüm bunlar tamamen . Dale'in bunu yapmayı seçtiğine inanamıyorum.

bu durumu onun yaptığı gibi ele almak. Yemin ederim, bana o berbat İK toplantısından bahsettiklerinde gözlerim kıpkırmızı oldu."

Gözyaşlarımı geri kırıyorum. "Yani, bilmiyor muydun? Beni idari izne çıkarmalarını onaylamadın mı?"

"Benimle dalga mı geçiyorsun?" diye bağıyor. "Ne bu, Nathaniel Hawthorne romanı mı? En iyi ve en zeki genç ortaklarımızı düğünde dans ettikleri için cezalandırmayız, Tess. Bu çok saçma."

İçim çalkalanırken bile rahat bir nefes alıyorum. Tüm bunlar Troy'un yalan söylediği anlamına geliyor. *Yine yalan söyledi.* Herkese yalan söyledi, hepimizi Bea'nın işin beyni olduğuna ikna etti, şirketin ahlak maddesini beni kırmak ve susturmak için bir sopa gibi kullandı.

"Kimin idari izne çıkarılması *gerektiğini* biliyorsun, Dale'in," diye ekliyor sinirli bir hışımla. "Bu şirkette on yıl çalıştıktan sonra, özel bir aile meselesini halletmenin en iyi yolunun *bu* olduğunu düşünmesine inanamıyorum."

Parçaları birleştirirken kalbim küt küt atıyor. "Bea, bekle... Sence beni idari izne çıkarmaktan kim sorumlu?"

"Dale," diye bağıyor. "Yemin ederim, bu adam tam bir baş belası. Diğer ortakları da ikna edebilsem onu kovacağım."

Her şey durur.

Gözlerimi kapatıp derin bir nefes alıyorum. "Bea, bu Troy'du."

"Elbette Troy üzgün," diyor hemen. "Nerede olduğunu merak etmekten kendini alamıyor. Pazartesi günü gün ortasında seni ofisten çıkardığını ve o zamandan beri senden haber alamadığını söyledi. İtfaiyenin dairenize girmemize izin vermesini sağlamak zorunda kaldık ve dairenizi öyle bir halde bulduk ki. Gece kaçırıldığınızdan emindik-"

Bunu yapamam. Onun yalanlarını dinleyemem.

"-ve bir de boşanma evraklarıyla ilgili saçmalıklar var. Troy gafil avlandı, Tess. Yıkıldım. Bu asla planda yoktu-"

"Bea, *yeter*," diye bağıyorum. "Şimdi konuşma sırası bende, tamam mı?" "Tess-"

"Hayır, konuşmam gerek ve bir dakika beni dinlemeni istiyorum, tamam mı? Bunu söylemem gerekiyor. İçimi dökmezsem ölecekmişim gibi hissediyorum" diyorum, içimdeki tüm duyguları kelimelere dökerek.

"Ne söylemen gerekiyor tatlım?"

Nereden başlasam ki?

"Bak, bunu duymak istemediğini biliyorum ama Troy sana yalan söylüyor. Herkese yalan söylüyor. Geçen hafta beni ofisten 'kovmadı'," diyorum tırnak işareti yaparak. "Beni dışarı attı. Sessizce gitmezsem güvenliğin bana eşlik edeceği tehdidinde bulundu-"

"Hayır," diyor Bea ve onu zihnimde canlandırabiliyorum, başını sallıyor, çok sevdiği küçük inci damlaları kulaklarından sarkıyor. "Troy asla yapmaz."

"O saçma İK toplantısıyla her şeyi ayarlayan Troy'du," diye devam ediyorum. "Ortakları sensiz bir araya getiren oydu. Dale'i aradı ve onlara Ryan'la Rachel'ın düğününde dans ederken çekilmiş fotoğraflarımızı verdi. Bu aptal ahlak maddesini boğazıma tıktı - ki bu arada, bu ailede şirketin ahlak kurallarını çiğnemekten suçlu *biri varsa*, o da senin değerli oğlundur. Şirket zamanında, şirket ofislerinde becerdiği tüm kadınları unuttun mu? Çünkü ben unutmadığıma eminim."

"Tess, şimdi de eski defterleri karıştırıyorsun," diyor yorgun bir iç çekişle. "Oğlumun pek çok hata yaptığının tamamen farkındayım. Özür diledi. Seninle arasını düzeltmeye çalıştı. Danışmana gitti-"

"Bütün bu süre boyunca sekreterini beceriyordu," diye bağıriyorum. "Candace'i güvenlik kamerası kayıtlarında ben lanet olası evdeyken arka bahçemdeki çalılar arasında tökezlerken yakaladım!"

Bea, "O geçmişte kaldı," diye mantıklı bir açıklama yapar. "O zaman olanlar sana hâlâ acı veriyor olmalı. Onun yaptıklarını bilmenin bana hâlâ acı verdiğini inkâr edemem. Ama olanlar için hiç suçunuz yok değil," diye ekliyor, sesi gibi. "Bir evliliği yıkmak için her zaman iki kişi gerekir."

Oh, beni bağışla. Eğer bir kişi daha bana bu bilge bilgeliği vermeye cüret ederse, yemin ederim onun amina yumruğu indireceğim.

"Seni seçimlerin için yargıladığımı da söylemiyorum, Tess," diye devam ediyor, şaşkın sessizliğini doldurarak. "Sen kariyerine öncelik vermeyi seçtin. Onun mutluluğuna öncelik vermeyi bırakmayı *seçtin*. Ama ben seni hiç hataların için yargıladım mı? Seni daha az mı sevdim?"

"Hayır," diyorum, gözlerim kapalı. "Bea, bunu yapmayacağız. Troy'un beni aldatmasının suçlusu ben değilim. Bu *onun* yaptığı bir seçimdi. Başka birini aldatmaya zorlayamam. Yaptıklarından sadece o sorumludur. Ve dürüst olmak gerekirse, evliliğimizin başarısız olmasının asıl nedeni bu bile değil."

"Bu konuyu kafamın karışmasını haklı çıkaracak kadar sık gündeme getirdiğin kesin," diye karşı çıkıyor.

Sadece iç çektim. Bu konuşma hiçbir yere gitmiyor. Yeniden yönlendirme zamanı. "Bea, onu sevdiğini biliyorum ama Troy'un bencil ve çıkarıcı davranışlar sergilediğini gerçekten inkar edebilir misin? Oğlun bir narsist-"

"Bu kadar yeter," diye tersliyor. "Bunu Troy'un tüm hatalarını sıraladığın bir söylev haline getirmene izin vermeyeceğim. Seçimlerden mi bahsetmek istiyorsun? Belli ki ondan nefret etmeyi seçmişsin. Onda sadece en kötüyü görmeyi seçmişsin ve bu senin katlanman gereken bir yük olacak. Ama bu çağrıya *senin* hakkında konuşmak için cevap verdim. Cevap verdim çünkü *senin* için endişelendim, Tess. Değerli bir çalışan ve bu ailenin sevilen bir üyesi olarak daha azını hak etmiyordun."

"Artık bu ailenin bir üyesi değilim," diye cevap veriyorum, birden kendimi çok yorgun hissediyorum. "Bu noktada, ben sadece bir rehineyim."

Sağır edici bir sessizlik var.

Sonunda Bea, "Onca insan arasında *senin* bu kadar acımasız bir şey söyleyebileceğini hiç düşünmemiştim," der.

Gözyaşlarım yine gözlerimi yakıyor. "Hayır, Bea. Tarif edilemeyecek kadar acımasız olan ne biliyor musun? Geçen hafta beni ofisimden zorla çıkarmadan önce oğlunun bana yaptığı son şeyin ne olduğunu bilmek ister misin?"

"Tess-"

"Elini boğazıma doladı ve sıktı. Beni bırakması için yalvarırken boğazımı sıktı."

"Dur," diye yalvarıyor.

"O benim için durmazken ben *senin* için neden durayım?" Her kelimemi öfke kaplayarak bastırıyorum. "Bana fahişe dedi ve beni boğdu. Bunların hepsi beni mahvetmekle tehdit ettikten sonra oldu. Bundan sonra boşanmak istemeyeceğim bir evren olduğunu gerçekten düşünüyor musun? Seni boğan bir adama yasal olarak bağlı kalır mıydın, Bea? Evlilik yeminini bozup yatağında başka kadınları beceren bir adama? Seni küçümseyen ve sana yalan söyleyen bir adam mı? Seni takip eden, korkutan ve işini, itibarını tehdit eden bir adam-"

"Buna katlanamam-"

"Ben dayanabiliyorsam, sen de dayanırsın," diye bağıriyorum. "O *senin* oğlun Bea. Bunun sadakatsizlikle ilgili olduğunu mu düşünüyorsun? Hayır, değerli oğlun beni *incitiyor*."

"Lütfen, dur," diye fısıldıyor ve ben bittiğini anlıyorum. Biraz daha zorlarsam telefonu yüzüme kapatacak ve benim ona ihtiyacım var. İkimiz de ağlıyoruz, duygularımız iki çığ sinir gibi açığa çıkıyor. Sonunda sessizliği bozuyor.

"Tess, sevgilim, eve gel. Sadece eve gel ve tüm bunları aşmana yardım edeyim. Eve gelmezsen bunu düzeltemeyiz."

"Hayır," diyorum tekrar. "Kendimi bir daha asla Troy'un fiziksel erişim alanına sokmayacağım."

Boğuk bir hıçkırık daha telefonda yankılanıyor. "Ee... ne o zaman? Benimle de mi işin bitti? On üç yıllık ortak bir hayattan sonra, birbirimizi bir daha hiç görmeyecek miyiz?"

"Ben Troy'la bağlarımı kopardım diye sen de benimle bağlarını koparmak zorunda değilsin," diye açıklıyorum umudumu evrene göstererek. *Lütfen Tanrım, diğerlerinin hep yaptığı gibi o da beni terk etmesin.* "Son üç yıldır bunu açıkça ifade etmeye çalıştım. Seni seviyorum, Bea. Sen benim hiç sahip olmadığım annemsin. Seni her zaman sevdim ve sana hayran oldum ve seni hayatımda istiyorum ama..."

"Ama karısını dövdüğü iddia edilen oğlumu bir daha asla görmek ya da onunla konuşmak istemiyorsun."

O kadar soğukkanlı ve teslimiyetçi bir havayla özetliyor ki. İşte o anda onu kaybettiğimi anlıyorum. Acı içimi parçalıyor, beni parçalara ayırıyor. Zar zor bir arada tutuyorum.

"Bea," diye inliyorum telefona, anlamsız olduğunu bile bile. Belki de bir parçam hep biliyordu.

"Bana nerede olduğunu söyleyebilir misin?" diye tekrar sorar. "Sadece güvende olduğunu bilmem gerekiyor."

"Hayır," diye cevap veriyorum, gözyaşlarım yüzümden aşağı süzülüyor. "Bana söylemeyecek misin?"

"Hayır," diyorum tekrar, sesim tutuklaşıyor.

"Yapamam." "Neden yapamazsın?"

İkimizin de bildiği gerçeği söylüyorum. "Çünkü Troy'a söylemeyeceğin konusunda sana güvenemem."

Bu gerçeğin sessizliğinde oturuyoruz. Bir çift adamın buz kutusunu rahatça açıp birkaç poşet çıkarmasını izliyorum. Arabamın önünde yürüyorlar, soğutucularını yüklemeye hazırlar, sanki bu aracın içinde hayatım alev almayacakmış gibi.

"Bundan sonra ne olacak?" Bea en sonunda şöyle der.

Sesimi bulup, yalvarıyorum. "Eğer beni gerçekten sevdiysen, Troy'u boşanma belgelerini imzalamaya ikna etmeme yardım edersin. Bu tartışmalı olmak zorunda değil."

Kararsızlığını hissediyorum. "Boşanma çok çirkin bir kelime," diye yanıtlıyor. "Ve basın, müşterilerimiz, arkadaşlarımız-"

"Aile ya da şirket için bir halkla ilişkiler krizi içermeyen bir çıkış yolu var," diyorum, şüphelerini susturmaya hazır bir şekilde. "Ama bunu bilmen ve *duyman* gerek Bea. Anne şapkanı çıkar ve CEO şapkanı tak. Troy ikimizi de patlatmak istiyor. Eğer bu konuda onun yanında yer alırsan, pimi çektiğinde el bombası senin elinde kalacak."

"Kesinlikle kasvetli bir tablo çiziyorsunuz."

"Her zaman dış görünüşe önem veren sensin," diye karşı çıkıyorum. "Ailenizin ve şirketinizin kamuya açık yüzünün korunmasını mı istiyorsunuz? O zaman bana yardım et. Sadece bu seferlik, Troy'a olan körü körüne sadakatini bir kenara bırak. Bunu herkes için nasıl olumlu bir sonuca dönüştüreceğimize dair bir fikrim var ama bana yardım etmezsen Troy kazanır... ve hepimiz yanarız."

Yüksek sesle itiraf etse de etmese de Bea Owens oğlu hakkındaki gerçeği biliyor. Eğer ailesinin adını ve şirketinin itibarını benim ya da onun davranışlarına bağlayacaksa, doğru seçimi yapması için dua edebilirim.

Bir an düşündükten sonra ses tonundaki teslimiyeti duyuyorum. "Peki. Bunu senin yönteminle deneyeceğiz, Tess. Sadece ne yapmamı istediğini söyle."

Göğsümde en küçük umut kırıntısı filizlenirken gülümsüyorum. Zayıf ve çok kırılgan ama yine de var. "Ona belgeleri imzalat. Boşanma belgeleri elimde olmadan planımın geri kalanı suya düşer."

İç çekti. "Ne yapabileceğime bakacağım."

(Ilmari'nin dairesinin önüne geldiğimde şaşkınlıkla frene basıyorum. Garaj yolunda park edilmiş iki araba var. Hayal kırıklığımı yutkunarak Gerçek yüzüme çarptı: Ryan evde. Takımın sakat bir oyuncuyu sırf bir maçta oynamamak için ülkenin öbür ucuna göndermeyeceğini anlamalıyım. O günkü epik bok fırtınasından sonra, gerçekten oraya gidip oda arkadaşına aşık değilmişim gibi mi davranmalıyım?

Arabalardan bahsetmiş miydim? Arkadaşı var. Mars ve Bea ile olan kavgalarımı atlattıktan sonra, şimdi de oda arkadaşını kesinlikle çıplak hayal *etmeyen*, yakında boşanacak olan otuz üç yaşındaki ateşli bir kadın olarak Emmy ödüllü bir performans sergilemem gerekiyor.

Harika. Benim için bu yolculuğu seviyorum.

Oflayıp pufluyorum, caddeye bir aşağı bir yukarı bakıp park edecek başka bir yer arıyorum. Bir blok ötede bir yer buluyorum, paralel park ediyorum ve kaldırımdan apartmana doğru ilerleyerek kendimi performansına hazırlıyorum.

Son birkaç gündür Ryan Langley'nin oda arkadaşı olması garip bir şekilde güzeldi. Mükemmel bir centilmen gibi davranıyor, sınırlı hareket kabiliyeti göz önüne alındığında elinden geldiğince yardım ediyor. Dün bana market alışverişinde yardım etti, koltuk değneklerinin üzerinde sallanarak poşetleri bileklerine geçirdi.

Yemek siparişi verirken her zaman bir şey isteyip istemediğimi sorar. Ve gün boyunca bana küçük sesli notlar gönderir. Dün PT'sini yaparken sıkılmıştı, bu yüzden telefonda nefes nefese kaldığı ve en sevdiği *SOA* karakterlerini sıraladığı bir dizi sesli not aldım.

Geceleri uykuya dalabilmesi için rahatlamasına yardımcı oluyorum. Bazen yatağa uzanıp sohbet ediyor ya da televizyon izliyoruz. İki kez ondan önce ben uykuya daldım.

Onunla her şey çok kolay, çok doğal geliyor. Eski arkadaşımız gibi şakalaşıyoruz. Tanrım, çok çapkın biri. Ama bunu çok sevimsiz bir şekilde yapıyor, tıpkı plajdaki küçük tavlama cümleleri gibi. O kadar çekici ki onu öpmek mi yoksa tokatlamak mı istediğinize karar veremiyorsunuz. Neredeyse her şeyi bir şaka olarak yazabilirsiniz... ta ki gözlerindeki ateşi yakalayana kadar.

Beni istiyor. Seksten fazlasını isteyip istemediği belli değil. Ama Ryan'la ilgili bir şeyin beni gerdiğini inkar edemem. Aylar önce sahildeki o ilk buluşmamızdan beri. Kelimenin tam anlamıyla nefesimi kesmişti. Bunun bir kısmı o aptal futbol topuyla kafama aldığım darbeden kaynaklanmış olabilir ama en azından biraz da onun sayesinde.

Rachel daha büyük bir burç kızı olabilir ama bazı burçların birbirlerine çekildiklerine inanacak kadar çok şey biliyorum. Bir enerjiyi paylaşıyorlar. Plaj gününden sonra Ryan'ı Google'da araştırdım ve o bir Başak, yani ikimizin de burcu iletişim gezegeni Merkür tarafından yönetiliyor. Bu yüzden mi onunla konuşmayı bu kadar kolay buluyorum?

Aramızdaki bağı, zıt kutupların birbirini çektiği hissini yok saymak istedim ama sonra Ryan gidip bana manyetik dedi. Sanırım o da bunu hissediyor. O beni çekiyor, ben de onu. Bir yanım çarpışmamız gerekip gerekmediğini sorguluyor.

Derin bir nefes alarak kapıyı açtım ve içeri girdim. Hemen yüksek sesli rock müziğin gümür gümür sesiyle karşılaşıyorum. Düşük bütçeli bir erkek öğrenci pornosundan fırlamış gibi bir manzara karşılıyor beni. Tüm mobilyaların üzerine uzanmış beş tane kaslı, üstsüz adam var. Ryan da dahil olmak üzere birkaçının elinde oyun kumandaları var, gözleri televizyona kilitlenmiş. İki tanesi de telefonlarıyla ilgileniyor, kesilmiş kalçalarını cömertçe gösteren seksi egzersiz şortlarıyla erkek erkeğe yayılıyorlar.

Sadece şunu söyleyeceğim: NHL takım kıyafetlerinin tasarımlarını onaylamaktan kim sorumluysa bir zammı hak ediyor.

Çocuklar video oyunlarına ve telefonlarına o kadar dalmışlar ki beni henüz fark etmediler bile. Dönüp mutfığa bakıyorum. "Aman Tanrım."

Az önce yüzümden nasıl bir dehşet ifadesi geçtiğini ancak Tanrı bilir. Burası bomba patlamış gibi görünüyor. Her yerde kirli bulaşıklar var. Birisi blender'ı kullanarak ortalığı dağıtmış. Burnumu kıvrarak sayıyorum

Bir değil, iki değil, *dört* boş Kraft Mac and Cheese kutusu. Büyük gümüş bir tencere, bir fıçı toz peynirli erişte yapmak için kullanıldığının işaretlerini gösteriyor.

Bayan ereksiyonu gitti.

"Tess-" Ryan beni içine çekerken gözleri irileşiyor. "Flash, müziği kes," diye sesleniyor okuma koltuğuna uzanmış Bay Uzun, Esmer ve Yakışıklı'ya.

Müzik kesiliyor ve tek ses olarak video oyunu kalıyor. Televizyona bakıyorum ve tüm Mario karakterlerinin küçük yarış arabalarında olduğu bölünmüş bir ekran görüyorum. Büyürken video oyunlarına sahip olacak ya da oynayacak kadar havalı değildim ama bunun adının Mario Kart olduğuna eminim.

"Hey, eve erken gelmişsin," diye sesleniyor, sehpanın üzerinde unutulmuş dizliğine .

"Öyle mi?" Birden mutfak masasının üzerindeki dağınıklığı da fark ettim. Birisi karıştırma kabından mısır gevreği yemiş ve sütü dışarıda bırakmış... ve mısır gevreğini... ve bir kısmını dökmüş.

"Merak etme, ortalığı sonra temizleriz," diyor Ryan'ın yanında oturan çilli kızıl saçlı.

Ryan, "Çocuklar sadece antrenman rutinime sadık kaldığımdan emin olmak için geldiler," diyor.

"değil," diyorum ve hepsine küçük bir el sallıyorum. "Herkes merhaba." Derin bir merhaba korosu bana geri dönüyor.

Ryan'ın dikkati dağılmış, ayağa kalkmadan önce dizliğini takıyor. "Çocuklar, bu Tess," diyor eliyle beni göstererek. "Tess, bunlar çaylaklardan bazıları. Şuradaki sandalyede oturan Flash," diyor siyah saçlı adamı göstererek.

"Flash mı?" Kaşlarımı kaldırarak tekrarlıyorum.

"Evet, benim soyadım Gordon," diye sırtarak cevap veriyor. Ben de gülümsüyorum. "Çok şirin."

"Bunlar da Jonesy ve Westie," diye ekliyor Ryan, kanepedeki iki adamı işaret ederek. İkisi de sevimli, yumuşak bebek yüzleri kesilmiş erkek vücutlarıyla tezat oluşturuyor. Tanrım, hâlâ ergenlik çağında gibi görünüyorlar, bu da beni porno seti dediğim için biraz sapık hissettiriyor.

"Ben de Patrick," diyor bana en yakın sandalyede oturan dev. Ayağa kalkıyor, 1.80'lik gövdesini açıyor ve dönüyor.

Vay anasını.

Gözlerim kocaman oldu. Yirmi yaşından fazla olamaz ama Apollo'nun vücuduna sahip. Ve tüm tanrılara yemin ederim ki, şu anda gerçekten parlıyor. Bebek yağı parıltısı gibi. Lanet güneş ışığını yakalıyor. Bu onun antrenman sonrası parıltısı olmalı.

"Tanıştığımıza memnun oldum, Tess," diyor o derin sesiyle, gençliğin verdiği güvenle.

Bana bir göz atıyor ve sanki gözleriyle beni soyuyormuş gibi hissediyorum. Boğazımı temizleyip bakışlarımı ondan uzaklaştırıyorum. Ukala pislik sırtıyor. Evet, bakmamı *istiyor*. Resmen "sikik çocuk" diye bağırıyor. Eminim cebinde tam olarak iki şey vardır: araba anahtarları ve prezervatif.

"Git de bir şeylere bench press yap, Patty," diyor Ryan, aramıza girecekmiş gibi kasıtlı bir şekilde yanından geçerek. "Hey, iyi bir gün geçirdin mi?" diye soruyor bana.

Sorduğu soru, zihnimi zamanda geriye fırlatıp o günkü kaosu yeniden yaşamama neden oluyor. Birden nefesim kesildi. Ama Patrick Abs-for-Days McHockey Boy'un önünde ağlayacaksam ne olayım.

"Evet, her şey yolunda," diye yalan söyleyerek hızla ondan uzaklaşıyorum. Aç ya da susuz olmadığım halde buzdolabında bir şeyler arıyormuş gibi yapıyorum. Bu bana kapıyı açıp kafamı içeri sokma ve soğuk havadan bir nefes alma şansı veriyor.

"Hey, Tess, bize biraz soda getirebilir misin?" diye sesleniyor çocuklardan biri kanepeden.

Sarsılarak doğruluyorum, o tarafa bakmak için yavaşça dönüyorum.

"Siktir git Westie," diyor Ryan ben daha cevap vermeden. "O senin hizmetçin değil. Kendi gazozunu kendin al."

"Tam şurada duruyor," diye omuz silkerek cevap veriyor ve video oyununa geri dönüyor.

Ryan bana dönerek, "Bütün bunlar için özür dilerim," diyor. Endişeli, hatta gergin görünüyor. "Onları ben davet etmedim. Bu benim sahnem değil, yemin ederim."

"Sorun yok Ryan," diyorum, uzanıp çıplak omzuna dokunmak için. Elimi çekmeden önce parmaklarım tenine zar zor değiyor. "Arkadaşlarını çağırabilirsin. Beni ilgilendirmez," diye ekliyorum omuz silkerek.

"Onlar benim arkadaşım değil," diyor, sesi alçalarak. "Ve kendi kendilerini davet ettiler. Ama onlar için orada olmalıyım, anlıyor musun? Onlara biraz yol göstermeliyim."

Daha önce temiz olan evimizin her yüzeyindeki dağınıklığa bakıyorum. "Gelecek nesle rehberlik eden sen misin? Onlara kutu makarna ve peynir yapmayı mı öğretiyorsun?"

"Kesilmiş sosisleri unutma," diye sırtarak cevap veriyor.

"Hayır, kesilmiş sosisleri unutamayız," diye kestirip atıyorum. "Peynir tozunun katılaşması için yeterli yüzeye ihtiyacı var."

"Tanrım, "congeal" gibi kelimeler kullanmana bayılıyorum," diye takılıyor, biraz daha yaklaşıyor.

Sırıyorum, buzdolabından bir maden suyu alıp kapıyı kapatırken başımı sallıyorum. "Siyah trüflü aioli ile süslenmiş kremalı ıstakoz makarnası ile damak tadımı genişletmeme ne zaman izin vereceksin?"

"Bekle, bana çıkma mı teklif ediyorsun?" diye cevap veriyor, sesi daha ciddi. "Bu, Tess Owens'la bir randevuya davet mi?"

Gözlerimi devirmeden önce kalbim çırpınıyor. "Rüyada görürsün, hokey çocuğu. Eğer bir şey varsa, bu bir müdahale. Belli ki senin bir müdahaleye ihtiyacın var," diye ekliyorum etrafı işaret ederek.

"Burası tertemiz olacak, söz veriyorum," diye yanıtıyor. "Sadece kendilerini biraz kaptırmışlar."

Elimi tekrar koluna koyarak, "Gerçekten yok," diyorum.

İkimiz de bakışlarımızla kolumun çizgisini takip ediyoruz ve elimin onun pazusuna değdiği yerde son buluyoruz. Tekrar önce bir saniye kadar orada bırakıyorum.

"Seni kıyafetlerle görmeye alışık olmamam garip mi?" diyor, gerginliği kırmaya çalışarak.

Gülüyorum. "Sanırım işleri tersine çevirmenin zamanı geldi. Neden bizi biraz döndürmüyorsun?" Parmağımı döndürerek alay ediyorum.

Ağırlığını sakat dizinden uzak tutarak gülünç derecede sevimli bir şekilde tek ayak üzerinde zıplayarak daire çizerken ağzının kenarı gülümsüyor. Diğer çocuklar gibi o da sadece Rays logolu antrenman şortu giymiş. Uzun ve zayıf, sert vuruşlar yapmaktan çok hız için yaratılmış. Jake bir defans oyuncusunun vücuduna sahip ve Shiny Patrick sandalyenin üzerinde.

"Bu arada o şortlar yasadışı olmalı," diyorum utanmadan hokey poposunu süzerken.

Gülme sırası onda ama gözlerindeki ateşi görebiliyorum. "Gördüklerin hoşuna gitti mi, Tess?"

"Sorun değil, sanırım," diye cevap veriyorum ilgisiz bir omuz silkmeye. "Parlak Abs McBuff Boy kadar etkileyici değilsin," diye ekliyorum başımla oturma odasını işaret ederek.

Gözlerindeki sıcaklık daha da koyulaşıyor. Kalçamın tezgâha dayandığını hissedene kadar yaklaşıyor. "Oh, öyle mi? Peki, hangimiz bir NHL takımında ilk 11'de başlıyoruz, ha? Hangimize üç milyon dolarlık imza bonusuyla birlikte dört yıllık bir uzatma sözleşmesi teklif edildi?"

kırıştırıyorum. "Ryan-bekle, ne? Tanrım, bu inanılmaz! Bu ne zaman oldu?"

"Bugün," diye yanıtlıyor, kocaman gülümseyerek.

"Aman Tanrım!" İçki kutumu tezgâha bırakıp öne çıkıyorum, kollarımı açıyorum ve ona sarılıyorum. "Bu harika, Ryan. Gerçekten, senin adına çok mutluyum."

O da bana sarılıyor, kolları belime dolanıyor. Başını omzuma doğru eğiyor, nefesi boynumu ısıtıyor. Beni içine çekişini özlemiyorum. Boynumdaki tüyleri diken diken ediyor ve midemi bulandırıyor.

Geri çekiliyorum ve o da beni bırakıyor. Ellerim kollarından dirseklerine doğru kayıyor. O da benim dirseklerimi kavlıyor ve orada birbirimize dokunarak duruyoruz, aramızda ortaokul slow dansındaymışız gibi bir boşluk var.

"Peki, teklifi kabul ediyor musun?" Diyorum.

Başını sallıyor. "Evet, sanırım öyle. Menajerim birkaç şart üzerinde pazarlık yapacak ama açıkçası bir süredir böyle bir şey bekliyordum."

Hâlâ gülümseyerek kollarını sıkıyorum. "Bu harika bir haber." Sonra mutfaktaki dağınıklığa bakıyorum. "Bu çok aptalca. Hayatını değiştirecek böyle bir haberi kutu makarna ve sosisli sandviçle kutlayamazsın. Seni dışarı çıkarayım."

Kıpırdamadan duruyor, tek kaşını kaldırarak soruyor. "Yani... dışarı mı?" Bir kahkaha daha atıyorum. "Tanrım, sen iflah olmazsın."

"Acımasızlığı tercih ederim," diyor göz kırparak.

"Biliyor musun, tamam," diye cevap veriyorum ve ona gülümsüyorum. Geçirdiğim günden sonra gülümsemek iyi hissettiriyor. "Bir gece için, sadece bir gece için, evet, Ryan Langley. Seni bir randevuya çıkarıyorum. Büyük sözleşme haberini kutlamaya gidelim."

Bana bakıyor, dirseklerimi hafifçe sıkıyor. "Benimle taşak geçmesen iyi edersin," diye uyarıyor.

"Yavrum, git kendine kıyafet bul," diyorum ellerimi ondan çekerek. "Seni bu şekilde insan içine çıkaramam," diyorum kısa şortunu göstererek.

Bana o Amerikan sakızı gülümsemesini gösteriyor ve sonra benden uzaklaşıyor. "Çocuklar," diye bağılıyor oturma odasına doğru. "Eğlence bitti. Gitmeniz gerek."

"Beş dakika daha," diye sesleniyor Patrick arkasını dönmeden. "Wario Dağı'nda Jonesy'nin kışını tekmeliyorum-hey-"

O konuşurken Ryan uzaktan kumandayı kapıp televizyonu kapattı. Tıkırdatarak indirdi ve hepsine ölümcül bir bakış fırlattı. "Siz pislikler burayı tertemiz yapmak için on dakikanız var ve sonra gidiyorsunuz. Ve eğer kızım daha sonra halının üzerinde bir tane bile Cheerio bulursa, hepinizi ağızlarınızla zeminin her santimini süpürmek için buraya sürükleyeceğim. Anladınız mı? Güzel. Kalkın ve dışarı çıkın."

Çocuklar homurdanır ama hemen temizliğe başlarlar.

Gülümsememi gizleme zahmetine girmeden Ryan'a bakıyorum. Kendime tarçınlı ekmek severim, ama hayat tatlı ve baharattan ibarettir. Bir şey bana Ryan'ın kontrolle büyüdüğünü hissettiriyor. Hatta ona otoriter diyecek kadar ileri gidilebilir. Bu küçük bilgi külçesini alıyorum ve daha sonra kullanmak üzere rafa kaldırıyorum... bana kızım dediği anının hemen yanına.

"W hoa," diyorum, gözlerim kocaman açılmış, nefesim boğazımda düğümlemiş. "Tess, sen..."

Mutfak masasının yanından geçip kanepenin yanında durduğum yere doğru yürüyor, elbisesinin dolgun eteği her adımda sallanıyor. "Büyüleyici mi? İlahi mi? Temiz mi?" diye alaycı bir gülümsemeyle ekliyor.

"Üçü de," diyorum şaşkınlıkla başımı sallayarak. Aslında düşündüğüm kelimeleri kendime saklıyorum.

Muhteşem. Sikilebilir. Çok çekici.

Çocuklar evi temizlemeye başlar başlamaz Tess odasına çekildi. Bu bir saat önceydi. Şimdi her yer pırıl pırıl ve kırmızı bukleleri yüzüne dağılmış bir şekilde karşımda duruyor. Dumanlı bir göz ve yanaklarındaki çilleri ortaya çıkaran kırmızı bir ruj sürüyor.

Ama güzel yüzüne dikkatimi bile veremiyorum çünkü üzerinde puf kollu ve göğüslerini mükemmel bir şekilde ortaya çıkaran "V" kesimli, en gösterişli, en kızsı sakız pembesi elbise var. Yaklaştıkça elbisenin küçük parlak kırmızı kiraz çiftleriyle kaplı olduğunu görüyorum.

Öldür beni.

Açlık iniltimi bastırma zahmetine bile girmiyorum. Bu kadın benim ölümüm olacak.

"Sen de harika görünüyorsun Ryan," diyor beni içine çekerek.

Bu randevunun ne içerdiğini hiç söylemedi, bu yüzden sadece bir kot , beyaz bir düğme ve yarım fermuarlı bir kazak giydim. Benim daha işlevsel bir

Kot pantolonun altına dizlik taktım ve doktor ağırlık taşımaya başlamamı söyledi, bu yüzden bu gece koltuk değnekleri olmadan gideceğim.

Elindeki küçük çantayı karıştırıyor, diğer cüzdanından birkaç kart ve bir ruj çıkarıp güvenli bir şekilde içine sokuyor.

"Peki, plan nedir?" Ellerimi ceplerime sokarak söylüyorum.

"Hmm?" Gözlerini aşağıda tutuyor, hâlâ çantasını karıştırıyor. "Oh, bazı fikirlerim var." Yukarı bakıyor ve kırmızıya boyanmış dudaklarıyla bana bir kez daha gülümsüyor.

Tamam, planlarını sikeyim. Ben burada kalmak istiyorum. Eğer sadece tek bir gece ve tek bir randevum olacaksa, o elbisenin içinde kucağımda onunla birlikte kanepede oturmak istiyorum. Elbiseyi yukarı doğru çekerken yumuşak tülün ellerimde nasıl kıvrıldığını hissetmek, altından uzanıp parmaklarımı çıplak kalçasında gezdirmek, bacaklarının arasındaki o sıcaklığı aramak istiyorum-

"Bu yeni sözleşme mi?"

Gözlerimi kırıştırıyorum, dikkatimi Tess'in kışından çekip yüzüne veriyorum. Şu anda barda duruyor, omzunun üzerinden bana bakıyor, elinde bir paket kâğıt var. Kağıtlara yeniden odaklanıyorum. "Oh...evet, işte bu."

Debriyajını barın üzerine bırakıyor ve ilk birkaç sayfayı çevirmeye başlıyor. "Vay canına, daha önce hiç profesyonel bir spor sözleşmesi görmemiştim. Oldukça karmaşık görünüyor. Hiç göz attın mı?"

Rahatsızca yer değiştiriyorum. "Şey, sözleşme işlerinde yardımcı olacak bir menajerim var, yani..."

Sözleşmeye geri dönüyor. "Acenteler harikadır, ancak tüm ayrıntıları bilmek için kendiniz için bir sözleşme okumak her zaman iyidir-"

"Hey, Avukat Tess?" Elimi okuduğu sayfanın üzerinde gezdirmek için ona doğru uzanarak alay ediyorum. Parmak uçlarımız birbirine değiyor ve onun yanımda hareketsiz kaldığını hissediyorum. Kahretsin, ona bu kadar yakın durunca parfümünün kokusunu alabiliyorum. Hindistan cevizli saç yağının kokusuyla meyveli, çiçeksi bir buket oluşturuyor. Sanki yürüyen tropik bir cennet gibi. Benim kendi Sex on the Beach'im.

"Hmm?" Bana bakmak için hafifçe döndü.

Kontratı itiyorum ve bara indirmeme izin veriyor. "Tess Owens ile bir randevu sözü aldım. Bunu kontratlara bakarak geçirmemeyi tercih ederim."

Kırmızı dudaklarını büzerek bana bakıyor. "Bazıları bunu ön sevişme olarak görebilir." "Ne yani, ikramiye ödeme planımı satır satır yüksek sesle mi okuyacaksın?"

Böylece ikimiz de hesabıma ne kadar para yatırılacağını düşünebiliriz."

"Mhmm," diyor, sesi boğazında bir uğultuya dönüşüyor. "İmzalarken çeyrek milyon. Beş yüz bini 1 Mart'ta transfer edilecek..."

Siktir, bu nasıl işe yarıyor? Şu anda sertleşiyor muyum? Gözleri seksi bir kedi gibi kısılıyor ve bildiğini biliyorum. "Siktir git," diyorum elimi yüzümde gezdirirken iniltiye dönüşen bir kahkahayla. "Sen lanet olası bir dişi şeytansın."

O da gülüyor. "Çok kolaysın." "Ve sen de çok acımasısın," diye karşılık veriyorum.

Her nasılsa, kelimeleri söylediğim anda bunların yanlış kelimeler olduğunu biliyorum. O güzel ela gözlerinin ardında bir şeyler kekeliyor. Görmemi istemediğini bildiğim şeyleri gördüğümde parazitli bozuk bir televizyon gibi - korku, öfke, üzüntü, hayal kırıklığı. Gözümü kırıyorum ve tekrar gülümsemeye başlıyor ama bu gözlerine ulaşmıyor.

"Gidelim yakışıklı," diyor, debriyajını kapatırken sözleşmeyi görmezden geliyor. "Ben kullanacağım."

OTUZ DAKIKA SONRA, KÜÇÜK BİR MASADA TESS'İN KARŞISINDA OTURUYORDUM,

mum ışığında bir masaya oturduk. Tess bir kadeh roze, ben de bir bira söyledim ve yeni sözleşmem için kadehlerimizi tokuşturduk. Aramızdaki masada yarısı yenmiş bir karides kokteyli duruyordu.

Gözlerimi ondan alamıyorum. Aynı anda hem dikkati dağınık hem de orada. Arkadaşlığımdan hoşlandığını biliyorum ve yol boyunca arabada onu güldürdüm. Ama o da kendi kafasının içinde kaybolmuş durumda. Keşke biraz daha açılса.

"Sana bir şey sorabilir miyim?" diyor, başparmağı şarap kadehinin ince sapını dalgınca aşağı yukarı okşarken.

. "Evet, istersen."

"Gerçekten neden Ilmari'nin evinde kalıyorsun?"

Masaya vurarak dizimin altını işaret ediyorum. "Dizim kırıldı, hatırladın mı? Kiraladığım yer iki katlı ve dört kat merdiveni var. Sully ve çocuklar ben iyileşene kadar merdivensiz bir yerde kalmamı istediler."

Sözlerimi düşünerek şarabından bir yudum alıyor. "Ama neden iki katlı bir ev kiraliyorsun? Neden kirada oturuyorsun? Eğer gördüğüm sözleşme bir gösterge ise, çok daha iyi bir durumda yaşıyor olabilirsiniz. Ama öyle değil.

Kendi başının çaresine bakabilecek durumdayken Mars'tan otlanman çok mantıklı."

Kahretsin, bu gece derinlere inmek istiyor, değil mi? Sanırım Tess'le işler böyle yürüyor. O "ya hep ya hiç" türünden bir kadın. Belki onunla gerçekleri paylaşırsam, o da bana karşılık verir ve bana karşı daha açık olur.

"Özür dilerim," diyor. "Bu muhtemelen ilk buluşma için fazla kişisel, değil mi?"

, yine uzaklaşıyor. Kapatıyor.

"Ben bir plancıyım," diye geveleyerek cevabıma balıklama daldım. "Bilmiyorum, ben her zaman plan isteyen bir adam oldum. Düzeni ve her şeyin yerli yerinde olmasını severim."

"Başak burcu olduğunuza göre bu mantıklı," diye yanıtlıyor şarabından bir yudum daha alarak.

Gözlerimi ona dikiyorum. "Doğum günümün planları neden sevdiğimle bir ilgisi olduğunu mu söylüyorsun?"

Beni incelerken başını hafifçe yana eğiyor. "Öyle düşünmüyor musun?"

"Hayır. Bu çok aptalca."

Gülüyor. "Özür dilerim-" Peçetesiyle çenesine vuruyor. "Bu çok Başakça bir sözdü."

Sadece gözlerimi deviriyorum.

"Planlardan hoşlanmaktan bahsediyordunuz," diye . "Lütfen devam edin."

Bunu açıklamanın doğru yolunu bulmaya çalışarak iç geçiriyorum. "Hokeyin benim için mükemmel olan kısımları var çünkü çok fazla kontrolüm var, anlıyor musunuz? Yapı orada ve ben onun içinde gelişıbiliyorum -yemek planları, antrenman planları, antrenman programları, maç programları, seyahat güzergahları. Her şey düzenli, tertipli ve çok net. Bu mantıklı mı?"

"Öyle."

"Bu yüzden, hayatımı sonsuz bir organizasyonun sürekli ağırlığı altında yaşarken, bu hayatın kaos yaratan tek bir parçası var."

Gözleri parlıyor ve çoktan tahmin biliyorum. "Kontratlar."

"Kontratlar," diye yankıladım başımı sallayarak. "Burada her sezon tüm hayatları boyunca bir yerden bir yere taşınan adamlar var. Sadece yıldan yıla sözleşme imzalarsanız, bir sonraki yıl nerede olacağınıza dair hiçbir fikriniz olmaz. Hatta alt liglerde oynayanlar gibi, bir yıl içinde birden fazla kez çağrılıp gönderilebilenler bile var. Şu anda Patty'nin başına gelen de bu."

"Bay Uzun Boylu, Geniş ve Parlak'ı mı kastediyorsun?" diye takılıyor.

Ona en iyi alaycı bakışımı atıyorum. "Benimle bir daha çıkarken ona böyle dersen, seni dizime yatırır ve tokatlarım."

Birbirimize bakarken gözleri kocaman açılıyor. Bir kakhaha patlatmadan önce sadece bir an sürüyor. "Tanrım, bu çok . Ama gerçekten ciddi olup olmadığını anlayamıyorum." Bardağını masaya bırakıyor ve öne doğru eğiliyor, gözleri parlıyor. Sesini alçaltıyor, ses tonundan seks sızıyor. "Yapmak istediğin bu mu baba? Beni banyoya götürmek, lavabonun üzerine yatırmak ve kötü bir kız olduğum için bana şaplak atmak mı istiyorsun?"

Sandalyemde arkama yaslanıyorum, gözlerim kocaman. "Lanet olsun."

Gülüyor, o da arkasına yaslanıyor. "Hayır, sen iyi bir çocuksun, değil mi? Benim tatlı, evi olmayan kayıp sahil köpeğim. Adamım, bir işi başardığımda, gerçekten başarıyorum," diye ekliyor, neredeyse kendi kendine. "Yani, Ryan Langley, Bay Organizasyon Kralı, yaşam durumu dışında hayatının her alanında organize," diye özetliyor.

"Tüm kaosumun hüküm sürdüğü yer," diye cevap veriyorum omuz silkerek. "Nerede yaşadığım, evin çöplük olup olmadığı ya da pencerelerin kilitli olup olmadığı hiç umurumda olmadı. Kaderim üzerinde biraz kontrol sahibi olana kadar bunların benim için bir önemi yok. Antrenman sahasının yanında, çocukların sevgiyle 'ölüm tuzağı' dedikleri boktan bir ikiz ev kiraladım. Sakatlandığımda, sanırım Sully ve çocuklar bunu beni kurtarmak için bir şans olarak gördüler."

"Peki şimdi ne yapacaksın?" diyor, gümüş tabaktan bir karides koparıp kokteyl sosuna batırarak. "Artık yıldız forvet, 20 numara Ryan Langley'nin dört yıllık bir kontratı ve üç milyonluk bir imza bonusu var, sonunda perdelere yatırım yapacak mısın?"

Kulaktan kulağa sırtıyorum. "Numaramı biliyorsun."

Gözlerini deviriyor. "Seni oynarken izlemiştim, hatırladın mı? L.A.'deydim." "Oh, hatırlıyorum," diye cevap veriyorum, bakışlarını tutarak. "Düğünde bana

"İzlemeyi en sevdiğin Ray bendim."

"Hmm," diye mırıldanarak karides kokteylini ağzına attı. "Beni yanlış duymuş olmalısın."

"Hiçbir şeyi yanlış duymadım," diye cevap veriyorum, başka tarafa bakamıyorum. O kadar muhteşem ki.

Yemeklerimizin gelmesiyle 'kucağıma otur' gibi pişmanlık verici bir şey söyleme utancından kurtuldum.

YEMEK YERKEN SOHBETİMİZ DAHA EĞLENCELİ VE SIRADAN BİR HAL ALIYOR. BİZ Hesap için kavga ediyorduk; o bunun kendi fikri olduğunu ve dolayısıyla kendi ikramı olduğunu iddia ediyor, ben de ilk buluşmada asla bir kadının ödemesine izin vermediğimi savunuyordum. Bana dondurma alabileceğine söz vererek onu ikna ettim.

Restorandan ayrıldığımızda dışarısı karanlıktı ama plajın bu kısmı gece hayatıyla dolup taşıyordu. Restoranların hepsi tıka basa dolu, insanlar dışarıda oturmak için bekliyor. Hava biraz serin ama daha fazla insanın köpekleri ve çocuklarıyla dolaşmaması çok da kötü değil.

Küçük dondurmacıda kapıya kadar kuyruk var. Tess bunu görünce suratını asıyor ve alternatif bir yer bulmak için diğer dükkânların önlerine bakıyor. "Hey, hadi sahile doğru yürüyelim" diyor, tepelik kum tepelerini işaret eden hayalet gibi beyaz kumları göstererek. "Sıra birkaç dakika içinde biter ve geri dönebiliriz. Koltuk değnekleri olmadan idare edebilir misin?" diye ekliyor, dizimi işaret ederek.

"Emin değilim," diye sırtarak cevap veriyorum. "Kolunu bana dolamana ihtiyacım olabilir... bilirsin, denge için."

"Zaten öyle olacaktı, çünkü üşüyorum," diye cevap veriyor ve hemen yanıma geçip bir kolunu belime doluyor.

Kolum otomatik olarak omuzlarına dolanırken şaşkınlıkla gözlerimi kırıştırıyorum. Aslında burada ne yaptığımızdan emin değilim. Buna randevu dedi. Hem de birden fazla kez. Ama aynı zamanda dikkati dağınık ve üzgün ve bugün ona kesinlikle bir şey oldu.

Kahretsin, sadece beni içeri almasına ihtiyacım var. Bana bir şey vermeli. Herhangi bir şey.

Elbette, seks istiyorum. Onun tadına bir kez daha bakmayı çok istiyorum. Ama bu benim için çoktan seksin ötesine geçti. *Onu* istiyorum. Gülüşünü ve meraklı sorularını istiyorum. Kâr amacı gütmeyen kuruluşu ve bağışçı tabanı oluşturmayı anlatmasını istiyorum. Jeotüplerin çevreye verdiği zarardan bahsederken ve *SOA*'daki favori olay örgülerimizi karşılaştırırken ön sevişme istiyorum. Yastığımın üzerinde hindistan cevizi kokulu saçlarının kokusunu istiyorum.

Gerçek şu ki, bu kadına fena halde aşık oluyorum ve gördüğüm ve hissettiğim her şeyden anladığım kadarıyla, o sadece... düşünüyor. Ve onu nasıl yakalayacağımı bilmiyorum. Nasıl durduracağımı bilmiyorum. O da bana hiçbir ipucu vermiyor. Bu beni delirtiyor.

"Arabaya uğrayalım," diyor. "Sanırım bagajda bir plaj havlumu var."

"Kumların üzerinde mi oturuyoruz?"

"Hayır," diyor gülerek. "Onu battaniye olarak kullanacağım."

Aceleyle arabaya doğru gidiyoruz, yani şu anki halimle ne kadar hızlı gidebilirim.

Bagajı açıyor ve büyük çizgili bir plaj havlusu çıkarıyor.

"Aha," diyor sevinçle, kumları silkeleyerek. "Buraya gel.

İkimizin vücut ısısı daha iyi olacak ve telefonumu tut."

El çantasını arkaya atıyor ve ben de bagajın kapağını kapatıyorum. Telefonunu cebime sokup, ekstra büyük plaj havlusunu omuzlarıma örtmesine izin veriyorum. Sonra kendini bana yaslayıp diğer ucunu omuzlarına doluyor. Ben bir ucunu tutuyorum, o da diğer ucunu tutuyor ve bu şekilde sahile doğru yürüyoruz. Üşümüyorum bile ama bunu ona söyleyeceksem ne olayım.

"Tanrım, çok güzel," diyor iç çekerek, karanlık, yıldızlı gökyüzüne bakarak.

Ay bu gece dışarıda, büyük ama tam olarak dolu değil. Gökyüzünde sadece birkaç bulut var. Sahilin bu kısmında oldukça fazla ışık kirliliği var ama yine de birkaç yıldız görülebiliyor. Sessiz okyanusa bakıyorum. Sörf güçlü, su bize doğru yaklaşırken beyaz kapaklar bir, iki kez kırılıyor.

Okyanusun günden güne nasıl değişebildiğini görmek her zaman hoşuma gitmiştir. Bazı günler buraya gelirsiniz ve okyanusa varmadan önce kumsal neredeyse yüz metre boyunca uzanır. Bu geceki gibi gelgitlerin yükseldiği bir gecede, tahta kaldırımın ucundan daha fazla ilerleyemeyiz.

Bir başka çift tasmalı köpekleriyle yanımızdan geçip gidiyor. Ayakkabılarını kumda kaybederek kum tepesi boyunca el ele yürüyorlar. Yanımda Tess ağırlığını kaydırıyor, havlunun altındaki eli kalçamı okşuyor.

"Sana bir şey sorabilir miyim?" Restorandaki cümlesini ödünç alarak söylüyorum.

Gözlerindeki o temkinli bakışı görmeme rağmen başını sallıyor.

Beni yine tersleyeceğinden korkarak haftalardır aklımda olan soruyu soruyorum. "Evliliğinizin bittiğini ne zaman anladınız?"

(Onu öpmek istiyorum.

Bu, son on yıldır kafamın içinde söylediğim mantra. dakikalar. Onu yakınımda tutuyor, sıcaklığını paylaşıyor, mutlak ilgisinin tadını çıkarıyordum.

Onu öpmek istiyorum. Onu öpmek istiyorum. Onu öpmek istiyorum.

Ve Ryan Langley çok iyi öpüşüyor. Karşılıklı çekimin ötesinde, beni güvende hissettiriyor. Beni güldürüyor. Sanki onları içimden çıkarmaya çalışıyor, sanki güldüğümü duymak *istiyor*. Bu çok sevimli... ve açıkçası biraz da kafa karıştırıcı.

Burada duruyorum, kum ve denizden başka şahidim yok ve Ryan Langley'i aktif *olarak* öpmüyorum. Bunu düzeltmek istiyorum. Hem de hemen. Daha önce mesafemi korumakla ilgili söylediklerimin canı cehenneme. Her zaman sadece öpüşmeliyiz.

Ağırlığımı değiştirip ona yaklaşıyorum. Bu havlu hem dâhiyane hem de berbat bir fikirdi. Çünkü şimdi tıraş losyonunun keskin ve temiz kokusunu alabiliyorum. Bu koku duyularımın derinliklerine dolanıyor, içimde küçük bir ışık yakıyor. Umutla yanıp sönüyor, güçleniyor.

Ama sonra eli üzerimde sertleşiyor. Sonra dönüyor, gözlerinde bir soru var. "Sana bir şey sorabilir miyim?" diyor. Troy hakkında olacağını biliyorum. Soruları olmalı. Her erkeğin olurdu. Bu gece bana karşı dürüst davrandı. Ben de aynısını yapmaya katlanabilir miyim?

Yavaşça başımı sallıyorum.

"Evliliğinizin bittiğini ne zaman anladınız?"

"Vay be." Sorunun bu kadar dokunaklı olması beni şaşırttı. Bitip bitmediğini sormuyor. Ne zaman bittiğini bile sormuyor. Sorduğu şey çok daha sofistike bir soru. Beyinsel Başak daha azını beklemezdim. Ne zaman bitirdiğimi bilmek istiyor. Ne zaman bıraktım? Hiçbir şey kalmadığını ne zaman anladım?

Boğazımdaki duygu yumağını yutuyorum ve sesimi temizliyorum. "Umm... Sanırım yaklaşık beş yıl önce olmalı," diye itiraf ediyorum.

"Yani, gerçekten ayrılmadan iki yıl önce mi?"

Başımı sallıyorum. Tabii ki zaman çizelgesini hatırlıyor. Ona çalışacak o kadar az şey verdim ki, neredeyse bir post-it'e sığıyor. Eminim ezberlemiştir.

"Evet, o Noel'di," diye açıklıyorum. "Aslında Noel yemeği. Annesi her zaman bu güzel, abartılı tatil partilerini düzenler. Aileye hava atmayı ve hepimiz mutluymuşuz gibi davranmayı seviyor, anlıyor musun?"

Başını sallıyor, ben konuşurken dinliyor.

"Müşterilerini ve eski aile dostlarını davet eder. Her zaman büyük işler yaparlar. Ama aynı zamanda samimi de olurlar," diye ekliyorum. "İlahiler söyleriz, hediye alışverişi yaparız ve genellikle her zaman çirkin kazak yarışması olur." Bea'yı boynuzlarına Noel ağacı ışıkları sarılmış şatafatlı bir ren geyiği kazağıyla hayal ederek gülümsüyorum.

"Ne oldu?"

Okyanusa bakarak iç geçirdim. "Akşam yemeğindeydik ve Troy yanımda oturuyordu. Daha yeni oturmuştuk ve hepimiz tabakları karıştırıyorduk, bilirsiniz, çeşni tepsisini ve ekmek sepetini elden ele geçiriyorduk, komşunuzdan tuz ve karabiber istiyorduk."

Başını sallıyor, hâlâ dinliyor.

"Biri Troy'a yemek sepetini uzattı," diye açıklıyorum. "İki tane aldı, tabağına koydu ve sonra sepeti karşımdan diğer tarafımda oturan kuzenine uzattı."

Ryan hareketsiz duruyor.

"Bakın, kulağa aptalca geldiğini biliyorum," diyorum hemen. "Kocasını ekmek sepetini ona vermediği için evliliğinin bittiğini bilerek Noel yemeğinde oturan bir kadın. Kulağa çılgınca geliyor... ama çoğu zaman bana böyle hissettirdi," diye itiraf ediyorum. "O anda orada oturmuş, ekmek sepetinin yanımdan geçip gitmesine izin veriyordum ve her şeyin bittiğini biliyordum. Ya sevdiğim bu adam beni görmezden gelmeyi seçiyordu ya da kasıtlı olarak seçeneklerden uzak duruyordu

benden. En kötüsü de beni en uzun süre rahatsız eden soruydu: Beni hiç gördü mü?"

"Tess, özür dilerim," diyor Ryan. "gelenler için üzgünüm."

"Bunun nasıl bir his olduğu hakkında bir fikrin var mı?" Ona bakıyorum. "Hiç görünmez hissettin mi?"

Başını sallamadan önce bir süre düşünüyor. "Hayır. Belki de uzun boylu olmamın yardımı dokunuyordur," diye ekliyor yumuşak bir gülümsemeyle.

"Senin adına sevindim," diye cevap veriyorum, cevabımı içtenlikle söylüyorum. "Dünyanın en kötü duygusu, görünmemek... hayatın içinde bir hayalet gibi dolaşmak."

"Daha önce de oldu," diye sezinliyor, nazik bakışları hâlâ bana kilitli. "Daha önce de görünmez olmuştun."

Başımı salladım.

"Ne zaman olduğunu söyle."

"Tüm hayatım boyunca," diye fısıldıyorum, bakışlarımızı ayırıp onun yerine karanlık okyanusun boşluğuna bakıyorum. "Bildiğim tek şey bu. Beni sevmesi gereken herkes, ilgilenmesi gereken insanlar, beni koruması gereken insanlar... hepsi gözlerini kapattı." Bir damla gözyaşı yanağımdan süzülürken benim de gözlerim kapanıyor. "Beni görmediler, Ryan. Ben sadece bir çocuktum ve umurlarında değildi."

Ryan neredeyse yüz yüze gelene kadar bizi döndürüyor. Eliyle havlunun ucunu tutarak çenemi yukarı kaldırıyor ve beni ona bakmaya zorluyor. "Beni dinle, Tess. Daha önce kim olduğunu bilmiyorum. Tek bildiğim şu an kim olduğun. Ve tanıştığımız ilk andan beri, tam da bu sahil şeridinin beş yüz metre aşağısında, gördüğüm tek şey sensin."

Nefesimi içime çekiyorum, gözlerimi kocaman açıp ona bakıyorum.

"Ryan-"

"Seni görüyorum, Tess," diyor, havlunun ucunu bırakıp yanağımla okşuyor. "Seni *görüyorum*. Seni görmeden duramıyorum; zekânı, güzelliğini, zarafetini. O kadar zarıfsın ki. Bu parmaklar," diye ekliyor, elimi tutmak için uzanarak. "Saçlarında nasıl dans ettiklerini, buklelerini yüzünden nasıl uzaklaştırdıklarını izliyorum."

Elimi dudaklarına götürerek parmak uçlarımı öpüyor, dudakları yumuşacık. Her öpücük içimi aydınlatıyor, ona olan arzusun alevlerini körüklüyor.

"Belki de sen bir hayaletsin," diye devam ediyor, elimi göğsüne doğru uzatarak. "Çünkü gülüşün... beni rahatsız ediyor. Düşünde sanki düşünemiyordum, *nefes alamıyordum*, çünkü aynı anda her yerdeydin, gülüyor ve herkesle sohbet ediyordun. Partide seni takip ettim, Tess. Sana, o sese daha yakın olmalıydım, yanında olmalıydım."

"Ryan," diye mırıldanıyorum, gözlerimden yaşlar süzülüyor. "Lütfen..."

"Bana ne istediğini söyle," diyor, gözlerimin içine derin bir duyguyla bakarken sesi titriyor.

O çok iyi, çok *nazik*, çok nazik. Onu kıracağım. Bunu mahvedeceğim-

"Hayır." İki eliyle yüzümü kavırıyor. "Tess, hayır, lanet olsun. Bir daha çekip gitme. Lanet olası gözlerinde görüyorum. Her seferinde seni ele veriyorlar. Bana söylemediğin bir şey var. Bunu aramızda sen de hissediyorsun. Hissettiğini biliyorum. Ama bir şey seni benden uzak tutuyor. Kendini geri çekmeyi bırak ve beni içeri al." Alnını benimkine yaklaştırıyor ve fısıldıyor, "Bana bir şey ver bebeğim. *Lütfen*."

Tüm tedbiri elden bırakarak onu kalçalarından tuttum ve ona gerçeği söyledim. "Sadece senin için buradayım."

Tess kollarımda ağlıyor ve ben sadece bunu durdurmak istiyorum. Ona sarılmak, onu iyileştirmek ve yoluna devam edebilmesi için ihtiyacı olan şey olmak istiyorum. Kontrolüm ne olursa olsun duygularımın yok olduğunu düşünmüştüm. Aşık olduğum kadın dağılıyor ve ben bu parçaları tek başıma toplayamıyorum.

"Bana bir şey ver bebeğim," diye yalvardığımı duyuyorum. "*Lütfen.*"

Kollarımda hareketsiz duruyor, elleri kalçalarımaya yapışıyor. "Sadece senin için buradayım."

Kelimeler havada asılı kalıyor. Zihnim anında anlamlarını çalışıyor. Hangi kelime daha çok vurgu taşıyordu? O sadece benim yüzümden mi burada? Yoksa sadece benim yüzümden mi *burada*?

Yukarı bakıyor. "Ryan, Jacksonville'de olmamın tek nedeni sensin, Rachel'ın düğününde birlikte dans ederken çekilen fotoğraflarımız."

"Resimler mi?" Tekrar ediyorum, tamamen kafam karışmıştı.

"Yemek şirketlerinden biri bütün gece gizlice fotoğraf çekmiş," diye açıklıyor. "Onları TMZ'ye satmışlar, onlar da hepsini yayınlamışlar, senin ve benim birlikte dans ederken çekilmiş birkaç resmimiz de dahil... yani, pek de mutsuz görünmüyoruz," diye itiraf ediyor. "Gerçekten bilmiyor muydun? Kimse sana söylemedi mi?"

Düğünden sonraki günleri düşünmeye çalışarak beynimi zorluyorum. "Yani, belki MK biraz basına çıktığımdan bahsetmiştir, evet. Ama gerçekten bir şey düşünmedim. Düğün büyük bir olaydı. Kimse senden ya da seninle çekilmiş fotoğraflardan bahsetmedi, bu kesin."

"Troy resimleri gördü ve beni idari izne çıkarmak için kullandı."

Kalbim durdu. "O ne?"

Ellerini benden çekip havluyu omuzlarına daha sıkı sarıyor. "Evet, ahlak ihlali maddesi. İK'ya seninle olan davranışımın geçici bir izni gerektirecek kadar uygunsuz olduğunu iddia ettirdi. Yeniden değerlendirmeden önce altı haftam var, bu da Troy'un bana neyi daha çok istediğime karar vermem için altı hafta verdiği anlamına geliyor: on yılımı harcadığım bir kariyer ve itibar... ya da özgürlüğüm."

"Oh, lanet olsun. Tess, çok özür dilerim. Ben... bu çok çılgınca. Bir dans yüzünden mi?"

Omuz silkiyor. "Bence Troy sadece doğru fırsatı bekliyordu. Sert çıktı. Diğer ortakları sıkıştırdı ve İK'yı bana karşı bu hamleyi yapmaya zorlamak için çalışan sözleşmesini kullandı."

"Ne ki?" "Ne yapabilirim?" dedim. "Bir şeyler yazabilirim -destek mektubu ya da- ya da hiçbir şey olmadığına dair bir tür tanık ifadesi. Hatta o gece çocuklarla otele döndüm ve Morrow'un odasındaki kanepede uyuyakaldım. Tanıklar vardı."

"Hayır. Ryan, teklifin çok hoş ama bu noktada hiçbir şeyi değiştirmeyecek."

"Nasıl olmaz? Sabah MK'yı arayacağım. Düğünde aramızda hiçbir şey olmadığına dair bir tekzip yayınlatırız-"

"Fark etmez," diyor üzerimden.

"Neden olmasın-"

"Çünkü Troy'a bunun doğru olduğunu söyledim."

Sahildeki tahta kaldırımın sonunda iki adım arayla duruyoruz, gözlerimiz birbirimize kilitlenmiş. Rüzgâr kırmızı buklelerinden birkaç teli yüzüne savuruyor. Bakışlarımızı ayırmadan onları geri savuruyor. Yüzümde hangi duyguların belirmediğini bilmiyorum. Onun tek bakışı suçluluk ve bu beni parçalıyor.

"Ona neyin doğru olduğunu söyledin mi?" Sonunda söyledim.

"Ona o gece birlikte olduğumuzu söyledim. Seviştığımızı söyledim. Ona her şeyin doğru olduğunu söyledim."

İnledim. "Tanrım, Tess."

"Onu tanıyorsun," diyor, sesi neredeyse yalvarıyor. "Ne kadar gaddar olabileceğini bilmiyorsun. İlk başta inkâr etmeyi denedim. İK'ya ve diğer ortaklara inkâr ettim ama bu onu sadece mutlu ediyor gibiydi."

"Tanrım."

"Görmüyor musun? İnkâr etmemi *istedi*," diye açıklıyor. "Çırpınışımlı izlemek istedi. Gerçeği söylememi ve bunun için acı çekmemi izlemek istedi.

Yaptığı şey bu. Beni çarpıtıyor ve yalanların gerçek olduğunu ve kendi gerçeklik versiyonunun tek versiyon olduğunu düşünmemi sağlıyor. Bunu tüm evliliğimiz boyunca yaptı." Tamam, dünyadaki her insanla tanışmadığımı biliyorum ama şu anda Troy Owens'ın en kötüsü oldukça eminim. Şu anda en az ilk elli.

Daha yakına geliyor ve iki elimi de avuçlarının içine alıyor. "Ryan, lütfen inan bana, seni incitmek ya da tüm bu karmaşanın içine çekmek gibi bir niyetim yoktu. Ama ona yalan söyledim. Ona birlikte olduğumuzu söyledim. Beni yakmak istedi, ben de ona kibriti verdim."

Her şeyi bir araya getirirken zihnim aşırı hızda çalışıyor. "Bana zaman çizelgesini anlat. Düğün fotoğrafları Noel'den sonra çekildi, değil mi?"

Başını sallayıp ellerimi bırakıyor.

"Noel'den sonra fotoğraflar internete sızdı. Sonra ne oldu?"

"İşe gittim ve Troy her şeyi ayarlamıştı bile," diye yanıtlıyor. "Sabah erkenden bir İK toplantısıyla beni gafil avladı. Elllerinde resimler ve ahlakla ilgili saçma sapan bir şarkı ve dans vardı. Darbe çoktan bitmişti. Beni izne çıkardılar ve ben de ayrıldım. Buraya geldim."

yatkın değil. "Bazı şeyleri . Parçalar kayıp." "Ryan-"

"Eğer bu işte seninle birlikteysen, ben de varım," diye bastırıyorum. "Zaman çizelgesini bilmek zorundayım. Tekrar başla. İK toplantısına gidiyorsun, sana fotoğrafları gösteriyorlar ve seni izne çıkarıyorlar, değil mi?"

Başını sallıyor.

"Sonra ne oldu?" "Buraya geldim," diye yanıtlıyor.

Ona ters ters baktım. "İleri sarıyorsun." "Ryan-"

"İK toplantısı ile senin Jacksonville'e gelişin arasında başka neler oldu?" Onun üzerinden söylüyorum. "Tüm hayatınızı toplayıp bir uçağa binmezsiniz. Telefonunu hareket halindeki bir arabadan atmazsın-"

"Belki de tanıyorum," diye kaşlarını çatarak karşı çıkıyor. "Beni tanı mıyorsun Ryan." "Eski sevgilerinize kontrolcü, hırçın ve tehlikeli dediniz. Sen de

Ondan korkuyorsun, değil mi? Bunu gözlerinde görüyorum. Sana korkman için bir sebep verdi. Ne yaptı?"

Başını sallar. "Lütfen, yapma. Önemli değil-" "O ne yaptı, Tess?"

"Ofisime geri döndüm. Troy beni takip etti. Tartıştık."

"Benim hakkımda tartıştınız."

"Birçok şey hakkında tartıştık," diyor, bakışları sol omzumun etrafında bir yere iniyor. "Yıllarca ayrı kaldıktan ve ikimiz de *başkalarıyla* görüştüğten sonra neden birdenbire seninle birlikte olmamı önemseydiğini anlamak istedim. İşte o zaman fark ettim ki..."

Kaşlarımı kaldırıp bekliyorum.

"Çünkü o *sensin*," diyor sonunda.

"Anlamıyorum." demeden önce bir süre bunu düşündüm.

"Sen onun olmak istediği her şeysin," diye yanıtlıyor bakışlarımı yeniden bularak. "Kendi kariyerin var, annenin senin için seçtiği bir kariyer değil. Zenginsin, yakışıklısın, atletiksin. Sen her şeysin Ryan. Ve sen bir erkeksin."

Kaşlarım şaşkınlıkla çatılıyor. "Benim erkek olmamın bununla ne ilgisi var?"

"Ben biseksüelim," diye açıklıyor. "Troy'dan sonra hem gerçek hem de mecazi anlamda sıklere tövbe ettim" diye ekliyor. "Son üç yıldır neredeyse sadece kadınlarla çıkıyorum. Ve Troy, kız arkadaşlarımdan sadece arkadaş olan kızlar olduğunu düşünerek kendini kandıracak kadar kadın düşmanı bir pislik. Ama bir erkekle resmedildiğim an, birden kırmızı görüyor. Bu çok tipik. Ve çok derin bir hayal kırıklığı."

"Kırmızı gördüğünü söylüyorsun..."

Bana uyarıcı bir bakış attı. "Lütfen, bunu zorlama."

Ama elimde değil. "Tess, seni benim yüzümden mi incitti? O resimler yüzünden mi?"

Başını sallıyor ama gözlerindeki bakış onu ele veriyor.

"Tess, sana elini sürdü mü?" Değer verdiğim bu kişinin -herhangi bir kişinin- istismara uğradığı düşüncesi gözlerimi yaşartıyor.

"Ben iyiyim," diye yatıştırıyor. "Beni biraz boğdu ve itip kaktı ama onu sakinleştirdim, tamam mı? Onu durdurdum."

Midem bulanıyor, midem bulanıyor. "Tess...bebeğim, çok üzgünüm. Ama onu ihbar ettiniz mi? Polisi aradın mı?"

"Hayır," diyor hemen. "Ryan, polisi bu işe bulaştırmayacağım. Burada çözüm bu değil."

"Çözüm değil mi?" Tekrar ediyorum. "Seni boğdu, Tess. Bu ilk sefer miydi? Daha önce canını yaktı mı?"

Cevap vermiyor ve onu öldüreceğimi biliyorum. Ama şu anda önceliğim o değil. Tess. Onu omuzlarından tutuyorum. "Bak, seni korkutmaya çalışmıyorum ama tüm bunlar kulağa çok ciddi geliyor. Onu terk etmekle tehdit etmenle tetiklenen ve giderek tırmanan bir şiddet örüntüsü tarif ediyorsun. Uzaklaştırma emri çıkarttırmalısın. Ve bu sadece başlangıç için. Saldırıyı da belgelemelisiniz. Bir polis kaydına ihtiyacınız var. Size yardım edebilirim. Bağlantılarım var-"

Elimden kurtuluyor. "Bunu kendi yöntemimle halletmeme izin vermeni istiyorum, tamam mı? Burada başka bir istatistik olmaya çalışmıyorum. Bu adamı tanıyorum. Neler biliyorum. Çıkış stratejimi belirledim, tamam mı? Benim yolum işe yarayacak. Ve bu senin taşıyacağın bir yük ya da çözeceğin bir sorun değil." Öfkem kabardı. "Bana psikopat eski sevgilinin hayatını mahvetmek için beni kullandığını söylüyorsun. Bana onun seni incittiğini söylüyorsun çünkü sen benimle birlikteydi. Bu da benim sorunummuş geliyorsa beni bağışlayın."

"Özür dilerim." Eli tekrar omzumu okşuyor. "Ryan, çok üzgünüm. Bunların hiçbirinin olmasını istememiştim. Ve sana asla söylemeyecektim-" "Ne?" Elinden uzaklaşıyorum. "O zaman planın neydi? Psikopat eski sevgilin benim yüzümden boşanmaktan vazgeçerken sen benimle yaşamaya, benimle flört etmeye ve beni delirtmeye devam mı edeceksin? Ne tür bir Bu nasıl bir plan böyle?"

"Benim bir planım yok!" diye ağlıyor. "Sen hayatını kalori hesabına kadar düzenleyen bir Başak burcusun. Ben gürültülü, kaotik ve yalnız kalmaktan korkan biriyim. Bu yüzden geldim. Bir planım yoktu, sadece yalnız kalmaktan çok korkuyordum. *Yine.*"

Kahretsin, kalbim onun için kırılıyor. Elimi ama o beni geri çekti.

"Orada bir saniye daha kalamazdım," diye devam ediyor. "Bu yüzden kendimi her zaman güvende hissettiğim tek yere, tek kişiye gittim. Rachel'ın evine geldim. Ama o artık evli ve öncelikleri farklı ve bunu onun için seviyorum," diye hızla ekliyor. "Ama çok korkuyorum. Troy'a boşanmak için yalvardım. Ona her şeyi vereceğimi söyledim. Her şeyi. İsteddiği kanıtı kullanabilir ve ben de bunu kabul ederim. Bunca zamandır seni aldattığımı söyleyeceğim. Seninle ya da herhangi biriyle. Mağdur taraf o olabilir. Hiçbir şeye itiraz etmeyeceğim. Sadece özgür olmak istiyorum."

"Tess, çok üzgünüm," diyorum tekrar ona uzanarak. "Lütfen, yardım etmeme izin ver

."

"Dinlemiyorsun," diye ağlıyor. "Ryan, seni kullanacaktım. Ben seni kullanarak. Bana bu kadar iyi davranmayı bırak!" Elimi tekrar yanıma bırakıyorum.

"Benden çok daha iyisini hak ediyorsun. Benim sana veremeyeceğim şeyler istiyorsun. Şu anda yapabileceğim tek şeyin almak olduğunu hissediyorum. Hayatta kalma modundayım ve seni de kendimle birlikte aşağı çekeceğim."

Sözlerini düşündüm. "Peki sen nasıl hayatta kalıyorsun? Burada, yani aramızda ne olmasını umuyordun?"

Bakışlarımı tutarak derin bir nefes alıyor. "Troy'u kızdırmak için seni kullanmak niyetindeydim. Beni seninle yaşarken bulmasını istedim," diye itiraf ediyor. "Bana dokunduğun, beni öptüğün ve beni becerdiğin fikrinin - doğru olsun ya da olmasın- aklından çıkmamasını istedim. Ve bana sertçe saldırmasını istedim. Tüm hayatımı yakmasını istedim. En azından o zaman hayatta kalan parçalarımın güçlü olduğunu bilirdim. Ve o parçalarla nihayet yeniden başlayabilirdim."

Bu bir kerede işlenmesi gereken çok fazla bilgi. Üstü açık bir arabanın içinde araba yıkamadan geçmiş gibi hissediyorum. Kızgınım, incindim ve kafam çok karışık. "Beni kullanıyor muydun?"

Başını sallıyor.

"Ve hala beni kullanıyor musun?"

Başını iki yana sallar. "Hayır, şimdi yapamam." "Neden?"

"Nedenini biliyorsun."

" de söyle," diyorum, ihtiyaç duyarak.

Bakışlarımı tutuyor ve orada öyle bir acı, öyle bir yalnızlık ve teslimiyet görüyorum ki. "Çünkü sen benim arkadaşımısın. Ve ben arkadaşlarımı kullanmam."

Evet. Arkadaşlar. Bunu göreceğiz.

R yan eve dönüş yolculuğu boyunca arabada sessizdi. Sahilden ayrıldığımızda ikimizin de canı dondurma çekmiyordu. Sonra başladı Arabaya bindiğimiz anda yağmur yağmaya başladı. Şimdi bu bunaltıcı sessizlikte oturuyorum, tek ses ön cam sileceklerinin hafif gıcirtısı ve yağmurun çatıdaki yumuşak pıtırtiları.

Bu geceyi onun için mahvetmekten nefret ediyorum. Onu kutlamamız gerekiyordu, saçmalıklarımı tekrarlamamız değil. Ama onu öpmek istedim, onun da beni öpmek istediğini biliyorum ve göğsümde bir filin ağırlığı varken oraya gidemezmişim gibi hissettim. Sırlardan nefret ederim. Bu konuda hiç iyi değilim. Ve insanları kullanmam. Ryan'ı kullanmayı düşünmek bile yeterince ihanet gibi geliyor -arkadaşım olarak ona, kendime ve ilkelerime.

Gerçeği yüksek sesle itiraf ettiğimde kendimi iğrenç hissediyorum, sanki tüm negatif enerjiyi temizlemek için bir duşa ihtiyacım varmış gibi. Ama bilmeyi hak ediyordu ve boktan zamanlamama rağmen ona söyleme kararımın arkasındayım. Şu anda vermesi gereken kararları vermeyi hak ediyor.

Bizi eve kadar götürüyorum ve arabayı park ederken neredeyse rahatlayarak inliyorum. Kapılarımızı aynı anda açıp dışarı çıkıyoruz. Sert yürüyüşüyle ön kapıya doğru ilerliyor, cebinden çıkardığı anahtarlar şingirdiyor.

Elimde ıskartaya çıkmış topuklu ayakkabılarımla sözsüzce arkasından gidiyorum. Verandanın ışığıyla gölgelenen bedenine bakıyorum. Bir daha hiç konuşmayacak mıyız? Sessiz kalmak bir İkizler için ölümden beter bir kaderdir.

Kapıyı açıyor ve geri çekiliyor, sözsüz bir şekilde beni içeri almak için işaret ediyor.

Oh, siktir et. Doğruca odama gideceğim ve o büyük küvette banyo yapacağım. Sonra kafamı suyun altına sokup çılgılık atacağım. Hiçbir şey söylemeden geçip gidiyorum. Arkamdan kapı kapandı. Sürgü tıkırdıyor.

"Tess."

Duraklıyorum, kalbim boğazımda, adımın dudaklarından döküldüğünü duyuyorum. Tek bir kelime. Yavaşça döndüm. Hâlâ kapıya bakıyor, bir elini kapıya dayamış. "Ne?"

O da dönerken eli yanına düşüyor, ateşli bakışları bir bakışıyla beni ateşe veriyor. Anahtarlar gürültülü bir takırtıyla elinden yere düşüyor. "Kullan beni."

"Ne?"

"Beni duydun."

Ağzım aniden kurudu. "Ryan-"

"Ama oyunun kurallarını değiştiriyoruz," diyor bir adım daha yaklaşarak. "Eski kurallara göre beni eski sevgilini kışkandırmak için kullanıyordun. Siktir et onu," diye , gözleri öfkeyle parlıyor. "O senin değerli zamanının bir anını bile hak etmiyor Bu oyunu yeni kurallarla oynuyoruz. Aslında sadece bir tane var: Kendini iyi hissetmek için beni kullan."

Kalbim küt küt atıyor. "Ryan, bu..."

Bir adım daha yaklaşıyor, iki eli de toz mavisi kazağının altına gidiyor. Kazağı çıkarıp yere bırakıyor, sarı bukleleri karıştırıyor. "İyi hissetmek istiyor musun, Tess?"

"Seni incitmek istemiyorum," diye itiraf ediyorum.

Elleri gömleğinin düğmelerini yukarıdan aşağıya doğru ilikleyerek bronzlaşmış göğsünü ortaya çıkarıyor. "Kukunun dişleri var mı? Daha önce hiç hissetmemiştim... Keşfetmek için fazla zamanım olduğundan değil."

Gülmemek için dudağımı ısırıyorum. Bu çılgınlık. Bu çok büyük bir hata. "Hayır, dişleri yok."

"Güzel, çünkü seni dilimle tatmak istiyorum ve tek parça halinde hayatta kalmak istiyorum," diyor gülümseyerek.

"Ryan-"

Durdu, yeşil gözleri bana kilitlendi. "Eve dönerken tek düşündüğüm o elbisenin içinde ne kadar güzel olduğun ve seni onunla ne kadar çok becermek istediğimdi."

Ve Şimdi kalbim durdu. Düşünemiyorum. Düşüncelerimi tutamıyorum. Sadece hissedebiliyorum. Ve hissettiğim Şey derin, acılı bir istek duygusu.

Gömleğini pantolonundan sıyırıp çıkarıyor ve bana karın kaslarını gösteriyor. Sonra bilek düğmelerini açarak seksi bir erkek hareketi yapıyor. Kahretsin, kol düğmelerini açan bir erkeğe karşı zaafım var. Muhtemelen bir erkeğin gardırobundaki en seksi . Ryan kol düğmesi takmıyor ama görüntü aynı ve kedicik resmen mırıldanıyor.

Gıcır gıcır beyaz gömleğini omuzlarından indiriyor ve Şimdi sadece kot pantolonu ve ayakkabılarıyla duruyor. Bu sahil köpeği hiç de kaybolmamış. Bu gece nereye gideceğini *çok* iyi biliyor.

Tam önümde duruyor, uzanıp dokunabileceğim kadar yakınımda. "Kurallar basit: Bizler iyi hissetmek için sevişen arkadaşlarız. Daha fazlasını teklif edemezsin. Daha fazlasını almayacağım. Sana arkadaşın olarak yüzümde orgazm olmak isteyip istemediğini soruyorum. Evet dersen, *SOA*'nın hangi bölümünü izleyeceğimizi seçmene bile izin veririm."

Aman Tanrım, ben öldüm. Tess burada yatıyor, çok fazla cinsel gerilimden öldü.

"Seni incitmek istemiyorum," diye tekrarlıyorum. "Dizini," diye ekliyorum, aşağı bakarak.

Bir elini uzatıyor, yüzümü yukarı kaldırırken parmakları çenemin altında nazikçe duruyor. "Sana bir teklifte bulundum. Haydi, Avukat Tess. Bunun senin için bir ön sevişme olduğunu sanıyordum," diye ekliyor alaycı bir gülümsemeyle. "Şartlar senin anlayabileceğin kadar basit, değil mi? Orgazm, sonra *SOA*."

"Bu çılgınlık," diyorum yüksek sesle. Debriyajım hâlâ kolumun altında, atılmış topuklu ayakkabıları elimde.

"Evet ya da hayır, Tess."

Bakışlarını tutarak boştaki elimi kaldırıyorum ve parmaklarımanın ucunu bileğinden dirseğine kadar teninin üzerinde gezdiriyorum. Çenesini sıkıp kendini tutarken yüz ifadesinin ısınmasını izliyorum. Beni istiyor. Bana dokunma, beni memnun etme ihtiyacıyla yanıp tutuşuyor. Bu kaçınılmaz, değil mi? Merkür'ü suçluyorum. Başak ve İkizler, her zaman çarpışmamız gerekiyordu.

Topuklarımı bırakıyorum ve nereye düştüklerini umursamadan yere tutunuyorum. "Evet."

Aramızdaki sıcak boşluğa söylenen yumuşak onay kelimem, saman yığınının üzerine yanan bir kibrit gibi düşüyor. Tutkumuzun alevleri patlıyor ve sonra birbirimizin kollarındayız. Vücutlarımız birbirine yapışıyor ve o bir küfür mırıldanarak inliyor. Çenemdeki eli enseme dolanıyor ve geri çekiliyor.

Başım, parmakları saçlarımı kazıyor. Çekişinin o lezzetli acısını hissediyorum ve dudaklarım onun için ayrılıyor. İhtiyaç dolu ağzını benimkine çarpıyor.

Daha giriş kapısını bile geçemedik. Burada duruyoruz, birbirimize dolanmışız, ellerimiz dokunmak ve okşamak için hararetle çalışıyor. Onu kollarımda seviyorum. Güçlü ama nazık, elleri beni gitmemi istediği yere yönlendiriyor. Onunla birlikte akıyorum, ellerimi kalçalarına doğru indiriyorum, böylece yüzümü kavrayabiliyor. Sonra elleri aşağıya iniyor, parmak uçları açıkta kalan göğüslerimi okşuyor, sonra da tülün üzerinden onları avuçluyor.

"Bu gece dışarı çıkmak bile istemedim," diyor dudaklarıma karşı. "Bu elbiseyle seninle kanepede oturmak ve yanakların bu kirazlar kadar parlak olana kadar seni becermek istedim."

"Tanrım, yap şunu," diye inliyorum, öpüşmemizi kesip davet için boynumu geriye doğru eğiyorum.

Onu alıyor, açık ağzını ateşli tenime batırıyor. Emiyor ve nabız noktamı okşuyor, his doğrudan vücuduma yayılıyor ve beni klitorisimden vuruyor. Bir ürpertiye bastırıyorum, parmak uçlarımı kot pantolonunun üst kısmında gezdiriyorum, ta ki parmak uçlarımı içeri sokup sert kıcını avuçlayana kadar.

İnliyor, yüzünü aşağı indirip göğüslerimin kabarıklığını öpüyor. "Seni tekrar tatmam gerek. Tess, tatmak istiyorum-"

"Yap," diyorum tekrar.

Üçüncü kez söylenmesini beklemeden beni kollarımdan kavırıyor ve duvara doğru itiyor. Kalçalarıyla içime bastırıp bir başka şiddetli öpücükle tüm havamı alırken nefesim kesiliyor, başım çarpıyor. Tırnaklarımı kafa derisinde gezdirirken ellerim saçlarına gidiyor, bu da bana bir onay iniltisi kazandırıyor.

"Bacaklarını aç," diyor dudaklarıma karşı. Sağ eli aşağı iniyor ve elbisemin altındaki tülü okşuyor.

Ağırlığımı değiştiriyorum, o da değişirken duruşumu genişletiyorum, eli için yol açarken kalçası benimkine bastırıyor. Ereksiyonunun sert uzunluğunu hissedebiliyorum. Ona dokunmak istiyorum ama o sadece benim zevkime odaklanmış görünüyor ve ben asla şikâyet edecek biri değilim.

Öpüşmemizi kesiyor, nefes nefese kaldığımızda alnını şakağıma bastırıyor. "Senin rengin ne-" Kıpırdamadan duruyor ve ben nedenini biliyorum. Parmaklarının çıplak amımın üzerinde gezindiğini hissettiğimde Cheshire Kedisi gibi gülümsüyorum. Vücudu sımsıkı sarılıyor. "Tess... lanet olası külotun nerede?"

Ona sahte bir masumiyetle bakarken ses tonu içimi titretiyor. "Bu kıyafetle ihtiyacım olduğunu düşünmemiştim."

Beni tekrar öpmek için eğiliyor ve inleme ile hırlama arasında bir sesle alt dudağımı ısıtıyor. "Beni burada öldürmeye mi çalışıyorsun?"

"Hayır, bana söz verdiğin o dil darbesini almaya çalışıyorum," diye takılıyor. "Kahretsin, baş belasısın," diyor dudaklarıma karşı. "Beni deli ediyorsun."

Konuşurken elini çeviriyor ve amımın üzerine sürterek beni avuçluyor.

Nefes nefese kalçalarımı öne doğru bastırıyorum, daha fazla sürtünme için çaresizim.

Parmakları kaygan kıvrımlarımın arasına giriyor. "Tanrım, Tess, çok ıslaksın."

Dudağımı ısıtıyorum, başımı geriye atıyorum ve onun bana dokunduğu hissine kapılıyorum. Klitorisimde daireler çiziyor ve sıcaklığı kalçalarımın doğru yayıyor. Boğazımda alçak sesle mırıldanıyorum. "Bu iyi hissettiriyor."

Parmaklarını tekrar içime daldırıyor, klitorisimi kızdırmak için daha fazla uyarılmamı sağlıyor. "Nelerden hoşlanırsın?" diye soruyor, boynuma öpücükler kondurarak. "Seni ne iyi hissettirir?"

"Kulaklarımın öpülmesinden nefret ederim," diye itiraf ediyorum, omzuma kondurduğu mükemmel öpücükler dikkatimi dağıtıyor. "Ve ayaklarıma ellerin dışında bir şeyle dokunmaya cüret etme."

"Aynen." Kulağımdan kaçınarak boynumu öpüyor. "Benim için ayak yok. Sert pas. Ve beni gıdıklama da."

Kollarında kıpırdamadan duruyorum, gözlerimi açıp ona bakıyorum. O da hareketsiz kalıyor, parmakları hala içimde.

"mı?" Gülümsememi bastırmak için savaşıyor kaşlarını kaldırarak söylüyorum.

"Evet, bir kız bunun ön sevişme olduğunu düşündü," diye yanıtlıyor.

"Bundan nefret ettim."

Gülüyorum. "Anlaşıldı. Hey, Ryan?"

"Hmm?"

"Amımla oynamaya devam et."

"Evet, hanımefendi," diye alay ediyor ve ben kahkahalarla gülüyorum. Zihnim anında sahilde tanıştığımız ve bana o lanet futbol topuyla vurduğu günün görüntüleriyle doluyor. O zaman da bana 'hanımefendi' demişti ve Rachel'la ben onunla dalga geçmiştik.

Parmakları ve başparmağıyla beni çalıştırırken, içime pompalamak ve muhtaç klitorisime masaj yapmak arasında gidip gelirken, sıcaklık dalgalarının üzerimden geçmesine izin vererek duvara yaslanıyorum. Harika hissettiriyor ama daha fazlasına ihtiyacım var. Bir öpücük daha çalarken ellerimi saçlarında gezdirerek iç geçiriyorum. "Bu harika hissettiriyor... ama sanırım boşalmak için ağzına ihtiyacım olacak."

"Başka bir şey söyleme," diye cevap veriyor, iyi olan dizinin üzerine çökmeden önce dudaklarımı gagalıyor, kötü olanı dizliğinin içinde bükülüyor.

"Ryan," diye bağıyorum, omuzlarını çekmeye çalışarak. "Hayır-kanepeye ya da yatağa gidelim ya da-"

"Bütün bir gece bu elbisenin içinde sana katlanacağımı ve bu halinin tadına bakmayacağımı sanıyorsan, delirmişsin sen," diyor, tülü iki eliyle çoktan toparlamış.

"Ama-"

"Kadın, bırak çalışayım," diye bağıır. "Seni kanepeye götüreceğim ve orada işini bitireceğim. Ve eğer çok iyiysen, yatakta da bitirebiliriz. Ama tam anlamıyla susuzluktan ölmeden önce seni burada, hemen şimdi tadacağım. Şimdi bacaklarını aç ve bir şeye tutun."

Bir elimi uzatıp konsol masasının kenarına uzanırken kulağa gülümsüyorum. Ryan tül eteğin altına doğru eğilip bağıını kirazlarla süslü pembe kumağıın altında kaybedince nefesim kesiliyor ve masayı sıkıca kavıyorum.

"Ryan-"

Aç bir iniltiyle yüzünü amıma bastırıyor ve ben eriyorum. Daha ağzıyla bile dokunmamıştı ama parmakları hâlâ klitorisimde çalışırken kalçalarım ve karnıma öpücükler kondururken bacaklarım jöle gibi oluyor.

İki parmağıyla beni ayırdığını ve dilini klitorisime değıdirdiğini hissettiğimde tekrar nefes alıyorum. "Oh-fuck," diye inliyorum, ağırlığımı değıştiriyorum. Enfes bir sıcaklık içimde yanıp sönüyor ve anında daha ıslak hissediyorum. Sonuna kadar beni damlatacak. Sadece boşalacak kadar rahatlayabilmek için dua ediyorum.

Amıma karşı mırıldanıyor, diliyle alay ediyor, yarığım boyunca yalamak için beni daha geniş açıyor. "Tadın çok güzel," diyor, nefesi tenime karşı sıcak.

Bir elimle konsol masasını kavrarken diğel elimi eteğimin tülünün altına gizlenmiş olan başına doğru indiriyorum. "Tanrım, bu çok iyi hissettiriyor," diyorum, başımı arkaya eğerek.

Sağ eli ağzıyla oynayabilmek için beni açık tutmaya devam ediyor. Sol eli kalçamda izler bırakıyor, kıcıımı sıkımak için etrafımda dönüyor. Elini çeviriyor, orta parmağı beni delip geçerken işaret ve yüzük parmağı klitorisimi emerken beni açık tutuyor.

"Siktir-tanrım-" Sabit durmaya çalışıyorum. Kalçalarım öğütmek istiyor. Daha fazla sürtünme istiyorum. "Ryan, bebeğim, lütfen..."

"Neye ihtiyacın var?"

"Daha fazla."

Amımı bir kez daha öpüyor ve sonra eteğimin altından sıyrılıp ayağa kalkıyor. Ellerim göğsünden karnına doğru ve onu daha da yaklaştırıp başımı yukarı kaldırarak davet ederken kot pantolonunun üzerine iniyor.

Eğiliyor, parlak dudakları beni öpecekmiş gibi aralanıyor. Kendini hatırlayınca duraklıyor, nefesini içine çekiyor, gözleri bana kilitleniyor. "Sorun olur mu? Seni öpebilir miyim?"

Sırıyorum, ona daha iyi ulaşabilmek için ayak parmaklarımın üzerinde yükseliyorum. "Ben biseksüelim, unuttun mu? Ben de amcığın tadını seviyorum."

Beyni bu yeni bilgiyi işlerken kısa devre yapıyor ve sonra gözlerinde bir açlık parıltısıyla gülümsüyor. "Siktir, bunu hayal etmek neden bu kadar ateşli?"

Gülüyorum, dudaklarındaki tadı öpüyorum. "Hadi kız kıza aksiyona geçelim. Şu anda beni bitirmeni istiyorum Ryan."

Elini saçlarıma daldırıyor ve öpüşmemizi kesmek için beni geri çekiyor. Bana bakarken ikimiz de nefessiz kaldık. "Kanepeye git."

Gitmeme izin veriyor ve ben de onun etrafından dolanıyordum, oturma odasına doğru yürürken eteğimin tülü sallanıyor, hevesli yavru köpeğim de peşimden yürüyor. Aramızdaki kimyayı da seviyorum, doğal itme ve çekme. Baskın ama duyarlı, meraklı, düşünceli. Seksi bir sohbele dönüştürüyoruz ve tüm sohbetlerimiz gibi bu da kolay ve doğal geliyor. Sanki birbirimizin dilini konuşmak için yaratılmışız.

Sandalye ile sehpanın arasından geçip kanepeye doğru ilerliyorum. Üzerine çöküyorum ve o da hemen ardından bana dönüyor, elleri eteğime gidiyor ve tülü tekrar toparlıyor.

"Arkana yaslan," diyor dudaklarıma karşı, hâlâ öpücüklerle beni kızdırıyor. "Bacaklarını benim için aç. Hızlı mı yoksa yavaş mı gitmemi istersin?"

Bacağımı yukarı doğru bükmememe yardım ederken ben de kanepenin ucuna doğru geriye doğru kayıyorum. Bileğimden tutarak beni yönlendiriyor, bacağımı kanepeye yaslıyor, böylece açık uyluklarımın arasına oturuyor. Diğer bacağım kanepenin kenarından düşüyor, ayağım yerde düz duruyor.

Bana gülümserken elleri çıplak dizlerimi yumuşatıyor. "Bu eteği benim için kaldır. Beni nerede istediğini göster."

Onun sessiz, otoriter ses tonuna bayılıyorum. Çok metodik, çok sabırlı. Bu beni tamamen ediyor. Kalçalarımın etrafındaki tülü tutup yukarı doğru kısıyorum,

Kalçalarımı ona açtığımda etrafımda biriken ipeksi akışı seviyorum.

Elleri açıkta kalan tenimin her santiminde yükseliyor, parmakları kalçalarımın ulaşana kadar bana doğru yayılıyor. "Güzel," diyor, bakışlarını vücudumdan aşağıya, kızarmış yüzümden amıma indirerek.

Bir elimle tülü tutarken diğer elimi bacaklarımın arasına daldırıp parmaklarımı giriÇime sokuyorum. Ryan gözlerinde açlıkla kendime dokunuşumu izlerken iç çekip yastığa yaslanıyorum.

"Çok güzelsin," diyor.

Kalçalarımı kıvrıp kendimi ona doğru açarken arzum içimde birikiyor. Onun odaklanmış ilgisinin tadını çıkarıyorum. Hiçbir şeyi kaçırmıyor.

"yavaştan mı hoşlanıyorsun?" diyor, klitorisimi okşamamı izlerken.

"Bazen," diye cevap veriyorum, iki parmağımı tekrar içeri daldırarak. "Ve bazen sert ve hızlı seviyorum. Sikilmek hoşuma gidiyor Ryan. Sürtünmeyi ve bir erkeğin vücudunun üzerimde olmasını, beni ağırlaştırmasını, bana sahip olmasını seviyorum." Yüz ifadesini izliyorum ve konuşmaya devam etmemi istediğini biliyorum. O benim işlemcim, planlayıcım. Bütün bunları kaydediyor.

Gülümsüyorum, eline uzanıyorum. "Ben klitorisimi okşarken sen de amımı sik."

İki parmağını içime sokarken sol eliyle kalçamı sıkıca tutuyor ve parmaklarını iç duvarıma sürtmek için elini kıvrıyor. İkimizin ellerinin üzerimde birleşmesi beni mutluluğa sürüklüyor. Evet, bu. Bundan daha fazla. Sonra dili. Sonra coşku.

"Başka ne var?" diye soruyor.

"Köpek stilini severim," diye cevap veriyorum. "Ve anal-oooh, ve anal ile köpek stili. Siktir, bu harika. Özellikle de kıcımdaki oyuncak vızıldarsa."

Bana göz kırpmıyor. "Kıçında oyuncak sever misin?"

Gülümsüyorum, parmaklarımı onunkilere değdirmek için aşağı indiriyorum. "Mhmm. Oyuncaklara bayılırım. Geçen gece koleksiyonumu görmedin mi?"

"Yaptığımı biliyorsun," diye cevap veriyor, bakışları amıma kilitlenmiş.

"Mhmm. Hiçbir şeyi kaçırmıyorsun." Sırtımı biraz eğerek Ryan'inkiyle birlikte iki parmağımı sokuyorum, dolgunluk hissini seviyorum.

"Siktir," diyor parmaklarını hâlâ içimde tutarak.

"Oyuncaklar harika," diye devam ediyorum, orgazmımın derinliklerine gömülerek. "Sana tamamen yeni hisler yaşıyorlar. Ama bunu sana söylememe gerek yok, değil mi?" Vücudumun aşağısından ona bakıyorum, bana bakmasını istiyorum. "Oyuncakları da sevdiğini söylemiştin."

Bir süre sessizlikten sonra küfür edip çekiliyor, parmakları amımdan kurtuluyor. "Siktir," diye mırıldanıyor, arkasına yaslanarak. "Yalan söyledim,

Tamam mı?"

Yüz hatlarımı kontrol ediyorum. "Yalan mı söyledin? Ne hakkında?"

"Daha önce hiç oyuncak kullanmadım. Bu hiç açılmadı," itiraf ediyor, yanaklarını hafif bir kızarıklık kaplıyor.

"Biliyorum," diye cevap veriyorum.

Bana sertçe baktı. "Ne? Nereden biliyorsun?"

"Çünkü insanları okumakta iyiyimdir," diye cevap veriyorum. "Söylediğin anda yalan söylediğini anladım. Ama bir ara oyuncakları denemek ister misin? Kışında titreşimli bir dildo varken bir kızı köpek stili sikmenin hayatını değiştiren büyüsünü öğrenmek ister misin?"

"Tanrım," diyor gülerек ve başını sallayarak bakışlarını kaçırıyor. "Sen benim için çok fazlasın."

"Oh, şimdi böyle söyleme, köpekçik. Daha yeni başlıyorduk."

Bakışları tekrar bana yöneliyor. "Şu 'köpek yavrusu' saçmalığına bir son verecek misin?"

Sırıtiyorum, elim tekrar klitorisime gidiyor. "Sana böyle hitap etmeyi bırakmamı ister misin?"

Bir saniye düşündükten sonra o da sırtıyor. "Hayır. Ama sadece ikimizin arasında, tamam mı?"

"Tamam. Bu da sadece ikimizin arasında kalabilir mi?" Kaşlarını kaldırıp bana baktı.

"Ne kalabilir mi?"

Bakışlarını tutuyorum. "Aslında senin aletini ağzımda istiyorum. Troy'a beni canavar sakinle boğduğunu ve dölünle boğduğunu söyledim. Bunun doğru olmasını gerçekten çok isterim. Bu gece çıkmam gereken yolculuk buymuş gibi geliyor."

Şimdi sırtan o. "Ona aramızda böyle bir şey olduğunu mu söyledin?"

Başımı salladım.

Tekrar düşünür. "Bir yalanı yaşamana izin , değil mi?" "Aynen öyle düşünüyorum."

Açılmış bacaklarımın arasına eğiliyor, ağırlığını bana doğru bastırırken kolunu kanepenin arkasına dayıyor. Dudaklarımız nazik bir öpücükle birbirine değecek kadar doğruluyorum. Önce geri çekiliyor ve dudaklarıma karşı konuşuyor, "Ama önce yüzüme boşalana kadar amını yiyeceğim."

Ben Tess'e bu treni sapıklıklardan ya da vızıldayan popo tıkaçlarından bahsederek raydan çıkarma şansı vermiyorum. Onun boşalmasını istiyorum ve ağızımda istiyorum. Hissettiriyor

Sanki vücudum açlıktan titriyor, sanki energonu azalmış bir Transformer'ım ve o da benim kaynağım. Daha fazlasına ihtiyacım var. *Ona* ihtiyacım var.

Sadece mutfağın ışığı yanıyor. Yumuşak beyaz ışık kanepenin arkasına vuruyor ve onu çoğunlukla gölgede bırakıyor. Ama yeterince iyi görebiliyorum. Bacaklarının arasında dirseklerimin üzerine çöküyorum, yüzümü parlayan amının üzerine indirirken ellerimi kullanarak kalçalarını aralıyorum. Dudaklarını ayırarak klitorisini ortaya çıkardım ve üzerine biraz hava üfledim.

Titriyor, kalçalarını kavislendirirken uylukları boyunca tüyleri diken diken oluyor. "Beni yalvartma," diye fısıldıyor, sesinde öyle bir ihtiyaç tonu var ki.

Sıcak nefesim amının üzerinde dolaşana kadar alçalıyorum. Dilimi emerek klitorisinin üzerine bir topak tükürük bırakıyorum. Parmağımla ovuyorum, onu ıslatan ben olduğum için seviniyorum.

"*Ryan-tanrım-*"

Daha fazla zaman kaybetmeden ağızımı klitorisinin üzerine bırakıp emiyorum. Bu açı, dizlerimi duvara dayamaktan çok daha kolay. Kalçalarını açmak için kaldıraç gücümü kullanıyorum, her yerini emiyor ve alay ediyorum.

Elleri başımı tutuyor, parmakları saçlarımı kazıyor ve ben buna bayılıyorum. Onu öğrenirken klitorisine karşı inliyorum, dilimi onun girişinde araştırıyorum.

"Evet," diye pantolonunu indirdi. "İşte. Sik beni. Lütfen, lütfen, sik beni-"

Yalvarması beni vahşileştiriyor. Dilimi içine daldırıyorum, gidebildiği kadar derine, beni çevreleyen sıcaklığını hissetmeyi seviyorum, elleri başımı sıkıca tutuyor. Kendi kalçalarını çalıştırmaya, ağızma doğru itmeye başladığında, gidici olduğumu biliyorum. Tadı çok güzeldi ve bunu çok uzun zamandır istiyordum.

"Tam oradayım," diye ağlıyor. "Parmaklarını içime sok. Klitorisimi em. Ellerine boşalmak istiyorum."

İsteddiği gibi ayarlıyorum, üç parmağımı içine sokuyorum ve vajinal duvarı boyunca yukarı ve içeri bastırana kadar onları döndürüyorum. Klitorisini kızdırıyorum, dilimi aşağı yukarı oynatıyorum, ona karşı mırıldanıyorum.

Sonra aynı anda üç şey oluyor: Elleri saçlarımı sıkıyor, kalçaları yüzümü sarıyor ve amı nabız gibi atıp parmaklarımı sıkıyor. "Ahhh-Ryan-" diye çığlık atıyor, vücudu yarım bir kıvrımla öne doğru eğiliyor. Orgazmını ondan alıyorum. Bedenini ve ruhunu ondan koparıyorum. Titreyen, zonklayan her anını sahipleniyorum, başından sonuna kadar içime çekiyorum.

Bir iniltiyle minderlere yaslandığında, uyarılmışlığı parmaklarımı kaydırıyor, avucumda biraz birikiyor. Bir dinsiz gibi eğilip özünü tenimden höpürdeterek alıyorum. Tadı cennet gibi; tatlı ve sade, kavun suyu gibi.

Altımda ağırlıksız, hala yüksekliğinden aşağı iniyor. Ellerini kanepenin arkasına sarkıtırken elleri benden uzaklaşıyor. "Bu iyiydi," diyor hülyalı bir iç çekişle.

Üstüne eğilip ıslak parmaklarımı dudaklarına doğru kaldırıyorum. "Al bakalım, amcık aşığı," diye alay ediyorum. Gülümsemesini ve parmaklarımı ağızına alıp hevesle kendini tatmasını izlerken sikim seğiriyor. Boğazından küçük seksi bir ses çıkarıyor.

İnliyorum, sikim o ağzın tadına bakmak için ağrıyor.

Yumuşak bir sesle parmaklarımı bırakıyor, yüzünde uykulu bir gülümseme var. "Bu çok güzeldi Ryan. Teşekkür ederim."

Dizinin üstünü öperim.

"Sanırım şimdi senin sıran, değil mi?"

Elimi bacağında gezdiriyorum. "Yorgunsun, Tess. Sorun değil."

Kıpırdamadan duruyor, vücudunun aşağısından bana bakıyor.

"İstemiyor musun?" "Ben... hiç öyle bir şey demedim."

Yine de bu bir tuzak gibi geliyor. Bunu ne kadar istediğimi ona söylememe izin var mı? Ne düşündüğünü merak ederek ona doğru bakıyorum. O bakıyor.

sakin bir şekilde bana bakıyor, bekliyor. Kahretsin, bana söyletecek. "Ben... istiyorum."

"Ne istiyorsun Ryan?"

"Ağzını üzerimde istiyorum."

"Nerede?"

"Aletim."

Gülümsüyor. "Aynı olduğumuzu bilmek güzel. Nereye gitmek istiyorsun?"

Bu

mu Ona göz kırpıyorum. Bu bir numara mı? "Ben... sence benim bir omuz ?" aletim mi var yoksa

Bir şey mi?"

"Şu anda bunu konuşmak seni bu kadar strese soktu mu? Sana soruyorum.

"Evin neresinde aletini emmemi istiyorsun?"

Tanrım, tam bir aptalım. Bu ona 'hanımefendi' dediğimden daha kötü. . Bavullarını toplayıp Glossy Patty'nin canavar penisini emmeye gidecek.

"Hiçbir yere gitmiyorum," diye yatıştırıyor ve yemin ederim ki ESP'si var. Bunu birden fazla kez yaptı. "Tekrar deneyelim, olur mu?" diye teklif ediyor gülümseyerek. Doğrulup öne doğru eğiliyor, elleri çıplak omuzlarımda ve kollarımda geziniyor. "Burada, kanepede mi istiyorsun? Benimle birlikte dizlerimin üzerinde durmak ister misin? Duş-"

"İşte," dedim. "Ve dizlerinin üzerine çökmeni istiyorum." İkinci cümleyi yüksek sesle söylediğim için şaşkınlıkla göz kırpıyorum.

Bakışları arzuyla ısınıyor. "Evet, efendim."

Efendim?

Kanepeden kayarak sehpayı birkaç santim geriye kaydırırken iki elimi saçlarımda gezdirerek inliyorum. Önümde dururken elleri kolunun altındaki fermuara gidiyor. "Elbisenin büyük bir hayranı olduğunu biliyorum ama sadece kuru temizleme yapılabilir. Ayrıca, dizlerinin arasında çırılçıplak, sakin ağzımdayken zihnimde canlanan görüntü çok hoşuma gidiyor. Sakıncası var mı?"

Ona göz kırpıyorum, kıpırdamadan. Gerçekten beni öldürmeye çalışıyor. Buna ikna oldum. Ağzına boşalamadan hayatıma son vermek için bu sıradan edepsiz konuşmayı kullanacak. Bu onun ana planı olmalı... eğer plan yapacak türden bir kız olsaydı.

"I..." Bu kadar. gelenin en iyisi bu.

"Bunu hayır olarak kabul ediyorum," diyor flörtöz bir gülümsemeyle.

"Neden sen de daha rahat etmiyorsun? Ayakkabıları çıkar... ve diğer her şeyi de. Gerçi ben

külotunu çıkarmaman fikri hoşuma gitti. Soyunmamış ama açıkta duran bir erkeğin çok seksi bir yanı var."

Külotu çıkarmamamı mı istiyor? Tamamdır. Bu noktada, benden bir dalgıç maskesi ve kovboy şapkası takmamı isteyebilir ve ben de evet derim.

Sperry spor ayakkabılarımı tekmeliyorum, o fermuarı indirirken bakışlarım ona kilitleniyor. Sonra elbiseyi başının üzerinden çekip çıkarıyor, sandalyeye fırlatmadan önce pembe tül denizinde kayboluyor.

Önümde beyaz, askısız korse görünümlü bir sütyenle duruyor ve külot giymemiş. Üçgen şeklindeki yumuşak saçları az önce yalayıp yuttuğum amını işaret ediyor. İki eliyle arkasına uzanarak omuzlarını geriye atıyor ve sütyeninin kopçalarını açmaya çalışıyor. Birkaç dakika içinde klik sesiyle açıldı ve rahat bir nefes alarak sütyenini yere bıraktı.

"Vay canına, o ilk özgür nefes her zaman iyi hissettirir," diye hafifçe gülerek ofluyor.

Bakışlarım yüzünden vücuduna, şimdi korsenin desteğinden yoksun, doğal bir şekilde sarkan dolgun göğüslerine doğru ilerliyor. Kaburgalarında ve kalçalarının üzerinde tenini gölgeleyen soluk kırmızı çizgiler var. Dürtüyle uzanıyorum, parmaklarım sol kalçasının üstündeki kırmızı iz üzerinde nazıkçe geziniyor.

"Çabuk soluyorlar," diyor parmaklarını saçlarımda gezdirirken.

"Bu derinin işaretlenmesini istemiyorum." Sonra bakışlarımı ondan ayırmadan yukarı bakıyorum. "Canının yanmasını istemiyorum. Asla."

Bakışlarında bir yumuşaklık var. "Sen beni asla incitmezsin Ryan."

Boğazımdaki duyguyu yutuyorum. "Bunu bilmen benim için çok önemli."

"İstiyorum."

Ayağa kalkarken onu kendime çektim. Sonra tekrar öpüşüyoruz. Sanırım, bu noktada, her zaman öpüşmeliyiz. Öpüşen arkadaşlar. Ve sevişen. Ve belki de birlikte yaşamaya devam etmeliyiz.

Kotumun düğmesini gevşetirken dili benimkiyle dans ediyor. Göğüslerini avuçluyorum, sert meme uçlarının avuçlarımı sıyırması hoşuma gidiyor. Fermuarı indiriyor ve sonra parmakları boxer külotumun üst kısmına doğru ilerliyor. Elini aşağıya kaydırıp sert sikimi avuçlarken kalbim duracak gibi oluyor.

Parmakları shaftımın etrafını sararak beni kökten uca okşarken dudaklarıma karşı o inanılmaz seksi seslerden birini daha mırıldanıyor. Çekilirken alt dudağımı emiyor ve tüm duyularım artık onun eline odaklandığı için beni nefessiz bırakıyor.

"Benimle dalga mı geiyorun, köpekçik?" diye alay ediyor. "Lütfen bana bu aheseri bir kadını mahvetmek için nasıl kullanacağını bildiğini söyle."

"Sanırım," başarıyorum, beynim hâlâ tampon yapıyor.

Bana gülümsüyor, bağparmağı aletimin ucunu okėuyor ve dllerimi yayıyor.

"Siktir," diye inliyorum.

Bana gülümsüyor. "Bu oyunun tek bir kuralı var, hatırladın mı? İyi hissetmek. Seni çok iyi hissettirmeme izin ver, Ryan. Seni tatmak istiyorum... seni memnun etmek
-"

Onu ağzımla susturuyorum. Tek seçenek bu. Tüm kontrolümü kaybetmeden, onu bu kata srklemeden ve onu parçalara ayırmadan önce konuğmayı bırakmalı. Bir bakığla beni döndürüyor ve bir gülümsemeyle beni dığarı çıkartıyor. Bu kadın için ıldırıyorum.

ėimdiye kadar seks benim için hep prosedreldi. Drtlerim var ve onları tatmin ediyorum. Birlikte olduğum kadınların kendilerini iyi hissetmelerini istiyorum. İkimiz için de eğlenceli olmasını istiyorum. İkimizin de tatmin olmasını istiyorum. Ama esas olarak sadece çığlık atma dürtüsünün hafiflemesini istiyorum, böylece oyunuma yeniden odaklanabiliyorum.

Her zaman kontrol. Beden ve zihin.

Tess kollarımdayken, bu kontrolü hızla kaybediyorum. Kontrolü kaybetmek *istiyorum*. Onunla seks yapmak biyolojik hissettirmiyor. Drtleri tatmin etmek gibi hissettirmiyor. Ruhani bir his. Bir ėekilde birbirimize bağlıyız. Beni okuyor. Sanırım beni görüyor, ne sakladığımı görüyor. Meraklı olduğumu biliyor, daha fazlasını istediğimi biliyor. Bunu yapmama izin verir miydi? Ona tapmanın ne demek olduğunu keğfetmeme izin verir mi?

Kotumu sertçe ekiğtiriyor, böylece kalçalarımın ağağı dğyor. Sol tarafı dizliğime takılıyor. pğmemizi keserek bağını ağağı indiriyor, gėėm öpüyor, elleri kalçalarımı ve belimi yumuğatıyor. Tek dizinin üzerine çökene kadar vücudumu öpüyor, yüzü tam bzgl boxer külotumun önünde.

Ama dikkati aletimde değil. Daha ağağıya odaklanıyor, kot pantolonumu dizliğimin etrafından yavağa ağağı kaydırıyor. Eğilip açıkta kalan kalçama, tam dizliğin st kısmına küçük bir öpücük konduruyor.

Dizlerinin üzerinden bana bakıyor. "Neden oturmuyorsun? Rahatına bak."

Kot pantolonumu çıkartıp kanepeye oturuyorum, bacaklarımın arasını açarak öne doğru ilerlerken bakığlarım ona kilitleniyor. Aralarına yerleğiyor, nazik elleri kalçalarımı okėuyor.

"Aletini çıkar Ryan. Kendine nasıl dokunmayı sevdiğini göster bana. Seni oynarken izleyeyim."

Ellerimi külotuma götürüp kalçalarımın altına aşağı çekerek aletimi serbest bıraktığımda nefessiz kalmıştım, onun ilgisini arzuluyordum.

Ateşli bakışları beni içine alıyor, kıvrılmış külotumdan aletime, göğsümden yüzüme kadar iz sürüyor. "Bir kral gibi görünüyorsun," diyor, gözlerinde istek parlıyor. "Bu halinle o kadar güzelsin ki, tahmin bile edemezsin."

"Benimle böyle konuşmaya devam edersen bu iş başlamadan biter," diye uyarıyorum.

Gülümsüyor. "Övgüden hoşlanıyor musun, köpekçik?" Elleri kalçalarımın üzerinde dans ediyor, parmak uçlarının yumuşaklığı ile tırnaklarının keskinliği arasında gidip geliyor. "Bence sen benim için mükemmel olabilirsin," diye devam ediyor. "Çok tatlı, iyi bir çocuk. Bence seninle konuşmamdan hoşlanıyorsun. Düşüncelerimi yüksek sesle anlatmam hoşuna gidiyor. Şu anda ne düşündüğümü bilmek ister misin?"

Yutkunuyorum. "kalabilecek miyim?"

Başını eğip iç uyluğuma öpücükler konduruyor. "Yüzün amıma gömülüyken ne kadar güzel göründüğünü düşünüyorum. Diz çökmüş bir erkeğin partnerinin zevkini ortaya çıkarmasından daha güçlü bir şey yoktur." Konuşurken elini sağ uyluğumda gezdiriyor ve sikime gelmeden hemen önce duruyor. "Sana kendine dokunmanı söylemiştim," diyor, ses tonu sert. "Elini becerirken seni izlemek istiyorum."

Ellerim şu anda iki yanımda yayılmış, sanki bir depreme hazırlanıyormuşum gibi kanepenin minderlerine dayanmış durumda. Sağ elim robot gibi hareket ederek sikimin etrafını sarıyor ve gözlerim ona kilitlenmiş bir şekilde kendimi okşuyorum.

"Şu haline bak." Elimin aşağı yukarı inip kalkmasını izliyor. "Nasıl bir his?"

"Elim sertmiş gibi," diye cevap veriyorum sıkılmış dişlerimin arasından.

Üzerime eğiliyor, yüzü aletimin üzerinde süzülene kadar bacaklarımın arasına bastırıyor. Tek gördüğüm kırmızı buklelerden oluşan bir deniz. Soğuk bir damlanın aletimin tepesine değdiğini hissedince irkiliyorum.

"İçine sok," diyor. "Seni ıslak istiyorum."

Aletimi okşuyorum ve inliyorum, tükürüğünü ucumun üzerinde gezdirirken başım kanepeye yaslanıyor. Tüm vücudum boşalma ihtiyacıyla yanıp tutuşuyor.

Henüz değil. Çok erken. . Kontrol.

Bunu iki kez daha yapıyor ve çok geçmeden sikim kökünden ucuna kadar tükürüğüyle kayganlaşıyor. Arkasına yaslanıp beni izliyor, yüzümden göğsüme, sikime, kollarıma bakarken bakışları tüm beni içine alıyor. İzlediği her an çaresizliğimin arttığını hissediyorum.

"ağrıyor mu?" O ela gözler kontrolümü kaybetmemi izliyor. "Evet," diye inliyorum.

"Ağzımı istiyor musun, Ryan?"

"Evet."

"Hızlı mı istersin yavaş mı?" diye dalga geçiyor, benim kelimelerimi kullanarak. "İkisini de."

"Saçımı tutmama yardım eder misin? Biraz sert olman umurumda değil" diye ekliyor. "Hava almaya ihtiyacım olursa bacağına iki kez dokunacağım, tamam mı?"

Vay anasını. Hava almak için mi?

Parmaklarını buklelerin arasından geçirip başının tepesine doğru çekerken iki elini de saçlarına götürüyor. Bu hareket dolgun göğüslerini çıkarıyor, diri meme uçları tam bana dönük. Ben bir kralşam, o da bir kraliçe. Kendine güveniyor. Ne istediğini çok iyi biliyor ve ben de ona izin vereceğim.

Bir eliyle saçlarını yukarı kaldırıyor, dizleri kanepenin tabanına değene kadar bacaklarımın arasına bastırıyor. Serbest eliyle kalçama dokunuyor, ben de biraz kaykılıp minderlere yaslanıyorum. "Saçımı al Ryan," diye yönlendiriyor.

Sol elim onun tepesini sarmak için yukarı kalkıyor. Elini dışarı çıkarıyor ve şimdi saçlarını geriye doğru tutuyorum, böylece aletimde boğulabiliyor. Çaresizlik içinde seğiriyor, onun için hazır. Elleri bir kez daha kalçalarımı yumuşatıyor ve sonra beni dibimden tutuyor, dili ucumla alay ediyor. Islak ağzı ucumu emerken inliyorum, gözlerim sımsıkı kapalı. Bunun sadece bir şaka olduğunu biliyorum. Daha yeni başlıyor. Biraz daha ağzının içine alırken bir küfür mırıldanıyorum.

"Siktir, bu iyi hissettiriyor." Şimdi iki elim de saçlarında, o sallanırken başını destekliyor. Emiyor ve dilini oynatarak alay ediyor.

"Mmm..." Ucuma doğru mırıldanıyor ve titreşimlerin içimden omurgama doğru fırladığını hissediyorum. "Tadın güzel. Bana daha fazlasını vermeni istiyorum. Bana her şeyi ver. Yutuyorum."

Aman Tanrım, konuşmayı kesmesi lazım.

Ayrıca, hiç durmasa iyi olur.

İkisi de.

İkisi de değil.

Düşünemiyorum amına koyayım-

"Bırak," diye mırıldanıyor. "Çok sıkı tuttuğunu hissediyorum."

"Seni incitmek istemiyorum," diyorum, az önceki sözlerini yineleyerek, ellerim saçlarında yumuşacık.

Geri çekilip bana bakıyor. "Yapmayacaksın. Aletle ölüme boyun eğmeyi reddediyorum. Ama kullanılmanın verdiği heyecanı seviyorum. Şimdi ağzımı istediğin gibi sık ve boğazımdan aşağı boşal."

"Siktir." Ellerim saçlarında sıkılaşıyor. "Em onu. Ağzına al. Artık konuşmak yok."

Hevesli bir gülümsemeyle söyleneni yapıyor ve itaatinin dopamin etkisi beni uçuruyor. Ağzını etrafıma sarıyor ve sonunda bana biraz alaycı bir emiştten daha fazlasını vererek aşağıya batıyor. Kalçalarımı kaydırıyorum, daha iyi bir kaldıracıa sahip olmak için öne doğru ilerliyorum. Ellerim başıyla birlikte hareket ediyor, o aşağı yukarı sallanırken parmaklarım buklelerine giriyor.

Ona daha fazlasını verme arzusuyla, kalçalarımı ağzına doğru hareket ettirerek küçük bir alıştırmayı yapıyorum. Onaylayarak inliyor, elleri kalçalarımı yumuşatıyor. Tekrar yapıyorum, odayı dolduran tek ses onun mırıldanması ve emerken inlemesi olduğu için beynim karışıyor.

"Çok iyi hissettiriyor," diye nefes alıyorum, kalçalarım onunla birlikte hareket ediyor. "Bebeğim, daha fazlasını istiyorum. Tanrım, istiyorum-"

Yüzünü aşağı indiriyor, burnu kesilmiş kıllarıma değiyor ve tüm vücudum aletimin boğazının arkasına değdiği hissiyle dolup taşıyor. Uzunluğumla kendini tıkarken ve ucum boğazında sıkışırken nefes alamıyorum.

"Oh lanet *olsun*-" diye haykırıyorum, ellerim saçlarında sıkılaşıyor.

Yukarı kalkıyor, beni uçtan uca kaplarken nefes nefese kalıyor. "Bir daha," diye yalvarıyorum. "Tekrar *yap-lütfen*-"

Yapıyor ve bu sefer onunla birlikte sürüyorum, ellerim hazır, kavrayıp çekiyorum, işi ben yapana kadar kalçalarım ile itiyorum, tıkanana ve geri çekilene kadar aletimle boğazının arkasına vuruyorum.

"Siktir Ryan," diye inliyor, bana bakarken ağzını siliyor. Gözleri sulanıyor, rimeli bulaşmış ve her fantezime benziyor. "Çok yaklaştım," diyor bana doğru. Sol elim hala saçlarını tutuyor, ancak birkaç bukle gevşemiş ve çilli yüzünü çerçeveleyiyor. "Klitorisimi çalıştırıp tekrar yapacağım ve birlikte boşalacağız, tamam mı?"

Başımı sallıyorum. Tek yapabildiğim bu. Şu anda kesinlikle kelimeleri yönetemiyorum. Daha önce bir kadınla aynı anda geldiğimi hiç sanmıyorum. Her zaman önce o, sonra ben olurdum. Bu işi bitirmek için yanıp tutuşuyorum. Bir araya gelmemiz için benimkini bir ömür boyu erteleyecekmişim gibi hissediyorum.

Elini bacaklarının arasına indirip kendini parmaklıyor. Kanepenin açısı yüzünden hiçbir şey göremiyorum ama bir süre sonra gözlerini açıyor, parmaklarını kaldırırken göğsü kızarıyor. Onlara bakıyorum, nasıl parladıklarını görüyorum.

"Bana ne yaptığını görüyor musun?"

"Ver onu bana," diye emrediyorum, saçlarını çekiştirirken sesim alçak çıkıyor. Öne doğru eğiliyor ve tatmam için parmaklarını kaldırıyor.

Parmaklarını ağzıma alıyorum, tatlılığının tadını çıkarıyorum. Onu bırakıyorum ve o da elini kalçama atıyor. "Benimle gel," diye nefes alıyorum, onu daha da yaklaşıtıyorum. "Benim kraliçem, benim lanet tanrıçam. Bana sahip çık. Her şeyi al."

Gülümsüyor, elini tekrar bacaklarının arasına kaydırıyor. Keskin bir nefes alıyor ve az önce kendini parmakladığını anlıyorum. Bu çok ateşli. "Sikimin üstüne çık," diyorum, saçlarından tutup öne doğru çekerek. "Bebeğim, ihtiyacım var

gelmek için. Ben gelene kadar durma."

Bir elini klitorisinin üzerinde tutuyor ve diğer eli tabanıma sarılıyor, ağzını bana geri batırırken beni yerinde tutuyor. O bağlantı anı, derinlere çekerken dilinin şaftım boyunca titreşmesi, yıldızları görmemi sağlıyor. İki elimle saçlarını kavriyor, beni yuttuğu her saniyeyi izliyorum.

"Çok yaklaştım. Bana yakın olduğunu söyle. Benimle gel. *Lütfen-* Tess-benimle gel, bebeğim-"

Aletimin etrafında inliyor, bu ses tüm vücudumda hissettiğim en tatlı titreşimleri yaratıyor. Kolunun hareketini, parmaklarının klitorisinin üzerinde sertçe sürtünmesini izliyorum. Arzuladığını söylediği o sürtünmeyi talep ediyor.

Ağlarken nefes nefese kalarak sikimden fırlıyor. "Tanrım, tam *oradayım*."

Çığlığını susturup onu tekrar kendime çekiyorum. Bir elimle şaftımı destekliyorum ve diğer elimle başını yönlendiriyorum, ağzını tıkarken kalçalarımı yukarı doğru eğilerek boğazından aşağı boşalıyorum. Ben de haykırıyorum, kalçalarım titrerken başım geriye düşüyor. Sanki patlayacakmışım gibi hissediyorum, sanki ben olan her şey aletimin içinden beni terk ediyormuş gibi. Ona veriyorum. O da alıyor. İkisini de. Her şeyi.

Kendi orgazmını yaşarken vücudu benimkine karşı sallanıyor. Serbest bırakırken bir bağlantı anını paylaşıyoruz, iki kişi bir oluyor. Bu

Şimdiye kadar yaşadığım hiçbir orgazma benzemiyor. Tamamen tükendim ama yine de asla durmak istemiyorum. Bu kozmik bir şey.

Bir süre sonra ellerim saçlarında gevşerken vücudum uğuldayarak minderlere yaslanıyorum. Onu üzerimden kaldırıyorum ve burnundan derin derin nefes alıyor, ona verdiğim şeyi yutuyor. Ayaklarımın dibinde bir yığın halinde yere çökerken vücudu kararsız, yüzü iç uyluğuma dayanmış durumda.

Saçlarını bırakıyorum ve sağ dizimin üzerine dökülüyor. Onu yumuşak vuruşlarla okşuyorum. Kendimi üç uzunun oynadığı bir maçı bitirmiş gibi hissediyorum. Tüy gibi hafif ve taş gibi ağırlım. Şu anda denesem bile ayakta durabileceğimi sanmıyorum.

Bana tutunurken elleri baldırlarıma dolanıyor. Ayaklarımın dibinde oturuyor, bacaklarıma dolanmış, hiçbir şey söylemiyor. Bu anda sözcüklerin ötesindeyiz. Onun da bunu hissettiğini biliyorum.

Ona, bu nadir güzelliğe bakıyorum. Makyajı dağılmış ve çilli yanakları kızarmış. Şu anda onun tadına bakarsam, benim tadıma benzeyeceğini biliyorum.

İkimiz de konuşmadan yerde hafif bir vızıltı duyuldu.
Biri arıyor.

Etrafına bakınırken doğruluyor, gözleri hâlâ cam gibi.

"Telefonun," diyorum, hareket edemeyecek kadar rahatlamış bir halde.

"Telefonum
mu?"

"Cebimde."

Atılmış kotumun cebini karıştırıyor ve ön ödemeli küçük cep telefonunu çıkarıyor. Bana bakarak parmağını dudaklarına götürüyor, ne demek istediği çok açık.

Ben burada değilim.

Telefonu kulağına götürüyor. "Hey, Rach, ne haber?" diyor, sesi sahte bir şekilde parlak. "Bir telefon görüşmesi için biraz geç. I-" Kıpırdamadan duruyor, gözleri irileşirken bakışları bana doğru fırlıyor.

Öne doğru oturdum, hemen alarma geçtim. Bir terslik var. Mutluluktan uçan gülümsemesinin yerini önce şaşkınlığa, sonra da dehşete bırakmasını izliyorum.

Çırlıçılplak ayağa fırladı. "Aman Tanrım, ne?"

("çok aşağılayıcı, küçük düşürücü ve açıkça yanlış," diye bağıryorum çıplak ayaklarımla kumda yürürken.

"Biliyorum," diyor Rachel yanımda.

Takım dün gece deplasmandaki maçtan çok geç döndü ve ben de erkenden elimde kahvelerle Price'ların evine gittim ve Rachel'ı sabah sahil yürüyüşümüz için dışarı çıkardım. Çocuklar çoktan spor salonuna gitmişlerdi.

"Bu konuda nasıl bu kadar sakınsın?" Yüzümü ona dönerek söyledim. "Rach, Jake'le fotoğraflarımı yayınladılar ve seni aldattığını söylüyorlar!"

"Çünkü hepimiz doğru olmadığını bildiğimizde bunun bir önemi yok," diye kayıtsız bir omuz silkmeye cevap veriyor.

Geçen gece beni aradığında inanmadım. Sonra linkleri gönderdi. Başlıklar kötü bir gençlik dizisinden fırlamış gibiydi. "Cennette Sorun mu Var?" "İhanetin Bedeli." "Yalanın Bedeli."

Tüm haberlere link verilen resimler de bir o kadar gülünç. Görünüşe göre paparazziler düğünden beri evlerini izliyormuş. Birisi gece geç saatlerde gelişimi görüntülemeyi başarmış. Yağmur altında verandada fotoğraflarımı çekmişler. Arkam dönük, ama Jake orada gömleksiz duruyor, beni içeri alıyor, böylece onun yeni sinsi bağlantısı benmişim gibi görünüyor.

Yazılarda ayrıca hep birlikte kahve içmeye ve sahilde yürüyüşe çıktığımız sabahtan birkaç kare de yer alıyor. Hepimiz derken beni kastediyorum,

Rachel, onun adamları, hatta lanet köpek bile. Ama sadece Jake ve benim birlikte yürüdüğümüz, güldüğümüz, Sy için sopa fırlattığımız fotoğrafları yayınladılar.

"Seni resmen kırpılmışlar," diye hayıflandım. "Tüm bu süre boyunca tam arkamızdaydın. Yani, gazetecilik dürüstlüğü nerede?"

"Biliyorum," diyor tekrar.

"Jake ve ben sadece köpek yüzünden kafenin dışında bekliyorduk. Sen içeride kahveleri alıyordun-"

"Tess, bunun bırakmalısın. Böyle şeyler olur, tamam mı? Ben . Jake de iyi. Hepimiz bunun saçmalık olduğunu biliyoruz. Hepimiz bunun bir sürü yalan olduğunu biliyoruz. Ama hayat bu," diye ekliyor. "Yaptıkları şey bu. Açıkçası, bu çok uysalca. Size hiç sıcak yoga dersinde fotoğrafımı çekip Wiccan tarikatına üye olduğumu söyleyen muhabirlerden bahsetmiş miydin?"

Gülüyorum. "Hayır."

"Evet, Cadı Mahkemeleri'nin tekrarı gibiydi. Aslında Whole Foods'ta biri bana yaklaştı ve şeytanlarımı kovmak için hizmetlerini kiralamak isteyip istemediğimi sordu. Dürüst olmak gerekirse, sırf şeytan çıkarıldığımı söyleyebilmek için neredeyse evet diyecektim."

İsteksizce gülüyorum, ki amacının bu olduğunu biliyorum. Sonra iç çekiyorum. "Bu çok utanç verici. Özür dilerim. Seni asla böyle incitmeyeceğimi biliyorsun, değil mi? Hiçbir erkeğine asla uygunsuz bir şekilde dokunmam... Aziz Patty Günü'nde kışını çimdiklemek dışında."

"Biliyorum," diyor ciddiyle.

Yine de sırtıttığını görüyorum ve rahat bir nefes alıyorum. Arkadaşlığımızı tehlikeye atacak bir şey asla yapmam. Şu anda ailemden geriye kalan tek şey o.

Bana doğru baktı. "Tüm bunlar olurken tek endişemiz sendin. Tess, şu anda ihtiyacın olan en son şey bu-"

"Ben iyiyim," diyorum çabucak, bunu kendimle ilgili hale getirmek istemiyorum.

Ama o buna inanmıyor. "Bunu görmeme ihtimali nedir?"

"Sıfır," diye cevap veriyorum, bir çift pelikanın sörfte havalanıp yolumuzu keşişini izliyorum.

Yerimin Troy'a sızması kaçınılmazdı. Sadece bunun *The Sun*'ın ön sayfasına sızmasını ve başka bir Ray'i çok da gizli olmayan sevgilim olarak göstermesini beklemiyordum. Eğer bir Ray'le dans ederken çekilen fotoğraflarıma kızdıysa, beni yeni favori telekızları olarak gösteren haberlere ne yapacaktı?

Tanrım, bu tam bir felaket.

Orgazm sonrası sersemlemiş bir halde Ryan'ın ayaklarının dibinde çıplak otururken öğrendiğimden bahsetmiyorum bile. Evet, bu garipti. Ve şimdi aramızdaki enerji çok gergin. Hâlâ Troy'a karşı yasaklama emri çıkartmamı ve *The Sun*'dan tekzip istememi istiyor. Ben sadece bunların hiçbirisi olmamış gibi davranmak ve deniz kaplumbağalarını için bir bağış galası planlamak istiyorum.

Mutlu bir bağlantı anı olması gereken şey mahvoldu. Tartıştık. Ben öfkeyle kaçtım. Ancak sakinleştikten sonra odasına baktığımda onu sırt üstü yatmış, dizlikle Mario Kart oynarken gördüm. Kaşlarını çatarak bana baktı ve yatağın açık tarafındaki örtüleri ters çevirdi. Parmak ucunda içeri girdim, yorganın altına girdim ve onun yanında uyuyakaldım. Dokunmadık ya da konuşmadık.

Sabah uyandığımda gitmişti. Görünüşe göre, bir çaylak onu PT için erkenden almış. Geç saatlere kadar da dışarıda kalmış, ben yatana kadar eve gelmemiş. Uyuyormuş gibi davrandım. Beni 'uyandırmadan' yatağıma girdi ve uykuya daldı. Beni öpmesini, bana dokunmasını, herhangi bir şey yapmasını bekledim.

Ama yine de yapmadı.

"Troy'un talebine cevap vermek için sadece birkaç günü kaldı, değil mi?" Rachel beni şimdiki zamana geri çekerek soruyor.

"Evet, üç."

"Peki ya imzalamazsa?"

"O zaman mahkemeye gideriz. Ama kendi başına imzalayacağını hiç beklemiyordum," diye itiraf ediyorum. "Her zaman kavga edecekti. Bea'nın onu ikna edebileceğine dair tüm umudumu ona bağlıyorum."

"Ve gerçekten sana yardım edeceğini mi düşünüyorsun? Daha önce sana ne zaman yardım etti ki?"

"Hiçbirimiz lambalar için kavga ederken uzun sürecek bir yasal süreç istemiyoruz," diye cevap veriyorum. "Bea her şeyin halının altına süpürülmesini istiyor. Ona itirazsız imza attırmak onu ve şirketi herhangi bir utançtan koruyacaksa, baskıyı uygulayacaktır. Bunu nasıl yapacağı umurumda değil; sadece yapılmasını istiyorum."

", tatlım." Bir kolunu omuzlarıma doluyor.

Rachel ve ben sessizlik içinde yürüyüşümüze devam ediyoruz, çıplak ayaklarımız kuma batıyor, ellerimiz sıcak kahve fincanlarımıza yapışıyor. Ocak ayına göre hava çok sert ve ikimiz de polarlarımızı giymişiz. Sahil sessiz. Sadece birkaç sörfçü suya girmiş. Sörf ayak parmaklarımda buz gibi soğuk ama iyi hissettiriyor.

"Jake'in iyi olduğundan emin misin?" Göz ucuyla bakarak söyledim.

"Dürüst olmak gerekirse, bu konuda heyecanlı görünüyor."

Kaşlarımı kaldırıp rüzgârda savrulan bir bukleyi yüzümden uzaklaştırıyorum. "Neden?"

"Çünkü şimdi biz bu durumu o da bizden PDA alıyor," diye sırtarak yanıtlıyor. "Salı günü Caleb için Top Golf'te bir randevu gecesi planladı bile. Ve eğer onu vazgeçiremezsem, sanırım beni kapalı alanda paraşütle atlamayı denemeye zorlayacak. Bunun için teşekkürler" diye ekliyor.

Rachel'ın o rüzgâr tüpü gibi şeylerden birinin içinde süzülürkenki görüntüsü aklıma gelince kahkahalarla gülüyorum. "Tanrım, senin sahte paraşütle atlarken çekilmiş fotoğraflarını çok istiyorum. Onları gazetecilere ver. Kesinlikle çerçeveye layık olacaklar. Ben girişte düşünüyorum."

"Onları havaya uçurup yatağın üzerine asacağız," diye ekliyor gülerек.

Kolunu tutarak kıkırdıyorum. "Tanrım, Mars da seni her domalttığında Jake'in aptal rüzgar tüneli suratını görmek zorunda kalacak."

O suratı yapıyorum ve sonra ikimiz de ölüyoruz, o kadar çok gülüyoruz ki ağlıyoruz.

"Tess!"

Sanki onun hakkında gülmek bir çağrı gibi, ikimiz de Ilmari'nin kumda bize doğru yürüdüğünü görmek için dönüyoruz. Sarı saçlarını karakteristik dağınık topuzuyla toplamış. Antrenman pantolonu ve ayakkabıları olmasına rağmen üzerinde sadece Rays teknik tişörtü var. Dışarı 50 derece.

"Ceketi bile var mı?"

"Sanmıyorum," diye yanıtlıyor Rachel. "Kulta?" diye sesleniyor. "Neyin var bebeğim?"

Karısını görmezden geliyor, bana bakıyor. Elinde bir zarf var ve sanırım bunun ne hakkında olduğunu tam olarak biliyorum. Kahvemden gelişigüzel bir yudum alırken bir elim kalçamda ona bakıyorum.

"Günaydın, Mars Saldırısı."

"Nedir bu?" Zarfı havaya kaldırıyor.

bakışan Rachel'ın gözleri irileşiyor. " oluyor?"

"Sanırım sana gönderdiğim davetiyeden bahsediyorsun?" Sahte bir gülümsemeyle söylüyorum. "Aldığına çok sevindim."

"Bu benden bana bir davet," diye bağıyor.

"Öyleyse, 'evet' diye cevap vereceksin, değil mi? Ve fark edeceğin üzere, sana 'artı üç' verdim. Yani Rach, sen de gelebilirsin," diye ekliyorum ona göz kırparak.

"Tess, bu da ne?" diyor tekrar. "Sana beni bu işe karıştırma demiştim-"

"Hayır. Bana özellikle sizi karar verme sürecinin dışında tutmamı söylediniz, ben de öyle yaptım."

Rachel aramızda bakışıyor. "Ne haltlar dönüyor?"

"Bu, ofisteki davranışım için bir ceza," diyor ona bakmadan. "Bunun için üzgün olduğumu biliyorsun. Özür diledim ve sen de kabul ettin. Hayatımıza devam ettiğimizi sanıyordum."

"Bekle, ne davranışı? Ne özrü?" Rachel gözlerini kocaman açarak, "Ne özrü?" diyor.

Yalan söylemiyor. Bana bir özür e-postası gönderdi. Üç cümlelik sert ve resmi bir özür. Tam onu arayıp azarlayacaktım ki, bir teslimat görevlisi ofise çikolata kaplı meyvelerden oluşan yenilebilir bir aranjman ve Mars'tan bir masaj hediye kartı ile geldi.

Omuzlarımı dikleştiriyorum. "Evet, özür dilemek için Jake'e gittiğini bilmediğimi bir an bile düşünme," diye karşı çıkıyorum. "Seni bu yüzden affettim Mars. Çünkü açıkça boyunu aştığında ortaklarına yaslanıp onlardan yardım isteyecek kadar büyük bir insan olduğunu gösterdin."

Öfkesi yumuşuyor, omuzlarındaki kaslar hafifçe gevşiyor.

"Burada bana kendim olmak ve kontrolü ele almakla ilgili bu bilgece tavsiyeleri mi veriyorsun? Tebrikler, ders tuttu," diyorum elimi zarfa doğru sallayarak.

Tekrar kılınıyor. "Kastettiğim bu *değildi*!"

"Mükemmel," diye bağıyorum.

"Ben yapmayacağım. Jake yapsın. İlgi odağı olmayı seviyor."

"Oh, evet, öyle. Her şey çoktan ayarlandı. Artık geri adım atamazsınız, Mars Görevi."

"Neyden vazgeçeyim?" Rachel ağlıyor. "Biri bana neler olduğunu anlatsa iyi."

Mars yavaşça zarfı kaldırıyor. Zarfı onun elinden kapıyor ve benim tasarladığım süper şirin davetiyeyi çıkarıyor. Üstünde suluboya bir deniz kaplumbağası ve mercan motifi var. Hızlıca okuyor, paniği yerini şaşkınlığa bırakıyor, o da yerini gülümsemeye bırakıyor.

"Bu... inanılmaz," diyor sonunda, Mars'a bakarak. "Kulta, bunu neden yapmayasın ki? İstedğin bu, değil mi? Bağışçılar çekmek için mi? Out of the Net'in büyümesine yardımcı olmak için?"

"Evet, ama doğru türden bağışçılar," diye karşı çıkıyor, açıkça kızgın. "İnsanlar çevreyi önemsiyor, insanlar görmek istiyor"

Mevzuat değişiklikleri, kumullar için daha iyi koruma. *Bunu* değil..." diyor ve davetiyeyi işaret ediyor.

"Bak Mars," diyorum Rachel'ın elinden davetiyeyi nazikçe alarak. "O bağışçıları da bulacağız, güven bana. Pek çok insan deniz kaplumbağalarını önemseydiği için Out of the Net'in çalışmalarına ilgi duyacaktır. Ama insanların ilgisini *başka* ne çeker biliyor musunuz? Aptalca yakışıklı, iki kez Stanley Kupası kazanmış, gizemli bir havası olan NHL kalecileri."

Kollarını fiçı göğsünün üzerinde kavuşturarak ofluyor.

"Bu organizasyona nasıl yardım edeceğinizi bilmek ister misiniz? Kendin ol. Senden hiç farklı olmanı istemedim Mars. Şu anda deniz biyologlarının ve koruma uzmanlarının yardımına ihtiyacımız yok. İlgiye ihtiyacımız var. Paraya ihtiyacımız var. Bağışçılara ihtiyacımız var. Bu üçünü de bize sağlayacak mükemmel kişi sensin. Bu yüzden size Ilmari Kinnunen Price ile Bir Gece."

Fince bir küfür mırıldanıyor.

Davetiyeyi havada sallayarak gösteriyorum. "Bu, sizin yıldız olduğunuz ve ışığınızı en sevdiğiniz evcil hayvan projesine tutup bağış isteyeceğiniz siyah kravatlı bir gala. Karışacak, kaynaşacak ve kendiniz olacaksınız ve bağışlar sel gibi akacak, size söz veriyorum. Ve yalnız olmayacaksınız," diye ekliyorum. "Diğer kaplumbağa örgütlerinden temsilciler gelecek. Cheryl ve Nancy her şeyi ayarlıyorlar. Bir hayvan elçisi programımız bile olabilir. Gerçek canlı yavru deniz kaplumbağaları." Sırıtarak Rachel'a bakıyorum. "Hayal edebiliyor musun?"

"Tanrım, Caleb yavru kaplumbağaların yanında soğukkanlı davranmaya çalışırken resmen ciğerini patlatacak," diyor gülerek. "Bunun gerçekten işe yarayacağını düşünüyorum," diye ekliyor kocasına bakarak. "Hayranlar ve arkadaşlar sırf siz istediğiniz için bağışta bulunacaklar."

"Kendimi öne çıkarmak ve bir şeyler istemek benim tarzım değil," diye itiraf ediyor ve güvensizliğinin bir kısmının tekrar ortaya çıkmasına izin veriyor.

Ve lanet olsun, ama bu yüzden onu daha çok seviyorum. Ondan çok şey istediğimi biliyorum ama bunu yapabileceğini de biliyorum. O hokeyden daha fazlası. Hepsi öyle. Ve kumul restorasyonu ve vahşi yaşamın korunması hakkında bildikleriyle insanları etkilemek için süslü bir diplomaya ihtiyacı yok. Vatandaş biliminin var olmasının bir sebebi var. O olduğu gibi mükemmel.

Sadece onun da görmesi gerekiyor.

Yanımdaki Rachel gülümsüyor ve onun da aynı şeyi düşündüğünü biliyorum. "Uçakta yanına oturmamı istemiştin."

Kıpırdamadan duruyor, ona bakmıyor.

"Sokaktaki o öpücüğü benden sen istedin," diyor, yaklaşıp elini onun koluna koyarak. "Benden formanı giymemi istedin. Senin olmamı istedin. Bir şeyi yeterince çok istediğinde, onu istemekte iyisin. Bu neden farklı olsun ki?"

Ona ters ters bakıyor. Bu ani cinsel gerilimi bir tereyağı bıçağıyla kesebilirdiniz. "Adil dövüşmüyorsun."

"Hiç yaptım mı?" Sakallı çenesini öpmek için parmak uçlarında yükseliyor.

"Bakın, Mars Attack, sizi de ağdan çıkarmanın zamanı geldi," diyorum, onlar burada olduğumu unutup kuma vurmaya başlamadan önce araya giriyorum. "Bütün kararları benim vermemi söylemiştin. İşte bu benim kararım. Galaya gidiyorsun ve bu son karar. Ev sahipliği yapacaksın ve bu son. Seni iki hafta sonra Pazar günü saat yedide göreceğim ve elde edilemez görünsen iyi edersin. Kurtarmamız gereken bir sürü deniz kaplumbağası var."

A Out of the Net ekibimle etkinlik planlamasıyla geçen uzun bir günün ardından eve geldiğimde garaj yolunda park edilmiş yeni bir araba görüyorum. Gösterişli kırmızı bir üstü açık ve Florida plakalı bir spor araba. Yolcu koltuğundan çantalarımı kaptığım gibi kendimi içeri girmeye hazırlıyorum.

Ryan'la kavga etmek istemiyorum. Bu korkunç, dile getirilmemiş endişe ve kızgınlık balonunun içinde var olmak istemiyorum. Her şeyin yeniden eğlenceli olmasını istiyorum. İkimizin de iyi hissetmesini istiyorum. Gülmemizi ve flört etmemizi istiyorum.

Kahretsin, yetişkin muhabbeti yapmamız lazım. Rachel'a hep ne diyorum ben? İletişim kur, iletişim kur, iletişim kur. Bak, tavsiyede harikayımdır. İyi, düşünceli ilişki tavsiyeleri vermenin kraliçesiyim. Bütün gün verebilirim.

Görünüşe göre, bunu kaldıramıyorum.

Eve girdiğimde içeride beni bir kaosun beklediğini görüyorum. Ryan'ın rock müzik karışımı hoparlörlerden pompalanıyor ve neredeyse duvarları sarsıyor. Sorun müzik değil; sorun duman.

"Aman Tanrım," diye bağıyorum, elimdeki her şeyi yere bırakıyorum.

İleriye doğru bir adım attığım anda duman alarmı çalmaya başlıyor, müzikle birlikte bip sesi çıkarıyor. Gürültüden Ryan'ın bağırdığını ve küfrettiğini duyuyorum. Tencereler takırdıyor ve parçalanıyor.

Köşeyi dönünce fırından dumanların yükseldiğini görüyorum, Ryan eldiveni ile bir şeyi dışarı çıkarıyor. Bir şeyi kaptığı gibi öksürüyor ve onu ocağın üstüne çarpıyor. Fırın kabının içinde her ne varsa cehenneme kadar yanmış, bu da korkunç kokuyu açıklıyor.

Bomba patlamış gibi görünüyor. Kesme tahtaları, peynir rendeleri ve karıştırma kapları, tezgâhın üzerine dökülmüş un, her boyda ölçü kapları var. Süt bitmiş... Costco büyüklüğünde panko ekmek kırıntıları... ve plastik bir kutu hazırlanmış ıstakoz eti.

"Aman Tanrım," diyorum tekrar, elime öksürüyorum, gözlerim yanıyor.

Ryan fırını kapatıyor ve bir fırın tepsisini kapıp dumanı temizlemek için havada sallıyor. Tepsiyi savururken dönüyor ve benim orada durduğumu görünce yerden bir ayak yukarı sıçırıyor. "Kahretsin, orada öylece durma, bana yardım et," diye bağıyor, panikle açılmış gözleriyle.

Harekete geçiyorum, tencerenin altına giriyorum, ocağa ulaşmak için kollarımı çırpıyorum. Hiç şüphesiz bu fiyaskonun suçlusu olan ızgarayı kapattım ve fırın kabına bakarak ev yapımı ıstakozlu makarna ve peynir olduğunu tahmin ettiğim şeyin kalıntılarını gördüm.

Arkasına geçip aceleyle sürgülü cam kapıya doğru ilerlerken gözyaşlarım yepyeni bir nedenle gözlerimi yakıyor. Mandalı çevirerek kapıyı sonuna kadar açıyorum ve dumanı temizlemek için Ocak havasının içeri girmesine izin veriyorum. Dönüp cama yaslanarak otuz saniye daha çırpınışını izliyorum.

Duman alarmı sonunda kapanıyor ve bizi oturma odasının iki tarafında, göğüslerimiz kabarmış, gözlerimiz faltaşı gibi açılmış bir halde bırakıyor. Ryan iki kez göz kırpmıyor, sonra fırın tepsisini bir takırtıyla yere bırakıyor ve telefonunu kapıyor. Saniyeler içinde müzik kesiliyor ve kulaklarımda çınlayan bir sessizlik bırakıyor.

"Orada ne kadar durdun?" diye soruyor.

"Yaklaşık iki saniye. Alarm çaldığında içeri yeni girmiştım. Ne yapıyordun?"

"Hiçbir şey," diyor, yanaklarında bir kızarıklık beliriyor. "Her şeyi mahvettiğimden beri artık hiçbir şey yok." Arkasını dönüyor, tezgâhtan bir şeyler kapıyor ve kabaca lavaboya bırakıyor.

Yaklaşıyorum. "Ryan, ıstakozlu peynirli makarna mı yapmaya çalışıyordun?" Kıpırdamadan duruyor, bana bakmıyor, elleri cam karıştırma kabının üzerinde.

Yavaşça başını kaldırıyor. "Evet, bunun bir sürpriz olması gerekiyordu... ve gerçekten yenilebilir olması gerekiyordu." Karıştırma kabını lavaboya doğru sallayarak arkasını dönüyor.

Mutfak adasına çıktım ve dağınıklığı inceledim. "Ne oldu?"

"Bilmiyorum." Ocağın üzerindeki yanık dağınıklığa bakıyor. "Benim Annem bana tarifi verdi ve yemin ederim talimatlara uymaya çalıştım ama

Bir adımı atlamış olabilirim ya da... Yemek yapma konusunda iyi değilim, tamam mı? Her zaman adımları takip edemiyorum ya da bazen atlıyorum..."

"Fırını pişirmek yerine kızartmışsın," diyorum nazikçe.

Arkasını döndü. "Ne?"

Ocağı gösterdim. "Pişirmek yerine kızartmışsın." "Ne fark eder ki?"

Gülümsememi tutuyorum. "Sadece iki yüz derece kadar. Ve kızartırken tüm ısı yukarıdan aşağıya doğru gelir. Bu yüzden yandı."

"Siktir." Gözlerini ocağa dikmiş, kadranslara bakıyor. "Nerede yazıyor bu?"

Adanın etrafından dolanıyorum ve onun yanına geliyorum. "Şunu görüyor musun?" Fırın kadransını gösteriyorum. "Pişirmek yerine kızartmaya çevirmişsin."

Gözlerini kısıyor. "Yani sola bir tıklama kızartma, sağa bir tıklama da fırında pişirme mi?"

"Evet." Elimi omzunun üzerinden geçiriyorum. "Sorun değil. Herkesin yapabileceği bir hata."

"Evet... herhangi biri," diyor, başarısızlığından dolayı tamamen kederli.

Kalçamı tezgâha yaslayıp kollarımı kavuşturarak ona bakıyorum. "Neden ıstakozlu makarna gibi maceracı bir tarif deniyordun?"

O kadar üzgün bir köpek yavrusu gibi görünüyor ki, saçlarını okşamaktan kendimi alıkoymakta zorlanıyorum. "Senin için," diye itiraf ediyor usulca. "Bunun benim 'özür dilerim' barış teklifim olması gerekiyordu."

"Barış teklifi mi?"

"Evet-Tess, dinle." Yüzünü bana dönüyor, elleriyle omuzlarımı destekliyor. "Özür dilerim, tamam mı? Geçen gün çizgiyi tamamen aştım."

Bakışlarını tutarken kalbim küt küt atıyor. "Ryan-"

"Hayır, şunu çıkarmama izin ver, tamam mı? Özür dilerim. Pislik gibi davrandım. Ne yapacağımı ve nasıl hissettiğimi senin durumuna yansıtıyordum ve seni zorluyordum ve arkadaşın olmuyordum. Ben... şey, maço bir erkek arkadaş gibi davranıyordum ve bu senin için adil değil."

"Sen sadece bana göz kulak olmaya çalışıyordun."

"Sanırım ikimiz de senin kendi başının çaresine bakabileceğini biliyoruz." Elini uzatıp yüzümdeki bir bukleyi geriye doğru savuruyor. "Sen çok güçlüsün. Ve zekisin. Cidden Wonder Woman gibisin. Zekan ve güzelliğin var ve beni yere seriyorsun. Senin arkadaşın olmak istiyorum ve bu arkadaşlığı hak etmek istiyorum."

Her şeyi mahvetti," diye tek nefeste bitiriyor ve tekrar yanmış güveci işaret ediyor.

"Hiçbir şeyi mahvetmedin," diye cevap veriyorum. "Barış teklifimi seviyorum. Mükemmel."

İkimiz de ona bakıyoruz ve sonra gülmeye başlıyoruz. Onun derin kahkahası benim yüksek notalarımın karışıyor ve ben birlikte çıkardığımız seslerden hoşlanarak gülümsüyorum. Kalbimi yeniden çarptırıyor.

Derin bir nefes alarak başını sallıyor ve kollarını açıyor. "Buraya gel."

Hevesle ona doğru adım atıyorum, kollarım beline dolanıyor, onunkiler de omuzlarıma dolanıyor ve beni ona kilitliyor. Yüzümü çevirip göğsüne yaslıyorum. Bir eli yukarı doğru kıvrılıyor ve parmaklarını saçlarımin üzerinde gezdirerek başımı kendisine yaslıyor. Birbirimize uyuyoruz.

Başını eğerek alnıma bir öpücük konduruyor, sadece dudaklarıyla hızlı bir fırça darbesi. "Bu oyunun kuralının iyi hissetmek olacağına söz vermiştik, değil mi?"

Başımı salladım.

Hafifçe eğiliyor, yüzümü yukarı kaldırmak için bir parmağını çenemin altına sokuyor. "Beni çok iyi hissettiriyorsun, Tess. Ve ben bunu mahvetmek istemiyorum. Sadece... en azından sadece ikimiz olduğumuzda diğer tüm gürültüleri susturmayı deneyebilir miyiz? Sorunlarını duymak istemediğimden ya da bir arkadaş olarak yanında olmak istemediğimden değil," diye hızlıca ekliyor. "Bana her şeyi anlatabilirsin ve ben de dinlerim. Ama bence amacımız iyi hissetmekse, bu belki de ev kurallarının bir parçası olmalı."

Tekrar başımı sallıyorum, tüm vücudum rahatlamayla dolup taçıyor. Tabii ki Ryan'ın yanına gidip sınırlar hakkında bir yetişkin konuşması yapmama gerek yok. Zaten aynı fikirdeyiz. Yazma tarzlarımız biraz farklı olabilir ama aynı hikayeyi anlatmaya çalışıyoruz.

"Kulağa mükemmel geliyor," diyorum. "Sen de beni iyi hissettiriyorsun. Seninle iyi hissetmeye devam etmek istiyorum."

Bana bakarken bakışları ısınıyor, elleri beni sıkıca kendisine doğru tutuyor. "Ne iyi hissettirir? Söyle ve senin olsun."

Bu mutfak karmaşasında, kıyafetlerimiz epeyce yanmış ıstakoz makarnası kokarken, ona alaycı bir sırıtış atıyorum. "Ne istediğimi *çok* iyi biliyorum."

"S o...ne? Şimdi burada öylece oturacak mıyız?" Mars'ın özel, ev saunasının karanlık iç kısmına şüpheyile bakıyorum.

"Mhmm," diye yanıtlıyor Tess duvara yaslanıp alnına ıslak bir bez örterek gözlerini kapatırken.

Hepsi onun suçu. Mutfağı temizlememe yardım etti ve evin havalanması için zamana ihtiyacımız olduğunu söyledi. En büyük fikri, yemek fırınından gelen kötü kokuların dağılmasını beklerken çırılçıplak soyunup kendimizi bir insan fırınına sokmamızdı.

İşte buradayım, çırılçıplak ve kışımından ter akarak onun yanındayım, ona dokunmadan. Bu bir ceza gibi hissettiriyor.

"Ryan?"

Ona döndüm. "Hmm?"

"Düşünmeyi bırak."

"Ne?"

"Düşünüyorsun ve bu benim dikkatimi düşünmemekten uzaklaştırıyor. Buraya rahatlamak için geldik, unuttun mu?"

"Sanırım canlı canlı pişirmek beni pek rahatlatmıyor." Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturuyorum.

"Eğer izin verirsen olacak," diye cevaplıyor. "Bu bilim."

"Hangi bilim bunun rahatlatıcı olması gerektiğini söylüyor?"

Derin bir iç çeker. "Saunadan gelen ısı kas ve eklem ağrılarını hafifletmeye yardımcı olur. Vücudu detoksifiye eder, ter performansını artırır, stresi azaltır ve hatta uyku kalitenizi artırabilir. Yani, belki oturursanız

Burada yarım saat , bu gece gerçekten uyuyabilirsin ve sabah diş ipi kullanma rutinimi anlatmama gerek kalmaz."

"Belki de beni uyutan senin sıkıcı rutinlerin değildir. Belki de sadece bana yakın olmanın verdiği rahatlaktır. Bunu hiç düşündün mü?"

. Evet, bunu kesinlikle yüksek sesle söyledim.

Şey...siktir.

Elindeki bezi gözlerinden indiriyor ve bana bakıyor. "Ryan-"

"Şaka yapıyorum," diyorum gülümsemeye zorlayarak.

Gözlerini deviriyor. "Hayır, değilsin."

Hayır, değilim.

"Eğer gerçekten çok sıkıldıysanız, dikkatinizi dağıtmaya yardımcı olabilecek bir şey getirdim" diyor.

"Şu anda yanımdaki bankta bir güneş tanrıçası gibi parıldayan muhteşem çıplak kadından daha mı dikkat dağıtıcı?"

Gülümsüyor. "Dürüstçe mi? Belki."

Bu küçük kutunun etrafına bakıyorum. Bankın ucunda bir yığın havludan başka bir şey yok. "Ne getirdin?"

"Köpek yavrusu meraklı," diyor, ahşap duvara yaslanırken gözleri hâlâ kapalı.

"Tess..."

Gülüyor, ıslak bezi omzuna atarken doğruluyor. Bukleleri başının üstünde bir topuzla bağlanmış. Sıcaktan teni pembeleşmiş, daha da pembeleşiyor. Göğsüne, omuzlarına yayılıyor, yanaklarında çiçek açıyor. Eve geldiğim ilk gece de bunu görmüştüm. Onda da aynı parıltı vardı. Onu içten dışa aydınlatıyordu.

Belki de saunada bir şeyler *vardır*.

"Bana güveniyor musun Ryan?" diyor, seksi bir gülümsemeye.

Kıpırdamıyorum. "Belli değil."

"Seni iyi hissettireceğim konusunda bana güveniyor musun? Tek kural bu, değil mi?" Gözlerimi kısıyorum. "Bebeğim, burada sevişemeyiz.

Felç olurum."

"Siz fiziksel performansın gerçek anlamda zirvesinde olan profesyonel bir sporcu değil misiniz?"

"Evet," diye cevap veriyorum, 'e'yi uzatarak. "Ama sporumu *buz* üzerinde yaptığımı hatırlıyorsun değil mi, lanet güneşin yüzeyinde değil?"

Yine gülüyor. "Bence hayatta kalacaksın. Aslında, bunun sizi saunaya dönüştürebileceğini düşünüyorum. Kim bilir seni nasıl dönüştürebiliriz

bu gece?"

Merak bu kediye öldürmek üzere. "Tess, söyle bana."

Bankın ucundaki havluyu ters çevirir. "Bu da ne böyle?" Gözlerimi kocaman açarak söylüyorum.

Küçük pembe oyuncağı tutuyor. "Bu bir popo tıkacı, Ryan. Bak ne kadar da şirin." Ters çevirip üstündeki pembe, kalp şeklindeki değerli taşı gösteriyor.

Bakışlarını tutuyorum, kalbim göğsümde çarpıyor. "Tess Michelle Owens, Ilmari Price'ın saunasında seninle popo mu yapmamı istiyorsun?"

"Ben-bekle-Michelle?" Bana kaşlarını kaldırdı. "Michelle'i de nereden çıkardın? Bu benim göbek adım değil."

Omuz silkiyorum. "Ben uydurdum. Bu bir göbek adı anı gibi hissettirdi. Cidden bunu kıcına sokmamı mı istiyorsun?" Onu işaret ederek söylüyorum. "Sauna zamanını daha eğlenceli hale getirecek şey bu mu?"

Kıkırdıyor, alt dudağını öyle bir ısıyor ki aletim seğiriyor. "Pek sayılmaz. Aslında bunu kıcına sokmak istiyordum."

Kalp atışı gitti.

"Kıcıma sokmanı istediğim tıkaç *bu*." Havluyu ters çevirerek, pembe olanın neredeyse iki katı büyüklüğünde ve uzunluğunda kırmızı bir tıkaç ortaya çıkarıyor.

Ruh bedenden çıkıyor.

"Oh, ve titreşimli olacaklar," diye ekliyor. "Ve ikimizde de birer kumanda olacak, böylece ayarlarla oynayabileceğiz. Düşünüyorum da, işleri biraz renklendirmek için, ben senin kumandanı alacağım, sen de benimkini."

"Tess-" Ses boğuk çıkıyor. "Sen-ne sikimsin?" "Bana güveniyor musun Ryan? İyi hissetmek istiyor musun?"

"Evet, ama-"

"Daha önce hiç prostat oyunu oynadın mı?"

"Hayır," diye bağıriyorum, banktan aşağı doğru kayarak. "Daha önce hiç kıcıma bir şey girmemişti. Bir şeyler dışarı çıkmaz, içeri girmez. Değil mi?"

"Ah, tatlı köpekçik," diyor başını sallayarak. "Senin için bir resim çizmeme izin ver, olur mu?"

"Lütfen yapma," yalvarıyorum, hem korkuyor hem de istiyorum.

Daha da yaklaşıyor, terden kızarmış göğsü koluma değiyor. "İçinde bir dolgunluk hayal et... derin ve köklü," diyor, beni bir sirenin çağrısı gibi içine çeken o ses tonuyla.

Gözlerimi sımsıkı kapatıp bankın masif tahtasına tutunuyorum. Onun sesini engelleyemiyorum... ve aletimin tepkisine bakılırsa engellemek de istemiyorum.

"Kendinizi onun hissine odaklıyorsunuz," diye ediyor. "Bu sizi demirler. Ve sonra... aniden... bir yaşam kıvılcımı. Uğulduyor, titreşimler dışa doğru hareket ediyor, sizi tüketiyor, ta ki hissettiğiniz tek şey içinizden ve üzerinizden akan sıcaklık dalgaları olana kadar."

İnliyorum, aletim bacağıma doğru seğiriyor.

"Ve sen kendi zevkini yaşarken, benimkini kontrol ettiğini bilerek kendini bir tanrı gibi hissedeceksin."

Hala gidiyorum.

"Kumandam sende olacak Ryan. Boşalırken inleyip inlemeyeceğime ya da çığlık atarak boşalacağıma sen karar vereceksin. Her iki durumda da, bunu yaparken sikinde boğuluyor olacağım."

"Siktir." Onu boynundan tutup kendime çektim. Islak etlerimiz birbirine yapışıyor, öpüşürken terden yapış yapış oluyoruz. Onu yutuyorum, derinden öpüyorum, dilimle alay ediyorum, dudağını ısıriyorum. Bana karşı pantolonunu indiriyor, elleri göğsüme gidiyor, parmaklarını düzleştiriyor.

"Güven bana Ryan. Sana kendini çok iyi hissettirmeme izin ver."

"Yap şunu," diyorum dudaklarına karşı, sol elim meme ucunu çimdiklemek için aşağı iniyor. Nefes nefese kalıyor, tuttuğum yerde seğiriyor ve ben gülüyorum. "Ama önce sen gireceksin. Seninkini almanı izlemeden kıcıma hiçbir şey girmeyecek."

Gülümsüyor, gözlerinde hınzır bir parıltıyla benden uzaklaşıyor. "Zaten bir tane takıyorum. Bunca zamandır takıyordum."

Vücuduna bakarken gözlerim kocaman oldu. "Ne?"

"Şey, evet. Böyle bir torpidoyu alıp kıcına sokamazsın Ryan." Kırmızı tıkaçı işaret ediyor. "Anal oyun hazırlık gerektirir. Bu birinci kural. Otuz dakikadır tıkaçımın üzerinde oturuyorum, her şeyi güzelce geriıyorum."

"Göster bana," diyorum, kalbim boğazımda.

Tıpkı bir tanrıça gibi ayağa kalkıyor ve bana doğru dönüyor, iki elini duvara dayayıp eğilirken kendinden emin bir tavır sergiliyor.

Ellerim mıknaş gibi tepki veriyor, yanaklarını ayırırken kıcının çukurlu etini yumuşatıyor. "Vay anasını." Küçük beyaz bir elmas göt deliğinden bana göz kırpmıyor.

"Şirin, değil mi?" diyor omzunun üzerinden bana bakarak.

"Bu tür bir şeyde sevimliliğin önemli olduğunu sanmıyorum," diye cevap veriyorum, ellerim hâlâ kıvrımlı kıcının üzerinde geziniyor. , dikkatimi dağıtıyor. O her zaman çıplak olmalı ve ben de her zaman ona dokunmalıyım.

"Gördüğün hoşuna gitti mi?" diye alay ediyor, kıcını yüzüme doğru oynatarak. "Zevkimi kontrol altına almak ister misin? Burada oturabilir, sıcakta rahatlayabilir, vücutlarımızın detoks yapmasına izin verebiliriz. Sonra da doruğa ulaşana kadar kumandalarımızla oynarız. Eğlenceli olacak, söz veriyorum."

"Söylediğin şeyler." Başımı sallıyorum. "Beni öldürüyorsun, Tess."

"Henüz ölme. İlk prostat ameliyatını olana kadar bekle. Ruhun günlerce boşalırken vücudunu terk edecek... tüm göğüslerimin üzerinde."

Ayağa kalkıyorum ve öpmek için yüzünü kendime çekiyorum. Dudaklarına karşı, "Sen çok büyük bir belasın," diyorum.

"Bildiğinden daha fazla. Şimdi eğil, ellerini bankın üzerine koy."

Nasıl bir alacakaranlık kuşağına girdiğimi tam olarak bilmeden, Tess'in bana patronluk taslamasına izin verdim. Pembe, ısıltılı popo tıkcacını bankın üzerine bıraktı ve havlunun içine sakladığı küçük kayganlaştırıcı şişesini aldı.

"Altında başka bir şey var , Tess? Lastik tavuk mu? Koordinatlar Atlantis mi?"

"Sadece uzaktan kumandalar," diye omuz silkerek cevap veriyor. Bana yaklaşıyor ve dudaklarını omzuma değdiriyor. "Eğil Ryan. Bana o sevimli hokey poponu göster."

"Siktir." Eğilirken tüm sinirlerim uğulduyor.

"Bu kalça beni güçsüzleştiriyor," diyor elini kalçamın üzerinde gezdirirken. "Tanıştığımız gün ilk fark ettiğim şeyin popon olduğunu kabul edersem tam bir şıfırtı mı olurum?"

Sırıyorum. "Hayır."

"Futbol topunu almak için eğildin ve tam oradaydı, o kadar dolu ve sıkıydı ki. Onu ısırma istedim."

Omzumun üzerinden kaşlarımı kaldırarak ona bakıyorum. "Kıçımı ısırma mı istiyorsun?"

Başını sallıyor, şehvet gözlerini bulandırıyor. "Bir insanı yutmak isteyecek kadar ona çekildiğiniz olmadı mı hiç? Onların özünden bir parça istiyorsun. Onları işaretlemek, kendinize ait olduğunu iddia etmek istiyorsunuz."

Başka tarafa bakarken aletim sertleşiyor. "Belki... bir ya da iki kez."

Seninle birlikte.

Düşük bir mırıltıyla eğiliyor, çıplak teni benimkine bastırıyor. "Bunu benim hakkımda düşündün, değil ?" diye alay ediyor, kıçımı çimdikliyor

Yanak.

, dudağımı ısırıyorum ve o gülüyor. "Evet," diye itiraf ediyorum.

"Güzel," diyor kulağıma. "Beni işaretlemeni istiyorum Ryan. Onu bir tutku anında oraya koyduğunu bilerek takmak istiyorum. Ve ben de seni işaretleyeceğim... ama bu gece değil." Geri çekiliyor ve sanki bütün havamı da beraberinde götürüyor.

Ağırlığımı sağlam dizime vererek inliyorum. "Burada bir şey mi yapıyoruz, yoksa eğlenmek için mi eğildim?"

"Güvenli bir kelime seç," diyor ve kayganlaştırıcı şişesini açıp eline bir parça sıkıyor.

Ona tekrar baktım. "Ne?"

"Güvenli bir kelimeye ihtiyacın var Ryan. Bu senin için yeni bir oyun, yeni hisler. Bundan hoşlanmayabilirsin. Durması gerekebilir. Sınırına ne zaman ulaştığını bilmem gerek. Sadece durmak istediğinde söyleyeceğin bir kelime seç. Yargılama yok, soru yok, tereddüt yok."

Zihnim bir şeyler düşünmek için çırpınıyor -herhangi bir şey.

"Uhh...Yoshi." Kıkırdıyor. "Yoshi mi? Bu senin güvenli kelimen mi?"

Sırıttım. "Evet. gelen ilk kelime buydu."

"Yoshi o," diye cevap veriyor, omzumu tekrar öperek. "Ciddi değilsen bir daha söyleme, tamam mı?"

Başımı salladım.

Arkamdan yaklaşıyor, kalçaları benimkilere baskı yapıyor. "Sadece rahatla, tamam mı? Söz veriyorum, eğer bana güvenirsen, bu harika hissettirecek."

Sinirlerimi bastırarak tekrar başımı sallıyorum. "Sana güveniyorum."

Yağlı eli kalçamın etrafından dolanıyor ve şaftımın etrafını sarıyor, uzun, lüks bir çekişle kökten uca okşuyor. İnliyorum, tüm kanım doğrudan kasıklarımın hücum ederken vücudum sarkıyor.

"Ne yapıyorsun sen?" Tekrar yaptığında başım arasına düşüyor.

"Seni rahatlatıyor," diye yanıtlıyor.

Göğsü sırtıma doğru eğilmiş, dolgun göğüsleri ateşli tenime bastırıyor. Kalçalarını biraz oynatıyor, arkamdan içime girerken eliyle beni beceriyor. Bu sarhoş edici. Beni bu şekilde sarmasını seviyorum.

Tam bunu söyleyecekken, amını sağ kalçama bastırana kadar kayıyor ve kıcımları ortaya çıkarıyor. Aletimin üzerindeki eli hareketsiz, beni sıkıca tutuyor,

Sol elinin parmakları sırtımın altından, yanaklarımın arasından geçerken, tek parmağı dar deliğime bastırıyor.

"Kahretsin," diye nefes alıyorum, vücudum sanki lanet bir düğmeyi çevirmiş gibi aydınlanıyor. "Yavrum, daha yeni başlıyoruz," diye alay ediyor, beni o

yağlanmış parmak. "Beni durdurmak için ne söyleyeceğini biliyor musun?" Başımı salladım.

"Durmamı ister misin?"

"Hayır," diye bağırdım. "Devam et." Artık duramayacak kadar meraklıyım.

"Rahatla," diyor. "Derin nefes al... ve ver."

Nefes verirken, deliğimde baskı hissediyorum. O bastırdıkça sıkılamaya çalışıyorum

içinde.

"Şu bak." Sesi övgü dolu. "Çok güzel parmağımla Kıçında. Doğuştan yetenekli olacaksın, değil mi? Göğüslerim yüzünde zıplarken seni götten becerene kadar bekle-"

"Tanrım, dur!" diye bağıriyorum, yanaklarım parmağının etrafında kenetleniyor. "Dur-"

"Sakın durma, şu edepsiz konuşmayı kes. Henüz güvenli bir şey söylemedim ama beni tahrik etmeyi bırakmazsan boşalmak üzereyim. Beni uzat ve fişi tak. Sonra sıra sende."

"Evet efendim," diye takılıyor ve eğilip terli sırtımın ortasını öpüyor.

Titriyorum, yeni hislerle sarsılırken tüm duyularım ateşleniyor.

Sağ eli aletimden uzaklaşıyor ve parmağını kıçıma sokup çıkarırken destek için kalçamı tutuyor. Kendimi rahatlatmaya çalışarak bankı sıkıca tutuyorum.

"Bir parmak ekliyorum," diye mırıldanıyor.

Başımı sallıyorum, ikinci bir parmağın içeri doğru bastırdığını hissedince inliyorum. Kayganlaştırıcı garip hissettiriyor, ama bu noktada tüm vücudum kayganlaşmış durumda. Parmaklarını bana karşı kullanıyor. Dolu hissediyorum ama aşırı dolu değil. Garip bir his ama düşündüğüm kadar da garip değil. Hatta zevkli. Neredeyse-

"Oh, lanet olsun," diye ciyaklıyorum, yanaklarım parmaklarının etrafında kenetleniyor. "İşte orada," diye şarkı söylüyor.

İçimde elektrik çarpması gibi hissettiren bir şeye dokundu. İçimden geçti, doğrudan kalbime doğru. Sikim seğirdi, ucundan prekum sızıyordu.

"Aman Tanrım," diyorum, sızlanma dürtümle savaşıarak.

"Bu senin prostatın," diyor ve parmaklarını kıvrarak o noktaya tekrar dokunuyor.

Dizlerimin titremesini engellemeye çalışıyorum.

"Çok iyi bir çocuk," diye yatıştırıyor. "Buna bayılacaksın. Şimdi oyuncağı içine koyacağım. Hazır mısın?"

Hazır mıyım? Buna hazır olmak diye bir şey var mı? "Evet," diye homurdanıyorum.

Parmaklarını kıcımdan çıkarıyor ve kendimi boş hissediyorum. Sonra uzaklaşıyor ve ben inleme dürtüsüyle savaşıyormuşum gibi hissediyorum. Onun bana karşı olmasını, etrafımda olmasını, beni tutmasını, desteklemesini istiyorum. Popo tıkaçına kayganlaştırıcı sürmesini izliyorum. Sonra hemen arkamda, onunla deliğime dokunuyor.

"Bu ilk başta sıkı hissettirecek," diye açıklıyor. "Hatta belki çok sıkı. Kaslarınız alıştıkça acı da azalacak. Bana güveniyor musun?" Yüzüncü kez başımı sallıyorum. "Yap o zaman."

İçeri bastırırken nazik davranıyor, eli belimi yumuşatıyor. "Derin nefes ver," diyor.

Gerginliği ve acıyı hissettiğimde nefesimin altında küfrediyorum. "Çok mu fazla?"

"Hayır," diye homurdandım. "İçeride mi?"

"Neredeyse," diye yanıtlıyor. Fişi deliğime yerleştirirken yanma hissi yerini ağırlı bir dolgunluğa bırakıyor. "Girdi."

Derin bir nefes daha alıyorum. "Şimdi ne olacak?"

"Şimdi sen de benimkini koy," diye yanıtlıyor. "Sonra oynarız."

Hâlâ durumdayım, ellerim bankın üzerinde. "Ben sadece... ne yapacağım?"

Eli sırtımı okşuyor. "Tatlım, ayağa kalk. Bu bir bomba değil. Patlamayacak."

Sırtımı dikleştiriyorum, oyuncağın kıcımda biraz kaydığını hissediyorum. "Şimdi ne olacak?"

Bana kırmızı tıkaçı uzattı. "Bunu benim için yağla."

Kayganlaştırıcı şişesini aldım ve elime biraz sıktım. Tıkaçın her tarafını ıslattığım için muhtemelen çok fazla kullanıyorum. Elinde oyuncakla ona döndüğümde, o çoktan diğer tıkaçı çıkarmıştı.

Bana heyecanlı bir gülümseme attı. "Hazır mısın yakışıklı?" Başımı sallıyorum, elimde oyuncakla yaklaşıyorum.

"Durmanı istersem sana söylerim," diye açıklıyor. "Sadece yavaş git ve çalış."

"Güvenli kelimen nedir?" Arkasında durmak için adım soruyorum.

Bir kahkaha atıyor ve ellerini bankın üzerine koyarak öne doğru eğiliyor. "Tatlım, küçük bir popo tıkaçı eylemi için güvenli bir kelimeye ihtiyacım yok. Bu benim için sıkıcı bir Cumartesi gecesi."

Başımı sallıyorum, karşımdaki bu seksi yaratığa hayranlıkla bakıyorum. Kendine çok güveniyor, çok güçlü. Bunca yıldır neyi kaçırdığımı merak ediyorum. Sekse bir angarya ya da yapılacaklar listemdeki bir madde gibi davranmasaydım ne kadar eğlenebilirdim?

Arkasına geçip elimi kıcının üzerinde ve sırtının alt kısmında gezdiriyorum. "Hazır mısın?"

"Mhmm."

Oyuncakla girişini dürtüyorum ve duruşunu genişletiyor, oyuncak kaybolmaya başlayana kadar içime bastırıyor.

"Ryan, hiç anal yaptın mı?" diyor omzunun üzerinden bana bakarak.

"Bir kere," diye itiraf ediyorum. "Üniversitedeydim ve oldukça sarhoştum."

"Anala bayılırım," diye mırıldanıyor, ben oyuncağı daha derine batırırken o da bastırıyor. "Mmm, devam et. Sonuna kadar it." Kırmızı tıkaçı kıcının geri kalanına doğru zorladığımda titriyor. Tamamen içeri girer girmez titrek bir kahkaha. "Bu kadar büyük bir aletle oynamayalı uzun zaman oldu. Belki de fazla hırslıydım."

"Durmali mıyız yoksa-"

"Tabii ki hayır," diye yanıtlıyor bankı iterek. "Bu harika hissettirecek." Havlunun altına uzanıyor ve biri pembe diğeri kırmızı iki küçük uzaktan kumanda çıkarıyor. Kırmızı olanı bana uzatıyor. "Hadi, gidip havuza girelim ve serinleyelim. Sonra da oynarız."

Görünüşe göre, artık etrafta popo tıkaçı takarak dolaşıyoruz. Bana neler oluyor böyle? Saunadan çıkıp soğuk Ocak gecesine kadar onu takip ettim.

Fişi yanaklarının arasına saklayarak havuza doğru yürür ve basamaklardan aşağı inerek buz gibi suya batar. "İyi hissettirecek, söz veriyorum. Şimdi serinle, saunada ısınırız," diye ekliyor flörtöz bir göz kırpmayla.

Derin bir nefes alarak havuzun basamaklarından aşağı iniyorum, tıkaç sadece biraz rahatsız ediyor. Belime kadar suya girer girmez kıcımın kalbime doğru bir titreşim yayılıyor. "Vay anasını!" diye nefes nefese kalıyorum ve dönüp Tess'e bakıyorum. Titreşimler başlar başlamaz duruyor.

"Sadece kumandanın çalışıp çalışmadığını kontrol ediyorum," diyor sırtarak.

Ona doğru yürüdüm. "Oh, başın çok büyük belada-"

"Ryan, hayır," diye çığlık atarak uzaklaşıyor. "Beni bu havuza daldır, ben de senin fişini 10'a çıkarayım!"

Ellerimi ondan çekip havuzun dışına doğru kaymasına izin veriyorum. Uzaktan kumandasını açtığımda merdivenleri yarılamıştı. Titreşimi artırmak için hızlıca iki kez tıkladığımda nefesi kesiliyor, tırabzana tutunuyor.

"Aman Tanrım," diye inliyor, hala titrerken merdivenleri aceleyle çıkıyor.

Sırıtarak onu takip ediyorum. Tamam, bunun cazibesini görebiliyorum. Saunaya geri dönüyoruz ve katlanmış havlusunu alıp oturduğunda beni çok şaşırtıyor.

"Acımıyor mu?" Çıkmayı başardım.

"Hayır," diye omuz silkerek cevap veriyor. "Gel buraya bebeğim. Gel yanıma otur, rahatlayalım." Yanındaki banka vuruyor. "Bu tür oyunlarda eğlenmenin bir parçası da beklentidir."

Bu sürece güveniyorum. Eğer kıcımda ışıltılı bir tıkaçla oturabileceğimi söylüyorsa, bunu yapacağım. Havlumu seriyor ve oturuyorum, tam tıkacın üzerine baskı yapmayacak bir açı bulurken hafifçe irkiliyorum.

Boştaki elini uzatıp kalçamın üzerine koyuyor. "Sadece arkana yaslan. Rahatla ve gözlerini kapat. Sedirin kokusunu içine çek. Tüm endişe ve kaygılarından çalış."

Tamam, bu artık bir yoga seansı gibi hissettirmeye başladı. Bu konuda kızgın değilim. Ve sıcak-soğuk-sıcak arasındaki yan yana duruş ferahlatıcı. Kaslarımın ve eklemlerimin gevşediğini hissedebiliyorum. Sanırım bunu bekliyordum-

"Oh, kahretsin," diye haykırıyorum, dirseklerimi dizlerime dayayarak eğiliyorum, fiş patlıyor ve güçlü titreşimlerle kıcımlı dövüyor. Açı değiştirmek lanet bir hataydı. Geriye doğru düşerken neredeyse ciyaklıyordum. Vızıldayan tıkaç tam prostatıma çarpıyor. Aletim sertleşiyor, tüm kan başımdan kasıklarına doğru akıyor.

Bana bir erteleme verilmeden önce uzun süre tutmaz.

Hızımı alamayıp kumandasını buldum ve açtım. Yanımda mırıldanıyor. Tess benden çok daha rahat, duvara yaslanmış, gözleri kapalı. Titreşimlerin içinde sallanmasına izin verirken neredeyse dingin.

Daha yükseğe

tıklıyorum.

Değişiklik yok.

Daha yüksek.

"Mmm, bu iyi hissettiriyor," diyor.

Yavaşça ellerini göğüslerine götürüyor ve tembel ve durgun bir şekilde kendine dokunmaya başlıyor. Meme uçlarını okşuyor ve ben bu oyunu çok sevdiğime karar veriyorum. Eğildim, onu tatmak için sabırsızlanıyordum. Baştan çıkarıcı bir iç çekişle kendini çimdiklerken, ağzımı parmaklarının ve meme ucunun üzerine kapatıp ikisini de emiyorum.

"Siktir, evet bu çok iyi," diye inliyor. Parmaklarını serbest bırakıyor, beni göğsüne doğru tutarken saçlarımı kazıyor ve onu emmeye devam etmemi istiyor. Serbest eliyle kumandamı çalıştırıp tekrar açıyor.

Titreşim bu sefer daha yüksek ve tüm vücudumun titremesini bastıramıyorum. "Hoşuna gitti mi?"

"Evet," diye cevap veriyorum.

"Daha fazla mı istiyorsun?"

"Lütfen," dediğimi duyuyorum.

Titreşim yoğunlaşıyor ve nefesim kesiliyor, tüm kaslarım küçük oyuncanın etrafında kasılıyor. Aşağı bakıyorum, aletimin ucunun precum sızdırdığını izliyorum. Bu gerçeküstü ve şaşırtıcı. Sikime dokunmasına bile gerek yok. Gerçekten de temas olmadan boşalabileceğimi düşünüyorum ki bu bir ilk olurdu.

"Benimkini ," diye inliyor. "Ryan, seni tatmam gerek. Ben senin sikini emerken senin de benimkiyle dalga geçmeni istiyorum."

"Buraya gel," diye cevap veriyorum, oyuncanını daha yükseğe kaldırarak.

Bankta dizlerinin üzerine çökene kadar yer değiştiriyor, kıcını bana doğru çeviriyor. Öne doğru sürünüyor, yanakları kızarmış, gözleri cam gibi. Yüzünü kavriyorum, bir öpücük çalıyorum, ama sonra geri çekiliyor, başı kasıklarına düşüyor ve aletimin ucunu ağzına alıyor. Dudakları etrafımda kapandığı an, lanet olası oyuncanını açıyor.

"Lanet olsun-" Kalçalarım ileri atılıyor, o beni daha derine emerken kığım banktan kalkıyor. Duyguların birleşimi beni parçalara ayrılıyormuşum gibi hissettiriyor. Tıkaç kıcıma tam oturuyor ve titreşimler tüm vücuduma keskin bir karıncalanma gönderiyor, sanki ateş tarafından yalanıyormuşum gibi. Sikimin üzerindeki ağzı bir rüya gibi, çok ıslak ve sıcak.

Elimi kapıyor, kalçalarını havaya kaldırırken inliyor. Elim tutup bacaklarının arasına koyuyor ve ben devralıyorum, parmaklarım onun muhtaç klitorisini arıyor. Temas kuruyorum ve içime doğru eğiliyor, aletimin etrafında mırıldanıyor.

"Tess-tanrım-bebek, eğer *sen-ahhh-* ohmygod- lanet olsun-" Elimini onun amından uzaklaştırırken o

kumandayı en yüksek ayara getirse iyi olur. Boşalmaya o kadar ihtiyacım var ki sanırım ağlayabilirim. Kasıklarımın derinliklerinde bir titreme başlıyor ve omurgamdan yukarı fırlıyor.

Kalçalarımı biraz kaydırıyorum ve bu beni yıldızlara götürüyor. Tıkacın ucu tam prostatımın üzerine oturuyor, vızıltı beni tepeden tırnağa sarsıyor. Tüm kaslarım aynı anda kasılıyormuş gibi hissettiğim için beden dışı bir deneyim yaşıyorum. Hayatımda hiç gelmediğim kadar sert bir şekilde boşalırken ellerim yumruk şeklinde sıkılmış, yarı kıvrılmış bir şekilde eğiliyorum. Ne tür bir vahşi ses çıkardığımı bilmiyorum. Düşünemiyorum. Sadece hissediyorum.

Tess'in hiçbir uyarısı yoktu, ama bunu bir şampiyon gibi karşıladı, döllerim ucumdan dışarı pompalanırken ağzını açık tuttu, dudaklarına, çenesine, açgözlü diline çarptı. Boşalmayı durduramadığım için onu mahvediyorum.

"Aman Tanrım," diye inliyorum, vücudum aniden patlamış bir balon gibi havasını kaybediyor. Tüm enerjim tükeniyor ve bankın üzerine yığılıyorum. Tess fişimi kapatıyor ve sanki bir düğmeyi çevirmiş gibi oluyor. Işıklar söndü. Ben ölmüşüm. Bittim.

Kucağımın üzerinden, yere koyduğumu bile hatırlamadığım kırmızı kumandaya uzanıyor. Orgazmının kontrolünü eline alıyor, kumandaya basıyor ve klitorisini çalıştırıyor. "İzle beni," diye pantolonunu indiriyor, kendini becerirken göğüsleri en baştan çıkarıcı şekilde sallanıyor. "Ryan, izle-"

Sanki başka bir şeye bakabilirmişim gibi? Kraliçemin zevk almasını, doruğa ulaşmasını, tatlı inlemelerinin küçük odayı doldurmasını izliyorum. Teni kızarmış, başı geriye eğilmiş, vücudu kendini boşaltırken parlıyor. Nefes kesici. Bitiriyor, oyuncağı kapatıyor ve her iki kumandayı da düşürüyor. Ayaklarımızın dibinde yere çarpıyorlar. Sonra öne doğru yığılıyor, bir eliyle kendini tutuyor, alnı omzuma düşüyor.

Bir süre sonra "Nasıldı?" diye soruyor.

"Çok iyi," diye cevap veriyorum. "Resmen popo tıkaçlarına dönüş yaptım."

"Hoşuna gideceğini biliyordum." Uykulu gülümsemesini takındığını anlamak için yüzünü görmeme gerek yok.

"Sauna konusunda hâlâ ikna olmadım," diye itiraf ediyorum.

Gülümsemeye devam ediyor, göğsümü öpmek için yüzünü çeviriyor.

Bir elimi kaldırıp ensesindeki saçlara daldırmayı başarıyorum. Başını geriye yatırıp dudaklarını öpüyorum, tadının bana benzemesini umursamıyorum. Aslında, sanırım bu beni çok ediyor. O benim, ben de onun. Paylaşabileceğimiz hiçbir şey kötü ya da yanlış olamaz. Onun gibi tatmak, onun gibi kokmak istiyorum. Hindistan cevizli saç yağlarını ve çilekli dudak parlaticılarını getirin.

"Seni ayartıyor muyum Ryan?" diyor. "Öndeyken duralım mı?"

"Sen bir dişi şeytansın," diyorum dudaklarına karşı. "Benim tanrıçam." Ona bir öpücük veriyorum. "Benim kraliçem. Sen benim sahibimsin." Onu tekrar öpüyorum. "Her şeyi yap, her şeyi al. Senindir."

"Hmm," diyor iç çekerek ve beni tekrar öpüyor. "Sahip olduğun her şey için seni alma fikrini ne kadar sevsem de, açlıktan ölüyorum." Sanki bir kanıtmiş gibi midesi homurdanıyor ve ikimiz de gülüyoruz. "Neden sen gidip temizlenirken ben de pizza sipariş etmiyorum?"

Burnumun ucunu öpüyor ve sonra sanki kemikleri hayatının en yoğun orgazmıyla sivilaşmamış gibi uzaklaşıyor. Belki de bir dahaki sefere daha çok denemeliyim.

Havlu kolunun altında, omzunun üzerinden bana bakıyor. "Geliyor musun?"

"Ayağa kalkabileceğimi sanmıyorum," diye itiraf ediyorum. Bacakların nasıl çalıştığını hatırladığımdan bile emin değilim.

Tekrar gülüyor, bana doğru geliyor ve elini uzatıyor. ", tatlı köpekçik. Buz dışındaki dayanıklılığın üzerinde gerçekten çalışmalıyız. Seni güçlendirmem için bana birkaç hafta ver, sonra bütün gece böyle boşalmanı sağlayacağım."

Birkaç hafta mı? Bu kadın bundan daha fazlasına sahip olabilir. Ayları olabilir. Yıllar. Lanet olsun, eğer bize gerçek bir şans verirse, sadece arkadaştan daha fazlası olmak için bir şans, hayatımın geri kalanında onun tatlı köpeği olacağım.

(Perşembe sabahının tamamını kafası bir tavuk gibi koşturarak geçirdim. Joey'e gönüllü temizlik için yardım etmekle

Sahilde iki belediye meclisi temsilcisiyle telefonda kovalamaca oynarken bir şekilde meşhur üçlü çikolata parçacıklı yulaf ezmeli kurabiyelerimden iki düzine pişirmeyi başardım.

Görünüşe göre Shelby O'Sullivan bu gece büyük bir doğum günü partisi düzenliyor ve Rachel'a gelebileceğime dair söz verdim. Tüm Rays'ler orada olacak, bu da çılgın ve vahşi bir gece olacak. Shelby'nin kurabiyelerimi barış teklifi olarak kabul edeceğini umuyorum.

Partisinde "favori kurgusal karakter" teması var ve ben de bütün hafta bir kıyafet hazırladım. Komik ve temaya uygun mu? Evet. Seksi görünecek miyim? Çifte evet. Ryan aklını kaçıracak mı? Açıkçası, bütün amacım bu.

Tam rujuma son dokunuşu yaparken kapı çalıyor. "Kahretsin." Aynada kendime baktım. Kırmızı deri eteğim, dantelli büstiyer üstüm, siyah file çoraplarım ve başımın üstünden çıkan küçük siyah boynuzlarımla tamamlanmış seksi şeytan kostümümü giyiyorum. Makyajım görünüyor dramatik dumanlı bir göz ve kiraz kırmızısı dudaklar.

Yumuşak bir kahkaha atarak rujumu yere atıyorum ve ön kapıya doğru yürüyorum. Gelen her kimse biraz korkmaya hazır olsa iyi olur. Ön kapının buğulu camından dışarı bakıyorum ve bir posta kamyonu şoförünün kamyonuna atlayıp gittiğini görüyorum.

Kapıyı açıp aşağı baktım. Karşılama paspasının ortasına küçük bir kutu yerleştirilmiş. Elime alıp etiketini okuyorum ve kalbim duruyor.

Bana gönderilmiş.

Birkaç Ray ve avukatım dışında kimse bu adrese sahip değil. Ve hiçbir Ray bana şahsen ulaştırabilecekleri bir şeyi posta yoluyla göndermez. Kesinlikle Out of the Net ile bir ilgisi yok. Şüpheli listem bire iniyor.

"Şey...siktir."

Kapıyı çarparak kapattım ve sürgüyü fırlattım. Sonra kutuyu bir bomba gibi mutfığa taşıyıp yere koyuyorum ve ona ters ters bakıyorum.

"Şimdi ne yapacaksın, ha?" Kutuya bakarak söylüyorum.

Bloktan bir bıçak kaparak kutunun kapaklarına saplıyorum, agresif bir şekilde bandı kesiyorum. Burada beni bekleyen her neyse, iyi olmayacak. Bıçağı bir takırtıyla yere bırakıp kapakları yırtıyorum ve geri katlıyorum.

Kutu konfeti dolu, hayır, parçalanmış kağıt. Kağıt öğütücünün içindekileri bir kutuya atıp bana mı postalamış?

Ve sonra aklıma geldi.

"Aman Tanrım." Bir avuç alıp daha yakından inceledim. Evet, bunlar basılı sayfalar. Bazı kelimeleri seçebiliyorum. Boşanma evraklarını parçalamış ve imzasız olarak bana postalamış. Parmaklarımı açıp konfetilerin kutuya geri düşmesine izin verirken gözlerim doluyor.

"Lanet ," diyorum, sesim titriyor.

Konfetileri biraz kaydırıyorum ve küçük bir zarf görüyorum. Kendimi en kötüsüne hazırlayarak zarfı çıkardım ve ters çevirdim. Zarfı mühürlemeye zahmet etmemiş. İçindekileri çıkarıp kâğıtları açıyorum. Kalbim göğsümden dışarı fırladı. Jake ve benim yer aldığımız saçma sapan magazin haberlerinin ekran görüntüleri. En üst sayfaya bir mesaj karalamış. Eğimli el yazısını tanıyorum:

Fahişeler talepte bulunamaz.

"Çok hoş."

Kâğıtları özenle katlayıp zarfın içine geri koyarken parmaklarım titriyor. Zarfı parçalanmış boşanma belgelerinin üzerine koyuyorum ve kutuyu alıp odama götürüyorum. Onu odama bırakıyorum.

Banyoya girip telefonumu kaptığım gibi şifonyer. Kısa kişi listemde gezinirken Charlie'nin adına basıp arıyorum.

"Hey, tatlım, bugün nasılsın?" diye soruyor neşeli ses tonuyla.

"İmzalamadı Charlie," diyorum selamlarken.

"Avukatından henüz haber alamadım ama gün sonuna kadar süreleri var-"

"İmzalamadı," diyorum tekrar. "İmzalamadığını biliyorum, çünkü sözleşme elimde ve imzalanmamış."

"Sende mi? Nasıl-"

"İmzasız olarak parçaladı ve bana postaladı," diye açıkladım. "Charlie, adresimi nereden bulmuş? Orada bu adrese sahip olan tek kişi sensin."

"Şey, ben asla-"

"Ona verdiğini söylemiyorum," diye ekliyorum hemen. "Aile hukuku davalarıyla ilgilenen biri olarak soruyorum, adresimi nereden bulmuş olabilir? Ben farklı bir eyaletteyim. Telefon numaram onda yok; e-postalarına cevap vermiyorum. Eski kocam bana nereden posta göndereceğini nereden bilebilir?"

Charlie telefonda iç geçiriyor. "En iyi tahminim mi?" "Evet, lütfen."

"Seni takip eden biri var." Kalbim durdu.

"Tüm bu magazin olaylarından sonra bunun olabileceğini biliyorduk," diye devam ediyor Charlie. "Seni bulması için birine para ödüyor olmalı."

"Ne yapmalıyım? Ne yapabilirim?"

"Takip edildiğinize dair herhangi bir işaret arayın ve mümkünse bunları belgeleyin" diye açıklıyor. "Sokaktaki meraklı arabalar, çöpünüzü karıştıran insanlar, izniniz olmadan fotoğraf çeken biri. Temas kurduğu her anı belgeleyin ve hiçbir şeyi atmayın, duyuyor musunuz? O parçalanmış kağıt kutusunu saklayın. Tüm ekran görüntülerini, tüm e-postaları saklayın."

"Tamam." Gözlerim yine yaşıyor. Bu kutunun negatif enerjisiyle havamı zehirlemesi fikrinden nefret ediyorum.

"Tatlım, avukatın olarak sormak zorundayım, tehlikede olduğuna inanıyor musun? TRO sürecini başlatmalı mıyız?"

"Hayır," diyorum çabucak. "Hayır, henüz o noktaya geldiğimizi sanmıyorum. İzin ver..." Derin bir nefes aldım ve beynimin şifreleri çözmesini sağlamaya çalıştım.

"Boşanma konusunda ilerliyor muyuz? Mahkeme duruşması talep etmeli miyim-"

"Bekle. Bir telefon daha edeyim, sonra sana dönerim, tamam mı? Henüz bundan vazgeçmeye hazır değilim. Bir şey daha deneyeyim." "Tamam, tatlım."

"Seni sonra ararım, Charlie."

"Yediye kadar buradayım, sonra bir akşam yemeğim var, ama bana sesli mesaj bırakın, size geri döneceğim."

"Teşekkürler, Charlie."

Derin bir nefes alarak telefonu kapattım. Kendimi yeniden merkezde hissettiğim anda yatak odasına doğru yürüyorum. Saldırgan kutuya bakarak, ezbere bildiğim tuş takımına bir numara tuşluyorum. Sonra yeşil arama düğmesine basıyorum. Kulağıma götürüp bekledim.

Üçüncü halkada bağlanıyor.

"Alo?" diye kayınvalidemin sesi geliyor. "?" Cevap vermedim.

"Alo?"

Derin bir nefes alarak ilerliyorum. "Bea, benim."

"Oh-Tess?" Ses tonu otoriterden şaşkınlığa dönüşüyor. "Sevgilim, sorun ne?"

"Sorunun ne olduğunu biliyorsun," diye cevap verdim. "Bilmem gereken şey, bu konuda ne yapmayı planladığınız."

İç geçiriyor ve neredeyse okuyucularını çıkarıp masasının üzerine koyduğunu, burnunun kenarını kıstığını hayal edebiliyorum. "Ne oldu?"

Onu şımartmanın zamanı geçti. "Boşanma evraklarını parçaladı ve bir kutunun içinde bana fahişe diyen bir notla birlikte gönderdi," diye cevap veriyorum.

"Tess, bunların hepsi çok tatsız. Bu çok karmaşık bir iş-" "O zaman karmaşıktırmayın. Ona imzalat-"

"İşleri karmaşıktıran *o mu*, yoksa sen misin?" diye meydan okuyor. "Son reklam gösterinle onu incittin, hepimizi incittin Tess. Bu pisliği temizlemek için elimden geleni yapıyorum, ama kendini yeniden spot ışıklarının altına itmenin kimseye faydası yok-"

"Onlar magazin gazeteleri," diye bağıryorum. "Bu saçmalık, Bea. Jake Price'la birlikte değilim."

Bu çöp haberciliği-"

Bea, "Bu yangına körükle gitmektir," diye karşı çıkıyor.

"Troy da benim yanışıımı izlemek istiyor, değil mi?" Meydan okuyorum.

"Ona yardım edecek misin? Sen de mi bunu istiyorsun?"

"Kızgın ve üzgün," diye yanıtlıyor. "Haklı olarak öyle. Ondan tüm hayatını kökünden değıştirmesini, on yıldan uzun süren bir ilişkiyi bitirmesini istiyorsunuz. Bunların hiçbirini hafife almıyor."

Başımı sallayarak onun küçümseme ve saptırma çabalarını engelliyorum. "Belki de onunla konuşmayı kabul edersen-"

"Hayır." Başka bir karşılaşma fikri bile avuçlarımı terletiyor. "Böyle bir şey olmayacak. Bea, benden bu kadar. Bunu itirazsız yapması için ona *bir* şans daha vereceğim. Bu sefer belgeleri sen yaz ve ona imzalat."

"Tess-"

"İmzalamasını sağla, yoksa onu mahkemede görürüm," diye bağıriyorum, yanağımdan bir damla yaş süzölüyor. "Ve sonra söylediğı ya da yaptığı her korkunç şey kamuya açık bir kayıt haline gelecek - aldatma, istismar, tecrit, taciz. Değerli oğlunu da benimle birlikte bu ateşe sürükleyeceğim ve birlikte yanacağız, Tanrı yardımcım olsun."

"Şimdi gerçek yüzün ortaya çıkmaya başladı," diyor, sesi soğuk ve mesafeli.

Derin bir nefes alıyorum, gözlerim kapalı. "Boşanmama izin verdiğinde her şey sona erecek. Bunu sadece o yapabilir, Bea. Sadece o ikimizi de özgür bırakabilir."

Bir an sessiz kaldı. "Daha fazla zamana ihtiyacım var."

"Verecek daha fazla zamanım yok," diye cevap veriyorum, tamamen kararlı bir şekilde. "Peki, bana yardım edecek misin, etmeyecek misin?"

("Haydi," diye mırıldanıyorum, Sully, Jonesy ve Karlsson'un buzda kayarak pakı geçirmelerini izlerken ellerimi yumruk yapıyorum. Yerlerini değiştirmek zorunda kaldılar.

Bu da Jonesy'nin bu sabah ilk on birle antrenman yaptığı anlamına geliyor. Çok iyi oynuyor, süslü sopa hareketleri yapıyor ve diski kapıyor.

"Hadi," diyorum bu sefer daha yüksek sesle. "Sadece pas ver, Jonesy!"

Sully boşta ve bekliyor ama Jonesy topu tutuyor ve J-Lo tarafından engellenen bir ters vuruş deniyor. Pakı sopayla uzaklaştırıp buzun altına gönderiyor ve Jonesy pakın peşinden koşmak için çaballıyor.

"Şov yapmayı bırak da pas ver şu lanet olası pakı," diye bağıriyorum yanımdan kayarak geçerken. Sakatlanmanın en kötü yanı da bu: izlemek. Ayağa fırlıyorum, tahtaların tepesine tutunuyorum. "Pas ver, Jonesy! Tanrı aşkına-"

"Yoo-hoo, Ryan!"

Poppy St. James'in koltuk sırasından aşağıya, topuklu ayakkabılarını tıkırdatarak yürüyüşünü izleyerek dönüyorum. Bu kadın hiç topuklu giymez mi? Kendisi halkla ilişkiler müdürümüz, ama Barbie görünümünün sizi yanıltmasına izin vermeyin. Çok zeki ve acımasız.

Onun ardından kasvetli gölgesi Claribel yürüyor. Poppy lavanta rengi pantolonu ve blazer ceketiyle gürültülü ve parlakken, Claribel koyu göz makyajı ve boyalı saçlarıyla gotik bir kızdır.

"Selam Ryan," diye Poppy. "Bir dakikan var mı?"

İniltimi bastırıyorum. Poppy ne zaman bir dakika istese, aslında bir saat demek istiyor. Ve Claribel işin içindeyse, aptalca bir şey yapacağım demektir.

Bir takım arkadaşımın suratına tortilla ile vurmak ya da en sevdiğim kitaplar ve müzikler hakkındaki sorulara cevap vermek gibi.

Benim Swiftie olduğumu ortaya çıkaran onun aptal viral TikTok'larından biriydi. Beni yanlış anlamayın, bir forvet için iyi bir lakap. Ama şimdi ses kabinindeki adamlar bununla çok eğleniyorlar. En son gol attığımda, gol şarkım olarak "22 "yi çaldılar.

"N'aber Poppy?" Claribel'e başımı sallayarak söylüyorum. Gözleri telefonunda, beni zar zor onaylıyor.

Poppy bana bir gülümseme attı. "Bu reklam filminde bize yardımcı olacak bir Ray daha arıyoruz ve sen mükemmelsin. Hadi gel." Cevabımı bile beklemiyor, sadece etrafında dönüyor.

"Bekle," diye .

Tek kaşını kaldırarak arkasına bakıyor.

"Şey, ben gidemem," diyorum, buzu işaret ederek. "Koç antrenmanı izlememi istiyor."

"Bu sadece birkaç dakika sürecek. Şimdi gel bakalım yakışıklı. Kamera ekibi bekliyor."

Kamera ekibi mi?

Bu sefer sesli bir şekilde inliyorum, adımlarımda hafif bir aksaklıkla onun peşinden gidiyorum. Sabahki PT'yi şimdiden hissediyorum. Doktor çok iyi olduğumu ve yakında buza döneceğimi söylüyor. Benim için yeterince yakın değil.

"Ne biz?" Tribünlerin ucunu temizleyip pistten çıkarken söylüyorum.

Poppy, "Jacksonville Humane Society ile bir evcil hayvan evlat edinme tanıtımı çekmek için ortaklık yaptık," diye yanıtlıyor ve diğer küçük buz pistine giden yolu gösteriyor.

Mars, Davidson ve Koç Tomlin şu anda buzun üzerinde. Bitiriyorlar gibi görünüyor. Mars maskesini ve eldivenlerini çoktan çıkarmış, Davidson'ın kalede çırpınışını izlerken tahtalara yaslanıyor. Tomlin acımasız, ona sağdan, soldan ve ortadan disk atıyor.

"Güzel," diye bağılıyor Tomlin. "Toparlan."

Pistin diğer ucunda, buzun üzerine bir Jax Rays medya ekranı kurulmuş. Kameralar hazır, ekip etrafta duruyor.

"Bir tane buldum," diye sesleniyor Poppy el sallayarak, adımlarını hızlandırarak.

Etrafa bir göz attım. Novy ve Morrow sokak kıyafetleriyle buzun üzerinde. Morrow kendinden geçmiş, küçük sarı bir köpek yavrusu çenesini yalarken bir çocuk gibi gülüyor.

"Nov, bak," diyor. "Bak, sanırım benden hoşlanıyor."

Novy ona ters ters bakıyor. Elinde kıvrıkcık peruklu bir uzaylıya benzeyen bir şey tutuyor. Yaklaşıyorum ve onun bir köpek olduğunu görüyorum. Küçük, iğrenç, tüysüz, kafasında beyaz bir tüy olan bir köpek.

Poppy geçerken, "Hadi ama, bu saçmalık," diyor. "Köpeklerle alerjim olduğunu biliyorsun."

"Bu yüzden sana hipoalerjenik olanı verdim," diye cevaplıyor umursamazca.

"Dostum, sana söyledim, o bir köpek değil," diyor Morrow. "*Jedi'in Dönüşü* filminde Jabba the Hutt'ın üzerinde oturan şeye benziyor."

Gülmekten boğuluyorum. Kesinlikle öyle.

"Ryan, gel de seç bakalım," diye sesleniyor Poppy. "Şurada sevimli bir bulldogumuz var, birkaç da kedicik... Tanrım, bana nasıl da bakıyor," diye mırıldanıyor ve parmağını bir kedi taşıyıcısının önüne sokmak için eğiliyor. "Claribel, bana bir kediye ihtiyacım olmadığını söyle," diye sızlanıyor, parmağını koklayan küçük gri-beyaz yavru kediye kendini kaptırdığı belli.

"Kediye ihtiyacın yok," diye mırıldanıyor Claribel, gözleri hâlâ telefonunda. Alt ısırtığı olan bulldog sulu gözlerle bana bakıyor.

"Acele edebilir miyiz?" Novy bağırır. "Bu şey tüysüz ve burası buz pisti. Sanırım donuyor."

Poppy uzun sarı atkuyruğunu omzundan atarak, "Dur bakalım," diye homurdanıyor. "Ve bu bir şey değil, Lukas. O bir köpek. Çin tepeli denilen çok nadir bir köpek türü."

"Titriyor ve korkumun kokusunu alabiliyor," diye

Novy. Oflayıp pufluyor ve arkasını dönüyor.

"Peki, buradaki olay nedir?" Etrafımdaki gülümseyen gönüllülere ve kamera ekibine bakarak söylüyorum.

"Humane Society için kısa bir reklam filmi çekiyoruz," diye yanıtlıyor Poppy. "Tüm sosyal medya hesaplarımızda da yayınlanacak. Sadece bir hayvan seçin ve kartı kafesinin üstüne koyun. Sonra da kameranın önünde kartta ne yazdığını okuyorsun" diyor ve her kafese ve taşıyıcıya iştirilmiş küçük beyaz kartları işaret ediyor.

Kalbim durdu. "Sen, uhh... kartta ne yazdığını okumamı ister misin?"

"Mhmm." Bulldog'un kafesinin üstünden bir tane kapıyor. "Bunun adının Gracie olduğunu ve beş yaşında bir Amerikan bulldogu olduğunu söylüyor. Ev eğitimi var, çocukları seviyor, falan filan. Sadece kartı okuyun."

Bana doğru uzatıyor ve elimin uzanıp onu aldığını hissediyorum.

"Colton, ilk sen kalkıyorsun," diye seslenerek benden uzaklaşıyor.

"Dostum, yemin ederim, bu ufaklığı ben evlat edineceğim," diyor Morrow, yavru köpek kollarında kıvranırken hâlâ gülerek.

"En azından seninkinin kürkü var," diye yanıtlıyor Novy. "Elimde çiğ bir tavuk tutuyormuşum gibi hissediyorum."

Üçü kameralara doğru uzaklaşırken şakalaşmalarının geri kalanını duymuyorum. Elimdeki karta tekrar bakıyorum. Kahretsin, elle yazılmış. Yazı tipi çok küçük ve bir dahi her bölüm için renkli kalemler kullanmış. Etrafıma bakıp bir çıkış noktası ararken kalbim hızla çarpıyor. Bulldog Gracie kafesinin parmaklıkları arasından bana bakıyor ve beni yargılıyor.

"Hey, beş dakikalığına diskleri tokatlamayı keser misiniz?" diye sesleniyor Poppy kalecilere. "Şutun içinde kalabilirsiniz ama bunun için biraz sessizliğe ihtiyacımız var."

Koç Tomlin, "Buranın bir hokey sahası olduğunun farkındasınız," diye bağıyor. "Ve bu bir hokey antrenmanı!"

"Bu pisti 11:30 için ayırmıştım," diye bağıyor. "Yarım saat önce işinizin bitmiş olması gerekiyordu. Şimdi buzumu temizleyin, yoksa *hepinizi* kameranın önüne sürüklerim. Evet, seni de kastediyorum Eric!"

Kaleciler homurdanıyor ama çekiliyorlar. Poppy'nin boyu 1.80 olabilir ama o doğanın bir gücü. Kadın her zaman istediğini alır.

Bu da çirkin, şişman bir buldogun tasmaını tutan bir kameranın önünde duracağım ve bu aptal kartı okumaya çalışırken bir ahmak gibi görüneceğim anlamına geliyor. Kahretsin, profesyonel sporcu olmanın en kötü yanı bu. Neden sadece hokey oynayamıyorum? Aslında bu konuda iyiyim. Berbat etmiyorum.

Claribel'e kartı uzatarak, "Bunu yapamam," diyorum. "Başka birini bulabilir misin?"

Yavaşça başını kaldırıp karttan yüzüme bakıyor. "Bunu Poppy'ye söylemek ister misin?"

İnliyorum, elim yanıma düşüyor. "Claribel, anlamıyorsun. Bunu yapamam. Köpeklerle oynayacağım. Onları tutacağım. Herkese ne kadar harika olduklarını anlatacağım-"

"Bu senin kontratında var Ryan," diye cevap veriyor, bakışlarını tekrar telefonuna çevirerek. "Poppy 'atla' diyorsa, 'ne kadar yükseğe' diye sormak senin sözleşmedeki yükümlülüğün. Şu anda Poppy 'bir köpek tut ve kartı oku' diyor."

Morrow'un kazanan bir performans sergilemesini, mutlu yavru köpeğin kollarında kıpırdanmasını izlerken endişem artıyor. Onun için çok kolay, çok zahmetsiz. Morrow'un

medya, ilgi, dikkat dağıtıcı şeyler.

Ama ben onun gibi değilim. Bu bok benim için kolay değil. Genelde bundan kaçınmakta çok iyiyimdir. Ve Poppy genelde bizi böyle köşeye sıkıştırmaz. Beni yakaladı çünkü yapacak bir şeyim yokmuş gibi duruyordum.

Birinci kural: Her zaman yapacak bir işin varmış gibi görün! "Claribel, lütfen," diye yalvarıyorum, kartı tekrar ona uzatmaya çalışıyorum. "Getir başka biri."

Bakışlarını yavaşça tekrar kaldırıp yüzümü inceliyor. "Senin sorunun ne? Bu senin için neden böyle bir sorun?"

"Bu değil-"

"Ne, seni köpek mi ısırıldı?" "Hayır."

"Kedilerden korkar mısın?"

"Hayır," diye cevap veriyorum gözlerimi devirerek. "Bu hayvanlarla ilgili değil-" "Yani hayır kurumlarına karşı mısınız?"

"Hayır," diyorum, hayal kırıklığım artıyor.

"O zaman bunda büyütülecek bir şey görmüyorum. Sadece tasmayı tut, kartı oku ve muazzam maaş çekini hak et. Drama kralı gibi davranmayı bırak." Cevabımı beklemeden çekip gitti.

Drama kralı mı? Bu tam bir saçmalık. İşim, uyarı yapmadan ya da hazırlanmak için zamanım olmadan böyle bir şey yapmama bağlı olmamalı.

Ilmari tüm kaleci kıyafetlerini giymiş, kaskını kolunun altına sıkıştırmış, ayaklarını sürüyerek geçiyor. "Mars," diye tıslıyorum, sesimi alçak tutarak.

Duraklıyor, tek kaşını bana kaldırıyor.

Genelde bu adamdan korkarım ve normalde ona asla yaklaşmam ama şu anda çok çaresizim. "Burada benim yerime bakmanı istiyorum."

Kaşları çatılır. "Hayır," diyor omuz silkerek.

"Mars, lütfen." Kolundan tutup onu çekiştiriyorum.

"Senin derdin ne?" diye homurdanarak kolunu tuttuğum yerden kurtardı.

"Mars, *lütfen* bunu benim için yap. Yapamıyorum. Beceremiyorum," diye inleyerek bir elimi saçlarımda gezdiriyorum. "Benimle yap," diye teklif ediyorum. "Ben kediye tutup onunla oynayacağım, sen de kartı okuyacaksın. Hayranlar ikimizi de görmeye bayılacak. Hadi, lütfen."

İnanılmaz bir şekilde hareketsiz duruyor, beni inceliyor. Yavaşça omzumun üzerinden bakıyor, bir an Novy'nin kamerayla sohbet edişini izliyor, kucağındaki tuhaf uzaylı köpeği umursuyormuş gibi yapıyor.

"Ciddi olmasaydı sormazdım," diye itiraf ediyorum. Bu konuda güvenilebileceğim tek bir kişi varsa o da Mars'tır. O tam bir kasa, ne içeride ne dışarıda. "Kahretsin," diye inliyorum yine. "Yardıma ihtiyacım var, Mars."

Bakışları tekrar bana kayıyor, beni inceliyor.

Bakmasına izin verdim. Kartı tekrar uzatırken korkumu ve paniğimi görmesine izin verdim. "Bana yardım edin."

Benden karta doğru bakıyor.

"Tamam Ryan, sende," diye Poppy. "Hayvanını seçtin mi? Hadi gidelim, tatlım. Bütün sabah vaktimiz yok."

İrkiliyorum, gözlerim sımsıkı kapanıyor ve tüm bunların bir an önce bitmesi için dua ediyorum. "Lütfen," diye tekrar fısıldıyorum. "Lütfen, Mars."

Yavaşça uzanıyor ve kartı benden alıyor. Rahat bir nefes alıp başımı sallıyorum. "Öyle mi?" "Evet," diye yanıtıyor.

"Ryan!"

"Geliyoruz," diye bağırp etrafımda dönüyorum. "Mars ve ben spotu birlikte çekeceğiz."

"Ah-" Poppy şaşkınlıktan gözlerini kocaman açarak aramızda bakışıyor. Sanırım o da benim gibi huysuz Finn'den biraz korkuyor. Hoş olmayan her şeyden bir bakışıyla sıyrılıyor. "Oh, bu çok harika," diye haykırıyor ve ellerini çırpıyor.

"Köpek yok," diyor Mars arkamdan. "Bir kedi seç."

"Elbette," diyorum ve aceleyle küçük gri-beyaz yavru kediye taşıyan taşıyıcının yanına gidiyorum.

Mars bana yardım ediyorsa, ne isterse alır. Bir kedi, piton ya da şu garip çıplak köstebek faresi şeylerinden birini tutabilirim. Mars'ın lanet kartı okuması için kamera karşısında bir timsahla bile güreşirim.

"Aman Tanrım, bu yavru kedi çifte şirin," diye ağlıyor Poppy, onu kucaklamamı izlerken gözlerinde kalpler beliriyor. "Sen çok tatlı bir şeysin," diye cıvıldıyor. "Evet, öylesin. Evet, öylesin." Eğilip küçük yavru kediye öpüyor, elleriyle benim katlanmış kollarımı tutuyor.

Arkasından Novy ve Morrow bana bakıyor, hala kıvranan köpeklerini tutuyorlar. Kahretsin, bana attıkları bakışlar boyayı soyabilir.

"Baba?" Ondan uzaklaşarak söylüyorum.

"Oh," diyor gülerek, ellerini benden uzaklaştırarak, bu yeni gerginlikten tamamen habersiz. "O halde hazır mıyız beyler?" Mars'a bakıyor. "Kartı aldın mı?"

"Anladım," diyor, elinde tutarak.

"Yavru kedinin adı ne?" diye sorarak kameralara doğru ilerliyor.

Mars kaşlarını çatarak karta bakar. Sonra iç geçirir. "Bayan Prenses," diye mırıldanır.

Poppy ciyaklıyor. "Oh, bu mükemmel! O küçük bir prenses."

Mars ve ben onun coşkusundan uzaklaşıyoruz. Kameranın yanında, Claribel sadece başını sallıyor.

"Bunun için bana borçlusun," diyor Mars sadece benim duyabileceğim kadar yüksek sesle.

Bayan Prenses'in başını hafifçe okşuyorum. "Kesinlikle," diyorum gülümseyerek. Kameranın önünde yerlerimizi alırken kalp atışlarım normal ritmine dönüyor.

(Helby'nin doğum günü partisi tam bir kaos. Kendimi bir partideymişim gibi hissediyorum. Müzik evin ses sisteminden pompalanıyor, insanlar Her odada dans ve kaynaşma. Bir ton yiyecek, daha da fazla alkol ve hediyelerle dolu bir hediye masası var. Benim yetersiz çikolata parçalı yulaflı kurabiye ikramım bu dağın yanında fark edilmeyecek.

Her Ray burada gibi görünüyor ve çoğu eşlerini ya da sevgililerini getirmiş. Gözlerim Ryan'ı arıyor ama onu bulmak zor olabilir. Eğer ikimiz de etrafta dolanıyorsak, odadan odaya geçip birbirimizi kaçırabiliriz. Ve bir aptal gibi telefonumu arabada unuttum. Bu lanet kostümün içinde koyacak yer yoktu.

Son bir saatimi NHL yıldızlarından ve Shelby ile Josh'un hayatını dolduran insanlardan oluşan bu eklektik grupla kaynaşarak geçirdim. Muhtemelen kilise arkadaşları, komşuları ya da çocuklarının okullarından velileri olan en az otuz kişiyle tanıştım.

Josh ve Shelby'nin o insanlar olduğu ortaya çıktı. İnsanları memnun eden sosyal kelebekler. Kendilerine hiçbir şey bırakmadan herkese her zaman her şeyi veriyorlar. Bu, dağınık ve hayatlarının kaotik olduğu anlamına geliyor, ancak bir doğum gününü kutlamak için her şeyi bırakıp giyinmeye hazır yüzlerce insana sahipler.

Düşündüğümde güzel bir şey. Bir İkizler olarak, uykumda bile sosyalleşebilirim. Harika bir partiye ev sahipliği yapmanın kraliçesiyim. Ama benim bir kapatma düğmem var. Geri çekilmem gerekir. Sessizliğe ihtiyacım var. Aslında son derece içine kapanık biriyimdir ve kolay kolay arkadaş edinmem.

Troy'un da bunda biraz suçu var. Sevdiklerini eleştirebilecek veya ikinci bir fikir söyleyebilecek diğer insanlardan ayırmak ve izole etmek bir narsistin yöntemidir. Tüm arkadaşlarımı hayatımdan ne kadar etkili bir şekilde çıkardığını anlamam on yılımı aldı.

Küçük şeylerle başladı, mesela üniversite arkadaşım Kelly'nin sinir bozucu bir gülüşü olduğunu düşünüyordu. Oradan yavaş yavaş eleştiri tohumlarını ekmeye başladı. Gülüşü sinir bozucuydu... sonra şakaları sinir *bozucuydu*... sonra sinir bozucuydu. Sonra artık onunla takılmamamız için talepler gelmeye başladı. Bir süre sonra, bunun benim fikrim olmadığını hiç fark etmeden telefonlarına çıkmayı bıraktım.

Evet, bu terapide ortaya çıkarılması gereken bir şeydi.

Buna kandığım için kendime o kadar kızıyorum ki. Ne yaptığını nasıl göremedim? Nasıl değiştiğimi nasıl göremedim? Ama sanırım zaman içinde, sanki kendinizden küçük parçalar kopup gidiyor. Denizin dibinde yuvarlanan bir cam parçası gibi değişiyorsunuz. Sertleşiyorsun, kendini kapatıyorsun. Bir zamanlar ıslıl ıslıl parlayan şey donuklaşıyor.

On yıl sonra birdenbire artık gülmediğinizi fark ettiniz. Fıkra anlatmayı bıraktınız çünkü ondan daha komik olmanızdan hiç hoşlanmadı. Ve onun kendini iyi hissetmesini, erkek gibi hissetmesini istediniz. Odadaki en komik kişi. Ama şaka ikinizin de üzerinde, çünkü o komik değil, bu yüzden ikiniz de gülmüyorsunuz.

Ve Tanrım, gülmeyi gerçekten çok seviyorum.

Bir zamanlar sevdiğiniz adamın sizi taciz etmesi ve hayatınıza devam etmeye cesaret ettiğiniz için size fahişe demesi kesinlikle komik bir şey değil.

Gözlerim yaşıyor ve çılgılık atmak istiyorum. Kahretsin, Shelby'nin doğum günü partisinde seksi bir şeytan gibi giyinmişken Troy için ağlamayacağım. Mırıldandığım bir mazeret uydurarak sohbet ettiğim insanlardan uzaklaşıyorum. Düşüncelerimi toplamak için sessiz bir yer arayarak dışarı çıkıyorum. Evin arka duvarını takip ederek, bir kapı görene kadar yürümeye devam ediyorum. Kolunu deneyerek kapıyı açıyorum ve karanlık, üç arabalık bir garaj görüyorum.

Umutsuzca kurtulmak isteyen hıçkırığımı tutup içeri kaçıyorum. Kapıyı kapatıp ona yaslanıyorum. "Kahretsin," diye bağıyorum, yumruğumla kapıya vurarak. Tam evin kapısı açılırken yanağımdan bir damla yaş süzülüyor. Nefes nefese kalıyorum, ışıklar yanarken gözyaşımı siliyorum.

Shelby, *Mumya* filmindeki sevimli Evy O'Connell kostümünü giymiş, küçük yuvarlak kütüphaneci gözlükleriyle içeri giriyor. Josh bir yerlerde onun atılğan Rick'i gibi giyinmiş koşturuyor.

"Oh, Tess," diye haykırıyor, bir eli kalbine doğru çırpınıyor. "Ödümü kopardın!"

"Özür dilerim," diye cevap veriyorum, gözyaşlarımı kırıştıtırırken gülümsemeye zorluyorum kendimi.

Kapıyı kapatıyor, evin içinden gelen müzik sesini hemen kesiyor ve garajın etrafına bakıyor. "Burada tek başına mısın?"

"Evet," diye cevap verdim. "Ben de tam... biraz daha buz alıyordum." Köşedeki buzdolabını işaret ediyorum. "Orada hiç buz torbası var mı?"

"Hayır," diyor yavaşça. "Bütün buzlar zaten dışarıda."

"O zaman ben dışarı çıkayım," diyerek kapı koluna uzandım.

"Ya da belki bana yardım edebilirsin," diye sesleniyor ben dönerken. Omzumun üzerinden geriye bakıyorum.

"Buraya biraz daha soda almaya geldim." Yerdeki bir yığın kutuyu işaret ediyor. "Onları soğutuculara taşımama yardım etmek ister misin?"

"Elbette." Garajı geçip onun yanına gidiyorum. "Bu arada Evy kostümünü beğendim. *Mumya*'ya bayılıyorum."

Bana gülümsüyor. "Teşekkür . Sevilmeyecek ne var, değil mi?" Ona zayıf bir gülümseme gösterdim.

"Bunun hakkında konuşmak ister misin?"

"Hayır," diye cevap veriyorum, eğilip bir kutu Coca-Cola alıyorum. "Bunun hakkında konuşmaya *ihtiyacın* var mı?" diye açıklıyor.

Kıpırdamadan duruyorum, kutuya sıkıca tutunuyorum. "Muhtemelen," diye itiraf ediyorum. "Bu noktada, psikiyatristimi yıllarca tüm saçmalıklarından bahsederek kazançlı bir şekilde çalıştırdım. Beni hiç sevmeyen bekâr anne, uçarı aile, terk edilme sorunları, zehirli eski sevgili, falan filan. Bunlar oldukça sıkıcı şeyler."

"Sıkıcı olduğunu düşünmüyorum," diye yanıtlıyor. "Ve her zaman konuyu saptırmak zorunda değilsin, biliyorsun. İnsanların seni neyin rahatsız ettiğini bilmelerine izin verebilirsin. Bunu itiraf etmek sizi zayıf yapmaz. Ve bu bilgiyi sana karşı silah olarak kullanmalarına da kapı açmaz. Bazı insanlar iyidir, Tess. Bazı insanlar gerçekten yardım etmek ister. Kaçmaya devam etmek zorunda değilsin."

"canına," diyorum hışımla. "Bütün bunları sana ne söyledi?"

"Çünkü ben de bir psikiyatristim. Yani çocuk psikoloğuyum" diye açıklıyor. "Çoğunlukla koruyucu aile sistemindeki çocuklarla çalışıyorum. O çocukların çoğu da koşucu. Sizdeki işaretleri görüyorum."

"Şey... harika." Kolamın altındaki soda kutusunu kaldırıyorum. "Bu kadar şeffaf olduğumu bilmek güzel. Biliyor musun, büyük kozmik şaka şu ki, koştuktan nefret ediyorum."

Gülüyor ama sonra gülümsemesi düşüyor. "Hepimiz hayatta kalmak için yapmamız gerekeni yaparız. Kimden kaçtığınızı sorabilir miyim?"

"Eski sevgilim," diye cevap veriyorum. "Üç yıllık ayrılıktan sonra nihayet onu boşanmaya zorluyorum ve o bundan pek memnun değil."

"Tahmin edebiliyorum. Seni tehdit mi ediyor?"

"Ateş ve kükürtle." Başka bir kötü mizah girişiminde bulunarak şeytan kostümümü işaret ediyorum.

Gülmüyor.

"gelemeyeceğim bir şey değil," diye ekliyorum çabucak. "İşin içinde çocuklar var mı?"

"Hayır."

"Mülkiyet? Ticari varlıklar mı?" "İkisi de," diye yanıtlıyorum.

"Senin için değerleri nedir?"

Bakışlarını tutuyorum, tamamen görüldüğümü hissediyorum. Candace'a benziyor olabilir ama sesi, tavırları, ifadelerindeki duygu sıcaklığı çok farklı. Tüm tereddütlerimi bir kenara bırakıp ona gerçeği söylüyorum. "Hayatımdan daha fazla değil."

Başını sallıyor. "Güzel. Bırak gitsinler, Tess. Eşyalar değiştirilebilir. İş becerileri transfer edilebilir. Önemli olan *tek* şey senin hayatın ve refahın. Geriye kalan her şeyi bırak."

Başımı eğip onu inceliyorum. "Sen sadece bir psikiyatrist değilsin, değil mi? Bunu sen de yaşıyorsun."

Şimdi omuz silkme sırası onda. "Josh benim ikinci kocam. Addie ve ben son durumumuzdan kurtulduktan kısa bir süre sonra geldi. O bizim kahramanımız," diyor gözlerinde yaşlarla. "Koruyucu meleğimiz. Bulmam gereken kişi o, anlıyor musun? O çocuklarımla sahip olması gereken baba."

"Senin adına sevindim," diyorum. "Ve hey, geçen gün çok kaba davrandığım için-"

"Hayır." Bir elini kaldırdı. "Oraya gitme bile. Unutuldu."

İçimi çekiyorum, kalçamı krom hizmet tezgahına yaslıyorum. "Biliyor musun, sen oldukça havalısın."

Tekrar gülümsüyor. "İçimde senin de öyle olduğuna dair bir his var. Hey, karaoke sever misin?"

"Şarkı mı söylüyorum yoksa şarkı söyleyenlerle alay mı ediyorum?"

"İkisi de," diyor gülerek. "İkisi de. Perşembe geceleri hep birlikte Rip'in yerinde karaokeye gidiyoruz. Haftaya sen de gelmelisin. Söz veriyorum sana daha fazla istenmeyen hayat tavsiyesi vermeyeceğim."

Gazoz kutusunu kolumun altına alıyorum. "Tabii. Belki bir bakarım."

O da bir kutu kapıyor ve arka bahçeye çıkmam için bana işaret ediyor.

Kapıya yaklaştığımda elinin omzuma dokunduğunu hissediyorum. "Hey... senden bir iyilik isteyebilir miyim? Bunu yapabilmem için yeterince arkadaş mıyız?"

Ona kaşlarımı kaldırıyorum. "İyilik nedir?"

Yüzümü incelerken bakışları yumuşuyor. "Langley'e karşı nazik ol," diyor sonunda. "O benim pek de gizli olmayan favorim ve senin için deli oluyor. O iyilerden biri, Tess. Hatta belki de en iyisi. Sadece... ona zarar verme, tamam mı?"

"Evet," diyorum, başımı sallayarak. "Tamam."

Langley benim için deli mi oluyor? Bu oldukça uygun, çünkü ben de onun için deli olduğumu düşünüyorum.

(Novy akşam saat 8'i biraz geçe Sully'nin evine vardığında, doğum günü partisi tüm devam ediyordu. Modaya uygun bir şekilde

Tabii ki geç. Lukas Novikov başka bir yol bilmiyor.

Humane Society için çekim yaptığımız sabahın ardından hep birlikte öğle yemeğine ve ardından plaja gittik. Çocuklar biraz kum voleybolu oynadı ama ben sadece izledim. Bu dizi bir daha asla burkmayacağım.

"Hey dostum, seni garaj yolunun sonunda bırakmamı ister misin?" diye sesleniyor ön koltuktan.

"Gayet iyi yürüyebiliyorum, pislik herif," diye bağıyorum yüksek sesli müziğin içinden.

Yarım blok aşağıya paralel park etti ve hepimiz indik. Morrow ve ben kostümlerimizi koordine ettik. Önümde yürüyüp kaldırımda Novy ile birleşmesini izlerken sırtıyorum. Hepimiz kot pantolon ve beyaz tişört giymiş, *SOA* siyah deri motosiklet kesimi giymiştik.

Jax Teller gibi giyinerek adil mi davranıyorum? Tabii ki hayır. Sikerim adaleti. Tess'i istiyorum ve onun da beni istemesini istiyorum. Ona en sevdiği fanteziyi tattırmak bana puan kazandıracaksa, bu lanet kostümü asla çıkarmayacağım.

"Tanrım," diye bağıyor Morrow, neredeyse üzerime atlıyor. "Dostum, ne oluyor lan?"

Novy ve ben ikimiz de karanlık ön bahçede dolaşan bir Azrail'e bakıyoruz.

"Bu da kim lan?" Morrow bağıyor, açıkça sarsılmış. "Sen de kimsin?"

"Dostum, sakın ol," derinden, boğuk bir ses gelir. "Benim." Davidson çeker Kapüşonunu geri çekip yüzünü ortaya çıkarıyor. "Oldukça havalı, ha?" diyor ve eliyle

Kendisi.

Morrow, "Burası perili ev değil, g t herif," diye tersliyor. "Bu bir doğum günü partisi."

"Evet ama bu Cadılar Bayramı'ndan kalmaydı," diye açıklıyor. "Sadece bu parti için yeni bir kostüm almaya gitmiyordum."

"Her neyse, dostum," diye yanıtlar Morrow. "Beni bir daha böyle korkutmaya kalkarsan hepinizi yere sererim. Karanlıkta üzerime sürünen lanet olası ölümün gölgesi," diyor ha  çıkararak.

"," diyor Novy. "Gidelim."

Hepimiz  n kapıya ulaştıktık ve kendimizi içeri attık. Ev tıklım tıklım, hoparlörlerden dans müziği çalıyor. İlk gördüğümüz kişiler J-Lo ve Lauren. Toga gibi uzun siyah c ppeler giyiyor ve saçları çılgın mavi bir peruğun altına gizlenmiş.

"Vay canına, güzel kostüm, J," diyor Novy, ikisini de içine alarak. "Hades, değil mi?"

"Ve sevgili eşi Persephone," diyor Lauren, kolunu J-Lo'nun omzuna atarken zaten çakırkeyif.  ılgın bir  i ek başlığı ve pembe  i ekli bir elbise giymiş.

"İkiniz de harika görünüyorsunuz," diye ekliyorum onlara gülümseyerek. Sonra PT stajyeri Teddy'nin iki yumruğu da birayla dolu bir şekilde yanlarından geçtiğini görünce homurdanıyorum. "Sen kim oluyorsun?" Arkasından sesleniyorum.

Etrafında dönüyor, tamamen sarhoş.  zerinde mavi bir bornoz ve uzun beyaz bir sakal var. "Ben Merlin'im," diye mırıldanıyor. "Ah, kahretsin. şapkam nerede? şapkayla daha anlamlı oluyor."

Novy onun elinden bir bira alıp bana uzattı. Sonra Teddy tökezleyerek uzaklaşmadan önce bir tane de kendisi için alıyor. "Bu parti biraz karışacak," diyor Novy, çaldığı birasından bir yudum alarak.

Parti ev sahiplerini bulmak için mutfağa doğru ilerliyoruz, Novy ve Morrow önümde yürüyor. İkiisi de aniden durunca tam arkalarından koşuyorum. " ocuklar-ne?"

Omuzlarının arasından bakınca iri gözlü Poppy'yi görüyorum. Kırmızı Solo bardağını sıkıca tutmuş, onlara bakıyordu. Kost m n n ne olduğunu bilmiyorum. Bir t r kır elbisesi giymiş ve saçlarını yüzünün etrafında bukleler halinde topladığı bir bone takmış.

Novy ona ters ters bakar. "Gelmeyeceğini söylemiştin."

Omuzlarını ona doğru dikleştirerek çenesini dışarı çıkarıyor. "Belli ki fikrimi değiştirdim."

Novy çok gergin, bu da beni . "Ama dedin ki-"

Morrow, Novy'nin koluna bir el koyarak, "Sakin ol," diyor. "Burada olmaz."

Aralarına bakıyorum. Kesinlikle bir şeyler oluyor. Evlat edinme olayında hepsi çok sinirliydi. Novy'nin Poppy'yi çıldırttığını biliyorum ama bugün farklıydı. "Çocuklar, ne var ne yok?" Arkalarından seslendim.

Novy ve Morrow hemen ayrıldılar ve beni Poppy'ye göstermek için vücutlarını çevirdiler.

Gözleri yine kocaman açılıyor. "Oh-hi, Ryan," diyor tatlı tatlı. "Güzel kostümler." Zoraki gülümsemesini Solo bardağının arkasına saklayarak meyveli içeceğinden bir yudum alıyor.

"Hey, Poppy," diye cevap veriyorum, hâlâ neden bu kadar tuhaf davrandıklarını anlamaya çalışıyorum. "Senin kim olman gerekiyor?"

İç çekiyor. "Dürüst olmak gerekirse, bir işaret yapıp boynuma takmalıydım. Ben Elizabeth Bennett," diye ekliyor ve eliyle kendini işaret ediyor.

Üçümüz bakıştık.

"Elizabeth Bennett mi?" diye homurdanıyor, bir eli kalçasında. "Tüm zamanların en büyük romantik kahramanlarından sadece biri mi? *Pride & Prejudice*'den mi?"

"Bu... bir film mi?" Morrow kaşlarını kaldırarak soruyor.

"İşte bu yüzden siz erkekler sadece puck tavşanlarını cezbediyorsunuz," diye bağırıyor. "Çünkü klas, zevk sahibi ve mantıklı her kadın uzak durması gerektiğini bilir!" Gözlerinde yaşlarla aramıza giriyor, tepinerek uzaklaşıyor.

"Aldırma ona," diye mırıldandı Novy. "Sadece o kediye sahiplenemediği için üzgün." Mutfağa doğru yürümeye devam ediyor.

Morrow oyalanıyor, bakışları hâlâ Poppy'nin az önce kaybolduğu yere kilitlenmiş. "İyi misin dostum?" Elimini omzuna koyarak söylüyorum.

Önce elime, sonra yüzüme bakıyor. "Hayır." "Bunun hakkında konuşmak ister misin?"

Bakışlarımı tutuyor ve bir an için gerçekten evet demek üzere olduğunu düşünüyorum.

"Çocuklar, Shelbs'i buldum," diye sesleniyor Novy.

Morrow gözlerini kırptırıyor, ifadesi değişiyor. Elimini altından kayarak kurtuluyor. "Hadi gel. Gidip doğum günü kızını görelim."

"Novy!" Çakırkeyif Shelby şarap kadehini havaya kaldırarak ağlıyor. "Josh, bebeğim, bak. Başka çocuklar da burada!" Kostümlerimizi inceliyor. "Vay canına, çok seksi görünüyorsunuz. Yani, büyük H-O-T."

Hepimiz gülüyoruz.

"Mutlu yıllar Shelby," diyor Novy ve ona çabucak sarılıyor.

"Hey, Shelbs. Doğum günün kutlu olsun," diye ekliyor Morrow.

Sully gelip omzuma tokat attığında onun kollarındaydım. "Hey, o ellere dikkat et, dostum."

Ben geri çekiliyorum ve o gülüyor, kolunu onun omuzlarına doluyor.

"Siz kim oluyorsunuz?" diyor Novy, düğmeli gömlek, papyon ve kütüphaneci görünümlü uzun eteğinden oluşan tuhaf kombinasyonuna bakarak. Bu arada Sully'saçları geriye doğru taranmış, üzerinde hakiler, beyaz bir gömlek ve silah kılıflı deri pantolon askısı var.

"Selam," diyorum sırtarak. "Siz Rick ve Evy'siniz. *Mumya*'dan."

"Evet!" Shelby ciyaklıyor, bana bir kez daha sarılmak ve yanağımdan öpmek için öne fırlıyor. "En sevdiğim kişi olmanın bir nedeni olduğunu biliyordum."

"Hey, en sevdiğinin ben olduğumu sanıyordum," diye somurtuyor Sully.

"Mmm, biliyorsun sen benim esas maço erkeğimsin," diye mırıldanıyor ve kollarına sarılmak için etrafında dönüyor.

"Tamam, iğrenç," diyor Morrow, bakışlarını siper ederek. "Annemle babamın öpüşmesini izlemek gibi bir his."

"Ebeveynler de sikişiyor Cole," diye dalga geçiyor.

"Bu arada ben sarhoş olmaya gidiyorum." O uzaklaşıyor ve Novy de peşinden gidiyor, beni O'Sullivan'larla baş başa bırakıyor.

"Yemekler yemek salonunda hazırlanıyor," diye açıklıyor Sully, o tarafı işaret ederek. "Tüm soda ve bira dışarıdaki soğutucularda."

"Teşekkürler," diye cevap veriyorum, odaya göz gezdirerek. "Hey, Fiyatlar henüz gelmedi mi?"

Sanırım Rachel neredeyse, Tess de yakınlardadır. Onu bütün gün görmedim. Ona birkaç sesli not gönderdim ama cevap vermedi. Onu istiyorum. Ve sadece kostümüne tepkisini görmek istediğim için değil. Sadece... onu istiyorum.

Sully omzunun üzerinden bakarak, "Evet, hepsi burada bir yerdedir," diye cevap verdi. "Belki dışarıyı kontrol et. Ya da üst katta oyun oynuyoruzdur."

Shelby'ye Güneybatı deneyeceğime dair söz vererek yanlarından geçip gidiyorum. Yemek odasına ulaşmam, aralarında hayal kırıklığı yaratacak şekilde Süpermen gibi giyinmiş Flash'ın da bulunduğu bir grup çaylak tarafından engellendi.

Patty, gladyatör gibi giyinmiş.

Ancak o döndüğünde resmin tamamını görebiliyorum. Bir kız kendini onun göğsüne bastırıyor. Seksi bir Kleopatra kostümü giymiş.

dramatik makyaj, tam teşhirde daldırma göğüs dekoltesi. Patty'nin elleri onun her yerinde. Biri aslında kostümünün içine girmiş, göğsünü okşuyor.

"Aman Tanrım, çok seksi görünüyorsun," diyor beni tepeden tırnağa süzerek.

"Teşekkürler," dedim. ""

"Tıpkı Jax Teller'a benziyorsun," diye devam ediyor ve ben yanından geçmeye çalışırken koluma dokunuyor.

"Evet, fikir de buydu zaten," diye cevap veriyorum, başka yöne kayarak.

"bir başlangıçsın, değil mi?" diyor, beni tekrar ölçüp biçerek.

Başımı sallıyorum, bu da Patty'nin bir saksı bitkisine dönüşmüş olabileceği anlamına geliyor. Sevgilisinin beni mıncıklaması benim suçummuş gibi bana ters ters bakıyor. Ben de ters ters bakıyorum. Bir çaylağa haddini bildirmekten çekinmem. Bu kızın dikkatini çekemiyorsa, bu benim suçum değil.

"Kim olduğumu tahmin edebilir misiniz?" diye soruyor sevgilisi, ışıltılı kostümünü göstererek.

Biramdan bir yudum aldım. "Parti temasının kurgusal karakterler olduğunu sanıyordum."

"Evet, ben Kleopatra'yım," diye yanıtlıyor, ellerini iki yanına götürerek.

Patty kolunu ona dolayarak onu göğsüne doğru çekiyor. Başının üzerinden bana bakmaya devam ediyor.

"Bu yüzden kafam karıştı," diye cevap veriyorum ona. Bana göz kırpmıyor.

"Ne?"

"Kleopatra gerçek bir insandı. Hayali değil. Sezar da öyle," diye ekliyorum Patty'ye sırtarak.

Sevgilisi gülerek "O gerçek değil" diye cevap verir. "O HBO dizisinden."

"Vay canına." Patty'ye bakıyorum. "İkinizin çok güzel çocukları olacak."

Cevap veremedim arkamı dönüp diğer tarafa doğru ilerliyorum. Tess'in burada olduğunu bildiğim halde hiçbir şey Çaylak Çorak Toprakları'nda kapana kısılmış bir saniye daha geçirmeye . Dışarı çıkıyorum ve neredeyse Mars'a doğru yürüyorum.

"Vay canına, üzgünüm dostum," diyorum, kendimi sabitlemek için elimi omzuna koyuyorum.

Omzunun üzerinden bana bakıyor, beni içine çekiyor, vücudu elimin altında kaskatı kesiliyor.

Ben de aynısını yapıyorum. "Ne giyiyorsun lan sen? Kim olman gerekiyor?"

"Hiçbir fikrim yok," diye yanıtlıyor kayıtsız bir omuz silkmeye.

Ponponlu kırmızı bir bere, mavi beyaz çizgili bir gömlek ve parlak su rengi bir şort giyiyor. "Ben-" İşte o zaman diğerlerini görüyorum. Üç metre ötede, soğutucuların yanında Doc, Jake ve Sanny duruyordu. Sonra ben gülmeye başladım. "Dostum, seni Smee mi yaptılar?"

Mars bana ters ters bakıyor.

Rachel cilveli bir Tinker Bell kostümü giymiş, saçlarını her gibi topuz yapmış. Sanny, Peter Pan kostümüyle kolunu ona dolamış duruyor. Jake, parlak kancasıyla tamamlanmış gülünç bir Kaptan Kanca kostümü içinde yaşıyor. Köpek bile burada. Poseidon timsah kostümüyle Sully'nin köpeğini kovalayarak yanından geçiyor.

"Onları gerçekten seviyor olmalısın," diye takılıyorum Mars'a, o aptal şapkanın içindeki görüntüsüyle gözlerime ziyafet çekerken.

"Onun gibi bir şey."

Orada durup diğer parti misafirlerinin gülüşmelerini ve sohbet etmelerini izliyoruz. Bu sabah çok havalıydı, kartı aldı ve ben yavru kediye tutarken sessizce okudu. Hiç soru sormadı, sadece kartı bana uzattı ve gitti.

"Peki... bana bunu soracak mısın?" Biramdan bir yudum alarak söylüyorum. "Neyi soracağım?"

Yüzümü ona dönerek homurdandım. "Biliyor musun dostum. İstersen sorabilirsin," diye teklif ediyorum. "Bildiğin konusunda sana güveniyorum. Bir şey söylemeyeceksin."

Garip bir şekilde, neredeyse sormasını *istiyorum*. Daha da ötesi, ona söylemek istiyorum. Ona güvenmek istiyorum. Birinin bu sırrı benimle paylaşmasına izin verirsem daha iyi hissedeceğimi biliyorum. Bu taşınması çok ağır bir yük. Her gün elimden gelenin en iyisini yapıyorum ama bazen yorgun oluyorum, bazen hata yapıyorum, bazen de evcil hayvan sahiplendirme tanıtım spotlarını çekmeye sürükleniyorum.

Geçmişteki tüm takımlarımda beni tanıyan, bana yardımcı olabilecek birileri vardı. Rays'e katıldığımdan beri her şey o kadar çılgınca gelişti ki henüz bir düzene oturamadım. Vicki gibi yöneticiler dışında hiçbirine güvenmeye ve kendimi açmaya hazır hissetmedim.

Mars bana doğru bakıyor, kaşları çatılmış. "Ekipten kimse biliyor mu?"

Başımı sallıyorum ve bu berbat IPA'dan bir yudum daha alıyorum. "Neden olmasın?"

"Herkesten çok senin anlayacağını düşünmüştüm," diye cevap verdim. "Hepimiz özel hayatlarımızın ortalıkta olmasını istemeyiz."

"Ama benim bilmemi istiyorsun," diye seziyor. "Birinin sana güvenmesini içer istiyorsun i."

Yavaşça başımı sallıyorum. "Evet, sanırım öyle." "Peki ya Tess? O biliyor mu?"

Kalbim bu fikir karşısında yerinden çıkacak gibi oldu.

"Hayatta olmaz. Hayatta olmaz." İç geçiriyor. "Çocukça davranma Langley."

Kıllandım. "Çocukça mı?"

"Ben kör değilim. Onu ne kadar çok istediğini görüyorum. Eğer onu elinde tutmak istiyorsan,

Ona tüm gerçeklerinizi anlatmalısınız, zor olanları bile, özellikle de zor olanları."

Tess'in kendisi köşeyi dönüp geldiğinde daha derin bir konuşmanın garipliğinden kurtulduk. Shelby ile kol kola yürüyor. Bu ikisi ne zamandan beri arkadaş oldu? Shelby'nin söylediği bir şeye gülerek başını arkaya atıyor.

Kalbim durdu. Nefes alamıyorum. Hareket edemiyorum. Tess'im seksi bir şeytan gibi giyinmiş, kırmızı deri bir etek, file çoraplar ve göğüslerini tertemiz gösteren dantelli kırmızı bir korse. Kumral buklelerinin üstünden bir çift küçük siyah boynuz görünüyor.

Mars'ı ve sırları unut. Her şeyi unut. Kendi lanet adımı unut. Önemli olan tek şey bu kadın.

("Ama gerçekten kaliteli bir karaoke kaosu istiyorsanız, Lukas Novikov'u sahneye çıkarmalısınız," diyor Shelby, ikimiz de gülmekten kırılırken.

"Bekle, Novikov şu yüzünde yara izi olan kara kara düşünen adam, değil mi? Şarkı söylemeyi seviyor?" Zihnimdeki iki görüntüyü uzlaştıramıyorum.

"Bu noktada, sanırım onun tüm George Michael kataloğunu söylediğini duydum," diye cevaplıyor ciddi bir baş sallamasıyla.

"Hayır," diye bir kahkaha daha atıyorum. "George Michael değil."

"Onun 'Careless Whisper' şarkısını duyana kadar yaşamamışsınız demektir," diye takılıyor.

Cevap veremeden yeni bir ses beni durduruyor. "Hey, seksi şeytan."

Dönüp o sesi ararken tüm nefesim bedenimi terk ediyor. Ryan burada. Kahretsin, şimdiye kadar onu ne kadar özlediğimi fark etmemiştim. Mars'ın yanında duruyor, bira içiyor... ve Jax Teller gibi giyinmiş.

Oh, lanet olsun.

Karmakarışık sarı buklelerinden beyaz tişörtünü dolduran geniş omuzlarına, yırtık kot pantolonuna ve kalın botlarına kadar onu inceliyorum. Dikkatim, SOA yamaları ile tamamlanmış siyah deri kesiminde toplanıyor.

"Aman Tanrım." Bakışlarımı tekrar yüzüne kaldırıyorum, gözlerinin elma yeşilini ve sırtışının kıvrımını alıyorum, beni açık bir istek bakışıyla yerimde sabitlerken.

Ryan.

Onu tekrar gördüğümde, enerjisinin bana seslendiğini hissettiğimde, içimin derinliklerine bir gerçek yerleşiyor: Ryan gülmemden hoşlanıyor. Tanıştığımız andan beri tüm enerjisini dudaklarımdan o sesi çıkarmaya harcıyor. Gece geç saatlerde yatağında uzanırken, uykuya dalmasına yardım ediyormuşum gibi yaparak, söylediği bir şeye gülerim ve o da parmağını boğazımın sütununda gezdirerek sesin sürer. Ona göre gülüşüm müziktir. Onun için gülüşüm sihirdir.

Ryan'ım.

Bakışlarını tutarak sinirlerimi bastırıyorum. Bu gece bu adamla olacağım.

"Hey herkes," diye şarkı söylüyor Shelby, Tess'le birlikte yürürken. "İyi vakit geçiriyor musunuz?"

"Harika vakit geçiriyoruz," diye yanıtlıyor Doc.

"Bu arada kostümlerinize bayıldım," diye ekliyor Shelby. "Çok zekice. Kim düşündü bunu?"

"Jake," dedi Sanny ve Doc aynı anda.

Arkalarından, adamın kendisi çembere girer. "Bu ben oluyorum," diye sesleniyor. "Oldukça müthiş, değil mi? İlk başta *Jungle Book'u* yapmak ve Mars'ı ayı yapmak istedim ama Cay kırmızı speedo'yu giymeyi reddetti, yani herkesin içinde giymeyi reddetti," diye ekliyor göz kırparak.

Sanny ortağına ters ters bakar. "Senden seksi esirgeyebileceğimi biliyorsun, değil mi?"

Jake bir kolunu onun omuzlarına atarak, "Evet ama yapmayacaksın," diye cevap verir. "Bundan çok hoşlanıyorsun. Ve seni suçlamıyorum. Yatakta oldukça ," diyor bana.

"Bunların hiçbirini bilmeme gerek yok," diye mırıldandım.

"Hep böyle midirler?" Shelby kıkırdayarak soruyor, Tess'e bakarak. "Bu aslında oldukça evcil, dürüst olmak gerekirse," diye yanıtlıyor. Yanakları pembeleşiyor. Bana bakmamaya çalışıyor. Beni düşünmemeye çalışıyor.

İyi şanslar, seksi şeytan. Seninle işim bitmeden önce, aklındaki tek şey ben olacağım.

Ona bir an daha bakarsam kendimi patlatabilirim. "Ben gidip biraz yiyecek alacağım," diyorum gruba. "Shelby'ye bir yemin ettirdim.

Güneybatı yumurtalı böreği."

"Yesss," diye mırıldanarak şarap kadehiyle beni selamlıyor. "Ve chipotle mayo sosunu da unutmayın!"

Tess'e bir kez daha bakmadan başımı sallayıp çıkıyorum. Mutfaktan geçip istemediğim birayı bir şişe suyla değiştiriyorum. Sonra yemek odasına . Aç değilim; sadece dikkatimi dağıtmaya çalışıyorum. İlerlemeye devam ediyorum. Bir köpekbalığı her zaman yüzmeye devam etmek zorundadır, değil mi? Hareket etmeyi bırakırsam, Tess'i düşünürüm. Ve eğer Tess'i o siyah file çoraplar içinde düşünürsem, sertleşirim. Ve eğer sertleşirsem, çaylakları korkuturum. Elimde bir çekiştirme hissettiğimde köşeyi dönüp ön salona giriyordum.

Hevesle dönüp Tess'i kollarıma almaya hazırlandım. Göz kamaştırıcı siyah peruklu bir kız alanıma girince duruyorum.

"İşte buradasın," der Kleopatra. "Gel benimle dans et." İçeri giriyor, vücudu benimkine sürtünüyor.

"Vay canına, sanırım kaybolmuş olabilirsin tatlım," diyorum, ellerini üzerimden çekmeye çalışarak. Ama onun iki, benimse sadece bir elim var. Diğer su şişemi tutuyor. Tam ellerinden birini indirirken, diğerini üzerime koyuyor.

"Seni bekledim ve bekledim," diye inliyor. "Seni çok istiyorum." "On beş dakikadır burada olduğum için pek olası değil," diye cevap veriyorum.

"Tamam-

Kahretsin- "Su şişesini yere düşürdüm ve onu iki elimle yakaladım. Elimden geldiğince nazikçe onu döndürüyorum.

Hâlâ kıpırdanıyor, kıcıyla bana baskı yapıyor. "I just wanna dance -"

"Hayır, hayır, hayır." Ondan uzaklaşıyorum. Siktir, kız sarhoş. Sarhoş değil.

Bu noktada ne yaptığını bilmiyor. "Bence ne yapmalıyız biliyor musun? Bir Uber bulup senin evine gidelim."

"Benim evim mi?"

"Evet, hadi bu partiyi mahvedelim. Evinin nerede olduğunu biliyor musun?"

"Evet, ama bütün gece dışarıda kalmama izin var," diyor ve kollarını tekrar bana dolamaya çalışıyor. "Senin evine gidebiliriz. Sorun olmayacağına söz veriyorum."

İnledim. "Tanrım, kaç yaşındasın sen?" Eğer Patty, Shelby'nin doğum günü partisine reşit olmayan bir kız getirdiyse, onu ölümüne kontrol edeceğim.

"On dokuz."

Tanrı'ya şükür.

"Hadi," diye homurdanıyorum, bedenlerimiz birbirine değmeden önümde yürümesini sağlamaya çalışıyorum. "Siktir-dur-"

"Ryan?"

Kıpırdamadan duruyorum, omzumun üzerinden bakınca Tess'in bana baktığını görüyorum, gözleri kocaman. Aslında bana bakmıyor, bize *bakıyor* - *ben* ve Kleopatra'ya, kıcını bana doğru iterken ellerim ona yapışıyor, bir balık gibi kıpırdanıyor. Söylemeyi düşünebildiğim tek şeyi söyledim. "Yardım et bana."

Göz kırpmıyor. Birkaç dakika içinde incinmiş şaşkınlığı kayboluyor ve öne doğru koşmaya başlıyor. "Sorun nedir?"

"Sadece sarhoş," diyorum, beni sorgulamadığı için minnettarım. "Patty ile geldi. Nerede olduğunu bilmiyorum. Eğer uzun boylu, sarışın bir gladyatör görürsen, suratına yumruğu indir."

"Yapacağım." Diğer tarafıma geçiyor ve bir elini Kleopatra'nın çenesinin altına koyuyor. "Merhaba tatlım. Ben Tess. Senin adın ne?"

"Tegan," diye yanıtlıyor kız.

"Nasıl hissediyorsun, Tegan?"

"Yorgun," diye mırıldanıyor. "Ve şişko. Tanrım, neden beni bir türlü sıkmiyor?" diye sızlanıyor.

"Oh, üzgünüm, tatlım. Bu dolu," diye yanıtlıyor Tess.

"Ne?" Tegan yine sızlanıyor. "Hayır. Ama onu istiyorum."

"Biliyorum," diyor Tess, kızın omzunu okşayarak. "Ama hayatta olduğu gibi aşkta da bazen büyük hayal kırıklıkları yaşanır."

"Onu buradan çıkarmalıyız," diyorum kızın başının üzerinden. "Onu bir Uber'e bindirmek için adresini sormaya çalışıyordum."

"Bu noktada söylediği herhangi bir şeye güvenebilir miyiz bilmiyorum," diye yanıtlıyor Tess. "Sence Shelby onu üst katta bir odaya yerleştirmemize aldırır mı?"

"Lanet olsun. Eğer her yere kusarsa, Shelbs bunu bana ödetir."

"Patty McHotAbs'a bunu ödet," diyor Tess ters ters bakarak. "Eğer onun randevusuysa, ona daha iyi bakması gerekirdi. Tamamen kızarmış durumda."

"Bunu fazla şekilde ödeyecek," diye onu temin ediyorum. Birkaç set intihar sprintinin düzeltmeyeceği bir şey değil. Bir sonraki antrenmanda kahvaltısını kusuyor olacak.

"Onu yukarı çıkaralım," diyor Tess. "Onu dizinle taşıyabilir misin?"

."

"Ben ." Kleopatra'yı kucağıma alıp merdivenlere doğru ilerliyorum. Tess de arkamdan geliyor ve yere attığım suyu kapıyor.

Merdivenler geniş bir oyun odasına açılıyor ve burada bazı çocuklar video oyunları oynuyorlar. Tess ve ben sola dönerken kimse bize aldırış etmedi.

Yatak odalarına giden koridora doğru.

"Bir keresinde burada kalmıştım," diyorum omzumun üzerinden. "Burası misafir odası," diyorum bir kapıyı göstererek.

Tess kapıyı açarken benimle kapı arasına giriyor. "Aman Tanrım," diye bağıyor ve elini gözlerine götürüyor.

Başının üzerinden bakınca yarı giyinik Novy ve Morrow'un sarışın bir kızı tükürükle kızarttıklarını görüyorum. Novy daha yakın, sırtı bize dönük. İkisi de aynı anda kapıya dönüyor, gözleri kocaman.

"git," diye bağıyor Novy, hâlâ kıza arkadan sokulurken. Sıkı kalçaları sergileniyor, pantolonu kalçalarının etrafında.

Aralarındaki kız Morrow'un aletinden fırlıyor. Poppy yüzünü bize döndüğünde beynim patlıyor sanırım, gözleri kocaman, o sımsıkı sarı bukleler şimdi darmadağın. "Aman Tanrım," diye bağıyor, benimle göz göze geldiğinde yüzünde dehşet dolu bir ifade belirliyor.

"*Aman* Tanrım," diye feryat ediyorum, Tess kapıyı hızla çekip kapatırken, "Özür dilerim, devam edin!"

Bu yeni bilgiyi sindirirken kapalı kapıya öylece bakıyorum. Tüm parçalar yerine oturuyor: Novy ve Morrow'un son birkaç haftadır sergiledikleri boktan tavırlar, bir sevgili kavgası içinde olduklarına dair garip hisleri. Hepsi mantıklı geliyor. Aynı kadın için kavga ediyorlardı... ve o kadın da halkla ilişkiler müdürümüz Poppy St. James'ti.

Ama nasıl? Yani, Morrow süper iyi bir adam, bu yüzden izler. Ama Novy ve Poppy birbirlerinden *nefret ediyorlar*. Çantadaki kediler gibiler. Medya eğitimlerimizin yarısı Novy'nin onu kızdıracak bir şey yapmasıyla sonuçlanıyor. Sanırım aşk ve nefretin ince bir çizgi olduğunu söyledikleri doğru.

"Ryan..." Tess parmaklarını kolumda gezdiriyor.

Kafamı sallıyorum, temizlemeye çalışıyorum. "Doğru. Siktir." Sarhoş Kleopatra'yı tuttuğum yeri değiştirip koridorda ilerliyorum. "Hadi, buraya gel."

"Ama bunlar çocukların odaları-"

"Çocuklar burada değil," diye cevap veriyorum. "Bu gece hepsi Shelby'nin annesinin evinde. Nil Kraliçesi'ni düşürmeden önce şu kapıyı aç."

Tereddütle kapıyı açıp içeri bakıyor. "Boş," diyor rahatlayarak.

Addie'nin yatak odasına giriyoruz ve pembe prenses ikiz yatağına doğru ilerleyip Kleopatra'yı bırakıyorum. İnliyor, hemen yan yatıp cenin pozisyonuna geçiyor, peruğu yamuluyor.

Tess kontrolü ele aldı. "Al, tatlım. Yatağın yanına bir çöp tenekesi koyuyorum, komodinin üzerinde de bir su var."

Kleopatra sadece inliyor. "Yakında çıkar."

Tess yanımda, "Evet, sonra sabaha canı acıyacak," diyor. "Josh ve Shelbs'e onu kontrol ettireceğim," diye onu temin ediyorum.

Tess başını sallar. "Ne?"

"Bu çok pervasızca, anlıyor musun? Ya o küçük çarpma ve ezme numarasını senden başka birine yapsaydı? Ya onlar bu kadar asil olmasaydı?"

"Burada güvende," diyorum elimi omzuna koyarak. "Shelby ve Josh ona bir şey olmasına izin vermez."

Ve bir anda benim seksi dişi şeytanım ağlamaya başladı. Defans oyuncularımın halkla ilişkiler müdürümüzle ikili oynamasına dair tüm dikkat dağıtıcı düşünceler bir anda yok oluyor.

"Hey, hey, bu da ne?" Onu kollarıma çekerek söyledim. "Neden ağlıyorsun?"

Yüzünü göğsüme bastırıyor, kollarıyla kalçalarımın sıkıca tutunuyor. "Tanrım, bir şey yok, sadece saçmalıyorum. Zor bir gün geçirdim ve önemli bir şey değil." Başını sallıyor, benden uzaklaşmaya çalışıyor. "Tanrım, ağlamaktan nefret ediyorum. Son zamanlarda tek yaptığım bu gibi geliyor."

"Whoa, hey. Kal. Anlat bana." Elimi çenesinin altına koyup yüzünü yukarı kaldırıyorum. "Tess, bana bak. Ne oldu?"

Başını tekrar sallar, gözleri kapalıdır. "Yapma Ryan, yapma. Bu konuda konuşmayalım. Bu konuda konuşamam, tamam mı? Bu gece olmaz. Burada olmaz. Şimdi olmaz."

Ve şimdi Troy'la ilgili olduğunu biliyorum. Dostum, siktir et o pisliği. Ondandır nefret ediyorum. Hala onun üzerinde olmasından nefret ediyorum. Sadece ondan kurtulmasını istiyorum.

"Seni gerçekten özledim," diye itiraf ediyor ve kalbim bir takla atıyor. "Bugün sana ihtiyacım vardı. Sana ihtiyacım varmış gibi hissetmeye başlıyorum Ryan ve sanırım bu beni biraz korkutuyor. Burada Rachel'dan başka kimsem yok ve sen de çok iyi bir arkadaş oldun, ama bunu sana yükleyemem. Sana yük olamam."

Bana *arkadaş* diyor. Sevgili değil. Erkek arkadaşı değil. Ben sadece onun arkadaşayım. Ryan Puppy Langley, rahatça derin boğazladığı hoş arkadaş. Hiç yoktan iyidir.

"Hey," diyorum yüzünü avuçlayarak. "Bana bak."

Yüzünü yukarı kaldırmadan önce derin bir nefes alıyor. O kadar güzel ki. Bu gece kalın siyah göz makyajı yapmış ve o parlak kırmızı dudakları trafiği durdurabilir. Bunu boynuzları ve dantelli kırmızı sütyeniyle birleştiren dizlerimin üzerine çöküp yalvarmaya hazırım.

Ama şu anda ihtiyacı olan şey bu değil. Rahatlamaya ve güvenceye ihtiyacı var. Arkadaşına ihtiyacı var. "Benimle güvendesin," diyorum ona. "Kleopatra güvende ve sen de güvendesin. Kollarımdayken sana hiçbir şey dokunamayacak, yemin ederim."

Kalçalarımın yapışan elleri yumuşuyor. Yavaşça ellerimi yanlarımdan yukarı ve deri pantolonumun altından geçirerek göğsümün üzerinde gezdiriyor. Bakışlarını indirip ellerinin bana değdiği yerleri izliyor. Vücudumun her yeri ısınıyor, onun yakınlığını hissetmek hoşuma gidiyor. Onu istiyorum. Onu *arzuluyorum*. Ama onun sınırlarına saygı duyacağım ve onun hızında hareket edeceğim.

"Ryan." Elleri göğsümün düzlemlerinde geziniyor.

"Neye ihtiyacın var?" Sesim kısık.

Gözlerimin içine bakarken elleri hareketsiz kalıyor. Dudaklarını ayırarak kulaklarıma müzik gibi gelen o kelimeyi söylüyor. "Sen."

"R yan, lütfen," diye mırıldanıyorum, ellerim ensesine gidiyor, parmaklarım saçlarını okşuyor, yaklaşırken. "Sana ihtiyacım var."

"Neye ihtiyacın var?" diye tekrar soruyor. Elleri belimde, eteğimin derisini yumuşatıyor. "Bana neye ihtiyacın olduğunu söyle."

Savunmasız olmakta iyi değilim. İnsanları içime almakta iyi değilim. Hatalarım, duygularım ve güvensizliklerim olduğunu kabul etmektense dünyada çıplak dolaşmayı tercih ederim.

Ve bu adam beni çıplak gördü. Belki de bu yüzden aramızdaki her şey tepetaklak oldu. Benimle çıplak başladık. Duvar yok, saklanmak yok. Sadece ben, olduğum gibi, kıvrımlarım, çillerim ve güneş yanığı omuzlarımla.

O benim ne olduğumu, *her* şeyimi ilk günden beri biliyor. Şimdi soru şu: *Kim olduğumu* bilmesine izin verecek miyim? İçeri girmesine izin verecek miyim?

Derin bir nefes alıp gözlerine bakıyorum. Onun için denemeye hazırım. "Bunu istiyorum Ryan," diyorum. "Seni içimde istiyorum. Beni becermeni istiyorum. Burada. Şimdi."

Başparmağını yanağımda gezdirirken enerjisi kararıyor. "Tess-"

"Bekle." Yanağımdaki elini örtmek için elimi kaldırıyorum. "Seni içeri istiyorum."

-Tanrım, seni içeri almaya çalışacağım, tamam mı? Ama kafam bazen çılgın bir yer olabiliyor," diye uyararak elimi bırakıyorum.

"Fark ettim," diyor sırtarak. Eli de aşağı iniyor, başparmağı omzumun kıvrımını okşuyor.

Onun nazik dokunuşunu hissederek ürperiyorum. Kendimi bu duyguya odaklayarak, ona savunmasızlığımı veriyorum. "Ryan, bana dokunan son adam bunu öfkeyle yaptı. Sanırım seninle bu adımı atmaktan korkmama neden oluyor. Teslim olmaktan, kontrolü kaybetmekten korkuyorum."

Kıpırdamadan duruyor, gözleri parlarken nefesini tutuyor. "Onu geri almama yardım etmeni istiyorum."

Kaşlarını kaldırıyor. "Senin kontrolün mü?"

"Ve benim rızam," diyorum başımı sallayarak. "Her ikisi de."

"Bunu nasıl yapacağız?" diye soruyor gözlerime bakarak.

"Sevişiyoruz," diye cevap veriyorum. "Ve hiçbir şeyi . Kendimi sana istiyorum Ryan. Beni incitmeyeceğine, bana sadece zevk vereceğine güvenmek istiyorum."

"Tanrım, Tess." Ellerini .

Kalbim gergin bir bekleyiş içinde çırpınıyor. "Bunu istemiyor musun?"

İnliyor. "Lanet olsun, bu konuşmayı Sarhoş Kleopatra'nın önünde yapamam," diyor ve elini zavallı Tegan'ın usulca horladığı yatağa doğru sallıyor.

Bir kahkahayı bastırıp elini tutuyorum. "Gel

." "Bekle-"

Onu odadan çıkarıyorum, sola doğru ilerlemeden önce kalabalık oyun alanına doğru sağa bakıyorum.

"Tess, ne yapıyorsun?"

Yandaki kapıyı açıp içeri baktığımda bir banyo görünce kalbim hızla çarpıyor. Hayatta olmaz. Bu adamı tuvaletin yanında sikmeyeceğim. Kapıyı kapatıp aşağı iniyorum ve bir sonrakini açıyorum.

"Tess-"

"Buraya," diyorum ve onu karanlık, boş çocuk odasına çekiyorum. Çok şirin, yumuşak maviler ve grilerle dekore edilmiş. Uzak duvar boyunca, kitap ve oyuncak raflarıyla çerçevelenmiş bir beşik var. Büyük bir pencerenin altında bir koltuk var, tül perdeler sadece dışarıdaki sokak lambasının ışığını içeri alacak şekilde çekilmiş.

Ryan odanın ortasına doğru adım atıyor ve yavaşça bana doğru dönüyor. "Ciddi misin? Bebek Josh'un odası mı?"

Kapıyı kapatıp kilitliyorum ve kapıya yaslanıyorum. "Aldıracağını sanmıyorum. Ve eğer orada Sarhoş Kleopatra ile kalmak istemiyorsan... ya da Eyfel Kulesi ekibine katılmak-"

"Hayır," diyor, gözleri kısılmış.

"Kendimi iyi hissetmemi sağlıyorsun Ryan," diyerek sadede geliyorum. "Beni güvende hissettiriyorsun. Ve aramızdaki kimya inanılmaz derecede iyi. Senin de bunu hissettiğini biliyorum. Beni harika bir sevgili yapacağını düşünüyorum ve eğer istiyorsan, evet diyorum."

"Tess..." Ateşli bakışları bana kilitlendi.

Kilitli kapıyı itip ona doğru yürüyorum. "Her şeye sahip olabilirsin... Beni nasıl istersen. Nazik olabilirsin... ya da sert olabilirsin." Duraklıyorum, tam kolumun erişebileceği mesafede. "Rıza gösteriyorum-"

Ve sonra onun kollarındayım. Beni kendine çekiyor, bana karşı hissettiğini bildiğim tüm tutkuyla öpüyor. Birbirimizin içinde eriyoruz, sonunda öpüştüğümüz, dokunduğumuz, havayı paylaştığımız için rahatlamış bir şekilde birbirimizin ağzına iç çekerken ellerimiz birbirine yapışıyor. Bu kadar iyi hissettirirken neden öpüşmeyi bırakıyoruz?

Öpücükleri aceleci olsa bile dudakları yumuşak. Alaycı diliyle beni açıyor ve ben de onu içeri alıyorum, dudaklarımdaki hissini seviyorum. Ellerimiz hararetle çalışıyor, bu yeniden bağlanma anı için çaresizce. Yavaş yavaş vücudunu öğreniyorum, göğsünün düzlemlerini, kollarının kaslı kordonlarını ezberliyorum. Ellerimi deri pantolonunun içine sokuyorum, ellerimi kaburgalarının üzerinde gezdiriyorum.

"Bunu giyince çok tatlı olduğunu düşünüyorsun, değil mi?" diye takılıyorum, alt dudağını ısırıyorum. "Beni delirtmeye mi çalışıyorsun?"

"Ben olsam sevimli kelimesini kullanmazdım," cevap veriyor, elleri deri eteğimi yukarı kaldırıp kıkırmı avuçlayana kadar beni ereksiyonuna doğru çekiyor. "Ama bu sadece bir kostüm. Eğer sevişmek üzere olmamızın sebebi buysa-"

Dilimi ağzının içine sokarak onu susturduktan sonra, kesimi omuzlarından çekip çıkarıyorum, kollarından aşağı sürüklüyorum ve yere bırakıyorum. "Seni istiyorum," diye soluyorum dudaklarına karşı. "Sadece sen varsın. Becer beni, Ryan. Kontrolü ele al-"

Beni bir öpücükle daha susturuyor, elleri gömleğine gidiyor. Pantolonunu açmadan önce öpüşmemize sadece bir an ara vererek mastürbasyon yapıyor. "Dokun bana," diye emrediyor, elimi tutup boxer'ının içine sokuyor, ben sert aletini avuçlarken bileğimi sıkıca tutuyor. Tutuşu yumuşuyor ve eli benimkine dolanana kadar aşağı kayıyor.

Nefes nefese kalıyorum, aşağı bakarken öpüşmemizi kesiyorum, ellerimizin onu birlikte okşamasını izliyorum. Ucundan prekum sızıyor. Başparmağımı üzerinde gezdiriyorum, tadına bakmak için yanıp tutuşuyorum. İnliyor, boştaki eli omzuma gidiyor. Sonra yanağımı avuçlayıp yüzümü yukarı kaldırıyor.

"Ah-" diyorum gülerek, dudaklarındaki parlak kırmızı lekeye bakarak. "Seni berbat ettim." Boştaki elimi kaldırıyorum, rengi silmeye hazırım.

alt dudağı. "İşte-"

"Bırak onu," diyor, başını başka yöne sallayarak. "Onu orada istiyorum. O şeytan kırmızısı rujun aletimin her yerine sürülmesini de istiyorum. Dizlerinin üzerine çök ve em onu." Çenemi tutuyor, nefesimi kesecek kadar sert sıkıyor. "Sonra bacakların pes edene kadar seni becereceğim. İşim bitmeden önce, bu dudaklardan çıkan tek kelime benim adım olacak."

"Oh, Tanrı'ya şükür," diye inliyorum, hevesle dizlerimin üzerine çökerken vücudum jöleye dönüyor. Onu kalçalarından tutup kendime doğru çekiyorum ve boxer'ını çıkarmaya çalışıyorum. Onu ağzıma almak üzereyken aniden benden uzaklaşıyor. "Ryan, ne-"

Kalçası şifonyere çarpana kadar birkaç adım geri çekiliyor. Sonra ellerini iki yana açarak koyu renkli ahşabı kavırıyor ve bakışları erimiş bir halde bana dik dik bakıyor.

Onun bakışları altında küçülmeme izin vermiyorum. Bana bakmasını istiyorum. Bu seksi şeytan kostümünün içinde dizlerimin üzerindeyim, kırmızı boyalı dudaklarım onun öpücükleriyle lekelenmiş. Gözlerindeki açlıktan güç alarak ellerimi kırmızı dantel büstiyerimin üst kısmına doğru kaldırıyorum. Parmaklarımla kupları kavrayıp aşağı çekiyorum ve göğüslerimin korsenin üzerinden serbestçe düşmesine izin veriyorum.

Çenesindeki bir kas seğiriyor ve elleri şifonyeri daha sıkı kavırıyor. "Sürün."

Amım sıkıştı. "Ne?"

"Bana doğru sürün," diye tekrarlıyor. "Bu aleti mi istiyorsun? Seni boşaltmamı mı istiyorsun? Çıglık attırmamı? Kontrolü ele almamı?"

"Evet," diye yalvarıyorum, sinirlerimi yutarak.

"Evet, ne?" diyor kaşlarını kaldırarak.

Benim tatlı köpeğim oynamaya gelmedi. Onda hükmetmeye karşı bir açlık hissettiğimi biliyordum. Ryan'ın cinselliğini keşfetmesine izin verdiğini hiç sanmıyorum. Hoşlandığı şeylerden, isteklerinden emin değil. Ne zaman tepki verdiği bir şey söylesem ya da yapsam, not aldım. Şu anda, tam olarak ne istediğini biliyorum.

Bakışlarını tutarak ellerimi göğüslerime götürüyorum, nefesim kesilene kadar meme uçlarımı sıkıyorum, zevk dalgası ağrıyan klitorisimde yankılanıyor. "Evet, efendim." Sözlerim karşısında ihtiyaçla titremesini izliyorum ve bu beni de titretiyor. Onun bu yönünü seviyorum. Onu ortaya çıkarmak istiyorum.

Benimle oyna, bebeğim.

"O zaman bunun için çalış," diye homurdanıyor, o güzel yeşil gözleri arzuyla kararmış. "Bana doğru sürün, Tess."

Evet, efendim.

Bu ışıktaki saf günah gibi görünüyor, gölgeler kaslarının oynuyor. Kolları şifonyerin tahtasını kavrarken esniyor, pantolonu açık ve kalçalarının üzerine oturuyor. Aramızdaki bu mesafeye bir saniye daha dayanamıyorum. Ellerimin üzerine düşüyorum, göğüslerim büstiyerimin üstünden dışarı taşıyor, ona doğru sürünüyorum. Bakışlarını tutuyorum, kalbim göğsümde çarpıyor. O kadar tahrik oldum ki çılgılık atabilirim. Diz çökmüş olan ben olabilirim ama o bana bir tanrıçaymışım gibi bakıyor.

Her saniye beni izliyor, kafasını çevirmeye cesaret edemiyor. Elini uzattığında, tutuyorum. Bana sıkıca tutunarak, beni içine çekiyor. "Ne kadar iyi bir kızsın," diyor, diğer eliyle saçlarımı okşuyor. "Benim için diz çökerken çok güzelsin."

Alt dudakımı ısırarak iniltimi tutuyorum.

"Bana bak, Tess."

Yukarı bakıyorum, bakışlarım çıplak göğsünün üzerinde gezinerek bakışlarını yakalıyor.

"Sana iyi kız dememden hoşlanıyor musun?" Gerçekten merak ediyor. Bilmek istiyor. Bunun benim için de iyi olmasını istiyor. Tanrım, beni çok azdırıyor. Sinsi bir dom tarafı olan tatlı rıza kralım. Öldüm ben.

Başımı salladım. "Evet, efendim."

"Ama sen iyi bir kız , değil mi?" diye alay ediyor, başparmağı çenemde .

"Deniyorum," diye itiraf ediyorum, dokunuşuna doğru eğilerek.

"Saçmalık," diyor sırtarak. "Kelimenin anlamını bilmiyorsun. Konu seks olduğunda değil. Sen saf şeytansın. Şu haline bak," diye ekliyor ve elini kaldırıp küçük şeytan boynuzlarımı çekiştiriyor. "En azından benimki bir kostümdü."

Kırpıklarımı kırıştırarak ona gülümsüyorum. "Şeytanlar bile bazen iyi olabilir."

"Evet, bir şey istediklerinde," diye yanıtlıyor. "Bana ne istediğini söyle."

İki elimle uzanıp kot pantolonunun üzerinden kalçalarına doğru fırçalıyorum. Yavaşça kotunu ve külotunu çekiştirerek kalçalarından aşağı indiriyorum. "İşaretimi üzerinde istiyorum," diye itiraf ediyorum, ona bakarak. "Sana sahip çıkılmasını istiyorum Ryan. Seni o seksi Kleopatra'nın üzerinde ellerinle gördüm ve lanet peruğunu koparmak istedim."

Bana bakarken gülümsemesi düşüyor, sarı saçlarının bir kıvrımı alnında geziniyor. Çenemi kavırıyor, dikkatimi çekmek istiyor.

güzel yeşil gözleri koyu ve muhtaç. "Ayaklarımın dibinde bu tanrıça varken başka bir kadına yan gözle bakacağımı gerçekten düşünüyor musun?"

Sözleri travma geçirmiş ruhumun derinliklerinde bir kordon oluşturdu.

Güzel sözler. Bu sadece erkeklerin söylediği bir şey ama asla ciddi değiller. O sadık olmayacak. Onlar asla-

"Tess," diye yatıştırıyor, iki eliyle yanaklarımı kavlıyor. Sanki ne düşündüğümü biliyor. O nazik başparmaklarını çillerimin üzerinde gezdirirken içimden bir ürperti geçiyor. "Bana bak, güzelim."

Kirpiklerimin arasından ona bakıyorum.

"Başka kimse yok," diyor, bakışları açık ve dürüst. "Sen bana zaman ayırdığın sürece de olmayacak. Sana o kadar takmış durumdayım ki, komik bile değil. O sarhoş kız elimi tuttuğunda, *sen* olduğunu görmek için çaresizce arkamı döndüm. Bana gelenin sen olmasını istedim-"

"Senin için geliyordum," diye itiraf ediyorum, ellerim çıplak kalçalarında geziniyor. "Ryan, seni içeri kadar takip ettim. Seni bulmak, sana yakın olmak istedim. Sadece senin olduğun yerde olmak istiyorum." Ona dik dik bakarken bakışlarım kararıyor, kıskançlığımı serbest bırakıyorum. "Sonra onu senin kollarında gördüm ve seni koridorda becermek istedim. Kimin izlediği umurumda değildi."

Bakışları muzaffer. "Peki şimdi ne istiyorsun, güzel şeytan? Yüksek sesle ."

Pantolonunu dizlerine kadar indirip sikini serbest bırakıyorum. Yüzüme doğru sallanıyor, sert ve benim için hazır. Elimini etrafına doluyorum, gerilmesine bayılıyorum, bir elim saçıma gidiyor. Gözlerimi ona dikiyorum. "Bu gece sana damgamı vuracağım. Artık özgür bir penis değilsin Ryan. Ben aksini söyleyene kadar bu benim."

Eli saçlarımda sıkışıyor. "Yap . Bana sahip çık."

Eğiliyorum, dudaklarım onu tatmak için ayrılıyor, o sırada saçımı çekip başımı geriye yatırıyor.

"Ama bunun iki taraflı olduğunu bilin," diye uyarıyor. "Koridorun sonundaki salak ikizlerin aksine ben paylaşmam. Bu benim doğamda yok. Benim sikim seninse, o amcık da benimdir. Hâlâ sevişen arkadaşlar olabiliriz ama seviştiğin tek kişi ben olacağım. Anlaşıldı mı?"

Kalbim hızla

çarparak başımı

salladım. "Konuş."

"Evet, efendim."

"Aferin kızıma." Saçımı bıraktı, elini şifonyeri kavramak için geri çekti. "Şimdi sikimin üstüne çık."

Tamam, amım resmen beklentiyle kendini havalandırıyor. Dom Ryan yeni favorim olabilir. Daha fazla zaman kaybetmeden, ağzım ucunun etrafına kapanıyor ve emiyorum, tükürüğümün dağılmasını istiyorum. Tekrar inliyor, boyalı dudaklarımı şaftında yukarı ve aşağı kaydırırken elleri omuzlarıma gidiyor, dilimle onu okşuyor.

"Çok iyi," diyor, eli saçlarımda sıkılaşıyor.

Kalkıyorum ve dramatik takma kirpiklerimin arasından ona bakıyorum. "Gördüklerini beğendin mi?"

Bana tekrar bakıyor, şeytan kostümümü ve rujumun kırmızıya boyadığı elimdeki aletini incelerken bakışları eriyor. "Mükemmel," diyor omuzlarımdan tutarak. "Kalk. Ayağa kalk."

Beni ayağa kaldırmasına izin veriyorum ve sonra beni yakalıyor, döndürüyor ve beni şifonyere öyle bir bastırıyor ki sarsılıyor. Dantelli büstiyerimin kaplarını tutuyor ve daha sert bir şekilde aşağı çekerek göğüslerimi tamamen serbest bırakıyor. Nefesim kesiliyor, kumaşın onun isteğine göre bükülürken sıkılmasından hoşlanıyorum. Yüzünü indiriyor ve göğüslerimi ateşli öpücüklerle boğuyor. Her iki eline birer tane alarak yüzünü kıvrımlarına bastırıyor, diliyle göğüs kemiğimi yukarı doğru kaydırıyor, nefesi tenimde sıcak.

"Tanrım," diye inliyorum, bir elim saçlarında. Diğer elimi geriye atıyorum, bebek alt değiştirme masasının yumuşak kadifesini avucumda hissediyorum. Ben de başımı arkaya yatırıp bir kahkaha atıyorum. Eğer bu adamı bebek odasında becerdiğim için cehenneme gideceksem, en azından bu duruma uygun giyinmişim.

"Amımı yala," diye inliyorum. "Ryan, lütfen -diline ihtiyacım var- evet-" Sağlam dizinin üzerine çöküp deri eteğimi kıvrımlı kalçalarımın üzerinden yukarı doğru çekerek kalçalarımın toplanana kadar onu yumuşak övgülerle yıkıyorum. Kızlar dışarı dökülürken ve kığım sergilenirken nasıl görüldüğümü hayal edebiliyorum. Şu anda umursamayacak kadar mutluluktan uçuyorum.

Ryan ellerini baldırlarımdan kalçalarıma, siyah file çorapların üzerinden geçiriyor. "Bunlar beni öldürüyor," diyor ve yüzünü uyluğuma bastırarak beni içine çekiyor. Sonra dilini çorabın üzerinde gezdirip tenimin tadına bakıyor.

Zevkle inliyorum, duruşumu ayarlarken iki elim de şifonyerin üzerine düşüyor. "Bu iyi hissettiriyor."

Bana bakmak için arkasına yaslanan Ryan iki elini de siyah dantel külotumun üst kısmına doğru kaydırıyor. "Benim olanı görebilir miyim?"

Kalbim boğazımda, başımı salladım. "Evet, efendim."

Bakışlarımı tutarak, onları yavaşça kalçalarımın altına doğru sürüklüyor ve amımı ortaya çıkarıyor. Bir savaşıyorum, içim içimi yiyor, bana ihtiyacım olanı vermesi için çaresizce bekliyorum. Külotu kalçalarımın yarısında durduruyor ve bacaklarımı birbirine sabitliyor. Sonra yüzünü öne eğiyor, yüzünü çıplak amıma bastırırken beni kalçalarımın tutuyor, özümü alırken sıcak nefesi tenimi ısıtıyor, hassas tenime yumuşak öpücükler .

"Çok güzel kokuyorsun," diyor kalça kemiğimi öperek. "Bu amın kokusuna bayılıyorum. Tadını da seviyorum." Bunu kanıtlamak için iki parmağıyla am dudaklarımı aralıyor ve diliyle klitorisimin üzerinde geziniyor.

Saçlarını tutarken vücudum kasılıyor, diğer elimle şifonyeri sıkıca tutuyorum.

"Ağızıma boşalacaksın," diye emrediyor. "Buraya. *Şimdi*. Olabildiğince hızlı. Kendini oraya götür. Bu bir maraton değil, bir sprint. Benimle koş, Tess. Lanet olası uç."

Sözleri beni döndürüyor ve o , bir kadını memnun etmek için doğmuş bir adamın, kontrolü arzulayan bir adamın tüm becerisiyle beni yutarken zaten ağrıyorum. Ve ben de bunu ona vermek istiyorum. Şu anda, onun ihtiyacı olan şey olmak istiyorum. Dikkatli bir partnerle seks yapmanın sevdiğim yanı bu; onların zevki sizin zevkiniz, sizin zevkiniz de onlarınki oluyor.

"Evet," diye nefes alıyorum, orgazmımı kovalarken kalçalarımı ona karşı sallıyorum.

Parmakları ve diliyle beni bir rüya gibi beceriyor. Ağızını çekerek iki parmağını klitorisimin üzerinde gezdiriyor, önce yumuşak sonra sert bir baskı uyguluyor ve küçük daireler çizerek beni okşuyor. "Tess, bana bak," diye emrediyor.

Gözlerimi açmaya zorlayarak vücudumun aşağısından ona bakıyorum. Dudakları artık o kadar kırmızı değil. Gözlerinde açık bir dürüstlüğün yansıttığı çok fazla sıcaklık var. Sanki beni *tanıyormuş*, neye ihtiyacım olduğunu biliyormuş gibi bakıyor. Belki de biliyordur.

"Benim için gel, şeytan. Bu senin için değil, benim için. Bunun sahibi benim. Ver onu bana."

Tam orada olduğumu fark ettiğimde çok şaşırdım. Ona bunu vermek istiyorum. Ona en savunmasız halimi vereceğim. Ona orgazmımı yaşatacağım. Başımı arkaya yatırıyorum, boşalırken gözlerim sınıksız kapanıyor. Klitorisim aniden bir kalp atışı geliştirirken vücudum titreyerek sarsılıyor, nabız gibi atıyor ve zonkluyor, dalgalar halinde yankılanıyor.

Ryan parmaklarını bırakıyor ve yerine aç ağzını koyuyor. Klitorisimi emiyor, mırıldanıyor ve diliyle oynayarak bana ısı, titreşim ve baskıyı bir arada veriyor. Tamamen ayrı düşünüyorum, şifonyere yapışırken vücudum titriyor, dizlerim çöküyor.

"Dur, dur," diye bağıyorum, onu çekerken elim saçlarına . "Aman Tanrım, bayılacağım."

Ayağa kalkıyor, boyu ve heybetli varlığıyla beni içine hapsediyor. "Çok iyiydin," diyor ve dudaklarımı öpmek için yüzümü yukarı kaldırıyor. "Benim seksi şeytanım. Benim mükemmel iyi kızım."

Sevdiği şeyin bu olduğunu öğreniyorum. Benim tadıma baktıktan sonra, paylaşmayı seviyor. Benim tadımı da ağzımda istiyor. Her yerimin en ilkel benliğim gibi tatmasını istiyor ve ben de bunun için buradayım.

Vücudum böylesine şiddetli bir orgazmın şokundan kurtulurken, dilimle dalıp tüm öpücüklerine sahip çıkıyorum. Nefesimi tuttuğumda, ellerimi pantolonunun üst kısmına indiriyorum, benim hissettiğim kadar iyi hissetmesi için hazırım. "Becer beni Ryan. Lütfen, daha fazla bekleyemem. Sana içimde ihtiyacım var."

Elime doğru sallanıyor, parmaklarımı şaftının etrafına dolamama izin veriyor. Onu yavaşça çalıştırıyorum, elimi taşaklarını avuçlamak için aşağı indiriyorum. Bu odanın duvarlarının ötesinde, parti yüksek sesli müzik, kahkahalar, stereo hoparlörlerin gümbürtüsü ile devam ediyor. Bu odada sadece ikimiz varız. Onu istiyorum. Ona *ihtiyacım* var-

"Tess-bekle," diyor öpüşmemizi keserek. "Siktir.

Kahretsin." "Ne?" Nefes nefese ona bakıyorum.

Bir elini saçlarında gezdirerek inliyor. "Prezervatifim yok," diye itiraf ediyor. "Evde var. Burada ihtiyacım olacağını düşünmemiştim," diye ekliyor, karanlık çocuk odasını işaret ederek.

Sormadan ne sorduğunu bildiğim için başımı sallıyorum. "Aylardır kimseyle birlikte olmadım ve doğum kontrol hapi kullanıyorum ama kendini nasıl rahat hissediyorsan öyle yapmalısın," diye ekliyorum hemen. "Bekleyebiliriz. Eve geri dönebiliriz-"

Beni öpüyor, tekliflerimi susturuyor. Geri çekilip iki eliyle yüzümü kavriyor. "Daha önce hiç prezervatifsiz bir kadınla birlikte olmadım."

Kalbim boğazımda, başımı sallıyorum. "Nedenini sorabilir miyim?"

Omuz silkiyor. "Bir acil servis hemşiresinin çocuğu olarak büyümenin travması diyelim. Beni hemen hemen her şeyin aletimin rengini değiştirip düşmesine yol açacağına inandırmıştı."

Gülüyorum, ellerim bileklerini sarıyor.

"Ne?" diyor.

"Aşağı bak."

Aşağı bakıyor ve güldüğünde onun da bunu gördüğünü biliyorum. Sert aleti şu anda rujumla kırmızıya boyanmış durumda. "Kastettiği şeyin bu olduğunu sanmıyorum," diyor sırtarak ve dudaklarımı bir öpücükle daha gagalıyor.

"Size baskı yapmayacağım. Seks güven ve bağ kurmakla ilgilidir, en azından benim için öyle. Ve her zaman başka şeyler de yapabiliriz."

"Bunu istiyorum," diye itiraf ediyor. "Daha önce hiç bir partnerle gerçekten bir bağ kurmamıştım. Seks her zaman sadece geçinmek için yaptığım bir şeydi, sanırım," diye açıklıyor omuz silkerek. "Yani, olduğu zaman hoşuma gidiyordu. Ama bu gerçekten zevk almakla ilgili değildi, eğer mantıklı geliyorsa. Her şey sarılmıştı, her şey klinik ve güvenliydi. Sadece bir ihtiyacı tatmin etmekle ilgiliydi. Ve sonra oyunuma yeniden odaklanabildim."

"Çok çalışkansın. Kendini sporuna adanmışsın."

"Ama hayatta daha fazlası da var," diye yanıtlıyor. "Yaşamaya karşı kör değilim, Tess," diye ekliyor ve beni tekrar öpüyor. "Seninle seksi keşfetmek çok eğlenceliydi. Bana güvenmekten mi bahsediyorsun? Ben de sana güvenmek istiyorum. Sen benim ilkim olur musun?"

"Emin misin?"

Elimi tutuyor, sertleşmiş ereksiyonunun üzerinde avuçluyor ve gülümsüyor. "Sen aksini söyleyene kadar bu alet senin. Al onu, seksi şeytan. Beni diğer tüm kadınlar için mahvet."

Serbest elini kendi elimle tutup parmaklarını göğüs kafesimin üzerinde, göğüslerimin arasında ve aşağıya, muhtaç amımı avuçlayana kadar takip ederken gülümsemesini yansıtıyorum. "Ve bu tamamen senin." Kendimi ona doğru bastırıyorum. "Seni içimde hissetmek için can atıyorum-"

Beni bir öpücükle susturuyor ve iki kolumu da boynuna doluyorum. Odanın içinde geriye doğru yürürken tökezliyoruz, koltuğa çarpınca duruyoruz. Koltuğun üzerine çöküyor ve gürültülü bir gıcırta sessizliği bozuyor.

Elini kışının altına sokup kadifemsi bir fil çıkarırken nefesim kesiliyor. İkimiz de dehşet içinde bakıyoruz, sonra yumuşak bir gıcırtyla onu bir kenara fırlatıyor.

"Ona yeni bir tane alacağım," diyor ve hâlâ kalçalarımın dolanmış külotuma uzanıyor.

"Ve yeni bir aşk koltuğu," diye alay ediyorum, onlardan çıkarken ağırlığımı kaydırıyorum, beni çıplak kışılı ve onun için damlayan bırakıyorum.

"Yeni perdeler." Kucağına oturmam için beni aşağı çekiyor. Elleri file çoraplara gidiyor, parmakları bacaklarımda gezinip kalçalarımda son bulurken alay ediyor.

"Yeni şifonyer," diye inliyorum, omuzlarını kavrarken başım geriye eğiliyor, ıslak amım sert sikine doğru kayıyor.

"Sana da bir şeyler alacağım," diye pantolonunu indiriyor, ben üzerine çıkarken elleri göğüslerimi avuçluyor.

"Ryan-"

"Arkadaşlar arkadaşlarına hediye alır," diye karşı çıkıyor ben daha itiraz edemedim. Ağzı mememin etrafında kapanıyor ve rahatlayarak inliyorum, birbirimize bağlı olduğumuzu hissetmek için çaresizim. Nazikçe emmesi beni aydınlatıyor, vücuduma ve doğrudan klitorisime bir zevk dalgası gönderiyor. Taraf değiştiriyor ve ellerimi saçlarına gömüyorum, ona karşı öğütürken onu etime tutuyorum.

"Daha fazlasına ihtiyacım var. Lütfen, bebeğim. Lütfen sik beni. Sana içimde ihtiyacım var. Beni daha fazla bekletme-"

Beni ağzıyla sustururken, kalçaları benimkilerle birlikte hareket ederken çılgınca gıcırdayoruz. Bir elimi aramıza sokarak kalçalarımı ondan kaldırıyorum, o bağlantı sıcaklığını kaybediyorum ama bunun geçici olduğunu biliyorum. Aletini tabanından tutuyorum, kalçalarımı gevşetirken onu yukarı kaldırıyorum, onu almak için çaresizim.

"O senin," diye fısıldıyor Ryan, nefesi boynumu ısıtıyor, elleri kalçalarımı kavıyor. "Al, senin olsun."

Nefes nefese bir iniltiyle, ucunu giriş yerimde kızdırıyorum ve içeri kaymaya başladığını hissediyorum.

"Yap şunu." Sol eli saçlarımı sıkıyor. "Her şeyimi o açgözlü amına al. Benim şeytanım ol ve senin gibi bana sahip ol-"

Kalçalarımın bastırıldığında ikimiz de haykırıyoruz, boyu beni dolduruyor. Öne doğru eğilerek bir elimle koltuğa, diğer elimle de omzuna dayanıyorum. Kalçalarımı çalıştırıyorum, onu kabzasına kadar alırken nefes veriyorum. Kırım onun kalçalarına yerleşiyor ve ikimiz de bu bağlantı hissine alışarak inliyoruz.

"Harika hissediyorsun. Sür beni, bebeğim. çok sıkı, çok güzelsin. Amın beni bir *yumruk* gibi kavıyor, Tanrım, sen tahtında oturan bir kraliçesin."

Ben hareket etmeye başladığımda onun kirli konuşması üzerime yıkıyor, beni doldurma hissini seviyorum. Kalçalarımı çalıştırıyorum, klitorisime de sürtünme sağlamak için en iyi açıyı bulmaya çalışıyorum.

"Daha fazlasına ihtiyacın var, değil mi?" Ben zıplayıp zevkimi kovalarken elleri göğüslerimi kavırıyor.

"Evet," diye yalvarıyorum. "Lütfen-"

"Lütfen ne?" diye alay ediyor, göğsümü tekrar emmek için öne eğiliyor. "İşaretle beni, Ryan. Beni işaretle ki senin olduğumu bileyim."

Beni tutuşunu değiştirerek ağzını tekrar sol göğsümün kabarıklığına indiriyor. Tenime ağzı açık bir öpücük konduruyor. Sonra emiyor. Ben aletini sürerken, orgazmım daha da sıkılaşıırken etimi işaretliyor.

Birkaç dakika içinde nefes nefese kalarak uzaklaşıyor ve ben göğsümdeki kırmızı izi görmek için aşağı bakıyorum. Bu beni tamamen tahrik ediyor. Kollarını bana doluyor, ikimiz de kalçalarımızı hareket ettirip yeni bir ritim bulurken beni ona tutuyor. Aleti bana ihtiyacım olanı vermek için mükemmel boyutta. Orgazmım içimde birikiyor, basınç ve ısı artıyor, dışarı doğru açılıyor, derinleşiyor, bir ağaç gibi içimde kök salıyor.

"Yaklaştım." Bu hissi kovalarken gözlerimi sımsıkı kapatıyorum.

"Bana ne zaman söyle," diye inliyor, elleri kıçımı kavramak için aşağı kayıyor. "Tess
-Söyle bana-"

"Henüz değil," diye bağıyorum, tuttuğunu bilerek. "Tanrım, devam et-"

"Arkana yaslan." Omuzlarımı itiyor. "Bebeğim, arkana yaslan ve klitorisini çalıştır. Sen çılgık atana kadar durmayacağız."

Göğsünü itiyorum, açımı değiştirirken kendimi aletin üzerinde tutuyorum, kalçalarının üzerinde zıplarken tüm ağırlığımı kalçalarımın üzerinde dengeleniyor. Ağırlığımı kolayca kavırıyor ve beni itiş kakışla karşılıyor.

"Çok güzelsin amına koyayım," diye inliyor, ben üzerine çıkarken gözleri bana kilitleniyor.

Tüm benliğimin bu ilkel dansın içinde sallandığını ve titreştiğini hissediyorum. Boşalmak için yanıp tutuşuyorum.

"Klitorisine dokun," diye tekrar talep ediyor. "Sikimin üzerine boşalmanı izlemek istiyorum."

Elimi aramıza sokuyorum ve klitorisimi çalıştırıyorum, orgazmım içimde yanıyor, dışarı doğru patlamak üzere. Karıncalanmanın ayak parmaklarımı kıvrıldığını hissediyorum ve tüm kontrolümü kaybetmek üzere olduğumu biliyorum. "Şimdi," diye inliyorum, sadece sabit bir baskı uygularken elim klitorisimin üzerinde gevşiyor.

Ryan aşağıdan devralıyor, ellerim kalçalarımda, içime girerken beni anlamsızca beceriyor. Başımı arkaya yatırıp nefessiz bir çılgık atarken bedenim donup kalıyor. Altımda, Ryan'ın kalçaları öğütüyor, serbest bırakılmasını kovalarken tüm ritmini kaybediyor, bana dökülüyor.

Tanrım, hissedebiliyorum. İçimde serbest kaldığı anı hissediyorum. İçim titriyor ve sonra sanki onu daha derine çekiyorum. Aramızda hiçbir engel yok ve hepsini alıyorum, orgazmlarımızı yaşarken amım onu sıkıca kavırıyor.

Coşku sadece birkaç dakika sürüyor. Sonra hiçbir şeyim kalmamış gibi hissediyorum. Boşluk. Mükemmel boşluk. Oyulmuşum ve içim boş. Kendimi onun çıplak göğsüne bastırduğım da benden kaçan inleme sesini bile fark etmeden öne doğru batıyorum.

Yüzlerimiz kırmızı buklelerimin denizinde yüzerken kollarını bana doluyor. İkimiz de nefesimizi yeniden bulduğumuzda onları geri fırçalıyor ve terli alnımı öpüyor. Bir süre sonra üzerinden kalkıyorum, vücudum hâlâ titriyor. Onu içimde kaybetmek yıkıcı bir his. O gittiği an, onu geri istiyorum. Kalçalarımın arasında dölünü hissediyorum, ılık ve ıslak. Aşk koltuğunda onun yanına uzanıyorum, kalçalarımı birbirine kenetleyerek onu içimde tutuyorum. Yan yana oturuyoruz, sadece ellerimiz birbirine değiyor. Yavaşça başımı çeviriyorum, o da aynısını yapıyor. Yüksekliğimizden inerken senkronize bir şekilde nefes alıyoruz.

"Bu inanılmazdı," diyor, hâlâ nefesi kesilmiş bir halde.

Bakışlarını tutarak başımı salladım. İnanılmazdı. Ryan Langley harika biri. Nazik ve düşünceli, içi ve dışı güzel. Cömert. Güçlü.

Kahretsin, başım çok büyük belada.

"Ben hiç-" Sessizleşiyor, gözlerini kaçırıyor.

"Ne?" Fısıldıyorum, elim kalçasına değiyor.

"Bir şey yok," diyor, öne eğilmiş, dirseklerini dizlerine dayamış.

"Anlat bana."

Omzunun üzerinden bana bakıyor. "Jake'in mutfağında tanıştığımız gün mü?"

"Hatırlıyorum," diyorum gülümseyerek ve kalçasını hafifçe sıkıyorum.

Başını sallıyor, gözleri göğsümde bıraktığı izi takip ederken bakışları ısınıyor.

Elim içgüdüsel olarak çırpınıyor, parmaklarım göğsümün kabarıklığında tam olarak nerede olduğunu bilerek üzerinde geziniyor.

"Hiç kimseyi o anda seni istediğim kadar istememiştim," itiraf ediyor, sesi yumuşak.

"Hatırlıyorum," diyorum tekrar.

Bakışları tekrar bana kilitleniyor ve bakışlarının yoğunluğu gülümsememi azaltıyor. "Sadece arkadaş olmamızı istiyorsun... sevişen arkadaşlar."

Kalbim durdu. "Ryan-"

"Ben de sana eşlik edeceğim," diyor çabucak. "Arkadaşın olacağım, Tess. Ve seni tekrar seve seve beceririm. Sen söyle ve bunların hepsi tekrar olsun," diye devam ediyor, aramızda işaret ederek. "Kendini iyi hissetmeni istiyorum. İyi hissetmenin *sebebi* ben olmak istiyorum. Ve bilmeni istiyorum ki hiç kimse bana kendimi senin hissettirdiğin kadar iyi hissettirmedi. Bunu istiyorum, Tess. Bunu ne kadar istediğimden korkuyorum," diye itiraf ediyor. "Ama başka ne olursa olsun, biz arkadaşız, tamam mı?"

Başımı sallıyorum, kalbimin atmasını sağlamaya çalışıyorum. Kırılганlık onun için nasıl bu kadar kolay olabiliyor? Tam olarak ne düşündüğünü söylemeyi çok zahmetsizmiş gibi gösteriyor. Oyun yok, hile yok. Bu arada ben darmadağınım. Artık seks bittiğine göre, duvarlarım hızla yeniden inşa ediliyor.

"Burada kalamayız," diyorum sonunda, uzaklaşarak. "İnsanlar bizi aramaya gelecektir." Koca bir ev dolusu insanın yanından gizlice nasıl geçeceğimi ve kimsenin yeni sikildiğini fark etmemesini nasıl sağlayacağımı bilmiyorum. Bunu düzeltmek için yanımda bir ruj bile yok.

Ryan yorgun bir iniltiyle ayağa kalkıyor, beceriksizce boxer'ına ve kot pantolonuna geri dönmeye çalışıyor, aletini uzaklaştırıyor.

Göğüslerimi büstiyerimin içine geri sokuyor, tam oturmaları için ayarlıyorum ki bir şey gözüme çarpıyor. "Ryan," diye mırıldanıyorum, kalbim boğazımda.

"Hmm?" Tişörtünü yerden alıp tekrar geçiriyor. "Ryan," diyorum tekrar, panik yükseliyor.

"Bunlar benim mi senin mi?" diye alay ediyor, külotumu serçe parmağında sallandırarak. "Sanırım bu bulanın elinde kalan bir durum-"

"Ryan," diye ağlıyorum.

Sonunda bana doğru döndü, eli külotu cebine sokmaya başlamıştı bile. "Ne?" Yüz ifademi anladıktan sonra bana doğru uzanıyor ve tekrar yanımdaki koltuğa çöküyor. "Bebeğim, ne oldu? Özür dilerim. Jake'in mutfağı ve Tess hakkında gevezelik ederek seni üzmemek istememiştim, ne-"

Duvarın köşesine monte edilmiş, kırmızı ışıkla parlayan cihazı gösteriyorum. "Burada bir kamera var."

Ben arabamın kapısını çarparak çıktım ve yağmur altında, kahvemi dökmemeye ya da kayıp kıcımı kırmamaya çalışarak garaj yoluna koştum. On tarafa ulaştığımda nefes nefese

Sundurma, ceketimin kapüşonunu geri çeviriyorum, yağmurdan biraz kurtulmak için yerimde dans ediyorum.

Sabah 5:00'ten beri ayaktayım, uyuyamayacak kadar gerginim - ki bu çılgınca çünkü her şeye rağmen dünya için ölmüş olmalıydım. Alkol ve orgazm baş döndürücü bir kombinasyon. Dün gece iki kez partide ve bir kez de eve geldiğimizde duşta olmak üzere üç kez içtikten sonra beni bayıltmaya yetti.

Görünüşe göre, beni uyutmaya yetmiyorlar. Gökyüzü düşerken ve onursal Ray unvanımı kaybedebilecekken olmaz.

Ryan'ın yatağından çırılçıplak çıktım, üzerime spor kıyafetleri geçirdim ve hemen buraya geldim. Cevaplara ihtiyacım vardı. Ve tavsiyeye. Ve bu çıkmazdan kurtulmam için konuşulmaya... ya da belki itilmeye. Kimse beni Rachel'dan daha iyi ikna edemez.

Yağmurluğumun cebini karıştırıp anahtarlarımı çıkarıyorum ve kendimi eve bırakıyorum. Alarm sistemini devre dışı bırakmak için şifreyi girmek dakikalarımı alıyor. Sonra merdivenleri koşarak çıkıyorum, en iyi arkadaşım ile uygun bir çıldırma seansı yapmaya kararlıyım.

Köpek havlıyor, beni koridorda karşılıyor ve hızla sevince dönüşen bir telaşla. Tüm kapalı yatak odası kapılarının yanından geçip doğruca ana yatak odasına gidiyorum.

Yarı açık kapıyı iterek, "Rach, kızım, seninle konuşmam gerek," diye bağıriyorum.

Jake ve Rachel çift kişilik yataklarının bir ucunda kıvrılmış yatıyorlar. Jake yatağın ucunda, Rachel'a doğru bakıyor ve büyük kaşık rolünü oynuyor. Ilmari diğer kralın üzerine uzanmış. Caleb hiçbir yerde bulunamıyor.

"Rach," diyorum tekrar. "Sana ihtiyacım var."

Jake yatakta sıçrayarak doğruldu. "Tess?" dedi, sesi cızırtılıydı.

"Rachel'la konuşmam gerek," diyorum ıslak yağmurluğumu çıkarıp yere atarken.

Ilmari Fince bir şeyler mırıldanıyor ve yan tarafına dönüyor. "Saat kaç?" Rachel soruyor.

"Erken," diye cevap veriyorum, ayakkabılarımı tekmeleyerek. "Sabah 7:00 bile değil."

Rachel, Jake'in kolunu tutarak Apple saatindeki zamanı kontrol ediyor. Yüzünü yastığa daha da bastırarak inliyor. "Tess, hayır. Alarmım on beş dakika içinde çalacaktı."

"Her şey yolunda mı?" Jake yorgun bir elini yüzüne sürerek bana bakıyor.

Rachel ona dirsek atar. "Ona bunu sorma. Artık onu buradan asla çıkaramayız."

"Hey, önemli olabilir," diye karşı çıkıyor.

"Hayır, seksle ilgili" diye yanıtlıyor. "Çılgınca mesajlar ve telefon görüşmeleri işle ilgili acil durumlar içindir. Gece geç saatlere kadar süren sızlanma ve peynir seansları aile meseleleri içindir. Sabahın erken saatlerindeki çıldırmalar ise Tess'in kafası yerine vajinasıyla düşünmesiyle ilgili."

"Kaba," diyorum ona, bir elim kalçamda. "Beni tanıyormuş gibi davranma."

İç geçiriyor, yatakta doğrulup yastıklarına yaslanıyor. Üzerinde pembe dantelli, mavi, küçük, sevimli bir ipek gecelik vardı. "Bana yanıldığımı söyle," diyor esnerken, parmaklarıyla Jake'in saçlarını alnından geriye doğru tarıyor. "Bu dün gece yanlış ağacı tırmalayan açgözlü küçük kediciğinle ilgili mi değil mi?"

"Rakas, onu aşağıya götür," diye mırıldandı Ilmari, yüzü hâlâ yastığın altında gömülü.

"Hayır, orası soğuk," diyorum, aceleyle yatağın onun tarafına geçiyorum. Yorganı kaptığım gibi, sırtındaki müthiş dövmeyi ve inci gibi beyaz kıcını ortaya çıkarmak için geri çeviriyorum. "Mars, scooch ov-tanrım! Neden çıplaksın?"

Jake ve Rachel gülerken Mars battaniyeleri kapıyor. "Burası benim yatağım," diye bağılıyor.

"Tanrım, sen çıplakken oraya girmeyeceğim," diye homurdandım.

"Güzel."

Yatağın ucundaki küçük örgü battaniyeyi kapıyorum ve Mars'ın yanında, yorganın üstündeki yerimi alırken bacaklarımı örtmek için onu kullanıyorum.

"Caleb nerede?" Etrafa göz gezdirerek soruyorum.

Rachel bir kez daha esneyerek, "İçeri girip çıkıyor," diyor.

"Sen buraya nasıl girdin ki?" Mars soruyor.

"Anahtarımı kullandım," diye cevap verip kahvemi yan masaya bırakıyorum. "Peki anahtarı nasıl aldın?"

"Çünkü ona ben verdim, unuttun mu?" Rachel cevap veriyor, elini uzatıp onun da saçını okşuyor.

Ona yaklaşıp. "Alarmı nasıl devre dışı bıraktı-"

"Aman Tanrım, memur bey, itiraf ediyorum, tamam mı?" İki elimi de sahte bir teslimiyetle havaya kaldırarak söylüyorum. "Pencereden içeri girdim, lazer ışınlarından kaçtım ve mavi kabloyu keserek alarmı devre dışı bıraktım."

"Hey, o filmi izlemiştim," diye takılıyor Jake.

"Burada ne haltlar dönüyor?"

Hepimiz dönüp baktığımızda Caleb'in kapıda çırılçıplak durduğunu görüyoruz.

"Tanrım," diye bağıriyorum, ellerim gözlerimi kapatmak için yukarı kalkıyor. "Hiçbirinizin kıyafeti yok mu?"

Yatağın diğer tarafına geçip Jake'i öpmek için eğildi, sonra da Rachel'ı öpmek için onun karşısına geçti. "Tess'in sabahın altı buçuğunda burada ne işi var?"

Rachel, "Vajina monologları," derken Jake, "Kız dedikoduları," diye yanıtlıyor.

Jake ona bir yastık atar ve o da yastığı çıplak alt yarısının önünde gelişigüzel tutar. "İş için hazırlanmam gerekiyor," diyor ortaklarına.

Jake, "Mars ve benim dokuza kadar evde olmamız gerekmiyor," diye yanıtlıyor. "Ben sekizde geliyorum," diye ekliyor Rachel.

"Bu orada kendi sikimi emmem gerektiği anlamına gelmiyor, değil mi?" Caleb banyoyu işaret ederek cevap verir.

Rachel sadece iç geçiriyor. "Ciddi misin Cay?" Aynı anda, "Tanrım, tam burada oturuyorum," diye ağlıyorum.

"Şey, ilgileniyorum," diyor Jake, sesi parlayarak. "Ama..." Dramatik bir şekilde benden Caleb'a bakıyor.

Caleb gözlerini devirerek, "Eminim Tess kocamı kendi duşumda, kendi evimde, kapalı bir kapının ardında becermeme aldırılmaz," diye cevap veriyor.

"Hayır, vajina monologuyla ilgileniyorum," diye itiraf ediyor Jake.

Rachel gülüyor ve gözlerini devirme sırası bana geliyor. "İstediğiniz gidebilirsiniz," diyorum ikisine de. "Rachel'ın burada olmasına gerçekten ihtiyacım var."

aşağılanmama tanık ol."

Jake, Caleb'i yanındaki yatağa çekerek, "Artık kesinlikle gitmiyorum," diye cevap veriyor.

Caleb ona, "Hazırlanmam gerek," diye çıkışır.

Jake, "Beş dakika, sonra hızlı bir tur atarız," diyerek uzlaşmaya varır. "Tess, beş dakikan var. Başla."

Rachel, Jake ve Cay bana bakıyorlar.

"Yapamam Rach, Shelby'yi ne kadar iyi tanıdığını bilmem gerek," diye çıkıyorum sonunda.

"Oldukça iyi, sanırım," diyor omuz silkerek. Sonra bana dehşet dolu bir bakış fırlattı. "Bekle, Tanrım, ne yaptın sen?"

"Ne?" Kızmış gibi yaparak ağlıyorum.

"Sadece dün gecedен pişmanlık duyduğunda sabahları çıldırıyorsun. Uygunsuz biriyle yattığını biliyorum ve şimdi bana Shelby'yi soruyorsun ve-oh, lanet olsun, Sully miydi o?"

Jake dramatik bir şekilde, "Hayır," diye soluyarak elini ağzına götürdü. Rachel patlamaya hazır görünüyor. "Tess, yemin ederim-"

"İğrenç," diye bağıyorum. "Hayır! İğrenç bir şekilde mutlu bir evliliği var ve sandaletleriyle çorap giyiyor. Dalga mı geçiyorsun benimle?"

"Hey, ben sandaletlerle çorap giyiyorum," diye karşı çıkıyor Jake. "Hepimiz giyiyoruz," diye ekliyor Caleb.

"Ondan nefret etmek için bir nedene ihtiyacınız varsa, en sevdiği dondurma çeşidinin Rocky Road olmasına ne dersiniz?" Jake öneriyor. "Yani, dürüst olmak gerekirse, bu bir suç."

Ama Rachel bana bakıyor. "Eğer Sully değilse, o zaman kim-"

"Langers'ı becerdi," diyor Caleb, gözleri Jake'in telefonunda.

Nefes alma sırası bende, diğer ikisinin etrafından ona bakıyorum. "Nereden bildin?"

"Çünkü karşılıklı çekiminiz bir kale borusu kadar ince," diyor Ilmari yanımda, yüzü hâlâ Rachel'ın yanındaki yastıklara gömülü. Biraz yer değiştirdiği için şimdi büyük bir kolunu Rachel'ın kalçalarına dolamış durumda.

"Hooooly shit," diyor Jake. "Tess, Langley ile aranda bir şeyler mi var? Senden on yaş falan küçük değil mi?"

"Yaş sadece bir sayı," diye cevaplıyor Caleb. "Adam seksi ve kız da azgın." "Ve *sen* de gidip duşta boğulabilirsin," diye çıkışıyorum ona.

Rachel, Mars'ın saçlarını okşarken, "Plaj gününden beri, sen ve ben daha ortada yokken bile aralarında bir şey vardı," diyor.

Sadece bir homurtu sesi çıkarıyor ve ona daha da yaklaşıyor.

"Bekle, Şimdi kafam karıştı," diyor Jake. "Shelbs'in tüm bunlarla ne ilgisi var?"

Rachel'a mahcup bir bakış atarak inliyorum.

Gülümsemesi düşüyor, yerini teslimiyet alıyor. "Cidden, ne halt ettin sen?"

"Yok bir Şey... Çok kötü," diye geçiştirdim. "Sadece Shelby'den benim için bir iyilik isteyip istemeyeceğini bilmek istiyorum."

"Tess, çıkar ağzındaki baklayı," diye cevap verir.

"Evet, bu işe olan ilgimi hızla kaybediyorum," diye mırıldandı Jake.

" oktan sevişiyor olabilirdik," diyor Caleb ona. "Kendinden başka su layacağın kimse yok."

"Peki," diye homurdanıyor Jake. "Tess, bize d n gece ne yaptığını söyle, yoksa Cay'i burada, yatağın üzerinde bir güzel pataklarım."

Derin bir nefes alarak Rachel'a bakıyorum ve her Şeyi tek seferde anlatmaya çalışıyorum. "Shelby'ye  ocuk odasındaki kameranın kayıt yapıp yapmadığını ya da sadece canlı çekim olup olmadığını sormanı istiyorum. Ve eğer kayıt *yapıyorsa*, ona d n geceden kalan her Şeyi izlemeden silmesini söylemeni istiyorum. Tamam mı? Güzel. G le g le."

Yatağın kenarından fırlamaya çalışıyorum ama Rachel kendini Ilmari'nin üzerine atarak kolumu tutuyor. "Hayır, ," bağırarak beni geri çekti.

"Ouch-shit-"

Altımızda Ilmari homurdanıyor.

" ocuk odasında mı, Tess?" Jake ses tonunda hayal kırıklığı olduğunu söylüyor. "Bebek Josh'un uyuduğu yerde mi?"

"Hey, orada değildi," diye homurdandım. "Ya  yle yapacaktık ya da Sarhoş Kleopatra'nın çoktan sız mış olduğu küçük kızın odasında ya da iki takım arkadaşının Eyfel Kulesi'ni andıran misafir odasında-" Sözlerim, meslektaşlarından birini ele vermek üzere olduğumu fark ettiğimde kesildi.

Jake şok olmuş görünüyor. "Bütün bunları nasıl kaçırdım?"

"  nk  sen dışarıda kancanla oynamakla meşguldün," diyor Caleb.

"Oh, doğru."

"Eyfel'in kimin üzerinde yükseldiğini söylemiştin?" Caleb Şimdi biraz meraklı bir Şekilde soruyor.

Ama Rachel öne doğru oturarak beni cevap vermekten kurtarıyor. "Bekle... Tess," diyor uyarırcasına. "Langley mi? Gerçekten onunla oraya mı gittin?"

Omuz silkiyorum. "Evet, bence bu kaçınılmazdı, anlıyor musun? Kimyamız harika-"

"Tess," dedi Rachel tekrar. "En azından ona her şeyi anlattın mı? Troy'u, resimleri ve her şeyi biliyor mu?"

"O her şeyi biliyor," diye cevap veriyorum başımı ciddi bir şekilde sallayarak. "Ona yalan söyleyemezdim, Rach. Bunu saklayamazdım. Bilmeyi hak ediyordu."

"Ve o... her sorun etmiyor mu?" diye soruyor, tek kara kaşını kaldırarak.

Caleb benim yerime "Langers iyidir," diye cevap veriyor. "Küçük bir psikopat eski sevgilinin dramının yoluna çıkmasına izin verecek türden bir adam değil."

"Evet, bir forvet olabilir ama bir defans oyuncusunun kalbine sahip," diye ekliyor Jake. "Aslında, sanırım Gençler Ligi'nde bir süre defans oynadı."

"Buraya Tess kartını oynamamı bekleyerek geldiysen, bunu yapmayacağım," diyor Rachel, kollarını meydan okurcasına kavuşturarak.

"Bekle, Tess kartı ne?" Jake bakışarak soruyor.

"Tess'in bana en iğrenç düşüncelerini kanalize ettirdiği ve bunları bir tür acımasız, acı verici bir şekilde dokunaklı gerçek anlatıcısı gibi ona tükürdüğü yer" diye yanıtlıyor.

"Rach, sen benim aynamsın," diye yalvarıyorum. "Bana acı gerçekleri söylemene ihtiyacım var.

Perspektifimi korumamın tek yolu bu."

"Hayır, kendini sadece boktan şeyleri hak ettiğin yanılgısına kilitlemenin tek yolu bu," diye karşı çıkıyor. "Ve ben bunu yapmayacağım."

"Şu anda çok şey kaçırıyormuşum gibi hissediyorum," diyor Jake, bakışları aramızda gezinirken.

Caleb, "Tess'in beyni, vajinası tarafından ele geçirilmiş olan kalbiyle savaş halinde," diye özetliyor. "Rachel'ın kalbini ve vajinasını buz banyosuna sokmasını istiyor ki beyni yeniden kontrolü ele alabilsin."

Rachel . "Dürüst olmak gerekirse, sanırım onun tercih ederim. Buz torbalarımız ve seni batırmak için yeterince büyük bir küvetimiz var. Denemek ister misin?"

"Hayır, teşekkürler," diye mırıldanıyorum kollarımı kavuşturarak. "Hadi ama, lütfen," diye yalvarıyorum. "Sadece bir tadımlık. Burada serbest düşüşteyim."

"Hayır," diyor bu kez daha sert bir sesle. "Duygularını incitmeyeceğim ve Langley'le aranızdaki şeyleri sorgulamana neden olmayacağım. Siz ikiniz birlikte iyisiniz-"

"Tanrım, işe yaramazın tekisin," diye bağıriyorum, yatağın kenarından kayarak. "Düşerken beni yakalamana ihtiyaç duyduğum tek anda, kollarını kavuşturup düşmemi mi izleyeceksin?"

"Bir erkeğe aşık olmak ile ölüme düşmek aynı şeyler değil," karşı çıkıyor. "Bu hislerin senin için benzer olması travma dediğimiz Çey, Tess. Eğer Ryan "la birlikte olmaya hazır değilsen, bunu ona söyleyecek kadar büyük bir insan ol. Ėkinizin de incindiğini görmek istemiyorum."

Yavaşça başımı sallamadan önce ona iri gözlerle bakıyorum. "Kimsin sen ve Rachel Price'a ne yaptın?"

Omuz silkiyor, yüzünde küçük bir gülümseme. "Geçenlerde kendi serbest düşüşümü yaptım... yoksa fark etmedin mi?" diye ekliyor ve etrafındaki erkek yığnını işaret ediyor.

"Evli ve mutlu Rachel tam bir baş belası," diyorum kahvemi yan masadan kaparak. "Her ne enfeksiyonun varsa bana da bulaşmadan gidiyorum."

"Bekle, Shelby konusunda ne yapmamı istiyorsun?" diye sesleniyor.

"Umm, hiçbir şey." Ayakkabılarımı giydim. "Unut . Ben hallederim. o."

"Tess..."

"Gerçekten, değil," diyorum, yağmur ceketimi almak için eğilerek. "Bir sürü

Bugün yapacak çok işim var. Sonra görüşürüz Price ailesi-"

"Tess," diye sesleniyor Ilmari usulca, kapıya ulaştığımda beni yolumda durduruyor.

Dönüp omzumun üzerinden bakıyorum, bir elimi kapıya dayamışım.

Şimdi yatakta oturuyor, beline kadar çıplak, sarı saçları omuzlarının etrafında dağınık. Bakışlarımı tutuyor, o çelik gibi mavi gözleri beni delip geçiyor. "Buraya tavsiye almaya geldin. Benimkini dinleyecek misin?"

Nefesimi tutuyorum, elim kapıya sıkıca yapışıyor. Ortaklarının hepsi de ona bakıyor, konuşmasını bekliyorlar. O sadece bana bakarken dakikalar geçiyor. Sonunda kaşlarımı kaldırıp başımı sallıyorum.

"Hayat kısa."

Daha fazlasını söylemesini bekliyorum ama . Her zamanki gibi, söylemesine gerek yok. "Doğru. Teşekkürler Mars," diyorum gözlerim yaşararak.

Evlilik yataklarında mutlu olan dört Fiyat'ın görüntüsüne sırtımı dönüyorum. Hayat kısa ve onlar bunu dolu dolu yaşamayı seçiyorlar. Ama ben Rachel'ın gücüne sahip değilim... ve o da benim yüklerime sahip değil.

Rachel benim yerime söylemese bile tavsiyemin ne olduğunu biliyorum. Benim tavsiyem Ryan'ın gitmesine izin vermem gerektiği. Benim tavsiyem hayatımın dağınık ve karmaşık olduğu ve Ryan'ın daha iyisini hak ettiği. Benim tavsiyem iyidir. Benim tavsiyem beni güvende tutar. Benim tavsiyemi dinlemem gerektiğini biliyorum.

Elimde telefon, Ryan'ı arayıp eve döndüğümde çıplak olmasını ve duşta beni beklemesini söylemeye hazır şekilde evden neden çıktığımı siz söyleyin. Hayat kısa ve bitmeden önce biraz daha serbest düşünüş yapmak istiyorum.

"H oly god," diye inleyerek Tess'ten uzaklaşıp yanıma yuvarlandım. Ter içindeyim, nefes nefese kalmışım ve tüm özüm emilmiş gibi hissediyorum.

sikim. Artık boş bir kabuktan, Ryan Langley'nin tebeşirle çizilmiş halinden başka bir şey değilim. "Bebeğim, yapamam," diye mırıldanıyorum, gözlerim sımsıkı kapalı. "Artık olmaz. Ben öldüm."

Kullandığı titreşim yatağa düşüyor, kıkırdarken aramızda . "Zavallı köpek, seni yıprattım mı?"

Sadece inledim.

Dönen bir kasırga gibi geldi, 7:30'da eve daldı.

Sabah kahveciye gitmiştim. Sonra beni duşa sürükledi ve orada hayvanlar gibi seviştik, ben arkadan ona vururken ellerini fayanslara bastırdı. Amcığı sikimi öyle bir sıkıyordu ki yıldızlar görüyordum. Destansı bir şeydi. En iyi uyanıştı.

Bir şekilde odama dönmenin yolunu bulduk ve son bir saatimizi çıplak geçirdik. Sikime yıldırım çarpmış gibi hissettiren vızıldayan bir penis halkası taktığında beni tekrar boşalttı. Spermim karnımın her tarafına döküldü ve o aşırı duyarlılık noktasına ulaştığımda onu çıkarmaya çalışan bir kız gibi ciyakladım.

Sonra kızıl saçlı şeytanım beni yalayarak temizlerken, 'tavşan' dediği iki uçlu bir oyuncakla kendini becerdi. Oyuncakı sürerken bacaklarıma sarıldı, güzel vücudu üstümde hareket ederken tekrar boşaldı ve adımı söyledi.

Şimdi üçüncü raundu deneyebileceğimi düşünüyör ve kalbim hala buna bir son vermeliyim. Ben ikna oldum: Tess'le seks yapmak beni öldürecek... ve ruhum yükselirken bunun için ona memnuniyetle teşekkür edeceğim.

BİR SAAT SONRA, RAYS'IN SPOR SALONUNA VARDIĞIMDA BİRKAÇ ADAM GÖRDÜM.

güç ve kondisyon ekibiyle tekrarlarını yapıyor. Hoparlörlerden kan pompalayacak kadar yüksek sesle metal müzik çalıyor. Defans oyuncularından birkaçının bisiklet sürdüğü egzersiz bisikletleri sırasının yanından geçiyorum.

"İşte orada," diye sesleniyor Jake, bana el sallayarak.

Ben ona doğru ilerlerken bisikletinden atlıyor, yüzünden terler akıyor.

"Hey, dostum. N'aber?" diye bağıriyorum, başımın arkasına yediğim sert bir tokatla sarsılıyorum. "Bu ne içindi lan?" Ona ters ters bakarak söyledim.

Jake yüzüme doğru yaklaştı. "'Arkadaşı ol' hangi kısmını 'buraya ekle' olarak çevirdin?"

Bir an için nutkum tutulmuş bir halde ona bakmaya devam ettim. "Bunu nereden biliyorsun?" Ağlıyorum, gözlerim kocaman.

Sadece omzumun üzerinden işaret ediyor.

Doc'un bana ters ters baktığını görmek için arkamı döndüm. Açık ofis kapısına yaslanmış, kollarını kavuşturmuş. Arkamı döndüğümde Jake'e çok büyük, çok düşünceli bir Mars'ın katıldığını görüyorum.

"Sana ne zaman söyledi?" Zihnim allak bullak olmuş bir halde ağzımdan kaçırdım.

"Bu sabah," diye yanıtlıyor Mars. "Hepimiz onun yatağımızda paniklemesiyle uyandık."

"Paniklemek mi?" Aralarına bakarak tekrarlıyorum.

"Evet, anlaşılan senin kızlığını bir çocuk odasında bozmuş," diye

takılıyor Jake. "Kamera önünde," diye ekliyor Mars.

"Kızlığım bozulmadı," diye çıktım Jake'e. "Bu benim ilk seferim değildi, göt herif." "Tess'le ilk seferindi ve bizim için önemli olan da bu," dedi.

Sayaçlar.

Kıpırdamadan duruyorum, bakışlarım aralarında geziniyor. Kahretsin, onlara ne söyledi? "Bu ilk seferleri değildi," diyor Sanford, aralarında vals yaparak adımlarındaki o aksaklık.

"Ne?" Jake onunla yüzleşmek için dönerek ağlıyor. "Nereden biliyorsun?"

"Yüzünün her yerinde yazıyor," diye yanıtlıyor. "Bahse girerim o bungalovun her yerinde bunu yapıyorlardır."

"Mitä helvettiä," diye Fince küfrediyor Mars. "Siz ikiniz benim saunamda mı seviştiniz?"

Mars'a bakıyorum. Evet, buna cevap vermeyeceğim. Dişlerimi oldukları yerde seviyorum, çok teşekkür ederim.

"Siz ikiniz dün gece ne halt ettiniz?" Sanny alay ediyor. "Hiçbir şey," diye bağıyorum, bakışlarım onların arasında gidip geliyor.

Sanny sırtıyor. "Şu haline bak, vahşi aygır."

Kollarımı kavuşturarak, "Öpüp söylemeyeceğim," diye hayıflanıyorum.

"Öp ve söyle?" Jake . "Tanrım, Langers. Burası ilkokul mu?"

On iki yaşında mıyız?"

"Dün gece seviştiğinizi zaten biliyoruz," diyor Sanford. "Bize o söyledi."

"Evet, çocuk odasında, ki bu çok tuhaf," diye ekliyor Jake. "Bebek Josh orada uyuyor."

Sanford elini omzuna koyarak, "Neyse, konuyu dağıtmayalım," dedi.

"Geçen hafta Baskin-Robbins'in tuvaletinde bana oral seks yaptın."

Jake gülüyor. "Oh evet. Kesinlikle buna değer."

"Bilmemiz gereken şey şimdi ne olacağı," diyor Mars, onları susturmak için bir elini kaldırarak. "Onu korumak bizim görevimiz."

"Evet, o Rachel'in ailesi," diye ekliyor Sanny. "Bu da onu *bizim* aile."

"Şu anda kardeş sikme bölgesindesin, göt herif," diyor Jake. "Bu da hokey kardeşliği el kitabındaki tüm kurallara aykırı. Anne yok, kız kardeş yok. Seni yere yatırmadığımız için şanslısın."

"Dizine zarar verirsen bu gece hepiniz şezlonglarda uyursunuz," diye sesleniyor Doktor ofisinin kapısından.

"Onları geri çağırarak mısın?" Omzumun üzerinden bağıyorum. "Hayır."

Jake omzumu iterek, "Soruya cevap ver sert çocuk," diyor. "İkinizin arasında ne var? O senin için bir tavşandan başka bir şey değil mi?"

"Hayır," diye yanıtlıyorum.

"Uygun bir sikiş mi?" Sanford'a takılır. "Dikkat dağıtmak mı? Puma kasabasına eğlenceli bir gezi mi?"

"Hayır-"

"Onun kalbini mi kıracaksın?" Jake yine omzumu iterek tersledi.

"Çocuklar, ben bile-"

"Onları sev ve terk ? Eh, Langers?" Sanford diyor ki. "Senin yöntemin bu mu?"

"Hayır," diye homurdandım.

"O zaman o ne-" "O

her şey!"

Dördünün de gözleri bana kilitlenmiş durumda ve kalbim aniden bir mil hızla atmaya başlıyor. Bunu yapıyoruz. Tam burada. Şu anda.

Her birine ters ters bakıyorum. "O her şeyin amına koyuyor, tamam mı? Ona kafayı takmış durumdayım." Ellerimi saçlarımda gezdirerek inliyorum.

"Oh, kahretsin." Jake beni içine çekerken gözleri kocaman açılmıştı.

"Uyuyamıyorum," diye itiraf ediyorum. "Yemek yemiyorum. Buzun üstünde ve dışında dikkatim dağınık. Onu plaj gününde o dalgaların arasında gördüğüm andan beri sanki..." Bunu açıklamak için doğru kelimeleri bulmaya çalışıyorum. "Sanki benden parçalar kopuyor ve yerine o geliyor."

"Kahretsin," diyor Sanford, ortakları arasında bakışarak. "Çocuklar, bu çok kötü." "Evet, görevi iptal et," diyor Jake, bir adım geri çekilerek, elini Sanny'nin dövmeli kolu.

"Siz pislikler bunun nasıl olduğunu bilmek ister misiniz?" Dizimi işaret ederek söylüyorum. "Buzun üzerinde bir konsantrasyonumu kaybettim. Gözlerimin o kalabalığa kaymasına izin verdim ve onu orada dururken gördüğümü sandım. Onun beni izliyor olmasını dilediğim bir saniye çok uzun sürdü ve sonra o kanat oyuncusu beni dizlerimden vurdu."

Jake yüzünü buruşturarak omzunun üzerinden baktı. "Bebeğim, sanırım o ciddi." "Tabii ki ciddiym." Onu ittim. "Bana sordun Şimdi ne olacak, ha?" Doktor'la yüzleşmek için arkamı döndüm. "Dinle, Hades. Üç başlı bekçi köpeğini geri çekmelisin," diyorum parmağımla onu işaret ederek.

Jake, "Karımı tekrar işaret edersen parmağını kaybedersin," diye uyarır.

Doc'la göz temasını kesmeden elimi bırakıyorum. "Şu anda sadece onun arkadaşı olmaya ve onu korumaya çalıştığını biliyorum. Onun için korktuğunu biliyorum. Ben de korkuyorum. Yaşadığı şey korkutucu. Ama ben hiçbir yere gitmiyorum, tamam mı? Arkadaş olmayı siktir et. O kadın için deli oluyorum, o yüzden geri çekilin. Hepiniz," diye ekliyorum, adamlarına ters ters bakarak.

"Şu çocuğun taşaklarına bak," diyor Sanny, kollarını kavuşturmuş beni ölçerken.

"Hades," diye Jake. "Üzgünüm bebeğim, ama bu kesinlikle yapışacak." "Bize Cerberus Takımı tişörtleri yapıyorum," diyor Sanford.

"Tanrım, hayal edebiliyor musun? Önünde üç başlı büyük bir köpek olan siyah bir şey istiyorum. Havalı olurdu, değil mi Mars?" Jake sessiz Finn'e bakarak söylüyor.

"Beni bu işe karıştırma," diyor.

"Merak etme, Metafor. Seninkini crop top yaparız," diye takılıyor Sanford. Başımı iki yana sallayıp aralarında bakışıyorum. "Siz kafayı yemiştiniz."

Jake güler. "Burada işimiz bitti mi, Hades?" diye omzunun üzerinden sesleniyor. "Duyman gerekeni duydun mu?"

Doktor yavaşça başını sallar.

"Üzgünüm, Langers," diyor bana. "Üzerinize ağır bir yük bindirmek zorunda kaldık. Nerede durduğunu bilmemiz gerekiyordu. Endişeleniyorsan diye söylüyorum, testi geçtin."

"Hem de başarılı bir şekilde" diye ekliyor Sanny.

"Küçük merhametler için Tanrı'ya şükürler olsun." Adamlarının yanından geçip ona doğru ilerliyorum. "Önümüzdeki kırk beş dakika boyunca Brady'yle idmanım var. Sonra buraya döneceğim ve Jake'in bana vurmasının cezası olarak bana Tess'le nasıl iyi geçineceğimi anlatacaksın. Bunu mahvetmeyeceğim, tamam mı?"

"Az önce bana geri çekilmemi söylediğini sanıyordum?" diye soğukkanlılıkla cevap veriyor. "Bakın, onu için yardıma ihtiyacım yok. O kadın doğuştan ayağında bir çift Nike Airs ile."

Bu bana bir gülümseme kazandırdı, ki ben buna ilerleme diyeceğim.

Bir adım daha yaklaşıp ona bakıyorum. "Bana bir şey ver. Doktor. Ona ulaşmak ve burada kalmak istediğimi göstermek için kullanabileceğim bir şey. Sadece arkadaş olmaktan daha fazlası için iyi olduğumu."

İç geçiriyor, kapının pervazına yaslanıyor. "Ondan gerçekten hoşlanıyor musun?"

"Sanırım ona aşık oluyorum," diye itiraf ediyorum. Gözlerim onunkileri yansıtmak için kocaman açılıyor ve hatamı çok geç fark ediyorum. "Lütfen, Tanrım, ona söyleme. *Lütfen*, her şeyi paylaşmak zorunda olduğun bir kızlık kuralın olduğunu biliyorum ama Doktor, *lütfe*n. O kadar hızlı kaçacak ki. O hazır değil. O

."

"Ryan," diyor yumuşak bir kahkaha atarak, elini koluma koyuyor ve güven verici bir Gekilde sıkıyor. "Ona söylemeyeceğim, tamam mı? Haklısın. Eğer bunu ona şimdi söylersen, Ilmari'nin duvarında Tess şeklinde bir deliği onarıyor olacağız."

"Peki, ben ne yapacağım?" Yüzüne bakarak bastırıyorum. "Ona nasıl ulaşabilirim?"

Beni ölçüyormuş gibi bir kez daha uzun uzun bakıyor. Sonunda omuzları biraz gevşiyor ve önemli bir en iyi arkadaş testini geçtiğimi anlıyorum. Ellerimi tekrar yanlarıma bırakıyorum. "Bu kız konuşmayı ne kadar sevse de, onun sevgi dili harekettir."

"O-ne?"

"Hizmet, Ryan," diye açıklıyor. "Hizmet eylemleri. Tess'e onu sevdiğini söyleyip sana inanmasını sağlayamazsın. İnanmaz. Bu onun doğasında yok. En iyi şansın ona göstermek."

Ellerimi birbirine çırpıyorum, beynim uğulduyor. "Tamam, göster ona. Bunu yapabilirim. Bekle, birine onu sevdiğini nasıl gösterirsin? Çiçekle mi? Çikolata mı?"

Sırıttırıyor. "Bu bir Hallmark filmi mi? Ona Noel'in gerçek anlamını da öğretecek misin Langley?"

"Şey, lanet olsun, bilmiyorum," diye bağıríyorum, hayal kırıklığım artıyor. "Bunu daha önce hiç yapmadım. Bir kadına onu sevdiğimi göstermeye hiç çalışmadım."

"Dürüst olmak gerekirse, bu muhtemelen yardımcı olacaktır. Ne *yapmanız gerektiğini* ya da başkalarının ne yaptığını düşünmeyin. Sana doğru ve doğal gelen şeyi yapmalısın. Sen zeki bir adamsın Langley. Eminim bunu çözebilirsin."

Başımı sallıyorum, dönerken beynim hala aşırı hızda çalışıyor. "Hey, Ryan," diye sesleniyor Doktor, konsantrasyonumu bozarak.

Omzumun üzerinden bakıyorum ve onunkini görünce ters ters bakıyorum. "Şimdi ne var? Beni yine tehdit mi edeceksin? Ona zarar verirsem bana nasıl zarar vereceğini mi sıralayacaksın?"

"Hayır. Tehditleri üç başlı bekçi köpeğime bırakacağım," diye ekliyor sırtarak.

Gözlerimi deviriyorum.

"Ben de tam bugün Mickler's Beach' bir gönüllü eğitim etkinliği olduğunu söyleyecektim."

"Evet, biliyorum. Ne yap-" Ve sonra beynim bu yeni bilgiyle çitirdarken hareketsiz kalıyorum. "Ohhh...ve bu olur mu?"

"Denemeden asla bilemezsin," diye yanıtlıyor. Arkasını dönerek ofisinin içinde kaybolur.

("Pekâlâ, sanırım herkes burada düşes," diyor Joey telefonundaki isimleri kontrol ederek bana doğru sesleniyor.

Tüm gönüllüler ellerinde kahve fincanları ve yeniden kullanılabilir su şişeleriyle piknik masasının etrafında sohbet ediyor. Ocak ayı için sıcak bir gün ve yarımız tişörtlerimiz ve güneş gözlüklerimizle. Taze meyve ve çöreklerden oluşan küçük bir serpmeye koyduk ve hepsi hemen hemen bitti.

Nancy ve Cheryl buradalar, ancak zaten sertifikaları var. Cheryl, Ponte Vedra'dan beş izci getiren izci lideriyle sohbet ediyor. Çocukların hepsi masada oturmuş telefonlarıyla ilgileniyor ve sıkılmış görünüyorlar. İzci grubunun yanı sıra, Lemmings'in arkadaşları olan ve aynı zamanda sahilde yaşayan yaşlı bir çift, yaz aylarında gönüllü olarak çalışmak isteyen iki üniversiteli kız ve üzerinde "What the shell?" yazan tişörtler giyen sevimli bir anne-oğul ikilisi var.

Aceleyle Nancy'nin FWC temsilcimizin piknik çadırının altına yerleşmesine yardım ettiği yere gidiyorum. "Başlamaya hazır mıyız?"

"Kesinlikle," diyor Nancy, koyu renk saçlarının birkaç telini kulağının arkasına sıkıştırarak. "John herkesin eve götürmek üzere bir paket alacağını söylüyor ve plaja gitmeden önce burada bazı temel kurallar üzerinde konuşacağız."

Florida Vahşi Yaşam Komisyonu temsilcisi John, küçük Nancy'nin üzerinde yükseliyor. Park bekçisi gömleğinin içine sıkıştırdığı kocaman göğsü ve omuzlarıyla eski bir futbol oyuncusuna benziyor. Parlak, kel kafasında tek bir saç teli bile yok. "Herkes serbest bırakma formlarını imzaladı mı?"

"Evet," diyorum, elimdeki kâğıt yığınınu uzatarak.

Onları alıp bir dosyaya dolduruyor. "O zaman gitmeye hazırız."

Ellerimi çırparak etrafımda dönüyorum. "Pekâlâ millet! John başlamaya hazır olduğumuzu söylüyor."

Grup hep birlikte hareket etmeye başladı. Aceleyle piknik masasına geri dönüp Cheryl'in çörek ve meyvelerin çöplerini toplamasına yardım ediyorum.

Yanımdaki çilli yüzlü izci "Vay canına, güzel araba," diyor.

Omzumun üzerinden baktım ve kalbim duracak gibi oldu. O küçük kırmızı spor arabayı tanıyorum. Ryan yanaşıyor ve piknik çadırının hemen yanına park ediyor. Burada ne işi var? Arabadan iniyor, sarı bukleleri rüzgârla savruluyor. Spor salonundan çıkmış gibi görünüyor. Üzerinde hâlâ Rays tişörtü ve şortu var. Beni görünce el sallıyor, o Amerikan gülümsemesi beni eritiyor.

Lanet olsun, kızım. Kendini topla.

Elimdeki doğada çözünebilen tabakları çöp kutusuna atarak oflayıp pufluyorum ve ona doğru yürüyorum. "Kayıp mı oldun?" diye sesleniyorum.

Etrafına bir göz atıyor, gri yarım fermuarlı bir polar giyip silkeleniyor. "Mickler's Landing, değil mi? Buradasın, bu da iyiye işaret olmalı." Ray-Ban'lerini takıyor ve kedicik bu seksi Ken bebeğinin sanki dünyasının bittiği yerdeymişim gibi bana gülümseyen görüntüsü karşısında resmen mırıldanıyor.

Başım çok büyük belada.

"Ryan, burada ne yapıyorsun?" Bastırıyorum.

"Sertifika alıyorum," diyor omuz silkerek. "Kahretsin, kaydolmak için çok mu geç?"

"Evet," diyorum, arkamdan Joey "Hayır," diyor.

Ryan ona dönüyor ve o kazanan gülümsemesini gösteriyor. "Selam, ben Ryan.

Tanıştığımıza memnun oldum."

"Joey Ford, Gönüllü Koordinatörü." Joey onun elini sıkar. İki sarışın plaj çocuğu, kıvrık saçları ve günlerce sürecektir cazibeleriyle.

Lanet olsun.

"Tam zamanında geldiniz," diyor Joey. "Tek yapman gereken FWC için gerekli belgeleri doldurmak, sonra da avokado yağıyla yemek pişireceğiz."

Ryan forma bakarak, "Mükemmel," diye cevap veriyor. Okuma gözlüğüne ihtiyacı varmı? gibi gözlerini kırptırıyor. "Vay canına, ne kadar çok ince yazı var. Nereyi imzalayacağım şef?"

Joey formdaki boş yerleri göstererek, "Adınızı buraya, telefon numaranızı buraya ve adresinizi buraya yazın," diyor. "Ve sonra John Hancock

tam buraya gidiyor," diye ekliyor ve formun altına dokunuyor.

Ryan bana gülümsüyor ve sanki özel bir bilgiymiş gibi dramatik bir şekilde arkasını dönerek formu doldurmaya başlıyor. "Nerede yaşadığımı bilmeni istemiyorum," diye takılıyor.

Ben de oflayıp arkamı dönüyorum. Neden bu kadar sinirlendiğimi bilmiyorum. Sanki onunla konuşmuyormuşum gibi. Dün gece ben o gün yapılacaklar listemi gözden geçirirken uyuyakalmıştık.

Gerçek şu ki, rahatsız olduğumu düşünmüyorum. Aslında, *kızmadığım* için kendime kızıyorum. Burada olması hoşuma gidiyor. Bana gülümsemesi, benimle flört etmesi ve tatlı bir köpek yavrusu gibi beni takip etmesi hoşuma gidiyor.

"Hey," diyor siyah saçlı, sırık gibi izci çocuk, Ryan'a bakarken gözlerini kocaman açıyor. "Dostum, sen Ryan Langley'sin. Müthişsin! Geçen ay seni Tampa'da Panthers'la oynarken izledim. Bir golün ve bir asistin vardı."

Ryan ona gülümseyerek panoyu Joey'e uzatıyor. "Evet, eğlenceli bir geceydi. Senin adın ne?"

Çocuk yaklaşmak için acele ederken tökezliyor. "Uhh-Tyler. Benim adım Tyler."

"Ben de Evan," diyor Freckles ve aceleyle öne atılıyor.

Çok geçmeden Ryan'ın etrafı izcilerle doluyor, gülüyor ve onlarla selfie çekiyor. Tüm gönüllüler onun çekiciliğine kapılarak yaklaşıyorlar. Sadece benim için gülümseyerek sevimli, sarışın üniversiteli kızların arasında fotoğraf çektirirken aptal kalbim daha hızlı atıyor.

Bir dakika sonra ellerimi tekrar çırparak "Tamam," diyorum. "Gerçekten başlamanız gerekiyor. Korucu John'un değerli zamanını boşa harcamak istemeyiz."

"Hey, Tess," diye sesleniyor Ryan bana, kolu hâlâ deniz kaplumbağası tişörtü giyen çocuğun omzundayken. "Bir kaplumbağa ne tür fotoğraflar?" diye soruyor kocaman bir sırıtişla. Ben daha ağzımı açamadan, "Kabuk resimleri," diye cevap veriyor.

Yaptığı saçma şaka karşısında gözlerimi deviriyorum ama o pavyona doğru ilerlerken çocuklar gülmekten kırılıyor.

"Hadi yapalım şu işi," diyor bana flörtöz bir göz kırparak. "Kaplumbağa gibi gitmeye hazırım."

"Çok komiksin," diyorum ve o da kahkahalarla gülerken Ranger John'un yanındaki piknik masasında yerini alıyor.

Bu iyi bir şey. Küçük sürprizleri ve kelime oyunlu şakaları olabilir. Kalbimi bu sarışın hokey çocuğuna kaptırıyor olabilirim ama aklımı kaybetmek üzere değilim. Tess hâlâ kontrolü elinde tutuyor.

Volunteer günü büyük bir başarıydı, çünkü Ryan gösteriyi çaldı. Çok yardımcı oldu. Tüm çocukların ilgisini çekti ve Korucu John'a aydınlatıcı sorular sordu. Ekipman taşıdı, gösterilere yardımcı oldu ve öğleden sonra sonunda Instagram hesabında yayınladığı bir fotoğrafta herkese poz verdirdi. Çocuklar, onlara telefonunu uzatıp kendilerini etiketlemelerine izin verdiğinde çılgına döndü.

Sonra Nancy ve Cheryl Out of the Net ekibini aperatifler için dışarı davet etti ve Ryan kendini benim artı birim ilan etti. Bar, ön tarafa kurulan canlı müzik eşliğinde happy hour için tıklım tıklım dolu. Prince'in "Nothing Compares to You" şarkısının cover'ını yaparken duvarlar titreşimlerle uğulduyor.

Bu arada, Ryan ve ben cinsiyet ayrımı gözetmeyen banyodayız, kapı kilitli, eli ağzımın üzerinde, sırtım grafitili duvara dayalı, siki kaygan amıma girerken. Buraya nasıl geldik, hiçbir fikrim yok. Chardonnay'i suçluyorum... tamam, ve bütün bir öğleden sonrayı bu yakışıklı, özenli adamın bana güneşin doğuşuymuşum gibi bakmasıyla geçirdiğim gerçeğini.

Diğer herkes kaplumbağalar için oradaydı. Ryan *benim* için oradaydı.

"Benim için gel," diyor, beni duvara yapıştırırken nefesi kulağımda sıcak.

Bu duygunun doruklarına çıkıyorum. Hayat kapının hemen dışında nabız gibi atıyor, Ryan ve benim bu odada kilitli kaldığımız gerçeğinden habersiz gülen ve içen insanlarla dolu bir dünya, salıverilmelerimizi kovalarken bedenlerimiz titriyor.

"Aman Tanrım," diye inliyorum eline karşı.

"Eğer buradan sikime boşalmadan çıkacağını
-" Tehdidi, beni uğa bırakarak kayboluyor. "Hayır, durma,"
diye nefes alıyorum.

"Arkanı dön," diye . "Ellerini lavaboya koy. lan."

Tam olarak ne yapmak istediğini anladığımda açgözlü amım küçük bir dans yapıyor. İlk randevumuzda bunu yapmakla tehdit etmişti. O gece de beni tamamen tahrik etmişti. "Yap şunu," diyorum, ellerimi lavabonun iki yanını kavrayacak şekilde aşağı indirerek.

Taytlarım ve iç çamaşırlarım çoktan bacaklarımdan aşağı yırtılmıştı, böylece onları açabiliyordum. Onları sol ayak bileğimin etrafına doladım, kığım ve amım onun için çıplaktı.

O inerken eli kığımın kıvrımlarını yumuşatıyor. Aynada onu izliyorum, gözlerinde büyük bir açlıkla bana bakıyor. Bana böyle bakmasını izlemek, dokunmadan paramparça olmama neden olacak.

"Ryan..."

Aynada bizi görünce başını kaldırıp gözlerini kırıştırtıyor. O ihtiyaçla yanıp tutuşurken yansılarımız göz teması kuruyor.

"Yap," diyorum tekrar.

Elini çekerek bana sert bir tokat attı.

Nefesim kesiliyor, lezzetli acı kığımın klitorisime doğru roket gibi fırlarken dudağımı ısıyorum. İnliyorum, eli aşağı inip o noktayı yumuşatırken kalçalarımı biraz oynatıyorum.

"Yine," diyorum aynadaki yansımalarını izlerken.

Bana tekrar tokat atıyor ve şimdi ikimiz de inliyoruz. Bir dizinin üzerine çökerek, yanan yeri diliyle yatıştırarak öpücükler konduruyor. Sonra tekrar ayağa kalktı.

Tokat.

"Tanrım," diye inliyorum, aynada elinin hareketini izleyebildiğim için çok mutluyum. Yine de daha fazla alay etmeye dayanamıyorum. Amımdan sular damlıyor. Boşalmam gerekiyor. "Becer beni Ryan," diye yalvarıyorum. "Lütfen, bebeğim, lütfen-"

Beni kalçalarımdan sıkıca kavırıyor, bir eliyle tişörtümün altından belimi düzleştirirken diğer elini kalçalarımın arasına sokuyor. Parmakları beni açıyor, sonra aletin başı orada ve ben ona doğru geri çekiliyorum, o dolgunluk hissine açım.

Tanrım, gerçek yaraklarla sikişmeyi özlemişim. Ve Ryan'ınki çok güzel ve uzun, ve onunla ne yapacağını biliyor. Kendini pozisyona sokuyor.

Aletin ucu tam istediğim yerde duruyor. Aynaya bakıyor, gözleri kararıyor ve başını sallıyor. Birbirimizin bakışlarını tutarak, ben itiyorum, o çekiyor ve ben sessiz bir çığlıkla onu sonuna kadar alıyorum. Kalçalarını kıcıma bastırdığını hissettiğim anda, metal kapı yüksek sesle çalınıyor.

Bang. Bang.

Çığlığımı yutuyorum, Ryan "Bir dakika içinde!" diye bağırırken kalçalarım Ryan'ın sikinin etrafında kenetleniyor.

Sessiz bir kahkaha atarak titriyorum, ellerim hâlâ lavaboya sıkıca tutunuyor. "Acele edin," diye bağırıyor adam.

Ryan bana sarılıyor, elleri lavabonun üzerinde benimkilerle birleşiyor. "Onu duydun," diyor şakacı bir şekilde boynumu ısırarak. "Bizi dışarı attırmadan önce acele et ve gel."

"Benimle gel," diye yalvarıyorum, bakışlarını aynada tutarak. "Beni izle. Gözlerini benden ayırma. Başka tarafa bakma."

"Tanrım," diye inliyorum yine, nefes verirken dudaklarım aralanıyor. Bu çok erotik, çok çığ. Daha önce seks sırasında başka biriyle hiç bu tür bir göz teması kurmamıştım. Daha önce hiç bu kadar çok şey görememiştim. Bana karşı hareket ettiğini görebiliyorum; çıplak bedenimi, kavrayan ellerini, titreyen omuzlarımı.

Kalçalarını kıcıma doğru sallıyor, aleti beni öyle bir dolduruyor ki. Lavaboya sıkıca tutunuyorum, bana tapınmasını izlerken büyüleniyorum. Onun itişine karşılık veriyorum, orgazmımın alevleri daha sıcak yanıyor, dışarı doğru yayılıyor.

"Çok güzelsin. Aletimi bir kraliçe gibi sürüyorsun. Tanrım, sen tamamen benimsin."

Elleri yılan gibi kıvrılıp klitorisimi okşamaya başladığında gözlerimi kapatma dürtüsüyle savaşıyor başımı geriye eğiyorum. "Evet-eyet-çok yakınım- tam şurada-" Bir çığlığı yutarken kelimelerim bir gıcırda boğuluyor.

"Gel," diye emrediyor. "Benimle bitir."

Gözlerimi kapatıyorum, bu savunmasızlığa, bu bağlantıya bir saniye daha dayanamıyorum. Bana hissettirdikleri karşısında paramparça olurken tüm duyularımın fiziksel olana kilitlenmesine izin veriyorum. O kadar sert boşalıyorum ki, kalçaları teklerken ve sırtımın üzerine yığılıp içime boşalırken anım sikini sıkıca kavriyor. Tutunacak bir şey ararken elleri lavabonun üzerinde benimkileri örtüyor, parçalanırken onu sabitleyecek bir şey. Birine.

Ben.

Bana tutunuyor. Birbirimize tutunuyoruz. Gözlerimiz aynada tekrar birleştiğinde ve yüzündeki o mükemmel doygun ifadeyi gördüğümde korkunç gerçek yüzüme çarpıyor. O mutlu. O kadar memnun ki. Benim için burada. Beni istiyor.

Ama bu böyle sürmez. Bu son *olmayacak*. Hiçbir şey sürmez. Ben kırıldım ve bir şeyleri kırıyorum. Birbirimize çok sıkı tutunuyoruz çünkü bu geminin çoktan battığını biliyoruz. Ve ben buzdağım. Hep ben oluyorum.

Saat işliyor. Kulaklarımda, bizden yirmi metre ötede, kilitli kapının diğer tarafında çalan Prince cover grubunun ritmiyle titreşiyor. *Tik, tik, tik*.

Ne zaman bırakacak?

Kendimi kurtarmaya dönmem ne kadar sürer?

En iyi yaptığım şeyi yapma zamanı. Önce bırakma zamanı.

"W ait, bir söyle," diyorum, kalbim boğazımda.

Doktor Brady sadece gülüyor. "Beni duydun Langley."

Kulaktan kulağa sırtıyorum, bacaklarımı PT masasından sallıyorum.

"Evet, ama tekrar söylemen gerekecek."

"Temizlendin Langley. Tekrar paten kaymaya başlayabilirsin," diye tekrarlıyor.

Kalbim iki takla atıyor. "Doktor, seni dudaklarından öpeceğim," diye takılıyorum, masadan zıplayıp kollarımı açıyorum.

Gülüyor ve geri adım atıyor. "Nişanlığının itiraz edeceğini düşünüyorum. Çok bölgecidir."

Ellerimi indirdim. "Evet, muhtemelen beni öldürür."

"Yalan yok," diyor memnun bir sırıtışla, gözleri tekrar tabletinde.

Doktor Brady'nin arkadaşı MMA dövüşçüsü ya da onun gibi bir şey. Onunla geçen hafta tanıştım. Dövmeli, iri yarı, mafya havasında ve dudağında piercing var. Brady'nin temiz, inek görünümüyle olağanüstü bir şekilde çatışıyor, ama zıt kutuplar birbirini çektiğinde ben kim oluyorum da yargılıyorum?

Brady kare çerçeveli gözlüklerinin kenarından bana bakıyor. "Dizine biraz daha stabilite kazandırmak için seni bir süre daha kompresyon kılıfında tutacağız."

"Evet, harika," diyorum başımı sallayarak.

"Sabah ve akşam buz rutinine sadık kalmanı istiyorum. Ve iltihaplanmaya yardımcı olması için saunayı kullandığını söylemiştin?"

Sırtışıma geri çekiyorum. Tabii, öyle yapalım. "Evet, saunalar. Ben yeni döndüm. Son derece onarıcı."

"Peki, güzel. Böyle devam et. Hareket açıklığın harika. Güç ve kondisyon ekibinin hepsi memnun. Taramalar iyi görünüyor. Ağrı ve enflamasyon kontrol altında. Bu noktada, seni buzdan daha fazla uzak tutarsam, can sıkıntısından yeni bir sakatlığa neden olabilirsin. Haksız mıyım?"

"Doktor, lanet olası duvarlara tırmanıyorum," diye cevap veriyorum ciddiyetle.

Gülüyor ve omzumu okşuyor. "O zaman git buradan Langley. Git antrenmana katıl."

"Ve bu Cumartesi maça çıkabilir miyim?"

"Antrenmanı tek parça halinde tamamladığınız sürece neden olmasın," diye yanıtıyor.

Cebimden telefonumu çıkararak fizik tedavi merkezinden ve spor salonundan adeta uçarak çıkıyorum. Telefonu kulağıma götürerek hemen Tess'i arıyorum.

İkinci zil sesinde cevap veriyor. "Hey-"

"Bebeğim, ben temizim," diyorum kocaman bir sırıtışla.

"Oh-" Bir karıştırma sesi duyuyorum. "Dur-"

Koridorda soyunma odasına doğru ilerlemeye devam ederken o da sessizleşiyor. Birkaç dakika içinde geri döndü.

"Ry, bu harika bir haber," diyor. "Rachel seni temize çıkardı mı?"

"Brady temize çıkardı ama evet," diye cevap veriyorum.

"Bu harika. Senin adına çok sevindim."

Sesi göğsüme serotonin iğnesi gibi iniyor. Koridorda aceleyle ilerlerken gülümsemeye devam ediyorum. "Evet. Cumartesi günkü maç için izinliyim ve senin de gitmeni istiyorum. Tess, seni orada istiyorum."

"Maçına gitmemi mi istiyorsun?" diyor ve bir çıkış aradığını anlıyorum.

Sikeyim.

Bütün hafta boyunca bunu yaptı. Sanki biz birlikteyken her şey mükemmel. O var ve sevgi dolu ve çok eğlenceli. Birlikte gülüyoruz ve konuşuyoruz. Biriyle birlikte *olmak* benim için hiç bu kadar kolay olmamıştı. Dün gece ona Mario Kart'ın temellerini öğretmeme bile izin verdi. Her saniyesinde sıkıldı, ama sonra dalga geçmek için bir tur oynamaya çalışırken beni patlattı. Kaybettim. Buna değerdi.

Birlikte olduğumuzda, hayatın farklı farklı şeyler isteyen iki insan gibi hissetmiyoruz. Hiçbir şey garip, zorlama ya da aceleye gelmiş gibi hissettirmiyor. O havalı ve komik ve o kadar seksi ki kelimenin tam anlamıyla beni öldürecek.

Sadece bir şans istiyorum. Hayatı sürekli kaçtığı bir kovalamaca olarak görmeyi bırakmasını istiyorum. Onu yakalamam için ne gerekiyor?

"Yarının işe yarayacağından emin değilim," diyor. "Gelecek haftaki gala için yapmam gereken bir sürü planlama var."

Ses tonumu parlak kalmaya zorlayarak, "Bu mükemmel olur," diye cevap veriyorum. "Çünkü yarın Cuma. Yarın çalışabilir ve Cumartesi günü maça gelip eğlenebilirsin."

"Ryan-"

"Sosisli sandviçler var, Tess. Ve churros... ve buzlu şeker," diye takılıyorum.

İç çekiyor. "Yavrum, neden sadece fallik şekilli atıştırma malzemelerine isim veriyorsun?"

"Çünkü ben buzun üzerindeyken senin tribünde bir churro'yu boğazlarken zihnimde canlanmasını istiyorum," diye cevap veriyorum. "İkimiz de biliyoruz ki o benmişim gibi davranacaksın."

Gülüyor ve ben de rahat bir nefes alıyorum. Karanlık bir yere gitmeye başladığında onu tekrar dizginlemek için bulduğum tek şey mizah.

"Ve hey, bu gece hala karaoke yapacak mıyız?"

"Umm..."

Şimdi de ben gülüyorum. "Tess, sana temize çıktığımızı söylemiştim. Shelbs ve Sully'nin seks kaseti olsaydı şimdiye kadar öğrenmiş olurduk. Kamera hiçbir şey kaydetmedi. Şimdi, eğer bir ara bir seans kaydetmek istersen, bunu ayarlayabiliriz-"

"Ryan," diye ağlıyor.

"Ne?" Hala gülerek söylüyorum. "Bana bunu hiç düşünmediğini mi söylüyorsun? Deplasman maçlarında başka nasıl hayatta kalabilirim ki?"

"Sen iflah olmazsın ve kapatıyorum."

"Büyüleyiciyim ve ilk ben kapatıyorum," diye takılıyorum. Soyunma odasının hemen . Yüzümde bu hüznü ifadeyle kız arkadaşımın konuşmaya gidersem, bir hafta boyunca azar işitirim. "Bekle, sonra görüşürüz, değil mi?"

"Hoşça kal, Ryan." Telefonu kapatır.

Evet, onu sonra göreceğim. Tess Owens benim için o. Onu sonsuza kadar görmeye devam etmek niyetindeyim.

(Riptide's Bar and Grill'e girip etrafa bir göz attım. Tipik bir Amerikan tarzı bar, duvarlarda bir sürü eşya ve bir de menü var.

herhangi bir kalitede olmak için kalın. Timsah ısırıkları, quesadillas ve carbonara makarna sunan bir yere asla güvenmeyin. Bunlardan birini iyi yapabilirler ama kesinlikle üçünü birden yapamazlar.

Rip beyzbol tişörtü ve kısa kot şort giymiş üniversite çağında güzel bir kız bana dışarıyı gösteriyor. Hem üstü kapalı hem de açık tonlarca piknik masası var. Sol tarafta bir sahne alanı kurulmuş. Ortadaki barın etrafı taburelerle kaplı.

Saat neredeyse akşam 7:00. Bu da bulutların gri okyanus üzerinde pembe ve mor pamuk şekeri renginde bir gün batımı oluşturduğu anlamına geliyor. Hava da serin. Elbisemin üzerine kazağımı giydiğim için mutluyum. Oturma alanı her birkaç metrede bir kubbeli ısıtıcılarla donatıldı.

"Tess!"

Döndüğümde Rachel'ın elinde birayla bir masanın ucunda durduğunu, gülerek bana el salladığını görüyorum. Görünüşe göre Rays'in yarısı çoktan gelmiş. Jean-Luc ve karısı Lauren ile çocuklarını, Walsh ve kız arkadaşı Amber'ı, Novy ve Morrow'u görüyorum. Caleb ve Jake, Ryan'la birlikte oturuyorlar. Arkası dönük ve tüm bu kargaşanın içinde beni henüz fark etmedi.

"Vay, vay, ..."

Arkamı döndüğümde Shelby'nin tam arkamda durduğunu ve kalçasında Josh'un küçük bir versiyonunun dengede durduğunu görüyorum. Siyah saçları, iri siyah gözleri ve pembe bebek dudaklarıyla çok sevimli. "Merhaba Shelb-"

"Hayır," diyor parmağını yüzüme doğru sallayarak. "Eğer ne yaptığını bilmediğimi sanıyorsan-"

"Şşşt," diye bağırarak onu grubun geri kalanından uzaklaştırıyorum. "Tanrım, günler oldu. Neden hiçbir şey söylemedin?"

"Neden bir şey söylemedin?" diye sahte bir fısıltıyla karşı çıkıyor, gözlerini bana dikmiş.

"Çünkü-ne diyecektim ki?" Öfkelendim. "'Hey Shelby, Ryan'ın sikini yalamak için şeytan kostümüyle sürünürken çekilmemi istiyorsan dadı kameranı kontrol et.'"

Bir kahkaha atıyor. "Tanrım, aslında o kısmı görmemiştim."

"Bekle, ne?" Ona göz kırpıyorum, kalbim küt küt atıyor.

"Evet, kamera açısı iyi değildi, o yüzden sadece odanın ortasında olanları gördüm," diye yanıtlıyor. "Alt değiştirme masasının karşısındaki şey çekim alanının dışındaydı. Ama görüntü için teşekkürler-"

"Bundan bir daha bahsedilmemesi için ne söylemem ya da yapmam gerekiyor?" Kolunu tutarak söylüyorum.

Bebek Josh tombul elini uzatıp bileğime koyuyor.

Shelby bir an düşünüyor, karamel kahverengi gözleri yüzümü tarıyor. "Careless Whisper'ı söyleyebilirsin. Şimdi. Gösteriyi aç."

Aman Tanrım. Tüm olası cezalar arasından bunu mu seçti? Sadece duşta şarkı söyleyen bir kız olmamın bir sebebi var. Hayatımı kurtarmak için bir melodiyi taşıyamam. "Başka bir şey seç," diye yalvarıyorum. "Başka bir şey."

Beni incelerken gözleri kısılıyor. "Hayır."

Ellerimi ondan uzaklaştırıyorum. "Sen bir canavarsın."

Geri adım atmıyor. "Ve gerçek bir şeytan gibi giyinmişken bebeğimin peluş hayvanlarının üzerinde bir Ray siktin. Yani..."

Dudağımı ısııyorum, neşe gözyaşları gözlerimi yakıyor. Bu çok kötü olacak. Ve sadece kendini suçlayacak. "Peki. Başka bir isteğin var mı?"

Düşünüyor. "Evet, aslında işin içine biraz da Shania katabilirseniz çok sevinirim."

"90'ların sonu mu, 2000'lerin başı mı?"

Bir parmağını çenesinin altına koyuyor ve kalçasındaki kıpır kıpır bebeği sallıyor. "Hmm... 90'ların sonu, sanırım."

"bil," diye cevap veriyorum. Sonra eğilirim. "Ve sonra *asla* bunu tekrar tartışmak."

Gülümseyerek başını sallıyor ve koltuğunu bulmak için yanımdan geçiyor.

Siktir. Bir karaoke sahnesinde yuhalandığında ne olur? Mekanı terk etmek zorunda mısın? İsmi restoranın içindeki suçlular duvarına mı yazılır?

"Hey, ."

Ryan arkamdan geliyor, elleri omuzlarımı okşuyor. Eğilip başımın arkasını öpüyor ve ben de ona doğru eğilme dürtüsüyle savaşıyorum. Nerede olduğumuzu hatırlayınca kaskatı kesilip geri çekiliyorum ve kollarının arasında dönerek bağımızı koparıyorum.

"Ryan..."

İç çekerek ellerini bırakıyor. "Ciddi misin? Hâlâ arkadaşmışız gibi mi davranıyoruz? Bebeğim, takımın umurunda değil-"

"Biz sadece arkadaşız," diye cevap veriyorum. "İyi hissetmek için sevişen arkadaşlar. Kural buydu. Bu *senin kuralındı*," diye ekliyorum ona sert bir bakış atarak.

Neden onunla kavga etmeye çalıştığımı bilmiyorum. Bu çok aleni hissettiriyor. Ve her şey hala çok huzursuz. *Ben* . Günlerdir Troy'dan tek kelime duymadım ama beni hâlâ takip ettirdiğini biliyorum. İşe gittiğimde, bungalovun aşağısındaki kafeye gittiğimde izlendiğimi hissediyorum. Etrafta sürekli gördüğüm grimsi siyah bir SUV var.

Yapmak istediğim son şey Ryan'ı incitmek ya da onu bu pisliğe daha fazla . Dolabımda sakladığım parçalanmış belgelerden haberi bile yok. Tacizden ya da takipten haberi yok. Bilmesini istemiyorum. Özel hayatımızın, orgazmlarımızın ve iyi hissetmemizin parlak pembe baloncuğunda kalmamızı istiyorum.

Muhtemelen şarkı söylediğimi duyduğunda patlamak üzeredir.

Yüzüme bakıyor, uzanıp bana dokunma isteğiyle aktif bir şekilde savaşıyor. "Ne oldu? Neyin var?"

En iyi yaptığım şeyi yaptım ve konuyu saptırdım. "Kamera kaydediyor. Shelby ne yaptığınızı biliyor."

"Oh...kahretsin." Küçük bir kahkaha atıyor ve omzunun üzerinden Shelby ve Josh'un henüz yerlerini aldıkları yere bakıyor. "Şey, ben onlarla konuşurum-"

"Gerek yok," diye cevap veriyorum zayıf bir gülümsemeyle. "Benden intikamını çoktan aldı. Bitti."

"Bekle-intikam mı?" Gözleri fal taşı gibi açıldı. "Tess, ne-" "Gitmem gerek."

"Tess-"

"Git yerini bul," diyorum elini sıkarak. "Deplasman maçlarına giderken yanında götürmek için kaydedecek bir şey istiyordun, değil mi? İşte bu alabileceğin en iyi şey."

Şaşkın itirazlarına aldırmadan yanından geçip sahneye doğru ilerliyorum.

OLDUĞU GIBI, 'CARELESS' ŞARKISININ BERBAT YORUMLARINI

Whisper' ve 'Any Man Of Mine'ı cömert bir kalabalığa söylemek, 'siktir et' düğmesini çevirmek için harika bir yol. Son notamı söylediğimde ve kalabalık çılgına döndüğünde, sarhoş olmaya kararlı bir şekilde doğruca Ryan'a yöneliyorum.

"Harikaydı," diyor telefonunu sallayarak. "Her şeyi kaydettim."

Sadece gözlerimi deviriyorum. Tabii ki, şarkı söyleme yeteneğimin olmayışını büyüleyici buluyor.

Shelby masanın öbür ucundan, "Koleksiyona ekle," diye takılıyor.

Ellerim kalçalarımın, ona ters ters bakıyorum. "Şimdi, bu konu hakkında bir daha *asla* konuşmayacak mısın?"

Sadece gülüyor ve yeni gelenlere merhaba demek için uzaklaşırken dudaklarını kapatma taklidi yapıyor.

Ryan ve Caleb'in arasındaki piknik masasına oturuyorum ve Cay bana sert bir elma şarabı uzatıyor.

"Şeftali mi?" Bardağı koklayarak söylüyorum.

"Çilekli," diye yanıtıyor.

"Mmm." Tadından zevk alarak bir yudum alıyorum. Biralarımı da tatlılarımı sevdiğim gibi severim: tatlı ve meyveli. Caleb içki içmiyor olabilir ama benim için sipariş vermekte ustadır. Sanırım karanlık günlerinde barmenlik .

Ryan tek kaşını kaldırarak bizi izliyor.

"Oh," diyorum gülerek, Caleb'in omzunu sıvazlayarak. "Bu bizim garip arkadaş şeyimiz. Mars ve benim deniz kaplumbağalarımız var, Cay ve benim meyveli biramız var ve Jake ve ben aslında arkadaşız."

Omuz silkiyor ve menüye bakıyor.

Rays ile ilgisi olmayan bir çift bayan Streisand'ın bir baladını seslendirmek üzere mikrofonu alırken hepimiz yerimize yerleşiyoruz. Sevimli ev sahibesi de aslında bir garson. Kalçasını masaların kenarına yaslıyor, siparişleri alırken bekâr erkeklerle gülüşüp flört ediyor, Novy'nin baktığını düşündüğü her an siyah atkuyruğunu omzunun üzerinden savuruyor.

"Al bakalım tatlım," diyor garson kız Ryan "a ikinci bir gösteri müziğinin bağılangıç notaları arasında. Ryan'a birasını uzatırken kirpiklerini kırptırıyor. "Bağka bir Gey ister misiniz?"

Açık olalım, *sadece* Ryan'a soruyor. Cay, parlak alyansı ve yakışıklı kocasıyla görünmez de olabilir. Ve ben kesinlikle rakibim. Bu gece ketçap istiyorsak kendi domatesimizi kendimiz ezmeliyiz gibi bir his var içimde. Ya öyle yaparız ya da Ryan gömleğinden biraz çıkarır.

"Yok, şimdilik böyle iyiyim Cami, sağ ol," diyor tamamen umursamaz bir tavırla. "Hey, aslında oldukça iyiler," diyor, gözleri melodileri takas eden payetli gömlekli kadınlara kilitlenmiş.

Cami hâlâ orada dikilmiş, bir bakış ya da bir kelime duyup duymayacağını görmek için bekliyor. Ona kaşlarını kaldırıyorum, o da bana yapmacık bir gülümseme atıp uzaklaşıyor.

Mikrofondaki bayanlar 'The Way We Were'in heyecan verici yorumunu bitirir ve herkes yerine otururken alkışlar. Morrow şarkı söylemesi için çağrıldığında kalabalık çılgına döner. Arka köşede çılgık atan kadınlardan oluşan masa, Rays'in ev sahibi kalabalığından bile daha kalabalık. Saçları benzer şekilde kesilmiş ve şekillendirilmiş, makyajları zahmetsizce şekillendirilmiş ve hepsi göğüs dekolteli gömlekler, kot pantolonlar ve etekler giyiyor, o kadar dar ki muhtemelen içlerine dikilmiş olmalı.

Daha iyi görebilmek için Caleb'in etrafına bakıyorum. "Umm...çocuklar? Bu Morrow hayranları da neyin nesi? O kadar mı kadın düşkün?"

Ryan ve Caleb bakışlarımın çizgisini takip ediyor. Caleb gözlerini devirirken Ryan inliyor.

"Ne?" bakarak söylüyorum.

Caleb, "Onlar disk tavşanları," diye yanıtlıyor.

"Gerçekten mi?" Merakla tekrar baktım. Rachel bana bu fenomenden bahsetmişti. Görünüşe göre, hemen hemen tüm büyük spor dallarında oluyormuş. Kadınlar taraftar kulüpleri kuruyor ve takımın en sevdiği lokantalara, kafelere, kulüplere dadanıyorlarmış. "Sadece o sporun gerçek hayranları olmaları mümkün değil mi?" Omuz silkerek söylüyorum.

"Şu anda aramızda hokey oynayan birini görüyor musun?" Josh masanın karşısından oğlunu dizinin üzerinde dengede tutarak soruyor.

"Sevdiğimiz hayranlar," diye ekliyor Jake Cay'in diğer tarafından. "Biliyor musunuz, sanırım en ilginç sohbetleri kadın hayranlarla yapıyorum."

Caleb'a dönüyor. "Üniversitedeyken senin atış oranların üzerine bir ödev yapan istatistikçi kızı hatırlıyor musun?"

Caleb başını sallıyor. "Onun araştırması bana bir sonraki maçında hat trick yaptırdı." "Evet, böyle hayranları severiz," diyor Jake tekrar.

"Yani tavşanlara sporun hayranları demez miydiniz?" diye soruyorum. "Oh, onlar bir şeyin hayranları," diyor Josh.

"Peki, orada otururken ne olacağını düşünüyorlar?" Gözlerimi tekrar köşeye çevirerek söylüyorum. "Eğer bir randevu ya da ilişki arıyorlarsa, neden sizinle konuşmayı denemiyorlar?"

Josh birasına homurdanırken Caleb inliyor.

"Buraya girmeleri yasak," diye yanıtlıyor Ryan.

Yüzümü ona dönüyorum. "Ne?"

Omuz silkiyor. "Rip'in ev kuralı. Puck tavşanları şurada oturur, WAG'lerden ve çocuklardan uzakta. Eğer bir Ray bir tane istiyorsa, onlara gitmek zorunda."

"Bu kural için Lauren'a teşekkür edebilirsin," diyor Shelby masaya dönerken.

"Uh-oh," diye gülüyorum. "Ne oldu?"

"Rays Jax'e ilk geldiğinde, tavşanlar biraz fazla hevesliydi diyelim," diye açıklıyor Shelby. "Bir tanesi J-Lo'nun kucağına oturdu. Bu konuda nazik olmaya çalıştı ve onu itti. Ama sonra kendini tekrar yere bıraktı, sanki onu bir sandalye sanmış gibi gülüyordu. O da Lauren'ın halletmesine izin verdi. Benimle ve yan masadaki kızlarla oturuyordu..."

"Aman Tanrım," diyorum masaya bakarak. Lauren Gerard bir meleğin yüzüne ve öfkesine sahip güzel, uzun bacaklı bir sarışın. Erkeğini savunurken nasıl görüldüğünü ancak hayal edebilirim. "Bahse girerim tam bir ölüm perisine dönüşmüştür," diye takılıyorum.

"Korkutucuydu," diyor Josh.

Shelby memnun bir sırıtışla, "J-Lo, Lauren onları ne kadar ağlattıysa tüm tavşanların yemek parasını ödedi," diye ekliyor.

"Not edildi. Gerard'ın kucağına oturmak yok," diye gülerek biramdan bir yudum daha alıyorum.

Morrow mikrofona doğru ilerlerken kalabalık tekrar tezahürat yapıyor. Grup çalmaya başlar ve Jonas Brothers'ın "Can't Have You" şarkısını oldukça iyi bir şekilde yorumlarken hepimiz alkışlamaya başlarız.

Ryan eğilip kulağıma, "Biliyor musun, kucağıma oturabilirsin," diyor.

Eğilip biramı yere bırakıyorum. "Peki, ne sıklıkla tavşan alışverişine çıkıyorsun?"

Tek kaşını kaldırarak bana baktı. "Ne?"

"Hadi ama, hepsi sandalyelerin nasıl çalıştığını bilmiyor olamaz," diye takılıyorum. "Mutlaka biri çözmüştür."

Sadece başını sallar. "Tess..."

"Ne? Eminim sana iyi bir tane bulabilirim. Ben mükemmel bir kanat kadınıyım. Cay, söyle ona," diye bağıriyorum Caleb'a. "Rachel'la yaşadığım önceki başarısızlıklara bakarak beni yargılayamazsın. Onun için alışveriş yapmak imkânsız."

"Gerçekler," diyor Caleb diğer tarafımdan.

"Dürüst olmak gerekirse, ona asla iyi bir eş bulamadığım için şimdi biraz haklı hissediyorum," diye itiraf ediyorum. Caleb'a, "Onun tarzı olmadığı açıkken, tek bir kişiye indirgemeye çalışıyordum," diye takılıyorum.

"Benim de değil," diyor ve dikkati dağılmış olan Jake'e bir kolunu dolayarak onu öpüyor.

"Bu benim tarzım," diyor Ryan diğer tarafımdan. "Ben tek kadınlı bir adamım."

"Senin için bir kadını kanatlandırmama izin verir misin?" diye sordum. "Eminim tatlı ve komik birini bulabiliriz, belki kafede ya da plajda? Gelecek haftaki gala için sana hoş bir eş bulmak için hâlâ vaktimiz var."

Yavaşça dönüp bana bakıyor. Ne yaptığımın farkındayım, o da öyle. "Benimle birlikte yerel plajlarda ve kafelerde devriye gezip galan için bana ateşli bir eş bulmak ister misin?"

"Artı bir davetiyeniz var," diye omuz silkerek cevap veriyorum.

"Hey, Ryan, tavuk kanatların burada," diyor Cami, arkamızdan dolanarak. Ona dokunması için bir neden mi var? Hiç sanmıyorum. Elinin omzuna dayandığı noktada gözlerimi kısıyorum. Siparişini dikkatlice tepside alıp adamın önüne koyuyor. Arkasındaki başka bir adam da büyük bir tepsi taşıyor. Ryan'a fazladan peçete getirmekle meşgul olduğu için adam yalnız kalıyor ve masamız için kalan yemekleri dağıtıyor.

Morrow nakaratta tüm kalbiyle şarkı söylerken ışıklar yeşil ve mavi renkte yanıp sönüyor. Tavşanların hepsi ayağa kalkmış, tezahürat yapıyor ve çığlık atıyor, narlı martinileri etrafa saçılıyor.

Müziğin nabzı atarken, ışıklar yanıp sönerken ve Cami aniden geri dönüp Ryan'a istemediği ekstra beyaz peynir ikram ederken aşırı duyusal yüklenme hissediyorum. Peyniri koymak için eğildiğinde göğüsleri koluna değiyor ve müzikten duyamadığım bir şeyler söyleyerek Ryan'ı güldürüyor. Hemen başka bir masaya çağırılıyor ve Ryan onun gidişini izlerken beni seyrediyor.

"Peki ya Cami?" diyor, o gittiği anda gülümsemesi düşüyor. "Ne olmuş ona?" Kalbim boğazımda, diyorum.

"Genç ve sevimli ve belli ki sandalyelerin nasıl çalıştığını biliyor," diye kestirip atıyor. "Gala için harika bir eş olacağını düşünüyorum. Ona sorayım mı?"

Morrow şarkısını bitirirken etrafımızdaki Rays'ler alkışlıyor, ama Ryan ve ben bu kalabalık odada yalnız da olabiliriz. Tek gördüğüm o.

"Rahat ol," diye cevap veriyorum, duygularını incittiğim için beni kızdırmaya çalıştığını biliyorum. Ama şu anda kimse benden benden daha fazla nefret etmiyor, bu yüzden bana incinmiş köpek yavrusu bakışı atabilir.

"Biliyor musun, belki bu gece boştur," diyor peçetesini yere vurarak. "Belki de şu anda boştur. Neden gidip ona sormuyorum?"

"Ryan-" Ayağa kalkarken ona uzanıyorum, ama benden omuz silkerek uzaklaşıyor, tavşanların yanından geçip kapılara doğru hızla ilerlerken Morrow'u geçiyor.

Orada oturmuş, yemeye dayanamadığım yemeğe bakıyorum. Artık aç değilim. Hiçbir şey değilim.

"Tanrım. Bu bir araba kazası izlemekten daha kötüydü," diyor Caleb. "Berbat durumdasın, Tess."

Gözyaşlarımı kırıştırıp ona ters ters bakıyorum. "Bunu en iyi arkadaşını on yıl boyunca seven ve bu konuda hiçbir şey yapmayan adam söylüyor."

"Evet, o kocaman beynindeki hücrelerin yarısını kullansaydın, daha da iyisi, göğsünde taşıdığım o kanayan kalpteki duyguların yarısını kullansaydın, benim yaptığım hataları yapmayacağını bilirdin," diye tersliyor beni.

Yanağımdan bir damla yaş süzülüyor ve hemen siliyorum. "Ne yapacağımı bilmiyorum Cay. Her şey çok... kırılmış durumda."

İç çekiyor. "Sen kırılmadın, Tess. Korkmuşsun. Mars geçen gün ne dedi?"

Gözlerimi kapatıyorum ve kelimeleri tekrarlıyorum. "Hayat kısa."

"Aynen öyle," diye yanıtlıyor. "Hayat kısa. Gerçekten tamamını koşarak mı geçirmek istiyorsun? Yoksa işleri yavaşlatıp biraz yaşamak mı istersin?"

Sözleri göğsüme bir ok gibi saplanıyor. "Yaşamak istiyorum." Yüzümü ellerimin arasına alıp dirseklerimi masaya dayayarak inliyorum. "Tanrım, kaçmaktan çok yoruldum."

"O zaman evine, seni seven o tatlı aptalın yanına git," diyor, müzik sesi kulağımda. Shelby şimdi sahnede, şarkı söylemeye hazır

Kesha'yı dinleyelim.

Başımı kaldırıp onun karanlık bakışlarıyla buluşuyorum.

"Hayattan korkuyormuş gibi yaşamayı bırak. On yıl boyunca bu şekilde yaşadım. O on yılı asla geri alamayacağım. *Git hadi.*" Yemeğimi benden uzaklaştırıyor ve omzunun üzerinden kapıya doğru işaret ediyor. "Evine git, Tess."

Home.

Benim hiç olmadı. Annemin dairesi kesinlikle bir ev değildi. Çocukken etrafta sürüklendiğim yarım düzine misafir odası ve kanepeler de öyle. Troy'a deliler gibi aşık olsam da evimiz hiçbir zaman benim tanımladığım bir alan gibi gelmedi. Ailesinin mülkünde, onların dekoratörlerini kullanarak, onların zevklerini yansıtarak yaşadık.

Kendimi bir evim varmış gibi hissetmeye en yakın hissettiğim zaman Rachel ile yaşadığım zamandı. Ama o zaman bile, dairenin kendisi hiçbir zaman ev gibi hissettirmede. Süslemelerimizle, yemeklerimizin ve fırınlarımızın kokusuyla, kahkahalarımızın sesiyle onu ev gibi yapardık. O benim evimdi.

Evine git.

Şimdi Rachel'ın yeni bir evi var ve o da hemen yanımda oturuyor. Caleb onun evi. Caleb, Jake ve Ilmari. Belki de bu yüzden onunla bu kadar iyi anlaşıyoruz. Biz evimizi yerlerde ya da eşyalarda bulmayız. Onları insanlarda buluruz. Kısa bir süreliğine de olsa Rachel benim . Artık ikimiz de hayatımıza devam etmeliyiz.

Eve, Ryan'a git.

Caleb'in ima ettiği de bu - tüm olumsuzluklara rağmen, sahip olduğum ve bana bunu hak etmediğimi söyleyen tüm güvensizlik duygularıma rağmen, yeniden bir evim var. Ilmari'nin bungalovu değil. Onu benimle paylaşan adam. Hokey oynayan, Mario Kart'ı seven ve tek bir mesaja bile cevap veremeyen yirmi iki yaşındaki tatlı adam. Ona üç kez söylemenize rağmen fırını hep yanlış ayara getiren adam. Saçını kestirmesi gereken ve beni bir tanrı gibi beceren adam. Beni güldüren, konuştuğumda beni dinleyen ve ağladığımda bana sarılan adam. Tanıştığımız günden beri bana her gün beni nasıl ilk sıraya koyacağını gösteren adam.

Ryan Langley.

Benim

Ryan'ım.

Benim evim.

"Tess?" Caleb kara kaşlarını kaldırarak, "Tess," diyor.

Yüzümü ona dönüyorum, gözlerimde taze yaşlar var.

Bana bakıyor, bakışları önce sağa sonra sola kayıyor. Sonra gülümsüyor, sadece ağzının köşesi kalkıyor, gördüklerinden memnun. "İşte orada. Hey, yabancı."

Boğazımda düğümlenen duyguları yutkunarak gülümsüyorum. "Rachel'a eve gittiğimi söyler misin?"

Başını sallayıp kalçamı okşuyor. "Tamamdır."

Piknik masasından kalkıp arkama bakma zahmetine bile girmeden Ryan "ın peÇinden koÇuyorum.

Ben bungalovun ön kapısının dışında duruyorum. Ryan'ın arabası garaj yolunda duruyor. Yol boyunca ona ne söylemek istediğimi düşündüm. Nasıl özür dilemek istediğimi, ona hangi parçalarımı sunmak istediğimi. Benim savunmasızlığıma ihtiyacı var. Bunu hak ediyor. Bunun nereye gidebileceğini görmek istiyorsam, kendimi ondan uzak tutmaya devam edemem.

Hassasiyet. Harika, en sevdiğim şey.

Bütün gece burada durup kışımı dondurabilirim ya da içeri girip lanet olası müzikle yüzleşebilirim.

Büyük kız külotu, Tess.

Derin bir nefes alarak anahtarımı kilide sokup çeviriyorum ve kapının usulca açılmasına izin veriyorum. Oturma odasının lambaları yanıyor ve sıcak bir parıltı yayıyor. Televizyon da açık. Mario Kart'ın belli belirsiz seslerini duyabiliyorum. Acı çeken Ryan video oyunları oynamak için eve gelmiş, tanıdık şeylerle avunuyor. Onun kalbi de benimki gibi acıyor mu?

Kapıdan içeri girip usulca kapatıyorum ve yaslanıyorum.

Evin içine girmeyi başarmışsın.

Şimdi sadece koridorda yürümem gerekiyor. "Burada değil," diye sesleniyor bir dakika sonra. Anahtarlarıma daha sıkı sarılıyorum. "Ne?"

"Cami," diye sesleniyor. "O burada değil. Kapının yanında saklanmana gerek yok, Tess. Sadece ben varım."

Bedenimin hareket etmesini istiyorum, küçük koridorda yürüyorum. Sonunda durup etrafıma bakıyorum.

Ryan elinde oyun kumandasıyla kanepenin ortasında tek başına oturuyor. Bana bakıyor, yüzündeki incinmiş ifade içimi parçalıyor. Mario Kart'ın tema müziği aramızdaki ağır sessizliğin soundtrack'i. Sonunda cehenneme vardığımda ses sisteminde bu tekrarlayan, tiz jingle'ların çalacağına ikna oldum.

Tüm duygu ve düşüncelerimi ağzımdan kaçıramayacak kadar endişeli hissederek mutfığa geçiyorum, çantamı ve sırt çantamı tezgâhın üzerine bırakıyorum. Ve her zaman elleriyle bir şeyler yapmak zorunda olan bir dağınık olduğum için, buzdolabını açıp bir şişe su kapıyorum.

Kapının kapanmasına izin vererek yavaşça dönüyorum. "Ryan, ben-"

"Bunu yapmaya devam edemeyiz," diyor ve oyun kumandasını yere atıyor. Hareket ekranı ve müziği donduruyor, Tanrı'ya şükür. "Ne yapıyorsun?"

Bir kolunu kanepenin arkasına atmış, dikkatle bana bakıyor. "Beni kendinden uzaklaştırmaya devam edemezsin. Daha önce incindiğini biliyorum ama seni aldatan her erkek aptalın tekidir. Ben o adam değilim, Tess. O yüzden beni sınamayı bırak."

"Bekle, bu Troy'hilekâr olmasıyla ilgili değil," diyorum elimdeki su şişesini yere bırakarak. "Gerçekten böyle mi düşünüyorsun?"

"Yoksa neden yapışıp yapışmadığımı görmek için beni Cami'ye itmeye çalışsın ki? Sarhoş Kleopatra için de aynı şeyi düşünmüştün, hatırladın mı? Tess, ben o adam değilim."

Tanrım, bu nasıl bu kadar içten dışa oldu?

"Troy'un aldatmasının benimle ilgili olmadığını biliyorum Ryan. Aldattı çünkü zayıf, yalnız ve dışarıdan onaylanmaya muhtaçtı. Her zaman başkalarının onu güçlendirmesine ve erkek gibi hissettirmesine ihtiyaç duydu. Ve senin aldatan biri olmadığını biliyorum. Troy olmadığını biliyorum."

Kanepeden fırladı. "O zaman bu ne demek oluyor? Eğer kollarında değilsem ve sevişmiyorsak, o zaman beni dışlıyor ve kapatıyorsun. Sanki bu dört duvarın dışında yokmuşuz gibi," diyor odanın içinde eliyle işaret ederek.

"Yemin ederim, seni uzaklaştırmaya çalışmıyorum," diyorum. "Sadece... başarıyorum."

"Tess, *konus* benimle," diye bastırır. "Bu ne hakkında-"

"*Seninle* ilgili," diye ağlıyorum. "Hayatını bir kenara atmanı, sana bir şey vermemi beklemeni engellemeye çalışmamla ilgili."

asla yapamam!"

"Tanrım, lanet olsun." İki elini saçlarında gezdiriyor. "Geçen ay düğünde bana söylediklerinle mi ilgili bu? Seninle evlenmek saçmalığı mı?"

"Ryan-"

"Sana *hiç* evlenme teklif ettim mi?" diye bağırır. "'Evlen benimle, Tess' kelimeleri ağzımdan hiç soru şeklinde çıktı mı?"

"Hayır-"

"Bana bu konudaki görüşlerimi hiç sordun mu?" diyor kollarını kavuşturarak.

"Hayır."

"Hayır, yapmadın," diye tersliyor. "Çünkü korkup kaçmakla çok meşguldün, değil mi? Zavallı Tess gelecek için plan yapamıyor. Tek düşünebildiği geçmişinden kaçmak. Seni aydınlatmama izin ver. Seninle evlenmek umurumda bile değil. Neden umursayayım ki?" diye omuz silkerek ekliyor. "İkimiz de dindar değiliz ve ikimiz de ABD vatandaşıyız. Vergi avantajlarına ihtiyacım yok ve açıkçası mali durumumu eşimden ayrı tutmayı tercih ederim - ondan kesinti yapmayı düşündüğüm değil, vergilerim tam bir karmaşa olduğu için."

Elbette, benim hesapçı Başak'ım her şeyi . "Ryan-"

"Bütün bunlar, bu kurumu ne kadar gereksiz gördüğüm hakkında *hiçbir* şey söylemiyor," diyor benim üzerimden. "Aşk aşktır, değil mi? Doc ve adamlarına bakın. Kimin evleneceğine ve kimin bağlılık töreni yapacağına karar vermek için uğraşmak zorunda kaldıkları saçmalıklara bir bak. Peki çocukları olduğunda ne ? Kim baba olacak? Bu tam bir saçmalık."

"Bir de kendine bak," diyor elini bana doğru sallayarak. "Tek istediğin artık sana uymayan bir evlilikten kurtulmak ama yine de kapana kısılmışsın. Üç yıl oldu ve sen o pislikten kurtulamıyorsun. Bu delilik."

Mırıldandığımı bir küfürle benden uzaklaşırken gözyaşlarımı tutuyorum.

Sonra aramızdaki mesafeyi kapatıyor, beni omuzlarımdan tutuyor ve bakışlarımı yakalıyor. "Eğer korkup kaçmanı engelleyecekse, sana tam burada, şu anda şu yemini ettireceğim: Tess Owens, sana *asla* evlenme teklif etmeyeceğim. Bu sözler dudaklarımdan asla çıkmayacak, tamam mı?"

Vücutlarımız bu kadar yakın olmanın verdiği elektriklerle uğulduyor. Sanki benimki onu arzuladığını biliyor. Yakında olduğunu biliyor. O da aynı şeyi hissediyor mu? Parmaklarındaki titreme bana öyle olduğunu düşündürüyor.

"Ama bir saniye daha ikimizin de istemediği ya da ihtiyaç duymadığı bir evlilikten bahsederek dikkatimizi dağıtmayalım," diyor, hâlâ bana sıkıca tutunarak. "Bu onunla ilgili değil. Sadece itiraf et: Çok korkuyorsun."

Nefesim kesiliyor, ondan uzaklaşıyorum. Gözlerindeki bakış karşısında kararlılığım sertleşiyor. "Hiçbir şeyden korkmuyorum," diyorum kalbim hızla çarparak.

"Yalancı." Elleri omuzlarımdan yukarı kayarak yüzümü kavırıyor. "Bundan çok korkuyorsun. Benden, benim için hissettiklerinden korkuyorsun."

Öfkelendim, ses boğazımda düğümlendi. "Beni tanıdığını mı sanıyorsun?" "Tanıyorum."

"Senden neden korkayım ki?"

"Size sunabileceklerimden korkuyorsunuz," diye yanıtlıyor. "Temsil ettiğim şeyden korkuyorsun."

"Peki bu ne?" Vücudumun onun dokunuşuyla aydınlanmasını, şu anda bile ona doğru eğilmemi görmezden gelmeye çalışarak söylüyorum.

"Umut," diye mırıldanıyor, dudakları benimkinden birkaç santim ötede. Gözlerimi sıkıca kapatıyorum.

Umut. Bu kelime tehlikelidir. Bu kelime sizi yükseltir ve yıkar, geriye yanmış ve kırılmış bir karmaşadan başka bir şey bırakmaz. Annemin değişebileceğine, kalmayı öğrenebileceğine dair umut. Birinin beni isteyebileceğine dair umut. Troy'un o kişi olduğunu, mutlu olacağımızı ummak. Ailesinin beni kabul edeceği umudu. Bir yol bulabileceğimizi, beni tekrar sevmeyi öğrenebileceğini umdum.

"Hayır. Umudum yok-"

"Evet, *biliyorsun*," diye bastırıyor, elleri omuzlarımdan aşağı kayıyor. "Şu anda yaşamakla ilgili bu saçmalıkla kendini koruyorsun. Ama ben seni görüyorum, Tess. Geçmişte razı olduklarından daha fazlasını hak ettiğine dair saklı umudun var."

Beni bu şekilde nasıl tanıyor? Beni tanımıyor. Onu içeri alamam.

"Hiç kimse seni ilk sıraya koymadı, Tess. Ne ailen, ne Troy, ne de Rachel." Bu sözleri o kadar rahat söylüyor ki içim parçalanıyor. "Onun kendi hayatı, kendi öncelikleri var. Sana ilk sırada olmayı hak ettiğin umudunu veriyorum."

"Neyi hak ettiğimi biliyorum," diyorum, şu anda bile onunla savaşıırken duvarlarım sertleşiyor.

"O zaman *söyle* bana," diye meydan okuyor, bakışları sert ve doğrudan. Geri adım atmıyor. "Bana neyi hak ettiğini söyle. Yüksek sesle söyle."

Uzaklaşıyorum, ellerim bileklerine gidiyor, onu üzerimden çekmeye, bağlantımızı koparmaya çalışıyorum.

Beni nazikçe tutarken bile kıvranışımı izleyerek ofluyor. "Büyük konuşuyorsun, Tess. Hayattan daha büyüksün -fikirlerin, hırsların. Ve herkes için çok iyi bir rol yapıyorsun. Gülen Tess. Eğlenceli Tess. Cilveli Tess. Bu etiketleri bir parti maskesiymiş gibi takıyor, insanların aslında altında kimin yaşadığını görmeye çalışmamalarını umarak hayatın içinde süzülüyorsun."

"Ben kim olduğumu biliyorum," diye karşı çıkıyorum, bunun saçmalık olduğunu bilerek. O da biliyor. İyi ya da kötü, Ryan beni *tanıyor*. Daha birkaç ay oldu ama beni tanıyor. Kesinlikle, Troy'un tanıdığından daha iyi tanıyor.

"Korkmuş Tess," diye bastırıyor, beni gerçeğe tutsak ediyor. "Yalnız Tess. Sadece bir şeyler hissetmek isteyen öfkeli Tess, değil mi? Bunu bana kaç kere söyledin? Biz iyi hissetmek için sevişen arkadaşlarız. Ama sen akılsız orgazmlar istemiyorsun. Ben de Cami, Kleopatra ya da başka bir kadının sunabileceği hiçbir şeyi istemiyorum. *Sen varken* nasıl isteyebilirim ki?"

"Ryan, lütfen..." Hâlâ bana sanki onun dünyasıymışım gibi bakıyor. Bu ezici ve alçakgönüllü ve bunu nasıl hak ettiğimi bilmiyorum. Bunu nasıl kazanacağımı bilmiyorum.

"İkinci bir şansı hak ediyorsun, Tess," diyor, beni lanet bir kitap gibi okuyarak. "Her şeyde -aşkta, macerada. Sana yardım etmek istiyorum." Saçlarımı geriye doğru tarayıp kulağımın arkasına sıkıştırıyor. "Sen benim hayalimdeki kızsın. Bu dünyada olduğun ve nefes aldığın sürece ne istediğimi biliyorum. Ne için çalıştığımı biliyorum."

Ve şimdi ona sarılıyorum, kelimeler beni yüzüstü bırakıyor. Beni görmesine ihtiyacım var. Kırılganlığımın nasıl işlediğini anlamasına ihtiyacım var. Bazen konuşamıyorum. Bazen sadece yapabiliyorum. Ona bakıyorum, ruhumla uzanıyorum, düşerken beni yakalaması için yalvarıyorum. Birlikte düşmemize izin vermesi için yalvarıyorum.

İçeri girip sol koluyla belimi sararken sağ eliyle yanağımı kavırıyor ve yüzümü yukarı kaldırıp kaybolmuş ifademi inceliyor. "Bana nasıl hissettiğini söylemeye hazır değilsin ve bu sorun değil. Ama Tess, bana *göstereceksin*."

"Nasıl?" Denemek istediğimi söyledim. "Ne yapabilirim?"

"Bana nasıl hissettiğini göster. Hislerimiz olmadan sevişmeyi bıraktık. Bir süredir öyleydik. Külotunu çıkar ve tezgahın üzerine koy. Şimdi."

İçim ihtiyaç ve beklentiyle çırpınıyor. "Ryan-"

"Tek kelime daha etme," diyor, parmakları dudaklarıma bastırarak. "Benim hakkımda ne hissettiğini bana göstereceksin, Tess." Beni serbest bırakıyor, tişörtünü çıkarıp mutfak zeminine bırakıyor. "Duygularla oynuyoruz. Hem de . Her biriyle. Bana öfkeni ve tutkunu, tüm kırık dökük hayallerini ver. Bana ne kadar önemseydiğini göster."

Oh, Tanrıya şükür.

Söylememe gerek yok. İletişimimiz çok daha derinlere iniyor. Ruhlar kelimelerden daha fazlasıyla konuşabilir ve benimki onun için ağlıyor. Sanki onun sesini de duyabiliyorum, beni çağırıyor, eve dönmem için yalvarıyor. Gelip onu bulmam için. Gelip dünyasını doğru eksenine oturt.

"Göster bana," diye tekrar yalvarıyor, ayakkabılarını tekmeleyerek.

Titreyen ellerimi uzun, beyaz kazağımın açıklığına götürüyorum ve onu omuzlarımdan sıyrıp yere bırakıyorum. Beni içeri alıyor, sade şal elbisemle mutfakın ortasında duruyorum. Siyah ve kumaşın üzerinde küçük kırmızı ve

beyaz çiçekler var. Yavaşça ellerimi kaldırıyorum ve belimdeki bağı çözüyorum, elbiseyi yere bırakana kadar önünü çekiştirerek açıyorum. Şimdi mutfakta düz beyaz sütyenim ve mavi pamuklu külotumla duruyorum. Ama

Ryan bana en iyi La Perla'yı giymiğim gibi bakıyor. Üstsüz bir halde içeri giriyor ve beni yüzümden yakalıyor, dudaklarını bastırıyor, öpücüğümün tadını çıkarıyor. Hızlı ve sert bir şekilde ve sonra geri çekiliyor, parmakları sırtımın derisine giriyor, sütyenimin kopçalarını çözüyor. Yavaşça, askıları omuzlarımdan çekip çıkarıyor, işe yaramaz sütyeni yere fırlatıyor.

"Benim için nasıl acı çektiğini göster bana," diye emrediyor. "Vücudunun benimkini bir uyuşturucu gibi nasıl arzuladığını göster bana."

Bir kez başımı salladım, ona doğru uzandım.

Ama o eğiliyor. "Külotun, Tess. Sana onları çıkarmanı söylemiştim." Atletik pantolonunu yere atıp içinden çıkıyor ve eliyle gri boxer külotundaki şişkinliği avuçluyor. "O zaman ellerini tezgâhın üzerine koy ve eğil."

Genellikle sevişmelerimiz bir dans gibidir. Eğlenceli ve şakacıdır, onu kızdırmama, domine etmeme ve oyuncaklarımla onu harap etmeme izin verir. Bu geceki enerjisi farklı. Farklı bir şeye ihtiyacı var. Rip'teki duyarsızlığım onun başını döndürüyor. Kontrolü arzuluyor. Ve kendi kontrolümü bırakmamı istiyor. Burada bir seçeneğim var. Bırakmaya istekli miyim?

Bakışlarını tutarak parmaklarımı külotumun üst kenarına geçiriyorum ve kalçalarımı kıvrarak külotumu ayağıma indiriyorum. İçinden çıkarken

Eğilmeden önce ona yavaşça dönüyorum, kığım ellerinin ulaşabileceğı bir yerde. Kùlotu tek parmağımla kaldırıp tezgahın üzerine bırakıyorum. Sonra, ona dönüp bakmadan, iki elimi de tezgahın kenarına koyuyorum ve onun iradesine boyun eğerek belimden eğiliyorum.

(Ryan arkama geçip ellerini kalçalarımın üzerinden geçirerek sırtımın kıvrımlarından omuzlarıma doğru ilerlerken kalbim kontrolden çıkıyor. I ime girerken bir ürpertiyle savaşıyorum, üzerime eğilirken ereksiyonunun sert uzunluğu hala boxer klotunun içinde sıkışmış durumda.

"Bunu sadece bir kez söyleyeceğim," diyor, parmakları boğazımın sütununda geziniyor. "Bana *bak*."

Sağ eli çenemi kavramak için uzandığında ve yüzümü geri çekip boynumu büktüğünde nefesim kesiliyor. Bakışlarım kolunun uzunluğundan yüzüne doğru ilerliyor. Yüzü tutku ve acıyla parlıyor. Bu gece onu reddetmemle, sahte ilgisizliğimle incittim. Bunu yakışıklı yüzünün her çizgisine kazınmış olarak görüyorum.

"Beni bir daha asla başka bir kadına itmeyeceksin," diye ilan ediyor. "Söyle o."

Kalbim gözlerim yaşarıyor. "Seni asla itmeyeceğim başka bir kadın."

"Yatağıma kimi alacağıma ben karar veririm."

Bir kez başımı sallıyorum ve o da beni bırakıyor, elleri boynumdan ve omuzlarımdan geçip kollarımdan aşağı iniyor, vücudumu ezberliyor.

"Kimi peceğime ben karar veririm," diye ekliyor, eğilip dudaklarını omzuma değdiriyor, nefesi tenimi ısıtıyor.

Bir iniltiyi tutuyorum, onun bu kadar yakınımda olmasını seviyorum, onun bölünmemiş ilgisi beni zyor.

"Kime tapacağıma ben karar veririm," diye devam ediyor, elleri göğüslerimi avuçlamak için uzanıyor, parmakları meme uçlarını buluyor ve her birine bir kıvrım veriyor.

Tıslıyorum, kalçalarımı ona doğru bastırırken sırtımı kamburlaştırıyorum. Onu her yanımda hissederken gözlerim sımsıkı kapalı.

"Kimi becereceğime ben karar veririm," diyor, sağ eli amımı avuçlayana kadar aşağıya kayıyor, parmakları beni açıyor ve iki parmağını ıslaklığında gezdirip klitorisimin etrafında dolaştırıyor.

Isı içimde yanıyor, kalçalarım yayılıyor, doğrudan merkezime giriyor. Bu adam için yanıyorum, erimeye hazırım. Bu yumuşak alaydan daha fazlasına ihtiyacım var ama istersem duracağından korkuyorum. Şu anda kontrol onda.

Parmaklarını içime sokarken ikimiz de inliyoruz, ben onun dokunuşuna doğru eğilirken beni ayak parmaklarımda üzerinde kaldırıyor. "Kimi arzulayacağıma ben karar veririm, Tess," diyor, amımı okşarken sırtımı öpüyor, serbest eli boynumu nazikçe okşamak için etrafımda dolanıyor.

Çenemi yukarı kaldırıp ona daha çok yerimi gösteriyorum. Boğazımdaki elini seviyorum. O olduğunu bilmeyi seviyorum. Beni asla incitmeyeceğini bilmeyi seviyorum. "Ryan, lütfen," diye yalvarıyorum, kelimeleri sadece düşünceden ibaret tutamıyorum.

"Bu kedi *benim*," diye homurdanıyor ve parmaklarıyla beni tekrar deliyor. İnliyorum, kurtulmak için çaresizce orgazmı geri tutuyorum.

"İstediğim şey *bu*," diye devam ediyor, diliyle ve dişleriyle beni kızdırırken nefesi tenime değiyor. "Bu vücut. Bu mükemmel kıvrımlara sahip bu kadın. Hepinizi istiyorum. Her saatini. Her gün. Başka hiçbir kadın seninle kıyaslanamaz. Kahretsin, beni öldürüyorsun, Tess. Bana baktığında nefes alamıyorum ve gözlerini kaçırdığında ölüyorum. Sana sahip olabileceğimi söyle."

"Ryan-"

"Bana benim olduğunu söyle," diye yalvarıyor, sesi emirle boğuklaşıyor. "Sadece amın değil. Vücudun değil. Biz bu gece iyi hissetmek için sevişen arkadaşlar değiliz. Bundan daha fazlasıyız. Tanrım, sadece benim olduğunu söyle."

"Ben seninim," diye nefes alıyorum, ona bakabilmek için boynumu büküyorum. Gözlerimi görmesine ihtiyacım var. Elim boğazıma dolayarak bakışlarını tutuyorum. "Ben seninim," diyorum tekrar. "Öp beni ve becer beni. Bana tap, Ryan."

Gözleri kararıyor ve sonra serbest bırakıyor. Parmaklarını amımdan çekerken diğer eli boğazımdan uzaklaşıyor ve beni nefes nefese tezgâha tutunmuş halde bırakıyor. Sonra arkamda dizlerinin üzerine çöktü. "Bacaklarını aç. Daha geniş. Daha fazla eğil."

Elleri kıkırmı yumuşatırken ve parmakları kıkırmın arasına girdiğinde, ayaklarım soğuk karo zeminde daha geniş bir şekilde kayarak zar zor eğilmeye

başladım.

Yanaklarım. Amımı tekrar çalıştırmaya başlıyor, parmakları klitorisimin etrafında dönerken başparmağı girişime bastırıyor ve beni döndürüyor. Kaygan ve sıcakım ve ne istediğini biliyorum. Sağ bacağımı kaldırıyorum, ayak parmaklarım çekmecenin alt kulpuna tutunurken kalçamı dışarı çıkarıyorum.

Bir iniltiyle bacaklarımın arasına giriyor, doğru dönüyor, ağzıyla yapışırken neredeyse beni deviriyor, başının arkası dolaba çarpıyor.

"Aman Tanrım," diye bağıyorum, beni dizlerinden yerken her şeyimle tezgâha tutunuyorum, amım yüzünü gömerken kalçalarım neredeyse omuzlarına biniyor. "Siktir, boşalacağım," diye ciyaklıyorum, bacaklarım şimdiden titriyor.

Kolları sarıyor, elleri kış yanaklarımı morartacak kadar sert kavıyor, ağırlığımı alıyor, ağzıyla beni çalıştırıyor, inlemeleri yıldızları görmeme neden olan lezzetli bir titreşim yaratıyor.

"Sen *benimsin*," diyor, açgözlü ağzı beni emerken. Sol eli gevşiyor ve sonra kışma şaplak atıyor. Acı tenime ateş gibi yayılıyor ve ihtiyaçla inliyorum.

"Tekrar," diye yalvarıyorum, kalçalarımı çenesine doğru hareket ettirerek serbest kalmamın peşinden koşuyorum.

Bana bir tokat daha atıyor, eliyle acıyı siliyor. "Benim için gel," diye emrediyor. "Beni boş."

"Ohhhh tanrım-" Yüzünü kalçalarımınla sıkarken, sıcak ve aç ağzına karşı orgazmımı sürerken kelimeleri bulamaç haline getiriyorum. Beni dalgalar halinde vuruyor. Ona karşı sallanıyorum, beni almasına izin verirken kollarım tezgâha doğru itiyor. Bir çılgınlıkla tezgâhı itiyorum, ona basmadan uyarımdan kaçmaya çalışırken pratik olarak bir pirouette yapıyorum. "Yapamam," diye bağıyorum, sesim kırık bir iniltiye dönüşüyor.

Ayağa fırlıyor, peşinden koşup beni kollarıyla sararken yüzünün alt yarısı serbest bırakılmama ıslanıyor. "Tadına bak," diyor, elleri omuzlarımı sıkıca tutuyor. "Vücudunun benimkini nasıl arzuladığını tat. Benden saklanmıyor. Beni kendinden uzaklaştırmıyor. Onun gerçeğinin tadına bak."

Yüzünü kavrayıp açlıktan ölmek üzere olan bir hayvan gibi onu kendime çektiğimde hâlâ nefes nefese kalmış durumdayım, dudaklarım ayrılmış, hazır ve o ilk tadı bekliyor. Dudaklarımız çarpıştığında ikimiz de inliyoruz, birbirimize yapışırken dillerimiz oynuyor.

Sonra öpücüğü kesiyor ve beni daha fazlası için çaresiz bırakıyor. Kalçalarımın tutarak beni tezgâha doğru döndürüyor. Arkamdan yaklaşırken kendimi yakalıyorum, ellerimi soğuk granite dayıyorum.

", bebeğim. Parmak uçlarında yüksel."

Sonunda külotunu indiriyor, siki elinde, kalçalarımın arasına bastırarak giriş arıyor.

Duruşumu elimden geldiğince genişletiyorum, boy farkımızı düzeltmeye yardımcı olmak için ayak parmaklarımın üzerinde dengede duruyorum. Hâlâ dizlerini bükmek zorunda, merkezimi bulup ucuyla bastırırken kalçalarımın arkası neredeyse ona biniyor.

Elini bırakıp beni kalçalarımın yakaladığında ikimiz de nefes nefese kalıyoruz. "Yap," diye emrediyor ve ben de geri çekiliyorum, uzunluğunu aşığ indiriyorum ve beni geri yönlendirirken kalçalarımınla bastırıyorum.

"Tanrım," diye tekrar haykırıyorum. Yumuşak bir küfür fısıldıyor, birbirimize bağlanırken ikimiz de titriyoruz. Onu içimde hissediyorum, beni dolduruyor. Kukum onun etrafında çırpınırken göbeğim ısınıyor, onu evinde karşılıyor. "Lütfen bebeğim, lütfen," diye yalvarıyorum, kalçalarımı sabit tutarak. Kontrolün onda kalmasına ihtiyacım var. Bana sahip olmasına, bedenime sahip olmasına ihtiyacım var.

"İhtiyacın olan bu mu?" diyor, içime sokulurken. Saçlarımdan bir avuç tutup başımı geriye doğru çekerken çıplak bedenlerimizin birbirine çarpma sesi kulaklarımda yankılanıyor. "İhtiyacın olan bu mu?" diye tekrarlıyor, dişlerini boynumda gezdirirken sesi hırıltıya dönüşüyor.

"Evet." İnemelerimi zapt etme zahmetine girmiyorum, ona karşı erirken sırtım kamburlaşıyor. Güçlü kavrayışının kafa derime verdiği acıya bayılıyorum. Her çekişte içimde bir ateş yakıyor, daha parlak yanıyor. Tekrar boşalacağım. "Durma," diye inliyorum. "Ryan, lütfen sık beni. Asla durma."

Bana yaklaştırmaya çalışmaktan asla vazgeçme. Duvarlarımı yıkmaktan asla vazgeçme. Senin olduğumu söylemekten asla vazgeçme.

Lütfen Tanrım, hiç durma.

Arkamdan bana vurarak haykırıyor. Sonra aniden saçlarımı bırakıyor ve kendimi ağırlıksız hissediyorum. Sersemlemiş durumdayım, ellerim daha iyi bir tutuş arıyor. Saçımdaki el boynuma dolanıyor ve orgazmım tekrar daha sıcak ve güçlü bir şekilde titreşiyor. Tam oradayım. Sadece biraz daha...

"Yap şunu," diye yalvarıyorum, kalçalarımı ona karşı sallayarak. Parmakları boğazımı sıkarken bir elimi klitorisime indirip hassas tomurcuğu çalıştırıyorum. "Yap şunu," diyorum tekrar. "Ryan, sık. Boğ beni, bebeğim. Seni istiyorum-"

"Oh, kahretsin," diye inliyor arkamdan, iki eli boynuma gidiyor ve hafifçe sıkıyor.

Kalçalarımız birbirine çarpıyor ve ben klitorisimi çalıştırıyorum, tüm hislerimi boğazımdaki ellerine odaklayarak hava kaynağımı kısıtlıyorum. "Daha fazla," diye mırıldandım. "Lütfen- *Tanrım*-"

Acı ve coşku içinde haykırırken elleri sıkılaşıyor, orgazmını zapt etmeye çalışıyor.

"Bekle," diye nefes nefese kaldım. "Henüz değil-"

Vücudu benimkinin üzerinde kıvrılıyor, o kenarda sallanırken tüm ritim duygusunu kaybediyor, düşmeyi bekliyor. "Lütfen, Tess. Tanrım, bebeğim, lütfen-ölüyorum-"

"Şimdi," diye bağıyorum.

Ellerini boğazımdan çekiyor ve ellerimin iki yanındaki tezgâhı kavıyorlar. İçime bir, iki kez daha giriyor ve sonra haykırarak içime boşalıyor. Ben zaten oradayım, amım onu bir mengene gibi tutarken tüm vücudum titreyerek sarsılıyor. İçimi parçalıyor, beni nefessiz ve güçsüz bırakıyor, burada titrek bacaklarımın üzerinde duruyorum.

Zirveye ulaşır ulaşmaz düşüşe geçiyorum, orgazm dağından huzur denizine yuvarlanıyorum. Ryan üzerime eğilip elleri ve öpücükleriyle beni teskin edene kadar ağladığımın farkında bile değilim. "Seni asla incitmeyeceğim," diyor öpücüklerinin arasında, parmakları az önce sıkıldığı yerin üzerinde geziniyor. "Tess, seni istiyorum. Sadece seni istiyorum." Bunu tekrar tekrar söylüyor. "Başka kimse yok. Sadece seni istiyorum. Tanrım, sadece seni istememe izin ver."

Orada uzanıyorum, göğsüm tezgâha yaslanmış, terli yanağım serin granit dayanmış. Tatlı sözler fısıldarken sıcak, çıplak vücudu beni çevreliyor, elleri ulaşabildiği her yerime dokunuyor. Çok nazik. Çok şefkatli.

Beni istiyor. Bana tapıyor. Sanırım beni seviyor.

Ona daha önce inkar ettiğim gerçeği, birleşme anımızın ortaya çıkardığı gerçeği veriyorum. Herkesin görebileceği kadar açık, ama yine söylenmeyi hak ediyor. Parmaklarını kendiminkilerle birleştirerek elini dudaklarıma götürüyorum ve parmak eklemlerini öpüyorum. "Ben de seni istiyorum. Ryan, seni istiyorum."

"S o, siz ikiniz tam olarak nasıl tanıştınız?"

Masanın karşısındaki Rachel'a sertçe bakıyorum. O da masanın Ilmari ve Jake arasında. Ben bizim tarafımızdaki köşedeyim, Ryan yanımda ve Caleb da sonda. Günlerden Cuma ve hepimiz Poppy'nin ayarladığı bir medya etkinliği için şehir merkezine gitmeden önce çökmekte olan bir suşi yemeğinin tadını çıkarıyoruz.

Soruyu Ryan sordu. Rachel savunmasında, Bluetooth hoparlörü hackleyip öğretmenin berbat tekno müziğini değiştirdiğimiz için spin dersinden atıldığımız zamanla ilgili bir espri yaparak kapıyı ardına kadar açık bıraktı.

Rachel diyet kolasını kaptı. "Umm... Cincinnati'de."

Jake çubuklarıyla suşi teknesindeki son somon nigiriyi alırken, "Bunu hepimiz biliyoruz Seattle," diye takılıyor. "Nasıl tanıştığınızı sordu. Nerede tanıştığınızı değil."

"Adamın ne istediğini çok iyi biliyor," diyor Caleb masanın ucundan, son yumuşak kabuklu yengeç rulosunu kaparken. "Saptırıyor," diye ekliyor ve soya sosuna batırıyor.

"Teşekkürler Kaptan Belli," diyorum.

Ryan aramızda bakışıyor. "Neyi kaçırıyorum? Bu bir devlet sırrı falan mı?"

Buzlu çayımdan bir yudum alarak, "Bu bir sır değil," diye cevap veriyorum. "Sadece biraz utanç verici."

"Utanç verici değil," diye karşı çıkıyor Rachel.

İçkimi yere bıraktım. "Sarhoş bir halde bir çukurda tökezliyordum, tamam mı? Rachel beni sanki sokak kedisiymişim gibi çekip çıkardı."

Masanın etrafındakilerin hepsi kıpırdamadan durur.

"kadar da dramatik değildi," diyor Rachel.

"Öyleydi," diye bastırıyorum. "*Tiffany'de Kahvaltı filminde* yağmurda kedinin peşinden koştuğu sahne gibiydi. Rachel onun gibi görünüyordu... şey, onun gibi," diyorum masaya el sallayarak. "Sanırım siyah elbiseni ve inci küpelerini bile takmıştın. Ben ise olukta saklanan pis kokulu, ıslak kedydim."

"Neden bir çukurun içindeydin?" Jake soruyor, nazik gözleri bana kilitlenmiş.

Hayatımın tartışmasız en kötü gecelerinden birinin anılarını bastırmaya çalışarak dudaklarımı büzüyorum. Öyle bir şansım yok. Zihnimin kapısını açtığımda her şey geri geliyor. Neredeyse soğuk yağmuru tenimde hissedebiliyorum.

"Bugün benim doğum günümdü," diye başladım. "Çok da sürpriz olmayan partimde olmam gerekiyordu ama onun yerine sarhoş olup Cincinnati sokaklarında tökezlemeyi tercih ettim."

"Şehirdeki ilk gecemdi," diye ekliyor Rachel. "Spor kliniği tüm yeni asistanları akşam yemeği için dışarı çıkarmıştı, dolayısıyla benim de şık kıyafetlerim vardı."

"Neden doğum günü partine gitmek istemedin?" Ryan tüm dikkatini bana vererek soruyor.

Boğazımı temizliyorum, utanmadan bakışlarını tutuyorum. "Öğleden önce kocamı ofisinde pantolonunu indirmiş, sekreterini sikiyle boğarken yakaladığım için kendimi pek de şenlik havasında hissetmiyordum. Özellikle de sürpriz partiye gittiğimde ve kocama sakso çekerken kullandığı dudaklarla bir ses çıkarıcıya üflediğini gördüğümde. O yüzden evet, banyo penceresinden kaçtım ve onun yerine kendimi içkiye verdim."

"Tanrım." Jake ters ters bakarak masanın etrafındaki ortaklarına göz attı. "Eğer içinizden biri bana bunu yaparsa, binayı ateşe veririm. Sizi uyarıyorum."

"Özür dilerim, Tess," diyor Ryan, eli kalçamı okşuyor.

Uzaklaşıyorum, tekrar içkime uzanıyorum. "Sonunda her şey yoluna girdi," diyorum rahat bir ses tonuyla. "Rachel beni otele götürdü, kuruladı ve çok rahatsız kanepesine yatırdı. Sanırım iki saat boyunca onun kollarında ağladım, küvete kustum ve sabahleyin ağırlığımızca Fransız tostı yedik. O zamandan beri çok iyi arkadaşız."

Rachel bana zayıf bir gülümseme veriyor. Nereden başladığımızı düşünmek ve kendimin o en kırık versiyonunun peşimi bırakmadığını hissetmek zor. O Tess'ti.

Owens dibe vurdu. Umutsuz, neşesiz, arkadaşsız. Troy'a, hiçbir zaman evim gibi hissetmediğim o eve sürünerek geri dönemeyecek kadar kızgın ve utanç içindeydim. Bunun yerine bir çukurda donmaya hazırdım. Kendimi de soğuk ve ıslak bir sokak kedisinden daha aşağı hissediyordum.

Ama sonra Rachel oradaydı, siyah saçlı bir melek gibi bana gülümsüyordu. Elini uzattı ve beni kelimenin tam anlamıyla acımdan çekti. Tüm o paramparça olmuş, kırılmış parçalarımı aldı ve onları bant ve yapıştırıcıyla bir arada tutmama yardım etti. Birlikte taşındık, birlikte yemek yaptık, mobilya ve market alışverişi yaptık. İç çamaşırlarımızla margarita yaptık ve mutfakta dans ettik. Ve tanrım ama güldük.

O bir doktor, değil mi? Bir hastaya nasıl teşhis koyacağını ve uygun ilacı nasıl yazacağını bilir. Benim durumumda, başarısız evliliğimden duyduğum dipsiz utanç ve umutsuzluğun ilacı kaburga kıran, dalak patlatan kontrolsüz kahkahalardı.

Ve ateşli kadınlarla anlamsız seks. Ve bol miktarda Tayland yemeği.

"Çok yol kat ettin, Tess," diyor Rachel masanın karşısından. "Seni uzun zamandır bu kadar mutlu görmemiştim," diye ekliyor Ryan'a gülümseyerek. "Jacksonville senin için çok iyi."

"Yakışıklı hokey oyuncularıyla seks de öyle," diye takılıyor Caleb. "Ah-" diye tıslıyor, muhtemelen onu masanın altından tekmeleyen Mars'a ters ters bakıyor.

Rachel da ona, "Evet, sen bilirsin," diye karşılık verir.

Karşımdaki Jake gülüyor. "Dostum, sen az önce Langers'a yakışıklı mı dedin?" "Kahretsin çocuklar, saat neredeyse 1 oldu," diyor Caleb, ortaklarını görmezden gelerek. telefonuna bakar.

Masadan toplu homurtular yükseliyor. Hiçbiri bugünkü medya etkinliğine gitmek istemiyor.

Hepsi kabinden kayarak çıkıyor, Rachel'ın adamları ayrılırken ona birer öpücük veriyor. Ryan ve ben arabayı birlikte sürdük ve birden fark ettim ki eğer o gidiyorsa-

"İşte," diyor, anahtarlarını uzatarak.

Yukarı baktım. "Arabayı alamam."

"Çocuklarla gidiyorum. Beni daha sonra bırakacaklar."

"Ama-"

"Sakin ol," diyor gülümseyerek. "Bu bir anahtar seti, elmas bir yüzük değil. Sadece eve dönmek için bir yola ihtiyacın var." Ve sonra, sanki onu bir ucube yapıyormuşuz gibi

alışkanlığıyla eğilip beni Rachel'ın tam önünde öpüyor ve anahtarları açık avucuma bırakıyor. "Sonra görüşürüz güzelim," diyor dudaklarıma karşı.

Ve aynen böyle, tüm havamı da yanına alarak kabinden çıkıp gitti. Adamların hepsi uzaklaşıyor ve Rachel'la beni masada yalnız bırakıyorlar. Boş suşi teknesinin üzerinden ona bakıyorum. Dört hokey oyuncusuyla suşi paylaşmak, zencefilli garnitür dahil hiçbir şeyin kalmadığı anlamına geliyor.

"Neden hepiniz bu konuda bu kadar soğukkanlı davranıyorsunuz?" Ona bakarken kollarımı kavuşturarak söylüyorum.

"Ne demek istiyorsun?" diye soruyor, diyet kolasından bir yudum alarak.

"Demek istediğim, neden onu tehdit etmiyorsunuz ya da istilacı sorularla ve namusumu korumak için en iyi arkadaş girişimleriyle onu perişan etmiyorsunuz? Nerede bu haklı öfke?"

Sırıttırıyor. "Bunu daha önce denemediğimizi ve işe yaramadığını sana düşündüren nedir?"

Gözlerimi deviriyorum.

"Ayrıca, namusunuzu korumam için bana gerçekten ihtiyacınız var mı?"

"Çıktığım hiç kimseden hoşlanmadın," diye üsteliyorum, bakışlarım derinleşiyor.

Benimle bakış bakışa buluşuyor. "Yaptığın şey bu mu, Tess? Sen ve Langley çıkıyor musunuz?"

Masaya doğru eğildim. "Neyin peşindesin Rachel Price? Ortaklarımdan hep nefret ediyorsun."

"Çünkü her zaman senin için iyi olmayan eziklerle çıkıyorsun," diye cevap veriyor. eğildim. "Erica bir sanat tarihçisiydi ve Brown. Viyola çalardı ve dört dil konuşurdu. Ona ezik mi diyorsun?"

"Seni ölümüne sıkıran duygusal bir sülüktü," diye karşı çıkıyor, hiç vakit kaybetmeden. "Ve seks de en iyi ihtimalle orta halliydi, bana kendin söyledin. Senin için iyi bir eş değildi, Tess. Senin daha fazlasına ihtiyacın var. Yetkinliğe ve özgüvene ihtiyacın var. Heyecana ve eğlenceli bir meraka ihtiyacın var. Ve sana saçmalıklarını söyleyebilecek birine ihtiyacın var," diye ekliyor sivri bir bakışla.

"Sizce yirmi iki yaşındaki bir hokeyci çocuk bunların hepsi mi?"

"Bana öyle olmadığını söyle," diye veriyor. "Tess, senin Ryan 'ın yanındayken olduğu gibi ıGıldadığını hiç görmemiGtim. Onun yanında rahatsın. Sen...sensin. Seni ona bu kadar bağlayan ne? Ne oldu?"

"Sana ne *anlattım*," diye cevap veriyorum, sesim alçalarak. "*Seks* yaptık," diyorum son kelimeyi ağzıma alarak.

Gözlerini deviriyor, normal bir ses tonuyla konuşuyor. "Seks yaptığınızı biliyorum. *Bu* hafta olan buydu. Ben öncesinden bahsediyorum."

"Ne zamandan önce?"

"Daha *önce*," diye bastırıyor. "Siz ikiniz haftalardır küçük kirli sırlar saklıyorsunuz. Hatta aylardır olduğuna eminim. Yoksa nasıl bu kadar çabuk ona takılabildiniz?"

"Plaj günüydü, tamam mı? Bir çeşit kısmet anını paylaştık."

"Evet, futbol topu kafama geldi," diye yanıtlıyor. "Tam orada duruyordum."

"Hayır, bu sonraydı." "Neyden sonra?" "Plajdan sonra."

Gözleri kısıldı. "Az önce plaj günü olduğunu söyledin."

"Kumsaldan ayrıldıktan sonraydı," diye açıklıyorum. "Charity ile akşam yemeği randevuma hazırlanmak için Jake'in evine döndüm ve takım elbisemi çıkarıp çamaşır makinesine atmış olabilirim. Sonra da etrafta biraz çıplak dolaşmış olabilirim."

"Oh, Tess." Rachel başını sallıyor, dudaklarında bir gülümseme beliriyor.

"Evet, tamam mı? Plaj gününde beni çıplak gördü. Kilerdeydi, rakun gibi etrafı kazıyordu, daha fazla cips arıyordu ve ben onu orada görmedim."

"Ve sen ona bakacak daha çok şey verdin," diye dalga geçiyor. "Yani, büyük sır bu mu? Plaj gününde seni çıplak mı gördü?"

Tekrar ona baktım.

Kıpırdamadan duruyor, gülümsemesi azalıyor. "Oh, ne halt ettin sen? Ryan'ı plaj gününde mi siktin? Her şey o zaman mı başladı?"

"Hayır," diye törpüledim. "Ve *sus*. Bütün bu restoranın işimizi bilmesine gerek var mı?"

"Bana ne olduğunu anlatacak mısın?"

"Öpüştük, tamam mı?" Onun üzerinden söylüyorum. "Eğer bilmen gerekiyorsa, mükemmel bir anı paylaştık. Flörtöz, tatlı ve dikkatliydi, öpüştük, ben çıplaktım ve büyüleyiciydi. Ve sana söylemedim çünkü bana yargılayıcı bakışlar atmanı ya da istemediğim tavsiyelerde bulunmanı ya da daha kötüsü bana *öyle* bakmanı istemedim," diyorum yüzünü işaret ederek.

"Ne gibi?" diye cevap veriyor, gözleri kocaman.

"Sanki geleceğimizde His & Hers havluları için umut görüyorsun," diye tıslıyorum.

Ters ters bakma sırası onda. "Sana düğün hediyesi olarak *asla* monogramlı havlu vermeyeceğimi biliyorsun. Benim hakkımda gerçekten böyle mi düşünüyorsun?"

"Bu havlularla ilgili değil. Ryan'la çıkmamı neden bu kadar sorun ediyorsun?"

"Çünkü o senin için iyi ve sana karşı iyi. Senin için bir partnerden başka ne isteyebilirim ki?" diye yanıtlıyor. "Sadece onun sevgisini almak için doğru yerde olmadığından ve ikinizin de incineceğinden korkuyorum. Ve bu konuda seninle nasıl konuşacağımı bilmiyorum, seni daha da hızlandırmadan."

"Beni kaçarken görüyor musun?"

"Koşu ayakkabılarını giymişsin ve marş tabancasının sesini bekliyorsun," diye dürüstçe cevap veriyor. "Sen her zaman öylesin, tatlım. Ve Ryan bunu hak etmiyor. Açıkçası sen de hak etmiyorsun. Hepimiz sadece ikinizin de mutlu olmasını istiyoruz. Eğer en iyi mutluluğunuz birlikte olmanızdan geliyorsa, biz de bunu istiyoruz."

Nefesimi içime çekiyorum. "Rachel..."

"O tatlı adam kaçmayacak," diyor parmağıyla restoranın pencerelerini göstererek. "Ryan Langley kalıyor. Eğer onu istiyorsan, senin olsun. Eğer istemiyorsan, onu nazikçe bırak... ve yakında. Çünkü o senin için deli oluyor, tatlım. O da bu işin içinde. Yapışıyor. Bırak yapışsın... ya da bırak gitsin."

"Ona istediğini veremem," diye fısıldıyorum, gözlerimden yaşlar akıyor.

"O seni istiyor," diye yanıtlıyor. "Yanılıyorsam beni düzeltin ama ona bunu verebilecek tek kişi sizsiniz."

"Olmaya hazır olup olmadığımı bilmediğim bir versiyonumu istiyor," diye açıklıyorum.

"Peki bu hangi versiyon?"

Boğazımda düğümlenen duyguyu yutkunarak bastırıyorum. "Vahşi Tess," diye fısıldıyorum. "İç çamaşırlarıyla gülen ve dans eden Tess. Düşündüğünü söyleyen ve istediğini alan özgür Tess. Oyuncaklarla oynayan ve neşeye sevişen eğlenceli Tess."

"O zaman *seni* istiyor," diyor yumuşak bir gülümsemeyle. "Az önce tarif ettiğin kadın benim tanıdığım ve sevdiğim Tess. O da seni görüyor, değil mi?"

Boş suşi teknesine bakarak başımı sallıyorum. "Evet, sanırım öyle." "Ve sen de görünmekten korkuyorsun," diye özetliyor.

Tekrar başımı salladım.

"Özür dilerim," diyor sessiz bir dakikanın ardından. "Senin yanında olmak istiyorum ama bunu her zaman doğru yapamıyorum. Sanırım artık senin arkadaşın olmaya razı olmamın zamanı geldi, eşin ya da vasin değil, hele ebeveynin hiç değil. Tess, özür dilerim. Eğer haddimi aştıysam ya da sana engel olduysam, gerçekten özür dilerim."

Masanın diğer tarafına bakıyorum. "Bu da nereden çıktı?"

Sırıtıyor. "Ryan geçen gün bana bağırması olabilir." Nefesim kesildi. "Bağırdı mı? Tanrım, ne dedi?"

Gülümsemesi genişliyor. "Bana Hades dedi... ve adamlarıma Cerberus dedi... hepimize geri çekilmemizi ve ikinizi yalnız bırakmamızı söylemeden önce. Size benden daha iyi bakabileceğini düşünüyor gibi görünüyor."

Gülüyorum, zihnimde canlandırıyorum. "Hades mi? Kızım, bu muhtemelen yapışacak."

"Biliyorum. Tatlı bir köpek yavrusu için biraz havlıyor," diye alay ediyor. "Ve biraz da ısırk."

İnliyorum, parmağımın sinirli bir hareketiyle gözyaşlarımı siliyorum. "Kahretsin, şu anda bir Başak'a aşık olamam. O benim için fazla merkezde, fazla karmaşık değil."

"O senin için mükemmel," diye karşı çıkıyor. "Senin merkezde ve karmaşık olmayan birine ihtiyacın var. Saçmalıklarını yüzüne vuruyor mu?"

"Evet. Her zaman. Sanki onu hiçbir şey geçemiyor gibi."

Gülümsemesi genişliyor. "Güzel. Seks iyi mi?"

Yüz ifademi okumasına izin vererek başımı kaldırıyorum ve gülümsemesi kahkahaya dönüşüyor. Çok geçmeden ikimiz de gözlerimizde yaşlarla yanlarımızı tutarak gülüyoruz.

"Başın çok büyük belada," diyor başını yavaşça sallayarak. "Bu Işınlar başka bir şey, ha?"

"Bunu bir değil üç tane kapan kadın söylüyor," diye cevap veriyorum. "Doğru mu?" Gülüyor. "Bir uzmanla konuşuyorsun."

"Peki, ne yapmalıyım, ey bilge kişi?" Alay ediyorum. "Bana Işınlara Fısıldayan'ın yöntemlerini öğret."

Bir an için kasvetli bir hal alıyor, ses tonu ciddileşirken gülümsemesi azalıyor. "Ryan ya da onun olmanı istediğini düşündüğün kişi hakkında endişelenme. Eğer tekrar eğlenceli bir Tess olmak istiyorsan, kendin için Tess ol. Gç çamaşırlarınla dans et, kutudan krem Çanti ye. Vahşi Tess başkasına ait olmadan önce senindir."

Sözleri kalbimin derinliklerinde dolaşıyor, ruhuma yerleşiyor. Vahşi Tess benim.
Vahşi Tess benim.

Jake ve Caleb, Doc'la birlikte antrenman sahasından eve döndüler, yani Mars beni kamyonette yalnız bıraktı. bungalov. Daha önce Mars'la hiç yalnız kalmamıştım. Bu çok garip. Konuşmayan bir adama ne söylersin? Yolcu koltuğuna oturdum, palmiye ağaçları geçerken pencereden dışarı baktım.

Sessizliği bozmaya çalışarak, "Florida'da yaşamayı nasıl buluyorsun?" diye sordum.

"Hava çok sıcak," diye cevap veriyor, gözleri yola kilitlenmiş halde.

"Evet, ekvatora yakın yerler sıcaktır," diye mırıldanıyorum, kendimi epik bir hıyar gibi hissederek. "Yani, ekvatora o kadar yakın olduğumuzdan değil. Ama Finlandiya'dan ya da-

"Langley?"

"Hmm?" Ona bakarak söylüyorum.

"Sessizliği doldurmak zorunda değilsin."

"Garip sessizlik," diyorum içimden.

"Sessizlik garip olmak zorunda değil. Siz Amerikalılar her sessizliğin garip bir sessizlik olması gerektiğini düşünüyorsunuz. Ama iki insan konuşmadan oturabilir ve birbirlerinin arkadaşlığından keyif alabilir."

Ona kaşlarımı kaldırıyorum. "Arkadaşlığımdan hoşlanıyor musun?" Omuz silkiyor, hâlâ bana bakmıyor.

"Bu övgüler senden geliyor," diyorum sırtarak. "Burada yüzümü kızartacaksın."

Ağzının köşesi yukarı kalkıyor ve lanet olsun, kendimi kuyruğunu sallayan bir köpek yavrusu gibi hissediyorum. Onun onayını neden bu kadar umutsuzca istediğimi bilmiyorum ama istiyorum.

"Yani, Jake'le birlikte yaptığınız şey bu mu?" Alay ediyorum. "Bana onunla sessizce oturduğunu mu söylüyorsun? Bu onun yaptığı bir şey mi?"

"Partnerlerim ya da birlikte yaşadığımız hayat hakkında konuşmam," diye yanıtlıyor.

Vay anasını. Şimdi kendimi burnuna rulo yapılmış bir gazete ile vurulmuş bir köpek yavrusu gibi hissediyorum.

"İnsanların bizi merak ettiğini biliyorum," diyor daha nazikçe. "Ama merak etmeleri için bir neden yok. Biz sadece hayatlarını yaşayan dört kişiyiz. Onları birlikte yaşamayı seçtik. Birbirimize karşı kim olduğumuz ve nasıl yaşadığımız, kendimizden başka kimseyi ilgilendirmez."

"Bir de Tess'in," diye takılıyorum. "Onu yatağında ağırladığına göre. İkinizin arasında ne var?" Tekrar ona doğru bakarak ekliyorum.

Bu bana bir bakış kazandırdı. "Kim?"

"Sen ve Tess. Arkadaşça bir mi? İş arkadaşlığı mı?"

Ağzı sert bir çizgiye oturdu. "Benim tarafımdan tehdit mi ediliyorsun Langley?"

Omuz silkme sırası bende. "Bence iki kuruşluk akıllı olan her erkek senin tarafından tehdit edildiğini hisseder - bir atlet olarak, bir erkek olarak, muhtemelen bir sevgili olarak. Ne kadar ateşli olduğunu gördüm," diye ekliyorum. "Bahse girerim partnerlerini çok iyi tatmin ediyorsundur."

"Hiç şikayet duymadım," diye yanıtlıyor. "Peki ya Tess?" Tekrar soruyorum.

"O karımın en yakın arkadaşı, bu da onu benim arkadaşım yapar. Ona bakacağım ve Rachel'i koruduğum gibi onu da koruyacağım."

"Ama sen... Tess ile hiç..."

"Son dört yılda birlikte olduğum tek kadın karım," diye itiraf ediyor.

"Ama... Doc'la sadece yarım yıldır birliktesin," diye cevap verdim. "Yani, sen

-Gözlerimi kocaman açtım. "Üç yıl boyunca bekâr mıydın? Nasıl... Neden? Mars, istediğin herkese sahip olabilirsin. Jason Momoa seviyesinde seksisin. Kelimenin tam anlamıyla herkese sahip olabilirsin."

"Seçiciyimdir," diyor omuz silkerek.

İtirafı beni şaşırtmadı. "Evet, aslında ben de öyleyim," diye itiraf ediyorum. "Doc'un doğru kişi olduğunu nasıl anladın?"

Dönüp bana ters ters bakıyor. "Az önce partnerlerimle tartışmadığımı söylemedim mi?"

İngilizce konuştum, değil mi?"

Öfkelendim. "Tanrım, sadece bir soruydu. Benimle üç dakika kadar yalnız kalamaz mısın? Söz veriyorum, daha iyi hissetmeni sağlayacaksa kamyon hala hareket halindeyken atlayacağım."

Sonra kahkaha atarak beni şoke etti. Derin ve bariton bir ses, göğsünden geliyor. Omuzları titriyor.

"Bu kadar komik olan ne?" Gözlerimi kocaman açarak söylüyorum.

"Rakas bir keresinde bana da benzer bir şey söylemişti," diyor. "Uçakta. Paraşütsüz yan taraftan atlamakla tehdit etti."

Sırıtiyorum. Doktor'un sesini duyar gibi oluyorum. "Peki, onun doğru kişi olduğunu nasıl anladın?" Tekrar soruyorum.

Bir an düşünür. "Gözleriydi," diyor sonunda. "O bakmaz, görür. Tanıştığımız ilk andan itibaren beni gördü. Ne sakladığımı gördü, neye ihtiyacım olduğunu gördü. Beni gördü."

Başımı sallıyorum, aklım Tess'te dolaşıyor. Tüm savunmaları düştüğünde, kollarımda çırpıçiplakken ya da uykunun eşiğindeyken nasıl olduğunu düşünüyorum. Doğal alış verişimizi, konuşmalarımızın kolay akışını, sessizliklerimizin rahatlığını düşünüyorum.

"Tess'in doğru kişi olduğunu nereden biliyordun?" diye sorarak konsantrasyonumu bozuyor.

Kıpırdamadan duruyorum, kalbim küt küt atıyor. "Umm... Ben- ben hiç demedim-"

"Sakin ol," diyor yumuşak bir kıkırdamayla. "O burada değil Langley. Sadece ben varım."

"Onun doğru kişi olduğunu düşündüğümü sana düşündüren ne?" Ona doğru bakarak savuşturuyorum. Bana ters ters bakıyor. "Sadece soruya cevap ver."

Zaten sırlarımın yarısını biliyor, neden bunu da bilmesin? "Gülüşüydü," diye itiraf ediyorum. "İlk başta beni bağlayan şey buydu. Sonra yüzünü gördüm ve ağzından çıkan sesi izledim. Sörfün içinde duruyordu, okyanus arkasında parlak bir maviydi. O büyük güneş gözlüklerini ve kırmızı bikinisini takmıştı..." İç çekiyorum, göğsümü ovuyorum. "Tüm vücuduyla gülüyor."

"Fark ettim," diye yanıtlıyor Mars.

"Yeterince gülmüyor," diye ekliyorum.

"O zaman ona bunu yapması için daha fazla neden vermelisin," diye yanıtlıyor, ses tonu ciddi.

Liman Yolu'na son dönüşünü yapar ve 1006 numaralı birimin önünde durur. *Onun* birimi. Onun evinde kalıyorum ve hiç sormadım bile.

"Hey dostum, ev hakkında," diyorum, emniyet kemerimi çözüp ona doğru dönerek.

"Yapma," diyor elini kaldırarak.

"Ama sana hiç sormadım-"

"İhtiyacın olduğu kadar kal," diye yanıtlıyor. "Tess için kal. Kendin için kal.

Git onu güldür."

Gözlerimi ona diktim. "Tüm bunları neden bu kadar sorun etmiyorsun? Daha bir hafta önce beni ondan uzak durmam için uyarıyordun. Şimdi ise senin evinde kalmaya ve onun peşinden gitmeye devam edebileceğimi söylüyorsun. Neden?"

Kamyonu park ediyor ve bana doğru bakıyor. "Çünkü hayat kısa, Ryan. Hayat güzel ve kısa ve sadece bir tane hakkın var. Onu bilerek yaşa."

YOLUMU İÇİNE BUNGALOV İÇİNDEN KILITSIZ ÖN YAPIYORUM
Kapı açılıyor ve beni anında bangır bangır çalan ses sistemi karşılıyor. Dua Lipa'nın "Pretty Please" şarkısı çalıyor ve gülümsememi engelleyemiyorum.

"Hey," diye , ayakkabılarımı çıkarırken. "Tess?"

O anda blender çalışıyor ve kaosa katkıda bulunuyor. Köşeyi dönüp duruyorum, kalbim göğsümde sıkışıyor. Tess bir çift arsız siyah iç çamaşırı ve bebek pembesi bir sütyen giymiş, saçları açık. Kumral bukleleri omuzlarında zıplıyor, dans ederken kalçaları sallanıyor. Bir elinde kırılmış buz dolu bir şarap kadehi var, diğer elinin parmağı müzikle birlikte blender'ı titretiyor.

Duvara yaslanıp kollarımı kavuşturuyorum ve onun parmak uçlarında zıplayarak şarkı söylemesini izliyorum. Kahretsin, gördüğüm en güzel şey o. Mars'ın veda sözleri zihnimde yankılanıyor. *Hayat güzeldir. Hayat kısa. Amacına uygun yaşa.*

İleriye doğru adım atarak mutfağı ona doğru giderken gömleğimi çıkarıyorum. Mikrodalgadaki yansımamı görüyor ve nefesi kesilerek arkasını dönüyor.

"Ry, beni korkuttun-"

İtirazını ağzımla susturuyorum, öpüşürken onu kollarımla sarıyorum. Dudaklarıma karşı nefesini içine çekiyor, küçük bir gıcırta çıkarıyor ve bu dönüşüyor. Kırılmış buz dolu şarap kadehi omzuma değiyor ve tıslayarak ondan uzaklaşıyorum. Vücudum onun için yanıyor ve bardağın soğukluğu çok soğuk.

"Ah-özür dilerim," diyor neşeli bir kahkahayla, bardağı arkasına bırakarak.

Bu bana bir fikir verdi. Sırıtarak parmaklarımı bardağın içine sokup bir parça buz çıkarıyorum. Ağzıma atarken gözlerini kocaman açmış beni izliyor.

"Oh, tatlı köpekçik, ne yapıyorsun?" diye alay ediyor, elleri çıplak göğsümün üzerinde geziniyor.

Gözlerindeki sıcaklık ateşimi körüklüyor. Buzu emerken aletim seğiriyor, dilimi soğutmasına izin veriyorum. Yüzünü kavriyorum, parmaklarım çenesini sıkıca kavrarken başını geriye doğru eğiyorum, niyetim açık.

Dudaklarını ayırırken omuzlarımı kavriyor, gözleri şehvete kapılıyor.

Yüzümü onunkine yaklaştırarak buzlu suyun bir kısmını açık ağzına damlatıyorum. Nefes nefese kalıyor, yutkunurken dudaklarını kapatıyor, suyun bir kısmı çenesinden aşağı damlıyor. Suyu başka bir öpücükle kovalıyorum, dilimi ağzına gömüyorum. Onunki çok sıcak ve benimki buzla serinlemiş. Ağzımın da onunki kadar sıcak olması uzun sürmüyor ve daha fazlası için çaresizce birbirimizi mıncıkliyoruz.

Onu tezgâha doğru itiyorum, parmaklarım bardağının üst kısmına geri giriyor. "Sütyenini çıkar."

Hiç tereddüt etmeden askıları omuzlarından sıyrıyor ve güzel göğüslerinin serbestçe sallanmasına izin veriyor. Göğsünün çilli derisi de yanakları gibi pembeleşmiş. Aşağıya bakıyorum, meme uçlarının sivri ve muhtaç bir şekilde beni beklemesine bayılıyorum.

Elimi yukarı kaldırdığımda buz damlıyor ve birkaç damlanın göğsüne düşmesine izin veriyorum. Hareketi diğer tarafta da tekrarlayarak buzlu avucumla onu kavriyorum.

"Tanrım," diye haykırıyor, tüyleri diken diken olurken bana doğru eğiliyor.

Bir kez daha soğuğu sıcaklıkla kovalıyorum, meme ucunu ağzımla kapatıyorum, buz gibi suyu teninden emiyorum. Tadı cennet gibi.

Elleri saçlarıma gömülüyor, yüzümü ararken beni geri çekiyor. Dans müziği hâlâ etrafımızda nabız gibi atıyor. "Bugün sana ne oldu?" diyor, sesi nazik ve meraklı.

"Hayat kısa, Tess. Benimle biraz yaşamak ister misin?"

Gülümsüyor, gözleri parlıyor. "Mars'la konuştun."

"Evet, yarı çıplakken onun hakkında konuşmasak olmaz mı?"

"Mars'ı kıskanıyor musun, tatlı köpekçik?" diye alay ediyor, elleri geziniyor. "Seni onun asık suratlı bakışları ve buharda pişmiş somon yemekleri için terk edeceğimden mi endişeleniyorsun?"

Onu ne kadar çok istediğimi hissetmesi için kıcını kavrayıp kendime doğru çekiyorum. "Asla," diye cevap veriyorum, bunun doğru olduğunu bilerek. Mars benim rakibim değil. Rakibim yok çünkü Tess bir oyun ya da kazanılacak bir ödül değil. Price'ın düğününde dans ettiğimiz gece bunu kendisi söylemişti. Başka bir yerde olmak isteseydi, olurdu. O burada olmak istiyor. Benimle olmak istiyor.

Bu düşünce göğsümü yakıyor, ona olan ihtiyacımın alevlerini körüklüyor. "Senin tatlı köpeğin olmayı seviyorum," diye itiraf ediyorum, ellerim sütyeninin kopçasını gevşetmek için kayıyor. "Saçlarımı okşaman, bana su getirmen ve sabah yulaf ezmem için çilek getirmen hoşuma gidiyor." Sütyen gevşiyor ve ben onu yere bırakıyorum. "Hayatımın çoğunu her şeyle ve herkesle ilgilenerek geçiriyorum. Bu yüzden tatlı olmayı seviyorum ve senin de bana tatlı davranman hoşuma gidiyor."

Gülümsüyor, eliyle yanağımı okşuyor. "Sana karşı tatlı olmayı seviyorum."

Eline dönüp avucunu öpüyorum. Ama sonra bileğini sıkıca kavrayıp elini aşağı doğru çekiyorum ve kalçalarımı onunkileri tezgâha bastırıyorum.

Nefes nefese bana bakıyor, çıplak göğüslerimiz birbirine yapışmış, kalplerimiz hızla atıyor.

"Ama ben sadece tatlı değilim." Eğilip alt dudaklarını ısırırken göğüslerini avuçluyorum.

"Ryan-"

"Nazik olabilirim ve bana söyleneni yapabilirim... ama kontrolü de severim." Saçlarını avuçlayıp başını geriye doğru salladım.

Tıslıyor, izin veriyor, bana bakarken dudaklarını seksi bir gülümseme büzüyor, gözleri heyecanla dans ediyor. "İsteddiğini biliyorum," diyor ellerini göğsümde birleştirerek.

"Beni tanımanı istiyorum, Tess. Her şeyimi bilmeni istiyorum. Hayat her şeyden daha azına razı olmak için çok kısa. İsteddiğin her şeye sahip olmayı hak ediyorsun, ama ben de hak ediyorum."

"Peki sen ne istiyorsun?" diye fısıldıyor.

Ona gülümsüyorum, elim saçlarında gevşiyor. "Şu anda mı?" Başını sallıyor.

"Seni yatağa yatırmak, ellerini yatak başlığına bağlamak ve çılgılık atana kadar götünden sikmek istiyorum."

"Ryan," diye inliyor, kelimenin tam anlamıyla erirken bakışları eriyor.

"Seni istiyorum," diyorum, ağzımı onunkine yaklaştırarak. "Tess, seni istiyorum," diyorum tekrar, dudaklarımı bastırarak. "Lütfen, evet de. Lütfen, izin ver

sahipsin."

Kalçalarım yapışıyor, vücudu benimkine yaslanıyor. "Evet," diye fısıldıyor, sesi yüksek sesli parti müziğinden zar zor duyuluyor. "Ryan, evet. Al beni. Ben seninim. Herhangi bir delik. Ryan, ben seninim-"

Onu bir öpücükle susturuyorum, dilimle ve dudaklarımla giriş talep ediyorum, ağzını talep ediyorum. Öpüşmelerimizin hararetli baskısı, ellerimiz hareket ettikçe ateşin yayılmasına yardımcı oluyor. Bana dokunduğu her yerde bir zevk şoku yaşıyorum. Elektrik gibi ısınıyor ve çatırdıyor, tenimde yarışıyor.

Ellerimi kalçalarına indiriyorum. "Atla."

Nefes kalıyor ve eğiliyor. "Ry-ne-"

"Beni duydun," diyorum. Kıçından iki avuç tutarak onu çekiyorum ve yerden kaldırıyorum.

Çılgılık atıyor, ayak parmaklarıyla yeterince bastırıyor, ben de kollarımı kalçalarına dolayarak amını ereksiyonuma bastırıyorum.

"Bekle," diyorum ve dönüp onu mutfaktan dışarı taşıyorum.

"Margaritam," diye ciyaklıyor, kahkahası boğazında düğümleniyor. yatak odasının kapısını iterek açtı.

Doğruca odanın karşısına geçip onu yatağın ucuna bırakıyorum. Tekrar çılgılık atıyor, dirseklerinin üzerine düşerken saçları bukleler halinde yüzünün etrafına savruluyor. Eğilip dudaklarına yapışmadan önce iki göğsünü de öpüyorum. "İşimiz bittiğinde sana binlerce margarita yapacağım," diye yemin ediyorum.

Tekrar gülüyor, elleri omuzlarımda ve kollarımda geziniyor.

Ben uzaklaşıyorum, o suratını asıp bana uzanıyor.

"O külotu çıkar ve yatağa sürün," diyorum. "Hemen döneceğim."

Yanıtını beklemeden koridordan aceleyle karanlık yatak odama geçtim ve şifonyerimin üst çekmecesinden bir çanta kaptım. Yan masadan kayganlaştırıcıyı aldım ve onu yatağın ortasında çıplak, bacaklarını açmış, kendi klitorisini parmaklarken bulmak için koridordan aceleyle geri döndüm.

Kıpırdamadan oynamasını izliyorum. Göğsü daha koyu bir pembeye büründü, yanakları da öyle. "Gördüklerin hoşuna gitti mi, yavrum?" diye takılıyor.

Çantayı yatağın ucuna bırakarak inliyorum. "Bu gece köpek yavrusu değilim."

İki parmağını amına daldırıyor ve kızıl saçlı bir siren gibi alt dudağını ısırmasına neden olan küçük bir bükülme veriyor. "Sen kimsin o zaman?"

Siyah alışveriş çantasına uzanarak bir çift pembe tüylü kelepçe çıkardım. Nefes nefese kalıyor ve otururken elini klitorisinden çekip bırakıyor. "Ryan, bana bugün Mars Price ile seks dükkanına gitmediğini söyle!"

Göz kırpıyorum. "Ne-hayır," diye bağıyorum. "Hayır, bunları internetten aldım. Sensiz bir seks dükkanına cesaret edebileceğimi mi sanıyorsun, şaka mı yapıyorsun?"

Sürünerek yatağın ucuna geliyor, kelepçeleri benden alıyor, gözleri kocaman. "Bunlar çok şirin, ölmek istiyorum," diye mırıldanarak pembe kürkü yanağına sürüyor. "Ohmygosh, çok yumuşak-"

Ters ters bakarak elinden kaptım. "Şirin olmaları gerekmiyor. Onlar kelepçe, Tess. Bu ciddi bir mesele."

Sırıttırıyor. "O zaman neden siyah deri ya da düz metal almadın?"

Onlara bakarken biraz yenilmiş hissederek suratımı astım. "Sana zarar vermelerini istemedim." Nefesi kesiliyor ve başımı kaldırdığımda gözlerinden yaşlar görüyorum. Ona uzanıyorum, elim yanağını okşuyor. "Tess, ne-"

Ama başını sallıyor ve yumuşak bir kahkaha atarak elimden uzaklaşıyor. "Hayır, ben iyiyim. Ryan, çok tatlısın." Beni kendine çekiyor, bir eli kelepçelerimin üzerinde gezinirken diğer eliyle enseme kavlıyor ve bir öpücük için beni aşağı çekiyor. "Bana karşı çok iyisin," diye fısıldıyor dudaklarıma. "Benim için iyi."

Gülümsüyorum, o duvarlarını indirirken kalbim hızla çarpıyor.

"Beni becermeni istiyorum," diye emrediyor. "Şu pembe kelepçeleri tak ve beni parçala."

Ondan çantaya bakarak geri çekiliyorum. "Dahası da var," diye itiraf ediyorum.

Çantayı kapıyor, basit siyah bir ipin ilmekli uzunluğunu çıkarırken plastik hışırıyor. "Aman Tanrım, bununla ne yapacaksın?" diye fısıldıyor, gözlerini bana dikerek.

Omuz silkiyorum, aniden kendimi mahcup hissediyorum. "Düşündüm ki... belki kelepçelerden geçirebilirim... ve sonra seni bağlamak için yatak çerçevesindeki göz kancasından geçirebilirim... ya da bunun gibi bir şey," diye topallayarak bitiriyorum.

Aynen öyle. Onu bağlamak istiyorum. Nedenini açıklamak zorunda bırakmayın beni, ama aletim bu fikir karşısında patlamaya hazır. İpi tutarken ona bakmak mı? Ben zaten ölüyüm.

"Ne göz kancası?" diyor omzunun üzerinden bakarak.

Öfkelendim. "Bebğim, bunun bir seks yatağı olduğundan oldukça eminim."

"Ne?" diye bağıyor, bakışları tekrar bana dönüyor.

"Evet, birini için taban boyunca delikli kancalar var. Hiç fark etmedin mi?"

"Aman Tanrım," diye tekrar çığlık atıyor. İpi yatağın üzerine fırlatarak yan tarafa geçti ve çıplak kıcı havada, yatağın kalın ahşap çerçevesini inceleyerek aşağı indi. "Benimle dalga mı geçiyorsun?" diye boğuk bir çığlık atıyor. "Bunları nasıl buldun?"

"Geçen gece burada televizyon izlerken telefonumu düşürdüm," diye cevap veriyorum. "Almak için sürünmek zorunda kaldım. Hatırladın mı?"

"O zaman hiçbir şey söylemedin mi?" diye ağlıyor. "Aman Tanrım, kancalar tüm yolu dolaşıyor!"

Bir kahkahayı bastırıyorum. "Mars Price'ın ipli seks yatağında uyuduğunu gerçekten bilmiyor muydun?"

Dik oturuyor, kıcının üzerine düşerken bukleleri dağınık. "Şu sapık herifler. Rachel ip oyunuyla ilgili tek kelime etmedi!"

Gözlerim kocaman oldu. "Bekle, onunla böyle şeyler hakkında mı konuşuyorsun? Yani onunla seks hakkında mı konuşuyorsun? Onunla bu konuda konuşacak mısın?"

Gülüyor. "Bu kısım, evet. Onu bir daha gördüğümde Mars'ın ipli tavşan seks yatağını suratına fırlatana kadar rahat etmeyeceğim."

"Hey, bebeğim?" Yatağın ucundaki ipi alıyorum. O da bana baktı. "Evet?"

"Artık onlar hakkında konuşmayı bırakabilir miyiz?" Gülümsüyor ve başını sallıyor.

"Güzel, çünkü seni bu ipli seks yatağında gerçekten becermek istiyorum. Senin için sorun olur mu?"

Kıkırdıyor, yanakları daha parlak bir pembeye bürünürken bana doğru sürünüyor, kollarını omuzlarıma doluyor. "Benim için çok havalı," diye alay ediyor. "Seni istiyorum Ryan." O dudaklarıyla beni öpüyor, sözleri hiç de öyle olmasa bile, şakacı ve hafif. "Beni becermeni istiyorum." Öp. "Kıcımı al ve sikini içime göm." Öp. "Ve beni bağla, baba. Beni ger-"

"Babamı sevmiyorum," diyorum kaşlarımı çatarak.

Sırıttırıyor ve elini sertleşmiş ereksiyonumu avuçlamak için bırakıyor. "Sana tekrar 'efendim' diyebilir miyim? Ya da belki efendim? Lordum?"

Kaşlarımı kaldırıyorum, hâlâ kaşlarımı çatıyorum. "Benim şövalye, senin de kuledeki prenses olduğun rol oyunlarından hoşlanmıyorum. O yüzden 'lordum' saçmalığını bırakabilirsin."

"Efendim o zaman," diye cevap veriyor, eli hâlâ pantolonunun üzerinden sertleşmiş sikimi aşağı yukarı düzeltiyor. "Alın beni, efendim. Beni bağlayın ve becerin. Kıçımı döllerinle doldur."

"Benim uslu kızım olacak mısın?" Boştaki elim bileğini kavramak için kolundan aşağı iniyor. "Sana söyleneni yapacak mısın?"

Alt dudağını ısırarak başını sallıyor. "Evet, efendim. Ne derseniz yaparım."

İnledim. Teslimiyeti sikime bir sarsıntı gibi çarpıyor. "Kahretsin, çok fazla belasın."

Öne doğru eğiliyor, diliyle bir fiske vurarak meme ucumu yalıyor. Nefesim kesiliyor, geri çekiliyorum ve o sadece gülüyor, sesi yumuşak ve tatlı. Bileğini kavrayıp tüylü pembe kelepçeyi kaldırıyorum ve mandallayıp kapatıyorum.

"Gergin olmam tuhaf mı?" diye itiraf ediyor, bana bakarken bakışları ciddiydi. "Seks sırasında en son ne zaman gergin hissettiğimi hatırlamıyorum."

Diğer bileğini nazikçe kaldırıp kelepçeyi onun etrafına kapatıyorum. Sonra eğilip dudaklarından öpüyorum. "Güvenli bir kelime seç."

Gülümseyerek bana bakıyor, elleri pembe, tüylü kelepçelerle bağlı. "Güvenli bir kelime mi?"

Başımı salladım. "Söyle ve her şey dursun."

Bir an düşünür, gülümsemesi yayılır. "Hmm... Bowser," diyor sonunda.

Gülüyorum. "Siktir, cidden mi? Kelepçeli, bağlı anal seks için güvenli kelimeniz Bowser mı olacak?"

O da gülüyor. "Seninki hâlâ Yoshi, değil mi? Sadece eşleşmemizi istiyorum."

"İyi," diyorum, kıkına bir şaplak atarak. "Git en sevdiğin dildoyu seç ve bana getir."

Yataktan kayıyor, adımlarında bir sıçrama ile çantasına uzanıyor ve parlak pembe bir yapay penis çıkarıyor. "Kelepçelere uyuyor," diye dalga geçerek bana uzatıyor.

Onu tekrar öpüp yatağa fırlatıyorum. Onun yerine ipi alıp ucunu çözüyorum. "Bana güveniyor musun, Tess?"

Bana bakıyor, gözleri kocaman. Yavaşça başını sallıyor, gülümsemesi yayılıyor. Ben de gülümsüyorum. "Ellerini ver bana."

Onları uzatıyor, büyük bir heyecanla bana bakıyor.

İpi kelepçelerin orta halkasından geçirip ilmekliyorum ve küçük bobini ona uzatıyorum. "Yatağa yat," diye emrediyorum, "Sırt üstü uzan, ellerin başının üstünde olsun."

"Evet, efendim," diyor, çenemi öpmek için ayak parmaklarının üzerinde yükseliyor. Sonra arkasını dönüp yatağın üzerine düşüyor, yuvarlak kıcını yüzüme dayayarak baş tarafa doğru sürünüyor. Ortaya ulaştığında sırt üstü dönüyor, kolları başının üzerinde, tüylü kelepçeler bileklerini bir arada tutarken bir kedi gibi uzanıyor.

Bacaklarını tekrar ayırarak vücudunun aşağısından bana bakıyor.

Pantolonumu çıkarmaya bile zahmet etmiyorum. Henüz buna hazır değilim. Sadece yatağın kenarından dolanıyorum, elindeki ipi alırken dudaklarını öpmek için ona doğru eğiliyorum. Tek dizimle tırmanmak zorundayım, çift ilmekli ipi alıp çerçevenin ortasına açılmış gözlü kancadan geçiriyorum. İpin uçlarını geçirip sıkıca çekiyorum, kollarını biraz geriye alıyorum, nefesi kesiliyor, sırtı kamburlaşıyor. "Çok mu fazla?"

"Yeterli değil," diye yanıtlıyor, sesi soluğu kesilmiş bir halde.

Kollarını yerinde tutarak ipi bağlı bırakıyorum ve yatağa sürünerek bacaklarının arasına giriyorum. Kalçalarını iki yana açarak kendini bana açıyor, birleşeceğimiz anı beklerken başını geriye eğiyor.

Pembe kedi dudakları ayrılmış, uyarılmasıyla parlıyor. Biraz daha aşağıda, göt deliğinin daha koyu pembesini görüyorum. İnliyorum, her iki deliğini de doldurduğumda bu manzara için çaresizim. Ama bunu elde edemeyeceğimi biliyorum. Bunu şimdi takdir etmeliyim.

Dirseklerimin üzerine düşüyorum ve ağzımı onun amına kapatıyorum. Bu ilk tat beni kontrolden çıkardı. Dudaklarım ve dilimle onu çalıştırıyorum, klitorisine karşı mırıldanıyorum, onu sarıyorum, altımda kıvrana kadar o küçük tomurcuğu oynatıyorum.

"Tanrım," diye haykırıyor, bacakları başımın etrafında kenetleniyor. Pozisyonunu değiştirip ipi kavradıkça kelepçeler takırdıyor.

Ellerimi kalçalarında gezdiriyor, ben onu yemeye devam ederken vücudunun gevşemesini istiyorum. Parmaklarımın da oynamasına izin veriyorum, onları girişine daldırarak ıslatıyorum. Ağzım klitorisini emerken, bir parmağımı aşağıya doğru izleyerek göt deliğinin pembe tomurcuğunu daire içine alıyorum. Tekrar geriliyor, parmağımla kenarlarını çevirip ucunu hafifçe içeri bastırırken nefes nefese kalıyor.

"Siktir," diye inliyor. "Bu harika hissettiriyor. Ben-"

Ağzımı kaldırıyorum, büzülmüş dudaklarımın arasından klitorisine hava üflüyorum. Titriyor, bacakları açılırken inliyor. Parmağımı daha derine onu geriye alıyorum. "Hoşuna gitti mi?" Amını okşamak için ağzımı aşağı indiriyorum. Fiske vuruyorum

Dilimle, onun açıklığının ıslak sıcaklığına batırdım, parmağım kıcının derinliklerine bastırdı.

"Evet," diye haykırıyor, kalçaları ağzıma doğru hareket ediyor. "Evet, ne?" Alay ediyorum.

"Evet, efendim," diye pantolonunu indirdi. "Daha fazlasını istiyorum.

Bebeğim, lütfen, sik beni. Lütfen, Ryan

-"Efendim, buna ihtiyacım var."

Yalvaran Tess artık yeni favori seslerimden biri. Gülen Tess kalbimi durduruyor ama Yalvaran Tess beni çılgına çeviriyor. İkinci bir parmağımı kıcına sokuyorum, parmaklarımın içeri girip çıkmasını kolaylaştırmak için üzerlerine tükürüyorum. Klitorisini tekrar emiyor ve kızdırıyorum, parlak pembe dildoyu körü körüne kavramak için ipi bırakıyorum.

Elim etrafını sarıyor ve ucuyla amını dürtüyorum. Ağzım klitorisinde, yapay penis amında, parmaklarım kıcında olmak üzere üç yönlü iddiamdan tahrik olarak haykırıyor. Oyunağı güzel ve yavaşça içeri sokuyorum, biraz büküyorum, parmaklarımla ritim tutuyorum.

Kalçaları titriyor, ipi çekerken çıkardığı tek ses bir inilti, ellerini çözemeyince de sızlanıyor. "Sana dokunmak istiyorum," diye sızlanıyor. "Bebeğim, lütfen-"

"Arkana yaslan ve al," diyorum pembe oyunağa küçük bir tokat atarak. Nefesi kesiliyor, oyunağın etrafında kenetleniyor.

Oyunağı sonuna kadar bastırıyorum, klitorisini sertçe emiyorum, parmaklarımı yukarı ve içeri kıvrıyorum.

Başını geriye atıp çığlık atıyor. "Evet-evet-ohmygoooood-Ryan

-"

Yapay penisi iki kez daha pompalıyorum ve o çığlık atıyor, kalçaları kenetleniyor

Yüzümün etrafında dönüyor, boşalırken vücudu yatağa doğru eğiliyor. Deliği parmaklarımın etrafında daha sıkı kenetlenirken çırpınışını hissediyorum. İnliyorum, ağırlığımı değiştirirken aletim boksörlerimin içine precum sızdırıyor, ona biraz rahatlama vermeye çalışıyorum.

"Çok iyi," diye inliyor, gevşerken kelepçeler takırdıyor. "Bu mükemmeldi." Güldükçe nefesi kesiliyor, göğsü kabarıyor, göğüsleri sallanıyor.

Parmaklarımı yavaşça çekip dildoyu içinde bırakıyorum. Bacaklarının arasına sürünerek kendimi üzerine atıyorum, dişlerim ve dilimle meme uçlarıyla alay ediyorum. Memnuniyetle iç çekiyor, bana doğru eğiliyor, ipin onu tutmasına karşı esniyor.

Memesini koparıyorum ve yüzündeki mutluluk ifadesini severek gülümsüyorum. "Dön bebeğim. Daha işimiz bitmedi." Arkama yaslanırken kalçasına küçük bir tokat atıyorum,

ona oda vermek.

Sızlanarak söyleneni yapıyor. Kelepçeli ellerini yatağa bastırarak dört ayak üzerine kalkarken bacaklarını yönlendirmeye yardım ediyorum. Onu böyle görmek, bağlı ve benim için damlıyor... Şimdiden çok tahrik oldum. İçine girdiğimde nasıl dayanacağımı bilmiyorum.

Daha önce sadece bir kez anal yaptım. Ben de gerginim ama bunu ona söylemeyeceğim. Onunla seks yapmak çok eğlenceli. Nelerden hoşlandığımı keşfetmek de eğlenceli. Ben bunu istiyorum. Kendime güvenmek ve kontrolün bende olmasını istiyorum. Bu kontrolü istiyorum. Onu böyle almak, tüm güzel pembe deliklerini talep etmek istiyorum.

Bacaklarının arasına uzanarak dildoyu . Mırıldanıyor, kalçalarını oynatarak biraz daha derine sokmama izin veriyor. "Beni bu kışta istiyor musun?" Mırıldanıyorum, elim yuvarlak yanağını yumuşatıyor.

"Evet efendim," diye cevap veriyor, omzunun üzerinden bana bakıyor ve o güzel orman yeşili gözlerini bana gösteriyor. "Önce pantolonunu çıkarman gerekecek," diye alay ediyor.

Bir küfür mırıldanıyorum, sonunda atletik pantolonumu çıkarmak için yatağın ucundan kayıyorum. Küçük kayganlaştırıcı şişesini kapıp elime biraz sıkıyorum. Kaygan elimi aletimin etrafına sarıyorum ve inliyorum, gözlerim Tess'in hazır ve yatakta beni beklediği görüntüsüne kilitleniyor. Tekrar omzunun üzerinden bakıyor, kendi elimle sikişmemi izliyor.

"Çok güzelsin," diyor. "Çok güçlüsün."

Onun onaylayıcı sözleri beni öldürüyor. Durmasına ihtiyacım olsa bile devam etmesini istiyorum. Derin bir nefes alıyorum, yatağa geri tırmanıp ona doğru yaklaşırken nefesimi bırakıyorum.

"Dizinin bu yükü kaldırabileceğinden emin *misin-ah-*" Kıçına bir şaplak attığımda ciyaklıyor.

"Ben yağlanmışken ve kıçını sikmek üzereyken dizim hakkında konuşmak yok," diye emrediyorum.

"Evet, efendim," diye cevaplıyor. Ve sonra, o benim dişi şeytanım olduğu için, o kalçaları benim için biraz sallıyor.

İnleyerek arkasına geçiyorum, iki elimle kalçalarını yumuşatıyorum "Benim için hazır mısın, bebeğim? Aynı anda iki sik birden almak ister misin?"

Başını sallıyor. "Ben hazırım. Beni al Ryan."

Kalçalarını tutup kendime doğru çekiyorum.

Nefes nefese kalmış, kolları bağlı kelepçeler tarafından gerilmiş.

"Tanrım-" "Ben kimim?" Kıçına tekrar vurarak meydan okuyorum.

Avucumu teninde gezdirirken "Siz benim efendimsiniz," diyor. "Sen benimsin. Beni *al-ah-*"

Kalçalarını tekrar çekiştiriyorum. "Alttan alma konusunda çok kötüsün," diye takılıyorum. "Bana ne yapacağımı söylemeyi bırak, Tess."

"Evet efendim," diye yanıtlıyor, sesi neşeyle karışık.

Evet, ikimiz de her an bana patronluk taslayabileceğini biliyoruz.

Sol elimle kalçasını sabit tutarken, sağ elimle yağladığım sikimi kavırıyor ve onun daracık küçük deliğine doğru yönlendiriyorum. Uyluklarının arasından parlak pembe dildonun parıltısı görünüyor. Sıkı oturmasını beklediğim için şimdiden ağrıyorum. "Canını yakarsam söyle," diyorum, elim kalçasında yumuşak. "Güvenli sözün var mı?"

"Ryan?"

"Hmm?"

"Kıçımı sakin... lütfen... efendim."

İkimiz de gülüyoruz ve sonra içeri bastırıyorum, ucu onun sıkı kas halkasından geçiriyorum.

"Mmm...yavaş." Vücudu ilk başta buna karşı koyuyor. "Yavaş ve sakın ol," diye tembihliyor. "Ben biraz gevşeyene kadar bekle," diyor yumuşak bir iç çekişle. "Şimdi."

Ucuyla alay ediyorum, içeri doğru ilerlerken deliğini yağlıyorum. "Böyle mi?" Fısıldıyorum.

"Evet... iyi hissettiriyor," diye pantolonunu indiriyor, kalçalarını bana doğru hareket ettiriyor, daha fazlasını almaya hazır.

Sert uzunluğumun içine batışını izlemek görülmeye değer bir manzara. Bu açığı seviyorum. Onu benim için uzanmış, elleri pembe kelepçeleriyle ipi görmeye . Kahretsin, bu kadın benim için o kadar mükemmel ki.

-Maceracı ve baskın, şefkatli, düşünceli.

"Ooooh, Ryan," diye ağlıyor, ben daha derine batarken kalçalarını oynatıyor. "Evet- bebeğim, lütfen-"

"Bunun gibi

mi?" "Evet."

"Neredeyse geldim." Kalçalarının kıvrımına yerleşene kadar içine gömülüyorum. "O kadar darsın ki," dediğimi duyuyorum, ses tonum neredeyse saygılı.

"Bayıldım," diye pantolonunu indiriyor. "Ryan, lütfen bebeğim, hareket et. Becer beni. Kendini tutma."

Homurdanıyorum, ellerimi yeniden konumlandırıyorum. Uzunluğumu ve dışarı alay ediyorum, birkaç kısa hızlı itme deniyorum, sonra uzun bir çekme, geri çarpıyorum. İkimiz de ağlıyoruz

ve serbest bırakılmamın bağırsaklarımda sıkı bir şekilde sarıldığını ve belimi yaktığını hissediyorum. Taşaklarım çok ağır ve dolu hissediyor.

"Bu harika hissettiriyor," diye inliyor. "Bebeğim, kendimi çok dolu hissediyorum."

", " diye alay ediyorum, boştaki elimi aşağıya indirip oyuncağı çalıştırırken dar kışına sokuyorum. İnliyor, sırtı kamburlaşıyor, kıcı bir rüya gibi sallanıyor ve beni itiş için itmeye başlıyor, kalçalarını bana geri çarpıyor.

"Oh, Tanrım," diye inliyorum, salıverilmemin bana doğru geldiğini hissettiğimde ritmim kayıyor. "Geleceğim-bebeğim-Tess-Geliyorum-"

Onu yatağa tamamen yaslanana kadar kendime doğru çekiyorum, kalçalarının açısı bağlı olmaya uyum sağlamak için değişiyor. Kalçaları kayıyor ve benim giriş açım da değişiyor. Kıcı ve amı beni bir mengene gibi kavrarken çılgık atıyor, tüm vücudu geriliyor. Amının oyuncağı sıkıldığını biliyorum ama ben de hissedebiliyorum. Boşalırken nabzını hissediyorum, vücudu uzun bir iniltiyle titriyor.

Onun orgazmı benimkini tetikliyor. Ellerimi kaburgalarının her iki yanına indirip bir, iki kez daha vururken bir dizi küfür savuruyorum. Serbest kalışım bir süpernova gibi dalgalanıyor, dışarı doğru patlıyor ve sonra paramparça oluyorum. Bunu açıklayacak tek kelime bu. Görüşümde beyaz noktalar dans ediyor ve sonra kelimenin tam anlamıyla parçalanıyorum.

"Aman Tanrım," diye tekrar tekrar mırıldanıyor. Vücudu titriyor. Terden sıırılsıklam olmuş.

Hislerim berraklaşıyor ve inleyerek kışından çıkıyorum.

Nefes nefese kalıyor, yokluğumda yanakları sıkılıyor. Yapay penisi çekip çıkarırken nazik davranıyorum, yatağın üzerine atıyorum, serbest bırakılmasıyla parlıyor. Titremesi şiddetleniyor ve sonra yumuşak bir hıçkırık duyuyorum.

Bacağının üzerinden sürünerek geçiyorum ve yatağa, onun yanına uzanıyorum. "Hey, hey... ağlıyor musun? Bebeğim, buraya gel." Kalbim boğazımda, bana bakması için yüzünü çeviriyorum.

"Ben iyiyim," diye inliyor. "Gerçekten, sorun yok. Ben iyiyim."

"Titriyorsun." Elimi çabuk tutup kelepçeyi açıyorum ve ellerini serbest bırakıyorum.

Hemen ellerini indiriyor ve ağlayarak bana sarılıyor. Kollarımız ve bacaklarımız omuzlarımızdan ayak parmaklarımıza kadar birbirine dolanıyor.

"Konuş benimle," diyorum, bir elimle yüzündeki bukleleri geriye doğru tararken. "İyi misin? Bu çok mu fazla oldu?"

Başını sallıyor, yüzünü göğsüme yaslıyor. "Ben iyiyim," diyor tekrar. "Bu gerçekten çok yoğundu."

"Çok ," diyorum, kendime karşı hayal kırıklığım artıyor.

"Hayır," diyor hızla, bana bakıyor, eli yanağımı kavırıyor. "Hayır, mükemmeldi. Ryan, bana bak."

Aşağı bakıp orman yeşili bakışlarıyla buluşuyorum. "Mükemmeldi. Çok sevdim.

Sadece çok fazlaydı." "Neye ihtiyacın var?"

"Sadece bir dakika sarıl bana," diyor, yüzünü göğsümün terine gömüyor. "Bir dakika içinde iyi olacağım."

"Tamam," diyorum, elimle başının arkasını kavırıyorum. Bu açıdan, şampuanının çiçeksi meyvemsi kokusu burnuma doluyor. "Bu koku peşimi bırakmayacak," diyorum elimle dağınık buklelerini düzeltirken.

"Şampuanım mı?"

"Mhmm."

Daha da yaklaşıyor, tenimi paylaşmaya çalışıyor. "Neden?"

"Çünkü seninle ilgili ilk anımla kilitlenmiş durumda," diye cevap veriyorum. "Plaj günündeki o öpücük... Öpüştüğümüzde şampuanının kokusunu alabiliyordum. Tropik bir gün doğumu gibi."

Gülüyor. "Tropikal bir gün doğumu mu?"

"Bana sataşırsan margaritanı havuza dökerim," diye uyarıyorum.

Gülümsemesini göğsümde hissediyorum. "Gerçekten bana bir margarita yapacak mısın?"

"Elbette," diye cevap veriyorum, elimi bırakıp sırtını aşağı yukarı ovuyorum, titremesi durduğu için rahatlıyorum. "Anlaşmamız buydu, değil mi? Ben anal seksle bağlanacağım, sen de margarita alacaksın. Steven bile."

Tekrar gülüyor ve bana bakıyor. "Lütfen kıcımda senin dölün varken 'Steven bile' deme."

Sırıtarak parmaklarımı tekrar saçlarında gezdiriyorum. "Tamam, Smokie."

Başını sallıyor. "Senden nefret ediyorum."

"Hayır, yok" diye cevap veriyorum, sırt üstü dönüp onu da kendimle birlikte çekiyorum, saçları göğsümün üzerine dökülüyor.

"Hayır," diyor bir süre sonra, adrenalinin son damlaları da vücudunu terk ederken yorgunluğu ortaya çıkıyor. "Gerçekten istemiyorum."

(Alarmımın sesi beni uyandırıyor ve gözlerim çırpınarak açıldığında Ryan'ın yatağında çırılçıplak uzandığını görüyorum. Yüzüstü yatıyor, kafası gömülü.

yastığın altında. Perdelerdeki bir çatlaktan sızan güneş ışığı sırtına vuruyor ve bronz tenine altın rengi bir parlaklık veriyor. Çarşaf şımarık hokey poposunu zar zor örtüyor.

Gülümsemekten kendimi alamıyorum. Uyumak için kullandığı hantal dizlikten nihayet kurtuldu, artık kolları ve bacaklarıyla yavru bir köpek gibi yatağa uzanabiliyor. Çok huzurlu görünüyor.

Bugün cumartesi. Ryan için oyun günü. Benim için gala hazırlık günü.

Dün gece bir rüyaydı. Destansı kelepçeli seksimizden sonra duş aldık. Sonra Ryan bize margarita yaptı, ben de akşam yemeği hazırladım ve verandada ateş masasının yanında oturduk. Saatlerce güldük ve konuştuk, sonunda tökezleyerek yatağa döndük ve birbirimizin kollarında uykuya daldık.

Şimdi uyanığım ve o hala burada. Güzel, düşünceli, çok çıplak bir çocuk yatağında. Onu rahatsız etmemeye çalışarak yatağın kenarına doğru ilerliyorum. Çarşafı arkaya çevirdiğim anda eli dışarı fırlıyor ve bileğime dolanıyor. Duyamadığım bir şeyler mırıldanıyor.

"Ne , köpekçik?" Alay ediyorum.

Bileğimi çekiştirerek yan dönüyor ve başını yastığın altından çıkarıyor. Parlak ışıktaki gözlerini kırıştırıyor, karmakarışık sarı saçları dağılmış. "Dedim ki, nereye gittiğini sanıyorsun?"

Beni aşığı çekerken gülüyorum, kollarını ve bacaklarını dev bir mürekkep balığı gibi etrafıma sarıyor, yüzünü boynuma gömüyor ve beni öpücüklere boğuyor.

Bir dakika sonra "Kalkmam gerek," diyorum. "Bugün yapmam gereken bir sürü şey var."

"Yarın her zaman var," diye cevap veriyor, elleri vücudumu uyandırırken dolaşıyor. Göğsümü avuçluyor, ben ona doğru eğilene kadar meme ucumla alay ediyor. Dönüyorum ve o da bana izin veriyor, bir çift kaşıık olana kadar ona karşı kıpırdanıyorum. Saçlarımı geriye atıp omzumu ortaya çıkartıyor, sıcak dudakları tenimle alay ederken elleri dolaşıyor, sevgiyle her yerime dokunuyor, şekli mi ezberliyor.

Bir ya da iki dakika sonra sinirli bir şekilde i çekiyorum. Onun durmasını istemiyorum. Onunla birlikte bu yatakta, pembe mutluluk balonumuzun içinde yatmak ve hiç ayrılmamak istiyorum. Ama hala yapmam gereken işler var. İkimiz için de.

"Bunlar gala için" diyorum. "Ve eğer bu gece senin maçına gitmek için kaybediyorsam, ya şimdi ya da asla."

İ geçiriyor, arkamda hareketsiz duruyor, ereksiyonu kalçama baskı yapıyor. "Bu yaktan ayrılmamı istemiyorum," diye itiraf ediyor, ne hissettiğimi yüksek sesle söylüyor. "ok erken gibi geliyor."

"sekizi geçti," diye takılıyorum ama ne demek istediğini çok iyi biliyorum. Ayrılmamız için çok erken. Aramızdaki bu şey çok kırılған. Onu ancak birlikte olursak, güler, sevişir ve dünyanın geri görmezden gelirsek besleyebiliriz.

"Bana bunu senin de hissettiğini söyle," diyor eliyle omzumdaki bir bukleyi okşarken.

Kollarında kayıyorum, bacaklarımız birbirine dolanana kadar dönüyorum ve ona bakıyorum, koyu altın kirpiklerle çerçevelenmiş gözlerinin elma yeşiline bakıyorum. Parmaklarımı göğüs kafesinin sert kemiğinde gezdiriyorum. "Sevdiğimi biliyorsun. Bunu geçen gece halletmemiş miydik? Bize mıknaıslar demiştin."

Başını sallıyor. "Bu bana fizik gibi geliyor, biyoloji değil. O gün sahilde beni kendine çektin. Başta bundan kaçınmaya çalıştım, sadece karasevda ya da şehvetmiş gibi davranmaya çalıştım. Sen Cincinnati'deyken bile bunu hissedebiliyordum. Biliyor musun, doktora seni sordum?"

Gülümsüyorum. "Gerçekten mi?"

"Evet, çok eziktim," diyor gülerek. "Benim içimi gördü. Bana *Sons of Anarchy*'ye olan aşkından bahsetti."

Nefesim kesildi. "Söylemedi."

"Öyle yaptı," diyor sırtarak. "Sanırım beni uyarmaya çalışıyordu. Sanırım senin için yeterince belalı olmadığımı düşünüyor. Seni sıkacağımı ve hayatına devam edeceğini düşünüyor."

"Yavrum, sen sıkıcı olmaktan başka bir şey değilsin," diye cevap veriyorum ve Rachel'ı gördüğümde ona yumruk atmayı aklıma not ediyorum.

Cevabımdan memnun bir şekilde sırtıyor. "Hâlâ benimle ne halt ettiğini bilmiyorum. Sanırım bir parçam uyanacağımı ve senin yine gitmiş olacağını düşündü. Bunu yapmaya devam ediyorsun, biliyorsun," diye ekliyor suçlayıcı bir bakışla.

"Ne yapıyorsun?"

"Elimden kayıp gidiyorsun," diye yanıtlıyor. "Yatağında televizyon izlerken uyuyakaldığında bile, uyandığımda seni hep gitmiş buluyorum. Önce sen gitmeyi seviyorsun, değil mi?"

Tam olarak ne demek istediğini anladığımda kalbim çarpıyor. Sadece sabahları sıvışmaktan bahsetmiyor. "Bu benim saçma sapan, kendine zarar veren, incinmekten kaçınma yöntemim," diye itiraf ediyorum.

"Peki işe yarıyor mu?"

Beklerken aramızda sessiz bir an geçiyor, bakışları yavaşça yüzümün çizgilerini takip ediyor. Sanki burada uzanmış onu uyurken izlerken ne düşündüğümü biliyor. "Bazen," diye cevap veriyorum. "Ama genellikle, başlangıçta hiç ilgilenmediğim zaman işe yarıyor."

"Peki ya şimdi?" Başparmağı dudaklarımın üzerinde geziniyor. "Shelby kalbimi kıracağını söylüyor... kıracak mısın?"

"Bunu ne zaman söyledi?" Fısıldıyorum.

"Mutfakta tanıştığınız sabah. Sana felaket dedi. Google'da aramak zorunda kaldım," diye itiraf ediyor. "Hayatı sarsan bir olay, altüst oluş, yıkım anlamına geliyor."

"Ne anlama geldiğini biliyorum."

Tanrım, o haklı mı? Onu mahvedecek miyim? Troy'un tehditleri hala dışarıda. Bunların hiçbirisi bitmedi. Özgür değilim. Taktığım bu prangalar beni hâlâ en karanlık derinliklere sürükleyebilir. Ve pembe tüylü türden değil-

"Hey," diye fısıldar. "Bilgin olsun diye söylüyorum, bence yanılıyor. Google'da tam tersi anlama gelen sözcükleri araştırdım. Beni diğer tüm kadınlar için mahvetmiş olabilirsin, ama sen bir felaket değilsin, Tess. Sen Tanrı'nın bir lütfusun." Burnumun ucunu öpüyor. "Bir lütuf," diye ekliyor, yanağımı öperek. "Bir talih kuşu... Bunu da Google'da aratmam gerekti."

Beni kollarıyla sarıp üstüme yuvarlanırken ikimiz de gülüyoruz, kalçaları benimkilere bastırıyor.

"Bu şekilde seks yapabilir miyiz? Oyuncak yok, ayna ya da kamera yok. Simit bükme ya da kobraları öpmek yok."

Kahkahamı tutmaya çalışarak homurdandım. "Kobraları öpmek mi?"

"Bilmiyorum amına koyayım," diyor, kalçaları şimdiden benimkilere doğru hareket ediyor. "Bunun bir şey olduğuna eminim."

"Simit çevirmeyi denemeye hazırım," diye takılıyorum. "Ama seninle öpüşen kobralar oynamak için doğru anatomiye sahip sanmıyorum."

"Konuşmayı kes," diyor ve eğilip dudaklarımı öpüyor. Bu sabahki ilk öpücüğümüz ve bunun için bu kadar istekli olmam beni neredeyse şaşırtıyor.

Parmaklarım dağınık saçlarına dolanıyor ve onu tekrar kendime çekip öpüyorum.

"Dikkatinizi dağıtacak bir şey yok," diyor. "Sadece sen ve ben. Birlikte."

"Sen ve ben," diye fısıldıyorum ağzına karşı, kalçalarımı kaydırarak Bacaklarımı onun için açıyorum. Bana doğru kaydığını hissettiğimizde ikimizin de nefesi kesiliyor.

İnliyor, vücudunu benimkinin üzerine kıvrıyor, bir eli aramıza girip aletini girişime doğru yaklaştırırken yüzünü göğüslerimi öpmek için indiriyor. "Şimdi mi?" diye pantolonunu indiriyor.

Başımı sallıyorum, ellerim omuzlarını kavriyor.

Aletinin ucunu ıslatarak içeri bastırıyor. "Siktir, çok darsın."

"Hazırım," diye sızlanıyorum, dizimi kaldırıp ayağımı yatağın üzerine koyuyorum. "Nazik olma. Al beni. *Al-ahh*."

Kalçalarıyla çarparak içime giriyor. Bağlantı anında ikimiz de titriyoruz, tekrar hareket etmeye başlamadan önce birbirimize tutunmamızı ayarlıyoruz, aletiyle yukarı ve içeri doğru bastırarak beni dolduruyor.

Sırtımı kamburlaştırıp ellerimi başımın üzerine kaldırıyorum. Onun elleri de beni takip ediyor ve buklelerime dolarken bileklerimi kavriyor. Beni böyle tutuyor, birbirimizin gözlerine bakarken bana sürtünüyor. Aramızdaki bu bağı koparmak istemiyorum. Belli ki o da istemiyor.

"Bana bak," diye fısıldıyor, yeşil gözleri ruhumu delip geçiyor.

"Öyleyim," diye cevap veriyorum, içimde serbest bırakıldığımı hissederken nefes nefese kalıyorum. Üstümdeki ağırlığı, beni sıkıştırma hissi, içimde hareket eden aleti - hepsi çok fazla. Çok bunalmış hissediyorum, her duyum ateşleniyor.

Haklı, oyuncaklarla oynamak eğlenceli ve birbirimize verdiğimiz orgazmlar başka bir dünyaya ait, ama bu tamamen farklı bir seviyede ilahi hissettiriyor. Bu bağlantı. Bu ham samimiyet. Bir erkekle iyi, eski moda misyoner seksinin beni ağlatabileceğini kim bilebilirdi?

Bir elini aramıza sokup klitorisimi okşarken gözlerim yaşıyor. "Yaklaştım," diyorum, bedenim o ilk dokunuşta canlanıyor. Ateş yarışları Elektrik kemiklerimden aşağı inerken, ayak parmaklarımın kıvrılmasına neden oluyor. "Bebeğim, çok yakınımdır."

"Ben de," diye inliyor. "Siktir, seni hissedebiliyorum. Çok sıkıyım. Benimle gel."

Onu sıkıyorum, omuzlarına sıkıca tutunduğumda göbeğim serbest kalmak için ağrıyor. "Öp beni."

Beni öpüyor ve sonra ikimiz de boşalıyoruz. Kalçaları bana karşı sarsılıyor ve dudaklarıma doğru inleyerek boşalmasının peşine düşüyor. Omuzlarına sıkıca tutunuyorum, kendi orgazmımın içimde yırtıldığını hissediyorum. Ona yapışıyorum, ikimiz de titreme dürtüsüyle savaşıırken çıplak bedenlerimiz ter içinde kalıyor.

Nefes nefese bir iniltiyle tüm ağırlığını üzerime bırakıyor. Sonra yan tarafına dönüyor, beni de yanına çekerken aleti serbest kalıyor. Nefesimizi tutuyoruz, yanaklarımız kızarıyor ve sadece havayı paylaşıyoruz. Şu anda her şey mükemmel hissediyorum. Hiçbir şeyin değişmesini istemiyorum.

"Kal," diye mırıldanıyorum, tüm planlarımı iptal etmeye hazırım. Sadece bugün için de değil. "Burada benimle kal."

Saçlarımı geriye doğru tarayarak yüzümü arıyor. Dölünün içimden sızdığını hissedebiliyorum. Sıcak ve uykulu hissediyorum. Sevdiğimi hissediyorum. Bakışlarını tutarak yaklaşıyorum. Dudaklarını yalıyor ve sanırım ne söylemek üzere olduğunu biliyorum. Kalbim hızla atıyor. Eğiliyorum.

"Tess, ben..."

Bekliyorum, umutla, beklentiyle. Arkamda telefonum çalıyor ve ikimiz de sığıyoruz. O da titreşime ayarlı, bu yüzden her şingirtıda yan masanın üzerinde kayıyor.

"Bunu almalıyım. Cheryl arayacak. Muhtemelen çoktan beni bekliyordur."

Başını sallıyor. "Cevap . Zaten duş almam gerekiyor. Oyun günü erken başlıyor." Telefon çalmaya devam ediyor.

"Bir şey söylemek üzereydin," diye üsteliyorum, yüzüne bakıyorum ama çoktan uzaklaşmış.

"Bu gece görüşeceğiz, değil mi? Maçıma geliyor musun?"

Başımı salladım.

"Güzel. O zaman bu gece tekrar konuşuruz."

Hayal kırıklığımı maskeleyerek telefonumu almak için dönüyorum. "Selam Cheryl," diyorum ses tonum sahte bir parlaklıkla.

Ryan yatağın kenarına geliyor ve eğilip alnımdan öpüyor. Uzaklaşmasını izliyorum, çıplak hokey poposu güneşten öpülmüş teninin geri kalanına karşı bembeyaz parlıyor.

"Tess? Alo?"

Kahretsin, Cheryl konuşuyor.

"Ne? Özür dilerim Cher," diyorum bacaklarımı yataktan aşağı sallayarak.
"Evet, buradayım. Biraz geç kaldım ama yoldayım."

(Ve) Jacksonville Hayvanat Bahçesi Hayvan Elçisi Programı'ndan onay aldık," diyor Cheryl, listesinden bir şeyi daha işaretleyerek.

"Saat 18:30'da kurulum için orada olacaklar ve bir saat kalacaklar."

"Ve bir sincap kaplumbağası mı getiriyorlar?" E-postamın son satırına dokunarak söylüyorum.

"Evet, adı da Haydut," diye yanıtlıyor. "Yani, şu surata bir bakın." Dizüstü bilgisayarımın üstündeki telefon ekranını bana göstererek marul yiyen büyük bir sincap kaplumbağasının videosunu gösteriyor.

"Ah, güçlü ve sessiz bir tip ve sağlık konusunda bilinçli mi? Ruh eşimle mi tanıştım?" Alay ediyorum.

Gülüyor, listesindeki üç şeyi daha sıralarken telefonunu bir kenara koyuyor. Bütün gün ofiste vızıldayan bir arı kovanı gibiydik. Joey şu anda mekanda, DJ teslimatını ve kurulumunu denetliyor. Nancy ise yerel parti malzemeleri satan dükkanları dolaşıyor ve siparişimiz bir kamyonun arkasından düştükten sonra bize acil çatal bıçak takımı bulmaya çalışıyor.

tür etkinlikleri uykumda bile planlayabilirim ama ekiple birlikte çalışmak çok eğlenceliydi. Cheryl ve Nancy'nin bölgede harika bağlantıları var ve ağ kurma konusunda iyiler. FWC'deki yeni dostlarımız, North Florida Land Trust ve Duval Audubon Society de dahil olmak üzere diğer yerel doğa koruma gruplarından birkaç temsilcimiz geliyor.

Listedeki tüm Ray'ler evet cevabı verdi ve neredeyse hepsi yanında bir kişi daha getiriyor. Jacksonville'den çok çeşitli şahsiyetler de gelecek - belediye meclisi temsilcileri, önde gelen işletme sahipleri, hatta birkaç

diğer spor ünlüleri. Son sayıma göre altı Jacksonville Jaguars oyuncusu eşleriyle birlikte geliyordu, hatta bazı Jumbo Shrimp oyuncularını da vardı. Jacksonville tarafından, Jacksonville için bir gece olacak ve tüm gelirler deniz kaplumbağalarının yuvalama alanını olan yerel kumullarımızı desteklemeye gidecek.

"Balonlar konusunda ne karar verdik?" diyor Cheryl, hâlâ listesine odaklanmış bir halde.

"Balonları iptal ettik. Çevre belası, hatırladın mı?"

"Ah, doğru," diyor gülerek ve başını sallıyor. "Ne düşünüyordum bilmiyorum. Ve sen kahve içmek için dışarı çıktığında bu kutu sana geldi," diye ekliyor, masasının köşesindeki küçük kutuyu işaret ederek.

Telefonu çalıyor ve cevap veriyor, yemekle ilgili bir soruyla ilgilenirken sesi neşeli. Birkaç dakika içinde, pastırmaya sarılı hurmanın fiyatını tartışarak ofisten çıkmaya çalışıyor. Telefonda konuşurken adım atmaya sevinen ve bu ofis çok sıkışık. Koridorun sonunda sigara içenler için bir teras var. Şimdi orası Cheryl'in seyyar ofisi. Kapıyı açık bırakarak fırtına gibi uzaklaşıyor.

O gider gitmez masasının kenarında duran kutuyu aldım. İade adresi etiketi yok. Tekrar. Kutuyu masama getirdim. Mektup açacağımı alıp kapakların altından keserek bandı koparıyorum. Kalbim boğazımda, küçük bıçağı bir takırtıyla bırakıyorum ve kutunun üst kapaklarını açıp içine bakıyorum.

"Aman Tanrım."

İçindekilere bakarken gözlerim doluyor: Ryan ve bana ait bir sürü basılı fotoğraf. Takip edildiğimi biliyordum ama bu karıncalanma hissini genellikle kafeden arabama doğru tek başıma yürürken yaşıyordum. Ya da birkaç kez sahilde Rachel ve adamlarıyla yürürken. Ara sıra caddenin aşağısına park etmiş koyu renkli bir cip de gördüm. Charlie'nin önerdiği gibi her seferinde notlar aldım. Ama bu...

Bir yığın fotoğrafı elime alıp sayfalarını çevirirken midem bulanıyor. Ryan koltuk değnekleriyle eve giriyor. Ben dışarı çıkıyorum, omzumda çanta, elimde buzlu çay bardağı. Ryan ve ben, kiraz elbiseyi giymişken onun arabasına binerken. Randevu gecemiz.

Sonraki birkaç fotoğrafa göz gezdiriyorum. Evet, Ryan ve ben randevumuzdayken. Fotoğraflar grenli, sanki dışarıda camın arkasından çekilmişler gibi. Ben masaya doğru eğilirken konuşuyor, gülüşüyoruz. Fotoğraflar sıradan bir samimiyet, bir rahatlık sergiliyor.

Hasta olmak istiyorum. Bu çok büyük bir ihlal.

Sertçe başımı kaldırıp küçük ofise bakıyorum. Fotoğrafçı bunları buraya getirdi. Onları bıraktı. Bu mekandaydı. Muhtemelen ben kahve almaya gidene kadar izledi ve bekledi, sonra da teslimatçı kılığında kutuyu Cheryl'a getirdi. Zihnime not alırken kararlılığım sertleşiyor. *Kameralar yerleştirin*. Gerekirse parasını kendim öderim ama pazartesi sabahı ilk iş olarak bu ofise doğrudan kapıya bakan bir kamera yerleştireceğim.

Elimdeki desteyi karıştırmaya devam ediyorum.

Kol kola tahta kaldırımda yürürken çekilmiş fotoğraflarımız. Gece olduğu için fotoğraflar karanlık, bir şey görmek zor. Sahilde başka fotoğraflarımız, bunlar gün ışığında. Ryan yanımda duruyor, sanki onun sebebiymişim gibi bana bakıyor, Korucu John ise bir yuva tümseğinin nasıl gözetleneceğini anlatıyor. Kahretsin, bu fotoğraflarda çocuklar var.

"Aman Tanrım," diyorum tekrar, fotoğrafları masama bırakıp bir sonraki desteyi alırken ellerim titriyor.

Ryan ve ben mutfakta, arka camdan çekilmiş. Sürüngen her şeyi çekmiş. Tartışmamızı, öpüşmemizi, kıyafetlerimizi çıkarmamızı, tezgâha yaslanıp sevişmemizi. Ryan altımda dizlerinin üzerinde, başım coşkuyla arkaya eğik. Hepsi grenli, zoom camın parıltısı ve loş ışıkla savaşıyor, ama her şeyi görebiliyorsunuz.

Uyuşmuş hissediyorum. Kameralı adam *her şeyi* izledi. Ryan ve benim o mutfakta paylaştığımız her anı, duvarlarımızın yıkılışını, kalplerimizin çarpışmasını. Hepsine tanık oldu. Hepsini fotoğrafladı. Ve tüm fotoğrafları para karşılığında Troy'a verdi.

Fotoğrafları masaya bırakıyorum ve dağılıyorlar. Bazıları kenardan kayarak yere yuvarlanıyor. Çöp sepetimi kapıp içine kusmadan önce iki saniye etrafıma bakıyorum. Kalbim çarpıyor, nabzım hızla atıyor. Nefes nefese kalıyorum, tekrar öğürüyorum, ellerim hâlâ titriyor.

Bir şey çıkmayınca sepeti yere bırakıyorum ve dikkatimi masamın üzerindeki dağınıklığa veriyorum. "Haydi." İki elimle kutunun içine dalıp bir şey arıyorum. Herhangi bir şey. Daha kesici kelimeler içeren iğrenç bir not, bir talep listesi, kan parasını bırakmamı istediği bir zarf.

Çünkü bu fotoğraflar boşuna değil. Olamazlar. Troy, fotoğrafların onda olduğunu bilmemi istiyor. Neden? Bir ilişkinin kanıtı mı? Diğer fotoğraflarda bunu zaten yapmıştı. Gücünü ve konumunu kullanarak İK'yı çarpıtabileceğinden şüphem yok.

beni kovmak için. Daha fazla kanıtı ihtiyacı yoktu. Peki bunu neden yaptı? Neden bu fotoğrafları çekti? Neden beni takip ettirdi?

"Kahretsin," diye bağıyorum, tüm fotoğrafları masanın üzerine atıyorum. Kutuda başka bir şey yok. Not yok. Hiçbir talep yok.

İşte o zaman anladım. Tam olarak ne istediğini biliyorum. O da bunu elde etmenin tek yolunun bu olduğunu biliyordu. Masamdan telefonumu aldım, tuzağına düştüğüm için kendimden nefret ediyordum. Ama bu artık benden daha büyük bir şey. Bu fotoğraflar bunun kanıtı.

Ezbere bildiğim numarayı çeviriyorum, telefonu kulağıma götürüyorum ve bekliyorum.

Telefon bir, iki kez çalıyor. Sonra bağlanıyor.

"Ben Troy Owens," sesi derin ve yumuşak bir şekilde telefondan geliyor.

Onun sesini duymak beni sessizleştiriyor. Ağzımı açıyorum ama hiçbir kelime çıkmıyor ağzımdan.

"Alo? Kimsiniz?"

Derin bir nefes alarak konuya giriyorum. "Durmak zorundasın."

Telefonda iç geçiriyor. "Tess. Sonunda ne zaman arayacağını merak ediyordum."

"Durmalsın," diye tekrarlıyorum, bakışlarım masamın üzerindeki fotoğraf dağınıklığını tarıyor.

"Notumu aldığınızı varsayıyorum."

"Eğer 'not' derken bu iğrenç fotoğraf kutusunu kastediyorsan, evet. Buna hakkın yoktu Troy. Bu tacizdir. Ve bu fotoğrafların bazılarında çocuklar var, aileler-"

"Karımın bir ilişkisi olduğuna dair kanıtları belgelemek için *her türlü* hakka sahiptim," diye karşı çıkıyor. "Ve kanıt olarak elimdeki tek fotoğraflar bunlar bile değil."

"Güzel. İhtiyacın olan şeyi aldın o zaman. Boşan benden. Her şeyi al ve bu işi bitirelim," diyorum. "İtiraz etmeyeceğim. İstedğin şartları söyleyebilirsin. 401k'mı mı istiyorsun? Al. Reds sezonluk biletlerini mi? Onlar da senin. Beyzbolu sevmiyorum bile. On yıl boyunca orgazm taklidi yaptım, tıpkı çoğu orgazmımı taklit ettiğim gibi-"

Telefona gülüyor, sesi soğuk ve ısırıcı. "Bütün bunları senden daha çabuk boşanmak için mi yaptığımı sanıyorsun? Bunu nasıl anlamıyorsun? Boşanmak istemiyorum, Tess. Bu hiç aklımda yoktu. Boşanmaya sen zorladın, ben değil. Yıllardır her şeye cevabın bu oldu. Kavga etmekten, birlikte çözüm bulmaktan çok korkuyorsun. Tanrım, bozuk plak gibisin."

"Hayır, bozulan şey bu evlilik," diye haykırıyorum. "Onarılamayacak kadar!"

"Hiçbir şey tamir edilemeyecek kadar kırık değildir," diye karşılık veriyor ve bu sözlerde annesinin sakın, hesaplı sesini duyar gibi oluyorum.

"Hayal görüyorsun. Troy, sana *asla* geri dönmeyeceğim. Hayatıma devam edeceğim. Bana inanmıyor musun? Ürkütücü arkadaşının senin için çektiği fotoğraflara bak. O gülümsemeler? Onlar gerçek, Troy. Mutfakta bana yaşattığı o orgazmlar? Hepsi gerçektir. Her biri. Ve beni oraya o kadar kolay götürüyor ki. Hayatımda hiç bu kadar sert ve hızlı boşalmamıştım."

"Bu pisliği gerçekten önemsiyor olsaydın, daha dikkatli olurdun," diye alay ediyor. "Ondan uzak durman gerekirdi. Ama sen her zaman aptalın tekiydin-"

"Sen neden ?" Ağlayarak sözünü kesiyorum.

"USS Tess'ten bahsediyorum, felaket filosunun amiral gemisi. Ama bu kez, yakışıklı hokey kahramanınızı da beraberinizde sürüklüyorsunuz."

Kalbim durdu. "Troy, ne yaptın sen?"

"Bunu gerçekten düşünmemişsin." Tekrar gülüyor ve bu ses kanımı donduruyor. "Bana ne kadar bencil bir sürtük olduğunu göstermek için acele ederken, onu da kendinle birlikte derinlere çektin. Onu hiç düşündün mü? Hayır, çünkü sen sadece kendini ve ne istediğini düşünüyorsun."

"Troy, yapma-"

"Küçük şirketimizde halkla ilişkilerin senin için kötü görüldüğünü düşünüyorsan, bu fotoğraflar tüm magazin gazetelerinde patladığında nasıl görünecek?" diye meydan okuyor. "Sence ekibi, adının bir zina skandalında seninkiyle birlikte anılmasını nasıl karşılayacak?"

Şaşkınlık içinde başımı sallıyorum. Ciddi olamaz. Bunu yapmazdı. "Troy-"

"Ve bahse girerim böyle bir adamın güzel sponsorluk anlaşmaları vardır, değil mi?"

Kalbim durdu.

"Evet, onu araştırdım ve Rays ile sadece bir yıllık sözleşmesi var. Eminim ona bir teklifte bulunuyorlardır, değil mi? Bir çeşit uzatma opsiyonu ya da yeni bir takas anlaşması?" Balık tutuyor, onaylamamı bekliyor. Hiçbir şey söylemiyorum ve o yine gülüyor. "Evet, ben de öyle düşünmüştüm. Dışarıdaki tek aile şirketi bizimki değil, Tess. NHL, Rays, marka anlaşmaları, hepsi batan gemideki farelerden daha hızlı kaçacak. O zaman seksi oyuncağın nerede olacak? Sence hala seninle ilgilenecek

Ona getirdiğin kötü basın yüzünden kovulduğunda amcığının mı uzatacaksın? Bir ömür boyu süren sıkı çalışma, tek bir pişmanlık yüzünden boşa gitti."

"Yapma," diye fısıldıyorum, panik yükseliyor.

"Hayal edebiliyor musun?" diye alay ediyor, bıçağı çeviriyor. Artık beni yakaladığını biliyor. Tehditlerine izin vermek zorundayım. "Ve bu fotoğraflar grafik, Tessy. Özellikle yüzüne bindiğin fotoğrafları çok beğendim. Seks yaparken bile bencil olduğunun bir kanıtı daha. Neden bir kez olsun dizlerinin üstüne çökmüyorsun?"

"Yapmazsın," diyorum blöfünü görmeye çalışarak. "Ryan'ı suçlamayacaksın çünkü bu sadece seni kadını elinde tutamayan zayıf bir adam olarak gösterir. Bunun kötü basına yansımaları sen de onun kadar istemezsin."

"Artık umursamıyorum," diye bağılıyor. "Beni aptal yerine koyup taleplerde bulunamazsın ve benim de bunu kabul etmemi bekleyemezsin. Bu işler böyle yürümez."

"Troy, lütfen-"

"Bir yemin ettik," diye bağılıyor üzerime. "Ve küçük parmağını bir hareketle çekip gidersen ve bunu bozarsan lanetleneneğim. Burada zayıf olan kim, Tess? Ayakta durmaya ve bu işi yürütmeye hazır olan mı, yoksa kaçan mı?"

Gözlerimi kapatıp onun kesici sözlerini engellemeye çalışıyorum. Beni aşağılamakla evliliğın yürümesini istediğini iddia etmek arasında gidip gelmesi başımı döndürüyor. Başım dönüyor, dikkatim dağılıyor, ki onun bütün amacı da bu zaten. Kafamın karışmasını istiyor. Beni alt üst etmek istiyor.

Bana bir dayanak noktası sağlayan tek şeye tutunuyorum.

Ryan.

"Troy, onu bu işe karıştıрма," diyorum, hain sesimin daha çok bir yalvarış gibi çıktığını bilerek. "Onun bunlarla hiçbir ilgisi yok."

"Basında anlatacağım hikaye bu değil. Ve o resimlerin çizeceğı imaj da bu değil," diye karşı çıkıyor, kendini beğenmiş hakimiyeti telefonda sızıyor. Beni zehirli bir sızıntı gibi kaplıyor ve telefonu kulağımdan uzaklaştırdığını hissediyorum. "Benimle uğraşmaya devam edersen ikinizi de mahvederim, yemin ederim."

"Onu rahat bırakın!"

"O zaman lanet olası hayatında bir kez olsun sana söyleneni yap!"
Gözlerimi sıkıca kapatıyorum, gözyaşlarımdın düşmesine izin vermiyorum. Bu raundu o kazandı. Bunu ikimiz de biliyoruz. Zayıf noktayı buldu. Sevgi her zaman bir zayıflıktır. Sevecenlik

sizi kalp kırıklığına açık hale getirir. Bu dersi ne zaman öğreneceğim? Ryan artık benim zayıf noktam ve Troy onun boğazına bıçak dayamış durumda. Umursamıyormuş gibi bile davranmam. Troy bunu anlayacaktır.

"Bana ne yapmamı söylüyorsun Troy? Ne istiyorsun? Nasıl kazanacaksın?"

"Eve gel," diye cevap veriyor. "Kaplumbağa kurtarma oynamaktan bıktın. Sen de o sporcu pislikle evcilik oynamayı bırak. Cincinnati'ye giden ilk uçağa bin. Eve gel ve dostane bir boşanmanın şartlarını yüz yüze konuşalım. Sevgi dolu, makul yetişkinler gibi davranan iki taraf. Bir makul yetişkin ve bir vahşi kaçak değil."

"Öylece gidemem," diye ağlıyorum, ofiste etrafıma bakarken. "Bağış toplama etkinliği yarın. Haftalardır bunun üzerinde çalışıyorum Troy. Şimdi bırakıp gidemem. Bunu Ilmari'ye, gönüllülerime yapamam. Yapamam."

"Peki," diye seslendi bana. "O zaman pazartesi sabahı ilk iş. Rachel ve onun pislik sürüsüyle vedalaş, sonra da uçağa bin. Ve bir gece daha oyuncağınla evcilik oynamayı aklından bile geçirme. O iş bitti. Bitti. Şimdi. Ayrılın yoksa ikinizin de işini bitiririm."

Bu bir yalan. Hepsinin yalan olduğunu *biliyorum*. Eğer Cincinnati'ye dönersem, beni oyalamak için daha fazla sebep bulacak. Bana bu boşanmayı asla vermeyecek. Anlaşmalı boşanma umudu öldü, masamda ve yerde bu grenli fotoğraflar şeklinde kanıyor.

Ve şimdi bir eli de Ryan'ın boğazında. Bu adımı atacağını hiç düşünmemiştim. Onun korkak, omurgasız ve zayıf biri olduğuna inanmak istedim. Bir yusufluğun kanatlarını koparan bir çocuk gibi, sadece karşı koyamayacak kadar zayıf gördüğü yaratıklara zorbalık yapıyor.

İşte o zaman kalbim duracak.

Troy Owens her zaman hesap yapar. *Her zaman*. Ryan'ı tarttı ve onu da eksik buldu. Onda başka ne var? Neyi kaçırıyorum? Troy'un her zaman dramatik bir yeteneği olmuştur. Bu onun son hamlesi değil. Bu sadece tahtanın ayarlanması. Kalesi karelerden aşağı kayıyor, beni sıkıştırıyor. Şah mat henüz gelmedi. Bu düşünce beni korkutuyor.

"Ryan'ı bu işin dışında tutacağına dair söz vermeni istiyorum," diyorum, her iki durumda da ona inanamayacağımı bilerek. "O masum, Troy."

"*Benden* merhamet dileme," diye cevap verir. "Burada tüm güce sahip olan sensin, Tess. Güç her zaman sende olmuştur. Sen karar vereceksin."

İster işini korusun, ister magazin malzemesi olsun, sikini pantolonunun içinde tutamayan bir başka gözden düşmüş profesyonel sporcu."

"Senden nefret ediyorum," diye fısıldıyorum, bir damla gözyaşı yanağımdan aşağı süzülüyor.

"Nefret ve sevgi aynı madalyonun iki yüzüdür, tatlım. Pazartesi görüşürüz." Her zaman son sözü söyleme ihtiyacı duyarak telefonu kapatıyor ve beni bu karmaşanın içinde, ıstırabımla ve cevapsız sorularımla baş başa bırakıyor.

Ben maç öncesi ısınmadan sonra buzdan çıktım ve bunu açıklayamam ama kendimi hissediyorum. Tess'i istiyorum. Birkaç saattir buradayım. ama işe yaramıyor. Buzun üzerinde olduğum süre boyunca onu izledim ve bekledim ama gelmedi.

Şimdi soyunma odasına döndüm ve mekanik olarak sopalarımı bantlıyorum. Bu noktada, bunu gözlerim kapalı bile yapabilirim. Hoparlörlerden gelen rock müzik göğsümü gümbürdetiyor. Aux kablosu Morrow'da, yani Metallica öğleden sonrası.

Normalde müzik beni canlandırır, enerjimi yükseltir, böylece buza sertçe vurabilirim. Ama şu anda, son sinirimi de bozuyor. Burada öylece oturup nerede olduğunu merak edemem. Formamın içinde bir fotoğrafını çekmeyi umarak daha kaç kez telefonumu kontrol edeceğim? O duştayken formasını yatağın üzerine bırakmıştım. Giyer ve fotoğrafını çeker diye düşündüm, belki göz kırpan bir suratla ya da o çok sevdiğim dudak büken gülümsemesiyle. Ana ekranıma kaydedecektim.

Benim Tess'im. Benim kızıl tanıçam. Lanet evrenimin hükümdarı.

Kahretsin, burada oturamam. Tekrar kontrol etmeliyim. Sopamı bir kenara bırakıp yedek kulübesinden çıkıyorum. Soyunma odasından çıkıyorum ve sağa dönüyorum, patenlerimle koridorda ilerliyorum, kalın plastik korumalar bıçakları koruyor.

"Hey, Bay Langley," diyor bir güvenlik görevlisi el sallayarak.

"Hey, Ramon. Etrafta dolaşan muhteşem bir kızıl görmedin, değil mi?"

Sadece kıkırdıyor, kalçasındaki telsiz konuşmalarla uğulduyor. "Dostum, keşke."

"Gözünü dört aç, olur mu?" Omzumun üzerinden söylüyorum. "Tamam," diye sesleniyor.

Onu arkamda bırakarak kafamı WAG odasına sokuyorum, kartal gözlerimle etrafa bakıyorum, ilk kızıl saç gördüğümde durmaya hazırım. Oda, göz kamaştırıcı Rays tişörtleri ve formları içinde gülen ve sohbet eden kadınlarla dolu. Televizyonda gürültülü bir çizgi film çalarken çocuklar etrafta koşuşturuyor. Uzun bir masada yiyecekler-sandviçler, kurabiyeler, salatalar.

Ama Tess yok.

Shelby beni hemen görüyor ve kalçasında dengede duran Bebek Josh'la birlikte aceleyle yanıma geliyor. "Geldiğinde haber göndereceğimi söylemiştim."

İnleyerek kapı çerçevesine yaslanıyorum. "Hangi cehennemde o, Shelbs?"

"Trafik mi?" diyor omuz silkerek. "Biliyorsun maç günleri çok karışık olabiliyor.

park yeri olan şehir merkezinde."

Evet... trafik. Buna inanmıyorum.

Bunu çok zorlaştırmamaya çalışıyorum ama bu sakatlığımdan sonraki ilk maçım ve kız arkadaşımın maçı izlemesini istedim. Daha önce hiç 'o adam' olmamıştım, bir kızla çıkarken bile. Ama yine de, daha önce Tess'le hiç birlikte olmadım. Sadece benim ona her zaman gösterdiğim gibi onun da bana göstereceğini bilmem gerekiyor.

"Hey," diyor Shelby, eli formamın kolunu okşuyor. "Gelecektir, tamam mı? Senin için deli oluyor. Eğer gelmesini istediysen, burada olacaktır."

Başımı sallıyorum, ona inanmak istiyorum.

"Ama gerçekten buradan çıkmalısın," diye ekliyor duvardaki saate bakarak.

Benim bakışlarım da duvara yöneldi.

"Siktir-" "Langley!"

Kapının pervazını itiyorum ve omzumun üzerinden arkama baktığımda Yardımcı Koç Denison'ın bana doğru yürüdüğünü görüyorum.

"Burada ne halt ediyorsun, piknik mi planlıyorsun? Kışını kaldır da soyunma odasına geri dön!" Başparmağını omzunun üzerinden sallayarak bana baktı.

Shelby gözlerinin içi gülerek "Uh-oh," diye alay ediyor.

"Yakalandım," diye mırıldandım.

Gülüyor. "O gelecek, Ryan. Git oyununu oynama."

Kapıyı itip koridorda soyunma odasına doğru ilerlemeye başlıyorum, ilerlerken Denison'ın yanından geçiyorum.

"Siz çocuklar kırk yaşına gelmeden saçlarınızı ağartacaksınız, yemin ederim" diyor, yanımdan geçerken omuzluklarıma vurarak.

Shelby'nin onaylayıcı sözleri zihnimde yuvarlanırken bile, hala huzursuz hissediyorum. Burada kendimi kandırıyor değilim. Bunun ne hakkında olduğunu biliyorum. Bu sabah dilimin ucundaydı. Onu kollarımda çırılçıplak tutmak istedim, savunması düşmüştü ve ona onu sevdiğimi söylemek istedim.

Çünkü biliyorum. Ben Tess'e aşığım. O benim, ben de onun. Ve sanırım o da beni seviyor. Siktir, ona söylemem *lazım*. Kelimeler ağzımdan çıkana kadar odaklanamıyorum.

Odaklan. Hız. Kontrol.

Bu benim mantram. On iki yaşından beri. Ama şu anda, tekrar tekrar söylediğim mantra çok farklı üç kelime. Merkezimi arayarak onları uzaklaştırıyorum. Zihinsel performans en az fiziksel performans kadar önemlidir. Kafamı oyuna veremezsem oynayamam.

Sully ve Walsh bana ters ters bakarken ben de aralarına oturup bant işimi bitirmek için sopamı kapıyorum.

"İyi misin, Langers?" Sully diyor ki. "Dikkatin dağınık görünüyor." "Ben iyiyim. Odaklandım."

Sadece başını sallıyor, dikkatini tekrar kendi oyun öncesi işine veriyor.

Evet, yanlış şeylere odaklandım. Derin bir nefes alıp kafamı boşaltmaya çalışıyorum. *Çubuğu sar*. Üstünden, altından ve tekrar. Sıkı çizgiler. Bıçaktan aşağı, topuktan parmağa. Backhand tarafındaki sargıyı bitir. Sonra şaftın üstünü bantlamam gerekiyor.

Boş kafa boşluğuma gömülürken bantlamanın ritminin beni ele geçirmesine izin veriyorum. Ölü bölgeme. Oyun öncesi karanlığım. Burada hiçbir şey bana dokunamaz. Sadece ben ve oyunum, ellerimdeki sopanın hissi, bandın hareketi.

Ama bu gece kafamda yalnız değilim.

Odaklan.

Tess'e odaklanın - çillerine, yüzünü çevreleyen kırmızımsı buklelerine, sabah kahvesinden ilk yudumunu aldığı anda çıkardığı tatmin edici mırıltıya. Kenarları yemyeşil, ortası altın sarısı gözlerine odaklanın. Kalçalarının sallanışına, dizüstü bilgisayarına konsantre olurken alt dudağının aşağı doğru inişine odaklanın. Ağlarken çıkardığı sese odaklanın.

Orgazm, aletini bir mengene gibi sıkıyor. Yumuşakça söylediği sözlere odaklan, ben *de seni istiyorum*.

Hız.

Hızlı hareket et. Tess'e karşı kayıtsız kalamazsın. Onun tam olarak tek bir hızı var ve o da *GO*. Onu seçmek, sonsuz bir hareket hayatını seçmektir. O bir hız arabası. Sadece ayak uydurun. Onun hızında koşmaya devam edin. Ona dayanabileceğini göster.

Kontrol.

Bu benim için en zor olanı. Bu Tess'i kontrol etmekle ilgili değil. Aslında, bunun tam tersi olduğunu öğreniyorum. Ben sadece kendimi kontrol edebilirim-eylemlerimi, isteklerimi, ihtiyaçlarımı. Tess'in ihtiyacı olan şey özgürlük. Bu işin yürümesinin tek yolu bu. Eğer bu ilişkide kontrolü ele almaya çalışırsam, o kadar uzağa ve hızlı kaçır ki, asla yetişemem. Daha da kötüsü, onun güvenini asla geri kazanamam.

Odaklan. Hız. Kontrol.

Ölü bölgemdeyim ama onu dışarı itemiyorum. O her yerde. O her şey. Tüm kıyafetlerimi giymiş, buza çıkmama dakikalar kalmış olsa da bu artık hokeyle ilgili değil.

Odaklan. Hız. Kontrol.

Ama tek düşünebildiğim, dudaklarımdan kaçmak için can atan ve tüm düşüncelerimi bulandıran o diğer kelimeler. Üç küçük kelime. Yeni bir mantra. Yeni bir dua.

Seni seviyorum.

İKİNCİ PERİYODU BITİREN ZİL SESİ DUYULDU VE BEN KAYARAK

Ciğerlerimde keskin bir hava var. Blue Jackets'a karşı 2-1 gerideyiz. Bu gece bok gibi oynuyorum. Patenlerimde yavaşım, kolay pasları kaçırıyorum. Çocukların fark ettiğini biliyorum. Karlsson ilk periyodun ikinci yarısında iki kez bana pas atma şansı yakaladı ama o pakı tuttu. Dürüst olmak gerekirse, onu suçlayamam.

Walsh tam arkamdan kayıyor, kalçası tahtalara çarpıyor. Bütün devre boyunca benimle aynı çizgideydi. "Bu gece neyin var senin?" diyor, terli yüzüne bir su şişesi sıkarak. Su boynundan aşağı, omuzluklarının içine damlıyor. "Sorun dizin mi?" diye üsteliyor ve soyunma odasına doğru peşimden geliyor.

"Dizim iyi."

"Bok gibi oynuyorsun-"

yüzüne bakıyorum. "Bunu tekrar söylemek ister misin, çaylak?"

Geri adım atmıyor. Yarım sezonu geride bıraktığımız şu günlerde çaylak masumiyetinin etkisi azalıyor. "Hattımda ağırlığını taşıyamayan bir adam istemiyorum," diye itiraf ediyor, lafını hiç esirgemedi.

"Ağırlığımı gayet iyi taşıyorum," diye cevap veriyorum.

"Berbat durumdasın. Kafanı toparlamak için önümüzdeki on sekiz dakikan var-"

"Başım dik-"

"Dikkatin dağınık," diye karşı çıkıyor ve beni formamdan tutup geri çekiyor. Taraftarlar başımızın yanındaki pleksiglase vuruyor ama onun sözlerini duyamıyorlar. "Dışarıda kaybolmuş gibi etrafa bakıyorsun. Çoğu zaman diski bile takip etmiyor gibisin. Neyin var senin böyle?" Beni iterek gitmeme izin verdi.

İnledim. O haklı. Haklı olduğunu biliyorum. Dikkatim çok dağınık. Hâlâ Tess'i arıyorum. Onu bir kez görmem gerek. Eğer buradaysa, maçtan sonra beni bekleybiliyorum. Ve eğer beni beklerse, söylemem gerekeni söyleyebileceğimi biliyorum. Daha fazla tutamayacağım.

Yedek kulübesi boyunca onu iterek soyunma odasına doğru ilerliyorum. Etrafımızdaki taraftarlar hâlâ tezahürat yapıyor, dikkatimi çekmeye çalışıyorlar. Hepsini duymazdan geliyorum. Beyaz gürültü.

Soyunma odasına girerken Walsh arkamdan geliyor. Sully peşime düşmeden önce kabine bile varamamıştım.

"Dostum, bu gece neyin var senin?" diyor, yüzünden ter damlarken.

"Üzerinde çalışıyorum," diye cevap veriyorum, kaskımı bankın üzerine çarpmak için etrafından dolaşıyorum.

"Bu sen değil. Isınma sırasında bir şeylerin ters gittiğini anlamıştım."

Yanındaki Karlsson bir granola bar atıştırarak ona bakıyor. O da endişeli. Bunu yüzünden anlayabiliyorum.

"Çocuklar, sadece kötü bir gece geçiriyorum," diyorum su şişemi kaparak. "Tanrım, dışarıda kroket tokmaklarıyla oynamaya çalıştığımı sanırsınız."

"Boş gecelerin olmuyor," diyor Karlsson, sesi yumuşak.

"O zaman bir tane için geciktim, değil mi?" Ayağa fırlayarak söylüyorum.

"Belki de hepiniz beni biraz rahat bırakabilirsiniz."

Cevaplarını beklemeden Sully'nin yanından geçip soyunma odasından geçerek egzersiz odasına doğru yürüyorum. Gözlerim hızla tarıyor ve hedefime kilitleniyor. "Doktor," diye sesleniyorum, hâlâ su şişemi boğmaya çalışıyormuşum gibi yumrukluyorum.

Daha önce burada değildi, yoksa doğrudan kaynağa giderdim. Geldiğinde de benden vebadan kaçır gibi kaçtıyedek kulübesinin uzak ucuna yapıştı. Her vardiyada buzun üzerindeyken gözlerinin beni izlediğini hissedebiliyordum. Ters yöne doğru attığı her bakışta paniğim daha da artıyordu. Evet, bir şeyler biliyor.

Şimdi etrafında dönüyor, kolları muz dolu. Yüzüme bir kez baktı ve gülümsemesi düştü. Sonra başını sallayarak beni geçmeye çalışıyor. "Langley, yapma, tamam mı?"

"Hey-bekle," diyorum, geçmeye çalışırken kolunu tutuyorum.

Kıpırdamadan duruyor, bakışları terli yüzümden elimin onu tuttuğu yere doğru kayıyor. "Çek elini üzerimden Ryan," diyor. "Ya da elini kaybet."

Elimi bırakıyorum ve bir adım geri çekiliyorum. "O burada mı?" "Ryan-"

"Bir şeyler ters gidiyor," diyorum, sesim kısık. "Bunu iliklerime kadar hissedebiliyorum. Beni izlemeye devam ediyorsun ama bana bakmıyorsun. Burada çıldırmaya başlıyorum. Burada olması gerekiyordu ama değil... değil mi?"

Bana bakıyor, yüzünde kederli bir ifade var. "Ryan, o gelmiyor. Sanırım biraz yalnız kalmaya ihtiyacı var. Bu gece benimle kalacak. Onu rahat bırak, tamam mı?"

Kalbim durdu. "Bekle, ne oldu lan?" İnliyor, arkasını dönüyor. "Ryan-"

"Onu seviyorum Rachel. Ona aşığım ve sanırım o da beni seviyor. Nefes alamıyorum -*düşünemiyorum bile- çünkü bunu ona söylemeye çok ihtiyacım var.*"

Bana doğru dönüyor ve yemin ederim gözlerinin içinde küçük bir korku titreşiminin dans ettiğini görüyorum. "Ryan, yapma." Terli bileğimi tutuyor. "Lütfen ona söyleme," diyor, gözlerinden yaşlar fışkırıyor. "Şimdi olmaz. Bu şekilde olmaz. *Lütfen söyleme.* Onun için her şeyi daha da zorlaştıracaksın."

"Onun için neyi yapmak daha zor?" Kalbim sanki çift vardiya yapmışım gibi hızla çarparak bastırıyorum. İşte o zaman anladım. "Aman Tanrım... Bu onun eski sevgilisiyle ilgili, değil mi? O pislik herif bir şey yaptı. Onu yine tehdit etti, değil mi?"

Rachel sadece başını sallıyor, içinde yanan gerçeği saklıyor.

On

u. "Rachel, *lütfen-*"

"Seni tehdit etti."

Yeni sesle yüzleşmek için döndüğümde Rachel'ın nefesi kesiliyor, gözleri kısılıyor. Jake hemen arkamda duruyordu, terli yüzü ciddiye.

"Jake, yapma," diye emretti. "Tess onun incinmesini istemiyor ve bu onun işi-"

"Bu *onun* da işi," diye karşı çıkıyor Jake. "*Sana* hiçbir şey söylememen için söz verdirdi ama benim böyle bir yasağım yok." Bana bakıyor ve bir elini omzuma koyuyor. "Onu seviyor musun, dostum?"

Başımı salladım. ". Hem de çok." "O zaman git ona söyle-"

"Jake," diye ağlıyor Rachel. "Tess bir planı olduğunu söylüyor ve hepimiz ona güvenmek zorundayız. Troy'u hepimizden daha iyi tanıyor. Eğer geri adım atmamızı söylerse, bence hepimiz onu dinlemeliyiz."

"Biriniz bana ne söyleyecek mi?" Yalvarıyorum. "*Beni* tehdit ettiğini söyledin. O adamla hiç tanışmadım. Neye benzediğini bile bilmiyorum. Ne yaptı ki?"

"Dolabını kontrol et," diye cevap verir Jake. "Bilmen gereken her şey orada."

Rachel sadece başını sallıyor ve kocasına ters ters bakıyor. Yine de onun içini görebiliyorum. Kızgın olmaktan çok korktuğunu biliyorum. Bugün ne oldu böyle?

İkisinden de uzaklaşıyorum, patenlerimle Koç'un ofisine doğru koşarken omzum Jake'inkine değiyor. Kapısı PT'nin diğer tarafındaki soyunma odasına bağlanıyor. Kapı açıktı ve iterek içeri girdim. Koç Johnson masasında oturuyor, gözleri ilk periyottaki maç kasetini oynatan monitöre yapışmış. Yardımcı Antrenörler Andrews ve Denison ile kaleci antrenörü de burada.

"Gitmem gerek," diyorum odadakilere.

Üç çift göz bana bakmak için dönüyor.

"Langley? Sorun nedir evlat?" diyor Koç Johnson.

"Ailevi acil durum, efendim," diye cevap verdim. "Gitmem gerekiyor. Üzgünüm ama bu oyunu bitiremem."

"Tanrım, ne oldu?" diyor Andrews, omzumdaki yastığı kavramak için bir adım öne çıkarak. "Bir çarşaf kadar beyaz görünüyorsun-"

"Bunu daha önce hiç istememiştım efendim," diye devam ediyorum, Koç'a bakarak. "Dizimden önce bir antrenmanı bile kaçırmamıştım. Şimdi istiyorum. Bırakın gidip ailemle ilgileneyim. Zaten bu gece orada size bir faydam dokunmayacak," diye ekliyorum, monitörü işaret ederek.

Hepsi dönüyor ve Karlsson' bana bir pas atmasını izliyoruz ve ben ıskalıyorum, pozisyonum yok ve yetişmek için çok yavaşım. Kaçırdığım bu pas, Blue Jackets'ın ilk golünü getiren pozisyon değişikliğine yol açtı.

Koç Johnson ayağa kalkar. "Bize ne olduğunu söyleyemez misin?"

"Henüz bilmiyorum efendim. Gidip öğrenmem gerek. Bunu yapana kadar, kafam bu oyunda değil. Bu gece daha fazla hokey oynayamam, efendim. Bana ceza verin, uzaklaştırın, ne yapmanız gerekiyorsa yapın."

Yavaşça başını sallıyor, gri gözleri bana dikilmiş. "Aile her şeyden önce gelir Langley," dedi sonunda. "Git. İşine bak."

Ofisten çıkıp tezgâhıma koşmadan önce zar zor bir "teşekkür ederim" diyebildim, bu Rays formasını yırtıp Tess'in yanına dönmeye hazırdım.

(Bungalovun önüne geldiğimde Tess'in kiralık arabasının garaj yoluna park ettiğini görüyorum. Arabadan iniyorum ve aceleyle ön kapıya gidip kilidi açıyorum. Işıklar

oturma odasında hepsi kapalı ama hoparlörlerden müzik çalıyor. "Tolerate It" in köprüsünü duyuyorum ve kalbim sıkışıyor. Hiçbir kadın *Evermore*'u dinlerken sevdiği birini kaybettiğini düşünmez.

Anahtarlarımı yan masaya atıp koridorda ilerliyorum. Oturma odasında ya da mutfakta değil. Boşluğu geçip karanlık koridorda ilerliyorum, iki kapının arasına bakıyorum. Biri kapalı, benim odama açılıyor. Günlerdir orada uyumamıştım. Onun odasının kapısı açık, altın rengi ışık sıcak ve davetkâr. Açık kapıya iki kez vuruyorum ve bekliyorum.

"Tess?" .

Cevap vermiyor.

Odaya girdiğimde, çoktan batmış olan kalbim buz gibi soğuyor. Büyük gümüş bavulu yatağın üzerindeydi, giysileri, elbiseleri ve ayakkabıları özenle içine yerleştirilmişti. Ona bıraktığım hediye hala sarılı ve dokunulmamıştı. Yatağın başucundaki masanın üzerine koydu. İçinde WAG kartının olduğu zarf açılmamış bir şekilde en üstte duruyor. Köşedeki sandalyenin üzerine daha fazla eşya yığılmış. Tüm tuvalet malzemeleri şifonyerin üstünde.

İşte bu yüzden oyunda değildi. Uzakta olduğum zamanı, gece vakti lanet bir hırsız gibi sıvışmak için kullanıyordu. Ve o bir hırsız, çünkü gittiğinde kalbimi de yanında götürecekti. Fidyeye yok. Talep yok.

Bilmek istediğim şey *neden olduğu*.

Bakışlarım dolaba yöneldi. Kendimi destekleyerek içeri giriyorum ve boş alana bakıyorum. Eşyalarının çoğu toplanmıştı. Birkaç kazak askıda duruyor. Birkaç ayakkabı yerde duruyor. Ve iki küçük kutu.

Kıpırdamıyorum. Üzerlerinden süzülen çürümüş enerji hissediliyor. Neredeyse dilimde tadını alabiliyorum. Jake'in bulmamı istediği şeyler bunlar. Yüzümü buruşturarak kutuları onun yatak odasına götürüp yatağın üzerine bırakıyorum. İlk kutunun kapağını açıyorum ve içinde bir sürü parçalanmış kâğıt buluyorum. En üstte de bir not var ama sıkı, eğik bir el yazısıyla yazılmış.

Diğer kutuyu açıyorum. İçine bakınca anında midem bulanıyor. Bir kutu dolusu fotoğraf. Tess ve benim korkunç, grenli, teşhir edici fotoğraflarımız. Paylaştığımız her an yakalanmış ve belgelenmiş. Mutfak fotoğrafları yığınınına ulaşıyorum ve lanet okuyarak, sanki beni yakmışlar gibi onları kutuya geri bırakıyorum.

Birisi haftalardır bizi izliyormuş. Birisi bize tecavüz etti, Tess'e tecavüz etti. Ve ben onu koruyamadım. Kendimi savunmam gerekirse, bilmiyordum.

O biliyor muydu?

Bu, aramızda durduğunu hissettiğim büyük duvar. Aşamadığı son engel. Bizler dışa dönük ve içe dönük insanlarız. Yapıcı ve düşünen. İkizler ve Başak. Kâğıt üzerinde ama çalışıyoruz. Birlikte çok mutluyuz. Ve birbirimize iyi geliyoruz. Tek istediğim yakınlaşmak ama o beni sürekli itiyor. Sorun onda sanıyordum. Bağlılık ve güvenle ilgili bir takıntısı olduğunu düşündüm. Ve sanırım bunların hepsi hâlâ doğru. Ama şimdi elimde daha fazlasının kanıtı var. Beni korumak için kendini tutuyordu. Birinin bizi izlediğini biliyordu. Güvende olmadığını biliyordu.

Ve bana söylemedi.

Hayal kırıklığımı yutuyorum. Bunu benden saklamak onun için ne kadar zor olmalıydı? Ya da hiç zor olmadı mı? Belki de bu düzeyde bir kurnazlık ona kolay geliyor-

Dur.

Elimdeki fotoğrafları buruşturup atma isteğimle savaşıyorum. İncindim ve kafam karıştı ama bu sevdiğim kadına haksızlık etmek için bir bahane olamaz. En az onun bana bir açıklama yapma şansını hak ettiği kadar ben de bir açıklamayı hak ediyorum. Dinlemeye hazır olmalıyım. İzin veririmsem hepsi mantıklı olabilir. Zaten biraz var

Bu yapbozun parçalarının bir kısmı. Gerisi Tess'in elinde. Onun paylaşmasına ihtiyacım var. Bu kadar büyük bir konuda bana güvenmezse hiç şansımız olmaz.

Tekrar fotoğraflara bakıyorum. İhlal hissi tekrar üzerime çöküyor. Parmağım Tess'in mutfaktaki grenli görüntüsünün üzerinde geziniyor. Bacaklarının arasındayım, vücudum çekim dışı, gölgede saklı. O tek başına, objektife maruz kalıyor -göğüsleri, boynunun kavisi, kalçasının kıvrımı, yüzündeki vahşi terk edilmişlik ifadesi.

Bu fotoğrafı çekerek ondan bir şey çalmış gibi hissediyorum. Sormadan bir şey almış. Onu lanet kamerasıyla dövmek istiyorum. Sonra Troy Owens'i bulup onu da dövmek istiyorum. Bunu o istedi. Bunu bize yapması için birine para verdi. Neden? Bunlardan zevk mi alıyor? Hala Tess'in onun olduğunu mu düşünüyor?

Düşüncesi bile kanımı kaynatıyor. Midem bulanıyor. Tess'i bulmalıyım. Eğer ben böyle hissediyorsam, o nasıl hissediyordur? Onu rahatlatmalıyım.

Fotoğrafları yatağa bırakıp onlara sırtımı dönüyorum ve kapıya yöneliyorum. Ama Tess elinde bir çift boş taşıma kutusuyla içeri girince adımlarımı durduruyorum. Gözlerimiz buluşuyor ve sonra çığlık atıyor.

"Ohmygod-Ryan!"

Çığlığı beni zıplattı.

TaÇınan kutuları ayaklarının dibine bırakıyor, elleri göğsünü kavramaya gidiyor. "Ryan, ödümü kopardın," diye haykırıyor.

Sonunda onu içime çekerken nefesim kesiliyor, kalbim hızla çarpıyor. Sadece on saat oldu ama on yıl da geçmiş olabilir. "Tess," diyorum usulca, tüm duygularımı kelimeye yükleyerek.

Üzerinde yırtık pırtık tişörtü ve bir çift tayt, kıvrıcık saçları yüksek bir at kuyruğuyla orada duruyor. Çok rahat görünüyor, sanki kanepeye uzanıp *Sons'ın* bir bölümünü daha izleyecekmişiz gibi, eşyalarını toplayıp gitmeyecekmişiz gibi. Gerçekten eve geldiğimde onu gitmiş bulmamı mı istiyordu? Bu onun yapabileceğini hayal bile edemeyeceğim bir zalimlik.

İşte o zaman anladım: Bu onun fikri değildi. Emirlere göre hareket ediyordu. Troy'un emirleri. Çünkü o bir şekilde beni tehdit etti. Nasıl tehdit etti? Fotoğraflarla mı? Onlarla ne yapacak? Hapiste olması gereken bir sapık olmasından başka neyi kanıtlayacaklar?

Ne haltlar öğrenmeliyim. "Tess, bebeğim-"

"Bekle, kaç? Ne yapıyorsun burada? En az bir saat daha oyunda olman gerekiyordu. Ryan, sen neden oyunda değilsin?"

"Ben ayrıldım," diye cevap verdim, bariz olanı belirterek.

"Neden maçın ortasında gittin ki?"

"Jake bana burada ihtiyacın olduğunu söyledi, ben de gittim. Şimdi nedenini biliyorum-"

Endişesi hissediliyor. "İçeri girdiğini gören oldu mu? Tanrım, tabii ki gördüler," diyor kendi kendine. "Onun arabası ön tarafta park halinde... benimki de öyle." Yukarı bakıyor, gözlerinde korku var. "Ryan, gitmelisin-"

"Hiçbir yere gitmiyorum," diyorum yerimde durarak.

"Ryan," diye yalvarıyor, taşınan kutulardan birini kaparak.

"Seni ilk sıraya koyacağımı söylemişim ve bunda ciddiydim," diyerek odayı geçip ona doğru ilerliyorum. Yaklaştığımda kaskatı kesiliyor ve bu kalbimi kırıyor. O kadar korkmuş ki. Tüm öfkem ve kabadayılığım eriyip . "Ah... bebeğim. Sana ne yaptı, ha?"

Gözyaşlarını geri kırıyor, beni tutmak için kutuyu bir kalkan gibi kullanıyor. "Neden bahsettiğinizi bilmiyorum."

"Bilmiyor musun lan?" Karşı çıkıyorum, sesim yükseliyor. "Tess, etrafına bir bak." Odanın her yüzeyindeki kaosu işaret ediyorum. "Yine kaçmak için toparlanıyorsun. Sanırım nedenini bilmeyi hak ediyorum. Ne dedi o?"

"Bu senin taşıyacağın bir yük değil," diyor. "Ryan, bununla uğraşıyorum. Bunu kendi başıma düzeltereğime güvenmelisin-"

"Hayır," diye karşı çıktım. "Tess, *hayır*. Bu aşk değil. Tüm bunları benden saklamak, sana yardım edecek iki güçlü kolum ve güçlü bir sırtım varken tüm bunların yükünü tek başına taşımak, bu aşk değil Tess. Bu kontrol. Beni karanlıkta tutarak ikimiz için de sonucu kontrol etmeye çalışıyorsun. Bana hemen söylemelisin, fotoğraflar dışında başka ne yaptı?"

"Ne fotoğrafları?" demeye cesaret ediyor.

Üç adım geri atıyorum ve yatağı işaret ediyorum.

Biraz daha yaklaşıyor, açık bavulunun büyük tepeciğini görmek istiyor. Gözleri kutulara takılır takılmaz yüzünde beliren duyguları izliyorum; korku, tiksinti, üzüntü, ıstırap. Bana bakarken gözlerinden taze yaşlar süzülüyor. "Nereden biliyorsun?"

"Jake," diye cevap veriyorum.

Başını sallıyor, hayal kırıklığı belli oluyor.

"Ona kızma. O sadece bana bir mücadele şansı veriyordu."

"Benim karmaşamın içine sürüklenmeni istemedim. I-" Hıçkırık gibi çıkan bir nefesi içine çekiyor. "Tanrım, seni incitmek istemedim ama sanırım yine de incittim. Sadece yakınında olmak bile sana zarar veriyor. Şimdi bile bilecek ve bunu bize karşı kullanacak. Seni asla kullanmak istemedim ama

söyleyecek. Her şeyi çarpıtacak ve sahip olduklarımızı alıp mahvedecek. Çok güzel bir şeyi alıp çirkinleştirecek ve ben buna dayanamıyorum."

Hareket eden kutu tekrar ayaklarının dibine düşüyor ve sonra ben öne doğru koşarak onu kollarımla sarıyorum. "Çok üzgünüm," diyorum saçlarına doğru, ellerim sırtında aşağı yukarı geziniyor.

Omzuma doğru hıçkırarak ağlıyor, bana sımsıkı sarılırken tüm vücudu titriyor.

"Özür dilerim, bebeğim. Çok üzgünüm," diye tekrarlıyorum. "O fotoğraflarla sana tecavüz etti. Senden çaldı. *Bizden çaldı*. Neşemizi, mutluluğumuzu. Ve ikisine de birlikte çok sahibiz, değil mi?" Geri çekiliyorum, gözlerine bakmak için çenesini yukarı kaldırıyorum. Yüzünü görmem gerekiyor. Onu görebildiğimde daha iyi oluyorum.

"Bunu hiç istememiştim," diyor, rimeli çilli yanaklarında çizgiler bırakarak.

Saçlarını geriye taradım. "Kimse mahremiyetinin ihlal edilmesini istemez. Tess, bu bir suç," diyorum olabildiğince nazık bir şekilde ve bu kez beni duyması için dua ediyorum. "Tüm bu fotoğraflar Troy'un artan suçlarının kanıtı. Takip, taciz, şantaj. Kendi mezarını kazıyor."

"Sürünge onları iş yerime getirdi," diye fısıldıyor. "Ofisten çıkarken beni izledi ve kutuyu Cheryl'a getirdi. Haftalardır beni izliyordu. Muhtemelen şu anda bile dışarıdadır," diyor ve sanki pencerelerden içeri bakıyor olabilirmiş gibi etrafına bakınıyor.

Bakışlarım perdelerin sımsıkı çekilmiş olduğunu görmeye yöneliyor. "Bu yüzden mi tüm ışıklar kapalı?"

"Ona fotoğraflayacak başka bir şey vermek istemedim," diye yanıtlıyor küçük bir baş sallamasıyla. "Troy'un talepleri olmasa bile artık burada kalabilir miyim bilmiyorum. Burası artık benim için lekeli." Bana bakıyor, kırılma anını göstermeye çalışıyor.

"Ne talep etti? Kaçmana neden olan bana yönelik tehdit nedir?"

Boğazında düğümlenen duyguyu yutkunarak bastırıyor.

"Bana anlatabilirsin. Tess, bana bak."

Yukarı bakar, çilli yanakları ağlamaktan pembeleşmiştir. Rimel üst ve alt göz kapaklarını lekeliyor. Ama yine de çok güzel. O bir sarayın bahçesine ait, herkesin hayran kalacağı mermer bir kaidenin üzerine tünemiş. Ama ben bencilim. Onun güzelliğini ve gülümsemesini korumak istiyorum. O

benim ve ben de onunum ve bundan sonra ne olursa olsun, onun hakkında ne hissettiğimi bilecek.

"Tess, seni seviyorum," diyorum, elimle yanağını kavıyorum. "Sana her ne söylediyse, benim üzerimde -bizim üzerimizde- her ne etkisi olduğunu düşünüyorsan, bunun bir önemi yok. Paylaştığımız şeyin gerçek olduğunu bildiğimizde değil. Tüm kolay eleştirileri boş ver - yaş farkı, kariyer farklılıkları, farklı hayat yollarında olmamız. Yaş sadece bir sayı. Ve kariyerlerimizin kanıtladığı tek şey ikimizin de azimli ve çalışkan olduğu. Boşanmayla ilgili bazı şeyler yaşadığınız kesin ama bu sadece bir hayat değişikliği. Herkesin vardır. Ben de şimdi bir tane yaşıyorum - sözleşme uzatmam, yeni ciro anlaşmalarım. Bunlar kariyerimde bir kez yaşadığım değişimler ve şu anda onları yaşıyorum. Bauer ile olan yeni anlaşmamdan bahsetmiş miydin?" Gülümseyerek ekliyorum. "MK bu öğleden sonra detayları gönderdi-"

Başını sallayarak inliyor. "Tanrım, ondan *nefret ediyorum*. Umarım Troy o filmdeki gibi zehirli, kaynayan bir yapışkan fiçinin içine düşer. Hani şu Arnold Schwarzenegger'in oynadığı film. Adı neydi?" Beklentiyle bana bakıyor.

"Bir sürü filmde oynadı, bebeğim."

"Evet, ama sadece bir tanesinde lav fiçisine bir makineydi," diye ağılıyor.

"*Terminatör* mü?" Kafam karışmış bir şekilde kaşlarımı çatıyorum.

"Evet," diyor parmaklarını şıklatarak. "Ben de bunu istiyorum. Troy'un bir podyumdan erimiş lav dolu bir fiçiyi düşmesini ve onu bir sopayla karıştırmak istiyorum. Öldürülmesini istemiyorum, çünkü buna inanmıyorum ve onu öldürmeyeceğim, çünkü yine bunun nesnel olarak yanlış olduğunu biliyorum. Ama sadece tökezlemesini istiyorum. Onu bir vakıf fonu aracı gibi gösteren püsküllü aptal makosen ayakkabılarını giymesini, püskülün podyum ızgarasına takılmasını ve lav kazanına düşmesini istiyorum."

Gözlerimi kırıştıırıp sevdiğim kadına bakıyorum. "Bu çok karanlık bir şey, bebeğim."

"Evet, Troy içimdeki en kötü şeyi ortaya çıkarıyor," diye tersliyor. "Ve sana yapmaya çalıştığı şey için daha azını hak etmiyor."

"Bu kutuda ne var?" Okuyamadığım notun olduğu küçük kutuyu işaret ederek söylüyorum.

"Birkaç hafta önce bana bıraktığı ilk hediye buydu," diyor kutuya bakarak. "Parçalanmış boşanma evraklarım. İmzasız tabii ki."

"Peki tüm bu fotoğraflarımızla ne yapmayı düşünüyor?"

"Onları internette patlat," diye yanıtlıyor. "Seni, sikini pantolonunun içinde tutamayan, hareket eden her şeyi, evli kadınları bile beceren, seks düşkünü bir hokey yıldızı olarak resmetmek istiyor."

"Tanrım. Beni pek pohpohlamıyor, değil mi?"

"Kendisini zina ilişkimizin asil kurbanı olarak göstermek istiyor," diye devam ediyor. "Onu üç yıl önce ilk aldatmasından sonra terk ettiğimi boş verin," diye ağlıyor. "Bu düşüş sarmalını o başlattı. Yeminimizi ilk o bozdu, ben değil. Zalim ve kontrolcüydü. Bana yalan söyledi ve beni manipüle etti; ailesine yalan söyledi ve beni manipüle ettirdi. Evliliğimiz bozulmuştu. Bozuldu. Ve şimdi şu karmaşaya bakın," diye ağlıyor ve etrafını işaret ediyor.

"Yani aldatan, istismar eden ve şantaj yapan o ama ben bunun için yanacak mıyım?"

Başını sallıyor. "Bu spor şirketlerinin ne kadar huysuz biliyor. Bu kötü basını istemeyeceklerdir. Senden kaçacaklar, Ryan. 'Batan gemideki fareler' sanırım tam olarak onun sözleriydi. Ve ben ona inanıyorum," diye ekliyor. "Tanrı yardımcım olsun, eğer bu tetiği çekerse, kurşunu yiyecek olan sensin, ben değil. Benim hayatım küçük, Ryan. Etki alanım daha da küçük. İşimi kaybedeceğim ve Cincinnati'den ayrılmak zorunda kalacağım, ama buna çoktan razı olmuştum. Bana doğrudan saldırarak daha fazla zarar veremeyeceğini biliyordum."

"Yani bana saldırıyor," diye
özetliyorum. Başını salladı.

"Beni incitiyor çünkü bunun seni ne kadar inciteceğini biliyor. Bu kadar mı? Artık bulmacanın tüm parçalarına sahip miyim?"

"Özür dilerim," diyor. "Onunla tek başıma başa çıkabileceğimi düşünmüştüm. Başımın dertte olduğunu öğrendiğinde seni benden almaya çalışacağını varsaymalıydım."

Kendini tutuyor, kendini kapatıyor ve bakışlarını ona kilitleniyor. "et."

Alt dudağını ısırtıyor, bakışları benimkilere kayıyor. "Devasa terk edilme sorunlarım olduğunu anlamalısın, tamam mı? Washington Anıtı gibi bir şeyden bahsediyoruz. Ya da daha da büyük düşün, Rushmore Dağı gibi. Ve bunlar güven sorunlarımin yanında hiç kalır."

"Anladım," diyorum, kalbim küt küt atıyor. "Sen Tess the Red-hot Mess'sin. Ama oldukça muazzam bir şey söylemek üzereydin ve kendi adıma bunu duymak gerçekten ilgimi çekti."

Dudaklarını büzüyor, gözlerindeki o küçük parıltı Tess'imın orada olduğunu bana bildiriyor.

Hadi bebeğim, kelimeler olmadan fısıldıyorum. Bu benim ruhumun ona seslenişi. Bu kadının her parçasını istiyorum; muhteşem vücudunu, nezaketini, zeki aklını. Benim için o. Aradığım kişi o. Ruh eşi fikrine hiç inanmamıştım. Ama birkaç ay öncesine kadar Tess'le hiç tanışmamıştım. Şimdi evren bana aptal diyor. Eğer ruhumun bir eşi olsaydı, onun olmasını isterdim. Ama o da beni isteyecek kadar cesur olmalı.

Söyle.

Bakışlarımı tutuyor, ifadesi yumuşuyor. Eli uzanıyor, sanki dokunmak için yaratılmışız gibi kolumu okşuyor. Başlamak ve bitirmek istediğim yer o.

Lütfen, bebeğim. Sadece .

"Ryan Charles Langley," diyor, gözlerinde yaşlarla. "Sana aşığım."

Bir nefes verdim, omuzlarım çöktü. "Oh, şükürler olsun- bekle-" Kaşlarımı kaldırıp ona bakıyorum. "Charles mı? Bebeğim, bu benim göbek adım değil."

Gülüyor. "Biliyorum ama göbek adı anı gibi geldi ve ben senin göbek adını bilmiyorum."

Başımı sallıyorum, o da sıramı bana geri verirken ona sırtarak bakıyorum. "Tek yapman gereken bana sormak."

"Az önce sana seni sevdiğimi söyledim," diye karşı çıkıyor. "Ben, İki Karanlık Yüzü Olan İkizler Tess Owens, az önce sana, Ryan Puppy Langley'e, sana aşık olduğumu söyledim ve senin hiç yorumun yok mu?"

"Sana beş dakika önce seni sevdiğimi söyledim ve senin tek yorumun Troy'u bir lav kazanında kaynatmakla ilgili atıp tutmak oldu."

Nefesi kesildi. ". "

Kaseti zihnimde tekrar oynatırken ona bakıyorum. "Bebeğim, *evet*, söyledim. Seni sevdiğimi söyledim ve birbirimiz için yaratıldığımıza dair bir konuşma yaptım."

"Hayır, onun kaldırıcı hakkında konuşuyorduk-" "Evet, sonra *ben*-" dedim.

"Aman Tanrım, söyledin," diye haykırıyor, elini ağzıyla kapatırken gözleri kocaman. "Bekle, söyledin ve ben kaçırdım mı? Tekrar söylemek zorundasın."

Ve şimdi gülüyorum. Elimde değil. Bu kadın benim ölümüm olacak, ister ruhumu parçalayarak seks yaparak ister bu dairesel

konuşmalar.

"Ryan," diye homurdanıyor ve koluna vuruyor. "*Lütfen*. Tekrar söyle."

"Neden zahmet ediyorsun? Belli ki beni dinlemiyorsun," diye cevap veriyorum, kollarımı kavuştururken incinmiş gibi yapıyorum.

"Periřan haldeydim," diye ağlıyor, çekiştirerek yaklaşmaya alışıyor. "Seni nasıl kaybettiğimi, buna nasıl dayanamadığımı ve sensiz ne kadar yalnız olduğumu dūřünüyordum. Bunu tek başıma yapmam gerektiğini dūřündüm, sanki yalnız kalmak için lanetlenmiş gibiydim. Bu yūzden kalbim kırılıyordu ve kendi ıstırabımın sesi dışında seni duyamıyordum." Ben ona bakarken ikimiz de hareketsiz kaldık. İki eliyle bana yapışmış, kollarımı sıkıca kavırıyor.

Çilli yanakları kıpkırmızı, göğsü bu kadar çok duygusal yūkü aynı anda boşaltmanın verdiği eforla kabarıyor. Gözlerinin içine bakıyorum ve gülümsüyorum. Tess'im geri döndü. Kontrol onda. İlk geldiğimde olduğu o korkmuş yaratık gitmiş, sürgün edilmiş.

Tess the Mess, kalbimin kraliçesi, şimdi burada ve ben onun kalmasını istiyorum.

Yūzünü avularımla. "řu anda bana bakıyorsun, seni vahşi yaratık. Bana mı bakıyorsun?"

Başını sallıyor.

"Tess, beni duyabiliyor musun?"

"Evet," diyor gözlerini devirerek.

"Bunu bir daha yaparsan seni dizime yatırır ve kıına bir şaplak atarım," diye uyarıyorum.

Tuttuğum yerde seğiriyor, bana bakarken bakışları eriyor. "Ryan-"

"Konuřmak yok," diyorum onun yerine. "Sıra Bařak'ta. İki Karanlık Yūzü Olan Tess ben bitirdiğimde sırasını alabilir, anlaştık mı?"

Başını sallıyor, ellerini bileklerime dolamak için kaldırıyor.

"Tess Owens, seni seviyorum," diyorum sesimin titremesini engellemeye çalışarak. "Ben sana aşığım. O zaman beni duydun mu?"

Tekrar başını sallıyor, gözleri mutluluk gözyaşlarıyla doluyor.

"Geçmişinde ne olduğu umurumda değil," diye devam ediyorum. "Hepimizin bir geçmişi var. Umursadığım tek şey geçmişinin seni bana getirmiş olması. Geçmişin zaten senin yazdığın bir hikāye. Orada kalmasına izin vermelisin, tamam mı? Birlikte yeni bir sayfadayız, sen ve ben. Ben senin geleceğinim, Tess. Söyle bunu."

"Sen benim geleceğimsin," diyor.

"Geçmiş kontrol edemez," diye mırıldandım.

Sesi yumuşak, beni tekrarlıyor. Ama tam olarak ikna olmadığını söyleyebilirim.
değil. İkimize de yetecek kadar inancım var.

"Artık yalnız değilsin, beni duyuyor musun? Seni benden uzak tutabilecek tek kişi *sensin*. Bu anlamda, Ayakkabı Püskölüne Takılıp Lavda Kaynaması Gereken Kişi haklı. Kontrol sende, Tess. *Bunun* kontrolü sende," diyorum elini tutup kalbimin üzerinde gezdirerek. "Bizim kontrolümüz sende. Eğer çekip gidersen, bu senin seçimin olacak. Eğer kalırsan, bu da senin seçimin olacak. Kalbimin kapısı her zaman açık olacak ve asla seni kontrol etmeye çalışmayacağım."

"Ama kontrol de sizde," diyor. "Çekip gidebilirsin. Beni dışarıda bırakabilirsin."

Sadece gülüyorum. "Kendini gördün mü, Tess? Bu dudakları gördün mü?" Parmaklarımı ağzının üzerinde gezdiriyorum. "Gölüşünü duydun mu? Her seferinde beni durduruyor."

Vücudu içime gömölürken bakışları yumuşuyor, yakınlığımı arzuluyor.

"Bir çift topuklu ayakkabıyla bir odayı nasıl geçtiğini izledin mi?" Eğilip şakağına bir öpücük konduruyorum, ellerim kollarını yumuşatıyor. "Tüm dikkatini üzerinde tutmanın ne demek olduğunu hiç hissettin mi?" Ellerim göğüslerinin üzerinde geziniyor ve göğüs uçlarının avuçlarıma değmesi hoşuma gidiyor.

Aramızdaki enerji bir anda değişiyor ve şimdi Tess'imın tamamen burada olduğunu, tacını geri takmaya hazır olduğunu biliyorum. Bana sahip olmaya hazır.

Ve ben ona izin vermeye hazırım.

Ondan uzaklaşırken, ellerimi Rays teknik gömleğimin eteklerine atıyorum ve onu çektiştirerek yere düşürüyorum.

"Ne yapıyorsun?" Ateşli bakışları beni içine çekiyor. Evet, benim tatlı şeytanım vücudumu seviyor. Onu kızdırmayı seviyor. Beni gaza getirmeyi ve inletmeyi seviyor. şu anda kontrolün onda olduğunu mu hissetmek istiyor? Tamam. Benim Tess'im ne isterse alır.

"Tess, ben seninim," diyorum ellerini bileklerinden tutup avuç içleri düz bir şekilde göğsüme koyarak. "Ben seninim. Asla başka biri olmayacak. Al beni."

İçeri giriyor, elleri göğsümün sert düzlemlerinde, kaburgalarımnda geziniyor.

Onu o kadar çok istiyorum ki. Aletim pantolonumun içinde seğiriyor, onun güzelliğı ya da dokunuşu kadar varlığıyla da tahrik oluyorum. Gerçek şu ki

Aynı odada olmak bile nefes almamı kolaylaştırıyor. "Ben seninim," diyorum tekrar, pantolonumu kalçalarımın altına doğru sığırarak.

Bana bakıyor, gözleri kocaman, soyunmamı izliyor. "Puppy, ne yapıyorsun?"

"Kendimi sana veriyorum."

Pantolonumdan çıkıyorum, aç bakışları beni yutarken aletim sertleşiyor. Gözlerinin üzerimde olmasını seviyorum. Asla başka tarafa bakmasını istemiyorum. Neopren dizliğim dışında çıplak, sevdiğim kadının önünde durana kadar ince atletik çoraplarımdan kayarak her bir topuğumda ayak parmaklarımı oynatıyorum.

"Ben seninim," diyorum tekrar, kendi kontrolümün elimden kayıp gittiğini hissederek. Her şeyimi ona veriyorum, her parçamı. Onunla güvendeyim. Tek yapması gereken ellerini uzatmak ve beni almak. "Sahilde tanıştığım vahşi, mutlu Tess olmanı istiyorum, bukleler, güven ve günlerce süren öldürücü kıvrımlar. Güçlü ve özgür olmanı istiyorum. Tek istediğim bu."

"Ben de bunu istiyorum," diye itiraf ediyor, sesi yumuşak.

"O zaman benimle özgür ol," diye yalvarıyorum. "Tess, bebeğim, seni seçiyorum. Sen benim tekimsin. Benim tekimsin."

Bakışları beni içine çekiyor ve vücudumun her yerinin ısındığını hissediyorum.

Yavaşça dizlerimin üzerine çöküyorum, ona bakıyorum, ruhumun her parçasıyla ona yalvarıyorum. "Eğer beni istiyorsan, Tess, al beni. Beni senin yap."

Yutkunurken boğazındaki sütünü izliyorum. Sonra çıplak ayaklarıyla küçük bir adım daha yaklaşıyor, eli bana uzanıyor. Buradaki ilk gecemde yaptığım gibi ona doğru eğiliyorum, dokunuşunu kovalıyorum. Parmaklarını saçlarımdan geçirip başımın yan tarafını kavıyor. İniltimi tutmaya zahmet etmiyorum.

"Seni götürmemi ister misin?" Başparmağı şakağını okşuyor.

Başımı sallıyorum, avucunu öpmek için yüzümü çeviriyorum.

"Bana ne istediğini söyle Ryan."

Uzanarak kalçalarını nazikçe tutuyorum. "Tüm hayatım kontrolü elimde tutmam etrafında dönüyor; diyetim, egzersizim, oyun, disk. Bırakmak benim için kolay değil."

Başını sallıyor, gözlerinde anlayış var.

"Ama seninleyken çok kolay geliyor," diye itiraf ediyorum. "Sana güveniyorum, Tess. Seni seviyorum ve seninim. Lütfen, ıstırabıma bir son ver ve benim olacağını söyle." Bu son sözleri öne doğru eğilirken söylüyorum, yüzüm karnına doğru bastırıyor, ellerim kalçalarından aşağı kayarak uyluklarını kavıyor.

"Benim tatlı oğlum olmak ister misin?" Parmakları tenimde dans ederken alay ediyor. "Sahiplenilmenin nasıl bir his olduğunu bilmek ister misin?"

Başımı sallıyorum, tişörtünü çıkarışını izlerken kelimeler kifayetsiz kalıyor. O kadar güzel ki.

"Konuğ Ryan," diyor, taytını sıyırıp bir kenara atarak. Karşımda cırılçıplak duruyor, tamamen benim. "Benden ne istediğini söyle."

Gözleriyle buluşuyorum, kendimi ormanın yeşil ve altın sarısı renklerinde kaybediyorum. "Beni becermeni istiyorum," diye cevap veriyorum. "Tess, lütfen bebeğim. Bana senin olduğumu göster."

Ryan önümde çırılçıplak diz çöküyor, kalbi ellerinde, bana tüm savunmasızlığını veriyor. "Becer beni," diyor tekrar. "Bunu yapmanı istiyorum. Yapmanı istiyorum.

her şekilde senin olacağım. Sana güveniyorum. Tess, seni seviyorum-"

Sözlerini ağızımla susturuyorum. Yüzünü tutarak eğilip ihtiyacım olanı alıyorum ve onu sahip olduğum her şeyle öpüyorum. Hayatımın en kötü günlerinden birini, gözyaşları içinde veda etmeden evden çıkmanın bir yolunu bulmaya çalışarak geçirdim. Gitmek için hazırlanıyordum. Troy kazanmıştı. Ryan'ı incitecek bir şey asla yapmam. Bu onun gitmesine izin vermem anlamına geliyorsa, ben de bunu yapmaya hazırdım.

Ama Ryan haklı. Güçlü olmamı hak ediyor. Kaçmayı bırakmamı, üç yıl önce adı dışında her şeyiyle terk ettiğim bir adamdan saklanmayı bırakmamı hak ediyor. Troy yağmuru getirebilir. Beni boğabilir, umurumda değil. Ben iyi bir yüzücüyüm. Ve Ryan elimi tutarken, daha güvenli bir kıyı buldum bile.

Ryan her zamanki gibi kendini tutmuyor, beni tüm tutkusu ve ihtiyacıyla öpüyor. Açgözlülükle yutuyor, elleri çıplak vücudumda geziniyor. Bu adamın elleri üzerimdeyken hiç bu kadar sevildiğimi hissetmemiştim. İstedikini alırken bile çok nazık. Her seferinde beni zevkime yönlendiriyor, neşeyle kendi zevkini talep ediyor. Onun kollarında güvendeyim, vahşi ve özgürüm. İçimdeki en iyi şeyi ortaya çıkarıyor.

"Seni seviyorum," diyorum ağızına karşı. "Ryan, seni seviyorum."

"Tanrıya şükür," diye inliyor, ayağa kalkarken dişleri alt dudağımı ısırtıyor. Açımız değişiyor ve şimdi içeri bastırıyor, sıcak etlerimiz birbirine geçiyor.

mükemmel bir şekilde birlikte. "Ben de seni seviyorum," diyor dudaklarına karşı. "Günlerdir bunu söylemek için can atıyordum. Maçında seni aradım. Orada olmanı o kadar çok istedim ki. Sırtında benim formamla sana söylemek istedim."

Öpüşmemizi keserek eğildim. "Forman mı?"

Başını sallıyor, gergin olduğunda yaptığı o sevimli şekilde alt dudağını ısırtıyor. "Evet, sana bunları daha önce bırakmıştım," diyor komodini göstererek.

Omzumun üzerinden bakıyorum, kalbim küçük bir düğüme dönüşüyor. Maçtan önce açacaktım, ama sonra Troy'dan kutuyu aldım ve Ryan'ın benim için ne kadar tatlı, düşünceli bir şey bıraktığını bilmek çok acı verici geldi. "Nedir bu?" Dedim.

"Maç için biletler," diye cevaplıyor. "Bir park kartı ve bir WAG oda kartı."

"Diğer şey ne?"

Elleriyle kalçalarımı hafifçe itiyor. "Aç şunu."

Ondan uzaklaşarak çıplak ayakla yan masaya doğru ilerliyorum, bunun ne olacağını zaten bildiğimden oldukça eminim. Kâğıt mendili açıp Rays'in iç saha maç formasını tutuyorum. Kollarında ve alt kısmında kalın siyah, beyaz ve kiremit kırmızısı çizgiler olan güzel bir su mavisi. Vatoz logosu ön tarafta büyükçe duruyor, göğüste Winter Classic için bir yama da dahil olmak üzere birkaç marka logosu dikilmiş. Her iki omuza da 20 numara dikilmiş. Arkasındaki büyük 20 numarayı görmek için çeviriyorum, yukarıda Langley'nin adı ile çerçevelenmiş.

"Bu senin gerçek forman mı?" Omzumun üzerinden söyledim. "Maç sırasında giydiğin gibi mi?"

Başını sallıyor.

Arkamı dönüyorum, onu çerçeveme doğru tutuyorum, elim kumaşın üzerinde geziniyor. "Bunu almama izin var mı?"

Gülüyor, saçlarımı omzumdan çekip yerine sıcak dudaklarını koyuyor. "Evet, bunu Kış Klasikleri sırasında giymiştim."

Kanım donuyor, parmaklarım formayı sıkıca tutuyor. "Dizini incittiğinde onu giymiştin."

"Seni ararken giymiştim," diye düzeltiyor. "Ne?"

Aramıza giriyor, formayı aramıza sıkıştırıyor. "Şimdiden aklıma girdin," diye itiraf ediyor, başparmağı yanağını . "Bir anlığına

Camdan baktığımda buzun üzerindeydim ve yemin ederim seni orada dururken gördüğümü sandım."

"Ben mi?"

Başını sallıyor. "Evet, beni izliyordun, benim için tezahürat yapıyordun ve kalbimin patlayacağını düşündüm. Senin olmanı istedim... bu da demek oluyor ki vuruşun geldiğini göremedim." Eğilip dudaklarına nazik bir öpücük kondurdu. "Bebeğim, senin geldiğini hiç görmedim," diye fısıldıyor dudaklarına. "Bu artık senin," diye ekliyor, eli kumaşın etrafına dolanıyor. "Bunu senden başka kimse giyemez."

"Vay canına. Bu oldukça ciddi, Ryan."

Tekrar başını sallıyor, elleri ön kollarını düzeltiyor.

"Kabul ediyorum, hokey hakkında pek bir şey bilmiyorum ama bu aslında benden biriyle çıkmamı istemen, değil mi? Bu senin yaşlı kadının olmanın sportif versiyonu gibi değil mi?"

"Sen on yaş *büüüksün-ah-*" Gülüyor ve kolunda az önce yumrukladığım yeri ovuşturuyor. "Tess, benim sportif yaşlı kadının olmak ister misin?" diye alay ediyor. "Sikime binmek, takımım için tezahürat yapmak ve maçlarımda formamı giymek ister misin?"

Yaptığı bel altı vuruş karşısında hâlâ başını sallıyorum ama sonra gülümseyerek "Evet" diyorum.

"Bu formayı giymenin başka ne anlama geldiğini biliyorsun, değil mi?" diyor, yüzü ciddileşiyor.

Soru sormak için kaşımı kaldırıyorum.

"Bu, halka açık olduğumuz anlamına geliyor. Benim formamı giyen tek kişi *benim* şahsımdır. Sen benimsin, ben de seninim ve beraberiz. Herkes bilecek, Tess. Takım, arkadaşlarımız, taraftarlar... Troy."

Adının Ryan'ın dudaklarından dökülmesinden nefret ediyorum. Bunu son kez söylemesi için sessiz bir dua gönderiyorum.

"Ne olursa olsun, bununla birlikte yüzleşeceğiz, değil mi? İyi basın, kötü basın ve aradaki tüm basın," diye devam ediyor. "Eski sevgilini sen hallet. Bu işe karışmamamı istersen karışırım. Ama ondan kaçmak ve saklanmak söz konusu bile olamaz. Eğer benimsen, ayakta durur ve savaşırsın. Geçmişimizden saklanmayız ve sır tutmayız. Gerçek ve güven. Artık yalnız çalışmak yok, tamam mı?"

Tekrar başını sallıyorum. Tüm yükümle birlikte bu benim için korkutucu, ama bunu istiyorum. Ryan'ı ve onun bana sunduğu karmaşık olmayan mutluluğu istiyorum. Geçmişimi geride bırakıp ilerlemek istiyorum. Ona güvenmek istiyorum. Bana bir can simidi gibi elini uzatıyor ve ben de onu tutuyorum.

"Sen benimsin," diyorum, bir elimi göğsünden aşağıya, karın kaslarının üzerinden geçirirken çıplak bedenlerimiz arasına sıkışmış formayı. Bir gülümsemeyle aletini avuçluyorum, elimde seğirene kadar parmaklarımla şaftı boyunca okşuyorum.

"Ölüyorum, Tess," diyor yumuşak bir iniltiyle. "Eğer bu bir alaysa-"

Onu sıkıca kavıyorum ve nefesi kesiliyor, elleri omuzlarıma gidiyor. Gücümü toplayarak bakışlarını tutuyorum. "Bu duvarların dışında Langley'nin kızı olacağım. Maçlarına gideceğim, numaranı giyeceğim ve senin için tezahürat yapacağım. Ama ikimiz de biliyoruz ki bu duvarların içinde sen Tess'in oğlusun."

"Siktir," diye mırıldanıyor, siki elimde seğiriyor.

"Bu vücut benim," diyorum, göğsünü öpmek için öne doğru eğilerek. "Her santimi. Bu formayı giyeceğim ve sonra bana ait olanı alacağım."

Güzel yeşil gözleri kararırken çenesi sıkıca kenetleniyor. "Yap şunu," diyor. "Bana kimin sahip olduğunu göster."

Elimi ondan uzaklaştırıyorum ve ayırık dudaklarının arasından keskin bir nefes veriyor. "Yatağa gir," diye emrediyorum.

"Formayı giy," diye karşı çıkıyor, gözlerini bana dikiyor.

Sırtarak bakışlarımızı ayırıyorum ve formaya odaklanıyorum. Formayı ters çevirip ellerimi içine sokuyorum ve başımın üzerine kaldırıyorum. Aşağı doğru çekiyorum, başım açık "V" den dışarı fırlıyor. Birkaç gevşek bukle gözlerime düşerek yüzümü çerçeveleyiyor ve gözlerinin nasıl parladığını izleyerek küçük bir kahkaha atıyorum.

Oh, bu çok kolay.

Formayı kızların üzerine çekiyorum. Tam oturuyor ama işe yarıyor. Formanın alt kısmı kalçalarıma tam oturuyor. Kolları çok uzun, neredeyse ellerimi örtüyor. "Eee?" Ellerimi yana doğru kaldırıp onun için küçük bir dönüş yapıyorum. Sadece forma giyip başka hiçbir şey giymediğim için gülünç görüldüğümünden eminim, amım ve çukurlu popom tam teşhirde.

"Mükemmel amına koyayım," diyor gözlerinde yıldızlarla.

Kalbim biraz daha hızlı atarken gülümsemem genişliyor. "Gördüğün hoşuna gitti mi, hokey çocuğu?"

"Hem de çok," diye yanıtlıyor. İstekli bir elini sert aletinin etrafına sarıyor ve birkaç kez yavaşça çekiyor. "Seni yatağa bağlayıp çığlık atana kadar sikmemek için kendimi zor tutuyorum," diye itiraf ediyor sesi kısık bir şekilde.

"Ama bu gece oynayacağımız oyun bu değil," diye takılıyorum. "Yetkili benim, unuttun mu?"

Elini sikinden çekip derin bir nefes alıyor, omuzlarını bana doğru dikeyyor. "Ben seninim. Hiçbir şey kalmayana kadar sik beni."

Çarpışıyoruz, birbirimize uzanırken bedenlerimiz birbirine çarpıyor, bir an daha kendimizi tutamıyoruz. Elleri beni içine çekiyor ve yatağa, bizi birbirimizden ayırmak isteyen iğrenç fotoğrafların üzerine çöküyoruz.

Kucağına tırmanıyorum, çıplak amım sert aletin üzerinde duruyor. İkimizin de nefesi kesiliyor, elini aramıza daldırıp ayarlıyor, böylece şaftı boyunca sürtünebiliyorum, ıslaklığım onu kaygan ve sıcak yapıyor.

"Siktir." Birlikte hareket ederken elleri belimi kavıyor.

Yüzünü avuçluyorum, parmaklarım yanaklarındaki kirli sakalları okşuyor. Birkaç günlük büyümesi var. Sarı kirli sakal onun güzel, genç yüzünü maskelemek için çok az şey yapıyor. Çenesini yukarı kaldırıp dudaklarına yapışıyorum.

"Bütün gün seni özledim," diyor dudaklarıma karşı, kalçalarımızı hareket ettirirken elleri çıplak kıkımı kavramak için aşağı kayıyor, tenimiz sürtünmeden ısınıyor. "On saat çok uzun bir süre. Sen benimsin," diye inliyor ve elini formasının altına sokup memelerimle oynuyor.

Öpüşmemize ara veriyorum, bedenimin onun ellerini üzerimde hissetmesine izin verirken geriye yaslanıyorum, tenimi yumuşatıyorum. Elleri yıllarca tahta bir sopayı tutmaktan nasır tutmuş. Parmak uçları pürüzlü. Buna bayılıyorum. Avuçlarının yatıştırırken bile kaşımamı seviyorum.

Bir elini aramıza sokarken parmaklarımı saçlarının arasından geçirip ona tutunuyorum. Klitorisime yöneldiğini sanıyorum ama sonra elini sikinin etrafına doluyor.

"Sadece bir tadımlık," diye mırıldanıyor. "Lütfen, bebeğim. Sadece bir tadımlık. Sonra bana sahip olmanı istiyorum."

Kendini girişime yerleştirirken kalçalarımı yukarı kaldırarak nefes alıyorum. İlk dürtme hissiyle kalçalarımı indiriyorum ve ucunu almak için aşağıya batıyorum. Omurgama bir ürperti yayılıyor ve saçlarını daha sıkı kavriyorum, birleştığımız yer yerine bana bakmasını sağlamak için başını geriye doğru sallıyorum.

"Bana bak," diye emrediyorum. "Seni alırken gözlerimin içine bak."

Bakışlarımı tutuyor, gözbebeklerinin yeşil kenarı siyah gözbebeklerini çerçeveliyor. Dudakları aralanıyor, ben aletini aşağıya doğru indirirken nefesi kısa kesiklerle çıkıyor.

"Çok güzelsin." Ellerimi sarı buklelerinin üzerinde gezdiriyorum. "Çok nazıksın, çok kibarsın. Bunu hak etmiyorum," diye itiraf ediyorum, kendi kırılmalığımı serbest bırakarak.

Kalçalarını sıkıca kavriyor. "Sakın buna cüret etme," diyor, kalçalarından çekerken çenesi sıkıca kenetleniyor ve beni kabzama kadar kılıfına sokuyor. "Benim Tess'im bunu bir daha asla söylemeyecek. Benim formamın içindesin, sikime biniyorsun. Ben sana nasıl davranıyorsam sen de kendine öyle davranacaksın. Sen lanet bir kraliçesin. *Söyle* bunu."

Ellerimi omuzlarına bırakıyorum, kalçalarını gıcırdatıyorum, içimde onunla hareket ediyorum. "Ben bir kraliçeyim," diye nefes alıyorum.

"Sen başlangıçsın."

"Ben başlangıcım," diye fısıldıyorum, içim ihtiyaçla yanıyor.

Kolları kalçalarından kalkıp omuzlarımı okşuyor. Sonra yüzümü kavriyor ve beni bir öpücük için aşağı çekiyor. "Sen ," diye fısıldıyor dudaklarıma. "Tess, sen benim sonumsun."

"Ve sen de benimsin," diye cevap veriyorum.

Öpüşüyoruz, ağızlarımız açılıyor, birbirimizin özünü alıyoruz. Tanrım, o kadar iyi öpüşüyor ki. Bunu bütün gece yapıp tatmin olabilirim. Ama ikimizin de daha fazlasına ihtiyacı var. Kontrolün bende olduğunu hissetmeye ihtiyacım var, onun da bırakmaya. Bana karşı bu kadar savunmasız olacağına güvendiğim erkeklerin sayısı bir elin parmaklarını geçmez. Şimdi Ryan hayatımda olduğuna göre, listede sadece o var.

Onu ne kadar çok sevdiğimi düşünürken orgazmım içime çökmek üzere. Onu iterek haykırıyorum. Kalçalarını kaldırıp kendimi onun aletinden kurtarıyorum. İkimiz de ani bir kayıpla inliyoruz. Onu içimde istiyorum. Onun boşalmasını istiyorum.

Her zaman sonrası vardır.

Ayağa fırlıyorum, nefes nefese kalıyorum, amımın ıslaklığı kalçalarımın arasında sıcacık. "Ellerinin ve dizlerinin üzerine çök," diye emrediyorum. "Bana ait olanı göster."

Aç bir iniltiyle arkasını dönmeye çalışıyor, ancak kutular ve benim yarı dolu valizimle karşılaşılıyor. Şimdi bile ağırlığı fotoğrafların bazılarını eziyor; hepsi de birlikte üstesinden gelmeye kararlı olduğumuz şeyin kanıtı. Her iki koluyla dramatik bir hamle yapıp bavulu ve kutuları yere düşürürken sırtındaki tüm kasların gerilmesini izliyorum. Küçük kutu devriliyor ve imzasız boşanma belgelerim kar gibi yağarak örgülü halıyı kaplıyor.

Düşüşlerini izlerken gerçek yüzüme çarpıyor: Troy'un lanet olası kâğıtları imzalayıp imzalamaması umurumda değil. Her iki durumda da özgürüm.

Ryan yatağın üzerinde sürünüyor, yatağın hala tüm iliğimizin gizli fotoğraflarıyla dolu olmasını umursamıyor. Omzunun üzerinden bana bakıyor. "Bunu daha önce hiç yapmadım," diye itiraf ediyor.

Etrafımızdaki kaosu görmezden gelerek, tüm dikkatimi ona veriyorum. Sadece Ryan var. Arkasına geçip ellerimi kalçalarında ve dolgun kalçalarında gezdiriyorum. "Bunu senin için çok iyi yapacağım." Sesim yumuşak. "Bana güveniyor musun?"

Başını sallıyor ve ben de ona gülümsüyorum. "Bunu istiyorum, Tess. Ben de seni istiyorum." "Ben de seni istiyorum," diye cevap veriyorum.

Onu yatakta bırakarak yatağın ucuna doğru ilerliyorum ve ters dönmüş bavulumdan oyuncak çantamı çıkarıyorum. Çantayı yatağın ucuna atıp açıyorum ve en sevdiğim askısız straponu çıkarıyorum. Mor bir "L" şeklinde, uzun ucu dildo şeklinde. Kısa ucu daha kalın, popo tıkacı gibi daha şişkin, amıma sığması ve tutması daha kolay. En sevdiğim özelliği klitorisimi uyaran bir çift tavşan kulağı.

Oyuncağı kaldırıyorum ve gözleri kocaman açılıyor. "Bu da ne?" dedi.

"Askısız bir strapon."

Onu inceliyor. "Koşum takımını gibi bir şeye ihtiyacın yok mu? Spor ayakkabı ya da..."

Sırıtiyorum. "Hevesli köpek araştırmasını yapıyor mu? Kayış kullanmamı ister misin? Bende bir tane var-"

"Hayır," diyor çabucak. "Sana güveniyorum."

Gülümsüyorum. "Bu oyuncak ikimizi de çığlık çığlığa orgazm edecek. Titreşimli olduğunu söylemiş miydin?" Elimde vızıldaması için düğmeye basıyorum.

"Bütün oyuncakların öyle değil mi?" diye sırtarak cevap veriyor.

"Çoğu. Hepsi değil. Onaylıyor musun Ryan? Sana bununla binebilir miyim?" "Evet," diyor, sesi soluğu kesilmiş halde. "Ne istersen.

Seninim."

Kayganlaştırıcıyı kaptığım gibi yatağın kenarından ona doğru ilerliyorum. Oyuncağı yere bırakıp parmaklarıma biraz kayganlaştırıcı sıkıyorum. "Seni hazırlayacağım, tamam mı? Derin nefes al. Hazır olduğunda parmaklarımı iteceksin ve neredeyse beni içine çekiyormuşsun gibi hissedeceksin. Rahatlamazsan canın yanabilir. Bana güveniyor musun?"

Başını sallıyor, birkaç bukle alnını çerçeveleyiyor. "Sana güveniyorum."

Sol elimi yuvarlak kıcının üzerinde yumuşatıyorum, yağlanmış sağ elimi yanaklarının arasında gezdiriyorum, parmağım dar deliğiyle alay ediyor.

Nefesi kesiliyor, içgüdüsel olarak yanakları sıkılıyor.

Elim, sesimle birlikte onu yatıştırıyor. "Sadece rahatla, bebeğim. Sana sahibim. Seni öyle bir boşaltacağım ki yıldızları göreceksin."

İnliyor, ben onu kızdırırken dokunuşuma karşı rahatlıyor, parmağımı içeri ve dışarı sokup onu açıyor.

"Nasıl bir his?" Sırtına öpücükler kondurmak için üzerine eğilerek mırıldanıyorum.

"Güzel," diye homurdanıyor, parmakları yatağın üzerinde yayılırken kalçaları elime doğru hareket ediyor. "Aletime dokunmak istiyorum," diye inliyor, başı omuzlarının arasına düşüyor.

"Henüz değil." Parmağımı kışından çekiyorum. O cevap veremeden iki parmağımla bastırıp onu daha da genişletiyorum.

"Oh, lanet olsun."

"Dirseklerinin üzerine çök," diye emrediyorum. "Bacaklarını benim için daha geniş aç."

Söyleneni yapıyor ve ben bunu klitorisime inen bir tokat gibi hissediyorum. Bedenim onun rızasıyla mırıldanıyor. "Ne kadar iyi bir çocuk," diye övüyorum, dizlerinin üzerinde bana tam bir teslimiyet içinde olduğu görüntüsüne hayret ediyorum.

Ben onu becerirken elime doğru sallanıyor. "Lütfen," diyor birkaç dakika sonra. "Tess, bebeğim, sana ihtiyacım var."

Benim de ona ihtiyacım var. O hazır. "Arkanı dön," diyorum parmaklarımı serbest bırakarak.

Kıcının üzerine dönüyor, bacakları yatağın kenarından sarkıyor ve ben de ona oyuncağı ve kayganlaştırıcıyı uzatıyorum. "İki ucunu da hazırla."

"Hangi ucu içime girecek?" Oyuncağı yeni ve ilginç bir icatmış gibi inceliyor.

"Uzun uç," diye sırtarak cevap veriyorum.

Kayganlaştırıcıyı onun için tutuyorum, oyuncağın her iki ucunu hazırlamasını izliyorum. Hazır olduğunda, kayganlaştırıcıyı bir kenara atıyorum. "Belden bağlamalı aleti uzun ucundan tut. Kısa ucunu içime sokacaksın," diye yönlendiriyorum, ellerim kalçalarımnda.

Hevesli bir gülümsemeyle formasının önünü yumrukluyor ve beni daha yakına çekerek oyuncağı bacaklarımın arasına sokuyor. Onun için duruşumu genişletiyorum, oyuncağı içeri sokup ağrıyan amımın içine gömerken bakışlarını tutuyorum.

"Mmm, bu iyi," diye mırıldanıyorum, kalçalarımı oynatarak bedenime uyum sağlıyorum.

Küçük tavşan kısmı amıma sarılıyor, kulakları klitorisime sürtünüyor.

İkimiz de kalçalarımndan çıkan beş inçlik mor dildoyu görmek için aşağı bakıyoruz. Kendimi böyle güçlü hissediyorum. Benim onu doldurmak üzere olduğum gibi o da beni dolduruyor. Orgazmlarımızı birlikte yaşayacağız, mutlulukla ayrı düşerken titreşimler bizi birleştirecek.

"Siktir," diye inliyor, oyuncağa bakarken elleri kalçalarımı yumuşatıyor. Yavaşça çenesini kaldırıyor ve bakışları bedenimden yüzüme doğru kayıyor.

"Çıkar şunu" dedi.

"Forma mı?" Ellerimi gezdiriyorum. "Bu fanteziyi mahvetmez mi?"

"Sen fantezisin," diye yanıtlıyor. "Seni istiyorum. Sadece seni. Engel yok. Çıkar şunu."

Ona gülümseyerek Langley formasını çıkardım ve yatağın üzerine attım. Şimdi üzerimde askısız straponumdan başka bir şey yok. Oyuncağa uzanarak tabanındaki küçük yuvarlak düğmeye basıyorum. Vızıldayarak canlanıyor, titreşimler beni derinden etkiliyor.

Yeni hissiyata alışmaya çalışırken beni izlerken gözleri büyüyor. "Ve bu şekilde kalabiliyor mu?"

"Mhmm," diye cevap veriyorum, ellerim omuzlarına gidiyor. "Amımın çok sıkı bir tutuşu var... yoksa unuttun mu?"

"Nasıl yapabilirim ki?" diye karşılık veriyor, bakışları hâlâ mor dildonun uzunluğuna takılı. "Bugünlerde tek düşündüğüm o."

"Sana çok iyi bakacak." Cevap veriyorum. "Yatağa sırt üstü uzan. Yüzünü bana dönmeni istiyorum. Gözlerimin içine bakmanı istiyorum."

Yatağın ortasına doğru ilerlerken fotoğrafları bir kenara süpürerek geri çekiliyor.

Onu takip ediyorum, dizlerinin arasındaki kenara sürünüyorum. Ellerimi baldırlarından yukarı, dizlerinin üzerinden geçirip onları birbirinden ayırıyorum. "Ayaklarını düz tut, kalçalarını gevşet."

"Tanrım," diye fısıldıyor, dediğimi yaparken başı geriye düşüyor.

Açık kalçalarının arasına inip sert shaftını kökünden ucuna kadar yalıyorum. Dilimle başının etrafında dönerek onu ağzımın içine çekiyorum, açığı değişikliği oyuncağın G noktama karşı vızıldamasına neden olurken mırıldanıyorum.

Eli saçlarımı yumrukluyor, ben onu tam sertliğe kadar kızdırırken kalçaları ağzımın hareketiyle sallanıyor. Prekumu dilimi kaplıyor ve onun için inliyorum, tadını yutarken kendi titreşimlerimi yaratıyorum.

Birkaç dakika içinde eli saçlarımda sıkılaşıyor ve nefes nefese bir kahkaha atarak beni çekiştiriyor. "Bebeğim, bunu yapmaya devam edersen, ağzına üfleyeceğim."

"Söz veriyorum," diye takılıyorum, hassas iç uyluğunu dişlerimle ısıriyorum. Tıslıyor ve saçımı bir kez daha çekiştiriyor.

Yüzümü buruşturuyorum, acının küçük ısırığını seviyorum. "Benim için hazır mısın, hokey çocuğu? Seni cennete götürmemi ister misin?"

"Evet," diye yalvarıyor, yorgani yumruklarken eli saçlarımda yumuşuyor.

Açılmış bacaklarının arasına sürünerek dizlerimin üzerine yerleşiyorum. Bu oyuncak üzerindeki ayarlanabilir midilli, ikimiz için de iyi bir aç elde edebileceğim anlamına geliyor. Eklenen klitoral uyarımla kısa sürede boşalacağım. Ona bakarken her sinirim heyecanla uğulduyor, altımda yayılıyor, hazırlanıyor ve iddiam için hazır.

Sanki onun her şeyiymişim gibi bana bakıyor. "Seni seviyorum," diyor, yüz hatları bu altın ışıktaki yumuşacık.

Kalçalarını iki elimle destekliyorum, midilliye pelvik kaslarımla sıkıp sıkı tutarken onu açık tutuyorum. Sonra yanaklarının arasına bastırıyorum, dildonun titreşen ucunu dar deliğine sürtmek için kalçalarını biraz hareket ettiriyorum.

"Ah, kahretsin," diye inliyor ilk temasta, gerilmemeye çalışarak.

Bir elimle dildoyu sabit tutarak o sıkı kas halkasını yarıyorum ve sadece ucunu almak için onu açıyorum. "Nefes al, bebeğim," diye yatıştırıyorum. "Çok iyi gidiyorsun. Şu güzel silikon sikimi alışına bak. Konuş benimle. Bana nasıl hissettiğini söyle."

"Mmph. Titreşim... iyi hissettiriyor."

"Bana bak."

Gözleri açılıyor ve birbirimize bağlanıyoruz, elma yeşili gözleri orman yeşiliyle buluşuyor. Orada öyle bir duygu patlaması var ki. Bir nefesle kalçalarını tutup çekiyor ve dildoyu daha derine batırıyor. Hareket, midilliye amımın içinde yüksek ve sıkı bir şekilde itiyor, o tavşan kulakları şişmiş, muhtaç klitorisimin her iki tarafında mırıldanıyor.

"*Oh-tanrım-*" diye haykırıyorum, sanki az önce elektrik çarpmış gibi sırtım kamburlaşıyor. Açılmış bacaklarının arasında öne doğru düşüyorum, ellerimle kendimi onun iki yanında yakalıyorum.

"İyi hissediyor musun?" diye , gözlerinde bir parıltıyla. Bunu seviyor.

Benim de hoşuma gidiyor. "Çok iyiyim," diye inliyorum. "Bebeğim, gitmem gerek. Yapabilir miyim-"

"Yap," diye emrediyor, benim tatlı, kazığa oturtulmuş yavru köpeğim alttan tepeye çıkıyor.

Aklımı başıma toplayarak dizlerimin üzerine çöküyorum ve ikimiz için de açığı bir kez daha değiştiriyorum. Sonra içine girip dildoyu daha derine sokuyorum.

"İnanılmaz. "Kısa, hızlı itişlerle içine girerken sesi nefes nefese.

"Bana bak," diyorum tekrar, bu kırılganlık anının paylaşılmasına ihtiyaç duyuyorum.

Bana ihtiyacım olanı veriyor, güzel yeşil gözleri benimkilere kilitleniyor, itişlerimi sürdürürken yüzünün her çizgisini zevkle çiziyor, tutuyor

Bana sıkıca sarıldı. Kalçalarını benimkilerle aynı tempoda hareket ettirmeye başladığında, tenlerimizin çarpışması kulaklarımda ilkel bir koro gibi çınlıyor, yakın olduğunu biliyorum. Tanrı biliyor ya, ben de çok yaklaştım, sıçramaya hazırdım, düşmek için can atıyordum.

"Aletim," diye pantolonunu indiriyor. "Lütfen, bebeğim. *İhtiyacım* var-
evet-"

Elim şaftının etrafına sarılmadan önce sormayı bitirmiyor, eve vururken onu pompalıyor. Erkeğimi mükemmel dar kıcından sikerken göğüslerim ona bir gösteri sunuyor, her şey gibi sallanıyor ve sallanıyor.

"Böyle çok güzelsin," diye övüyor. "Tam bir kraliçe. Tanrım, sen benimsin. Beni asla bırakma. Tess, lütfen-"

Sözlerinin peşinden gidiyorum, orgazmım içimi aydınlatıyor, klitorisimden çekirdeğimin derinliklerine, parmak uçlarıma kadar yayılıyor. "Benimle gel," diye haykırıyorum, tavşan kulakları sihrini konuşturup orgazmımı içimde paramparça ederken kalçalarım kekeliyor. Ayak parmaklarıma kadar hissediyorum. Sıkıca kıvrılıyorlar, kayaların üzerinde kırılırken bacak kaslarım spazm geçiriyor. Aletinin üzerindeki elim hareketsiz kalıyor ve başımı arkaya eğip serbest bırakıldığımı haykırıyorum, amım titreyimli oyuncağı sıkıca kavriyor.

Altımda, Ryan devralıyor, ritmini kaybetmeden önce kalçalarını birkaç kez daha benimkilere çarpıyor, eli benimkini aletine pompalıyor. "*Tanrım-ahh-*" haykırıyor, altımda parçalanırken döllerini birleşmiş ellerimize dökülüyor.

Bir çift inleyen karmaşayız, vücutlarımız titriyor, tenimiz kızarıyor ve terden kayganlaşıyor. Uyarılma çok fazla olunca nefesim kesiliyor, oyuncağı kapıp kendimi üzerinden kaldırıyorum. O gidince kendimi en iyi şekilde boş hissediyorum. Suyu olmayan bir hindistan cevizi gibi oyulmuş. Şaftı ondan çekip çıkarırken dikkatli davranıyorum ve kapatarak bir kenara koyuyorum.

Orada yatıyor, kartal gibi açılmış ve nefessiz, yarı kapalı gözlerle bana bakıyor. "Buraya gel, bebeğim."

Üstüne doğru sürünüyorum, beni kollarıyla sararken ağırlığımla ona baskı yapıyorum. Uzun ve derin öpüşüyoruz, bedenlerimiz titremeyi bırakırken acele etmiyoruz.

Sonra beni yanlarımıza doğru yuvarlıyor, bacaklarımız birbirine dolanıyor, sonra beni sırtüstü yatırıyor. Şimdi onun ağırlığı beni yere bastırıyor. Vücudumu öpüyor, göğüslerime özel bir ilgi göstermek için duraklıyor. "Bir gün bunları becermek istiyorum."

Sadece gülümsüyorum, ellerim saçlarını düzeltiyor. "Misafirim ol."

Vücudumun aşağısını, karnımın üstünü ve göbeğimin etrafını öpüyor. Sonra bacakları arasına giriyor, omuzları kalçalarını iterek açıyor.

Ağzını klitorisimin etrafına doladı, ıslak salınımımı ağzına aldı.

O her damlaman tadını çıkararak aşağıları yalarken ben haykırıyorum, ayak parmaklarım karıncalanıyor. İşi bittiğinde, daha da titreyen bir karmaşa içindeyim.

Nefes nefese kalıyor, dudaklarımı almak için vücuduma geri sürünüyor ve bizi yanlarımıza döndürüyor. "Sen benimsin," diyor öpücükler arasında. "Seni seviyorum, Tess."

"Langley'nin kızı," diye cevap veriyorum, onu öperek. "Seni seviyorum Ryan. Ben seninim. Artık kaçmak yok. Sadece senin olmak istiyorum."

Wow," diyorum, Rachel ve adamlarını etkinlik salonunun kapısından içeri girerken gördüğümde gözlerimi kocaman açarak.

Jake onun solunda, şık siyah smokiniyle öldürmek için giyinmiş, koyu renk saçları geriye doğru yağlanmış. "Biliyorum, iyi temizleniyoruz, değil mi?" diyor alaycı bir sırıtışla.

Ilmari onun diğer tarafında, istemsiz bir şekilde böbrek bağışlamak üzereymiş gibi görünüyor. Aptalca yakışıklı sakallı yüzü vakur, uzun sarı saçları düzgün bir tepe düğümüyle geriye taranmış. Smokini kömür grisi ve bir rüya gibi oturuyor.

Aralarında, Rachel yüksek yakalı ve kalça hizasında yırtmaçlı, ince siyah bir elbiseyle salınıyor. Saçları sanatsal bir düğümle aşağı ve yana doğru taranmış, kulaklarında bir çift muhteşem yakut ve elmas küpe parıldıyor.

"Rach," diye nefes alıyorum, bakışlarım mücevherlere kilitleniyor. Sanırım geçmiş yaşamımda bir ejderhaydım. Parlak, güzel şeylere tamamen aşığım.

"Beğendin mi?" diyor gülümseyerek, başını sağa sola çevirerek. "Erkeklerden düğün hediyesiydi. Sonunda onları giymek için bir nedenim olduğu için heyecanlıydım."

Dikkatimi Ilmari'ye çeviriyorum. "Bütün bunlar için bana hâlâ kızgın mısın?" Sadece kaşlarını çatıyor. "Konuşmayı ben yapmayacağım."

"Evet, öyle ve harika olacak," diye karşılık verdim. "Ve bilmenizi isterim ki, bu hafta katılamayacak olanlardan çok sayıda bağış aldık bile."

"Vay canına, ne kadar?" diyor Jake.

"Neredeyse Ilmari'nin ilk bağışını karşılayacak kadar," diye cevap veriyorum, ellerim kalçalarımnda.

"Ciddi misin sen?" Jake Ilmari'ye döner. "Dostum, bu inanılmaz. Bu işe yarayacak." Bana doğru döndü. "Tess, onun için bunu yapman çok hoş. Bu harika olacak."

"Tabii ki öyle," diyor Rachel kendinden emin bir gülümsemeye. "Bu bir Tess etkinliği. Iskalamıyor."

"Yemek iyi olsa iyi olur." Caleb, Ilmari'nin diğer tarafında durmak için ortaklarının etrafından dolanıyor. Arabalarını park ediyor olmalıydı.

Gözlerimi kocaman açarak onu içeri alıyorum. "Cay, çok ateşli görünüyorsun... şey, düşünmeyi bırak," diyorum gülerek.

Omuz silkiyor. Üzerinde oturan şık bir lacivert takım elbise var, saçları da arkaya taranmış.

Dördünün bir arada olduğu fotoğrafa bakıyorum. "Tamam, bu yasa dışı olmalı," diyorum aralarını işaret ederek. "Bir ailenin bu kadar seksi olması insanlığın geri kalanı için tamamen haksızlık. Hepimiz burada elimizden gelenin en iyisini yapıyoruz ve sonra siz dördünüz geliyorsunuz. Bu suçtur."

"Çocuklarımızın ne kadar sevimli olacağını hayal edebiliyor musun?" Jake alay ediyor.

Caleb kocasına ters ters bakarak, "Sana söyledim, çocuk yarışması yapmıyoruz," diyor.

"Yarışmalar yapacağız ve bebeklerimizin kazandığı tüm parayı 'Jake'e bir Sea-Doo al' fonuna yatıracamız."

Gülüyorum. "Siz multi milyonersiniz. Sea-Doo istiyorsanız lanet olası Sea-Doo'yu alın."

Hem Jake hem de Caleb bana şaşkın şaşkın bakıyor. "Bunun neresi eğlenceli?" Jake alay ediyor.

"Oookay," diyor Rachel gülerek, kolunu Jake'inkine dolayarak. "Hadi gidip kokteylleri bulalım, olur mu? Tess, bunu sana bırakıyorum," diye ekliyor ve Ilmari'nin sakallı yanağını öpmek için parmak uçlarında yükseliyor. "Terbiyeli ol," diyor ona.

Sadece inliyor ve yanıma gelmek için onun önünden geçiyor. O, Jake ve Caleb yanımdan geçip etkinlik odasına giriyorlar.

Ilmari'ye bakıyorum ve dirseğimle onu biraz dürtüyorum. "Gidip sincap kaplumbağasıyla tanışmak ister misin?"

BİR SAAT SONRA, BİR ENGEREK YUVASININ ORTASINDA KAPANA KISILDIM. belediye meclisi üyeleri olarak bilinir. Ilmari on beş dakika önce bu özel ağa takıldı ve ben de burada boş şarap kadehimle kapana kısılmış bir şekilde Bill Peterson'ın dikkatleri bir kez daha bu gecenin konusundan uzaklaştırıp golf sahası için yeniden imar konusuna çekmesini dinliyormuş gibi yapıyorum.

Bu tam bir saçmalık. Bu yaşlı hindilerin hiçbiri Out of the Net'e bağışta bile bulunmayacak. Burada bulunmalarının tek nedeni, bu yaz Kuzey Florida Land Trust ile birlikte popüler bir deniz kaplumbağası yuvalama alanının yakınındaki mevcut korunmuş arazi alanlarını genişletmek için ortak teklifimizi sunduğumuzda bizim tarafımızda olmalarına ihtiyacımız olması.

Biz buna ikinci aşama diyoruz. Birinci aşama kuruluşumuzu kurmak, bir bağışçı tabanı oluşturmak ve adımızı . İkinci aşama ise anlamlı bir değişimi hayata geçirmek ve Jacksonville sahilleri boyunca deniz kaplumbağalarının yuvalama alanlarının daha iyi korunması için baskı yapmaktır.

Ama en iyilerine bile yalakalık yapabilirim. Dünyanın Bill Peterson'ları her zaman ilerlemenin önünde duracaktır, bu yüzden onları etkilemenin ya da etraflarında dolaşmanın yollarını bulmalısınız. Ben şimdilik cazibemi kullanıyorum.

Diğer üçünü güldüren bir golf şakası yapıyor. Hayatınızda görebileceğiniz en sahte gülümsemeyi gösteriyorum, boş bardağımı dudaklarıma götürüp "Şuna bakar mısınız? Boş." Manikürlü tırnağımla bardağımın kenarına vuruyorum. "İzninizle beyler, olmaz mı?"

Kibarca başlarını sallayarak beni serbest bırakıyorlar ve ben de para barına doğru hızla uzaklaşıyorum. Elbisemin alt kısmı ayak bileklerimin etrafında sallanıyor. Omuzları açık kollu, okyanus mavisi, şirin bir elbise. Elbise yere kadar uzanıyor ve her iki yanında diz hizasında yırtmaçlar var. Saçlarımı topladım ve kulaklarıma sahte, kalın zümrütler taktım.

Rachel benimle kasa barının yarısında buluşuyor, iki elinde birer kadeh beyaz şarap tutuyor. Birini bana uzattı. "Seni kurtarmaya geliyordum."

"Kahramanım," diye iç geçiriyorum, soğutulmuş chardonnay'den bir yudum alarak. "Bunlar gezegendeki en sıkıcı üç adam olabilir" diye eklemenden önce yeterince uzakta olduğumdan emin olmak için omzumun üzerinden bakıyorum.

"Ama hepsi belediye meclisinde oturuyor," diyor omuz silkerek ve Caleb'in birkaç küçük tabak yemeği koruyarak beklediği ayakta duran bir masaya doğru ilerliyor. "Sana her şeyden bir tane almasını söyledim," diyerek tabakları işaret ediyor.

"Ah, şimdi yiyemem," diyorum elimi sallayarak. "Karışmam gerek
."

"Tess-" Beni geri için kolumdan tuttu. "bak, tatlım.
Tam bir hit oldu. İnsanlar şimdiden bunu gelecek yıl tekrar yapmamız
gerektiğini söylüyorlar. Bir saniye durun, nefes alın ve biraz yemek yiyin."

Gökkuşağı gibi dizilmiş mezelere bakıyorum. "Ooo, peynirli makarnayı
denedin mi?" Üstü kızarmış panko ekmek kırıntılarıyla tamamlanmış mini
porsiyonu kapıyorum. Yemek bunu menüsüne koyduğunda inanamamıştım.

"Evet, çok lezzetli," diye yanıtıyor Rachel.

"Altı falan yedim," diye ekliyor Caleb. "ne var? Yengeç mi?"

"İstakoz," diyorum bir ısırik alarak. Beyaz kaşar eriştenin etrafında erimiş
ve sıcak, istakoz etinin tatlı notalarıyla iyi eşleşiyor. "*Tanrım*, bu çok iyi."

Son otuz dakikadır karnım gurulduyor ama yemek yiyemeyecek kadar
meşguldüm. Peynirli makarnayı dört ısırikta bitiriyorum, sonra da pastırmaya
sarılı birkaç hurma atıştırıyorum.

"İyi misin?" Caleb, Rachel'a diyor ki. "Bir şeye ihtiyacın var mı?"

"Biz iyiyiz," diye yanıtıyor ona gülümseyerek. "Teşekkürler bebeğim."

Masanın üzerine eğilip dudaklarını gagaladıktan sonra diğer tüm
vatozların toplandığı yöne doğru ilerliyor. Etrafına bakındığımda Ryan'ın da
aralarına karıştığını görüyorum. Bütün akşam bana cilveli göz kırpmalar ve
gülümsemeler atıp durdu.

"Cay evlilik hayatına alışıyor gibi görünüyor," diyorum, bir havuç çubuğu
daha kemirirken.

Rachel gülümsüyor. "O benim gizemli çocuğum. Diğer ikisini anlamak
çok kolay. Ilmari çünkü istediği zaman istediği şeyi yapıyor ve Jake çünkü
hiçbir filtresi yok ve her düşüncesini ve arzusunu yüksek sesle dile getiriyor.
Cay'i okumak daha zor. Hepimizi bunun için uğraştırıyor."

"Ama sen meydan okumayı seviyorsun," diyorum. "Eğer hepsini okumak
kolay olsaydı, sıkılırdın."

"Doğru," diyor şarabından bir yudum alarak.

"Yani... şu gösteri bebekleriyle ilgili şey-"

"Hamile *değilim*," diyerek sözümü kesti. "Dalga mı geçiyorsun benimle?
Daha yeni evlendik. Bir evde yaşayan çok büyük dört kişiliğim var.
Poseidon'u da sayarsak beş-"

"Biz de öyle," diyorum.

"Hepimizin yerleşmek için zamana ihtiyacı var. Kendimizi... biz gibi hissetmemizi istiyorum," diyor daha iyi bir kelime bulamayarak. "Daha fazlası olabilmemiz için önce biz olmamız gerekiyor."

"Ama daha fazlasını istiyorsun? Sonunda yani?"

"Ah, evet," diyor gülümseyerek ve benim aptal küçük kalbim onun için çırpınıyor. "Hepimizin var. Ve evet, eğer doğarsam ve doğduğumda, sana onların vaftiz annesi adını vereceğim" diye ekliyor.

"Tess teyzelerine ihtiyaçları olacak," diye takılıyorum. "Başka kim onlara böyle muhteşem bir suarenin nasıl düzenleneceğini öğretebilir ki?"

Sadece gülüyor.

Masanın öbür ucuna uzanıp elini sıkıyorum. "Senin adına mutluyum, Rach."

O daha cevap veremedi Poppy St. James kabarık, straplez leylak rengi bir elbise giymiş ve saçlarını sarı bir topuz yapmış halde masamıza doğru geliyor. "Hey, millet, ne kaçırdım? Güzel bir şey var mı?" Tabağımdaki havuçlu çubuklardan birini kapıp bir ısırık alıyor.

Kızarmış yanaklarını, huysuz davranışlarını ve dağınık saçlarını inceliyorum. Genellikle Sosyal Medya Barbie'sinin güzel sarışın kafasında tek bir saç teli bile yerinde değildir. Onu bu şekilde gördüğüm tek an...

Bakışlarım Rachel'a kayıyor ve onun çoktan oraya vardığını anlıyorum.

"Poppy..." diyor, gözlerinde bir parıltıyla. "Az önce nereden geldin?"

"Banyo," diye cevap veriyor ama gözleri onu ele veriyor. Bu kadın hayatında hiç yalan söylemiş mi?

"Bana yalan söyleme," diye bastırıyor Rachel, onun da içini görüyor. "Az önce biriyle mi takılıyordun?"

Poppy oflayıp pufluyor, yarısı yenmiş havucunu tabağıma geri koyuyor. "Neden iğrenç suçlamalarını avazın çıktığı kadar bağırıyorsun?"

"Sen de en az bunun kadar kötüsün," diyorum Rachel'a başparmağımı sallayarak, sırrın ortaya çıkmasından rahatlamış bir halde.

"Hey, bütün gece uslu durdum, yemin ederim," diyor Rachel, bir elini sahte bir yeminle kaldırarak. "Gala ev sahibinin karısının vestiyerlere gizlice girmesine izin verilmiyor, değil mi?"

"Siz ikinizin neden bahsettiğini bilmiyorum," diye yanıtlıyor Poppy. "Telefona cevap vermek ve tuvaleti kullanmak için beş dakikalığına dışarı çıktım."

O konuşurken Novy masamızın önünden geçiyor ve kravatını düzelterek hızlıca "İyi akşamlar hanımlar" diyor.

Sesini duyan Poppy kıpırdamadan , sırtı öylesine diktir ki, biri poposuna bir telefon direği sokmuş olmalıdır.

Rachel ve ben bir kez daha bakışıyoruz. Aşağı inmeden önce Novy'nin masamızı toplamasını bekliyor. "Poppy," diye soluk soluğa kaldı. "Sen ve Novy-"

"*Shhhh*." Poppy elini yüzüne doğru salladı. "mısın?"

"Seni azgın küçük azgın köpek," diye takılıyorum. "Kaplumbağaların önünde mi, Poppy?" "Oh, lütfen," diyor haklı bir hışımla. "Eğer siz ikiniz çaydanlığa siyah diyor. Önce sen varsın, Bayan Üç Hokey Oyuncusuyla Evlendim," diye Rachel'a çıkışıyor. "Ve Langley'ye bir ağaca tırmanır gibi baktığını görmediğimizi sanma," diye ekliyor bana.

"Aslında tam tersi," diye cevap veriyorum, hiç utanmadan. O benim meslektaşım ya da hastam değil. Ryan ve ben dün gece halka açılma konusunda anlaştık. "Buraya ilk geldiğimizde *bana* tırmanan oydu. Depoda ona biraz tattırmış olabilirim."

Poppy yine oflayıp pufluyor, yanından geçen tepsiden bir bardak şarap kapıyor.

Rachel eğildi, dirseğini masaya dayadı. "Ee, siz ikiniz ne kadar zamandır... bilirsiniz?"

Poppy şarabından bir alarak, "Bu kesinlikle seni ilgilendirmez," diye cevap veriyor.

Ondan Rachel'a bakıyorum. "Sen-"

"*Blegh*." Poppy şarabı bardağına geri tükürüyor. "Biri bunu benden alabilir mi?" Bardağa bir tokat atar ve kaydırarak uzaklaştırır.

Rachel'ın gözleri fincan tabağı gibi büyüyor ve eminim ben de daha iyi değilim. "Bekle, hamile misin?" Diyorum.

Gözleri yaşla dolan Poppy'nin yanaklarında renk açıyor.

"Ah... Baba." Rachel elini Poppy'ninkinin etrafına kapatıp sıkıyor. "Novy'nin, değil mi? O biliyor mu?"

"İ..." Poppy burnunu çekiyor, ağlamamak için pembe dudaklarını büzüyor. Rachel onu okumaya çalışıyor. "Bekle... Bu onun *değil mi?*"

"Ohmygod. Emin değil."

İki kadın da bana sertçe bakıyor.

Hay sikeyim. Bunu yüksek sesle , değil mi? Peynirli makarnayı suçluyorum. "Sen... değilsin, değil mi? Emin değilsin."

Poppy yavaşça başını sallar.

"Kaplumbağa galasında sindirilmesi gereken çok fazla bilgi var," diyor Rachel, kara gözleri kocaman açılmış bir halde. "Peki, siz - yani - takımında *iki* kişi mi var?"

Poppy bir yudum daha almaya hazırlanırken şarap bardağını kapar, sonra nefesi kesilir ve bardağı iter. "Oh, Pete aşkına! Hayır, tamam mı? Babasının kim olduğunu bilmiyorum. Ve evet, ikisi de takımda. Ve *evet*, berbat durumda olduğumu biliyorum. O zaman neden göğsüme kırmızı "A" harfini yapıştırıp beni kazığa bağlamıyorsun? Çünkü bu ahlaksız şıfıntının *iki* centilmen arayıcısı var. Ve ne var biliyor musun? Ben seçmiyorum. Sen seçmek zorunda değildin, ben neden seçeyim?" Şarap bardağını tekrar kapıyor, elinde olduğunu fark ediyor ve çığlık atarak bana doğru itiyor. "Allah kahretsin!"

Şarap bardağını onun panikle tuttuğu yerden kurtarıırken gözlerim fal taşı gibi açılıyor.

"Ben Morrow," diyor Rachel. "Novy'yle bir şeyler başlattınız ve Morrow. Değil mi?"

Poppy onun elini tutarak, "*Lütfen* Rach, hiçbir şey söyleyemezsin," diye yalvarıyor. "İnsanların bilmesine hazır değilim. Ben-biz senin gibi değiliz, tamam mı? Sizin için çok kolay görüldüğü gibi bizim için de kolay olmadı. Çocuklar böyle bir şeyin içine düşmek kolay değil..." Rachel onun elini sıkarken sessizliğe gömülüyor.

"Tek kelime etmeyeceğim baba," diye güvence veriyor. "Bu beni ilgilendirmez. Kimseyi ilgilendirmez."

Poppy gözyaşlarını içine çekiyor. "Tanrım, bunların hiçbirinin olmasını istememiştim," diye itiraf ediyor. "Ve şimdi de olmaya devam ediyor. Dört ay önce Lukas'la bir Uber'de tartışıyordum. Şimdi onunla yardım etkinliklerindeki boş tuvaletlerde buluşuyorum, sanki iki azgın gençmişiz gibi. Eğer çığlık atmıyorsak, sevişiyoruz ve nasıl duracağımı bilmiyorum."

"Peki ya Morrow?" Rachel sorar.

Poppy sadece iç geçirir. "Nasıl duracağımı bilmiyorum."

"Tanrım," diye mırıldanıyorum, Poppy'nin şarabından bir yudum alarak. "Buz pateni pistindeki suyun içinde ne var? Önce Rach tek elinde üç tane kaptı, şimdi de sen mi? Ryan'ın gelecek hafta Patty McFlashy Abs ile eve döneceğinden endişelenmeli miyim?"

Onlar daha cevap veremeden Nancy aceleyle masaya gelir. "Tess, tatlım, bu akşamki sahil yürüyüşü planlarımızda ufak bir aksaklık var."

"Ah, sakın söyleme."

"Evet. Yağmur," diyor başını sallayarak. İnledim. "Lanet olsun sana, Florida."

"Doppler hızla yaklaştığını söylüyor," diye ekliyor ve hava durumu uygulamasını göstermek için telefonunu bana gösteriyor. "Sanırım iptal etmemiz gerekebilir."

Bu büyük bir serseri. İnsanlara gece kumların üzerinde bir sahil yürüyüşü yapmayı gerçekten dört gözle bekliyordum. Hepimizin şık kıyafetlerimizle, elimizde topuklu ayakkabılarımızla, ışık kirliliğinin etkilerini fark ederken deniz kaplumbağası gibi davranarak yürüdüğümüz görüntüsünü çok sevdim.

"Affedersiniz," diyorum Rachel ve Poppy'ye. Saat asla durmuyor, duyulacak müstehcen dedikodular olsa bile. Masadan uzaklaşıyorum, Nancy de peşimden geliyor. "Yağmur ne kadar sürecek?" Arka güverteye açılan çift kapıya doğru ilerleyerek soruyorum.

"Söylemesi zor. Belki bir saat? Ama bilirsin-"

"Burası Florida," diye aynı anda mırıldandık.

İçimi çekiyorum, kapıyı açıyorum ve içeri girmesi için tutuyorum. Ocak ayının serin havası tenimi öperken aslında iyi hissettiriyor. Rüzgâr esiyor, yüzümü çevreleyen gevşek dalları çekiştiriyor.

"Ya şimdi gidip yapsaydık?" Korkulukların üzerinden beyaz kumlara bakarak söylüyorum. Elli metre ötede okyanus girip çıkıyor. "İlmarî'nin konuşmasını sonraya erteleyebiliriz. Hatta konuşmasını sahilde bile yapabilir. Bu gerçekten harika olabilir."

Nancy, "Ona sorabilirim," diye öneriyor.

Bir kakhaha attım. "Oh, hayır. Bay Price tüm idari kararları bana aldırıyor."

"Evet... bu konuda." Utangaç bir ifadeyle bana baktı.

"Ne?"

"Şey, aslında Mars bize onunla ilgili tüm fikirleri önce ondan geçirmemiz için kesin talimatlar verdi."

Gülüyorum, arkamı dönüp tahta parmaklıklara yaslanıyorum. "Ben Out of the Net'in Operasyon Direktörüym ve konuşmasıyla birlikte sahil yürüyüşünü de yukarı taşıdığımızı söylüyorum."

"Bu fikir hoşuma gitse de," diye araya giriyor. "Onunla ilgili emirlerinizin onun açık onayı olmadan yerine getirilmemesi gerektiğini sert bir şekilde ima etti."

Sadece elçi olduğunu bildiğim halde ona ters ters bakıyorum. "Ciddi misin?"

"Lütfen beni ortada bırakmayın."

"Oh, güven bana, o kara kara düşünen Finn'i kendim halledebilirim," diyorum parmaklıklardan iterek. "Bu sefer kenarda durabilirsin, Nance. Hadi, gidip meşaleleri yakalım."

Arkamdan aceleyle geliyor, ikimiz de sahile giden kısa tahta kaldırımında yürürken topuklu ayakkabılarımızı çıkarıyoruz. Güneş hâlâ tepedeyken, tahta kaldırımın sonunu aydınlatmak ve yürüyenlere nereye döneceklerini işaret etmek için kısa bir sıra tiki meşalesi kurduk.

"Bir bağışçı da sürekli seni soruyor," diyor Nancy, arkamdan yürüyerek. "Bağış şartları hakkında sizinle konuşmak istediğini söylüyor."

O konuşmayı hatırlamaya çalışarak beynimi zorluyorum. "Onun bağış mı?" "Evet, onu beklediğini söyledi ama sen bundan bahsetmemiştin. Ben de öyle..."

Omzumun üzerinden ona bakıyorum. "Adı ne demiştin?" "Umm... Troy," diye cevap veriyor, hâlâ elindeki küçük not defterini kontrol ederken el. "PFH Danışmanlık Grubu'ndan Bay Troy. Onu tanıyor musunuz?"

(Bu gece çok iyi gidiyor. İlk başta biraz endişeliydim, bunun arazi geliştiricilerle çok fazla omuz ovuşturmak olabileceğini düşündüm, ama yapmamalıyım)

Endişelendim. Gerçekten, bu sadece büyük bir süslü Rays partisi gibi hissettiriyor. WAG'ler giyinmek için bahaneye bayılıyor, alkol akıyor ve herkesin keyfi yerinde görünüyor. Ağırlığımca meze yedim, ıstakozlu makarna ve peynirden sekiz küçük bardak falan da dahil. Tess haklıydı, çok lezzetliydi.

Herkes Mars'a geldi. Ve hepimiz cömert bağışlar yapıyoruz. Son yarım saatin çoğunu Sully, Shelby ve Karlsson ile bir köşede gülerek geçirdim. Arada bir bakışlarımı Tess'in üzerinde gezdiriyorum, ta ki o bana bakana ve ben de ona göz kırpana kadar.

Bu gece ıslıl ıslıl. Odada tacı olmayan bir kraliçe gibi çalışıyor, masadan masaya süzülüyor, gülüyor ve sohbet ediyor. Kendi kendime sırtarak, Rachel ve Poppy'nin masasından uzaklaşmasını izliyorum, Nancy onun yanında aceleyle ilerliyor. Doğrudan benden uzaklaşıyor. Tanrım, bu manzaraya bayılıyorum. Topuklarını vurdukça kıcı sallanıyor, kumaş sallanıyor.

Parti hazırlığı telaşıyla onu içine çekmiş olabilirim... ve o da beni dizlerimin üzerine itmiş olabilir. Elimdeki biraya odaklanıyorum, o yumuşak kumaşın yüzümde yarattığı hissi hatırlıyorum. Gecenin ilerleyen saatlerinde onu o elbiseden çıkarıp yere bırakacağım.

Bu sabah koçlarıma Troy'dan ve tehditlerinden bahsettim. Tess bu konuda endişeliydi ama ben yapılacak doğru şeyin bu olduğunu biliyordum. Koç Johnson

sorular sordum, ama o iyiydi. Yarın sabah için Poppy ile bir halkla ilişkiler strateji toplantısı planladık. Bu gece için Tess'in endişelenmesini istemiyorum, ben de endişelenmeyeceğim. Arkadaşlarımızla eğleneceğimiz bir geceyi hak ediyoruz, herkesin görebileceği bir yerde olduğumuz çift gibi davranacağımız bir geceyi.

Sully bakışlarımın yönünü takip ederek bana bilmiş bir sırıtışla, "Yani... Tess'le sonunda resmileştiniz gibi görünüyor, mi?" dedi.

Bakışlarımı ondan ayırıyorum ve gülümsüyorum. "Evet. Bu kadın benim için o."

"Hızlı çalışıyorsunuz," diyor Karlsson.

"Hey, biliyorsan biliyorsundur," diye cevap veriyorum. "Peki koşmak yok mu?" diyor Shelby.

Biramdan bir yudum alarak, "Ben hızlıyım," . "Ayak uydurabilirim."

Sully gülüyor. "Bana harika bir kız gibi göründü. O futbol topuyla kafasına vurduğunda, sonunun burası olacağını hiç düşünmüş müydün?"

"Shelbs gibi bir kızla ilk tanıştığında onu elde edebileceğini gerçekten düşündün mü?" Alay ediyorum.

Hepimiz gülerken Sully, "Kesinlikle hayır," diye cevap veriyor. "Bu kadınlar bizim ligimizin çok dışında. Yine de bunu sorgulamıyorum. Ben de senin gibiyim dostum. O kaç diyor, ben kaçıyorum."

Shelby ona gülümsüyor. "Birlikte koşmayı , değil mi bebeğim?" "Evet, öyle," diyor adam ve Shelby'nin dudaklarını öpüyor.

Karlsson ve ben garip bir şekilde yer değiştiriyoruz, diğer ikisi ayrılmadan önce birbirimize omuz silkme hareketi yapıyoruz.

"Mutlu görünüyorsun Ryan," diyor Shelby bana.

"Gerçekten." "Mutluyum. Gerçekten çok mutluyum."

"O zaman bu aptalca," diyor Sully, etrafta geçen bir garson ararken. "Kutlama yapmamız gerek. İşte-" Dördümüze taze içkiler dağıtıyor. "Ryan ve Tess'in şerefine," diyor kadehini kaldırarak. "Aynı yöne doğru koşmaya."

Hepimiz kadehlerimizi kaldırıyoruz ve ben aşık bir aptal gibi sırıtıyorum. "Şerefe." "Şerefe," diyor Shelby, kadehini benimkiyle tokuşturarak.

"Skål," diyor Karlsson ve kadehini kaldırıyor.

Kadehimi indirirken arkamızdan gelen bir çarpma sesi hepimizi yerinden sıçratıyor. Aniden arkamı döndüğümde bir garsonun yanlışlıkla ayakta duran masalardan birine çarparak yere düşürdüğünü görüyorum. Elleri ağır bir tepsiyle doluydu, bu yüzden bardağımı bırakıp aceleyle yanına gittim.

"Hey-hey, ben hallederim dostum," diyorum, eğilip onun için masayı düzeltiyorum.

"Teşekkürler," diyor nefes nefese. "Orada görmemiştim."

"Bu gece hepiniz harikasınız," diyorum ona. "Yemekler ve servis gerçekten harika. İyi iş çıkardınız."

Sadece başını sallayıp aceleyle uzaklaşıyor.

Eğildim ve çarpışmayla üç parçaya ayrılan küçük mumluk şeysini aldım. Onu ve titreyen elektrikli mumu küçük masanın üstüne geri koydum.

"Ryan Langley?"

Arkamı döndüğümde bir adamın bana doğru yürüdüğünü görüyorum, yüzünde eski arkadaşmışız gibi bir gülümseme var. Kahretsin, onunla bu gece tanıştım da unuttum mu? Uzun boylu, neredeyse benim kadar. Pahalı görünen mavi bir takım elbise, konyak rengi deri kemer ve ayakkabılar giymişti. Koyu renk saçları geriye taranmış, koyu renk gözleri beni içine çekiyor.

"Selam," diyorum elimi uzatarak. "Evet, ben Ryan."

"Sen olduğunu sanmıştım," diye cevap veriyor, uzattığım eli tutup sıkıyor. "Seni fotoğraflardan tanıdım."

"Fotoğraflar mı?"

"Evet... Rays seni sürekli sosyal medyada paylaşıyor," diye ekliyor gülerek ve elimi bırakıyor. "Yakışıklı yüzün her yerde. Seni bir reklam panosuna bile koydular. Havaalanından güneye doğru giderken görebilirsin."

Ben de zorla bir kahkaha attım. "Ah... evet, duymuştum ama görmedim." Şansım yaver giderse görmeyeceğim. Kimsenin yüzümü o kadar çok görmesine gerek yok.

Ellerini takım elbisesinin ceplerine sokuyor, hâlâ bana gülümsüyor, bakışları takım elbisemi inceledikten sonra tekrar yüzüme geliyor. "NHL yıldızı forvet, Ryan Langley. Rüya gibi yaşıyorsun dostum. Rays ne zaman uyanacak ve seni takas edilemez bir kontrata bağlayacak?"

"İnanın bana, bunun üzerinde çalışıyoruz. Ancak sözleşme görüşmelerini menajerime bırakıyorum ve sadece oyuna odaklanıyorum."

"Eminim biliyorsundur," diyor, gülümsemesi düşüyor. "Ne?"

"Ve ciro anlaşmaları da," diye devam ediyor. "Onlardan para kazanıyor olmalısın. Varlıklarınızı çeşitlendirmek iyi bir şey... yapabiliyorken."

"Evet, idare ediyorum," diye cevap veriyorum, en hızlı çıkışı bulmak için etrafıma bakınırken ayaklarımın üzerinde kayıyorum. Yabancılarla para konuşmayı sevmiyorum. Ve bu adam bana ciddi anlamda yalaka yatırım komisyoncusu titreşimleri veriyor. Daha yakına eğiliyor

Sanki bana bir satış konuşması yapacakmış gibi. Evet, . "Şey, dinle, seninle tanışmak harikaydı-"

"Dur bakalım," diyor, yaklaşıyor, eli omzuma gidiyor.

Hemen geri adım atıyorum, bağlantımızı koparıyorum. Beni odanın köşesine sıkıştırdı, sırtım duvara dönük. Etrafıma bakıyorum ama yakınımıdaki herkes arkasını dönmüş, kimse bu bakmıyor. Hepimiz 'mayday' alarmı sanatını . Yapışkan tavşanlar ve hayranlar için çok kullanışlıdır. Başka bir Ray'de gözümde bir kez parlarsa, Kibar Çıkarma Operasyonu'na başlarlar.

Bu adamın ne istediğinden emin değilim ama sol sahneden çıkmaya hazırım.

"Aslında seninle burada karşılaşmayı umuyordum," diyor, hâlâ beni sıkıştırarak. "İmzalamanı istediğim bir şey var." Elini takım elbisesinin içine sokuyor, ben de içgüdüsel olarak geri çekiliyorum. Sonra uzunlamasına katlanmış bir kâğıt çıkardı. Sanki yeni bir arabanın tapusuymuş gibi bana uzatıyor.

Elimin çoktan havada olduğunu görmek için aşağı bakıyorum, sanki bu konuşmadan *çıkma*ya çalıştığımızı fark edemeyecek kadar kibarmış gibi. Parmaklarım köşeye zımbalanmış birkaç kâğıdın etrafına dolanıyor. "Bunu imzalamamı mı istiyorsunuz?" Katlanmış sayfalara bakarak söylüyorum. Seçici değilimdir. Hayranlar size imzalamanız için her türlü tuhaf şeyi verir. Ben sadece gitmesini istiyorum.

"Önce aç. Bir şeyi imzalamadan önce her zaman okumalısınız. Bu size bedavaya vereceğim yasal bir tavsiye."

Ona baktım. "Avukat mısın?"

Başını sallıyor, ağzı bir sırtışı dönüşüyor. "Ve sen de az önce servis edildin, pislik."

Kıpırdamadan duruyorum. "Ne?"

Bir adım daha yaklaşıyor, bana dik dik bakarken sesi , sahte nezaket maskesi düşüyor. "Aç şu lanet belgeyi ve oku, seni cahil bok parçası."

"Siktir git. Hiçbir şey imzalamıyorum," diyorum ve kâğıtları ona geri vermeye çalışıyorum.

Yine gülüyor. Dişlerimi kenetleyen soğuk, içi boş bir ses. "Aslında imzalamanıza gerek yok," diyor. "Emir her halükarda yürürlüğe girecek."

"Ne sırası?" Zihnim dönüyor, diyorum.

"Aç ve gör," diye cevap veriyor, yüzünde kendini beğenmiş bir sırıtışla.

Sayfaları sarsarak açıyorum, ilkini buluyorum ve kalın siyah metin bloğunu anlamaya çalışarak aşağı bakıyorum. Bir tür yasal belgeye benziyor. Alta, imzalanması gereken tüm satırları işaretleyen dizi sekme var. Ama haklı, birisi mavi mürekkeple imzalamış bile. Tüm imza satırları imzalanmış. "Bu da ne böyle?"

"Sen söyle," diye alay ediyor. "Gerçek bir erkek kendi işini halledebilir. Şu lanet belgeye bak ve oku, pislik."

Okuduklarımı anlamlandırmaya çalışırken panik göğsüme ediyor ama yazı tipi inanılmaz derecede küçük. Sarsılarak bunun kasıtlı yapıldığını anlıyorum. Bu kendini beğenmiş avukat adam normal bir belgeyi almış ve yazı tipini bilerek küçültmüştü. Buraya gelip bunu bana vermek istemiş. Okumak için çırpınışımı izlemek istemiş. Neden? Kim-

Oh, lanet olsun.

Bu adam bana ilk yaklaştığından beri ensemden hissettiğim ürpertici duygu aniden buza dönüşüyor. Kâğıtları indirip bakışlarımı önümdeki canavara diktiğimde bu his damarlarımda dolaşmaya başlıyor. Onun tam olarak kim olduğunu biliyorum. Nabzım hızlanırken ellerim titriyor.

"Troy." Adını en iğrenç küfür gibi tükürdüm.

"Bedenen." Elini tekrar uzatıyor, sanki gerçekten sıkmamı bekliyormuş gibi. "Ama ben 'Tess'in kocası' unvanını tercih ederim."

"Siktir git."

"Dikkatli ol, ateşli çocuk," diye dalga geçerek elini tekrar yanına indiriyor. "Şimdi olay çıkarmak istemeyiz, değil mi? Bu gece burada bir sürü önemli insan var. Koçlar ve bağışçılar, belediye meclis üyeleri, basın..."

Etrafıma baktım ve haklı olduğunu gördüm. Baş Koç Johnson ve karısından bir metre bile uzakta değilim. Ve hepimiz Poppy tarafından Press'in burada olduğu konusunda on kere falan uyarıldık. Daha önce Tess ve Mars'la kaplumbağaların yanında küçük bir TV reklamı yapmışlardı. Paniğim artmaya başladı. Henüz bir planımız yok. Hiçbir şey belirlenmedi. Ne söyleyebileceğimi ya da bunu nasıl ortadan kaldırabileceğimi bilmiyorum.

Troy, "Şimdi bir olay çıkarırsan, manşetlere çıkar," diyor. "Tessy'mizin büyük gecesini mahvedeceksin... ve kariyerini... ve hayatını."

Koç'un Rays'in benim tarafımı tutacağına dair verdiği güvenceye rağmen onun saçmalıklarına inanmıyorum. "Siktir git buradan Troy."

"Aslında ben davet edildim," diye karşı çıkıyor ve kendine olan güvenini her tarafıma sızdırıyor. "Eğer bana inanmıyorsan davetiye cebimde. Onun yerine okumayı denemek ister misin?"

Sakinliğimi korumak ve onu yere sermemek için tek yapabildiğim bu. Kâğıtları tutarken ellerim titriyor. "Nedir bu?" Yüzüne doğru sallayarak söylüyorum. "Daha fazla boş tehdit mi? Daha fazla şantaj mı? İşe yaramayacak. Koçlarım zaten biliyor-"

"Tehditlerimin hiçbirisi boş değildir," diye cevap veriyor, sahte gülümsemesi düşüyor. "Elinden geleni ardına koyma," diye karşılık veriyorum. "Bize karşı hiçbir şeyiniz yok. Kötü olmayacak Tess ve ben gerçeği açıkladığımızda basın. Ve senin aksine, benim gerçekten güvenilirliğim var. Ekibim bana inanıyor. Tess gitti ve asla size geri dönmeyecek."

"Bu iyi," diye yanıtlıyor, sesi alçalarak. "Şimdi söylemeye çalış. Daha sonra kabul etmen çok daha kolay olacak... tabii hapse girme fikri hoşuna gitmezse."

Kalbim duracak gibi oldu. "Sen neden bahsediyorsun?"

"Sana zaten söyledim." Elimdeki kâğıtlara vuruyor. "Ryan Langley, size tebligat yapıldı. Devam edip bunu sana bırakacağım. Bu sadece bir kopya. Asılları Cincinnati'de dosyalandı. Merak etme, Jacksonville Polis Departmanı'ndaki bağlantıma da bir kopyasını ."

Hayır. Böyle bir şey olmayacak. Kâğıtlara tekrar bakıyorum. Bu düşündüğüm şey olamaz. Bunu nasıl başardı? Bu bir blöf olmalı. Ona karşı omuzlarımı dikleştiriyorum. "Rol yapmayı bırak ve sadece tehdidini yap, seni lanet canavar."

Bana gülüyor. "Çoktan yaptım. Elinde tutuyorsun. Belki takım arkadaşlarından biri sana biraz merhamet gösterir ve harfleri seslendirmene yardım eder. Ya da kız kardeşin. Onu yüksek lisansa gönderiyorsun, değil mi?"

Kıpırdamadan duruyorum, öfke damarlarımda lav gibi akıyor. Cassie değil. Nereden biliyor ki?

"Sırf kendine evli olmayan bir kadın bulamayan bir pislik olduğun için her şeyini kaybetmesi onun için de utanç verici," diye iğneliyor.

Onun lanet olası ışıklarını yumruklamaktan kendimi alıkoyarken boğazımda safra tadı alıyorum. Bu nasıl mümkün olabilir? Benim hayatımı, sırlarımı, ailemi biliyor. Nasıl bildiğini bilmiyorum ama biliyor. Tabii ki biliyor. O yarı iblis.

"Troy, ne yaptın sen?"

"Ah-ah," diye dalga geçerek parmağını havada sallıyor. "Bu Tess'in kocası, hatırladın mı? Ve zamanını senin gibi bir ezikle harcadığına inanamıyorum. Bunun uzun sürmeyeceğini söylediğimde bana güven."

Beni gaza getirmeye alışıyor. Galanın ortasında ona bağırıp ağırmamı mı bekliyor? Kavga mı çıkarmaya alışıyor? O böyle yüzüme bakarken düşünemiyorum.

"Gitmen gerek," diyorum tekrar. Bu bir talep ve dua.

Lütfen, Tanrım, gitmesini sağla.

Ama o daha da yaklaşıyor, kara gözleri kısılıyor. "Ona benimle olduğundan daha iyi bir hayat sunabileceğini mi düşünüyorsun?"

"Yapabileceğimi *biliyorum*. Onu aldatmıyorum. Onu ağlatmıyorum ya da ona pmş gibi davranmıyorum." "Ve onu incitmiyorum." diye eklerken enem geriliyor.

Sulamalarımı görmezden gelerek, "Sen hokeyden başka bir şey değilsin," diyor. "Dünyaya sunabileceğin tek şey bu. O da gittiğinde, bir hiç olacaksın. İşe yaramaz, aptal bir sporcu daha. Seni rek tezgahında çalıştırmak için bile işe almazlar. Acınacak haldesin. Ve benim Tess'im sonunda senin iini görecek. Açıkçası, bununla sana bir iyilik yapıyorum," diye ekliyor elimdeki belgeleri göstererek. "İlişkinizin bittiğini düşün. Eğer hokey oynamaya devam etmek istiyorsan, aileni desteklemeye devam etmek istiyorsan, ilk çekip sen ol."

"Troy, ne yaptın sen?" Tekrar söylüyorum.

"Unutma, gözüm üzerinde," diyor yanağına dokunarak. "Seni polise teslim etmekten daha çok seveceğim bir şey yok. Hapishane hücresinde hokey oynamak zor olacak. İmknsız değil," diye ekliyor sırtarak. "Ama kesinlikle daha zor. Çok yazık, çünkü o reklam panosunu çok sevmiştim."

Omzuma vurdu ve ben de ona izin verdim. Sanırım şoka girmiş olabilirim.

"Seninle tanışmak harika, Ryan. Biliyor musun, fotoğrafların seni pek iyi yansıtmıyor.

şahsen çok daha yakışıklısın."

Bu sefer Tess'in dolabındaki kutudaki fotoğraflardan bahsettiğini biliyorum. Hepsini gördü ve ben hasta olacağım.

"Hey, gelecek hafta Wild'a karşı iyi şanslar," diyor elini benden çekerek.

"Biliyorsun, eğer başlamana izin verirlerse... ve eğer hapistede değilsen."

(Okyanus esintisi etrafımızı sarıyor. Kum ve sörf, partiden gelen müzik, uzaktan gelen kahkahalar. Her kaybolup gidiyor. Tek duyduğum beyaz gürültü.

ve kalbimin panikle atışı.

Troy burada.

Nancy'nin ağzı hala hareket ediyor. Benimle konuşuyor, küçük defterinden bana bakıyor. Sonra elini uzatıyor, parmakları kolumu okşuyor. Hissetmiyorum bile.

"Tess? Tatlım, iyi misin?" Sesi bana uzun bir tünelin diğer ucundan konuşuyormuş gibi ulaşıyor.

Hayır, iyi falan değilim. Troy burada. O kelimeleri söyler söylemez *anladım*. Sanki onu hissedebiliyorum. Troy buralarda bir yerde ve beni arıyor.

"Tess?" Yaklaşırken Nancy'nin koyu renk gözleri irileşiyor. "Tatlım, beni biraz korkutuyorsun. Konuş benimle."

İki kez göz kırpıyorum, beynim tekrar odaklanıyor. Sahildeki tüm sesler gözümün önüne geliyor. Kollarımdan aşağı bir ürperti iniyor, ince tüylerimi kabartıyor. Nancy'nin boştaki elini tutarak uzandım. "Gidip Ilmari ve Ryan'ı bulmanı istiyorum."

"Tatlım-"

"Nancy, ben iyiyim," diyorum gülümsemeye zorlayarak. "Beni dinle," diye bastırıyorum. "Ilmari ve Ryan. Onları hemen bulun. Olabildiğince hızlı. Ben burada bekleyeceğim."

"Bana gerçekte olduğunu söyleyemez misiniz? Bay Troy kim?"

"Söz , sana her şeyi anlatacağım, tamam mı? Şu anda önemli olan tek şey Ryan ve Ilmari'yi bulup bana göndermen. *Lütfen* Nancy."

Başını salladı, ben de gitmesine izin verdim. Başka soru sormadan aceleyle tahta kaldırıma geri dönüyor ve beni kum tepelerinin ortasında yalnız bırakıyor. Uzakta gök gürlüyor ve bir şimşek çatalı gökyüzünü yarıyor. Fırtına yaklaşıyor.

Hayır, fırtına çoktan geldi.

Bu düşünce hiç beklenmedik bir anda aklıma geliyor ve ellerimi sıkıca yumruk yapıyorum. Troy fırtına ve o burada.

Ona geri dönmemi asla beklemeyecekti. Dönmeyeceğimi biliyor. Dün gece istediği gibi Ryan'ı terk etsem bile, bu asla benim Cincinnati'ye dönmemle sona ermeyecekti. Onun yerine yine kaçacaktım. Bu sefer daha uzağa. Troy bana zarar verme şansını kaybedemez. Elinde kalan iki kartı oynuyor: Ryan'a ve arkadaşlarıma zarar vermek.

Bir sonraki hamlesi ne olacak? Ne yapacak? "Tess!"

Arkamı döndüğümde Ilmari ve Jake'in bana doğru koştuğunu görüyorum. İki adam da endişeli görünüyordu.

" var?" Jake arıyor. "Nancy çıldırdığını söyledi-" "Troy burada," diyorum ve hemen konuya giriyorum.

"Oh...kahretsin. Peki, onu gördün mü? Onunla konuştun mu?"

"Hayır."

"Güzel. Yapma. Tess, siktir et o adamı. Polisi arayalım ve onu dışarı sürükleyelim-"

"Hayır," diyorum kolunu tutarak. "Jake, hayır. Bu onu sadece kızdırır. Onun her zaman bir planı vardır. Beklenmedik bir şey yaparsak, misilleme yapmaya hazır olacaktır. O zeki biri, Jake." Ilmari'ye döndüm, gözlerim yaşlıydı. "Bana zarar vermek istiyor."

"Peki bunu nasıl yapıyor?" Ilmari soruyor.

Boğazımdaki duygu yumağını yutuyorum. "Ryan'ı inciterek... ve seni inciterek."

"Ben mi?" diyor kaşlarını kaldırarak. "Neden bana zarar vermek istiyor?"

"Çünkü sen benim arkadaşımsın, Mars. Tüm bunları deniz kaplumbağaları ve kum tepeleri için kanayan bir kalbim olduğu için yapmıyorum. *Senin* için buradayım. Rachel, Jake ve Cay için buradayım. Buradayım çünkü Hal Price'ın arka avlusunda gözlerinde yaşlarla bana baktın ve bana

başarısız olmak istiyorum. Ve bak, tüm bunlar yüzünden bana hâlâ kızgın olduğunu biliyorum," diyorum etrafımı işaret ederek. "Ve eğer senin için gerçekten bu kadar önemliyse sana konuşma yaptırmayacağım, ama seni seviyorum Mars Price. Senin ve ailen için her şeyi yaparım."

"Bunu neden söylüyorsun?"

"Çünkü bilmeyi hak ediyorsun," diye cevap veriyorum. Sonra Jake'e bakıyorum. "İkiniz de bilmeyi hak ediyorsunuz. Ben de seni seviyorum, Jake. Rachel'ımı bulduğun ve onu mutlu ettiğin için çok mutluyum."

"Tess, neden bu bir veda gibi geliyor?" Jake'in yüzünde bir endişe maskesi var.

"Çünkü Troy senin de beni sevip sevmediğini test etmek için burada," diye cevap veriyorum. "Bir narsist, kurbanının kendisi dışında bağları olmasına dayanamaz. Beni kendinden uzaklaştırmanı istiyor. Benimle ilgilenmenin ve arkadaşım olmanın senin için bir yük olmasını istiyor."

"Tess, sen lanet olası bir yük değilsin," diyor Jake ısrarla. "Ve eğer o adam sana yaklaşırsa, onu yere sererim."

"Hayır," diye yalvarıyorum. Aynı anda Ilmari de "Şiddet yok Jake" dedi.

"Peki o zaman, buradaki plan nedir?" Jake cevap verir. "Gidip Seattle'ı almamız gerekiyor," diyor Mars'ta. "Onun da kıza yaklaşmasını istemiyorum. Ona dokunursa, ölür."

"Ve Ryan," diyorum, kalbim boğazımda. "Ryan'ı bulmamız gerek. Troy'un en çok istediği kişi o. Troy bana ulaşmanın en iyi yolunun ona ulaşmak olduğunu biliyor. Bana daha fazla zarar veremeyeceği için Ryan'a zarar verecek. Nancy'ye onu bulmasını söyledim. Geri dönmüş olmalı. Burada olmalı-"

"Tamam, ," diye yatıştırıyor Jake, beni kollarıyla sarmak için araya giriyor.

"Şşşt.

Sorun yok."

Göğsümden gelen hıçkırığı duyana kadar ağladığımın farkında bile değilim. Jake'e yapışıyorum ve Ilmari arkamdan geliyor, elini omzuma koyuyor.

"İçeri dönmemiz gerek," diyor Ilmari. "Rakas'ı orada yalnız bırakmayacağım. Troy'un tanıdığı tek kişi o, değil mi?"

Başımı salladım.

"Ve Ryan'ı bulacağız," diye ekliyor Jake. "Hadi, tatlım." Sağ elimi tutuyor ve parmaklarımızı birbirine geçiriyor. "Seni bir saniye bile bırakmayacağız, tamam mı? Sana sahibiz, Tess. Biz de seni seviyoruz. Daha önce de söyledik ama senin adın Price da olabilir. Sen bizim 'öl ya da öldür' listemizdesin, tamam mı?"

Başımı sallıyorum, gözyaşlarımı geri kırıyorum.

Ilmari diğer elimi tutuyor ve tahta kaldırıma doğru ilerliyor.

"Kolundaki as ne?" Jake arkamdan sesleniyor. "Ryan'a nasıl zarar vermek istiyor?"

"Fotoğraflar," diye yanıtlıyorum. "Senaryoyu tersine çevirmek ve aldatan kişinin o değil ben olduğumu söylemek istiyor. Ryan'ı yıpratmak ve onu zina yapan biri olarak göstermek istiyor ki Rays ve sponsorluk anlaşmaları onu bıraksın. Kötü basınla kariyerini mahvetmek istiyor."

"Tanrım," diye mırıldandı Jake. "Lanet olası şeytani."

"Ve bu onun en iyi planı mı?" Ilmari soruyor. "Ryan'ı senin zina yapan sevgilin olarak göstermek mi? Oynayacak başka kartı yok mu?"

"Bildiğim kadarıyla," diye itiraf ediyorum. "Ama Jake'in dediği gibi, o şeytani biri. Şimdiye kadar yaptığı bazı şeyleri yapabileceğini düşünmemiştim."

Pencere duvarından altın rengi bir ışıkla dolan güverteye geri çıkıyoruz. Üçümüz birlikte durmuş, ellerimizi kavuşturmuş, camdan dışarı bakıyoruz. Sanki tüm arkadaşlarımız bir şekilde camın içine yerleştirilmiş, hareketli bir portre gibi. Gülen ve gülümseyen yüzler, cam kadehlerden süzülen ışık, hoparlörlerden süzülen Norah Jones şarkısının bluesy notaları.

Benim gözüm sadece bir kişiyi görür. "Nerede o?" Ryan'ı ararken endişem daha da artıyor.

"Troy neye benziyor ki?" Jake bakışlarını bir sağa bir sola çevirerek söylüyor.

"Rakas orada," diyor Ilmari, ses tonunda rahatlama var. "Gel." Elimi çekti ve üçümüz aceleyle içeri girdik.

"Mars, Ryan 'ı bulmamız gerek," diyorum boynumu bükerek.

"Troy'u bulmamız gerek," diye karşı çıkıyor Jake. "Sahilde biri 'köpekbalığı' diye bağırırsa, önce o lanet köpekbalığını bulursunuz."

Ama Mars dinlemiyor. İkimizi de Rachel'in adını bilmediğim iki oyuncuyla güleştüğü kasaya doğru sürüklüyor. Yaklaştığımızda dönüyor, yüzümüze baktıkça gülümsemesi azalıyor.

"Sorun ne-"

"Gel," diyor Ilmari, bir kolunu omzuna atıp onu diğerlerinden uzaklaştırarak.

"Ilmari, sorun ne-"

"Troy," diye onun yerine cevap veriyorum. "O burada, Rach."

"Hayır," diye fısıldıyor ve hemen etrafına bakınıyor. "Bu mümkün değil. Tanrım, neden?"

"Çünkü onun kurallarını çiğnedim. Bana Ryan'dan uzaklaşmamı söyledi ve ben yapmadım. Gitmesine izin vermemi söyledi ama yapamam. Yapmayacağım. Rach, ben onu seviyorum, o da beni seviyor ve birlikte olmak istiyoruz ve yaptığımız şeyde yanlış bir şey yok-"

"Oh, tatlım." Beni kucaklıyor ve birbirimize sarılıyoruz.

"Ryan'ı bulmamız gerek," diyorum tekrar. "Lütfen, Rach. Onu bulmama yardım et.

Lütfen."

Başını sallıyor, ellerini omuzlarımda gezdiriyor. "Tamam, tatlım. Evet, hadi-" Bir heykel gibi hareketsizleşiyor, endişesi sessiz, titreyen bir öfkeye dönüşüyor ve bunun tek bir nedeni olduğunu biliyorum.

Kıpırdamadan duruyorum, tüm hislerim bana yaklaşan kişiye karşı dikkatli olmamı söylüyor. Rachel'ın gözlerine bir kez baktığımda, zaten bildiğim şeyi onaylarcasına başını salladı. Adamları da onu anlamış olacak ki, Jake ve Ilmari hızla eşlerinin iki yanına geçerek, ikisi de bir elleriyle beni tutarken bile onu sıkıştırıyorlar.

Yavaşça döndüm ve Troy'la yüz yüze geldim.

"Merhaba Tessy," diyor soğuk bir gülümsemeyle. "Neden dışarı çıkmıyoruz, böylece biraz sohbet edebiliriz?"

Troy burada. Her şey çok gerçeküstü geliyor. *Burada* olmaması gerekiyordu. Rays onun değil. O bir 'eski para' tipi. Dışarıya Böyle bir kibir ve küçümseme havası. Gençken bunu özgüven sanırdım. Jake Price gibi sıfırdan gelip azim ve yetenekle bir yerlere gelen biriyle hiçbir ortak yanı yok.

Troy'un yetiştirilme tarzının bir lütuftan çok bir lanet olduğunu anlamam uzun zamanımı aldı. Bir şeyler için nasıl çalışılacağını bilmiyor. Sahip olduğu şeylere nasıl değer vereceğini bilmiyor. Ve bu şeyler elinden alındığında nasıl hissettiğini takdir etmeyi de bilmiyor. Tek kelimeyle, şımarık. Ve şımarıklığın en kötü türü: bunu kabul etmekten aciz olan türden.

Bu yüzden şu anda burada. Hayatında sahip olamayacağı şeyler olduğunu anlamıyor. Ben de o şeylerden biriyim. Ne kadar denerse denesin, beni kontrol edemez. Bana emrettiklerini yaptıramaz. Kendimi bu gerçeğe odaklıyorum.

Ben vahşiyim. Vahşiyim. Özgürüm.

Arkaya taranmış saçlarından tasarımcı takımına ve viski rengi makosen ayakkabılarına kadar onu içime çekiyorum.

Yanımdaki Jake de aynı şeyi yapıyor olmalı çünkü alay ediyor. "Ciddi misin, Tess? *Bu* adam mı? Mokasenlerinin üzerinde püsküller var."

"Üniversitedeyken çok seksiydi," diyorum omuz silkerek.

Troy bakışlarını ona diker. "Doktorun işe yaramaz pisliklerinden biri olmalısın. Kadının bir değil iki kez kaybetmek için özel bir tür omurgasız adam olmak gerekir. Aferin sana şampiyon."

"Vay canına," diye yanıtlıyor Jake. "Bu çok şiirseldi. Bunu yaparken aynaya mı bakıyordun? Çünkü bana kalırsa, kadının sürekli kaybeden sensin." Rachel'ın etrafına koruyucu bir kol koydu. "Benim kızım burada, *göt herif*."

"Troy, gitmen gerek," diyor Rachel, eli elimde sıkıca.

"Hiçbir yere gitmiyorum," diye yanıtlıyor. "Tess'le konuşana kadar olmaz."

"Onun duyması gereken hiçbir şey söyleyemezsin," diye cevap verir Rachel. "Her şey bitti Troy. O hayatına devam etti. Yıllar önce hayatına devam etti."

Troy ona ters ters bakıyor, bakışları ellerimizin birleştiği yere düşüyor. Sonra yavaşça yüzümüze doğru geri dönüyor. "Senin fikrini sorduğumu hatırlamıyorum," diyor ona. "Tess'im üzerinde her zaman kötü bir etki bıraktın. Çürümüş bir yaradan daha azını beklemezdim."

İki adamın da etrafında hareket ettiğini hissedince nefesim kesiliyor. Jake Troy'a küfrederek hamle yapıyor ama Mars onu geri çekiyor. "Hayır," diye kulağına hırlıyor Mars, onu sıkıca tutuyor, iki kolu da gövdesine sarılmış.

Jake çırpınıyor. "Bırakın beni. Onu öldüreceğim-"

"Onun istediği bu," diye kulağına bastırıyor Mars. "Sakin ol."

"Angel, yapma," diye yalvarıyor Rachel, elleri Jake'in kolunda. "İlmari haklı.

O buna değmez. Jake, *lütfen*. İnsanlar izliyor."

Haklıydı. En yakınımızdaki insanların hepsi dönmüş, ne gördüklerini şaşırmış bir halde bizi izliyorlar. Benim önümde Troy sırtıyor, gözleri neşeyle parlıyor. Kahretsin, buna bayılıyor. Ona dokunamayacağımızı biliyor çünkü 'saldırı' diye bağırarak. Burada durup zehrini kusmasına izin vermeliyiz. Arkadaşlarım ve sevdiklerim bunu sineye çekmek zorunda. Kendilerini bu şekilde kanıtıyorlar. Onun iğnelemelerine diremiyorlar.

Ya da bunu sineye . Onunla yalnız konuşmayı ve onları bu utançtan kurtarmayı kabul ediyorum. Tekrar odaya bakıp Ryan "ı arıyorum. Nerede o? Neden beni bulmaya gelmiyor?

Jake başını sallar ve İlmari ona sarılmasını gevşetir. Jake'in gözleri sadece Troy'u görüyordu. "Almak için geldiğin şeyi alamayacaksın. Tess'le bir daha *asla* yalnız konuşamayacaksın. Seninle işi bitti. Erkek ol ve hayatına devam et. Ve eğer karımla bir daha böyle konuşursan, seni öldürürüm."

Troy kollarını kavuşturur. "Senin aksine, ben karımla gerçekten evliyim," diye karşı çıkıyor. "Tek yaptığın yapmak. O sıkıldığında

senin siken, o yoluna devam edecek. Onun gibi kadınlar hep öyle yapar. Acı çekecek olan o," diye ekliyor Ilmari'yi göstererek. "Ama senin hakkında okuduklarıma bakılırsa, insanlar her zaman hayatlarına devam ediyor, değil mi? Sana değer veren herkes ya ölmüş ya da gitmiş."

"Suksi vittuun," diye küfrediyor Ilmari.

"Kulta, onu dinleme," diyor Rachel, Ilmari'nin üzerine elini koyarken gözleri yaşıyor.

"Troy, dur," diye yalvarıyorum, bir adım öne çıkarak. "İstedğin kişi benim. Kinini benden çıkar."

Elini uzattı. "Daha sessiz bir yere gidelim." Titrememi durdurmaya çalışarak eline bakıyorum. "Tess, yapma," diye yalvarıyor Rachel. "Kal."

"Benimle konuşana kadar gitmiyorum," diye karşı çıkıyor Troy, tehdidi açık:

Sen yapana kadar bu durmayacak.

"Tess-"

Rachel'ın itirazları üzerine, "Güverte," dedim. "Seninle gideceğim tek yer orası."

Alay ediyor. "Ne yani, hayvanat bahçesindeki hayvanlar gibi camdan bizi izleyebilsinler diye mi? Hiç sanmıyorum."

"görebilirler ama duyamazlar," diye karşı çıkıyorum. "Ne söylemen gerekiyorsa söyleyebilirsin... Sadece beni tekrar incitemezsin. Onlar görmeden olmaz."

"Tanrım." Hepimizin yüzüne bakıyor. "Onlara bunu mu söylüyorsun, Tess? Bu yüzden mi herkes bu kadar gergin davranıyor? Ne yani, buraya gelip sürekli seni dövdüğümü mü söylüyordun? Kanıt nerede? Tıbbi kayıtlar nerede? Polis raporları nerede? Sana hiç dokunmadım. On üç yıldır-"

"Yalan söylüyorsun," diyorum, gözlerimde yaşlarla. "İkimiz de yalan söylediğini biliyoruz-" "Asıl yalancı sensin," diye tersliyor. "Hileci, pes eden. Tanrım."

Beni kötü adam gibi göstermek için uydurduğun yalanları bir düşün. Bu arada, hareket eden her şeyi siken sensin. Hepimiz biliyoruz ki elimde senin küçük oyuncağının kariyerini bitirmeye yetecek kadar kanıt var. Gazetelere inanacak olursak, bununla bile sıranı savdın," diye ekliyor ve Jake'i işaret ediyor.

"O hikâyelerin hepsi saçmalıktı ve sen de bunu biliyorsun," diyorum. "Hayır, değiller."

İkimiz de dönüp Jake'e bakıyoruz. "Ne?" Fısıldıyorum.

Bana bakarken bakışları yumuşuyor. "Hadi ama Çilek. Sahip olduğumuz şeyi saklamak için bir neden yok. Bozuk bir saat bile günde bir kez doğruyu gösterir. O da sensin," diyor Troy'a. "Aptal bozuk saat sensin. Ama Tess ve benim hakkımda haklısın. Birlikteydik ve bu muhteşemdi."

Troy sadece alay eder. "Sen berbat bir yalancısın."

"Ve sen de çok kötü yatıyorsun," diye karşı çıkıyor. "Ama yalan söylemiyorum. Tess ve ben sahil evimin her yerinde tavşan gibi seviştik. Üzgünüm bebeğim, sen isteydin ve ben de azdım," diyor Rachel'a. "Ve ikimiz de bunun o konuda hiç yardımcı olmadığını biliyoruz," diye ekliyor ve omzunun üzerinden Ilmari'ye bir başparmak atıyor.

"Jake," diyor Ilmari uyararak.

"Ne?" Jake ortağına şöyle der. "Bu ahmağın işimizi bilmesinden cidden rahatsız mısın? O tam bir pislik. Her halükarda kimse ona inanmayacak, Mars."

Troy'un bakışları geziniyor.

Ilmari sadece başını sallar. "Özel işlerimizi bilmeyi hak etmiyor."

"Tabii ki seviyor. Belli ki müstehcen dedikoduları seviyor." Jake Troy'a dönüp Mars'ı işaret ediyor. "O sadece kadınları becerir. Evet, doğru, *kadınlar* dedim. Uzun bir antrenman gününden sonra eve döndüğümde bu ikisini onun sikine ve yüzüne binerken bulduğum zamanların sayısını bana sormayın bile. Yemin ederim, görülmeye değer bir manzara."

Yanımda, Rachel koluma yapışıyor. "Tanrım," diye fısıldıyor, bakışları adamlarıyla Troy arasında gidip geliyor.

Bu ilginç yapbozun parçaları yerine oturdukça benim de gözlerim açılıyor. Bu gerçekten işe yarayabilir mi? Ryan'la olan ilişkim Troy'un elindeki en büyük koz. Ryan'ı mahvederek bana zarar vermek istiyor. Takımdaki Rays'lerin yarısı gürültülü bir şekilde bizim de ilişkimiz olduğunu iddia ederse bunu nasıl yapacak? Jake ve Mars, Troy'un en keskin okunu alıp küle çeviriyor.

"Bu saçmalık," diye homurdanıyor Troy. "Hepiniz bir avuç yalancısınız."

"Hepimiz yalan mı söylüyoruz? Yoksa *siz mi yalan söylüyorsunuz?*" Jake bastırıyor. "Çünkü bu hikâyeler birbirini tutmuyor."

"Mars!"

Caleb yaklaşırken elim Rachel'ın elini sıkıyor, karanlık bakışları bize kilitleniyor. Aceleyle yanıma geliyor, adımlarında hafif bir aksama var. İki adam da telefonlarını ceplerine geri koyarken Mars'a bakıyor. Görünüşe göre Mars bir SOS göndermiş.

"Neler oluyor?" diye sorar Caleb.

Mars Troy'a başını sallar. "Bu Troy Owens."

Caleb yavaşça dönüp Troy'u ilk kez gördüğünde yüzü bir öfke maskesine dönüşür.

"Mükemmel," diye homurdanıyor Troy. "Çetenin hepsi burada. Yıkanmış olan sensin, değil mi? Topal olan? Sen güzel salaktan bile daha işe yaramazsın," diye ekliyor ve hain bir sırıtışla Jake'i işaret ediyor.

Rachel ve ben nefes almayı keserken Caleb'in yüzü okunamaz hale geliyor. Ne de olsa onun gizemli çocuğu, ne yapacağı kestirilemeyen. Jake biraz daha yaklaştı, eli Caleb'in omzuna gitti. "Bebeğim, bu işi hallettik."

Caleb onu omuz silkerek uzaklaştırır, gözleri Troy'a kilitlenmiştir. "Buraya sert adam olmaya mı geldin? Boktan, nefret dolu şeyler söyleyip ilk yumruğu biz atalım diye bizi kızdırmak mı istiyorsun?"

Troy sadece sırıtıyor.

"Evet, hayatım boyunca senin gibi adamlar tanıdım."

"Ne, zengin adamlar mı?" Troy ona omuzlarını dikleştirerek cevap verir. "Gücü ve amacı olan adamlar mı?"

"Bir daha karımın yanında konuşma," diye karşı çıkıyor Caleb, yüz ifadesi obsidyen renginde. "Senin iğrenç melemelerine bir saniye daha katlanmak zorunda değil."

Troy ters ters bakar. ", işe yaramazlardan emir almam."

Caleb sadece başını sallar. "Belli ki ev ödevini yapmışsın. Dizime aldığım darbenin görüntülerini Google'da arattın, değil mi? Her zorba gibi zayıf noktayı bulduğunu düşünüyorsun. Artık darbelere dayanamıyorum. Başkalarının benim için savaşmasını sağlamalıyım. Böyle mi düşünüyorsun?"

Troy, "İsveçli arkadaşın kadar gözümü korkutmuyorsun diyelim," diye yanıtlıyor.

"O Finli, göt herif," diye tersliyor Jake. "Doğru söyle."

Şimdi Caleb, gözleri Troy'un yüzünden ayrılmasa da elini Jake'in omzuna koyuyor. "Haklısın. Ilmari seni ikiye ayıracak bir Viking tanrısı gibi görünüyor. Ve eğer karımıza bir adım bile yaklaşırsan seni ikiye bölecek. Ama ben lanet olası karanlığım," diyor Troy'a yaklaşıp. "Ben senin kâbuslarının çoğaldığı yerdeyim. Ve sana şimdiden söylüyorum, eğer bir daha karıma doğru bakarsan, ağzındaki her bir perçemi tek tek çıkarır ve seni boğarım."

Troy kollarını kavuşturur. "Bir avukatı tehdit etmek mi, Bay Sanford? Kötü bir hareket."

"Adım Price," diye düzeltiyor Caleb. "Ve ben bir korkağı ve bir tehdidi tehdit ediyorum. Bir kadın tacizcisi-"

"Tess pis bir yalancı-"

"Tess *benim*. Seni terk etti ve kendine gerçek bir erkek buldu. Gerçek bir *erkek*. Langley'i unut. O senin için bir tehdit değil. Tehdit benim. O artık benim. Ve senin aksine, benim olan şeyleri kaybetmem. Onları korurum. Tess'e bakmayacaksın, onunla konuşmayacaksın, onun lanet havasını solumayacaksın. Bu uyarıyı sana sadece bir kez yapacağım: Kaybol ve öyle kal. Sonsuza kadar."

Jake araya girerek Caleb'la omuz omuza durur. "Kocam sana gitmeni söyledi. Bunu ona tekrar söyletme."

Aynı anda Ilmari sağa doğru adım atarak Rachel'la benim önüme geçiyor ve Troy'un bizi görmesini engelliyor. Kalbim hızla çarparken, elim Ilmari'nin kolunu tutuyor. Rachel da aynısını yapıyor. Kendime engel olamıyorum ve Troy'a bakmak için onun etrafından dolaniyorum.

"Tess artık bizim," Ilmari. "Gitmesine izin vermenin zamanı geldi."

Acı dolu uzun bir sürenin ardından Troy bir kahkaha atar ve bir adım geri çekilir. "Hepiniz birleşik bir cephe oluşturmuşsunuz. Çok etkileyici." Ellerini teslimiyetle kaldırıyor ve bir adım daha geri atıyor. "Tess, ben gidiyorum," diyor bana, Ilmari'nin etrafından bakıp bana göz kırpmıyor. "Zaten seni hiç görmek istemedim. Bu gece bunun için gelmedim."

Kalbim göğsümden fırlayacak gibi oluyor. "O zaman neden buradasın?"

Sadece gülümsüyor. Elini cebine atıp katlanmış bir çek çıkarıyor. "Bağışları size bırakayım mı?"

Hiçbirimiz kıpırdamıyoruz.

Bir adım öne çıkarak elini uzatıp çeki Ilmari'nin smokininin cebine sokmaya cesaret ediyor. Sonra bana son bir kez bilmiş bilmiş bakıyor. "Görüşürüz, Tess."

"Hayır, yapmayacaksın," diyorum sonunda sesimi bularak. Sırtışı bir öfkeye dönüşüyor.

"Bu son, Troy. Bu andan itibaren seni bir daha asla görmeyeceğim ve seninle konuşmayacağım. Önümde dururken bile seni göremiyorum. Geriye hiçbir şey kalmadı. Kesinlikle hiçbir şey. Bunu dudaklarımdan duyduğun son söz olarak kabul et: elveda."

Kelimeleri söyledim ama narsisizminin bunları özümsemesine izin vermeyeceğini biliyorum. Bu yüzden sırtıp "Göreceğiz" dediğinde şaşırmadım.

Bununla birlikte arkasını döndü ve tüm havamı da yanına alarak uzaklaştı. Jake öfkeli bir inilti çıkarmadan önce cam kapıları zorlukla sıyırdı. "Tanrım, ne berbat bir insan müsveddesi! Tess, cidden hâlâ o adamla evli misin?"

"Hayatımda hiç kimseyi öldürmeyi bu kadar istememiştim," diyor Caleb, kollarını Rachel'a dolayarak onu kendine çekiyor. Rachel ona yapışmış, bir eli hâlâ Ilmari'nin büyük elinin içinde.

"Siktir, biliyorum, değil mi?" Jake ağlıyor. "Bunu hemen düzelteceğiz. Boşanmanız benim hayatımın yeni görevi, yemin ederim."

Rachel bana dönüyor, adamlarından uzaklaşıyor. Elleri titreyerek yüzümü avuçluyor, gözlerinde yaşlar var. "İyi misin?"

Gözyaşlarımı tutarak başımı sallıyorum. Hayır, iyi değilim. Şu anda iyi olmak imkânsız gibi geliyor.

"Olacaksın," diyor yanağımdan öperek. "Tess, o seni bir daha asla incitmeyecek."

Ama şu anda kendimle ilgilenmiyorum. Aklımda sadece bir kişi var. "Ryan." Bu kelimeyi ciğerlerimde kalan tek havayla söylüyorum.

"Evet, onu bulacağız. Tamam mı, tatlım? Hemen şimdi. Hepimiz bakacağız." Adamlarına başını sallayarak sessiz bir emir verir ve onlar da görevlerine koyulmuş bir şekilde dağılırlar. "Onu bulacağız," diyor tekrar.

Ama ben gerçeği biliyorum. Troy zaten biliyordu.

(Rachel'in kollarında, kalbim çarparak duruyorum. Adamlarının hepsi Ryan'ın peşinde. Odadaki diğer Işınlar bizi fark etti.

Bize ilk ulaşan Poppy oluyor ve elini Rachel'in omzuna koyuyor. "Az önce ne oldu? Kimdi o?"

Novy ve Morrow aniden arkasında belirerek onu iki kızgın çirkin yaratık gibi çerçeveleyip, gözleri Troy'un az önce kapıya kilitleniyor.

"O benim eski kocamdı," diye cevap verdim. "Oh, Tanrım. Sen iyi misin?"

"Hayır. Ryan'ı bulmam gerek." Bakışlarımı ona doğru kaldırıyorum, onunla adamları arasında gidip geliyor. "Onu gördün mü?"

Poppy başını sallıyor ama Morrow başını .

"Tanrım, ne zaman?" Elini tutarak söylüyorum.

"Odanın diğer tarafında onunla konuşan adamı gördüm," diye yanıtlıyor. "Ona bir şey verdi ve uzaklaştı. Gerçi pek dikkat etmedim. Tek gördüğüm buydu."

"Ryan nereye gitti?"

"Üzgünüm, bilmiyorum," diye yanıtlıyor.

Tam o sırada Nancy aceleyle öne atılır. "Tess, Ryan'ı bulamadım. Yemin ederim, her yere baktım. Arabası hâlâ burada ama adamın kendisi sırra kadem bastı."

Kalbim sıkışıyor ama ona bir gülümseme buluyorum. "Sorun yok, Nance. Merak etme, onu bulacağım."

"Başka ne yapmamı istiyorsunuz?" diye soruyor, itaatkâr bir şekilde talimat bekliyor.

Odanın etrafına bakıyorum. Bize en yakın olanlar hâlâ temkinli bakışlar atıyor ama odanın arka tarafında gülüşmeler ve kaynaşmalar duyuyorum. Herkes Troy Kasırgası'nın etkisi altında kalmamıştı. Yine de Rays'te alarm verildiği açık. Tüm oyuncular yaklaşıyor, konuşmaları sessizleşiyor, yüz ifadeleri endişeli.

Nancy'ye dönüp elini sıkıyorum. "Sen ve Cheryl kaleyi koruyun, tamam mı? Joey'e on beş dakika içinde konuşma yapacağını söyle. Kısa tutun. Bağışçılara ve konuklara teşekkür etmekten ve herkesin evine sağ salim dönmesini dilemekten başka bir şey yapmayın."

Başını sallıyor. "Ama... neye ihtiyacın var?" "Ryan "ı bulmam gerek," diyorum tekrar.

"Git," diyor Rachel. "O burada bir yerde. Sensiz gitmez."

"Yapmaz ?" Kalbim boğazımda, diyorum.

"Seni seviyor, Tess," diye cevap verir Rachel. "Git onu bul. Bütün Işınları alarma geçireceğim."

Başımı sallayarak çıkıyorum. Odanın kenarından dolanıp hepimizin paltolarımızı ve çantalarımızı sakladığımız vestiyer odasına açılan kapıya doğru aceleyle ilerliyorum. Malzeme kutusunun dibini kazarak küçük çantamı çıkardım ve açarak telefonumu çıkardım.

Başparmağımı kilit ekranında gezdirirken kalbim hızla çarpıyor, bana bir sesli not bırakıp bırakmadığını görmek için sabırsızlanıyorum. Ana ekran yanıp sönüyor ama Ryan'dan hiç mesaj yok. Mesaj yok. Sesli not yok. Komik GIF'ler yok.

Numarasını tuşluyorum ve telefonu kulağıma götürüp çevir sesinin bağlanması için dua ediyorum. Bir kez çaldı. İki kez. Üç kez. Sonra sesli mesajı açıldı.

Ayağa fırlayıp dolaptan çıkıyorum. "Ryan, bebeğim, neredesin? Lütfen beni ara. Lütfen iyi olduğunu bilmeme izin ver. Troy'un seninle konuştuğunu biliyorum ve her ne dediyse, her ne yaptıysa, bu sana olan hislerimi değiştirmez. Seni seviyorum. Seni bulmaya geliyorum, tamam mı? Tanrım, sadece geliyorum."

Telefonumu elime alıp mekânı ararken elbisemin alt kısmını yukarı kaldırıyorum. "Onu gören oldu mu?" Ön salonda yanından geçerken Sully'ye soruyorum.

"Hayır," diye cevap veriyor, yüz ifadesi endişeli. "Hepimiz arıyoruz," diye beni temin ediyor. "O buralarda bir yerde, Tess."

"Lütfen bakmaya devam edin," diyerek ondan uzaklaşıyorum.

Ryan'ın yerinde olsaydım, nereye giderdim? Arabamla gitmiyorum, ama binada hiçbir yerde bulunamıyorum. Neredeyim ben? Nerede güvende hissediyorum?

Mutfağa bakarken olduğum yerde duruyorum. Şaşkın personel bana bakıyor, yiyecek içecek ekipmanlarını topluyorlar. O burada değil. Tanrım, nereye gitmiş olabilir? Kendimden kaçıyor olsaydım nereye giderdim? Kapana kısılmış gibi hissetseydim, kaçacak yerim kalmasaydı nereye giderdim? Sonumu nerede getirirdim?

Topuklarımın üzerinde dönerek yan kapıdan aceleyle mutfaktan çıkıyorum, dünyada en sevmediğim şeyi yaparken Ocak ayının serin havası ateşli tenimi okşuyor. Topuklularımı tekmeliyorum, elbisemin altını yukarı kaldırıyorum ve koşuyorum. Ryan'a koşuyorum.

Binanın arka tarafına dolanarak merdivenlerden arka güverteye çıkıyorum ve güverteden karşıya geçerek tahta kaldırıma doğru koşuyorum. Eğer ipin ucuna geldiğimi hissedersen, gidecek hiçbir yer kalmayana kadar koşardım. Suyun kenarına kadar koşardım.

Ayaklarım tahta kaldırıma vuruyor ve kum tepesine tırmanırken nefesim kesik kesik çıkıyor. Tahta kaldırımın sonunda duruyorum, çıplak ayak parmaklarım tam kenarda. Beyaz kum denizi önümde uzanıyor ve okyanusun siyahıyla son buluyor.

"Neredesin sen?" Bakışlarımı bir sağa bir sola çevirerek söylüyorum.

Meşaleler yanmıyor ama bu fırtınalı gecede bile yeterince ışık kirliliği var ve sahile bakıp yaklaşık yüz metre ötede volta atan bir silüet görebiliyorum.

Bu Ryan. O güvende.

Elbisemi toparlayıp sahile inerken bile rahatlamış bir şekilde iç çekiyorum. Ona doğru koşuyorum, ayaklarım derin ve soğuk kumlara batıyor. Arkamızda, bir milden daha az bir mesafede, karanlık ve uğursuz bir gök gürültüsü yuvarlanıyor, bulutlar aç bir canavarın derin karnı gibi gürlüyor.

Ryan smokiniyle sörfün kenarında duruyor, su ayaklarının birkaç santim ötesine vuruyor. Telefonunun ışığı karanlıkta bir fener gibi parlıyor ve beni ona çekiyor. Telefonu elindeki kâğıtların üzerine tutmuş, onları okuyor.

Kalbim sıkışıyor. Onu buraya getiren şey bu, Troy ona ne verdiyse. "Ryan," diye sesleniyorum, beni görmesini istiyorum.

Etrafında dönüyor, yüzü telefonunun parlak ışığıyla karanlığa gömülüyor. "Daha fazla yaklaşma!"

İçgüdüsel olarak durdum. Hâlâ on beş metre uzağımda. "Burada ne yapıyorsun?"

"Tess, geri dön," diye bağıyor. "Daha fazla yaklaşma."

"Ryan, ne oldu? Troy sana ne dedi? Ne ?" "Sanırım bana bir yasaklama emri tebliğ etti," diye sesleniyor.

Kalbim yerinden çıkacak. "Ne?"

"Sanırım bu senin için. Tess, lütfen daha fazla yaklaşma. Yapamam, bunun ne olduğunu bilmiyorum" diyor, sesi kederli.

Bir adım daha yaklaşarak nefesimi tutmaya çalışıyorum. "Peki, ne yazıyor?" "Sadece bilmediğimi söyledim. Ben avukat değilim!"

"Eğer bu benim için bir yasaklama emriyse, bunun yasal olduğunu bile sanmıyorum. Ne yazıyor?"

"Sadece bilmediğimi söyledim," diye bağıyor, telefonu yine kağıtların üzerinde parlıyor.

"Peki, ben davacı olarak listelenmiş miyim? Siz davalı mısınız?" "Bilmiyorum, nerede yazıyor?"

"En üstte," diye cevap veriyorum, bir adım daha yaklaşarak. "Bebeğim, bu ilk şey. En üstte genellikle mahkeme, bölge ve dava numarası ile davacı ve davalı listelenir."

Belgeye tekrar bakar. "Tamam... peki benim adım ikinci satırdaysa, bu ne anlama geliyor?"

Yan tarafımı tutuyorum, nefesimi tutarken dikişi tutuyorum. "Alt satır genellikle sanık içindir. 'Davalı' mı yazıyor? Eğer bu bir TRO , 'başvuran' yazabilir ve sonra benim adımları listeleyebilir, bu da Troy'un her türlü yasadışı şeyi yaptığı anlamına gelir. Benim TRO dolduramaz. Ama bu benim hukuk alanım değil," diye itiraf ediyorum. "Sadece hukuk fakültesinde ve mahkeme salonu dizilerinde gördüklerimden yola çıkıyorum."

"Bu hiç mantıklı değil," diyor ve telefonunun ışığını tekrar üzerine tutuyor.

Onun izlerken, içimi kemiren bir farkındalık beni yiyip bitiriyor. "Ryan... anlayamadığını mı ... yoksa okuyamadığını mı?"

"Bana patronluk taslama lan!" diye bağıyor, sinirleri tepesinde. Savunma modunda. Onu hiç böyle görmemiştim. Dikişlerinden çözülüyor.

Bir adım daha yaklaşyorum. Sonra bir adım daha. Artık birbirimize üç metre kadar yakınız ve yüz hatlarınızı net bir şekilde görebiliyorum; stresini, endişesini.

"Sana geride durmanı söylemiştim," diyor ama içindeki mücadele onu terk ediyor. Benim onunkini arzuladığım kadar o da benim yakınlığımı arzuluyor.

Bilmek zorundayım. Sormak
zorundayım. "Ryan...
bebeğim, okuyabiliyor
musun?"

"Tabii ki okuyabiliyorum. Ben aptal değilim, Tess."

"Tamam... o zaman bana oku. İlk satırı oku. Sadece ilk satırı."

Kamera ışığını bana tutmadan önce umutsuzca etrafına bakınarak inliyor.

"Adımı T-E-R-E-S-A diye mi heceliyorsun?"

"Evet," diye cevap verdim. "Evet, o
Teresa." Gözlerini bana dikti.

"Teresa mı?"

"Bu benim adım Ryan. Yasal adım Teresa. Listedeki ilk isim bu mu?"

"Evet."

Oh, kahretsin. Troy, ne halt sen? "Ve... R-Y-
A-N-"ı görüyor musun?"

"Kendi adımlı nasıl heceleyeceğimi
biliyorum." "Tamam," diyorum,
olabildiğince nazik bir şekilde.

"Ama bu yazı tipi - kahretsin, bunu bilerek yaptı. Yazı tipini o kadar küçük
yapmış ki. Okuyamayayım diye küçültmüş. Harfler birbirine karışıyor."
Tekrar sayfaya baktı. Sonra tekrar bana bakıyor, yüzünde kederli bir ifade var.
"Eğer zamanım olursa, sadece biraz zamana ihtiyacım olursa, genellikle bunu
çözebilirim, anlıyor musun?"

Sadece başımı salladım. "Biliyorum, bebeğim."

Kâğıtları havada sallıyor. "Ama o lanet canavar biliyordu! Bana bunu
tebliğ etti ve bunun yüzünden hapse gireceğimi söyledi ve onunla
tartışamadım bile çünkü yapamayacağımı biliyor-" Kâğıtları yanına bırakırken
sözleri kesiliyor. Karanlık dalgalara bakarak, hırpalanmış ve çaresiz bir halde
başını sallıyor.

Haftalardır kaçırdığım ipuçları bir anda zihnimde hizalanıyor ve kendimi
en büyük aptal gibi hissediyorum. Bunu nasıl göremedim? Benden nasıl bu
kadar iyi sakladı? Aynı zamanda Troy'a olan nefretim de katlanarak artıyor.
Bir şekilde Ryan'ın özel hayatına girip onun hakkında bunları öğrenmiş ve
sonra da bunu silah olarak kullanmanın bir yolunu bulmuş. Bu gerçekten
zalimliğin en temel, en aşağılayıcı şekli. Bunun için onu öldürebilirim.

Ve bu Ryan'ı daha çok sevmemi sağlıyor. O güçlü. Üstesinden geliyor. da
ötesi, gelişiyor. Benim tatlı sahil köpeğim, benim cesur koruyucum. Tanrım, o
sadece *benim*. Onu kendime geri getirmeliyim.

"Ryan, tatlım, sen disleksik misin?"

Bakışları bana yöneliyor ve dik dik bakıyor, duvarlarını sıkıca örmüş. İlişkimizde bir kez olsun köşeye sıkışmış hissedenden o oldu.

"Eğer öyleysen sorun değil," diyorum. "Ve bunu benden sakladığın için sana kızgın değilim. Sadece bilmem gerekiyor." Elindeki belgeleri gösteriyorum. "Eğer bunu sana Troy verdiyse, neyle karşı karşıya olduğumuzu bilmemiz için onu okuyabilmemiz gerekiyor, tamam mı? Yani... sen misin?"

Ryan yavaşça başını sallıyor.

"Evet." "Ne kadar kötü?"

"Şiddetli," diye itiraf ediyor. "Bende disleksi ve disgrafi var. Çoğu gün o kadar kötü ki hiçbir şey okuyamıyorum. Hecelemem daha kötü. Bu... lanet olsun, çok yorucu. Ve utanç verici," diye ekliyor.

Aramızdaki boşluğu kapatıyorum, yakışıklı hokey çocuğuma bakıyorum. Kravatının düğümü çözülmüş, üst düğmesi açılmış. Saçları artık kulaklarının arkasında toplanmıyor. Endişeyle saçıyla oynuyordu. Ve şimdi yaklaşan fırtınanın rüzgârı gevşek sarı tellerden bazılarını alnına savuruyor.

Vücudunda, güçlü ve kuvvetli bir adam görüyorum. Milyoner NHL yıldızı Ryan Langley, Jacksonville Rays'in yıldız forveti. Ama onun güzel yeşil gözlerinde kaybolmuş, utanmış ve acımasız bir dünyayla başa çıkmaya çalışan bir çocuk görüyorum.

"Fırın," diye fısıldadım. "Pişir ve kızart. Sen-"

"O kadranslardaki yazı tipi her zaman çok küçük oluyor" diyor. "Acelemin vardı ve kelimeler aynı görünüyordu. Bu yüzden yemek yapmıyorum. Aptal talimatları asla takip edemiyorum. Her zaman berbat ediyorum. Her şeyi berbat ediyorum."

Başımı sallıyorum, daha fazla parça yerine oturuyor. "Peki ya sesli notlar?" "Mesajlaşmaktan daha kolay."

"Sözleşmeleriniz... mali durumunuz..."

Omuz silkiyor. "Birinin doğru yapması için para ödemek varken neden yanlış yapayım? MK biliyor. Bu konuda iyidir. Anladığımdan emin olmak için her şeyi açık açık anlatır."

"Peki ya plaj? Serbest bırakma formu?" Sanki kopya çekmeyeyim diye cevaplarını saklıyormuş gibi arkasını dönerek şaka yaptığını hatırlıyorum.

"Sen gittiğinde Joey'e doldurmasını söyledim," diye itiraf ediyor. "Elimi spor salonundaki bir ağırlık makinesine vurduğumu söyledim. Soru sormadı."

Etkilendiğimi söylemem tuhaf mı? Başa çıkma becerisi alışılmışın dışında. "Görmedim," diye itiraf ediyorum. "Ryan, bilmiyordum."

"Mesele de bu zaten," diye yanıtlıyor. "İnsanların hakkımda bunları bilmesini istemiyorum, Tess. Beni yargılamalarını, bana acımalarını ya da bana aptal demelerini istemiyorum. Ben aptal değilim, ben-" İnliyor, bana doğru bakıyor. "Gerçekten bilmeni istemedim."

"Neden?"

"Çünkü senin için iyi olmadığımı düşünmen için sana bir neden daha vermek istemedim," diye itiraf ediyor.

Kalbim durdu. "Oh... Ryan-"

"Bunun doğru olduğunu biliyorsun," diye tersleyerek bana bakıyor. "Tess, sen çok akıllısın. Sen bir avukatsın ve kâr amacı gütmeyen kuruluşlar yönetiyorsun." Başını sallıyor. "Ben sadece hokey oynuyorum-"

"Yapma," diyorum, bir adım öne çıkıp bileğini tutarak. "söyleme. Senin hiçbir sorunun yok Ryan. Bunu asla söylemem. Bunu asla *düşünmem* bile. Ve bunu tek başına taşımak zorunda değilsin," diye ekliyorum. "Saklanmak, utanmak ya da insanların öğrenme farklılığından dolayı seninle birlikte olmamayı tercih edeceklerini düşünmek zorunda değilsin."

"Çok uzun zamandır saklıyordum," dedi, acısı sesinden belli oluyordu. "Çok yoruldum. Başkaları üstüme gelmeden her gün bu bokla uğraşmak benim için yeterince zor."

"Troy da üstüne gitti, değil mi?"

"O lanet olası bir pislik." Bu sözleri kayıtsız kaldığını ima etmek için söylediğini biliyorum, ama gözlerinde bunu görebiliyorum: Ryan, Troy'un kendisine savurduğu hakaretlere karşı kayıtsız değil.

"Sana ne söyledi?" Bileğini sıkarak soruyorum. Ama

Ryan geri çekiliyor.

"Ryan-"

"Ben hokeyden başka bir şey değilim," diyor tekrar. "Sana sunabileceğim tek şey bu, Tess. Hayatımı kazanmak için başka bir yolum yok. Disleksim o kadar şiddetli ki-" İnliyor, volta atıyor. Arkasında, gök gürültüsü yaklaşıyor. Havada parazit yükseliyor, yağmur tehdidi belirliyor.

"Okulu zar zor bitirdim," diye ediyor. "Beni liseden teknik olarak . İlk fırsatta seçmelere katıldım çünkü üniversitede asla hayatta kalamayacaktım. Tess, eğer hokeyim yoksa hiçbir şeyim yok demektir. Oynayıp kazanmalı ve mümkün olduğunca uzun süre buzda kalmalıyım. Bu sadece sen, ben ve bizim için kurmak istediğim hayatla ilgili değil. Cassie'yi de üniversiteye gönderdiğimi biliyorsun. Annemin de bu yıl emekli olmasını umuyorum. Hepsi benim sorumluluğumda."

Kalbim çarpıyor, sevdiklerine ne kadar iyi baktığını seviyorum. "Oh, tatlım, ve kimse bunu senden alamaz-"

"*Bu teneke,*" diye bağıyor ve kâğıtları bana doğru sallıyor. "Sanırım bu bir yasaklama emri. Yani sana yaklaşırsam hapse girebilirim. Kötü basınla uğraşmak bir şeydir. Kötü basın olsa bile oynamama izin verirler. Ama yasaklama emrini çiğnediğim için sabıka kaydı almak hiç de iyi bir şey değil. Her şeyimi kaybederim. Annemi, kız kardeşimi..." Omuzları duygusallıktan çökmüş bir halde dönüp gidiyor.

Bir süre sonra elimi uzatıyorum. "Onları bana ver, Ryan."

Arkasını dönmüyor.

"Lütfen," diye yalvarıyorum. "Bana güvendiğini söylemiştin, hatırladın mı? Ciddi miydin, yoksa tüm bunlar kovalamacanın heyecanıyla mı ilgiliydi?"

Ters ters bakarak arkasını döner. "Ne diyorsun lan sen?"

"Çıplak olduğumuzda bana güveniyorsun. Vücudunla bana güveniyorsun. Kalbinle de güven bana. Güven bana, Ryan. Hiçbir yere gitmiyorum. Yapışıp kalacağım. Sen yapışıyorsun, ben de yapışıyorum. Sana yardım edebilirim. Sana yardım *edeceğim*." Elim tekrar uzattım, bekliyorum.

Yavaşça başını sallıyor ve kâğıtları uzatır.

Onları alıyorum ve o da telefonunun fenerini sayfaların üzerine tutuyor. Gözlerimi kısarak metni anlamaya çalışıyorum. Haklı, sanki biri baskı boyutunu yüzde sekize falan indirmiş gibi görünüyor. "Bebeğim, ben de bunu zar zor okuyabiliyorum. Bu haliyle dosyalayabileceğini bile sanmıyorum. Yargıcın ineği olur." Elimden geldiğince sayfaları tarayıp imzaları kontrol ediyorum. Yavaşça başımı kaldırıyorum, yüzüme bir gülümseme yayılıyor.

Ryan nefesini tutuyor. "Bekle, Tess, lanet olsun, neden gülümsüyorsun?"

Kâğıtları yanıma bırakıp rahat bir nefes alıyorum. "Çünkü onu yakaladık," diye fısıldıyorum.

"Ne?"

Gözlerimi kapatıyorum, vücudum uğulduyor. Tanrım, onu yakaladım. Beni mat etmek için acele ederken, Troy sonunda kendini açıkta bıraktı. Kritik bir hata yaptı. Uzun zamandır, o beni tahtanın etrafında kovalarken, tüm savunmalarımı ele geçirip beni köşeye sıkıştırırken kaçan bendim. Şimdi tacını giymiş bir kraliçe olarak cesurca öne çıkma sırası bende. *Onu* mat etmek için ihtiyacım olan her şeye sahibim. Özgür olmak için ihtiyacım olan her şeye sahibim.

Ryan bana bakıyor, gözleri yüzümü arıyor. "Tess-"

Kollarımı boynuna dolayarak içeri giriyorum, sahte yasaklama emri hâlâ elimde. Onu kendime doğru çekerek, ayrılmış dudaklarını öpüyorum.

Dudakları. Bana karşı kaskatı kesiliyor, vücudu hâlâ korkuyla sımsıkı sarılı. Ama her öpücük tereddütlerini yumuşatıyor. Kendimi ona doğru bastırıyorum, ona ne kadar ihtiyacım olduğunu, onu ne kadar sevdiğimi hissetmesini istiyorum. Ağzı açılıyor ve dilimi dudaklarının arasında gezdirerek onu ikna ediyorum.

Benimle ol, tanrıçan, kraliçen.

"Seni seviyorum," diye fısıldıyorum ağzına karşı. "Seni incitmesine asla izin vermeyeceğim.

Ben senin tanrıçanım, unuttun mu? Benim olanı korurum."

Ryan bir iniltiyle beni kendine çekiyor. Tam yağmurun ilk damlaları düşmeye başlarken beni kollarıyla sarıyor. Tepemizde bir şimşek çakıyor ve ikimiz de nefes nefese kalıp öpüşmemizi kesiyoruz. Gözlerinin içine bakıyorum ve gökler açılıyor, dondurucu soğukta yağmur yağıyor.

", " diye bağılıyor gürültünün içinden, boştaki elimi tutarak.

"Bekle," diye bağıyorum, ayaklarımı kuma sabitleyerek.

Etrafında dönüyor. "Tess, burası güvenli değil-"

"Geçmişimiz umurumda değil," diye sesleniyorum ona. "Bu da umurumda değil," diye ekliyorum, ıslak belgeleri dalgalara bırakarak. Gelgit onları geri çekiyor ve dalgaların arasında kaybediyorum. "Burada benimle dur ve yağmurun her şeyi yıkamasına izin ver."

Yağmur yağarken ellerimiz birbirine kenetlenmiş halde yanımda duruyor. "Şimdi ne yapacaksın?" diye sesleniyor gök gürültüsünün içinden.

"Şimdi sana bir veriyorum," diyorum gülümseyerek. "Artık kaçmayacağım."

Kıpırdamadan duruyor, yağmur başını ve omuzlarını ıslatıyor. Güzel yüzünden aşağı damlıyor. "Tekrar söyle."

Bir adım daha yaklaşıp ona bakıyorum. "Hayatım boyunca koştum, aradım ve evim gibi hissettiren o yeri aradım," diyorum yağmurun altında. "Bu süre boyunca hep yalnızdım. Bunun benim lanetim olduğunu düşündüm. Zavallı Tess, sonsuza dek yalnız kalmaya mahkum."

"Peki ya şimdi?"

Ona gülümsedim. "Ve şimdi, bu gece, seni bulmak için buraya koştum. Ryan, sana koştum. Eve koştum. Ve şimdi koşmayı bıraktım."

Eliyle yüzümü kavlıyor, yüzlerimiz birbirinden birkaç santim uzakta. "Tek istediğim bu. Ben senin evin olacağım, sen de benim."

Başımı sallıyorum, elini kendi elimle kapatıyorum. Tekrar öpüşmek için eğiliyoruz ama tam tepemizde bir şimşek çakıyor ve içgüdüsel olarak eğilip kollarımızı başımızın üzerine atıyoruz.

"Tess!"

"Ryan!"

Döndüğümüzde şemsiyeli bir grup insanın kumda bize doğru ilerlediğini görüyoruz.

Jake, "Çılgın kıçlarınıza yıldırım çarpmadan önce yağmurdan kurtulun," diye bağırır.

," diyor Ryan, tekrar elimi tutarak.

Sırılsıklam elbisemi toparlayarak Ryan'ın yanında koşuyorum ve tüm Vatozların tahta kaldırımın sonunda beklediği yere geri dönüyorum. Derin kuma batıyoruz ve onlarla kum tepelerinin dibinde buluşuyoruz.

"Siz ikiniz orada ne halt ediyordunuz?" Rachel elinde bir şemsiyeyle öne çıkıp ikimizi de örtmeye çalışarak ağlıyor.

Karlsson Ryan'ın diğer tarafına geçip şemsiyesini kaldırıyor.

İkimiz de titriyoruz, iliklerimize kadar ıslanmışız ve yüzümüzde aşk dolu gülümsemeler var. Etrafıma bakıyorum ve herkesin burada olduğunu görüyorum, ailemiz gibi sevdiğimiz tüm arkadaşlarımız - Rachel ve adamları, Shelby ve Josh, Poppy, Novy ve Morrow, Cheryl ve Nancy ve Joey. Herkes bizi arıyordu. Herkesin umurunda.

"İyi misin?" Rachel diyor.

Ilmari etrafımda dolanıyor ve beni kuru smokin ceketıyla sarıyor.

"Konuşman," diye ağlıyorum. "Her şeyi mahvettim."

Omuzlarımı nazıkçe sıkıyor. "Her zaman gelecek yıl var."

Gülümsüyorum, omuzlarım titrerken bile rahatlayarak sarkıyor.

"Troy gitti," diyor Caleb, gözleri bana kilitlenmiş. "Onu Uber'e binerken izledik."

"Planın nedir, Tess?" diyor Jake. "O pislik asla durmayacak."

"Artık savunma yapmak yok," diyor Ryan.

Ona bakıyorum, elim hâlâ onun elinin içinde. "Ne?"

"Ben bir forvetim," diyor bana. "Bu da demek oluyor ki arkama yaslanıp vuruşları almak için beklemem. Mücadeleyi diğer takıma taşıyım. Bunu yapmama izin ver, Tess. Sana yardım etmeme izin ver. Senin yolunu denedik. Şimdi ben de benimkini denemek istiyorum."

"Hepimiz sana yardım edelim," diye ekliyor Jake.

"Yalnız değilsin Tess," diyor Caleb.

Ilmari'nin sert eli omzumu bir kez daha sıkıyor ve ben yeni gözyaşlarımla savaşmak zorunda kalıyorum.

Hepsi burada. Hepsi önemsiyor. Benim ekibim. Ailem.

"Bizi içeri al, Koç," diye sesleniyor Josh şemsiyesinin altından, Shelby kolunda. "Bize nasıl yardımcı olabileceğimizi söyle."

Herkese bakıyorum, Ryan'ın eli benimkine kenetlenmiş. Sinirlerimi yutarak boğazımı temizliyorum ve gruba sesleniyorum: "Hepinize teşekkür etmek istiyorum. Sadece bu gece buraya gelip davamızı desteklediğiniz için değil... yani beni desteklediğiniz için. Sizlerle tanıştığım ilk andan itibaren çok nazik ve misafirperver davrandınız." Poppy'den Shelby'ye bakıyorum, ikisi de bana gülümsüyor.

Rachel ve arkadaşlarına bakarak, "Beni kabul ettiniz ve aileden biri gibi hissetmemi sağladınız," diye ekliyorum. "Şimdi Ryan benim ailem. Bu gece hepimizin desteklemeye geldiği deniz kaplumbağaları gibi, Ryan ve ben de biraz karışık bir ağa yakalandık. Kurtulmak için mücadele ederken sizden sabır ve yardım istiyoruz."

Jake, "Neye ihtiyacın olursa," diye söze girdi.

"Ryan bir Ray ve sen de Ryan'la birliktesin," diye ekliyor Josh. "Biz kendi başımızın çaresine bakarız."

Başımı sallayıp derin bir nefes alıyorum. Artık savunma yok. Hücum oynuyoruz. Troy'a karşı savaşacağız. Bir planım var ve işe yarayacağını düşünüyorum. Özgürlüğüm çok yakın, tadını alabiliyorum.

Ryan'a dönüp elini sıkıyorum. "Bebeğim, hiç Cincinnati'ye gittin mi?"

Ben altın asansör kapılarının önünde durmuş, tepede yanıp sönen beyaz ışığın hareket halindeki bir asansörü göstermesini izliyorum. Asansör geliyor.

hızla aşağı iniyor. Kalbim ışıklarla aynı tempoda atıyor. Yavaş ve sabit.

"Buna hazır mısın dostum?" Novy sol tarafımda, elinde bir kutuyu dengede tutarak konuşuyor. "İyi bir forvet oldun, yalan söylemeyeceğim. Ama bu bir infazcı hamlesi gibi geliyor. Bunu yapabileceğine emin misin?"

"Hazırım," diye cevap veriyorum.

"O hazır," diyor Sully diğer yanımda, elinde diğer kutuyla.

Asansörün sesi duyuldu ve altın kapılar kayarak açılıp boş bir kabin ortaya çıktı. Hepimiz içeri giriyoruz, ben, Novy ve Sully arkaya. Morrow, Karlsson ve Jake de onları takip etti.

"sonrakini yakalınız," diye Sanford. Derin bir nefes alarak başımı sallıyorum.

"Kaçınca kat?" diyor Morrow.

"Yedi," diye cevap verdim.

Numarayı tuşluyor ve araba tıkırdayarak havaya yükseliyor.

Sully sağ tarafımdan, "Bu iş sende," dedi. "Bu iş bugün bitiyor. Güçlü bitir."

Tekrar başımı salladım.

Asansörün sesi duyuldu ve kapılar bir kez daha açıldı. Çocuklar ve ben dışarı yığıldık. Ben önden giderek şık avluya göz gezdirdim. Barbie görünümlü bir çift genç kadın uzun bir resepsiyon masasında oturuyor. Gözleri

bizi ilgiyle izliyorlar. Altı profesyonel hokey oyuncusunun lobilerini doldurduğunu görünce ne düşündüklerini tahmin edebiliyorum.

"Günaydın," diye sesleniyor soldaki sarışın. "Powell, Fawcett ve Hughes Danışmanlık Grubu'na hoş geldiniz. Bugün sizin için ne yapabiliriz?"

Ona en kalabalık gülümsememi veriyorum. Tess buna benim 'sakız reklamı' gülümsemem diyor, gösterişli dişler ve cilveli gözler. "Günaydın. Bay Troy Owens'ı görmeye geldik. Sanırım bizi bekliyordu."

"Oh...umm..." Bilgisayar ekranına bakıyor, birkaç tuşa dokunuyor ve faresini tıklıyor. "Bu sabah Bay Owens için herhangi bir randevu göremiyorum."

"Bu kesinlikle bir hata," diye cevap veriyorum kirpiklerimi hafifçe kırıştırarak. "Bugün buraya gelmek için uçakla gelmem gerekti. Tarih ve saatin doğru olduğuna eminim."

"Oh, şey..."

Dirseğimi masaya dayayarak, "Adını duyduğumu sanmıyorum," diyorum.

"Adım Katie," diyor gülümseyerek.

"İkimiz de Katie'yiz aslında," diyor sağdaki sarışın.

"Siz ikiniz bir Doublemint reklamında oynamalısınız," diye takılıyorum ve ikisi de gülüyor. Evet, Ryan Langley'nin yanmasına karşı koyamıyorlar. Zaten kırılıyorlar; bunu gözlerinde görebiliyorum.

"Siz sporcu musunuz?" Katie Two benden diğerlerine bakarak şöyle diyor.

"O kadar şeffaf mıyız?" Cevap veriyorum.

"Jacksonville Rays NHL takımının başlangıç çizgisine bakıyorsunuz," diyor Novy, ona seksi bir göz kırparak. "Ve evet, şahsen daha yakışıklıyız. Lanet kameralar her zaman beş kilo ekliyor."

İki kız da kıkırdıyor.

Daha yakına eğildim. "Troy eski bir arkadaşımız. Birlikte golf oynardık. Neden gidip ona burada olduğumuzu söylemiyorsun ve bizi yoğun programına dahil edip edemeyeceğine bakmıyorsun?"

"Ben giderim," diyor Katie İki, sandalyesinden kalkarak.

Jake diğer tarafıma geçerken Katie Bir ona başını sallıyor, yanakları kızarıyor. "Onu bir sürprizin beklediğini söylersen daha da eğlenceli olur," diye sesleniyor Katie İki'ye. "Hepimizi burada gördüğünde yüzündeki ifadeyi görelim."

Katie Two omzunun üzerinden ona gülümseyerek koridorda gözden kaybolur.

Nefes alarak masadan bir adım geri çekiliyorum. "Bu planladığımızdan daha kolay oldu," diyor Sully.

Arkamızda asansörün sesi duyuldu ve kapılar açıldı. Sanny, Mars ve MK dışarı çıkıyor.

"Oh, kahretsin. Gösteri zamanı," diye mırıldanıyor Novy.

Arkamı döndüğümde Katie Two'nun koridorda ilerlediğini görüyorum, Troy da onun yanında. Brooks Brothers'ın günlük kıyafetlerini giymiş, koyu renk saçlarını arkaya yatırmış.

"Ta-da," diyor Katie Two elini sallayarak, yüzünde heyecanlı bir ifade.

Troy duraksıyor, bakışlarını tutuyor, yüzünde binlerce duygu yanıp sönüyor. Katie Two'nun yanından geçip ilerlerken en çok öfke duygusunda karar kılıyor. "Burada ne halt ediyorsun?" diye bağırıyor. "Burası benim iş yerim. Çık dışarı." Asansörleri işaret eder.

İki Katie masanın arkasından geniş gözlerle izliyor. Arkamda en azından birkaç adamımın telefonlarını çıkarıp her şeyi kaydettiklerini biliyorum.

Troy, "Burası özel mülktür," diyor. "Hepinizin gitmesi gerekiyor. Hemen."

"Hiçbir yere gitmiyoruz," diye cevap veriyorum. "Jacksonville'de söylemen gereken her şeyi söyledin. Şimdi sıra bende."

"Aynen öyle," diyor Sanford.

"Söyle ona Langley," diye ekliyor Sully yanıma.

Birkaç kişi kafalarını ofislerden dışarı çıkarır.

"Katie, güvenliği ara," diye emrediyor Troy.

Novy ve Sully bir adım öne çıkar ve kutularını devirirler. Bir kutudan konfeti yağmuru, diğerinden de fotoğraflar yere saçılınca Katie'lerin nefesi kesildi. Tess ve benim son birkaç haftaya ait grenli fotoğraflarımız parlak zeminde kayarak ilerliyor. Grafik olanların hepsini çıkardım ama etkisi aynı.

Katie'lerin ikisi de ayağa kalkar ve masanın üzerinden ortalığa bakarlar. Kapılarından dışarı bakan insanlar şimdi neler olduğunu merak ederek koridorda ilerliyor. Güzel. Bunun için bir seyirci istiyorum.

"Yaptığın işi tanıdın mı?" Dağınıklığı işaret ederek söylüyorum. "Parçalayıp Tess'in kapısına bıraktığın boşanma evrakları? Haftalardır çektiğin yasadışı fotoğraflara ne demeli?"

Troy kollarını göğsünde kavuşturarak ofluyor. "Bunların hepsi saçmalık. Tess'i ahlak çiğnediği için kovduk. O dağınık bir fahişe. Kim diyebilir ki?

Bu fotoğraflar da nereden çıktı?" diyor ve alaycı bir tavırla eliyle işaret ediyor. "Onları kesinlikle bana kadar takip edemezsiniz."

"Öyle mi düşünüyorsun?" Meydan okuyorum. "Belki de dün röntgenci fotoğrafçı arkadaşını yakaladığımızı duymamışsındır."

Troy gözlerini kırıştırıyor, bakışları yüzümden adamlara doğru kayıyor ve onay arıyor.

Ben de kollarımı kavuşturarak bir adım öne çıktım. "Evet, arka çalılıklarda çok rahat bir şekilde senin için daha fazla çekim yapmaya hazırdı. Seni sattı Troy."

Yüzünde bir endişe titreşimi beliriyor ama hemen toparlanıyor. "Sadece beni tuzağa düşürmeye çalışıyorsun. Yapmadığımı ikimizin de bildiği bir şeyi itiraf etmemi istiyorsun."

Ona kuşkulu bir bakış attım. "Seni tuzağa düşürmek mi? Ne yani, şimdi de Bond kahramanı mı oldun? Troy, sen annenin şirketinde çalışan üçüncü sınıf bir avukatsın. Yılda ancak üç milyonluk anlaşma yapıyorsun. Ben o parayı sadece cirolarımla kazanıyorum," diye alay ediyorum. "Boktan bir iş adamısın ve daha da kötü bir dolandırıcısın. Acınacak haldesin. Seni terk etmesine şaşmalı mı?"

Troy şimdi öfkeyle kaynıyor ve itiraf etmeliyim bu iyi hissettiriyor. Ama o baştan aşağı bir narsist, yani bunların hepsi geçici. Bunu görmezden gelecek ve bir saat içinde haklı kurbanı oynamaya geri dönecek. "Bunu da unutmamalıyız," diyorum, yeni bir

Cebimden yasaklama emri çıktı.

Sırıttıyor. "Peki bu nedir? Neden açıp bizim için okumuyorsun?"

"Dikkatsiz davrandın," diyorum, lafını duymazdan gelerek. "Bu TRO'yu Tess'in adına, onun avukatı olarak hareket ederek bana karşı işleme koydunuz. Onu takip ya da taciz ettiğime dair hiçbir kanıtın yok ve o da zaten buna itiraz ediyor. Bunu onaylatmak için pozisyonunu manipüle ettin, değil mi? Annem, dövmeyle sevdiğin karına karşı temelsiz mahkeme kararlarını onaylatmak için onun adı üzerinden ticaret yaptığını biliyor mu?"

Troy, "Neden bilmiyorsun," diye karşı çıkıyor. Etrafına bir göz atıyor ve kendisine temkinli bir şekilde bakan meslektaşlarının yüzlerine bakıyor. "O sadece aptal bir hokey oyuncusu. Hiçbir şeyden anlamıyor-"

"Ben bilmiyorum," diyerek kestim. "Ama o biliyor." MK'ye arkamı işaret ediyorum. "Troy, spor menajerimle tanış. İşinde gerçekten iyi olan bir avukat."

MK öne çıkar ve Troy'a garip bir el sallar. "Merhaba. Mike Kline, Elit Sporcu Yönetimi."

"Bana anlattıklarını ona da anlat," dedim.

MK gözlüklerini burnuna doğru iterek, "Evet, görünüşe göre oldukça ciddi bir yasal görevi kötüye kullanma suçu işlemişsiniz," diye açıklıyor. "Buna bir de olayın yakın partnerinize karşı işlenmiş olması ve geçmişte taciz içeren davranışlarda bulunmuş olmanız eklenince, muhtemelen sizi barodan atacaklar. Saldırı için suç duyurusunda bulunmaya karar verirse hapis cezası bile olabilir... ki bu olay burada, şirket mülkünde gerçekleşti, değil mi?" Bana baktı.

"Evet, öyle oldu," diye cevap verdim.

Masanın arkasında, Katie'lerin ikisi de soluk soluğa kalır. Troy'un diğer meslektaşları da iri gözlerle ona bakmaktadır.

Troy, "Bu kahrolası bir yalan," diyor. "Tess beni baltalamak için her şeyi söyler."

"O doğruyu söylüyor, ben de öyle," diye karşı çıkıyorum.

"Bu yüzden mi buraya geldin? Bu yalanlarla beni küçük düşürmeye çalışmak için mi iş yerime geldin? Bütün bu hokey serserilerini beni hırpalamak için mi getirdin? Lütfen, günümü gün edin. Her birinizin izinsiz girmekten ve saldırıdan kelepçelenerek buradan çıkarıldığını görmek isterim."

"Burada kimse sana zarar vermeyecek. Hepsi sadece seninle tanışmak istedi," diye açıklıyorum. "Görüyorsunuz, hepsi bir isme bir yüz koymak için çok meraklıydı, özellikle de ortaklarınızı nasıl istismar etmeyi sevdiğinizi öğrendiklerinde."

"Kahrolası yalanlar-"

"Artık senin yüzünü biliyorlar, göt herif. Ezberlediler amına koyayım. Çocuklar, onu mı?" Omzumun üzerinden söylüyorum.

"Onu yakaladık," diyor Jake.

"Evet, o çirkin suratını asla unutmayacağım," diyor Novy. Troy kaşlarını çatarak bana bakıyor. "Bana neden burada olduğunu söyle Langley."

"Sana yanlış kişiyi seçtiğini söylemek için buradayım," diye cevap veriyorum. "Kolay bir av olduğumu düşündün ama benimle çigneylebileceğinden çok daha fazlasını ısırdın. Ben bu dünyada yalnız değilim. Her zaman otuz kişinin içindeyim," diyorum omzumun üzerinden Işınlarla dolu lobiyi işaret ederek. "Sizden daha güçlüyüm, sizden daha zekiym ve insanlar beni daha çok seviyor. Ben sizin liginizin çok dışındayım."

Troy sadece alay ediyor. "Seni mahvetmekten büyük zevk alacağım."

"Deneyebilirsin," diye karşı çıkıyorum. "Aptal kışını tanıyorsam, deneyeceksin. İstedğin kadar üstüme gel. Senin için hazırım. Arkadaşlarım, ailem, takımım,

Onlar da hazır. Sana sadece bu mesajı vermek için geldim: Tess artık benimle birlikte ve onu bir daha *asla* görmeyecek ya da onunla konuşmayacaksın."

"O kokuşmuş fahişeyi istiyorsan, senin olsun," diye bağıyor Troy. "O benim için öldü!"

Arkasında birkaç kişi soluk soluğa kalır. Yüzlerinde dehşet dolu bakışlarla birbirlerine bakıyorlar. Patronun şımarık ve çürümüş oğlu hakkında düşündüklerine kıyasla Tess hakkında ne düşündüklerini ancak hayal edebilirim.

"Umarım bunu gerçekten söylüyorsunuz," diyorum. "Çünkü bir daha onun iki mil çevresinde senin pis kokunun kokusunu bile alırsam, üzerine ateş yağdırırım. Ve sadece kendim için açacağım taciz, takip ve şantaj davalarından bahsetmiyorum. İkimiz de Tess'in seni herhangi bir yargıç ya da jüriye mahkûm ettirmek için her şeye sahip olduğunu biliyoruz. Senin sonunu getireceğiz Troy. Bir hücrede çürüyen sen olacaksın."

"Ne istiyorsun?" Troy bakışlarını odanın içinde gezdirerek tekrar sordu. "Sanırım buraya bir anlaşma yapmak için geldin. Beni tüm bu yalanlarla tehdit ediyorsun çünkü bir şey istiyorsun."

"Bir şey istiyorum," diye cevap veriyorum, elimi diğer arka cebime sokarak. "Burada imzalamanız için bir şey var." Resepsiyon masasına doğru adım atarak kâğıtları yere bıraktım. "Katie, Bay Owens bir kalem ödünç alabilir mi?"

Bana mekanik bir şekilde bir tane uzatıyor, mavi gözleri kocaman.

"Teşekkür ederim." Troy'a dönüyorum. "Bunu imzala ve gidelim. İmzalarsan Tess ve ben sana merhamet elimizi uzatırız."

Troy masaya doğru ilerliyor ve kâğıtları kapıyor. Bakışları sayfalar arasında iki saniye kadar gezindikten sonra başını geriye atıyor ve beni iliklerime kadar ürperten kurt gibi bir ses çıkarıyor. "Lanet olsun, benimle dalga mı geçiyorsun? Tüm bunlar bana boşanma evraklarını imzalatmak için mi? Zamanını boşa harcamayabilirdin."

Ona ters ters bakarken kalbim duracak gibi oluyor. "Neden?"

Kâğıtları bana geri itiyor, kalem resepsiyon masasından aşağıya doğru tıkırdıyor. "Çünkü onları zaten imzaladım."

Gözlerimi iki kez kırıştırdım ondan imzasız kâğıtlara bakıyorum. "Bekle... Ne?"

"Come on, you piece of junk." Yeni yazıcı kurulum menüsüne üçüncü kez giriyorum. Bu aptal şeyin Wi-Fi'ye bağlanması gerekiyordu, Ama nasıl yapılacağını bulabilirsem lanetleneceğim. Kolumu uzatıyorum, sıfırlama düğmesine basılı tutarken masamın kenarındaki kılavuza uzanıyorum. Tam bir yoga kıvrımındayım, kılavuzu parmaklarımla yaklaştırırken makine bana bir uyarı bip sesi veriyor.

Şu anda arızalı bir yazıcıyla uğraşmak istemiyorum ama yerimde duramıyorum. Şu anda Ryan ve Rays'in yarısı Cincinnati'de benim adıma Troy'la yüzleşiyor. Söylediğimde ciddiydim: Onunla bir daha asla görüşmeyeceğim ve konuşmayacağım. Narsistler sınırları sadece katı olduklarında anlarlar. Bu çizgiyi kuma çizdim ve bir daha geçersen lanetleneceğim.

Troy Owens artık benim için bir anıdan başka bir şey değil. Eskiden tanıdığım biri.

Yazıcı tiz bir vınlama sesi çıkarıyor ve ben de bir küfür savurarak yazıcının tepesine vuruyorum.

Bir anı olabilir, ama gerçek şu ki, o lanet boşanma kağıtlarının imzalanmasına *ihtiyacım var*. Troy'a itiraz etmeden imzalaması için son bir şans veriyorum. Aksi takdirde, tamamen kavrulmuş toprak olacağım. Ryan'ın peşinden giderek, Troy ejderhayı uyandırdı. Özgür kalana kadar rahat etmeyeceğim ve eğer sevdiğim insanları tehdit edecekse, onu yakıp kül edeceğim.

Sınırlarım var artık. Etrafta dolanırsan .

Bu durumda, Ryan ve takım arkadaşları Troy'un ofis kapısına iki kutu dolusu "öğren" getiriyorlar. Sabahtan beri telefonumun başında sabırsızlıkla bir güncelleme bekliyorum. Bu yazıcı bile yeterince iyi bir dikkat dağıtıcı olamıyor.

Bip sesi devam ediyor ve ben de aptal sıfırlama düğmesini tekrar basılı tutarak içimden küfrediyorum. Tanrı aşkına, benim lisans, yüksek ve doktora derecelerim var.

"Günaydın, Tess."

Nefesim kesiliyor, için acele ederken neredeyse savaşçı duruşumdan düşüyordum. Ofisimin kapısında duran Bea Owens'ı gördüğümde kalbim duracak gibi oluyor. Her zamanki gibi mükemmel görünüyor, uzun ve kıvrak, balerin vücuduna sahip, köprücük kemikleri ve açılı kalçaları var. Lacivert bir kılıf elbise giymiş, kulaklarında ve boynunda inciler, kolunda Hermès Kelly var.

"Burada ne yapıyorsun?" Kalbim hızla çarparak kollarımı kavuşturdum.

Odanın bakıyor, mekanda yaptığım tüm iyileştirmeleri inceliyor - iki yeni masa, duvarda çerçeveli resimler, eski su lekelerini kapatmak için yapışkan duvar kağıdı. Burası onun kiraz ağacından yapılmış ofis odasından çok farklı ama artık benim.

"Burası yeni ofisin olmalı."

"Geri dönmeyeceğim," diyorum sinirlerimle savaşıyor.

Troy'un dramıyla uğraşmak başka bir şey. On üç yıldan sonra, onun saçmalıklarına katlanmakta ustalaştım. Ama Bea tamamen farklı bir hayvan. Uzun zamandır benim zayıf noktamdı, bir akıl hocası ve anne figürüydü. Onu bir kaideye oturtmuştum. Aziz Beatrice, kayıp kızların koruyucu azizi.

Troy'un tarafını tuttuğunda, bana yalan söylemesine ve aldatmasına seyirci kaldığında, beni manipüle etmesine yardım ettiğinde bile... Tanrım, o zaman bile ona tapmışım. Ama tüm sahte putlar eninde sonunda yıkılır. Eskiden ona baktığımda Jackie Kennedy'yi görürdüm. Şimdi tek gördüğüm Troy'un annesi.

Ofisteki incelemesini tamamladıktan sonra bakışlarımı tutuyor. "Son haftalarda seni çok özledim."

"Geri dönmeyeceğim," diyorum tekrar. "Buraya bana bunu sormaya geldiyse, gidebilirsin. Cincinnati benim için bitti, Bea."

"Biliyorum," diye yanıtlıyor.

Nefesimi içime çekiyorum, gerçek yüzüme çarpınca gözlerim ona dikiliyor. "İki haftalık resmi ihbarımı alabilirsin diyeceğim ama ikimiz de Troy'un beni kovma konusunda ilerlemesine izin verdiğini biliyoruz. Kederli zamanında onu yatıştırmak için her şeyi yaparım, değil mi?"

Hiçbir şey söylemiyor ve ben haklı olduğumu biliyorum. Sadece başımı sallayarak alay ettim. Putlaştırılmamın buna değdiğini bana kanıtlayacağına dair boşuna umut besliyordum. Prada'sı ve incileriyle Bea'ya bakınca, her şeyin bir serap olduğunu anladım.

"Biliyor musun, son on üç yılımı bir sahtekâr gibi hissederek geçirdim," diyorum, bunu ondan çok kendime itiraf ederek. "Yüksek sesli fikirleri ve mali yardım burslarıyla zavallı, yoksul Tess. Senin dünyana girmeyi satın almadım Bea. Bunu *hak ettim*. Çok çalıştım ve Ivy League'e kabul edildim. Troy ve ailenle tanıştığımda, kendimi mükemmelliğe ulaşmış hissettim. Sonunda eski hayatımın tüm kaosunu arkamda bırakıyordum. Seçilmiştim. *Girmiştim*. Kuralları öğrendim ve küçük kutularınıza sığabilmek için benden parçalar koparmanıza izin verdim."

"Sanki seni biz sakatlamışız gibi konuşuyorsun," diyor, yüzü okunmuyor. "Sanki kendi kaderinin sürücüsü *sen değilmişsin* gibi. Sen bir kurban değilsin, Tess."

"Biliyorum," diye cevap veriyorum. "Sahip olduğum her şeyi istedim. Kaçmam gerekirken kaldım. Etrafımdaki her şeyin yapay ve saçma olduğunu çatılardan haykırmam gerekirken sessiz kaldım. Çok mücadele ettim Bea. Peki ne için? Sonunda bana ne kazandırdı? Senin şanlı gölgede yaşadığım on yıl için ne gösterebilirim? Her şeyin sonunda gerçeği görüyorum: Hiçbir zaman gerçekten içinde ... değil mi? Ne onunla, ne de seninle."

"Seni kendi tarzımda sevdim," diyor. "Ve Troy denedi-"

"Yapma," diyorum elimi kaldırarak. "Gerekçe yok. Onları geçtik. Buraya ne için geldiğini bilmiyorum ama bulacağını hiç sanmıyorum Bea." Elimini tekrar yanıma indiriyorum, kalbim boğazımda. "Bence gitmelisin," diye fısıldıyorum. "Gitmene ihtiyacım var."

Arkamda yazıcı başka bir endişe verici bip sesi çıkarıyor. Kağıt sıkışması ya da hizalama tepsisinde bir sorun. Makineyi kapatmak için düğmeyi çevirerek ondan uzaklaşıyorum. Arkamı döndüğümde derin bir nefes alıp makinenin kenarlarını kavriyorum.

"Sana daha fazla kalp kırıklığı yaşatmak için burada değilim," diyor nazikçe. Yavaşça arkamı dönüyorum. "O zaman neden buradasın?"

Hermès Kelly'sini masanın üzerine koyuyor, mükemmel bakımlı tırnaklarıyla açıyor, parmağında kocaman, zümrüt kesim pırlantası parlıyor. Mavi bir yasal dosya çıkarıp bana uzattı. "Sana bunu vermeye geldim."

Gözlerim belgeye kilitleniyor. "Peki bu nedir?"

Onu aramızdaki masanın köşesine bırakıyor. "Aç ve gör."

Kalbim boğazımda, dosyayı kaptığım gibi açıyorum. En üstteki kalın ifadeyi okurken gözlerim yaşıyor: EVLİLİĞİN FESHI İÇİN DİLEKÇE.

"Aman Tanrım," diye fısıldıyorum, parmaklarım sayfanın üzerinde belli belirsiz geziniyor. İmzalı. "Nasıl yaptın..."

"Oğlum kusurlu bir insan, Tess," diye itiraf ediyor. "Bunu biliyorum. Bunu her zaman biliyordum. Çabuk öfkelenir ve harekete geçer. İnatçı olabiliyor. Tanrı biliyor ya, onunla uzun yıllar boyunca pek çok savaş verdik. Sen de kendi savaşlarını verdin."

İkimiz de bunun yetersiz bir ifade olduğunu biliyoruz. "Neden şimdi, Bea? Ne değişti?"

Boğazını temizler. "Troy tutkulu bir adamdır, Tess. Bazen bu tutku mantığın önüne geçer. Mantık olmadan kötü kararlar verebiliriz. Pişmanlık duyulacak eylemlerde bulunabiliriz."

Gerçeği anlamaya çalışarak gözlerimi ona dikiyorum. "Ne söylemeye çalışıyorsun?"

Bakışlarımı tutuyor, çenesini kaldırırken gözleri keskinleşiyor. Bu şirket birleşmeleri ve satın almaları Bea, yönetim kurulu Bea, "hadi bir anlaşma yapalım" Bea.

"Aman Tanrım," diye fısıldıyorum, gerçeğin bana çarpan bir dalga gibi çarpmasına izin veriyorum. Gözlerinin titrediği anı görüyorum ve bildiğimi anlıyor.

"Bunun burada bittiğini bilmem gerekiyor," diyerek kağıtları işaret ediyor. "Özgürlüğüne kavuştun. Artık gidebilirsin... ve Troy'u huzur içinde bırakabilirsin."

Söylemediği kelimeleri duyuyorum: *Şimdi gidebilirsin... ve suçlamada bulunma.*

Öfke göğsümde sertleşiyor. O benim için burada değil ve bu kağıtlar da hediye değil. Bunlar bir satın alma. Bir sus payı. Oğlunu koruyor. Her zaman sadece Troy'u koruyacak. Beni değil. Beni asla.

"Sonunda terazinin kefesini değiştiren ne oldu? Tacizleri görmezden geldiniz çünkü o hep dikkatliydi. Ortada ne bir kanıt ne de bir tanık vardı. Onun sözüne karşı benim sözümüdü-"

"Tess-"

"Peki, ne değişti Bea?" Bastırıyorum. "Takip ve taciz olayını öğrendin mi? Belki de haftalardır beni takip ettirdiği fotoğrafçı hakkında biri sana bilgi vermiştir."

"Neden bahsettiğinizi bilmiyorum," diye cevap veriyor, her santimiyle asi yavrusunu koruyan yönetim kurulu kaplanı.

Gözlerimi kısıyorum, gerçeğe takılıyorum. "TRO', değil mi?" Gözleri parlıyor ve haklı olduğumu anlıyorum.

"Senin adını kullandı, değil mi? Yargıca torpil yapman için seni araya soktu. Şu anda sadece onu korumuyorsun. Burada kendini koruyorsun... değil mi?"

"İstediğin şeyi aldın," diyor, kâğıtları göstererek. "Boşanma. İstediğin buydu, değil mi? Cömert davrandık. Ohio eyaleti yasalarına göre eşit bir paylaşım. Tüm varlıklar, tüm mülkler-"

"Mal ve mülk umurumda değil." Belgeleri masanın üzerine bırakıyorum. "Bu senin takıntın. Eşyaların görünüşüne önem *veriyorsun*. Ben hiç önemsemedim."

"Biliyorum," diye cevaplıyor ciddiyetle. "Bu evliliğin başarısız olmaya mahkum olduğunu böyle anladım."

Sözleri karnıma bir yumruk gibi indi. Elimi masaya atıp sıkıca kavradım.

"Sen her zaman çok inatçı, çok kültürsüzdün," diye devam ediyor. "Hayatımıza paslı, kırık bir tekerlek gibi uyum sağladın. Troy'un hatırı için elimden geleni yaptım. O zamanlar istediği şey sendin ve onu hiçbir şeyden mahrum edemem." Duraklıyor, bakışları yüz hatlarımda geziniyor.

Bana değer biçen gözlerinden nefret ederek içgüdüsel olarak başka yöne eğildim.

"Ve sonra senin ne kadar kırık olduğunu gördüm," diyor. "Tüyleri olmayan, uçmaya can atan bir kuş gibiydin. Ben de seni kanatlarımdan altına aldım. Senin şefkatli annen, iş danışmanın rolünü oynadım. Sana giyinmeyi, konuşmayı ve hareket etmeyi öğrettim. Tüm bunlar olurken birbirinizi gagalamanızı izledim. Oğlumun içindeki kötülüğü ortaya çıkarmanı izledim ve bunu durdurmak için çaresizdim."

"Ve onun en kötüsü benim en iyi yanıımı ortaya çıkardı," diye meydan okuyorum. "Gittiğini, sonsuza dek kaybolduğunu düşündüm. O vahşi, mutlu Tess'i bir daha asla tanıyamayacağımı düşündüm. Bana paslı, kırık bir tekerlek diyorsun. Ryan'ın bana ne dediğini biliyor musun?"

Dudaklarını büzüyor, hiçbir şey söylemiyor.

"Rüya kız," diyorum, yüzümü aydınlatan bir gülümsemeyle. Ona duyduğum sevgi içimi dolduruyor, elimde kılıç ve kalkan, kalan son ejderhamla yüzleşirken beni aydınlatıyor. "Benim hakkımda haklısın Bea. Hayatım boyunca, kendimi güvende hissedebileceğim, sevebileceğim ve kendim olmakta özgür olabileceğim bir yuva arayan kayıp bir kuş oldum. Cahilliğimle, para ve gücün beni satın alabileceğini düşündüm."

o şeyler. Çok yanılmışım. Sonunda o evi bulmak için her şeyden uzaklaşmam gerekti."

"Yeni evinizin Jacksonville olduğunu varsayıyorum?" diye soruyor.

"Hayır. Benim evim *benim*. Başından beri bendim. Ben ihtiyacım olan her şeyim. Olduğum gibi yeterliyim. Zekiyim ve azimliyim. Naziğim. Tutkulu, komik ve çok seksiyim." Omuzlarımı dikleştiriyorum, içimden güven akıyor. "Jacksonville'e Rachel'a daha yakın olmak için geldim. Onun benim evim olduğunu sanıyordum. Ama yanılmışım. Bana ayna tutan ve yeterli olduğumu gösteren ilk kişi o oldu."

"Peki ya bu yeni genç adam?" diye soruyor, tek kaşını kaldırarak.

Gülümsemem genişliyor. "O benim ayna topum. Onun her yüzeyi benim mükemmelliğimi bana geri yansıtıyor. Beni ben olduğum için seviyor. Onun için çok gürültücü ya da çok dik kafalı değilim. Ondan daha komik olduğum ve spot ışıklarını çektiğim endişesiyle şakalar yaptığımda yüzünü eksitmiyor. Işığımın istediğim kadar parlamasına izin veriyor ve o da ışığını bana geri veriyor. Ryan'la yaşadığım gibi bir sevgiyi ya da kendimi kabullenmeyi daha önce hiç yaşamadım."

"Şey," diyor, boğazında yoğun bir duygu. "Görünüşe göre her zaman istediğin her şeye sahipsin."

Başımı salladım. "Artık mutluyum, evet. Ve özgürüm. Bunlar olmasa bile," diye ekliyorum boşanma kağıtlarına dokunarak. "Kalbimde zaten özgürdüm. Bunlar beni kağıt üzerinde de özgür kılıyor, istediğimi sandığım hayatın çürüyen yapısına bağlayan son zincirler."

"Çürüyen yapı mı?" diyor kaşlarını kaldırarak. "Pek gurur verici değil."

"Manolo Blahnik deri slingback uyarsa," diye cevap veriyorum omuz silkerek.

Kelly'sini koluna geçirirken iç geçiriyor ve küçük ofise göz geziyor. "Bu işin burada biteceğine dair söz vermeni istiyorum. Troy'a misilleme yapmayacağınızı bilmem gerekiyor."

Dudaklarımı büzerek masanın üzerindeki telefonuma bakıyorum. Ryan'dan henüz mesaj yok. Şu anda Cincinnati'de PFH ofisine gidiyor ve Troy'a belgeleri imzalaması için baskı yapıyor. Pencere kapanıyor. Bea Owens'tan bir şey talep etmek isteseydim, işte fırsat.

Omuzlarımı dikleştirdim, ellerimi kalçalarımın koydum. "Telefonda sana hepimizin nasıl temiz çıkacağına dair bir planım olduğunu söyledim. Bana inanmadın. Troy'un tarafını tuttun. Ve şimdi onun yasal hatalarına bulaştın."

"Tess-"

Onu susturmak için elimi kaldırıyorum. "Lafı dolandırmayalım. Tek yapmam gereken bir kelime söylemek ve avukatım ikinizin de peşine düşecek. Şu anda elinde koz olan benim, sen değilsin."

"Peki, ne istiyorsun, Tess?" diyor, kelimeleri kırılmış. "Bunu burada nasıl durdurabilirim?"

"İkinizin de terapiye gitmeyi kabul etmeniz gerekiyor," diyorum vakit kaybetmeden. Gözleri fal taşı gibi açıldı. "Terapi mi?"

"Troy'un müdahaleye ihtiyacı var, Bea. Senin ona veremeyeceğin bir yardıma ihtiyacı var. Ve senin de yardıma ihtiyacın var. Çünkü onu sevme şeklin ona zarar veriyor. Davranışlarından sorumlu tutulmaya ihtiyacı var. Sınırlar koy. Sonuçları yürürlüğe koyun. Bir terapist sana onunla daha iyi iletişim kurman için gerekli araçları verebilir. Sana ihtiyacı var, Bea. Onun gerçekten önemseydiğini düşündüğüm tek kişi sensin. Ona yardım et."

"Yani... ne? Terapiye gidiyoruz ve size seanslarımızın kanıtlarını mı gönderiyoruz?"

Başımı salladım. "Evet, hayır. Kanıtı bana göndermeyin. Bugünden sonra ikinizle de iletişim kurmak istemiyorum. Avukatıma gönder. Önümüzdeki bir yıl boyunca iki haftada bir seans. Git, oğlunla daha sağlıklı bir ilişki kurmanın yollarını öğren."

Kaşlarını çatıyor. "Peki ya hayır dersem?" "O zaman suç duyurusunda bulunurum."

Dudakları büzülürken kaşları derinleşiyor. "Peki ya onu da gitmeye ikna edemezsem?"

"O zaman suç duyurusunda bulunurum," diye tekrarlıyorum. "Gördün mü? Sınırlar ve sonuçlar." Bir an düşündü. "Peki. Olmuş bil. Başka bir şey var mı?"

Gülümsüyorum, gözlerim başının arkasındaki çerçeveli deniz kaplumbağası posterine kilitleniyor. "Evet... Out of the Net'e bağış yapın." Bakışlarımın tekrar ona kaymasına izin veriyorum ve şaşkın yüzünü süzüyorum. "Ve şu anda aklından geçen rakam neyse, iki katına çıkar."

"Deniz kaplumbağaları mı?" Başını üzgün bir şekilde sallıyor. "Benimle geçirdiğin zamanın sana hiçbir şey öğretmediğini görebiliyorum. Boğazıma bıçak dayadınız ve tek talebiniz terapiye gitmem ve bu kâr amacı gütmeyen kuruluşa bağışta bulunmam mı?"

Sözleri göğsümün derinliklerine yerleşiyor ve haklı olduğunu anlıyorum. Onun gölgesinde on üç yıl geçirdim ve hayatta kaldım. Hâlâ kendimim. Bana hiçbir şey öğretmediğini söyleyemem ama verdiği dersler sadece yara izleri bıraktı. İyileşeceğim. İyileşiyorum.

Kalbim on kat daha hafiflemiş olarak ona bakıyorum. "Evet. Bağış yapın, gerçekten çok büyük bir bağış yapın ve hatta Troy ile birlikte tüm arkadaşlarınızla ve iş ortaklarınızla paylaşılabileceğiniz ortak bir bildiri

yayınlayacağım. Biz diyeceğiz ki

Dostluk içinde ayrıldık ve ben yeni hayırseverlik girişimlerini sürdürmeye devam ederken ailelerimiz yakın olmaya devam edecek."

Düşünüyor. "Peki ya serpinti? Basın?"

"Herkes bağıştan bahsedebilirsin," diye cevap veriyorum. "PFH vergi indiriminden ve tüm iyi basından yararlanırken, siz de çekişmeli bir boşanmanın sert spot ışıklarından kaçınırsınız. Senin için en önemlisi, Troy barodan atılmaktan ve cezai suçlamalardan kurtulur."

"Bunların hepsi bizim aldığımız şeyler," diyor, kaşları soru sorar gibi kalkık. "*Sen* ne alıyorsun, Tess?"

İmzalı boşanma kâğıtlarına bakıyorum. "Özgür olacağım." Yavaşça ona bakıyorum, gözleriyle buluşuyorum. "Ve seni bir daha asla görmeyeceğim."

(Bu kadar mı yani? Onu serbest mi bırakıyorsun?" Rachel dalgaların durmuş, ellerini polarının ceplerine sokmuştu.

Poppy onun yanında duruyor. Uzun sarı at kuyruğunu Rays şapkasının arkasından geçirmiş. İkisi de bana saçımda yılan varmış gibi bakıyor.

Sıcak çikolatamdan bir yudum alarak, "Evet, bu," diye cevap veriyorum. Seyahat kupasını dudaklarıma götürdüğümde Şubat havası bu sabah parmak uçlarımı ısırarak bir serinlik taşıyor. Bu sahil şeridi neredeyse tamamen bize ait.

"Ve sen... bunu sorun etmiyorsun?" Shelby, Poppy'nin diğer tarafından bastırıyor. Bize sıcak çikolataları getiren oydu. Bizimkilerin hepsi hâlâ Cincinnati'de, Ryan'ın dairemin geri kalanını toplamasına yardım ediyorlar. Bu öğleden sonra dönüyorlar.

"Öyleyim," diye başımı sallayarak cevap veriyorum ve bunu içtenlikle söylediğimi biliyorum.

Dalgaların arasında yürümeye devam ederken kızlar bana ihtiyatla bakıyor ve hiçbir şey söylemiyorlar.

"Bakın, suç duyurusunda bulunabilirim," diye açıkladım. "Troy'u takip ve tacizden mahkemeye verebilirim. Son on yılda paylaştığımız tüm kirli çamaşırları ortaya dökebilirim. Ama Troy elinden gelenin en iyisini yaptı. Her dakikasını uzatırdı. O ve annesi beni gecikmelere, yasal ücretlere ve karşı iddialara gömmeye çalışacaktı. Anlamıyor musunuz? Onunla mahkemede savaşmak, kazanmasına izin vermemin başka bir yolu. Zamanımı, neşemi çalmasına izin vermekten bıktım. Benden yeterince aldı. İkisi de aldı. Lütfen bana anlayabildiğini söyle," diyorum Rachel'ın koluna uzanarak.

Duraksıyor ve elini tekrar uzatıp benimkini tutuyor. "Tatlım, istiyorum," diyor, sesi ciddi. "Söz veriyorum, istiyorum. Yani bana kalsa, *Game of Thrones*'u onun kışına geçirirdim. Seni incitti, Tess. Arkadaşımı incitti. Bana kalsa bir ejderhanın pençeleriyle parçalara ayrılırdı."

"Ya da bir sürü vahşi köpek," diye ekliyor Poppy.

"Hey, her gün bir akbaba tarafından iç organları yenen adamla ilgili efsane nedir?" diye soruyor Shelby.

"Prometheus," diye cevaplıyor Poppy. "Ve o bir akbaba değildi, bir kartaldı." Onlara nazık bir gülümseme veriyorum. "Her gün iç organlarını yemeyi taahhüt edecek bir kartal bulabilir miyim bilmiyorum. Bu kartaldan daha fazla iş gibi görünüyor.

adil bir yargıç ve jüri bulmak."

"Ama bir yargıç ve jüri bulmak *istiyorsun*?" Rachel dürtüyor. "Suç duyurusunda bulunmak mı istiyorsun?"

"Hayır," diye itiraf ediyorum, ona gerçeği söylüyorum. "Üzgünüm ama istemiyorum."

Rachel tekrar elimi tutarak, "Tess, benden özür dileme," diyor. "Sadece emin olmanı istiyorum. Tüm seçeneklerini tartmanı ve senin için en iyi seçimi yapmanı istiyorum. Ve seçenekleriniz *olduğunu* bilmenizi istiyorum. Çünkü mesele yasal ücretleri ödemek ya da yasal bir ekip tutmaksa, bunu yapacağımızı biliyorsun."

"Biliyorum," diyorum elini sıkarak. "Bana sorgusuz sualsiz yardım edeceğini biliyorum. İhtiyacım olsa bana bir böbreğini vereceğini biliyorum."

Gülümsüyor. "Umalım da bu yakın zamanda gerekli olmasın, ama evet, isterim. Bu noktada, bu onur için Jake'le savaşmam gerekecek," diye ekliyor gülerek. "Seni korumak ve sana kendini bir Price gibi hissettirmek konusunda çok kararlı."

"Verebileceğim bir böbreğim olmayabilir ama desteğim seninle" diyor diğer tarafımdan Shelby. "Neye karar verirsen ver, sana ne doğru geliyorsa gelsin, biz buradayız Tess. Ve işin içinde mahkeme yok diye adalet de yok demek değil."

"Ne demek istiyorsun?" diye sorar Poppy.

Shelby, "Benim deneyimlerime göre adalet her insana farklı görünüyor," diye açıklıyor. "Bazıları için adalet ancak tacizcilerini parmaklıklar ardında gördüklerinde geliyor. Diğerleri ise tacizcileri suçlarını kabul edip af dilediğinde kendilerini haklı hissediyor."

"Troy asla hatalı olduğunu kabul etmeyecek. Benden özür dilemeden önce kaplumbağalar uçacak," diyorum. "Ama belki de terapi aydınlatıcı olacaktır. Eğer

Onun için değil ama bence Bea ulaşılamayacak biri değil. Ve onun hayatında büyük bir etkisi var. Ona gerçekten yardım edebileceğini düşünüyorum."

Shelby bana sempatik bir şekilde başını sallıyor. "Bu durumda, belki de adaletin en tatlı şekli senin cesurca yoluna devam etmendir. Onları birbirlerine bırakın. Hayatta kalırız, gelişiriz ve onlara bir daha asla üzerimizde gc vermeyiz." Duraksama sırası bende, onun nazik bakışlarını tutuyorum.

Garajda bana itiraf ettiği şeyden hiç bahsetmedim. Ne Rachel'a, ne de başkasına. Shelby benimki gibi vakalarla profesyonel ilgilenen bir ocuk psikoloğu olabilir ama ikimiz de onun deneyimlerinin daha derin olduğunu biliyoruz.

Kendi yaralarını taşıyor.

"Yapacağın şey bu mu?" Ben soruyorum.

Gülümsüyor, gözleri yaşarıyor. "Ben de geleceği isterdim. Artık geçmişte yaşamak yok."

Başımı sallıyorum, kalbim anlaşılmanın verdiği rahatlamayla çarpıyor. Yanımda Poppy neredeyse hıçkırık gibi gelen bir nefes çekiyor.

"Baba? İyi misin?" Rachel soruyor.

"Aman Tanrım," diyor küçük bir kakhaha atarak. "Bana aldırmayın. Bugünlerde hormonlarım çok bozuk."

"Peki ya sen?" Ona söylüyorum. "Sen olsan ne yapardın?"

Burnunun altını silerek gözyaşlarını geri çekiyor. "Bazı günler gemişimde Perili Köşk'ten daha fazla hayalet varmış gibi geliyor." Derin bir nefes alarak gözlerini kapatıyor. Yavaşça onları açıyor. "Ben de geleceği istiyorum," diyor, elini küçük yumrusunun üzerine koyarken dudakları titriyor. "Tanrı bana yardım etsin, geriye bakmaya devam edemem. İleriye bakmak istiyorum. İleriye bakmaya *ihtiyacım* var."

Başımı salladım, omzunu sıktım.

"İşte," diyor Rachel, ayaklarımızın dibindeki kuma bakarak. "Bir deniz kabuğu bul."

Poppy burnunu çekiyor. "Ne?"

Rachel tekrar, "Herkes bir kabuk bulsun," dedi.

Deniz kabukları bu sahil şeridini dolduruyor; ulluklar, balinalar, hatta arada sırada deniz kabukları. Çoğu gümüş bir dolardan daha büyük değil. Kuma yarı gömülü bir tane buldum. Küçük bir deniz tarağı kabuğu, kenarları turuncu, tabanı pembe.

Yanımda Shelby küçük beyaz bir kabuğun tozunu alıyor. "Bunlarla ne yapacağız?" diye soruyor avucunun içinde tutarak.

"Herkesin bir tane var mı?" Rachel, uzattığı elinde kıvrılmış siyah bir deniz kabuğu tutarak cevap veriyor.

Hepimiz kabuklarımızı gösteriyoruz, parmaklarımız kumla tozlanmış.

"Doğru, bu büyükannemin biz küçükken bizimle yaptığı bir şeydi," diye açıklıyor Rachel. "Deniz kabuğuna bir sır, bir umut, bir hayal fısıldarsınız. Onu taşıması için deniz kabuğuna veriyorsunuz ve okyanus onu güvende tutuyor."

Poppy şüpheli bir kaş kaldırıyor. "Bu kabuğa bir sır vermemi mi istiyorsun?"

Rachel gülümser. "Eğer istersen. Ya da ona geçmişini verebilirsin. Hayaletlerini verebilirsin." Bana bakıyor, bakışları ciddi. "Ona acını, hayal kırıklığını ver."

"Daha büyük bir kabuğa ihtiyacım olacak," diyor Shelby.

"Kabuklar sağlamdır," diye yanıtlıyor Rachel. "Düşündüğünüzden daha fazlasını taşıyabilirler."

Kabuğuma bakıyorum, ince çıkıntıları ve saçım gibi paslı rengini fark ediyorum. Parmaklarımı kabuğun etrafına kapatıp o çıkıntıların avucumun etine işlemesine izin verirken kalbim daha hızlı atıyor.

Rachel yanımda duruyor, derin bir nefes alırken gözleri kapanıyor. "Kabuğa senin için taşıması gereken her şeyi ver. Ve hazır olduğunda... bırak gitsin."

"Bırakayım mı?" Poppy tekrarlar.

Rachel gözlerini açarak gülümsüyor. "böyle." Kabuğuna küçük bir öpücük kondurduktan sonra kolunu geriye atıyor ve kabuğunu dalgalara doğru savurarak suyun onu yutmasına izin veriyor. Sonra derin bir nefes veriyor, omzu gevşiyor. Gözlerimi kapatarak elimdeki kabuğa odaklanıyorum, onu öfkem ve hayal kırıklığımla, korkumla, yalnızlığımla, kendi yenilgimle besliyorum. Ben Tess'im. Güçlüyüm ve kendime güveniyorum. Utanç için yer yok. Onu kabuğa veriyorum. Ben güzel ve naziğim. Güvensizliğe yer yok. Onu da kabuğa bırakıyorum. Ben güçlüyüm. İsteniyorum. Ben sevilirim. Yer yok

Şüphe.

Deniz kabuğunu son bir kez sıkıp gözlerimi açıyorum ve suya bakıyorum. Dalgaların bir, iki kez çarpışını izliyorum, su ayak parmaklarıma değerken beyaz başlıklar kuma çarpıp köpürüyor. Derin bir nefes alarak kolumu kaldırıyorum ve deniz kabuğunu havaya fırlatıyorum, dalgaların üzerinden süzülüp grimsi mavi suya sessiz bir şekilde inişini izliyorum.

"İşte." Rachel'ın kumlu elini aldım. "." "Bitti," diye tekrarlıyor.

İki yanımızda Poppy ve Shelby de deniz kabuklarını okyanusa atıyorlar. Dördümüz de gözlerimizde yaşlarla orada durmuş, dalgaların ayak bileklerimize çarpışını izliyoruz.

Birkaç dakikalık saygılı bir sessizlikten sonra Poppy boğazını temizliyor. "Brunch için hazır olan var mı?"

"Tanrım, evet," diye yanıtlıyor Shelby.

"Açlıktan ölüyorum." "Ben de," diye

Rachel. "Tess? İçeride misin?"

Sudan uzaklaşıp bana gülümseyen üç kadının yüzüne bakıyorum, beni bekliyorlar, ben de dahil. Beni burada istiyorlar. İsteniyorum. Seviliyorum. Yuvamdayım.

Şüpheye yer yok.

"Evet," diyorum, duygularımı sesimden uzak tutmaya çalışarak. "Evet, brunch kulağa hoş geliyor."

(Güneş arka verandanın sürgülü kapılarından içeri süzülüyordu. Deniz kokusunun ciğerlerime dolmasına izin vererek onları sonuna kadar açtım. Mükemmel bir

Şubat günü, serin ve kuru, gökyüzünde tek bir bulut yok. Beyaz badanalı güvertenin ötesinde, küçük bir tahta kaldırım kumulun üzerinden sahile iniyor.

Boş alana göz gezdiriyorum, gözüm açık mutfağa takılıyor. Dolaplar beyaz, şık paslanmaz çelik aletlerle modern bir tarz. Parke zeminleri beğendim. Açık meşe rengi, bir sahil evi havası veriyor.

Tak, tak.

"Alo?" Tess sesleniyor, sesi boş alanda yankılanıyor. Sesi tereddütlü geliyor. Tabii ki öyle. Havaalanından yeni döndüm ve gelip beni almasına izin vermedim. Onun yerine, benimle bu rastgele adreste buluşmasını söyledim. "Ryan... burada mısın?"

Gülümseyerek arkamı dönüyorum, birkaç adım sola yürüyorum ki beni girişten görebilsin. "Hey, bebeğim," diye sesleniyorum.

Boş oturma odasına adımını atıyor ve yemin ederim kalbim duracak gibi oluyor. Kırpılmış bir tişört ve kalçasının yarısına kadar yırtmaçlı çiçekli bir etekle muhteşem görünüyor. Saçlarını dağınık bir şekilde topuz yapmış, büyük altın halka küpeleri neredeyse omuzlarına değiyor.

Havacı gözlüklerini çıkarıp başının üstüne koyarak etrafına bakınıyor. "Neredeyiz biz? Neden seninle burada buluşmamı söyledin?"

Sorular soruyor ama şu anda cümle kuramıyorum. Artık Cincinnati'den ya da onun ejderha kayınvalidesiyle karşılaşmasından bahsedemem. I

Kızımı kırk sekiz saattir görmedim ve kendimi çaresiz hissediyorum. Ona doğru koştum, onu kollarımla sardım. Öpmek için yaklaştığımı sanıyor ama onu kucağıma alıp omzuma atarak şaşırtıyorum.

"Ryan," diye bağıyor, çantası omzundan kayıp yere düşerken kolları sallanıyor.

Aceleyle mutfığa gidip onu adaya bırakırken kışına şakacı bir şaplak atıyorum. Bacaklarının arasına girip yüzünü avuçluyorum ve onu öpüyorum.

Dudaklarına karşı inliyor, vücudu bana karşı eriyor, kolları boynuma dolanıyor.

"Bebeğim, seni özledim," diyorum dudaklarını öpücüklere boğarak.

Ağızına karşı gülüyor, elleri omuzlarımı yumuşatıyor. "Ben de seni özledim. Kahretsin, seni seviyorum."

"Seni o kadar çok seviyorum ki." Ellerim kalçalarına doğru iniyor. Tezgâhın kenarına doğru nasıl kaydığını hissederek onları aşağı yukarı hareket ettiriyorum. Çıplak kalçasına ilk dokunuşumda bizi durduracak bir şey olmadığını anlıyorum.

Bir planım, lanet olası bir konuşmam vardı ama pencereden uçup gitti, açık okyanusta yelken açtı. Tess kollarımda ve ona sahip olmamak mümkün değil. "Seni istiyorum," diyorum, elim eteğinin yırtmacının altından kayıyor, kalçasını sıyrıyor.

"Ben de seni istiyorum," diyerek pantolonunun eteğini yukarı kaldırdı.

Ona yardım ediyorum, kıyafetlerimizi çekiştirirken ikimiz de heyecanlanıyoruz. Külotunu indirip ayak bileklerine kadar indiriyorum. O da benim kotumun düğmelerini açıyor. Sertleşmiş sikimi elime alıp onun girişine doğru hizalamam an meselesi.

"Lütfen bebeğim," diye inliyor, alt dudağını ısırırken başını sallıyor, ikimiz de birleşmek üzere olduğumuz yere bakıyoruz.

Aletimin ucunu istediğim yere doğru eğiyorum ve yukarı bakıyorum, santim santim içine girerken bakışlarını tutuyorum. Beni içine alırken dudakları nefes nefese bir iniltiyle aralanıyor, uzun kirpikleri dalgalanıyor.

"İşte bu," diye yatıştırıyorum, elim kalçasını kavrarken birkaç kısa hamle yapıyorum ve aletimi sonuna kadar sokuyorum. "İşte benim kızım. Siktir, çok iyi hissediyorsun." O kadar sıcak ve sıkı ki.

Elleri omuzlarıma gidiyor, kalçalarını geriye doğru eğiyor, kanalını açıyor, itişlerimi daha derine kolaylaştırıyor. İkimiz de inliyoruz, ben ona karşı keskin ve hızlı bir şekilde sallanırken göğüslerimiz kabarıyor, çıplak kalçalarım uyluklarını tokatlıyor.

"Tanrım, durma," diye yalvarıyor, amı etrafımda çırpınıyor. "Ryan, lütfen-

"Bütün bir planım vardı," diye nefes nefese kaldım. "*Tess-tanrım*, lanet olası bir konuşmam vardı. Sana bir kez baktım ve her şey aklımdan çıktı. İçine boşalana kadar düşünemiyorum, nefes alamıyorum."

"Bana CliffsNotes versiyonunu ver," diyor dudakları dudaklarıma değerken.

"Sen benim evimsin," diyorum, orgazmımın arttığını hissederken ellerim titriyor. "Tek istediğim sensin. Beni çok mutlu ediyorsun."

"*Ahh-*" Bir elini omzumdan indirip klitorisini okşamak için aramıza sokarken amı beni daha sıkı kavırıyor. "Siktir," diye çığlık atıyor, boşalırken başı geriye düşüyor.

Aminin duvarları beni bir mengene gibi sıkıyor ve ikimiz de haykırıyoruz, ben tüm ritim duygumu kaybederken bedenlerimiz birbirine düşüyor. Onun etrafına ve içine sarıldım, yüzüm boynuna gömüldü, ben serbest bırakırken. İçine boşaldım, onu döllerimle doldurdum.

Öylece kalıyoruz, birbirimize tutunuyoruz, onun kıcı mutfak tezgahının kenarına tünemiş. Birkaç dakika sonra birbirimize tutunmayı bırakıyoruz.

Yanağını yüzüne öpücükler kondururken eğilip aletimi içinde tutuyorum.

"Seni seviyorum. Bana hissettirdiklerini seviyorum." Derin, titrek bir nefes veriyor ve etrafımda rahatladığını hissediyorum. Sonra gözlerini kırıştırarak bana bakıyor, geldiğinde orgazmının sisi kalkıyor. Beni biraz itiyor ve ben de , salıverilmelerimizin sıcaklığı

Bacaklarının arasında ve tezgahın üzerinde birikiyor.

Bir iniltiyle kalçalarının arasına uzanıyor ve parmaklarını serbest bırakılmamızda gezdiriyor. Parmaklarını dudaklarıma doğru kaldırırken yeşil gözleri erimişti. "Tadına bak."

Parmaklarını ağzıma alıyorum, dilimde bıraktığı tatla inliyorum. Bu bana sadece birkaç ay önce onun parmağını ağzıma aldığım başka bir anı hatırlatıyor.

"Buzlanmadan daha mı iyi?" diye dalga geçiyor, lanet aklımı okuyarak.

Başımı sallayıp parmaklarını bırakıyorum. Ve kendime engel olamadığım için ben de aynısını yapıyorum, iki parmağımı amından klitorisine doğru kaydırıp ayırdığı dudaklarına götürüyorum. Hiç tereddüt etmiyor, parmaklarımı ağzına götürüyor ve onları yalayarak temizlerken diliyle alay ediyor. Onları bir patlamayla bırakıyor ve sonra tezgahtan kayıyor, külotunu yukarı çekmek için eğiliyor.

Birleşmemizin sisi dağılıyor ve kendimi bu boş mutfahın ortasında, aletim ıslak, pantolonum ayak bileklerimde dururken buluyorum. Arka kapılar ardına kadar açıktı. Bir kahkaha atarak eğilip pantolonumu yukarı çekiyorum ve kendimi gizliyorum.

Kahretsin, bu kadın tam bir bela.

Adanın etrafından dolaşıp boş oturma odasına geri dönüyor. "Neden seninle burada buluşmamı istedin?"

"Sen ne düşünüyorsun?" Etrafı işaret ederek cevap veriyorum.

Mutfaktan beyaz badanalı taş şömineye, oradan da sahile doğru uzanan geniş açık hava güvertesine bakıyor. "Çok şirin. Ne kadar, iki yatak odası mı?"

"Üç," diyorum. "Gerçi üçüncü yatak odası oldukça küçük. Aslında bütün ev küçük. Sadece bir bungalov. Ama yeni inşa edilmiş ve suyun hemen üzerinde."

Etrafında dönüyor, yüzü kıvrıkcık kırmızı dallarla çerçevelenmiş. "Çok şirin. Kiralamayı düşünüyor musun?"

"Ben aldım."

Nefes nefese kaldı. "Ne?"

"Tess, bu evi satın aldım. Sözleşmelerimin hepsi onaylandı. Nike anlaşması, Bauer ile yeni anlaşma, Rays ile sözleşme uzatmam. Karşında yirmi milyon dolarlık dört yıllık kontratı ve dört milyonluk imza bonusu olan bir adam var," diyorum, göğsümü biraz şişirmekten kendimi alamayarak.

"Dört mü?" diyor, gözlerini kocaman açarak. "Ben üç sanıyordum." "MK anlaştı," diyorum sırtarak.

"Oh-Ryan, bu harika," diye haykırıyor ve kollarını bana dolamak için adanın etrafına geliyor.

Bana sarılmasına izin veriyorum, kokusundan utanmazca bir nefes daha alıyorum. Çiçeksi ve hindistan cevizli. Bu kokunun şişelenmesini istiyorum. Bütün çarşaf larımı ve kıyafetlerimi onunla yıkayacağım. Onun içinde boğulmak istiyorum. Ama Tess kokulu bir deterjanın yeterli olmadığını biliyorum. *Onu* istiyorum. Her şeyi istiyorum.

Gitmeme izin veriyor, tekrar dönüyor. "Ne zaman taşıyorsun?" "Ne zaman istersem," diye cevap veriyorum. "Artık hazır. Satıcı motive oldu ve

Ben de öyleydim."

Gülümsüyor. "Senin adına gerçekten çok mutluyum," diyor tekrar. "Nasıl hissediyorsun?"

Etrafıma bakıp omuz silkiyorum ve ellerimi kot pantolonumun ceplerine sokuyorum. "Sanki bir evmiş gibi."

"Ve bana siz hokey çocuklarının sağduyudan yoksun olduğunuzu söylediler," diye takılıyor.

Sadece gülümsüyorum, onun bu boş alanı ışııyla doldurmasını izliyorum. "Burası bir ev değil, Tess."

"Henüz değil. Ama ona bir şans vermelisin. En azından bir halı ser. Belki şuraya da bir kanepé." diyor ve yerdeki bir noktayı işaret ediyor. "Nintendo'nuzu takın, kilerinize birkaç kutu Kraft makarna ve peynir atın, işte size bir Casa de Ryan."

"Bu orayı benim evim yapmaz," diye cevap veriyorum ciddiyetle.

Dönüyor, bu sefer daha yavaş. "Perdeler, o zaman? Belki mavi bir şey. Ve bir tabak deniz kabuğu. Görünüşe göre hiçbir Florida evi, içinde deniz kabukları olan dekoratif bir tabak olmadan tamamlanmış sayılmaz. Oooh, bu benim sana yeni ev hediyem olabilir mi?"

"Burası benim evim değil, Tess," diyorum tekrar.

Küçük bir nefes verirken yüzündeki rahatlamayı neredeyse görebiliyorum. "Kiralamak gibi bir şey mi yani? Varlıklarınızı çeşitlendirmek mi?"

"Hayır, ben burada yaşayacağım. Burası benim evim. Baştan dekore edeceğim. Sabahları verandamda spor yapacağım, geceleri sahilde yürüyüşe çıkacağım. Ve evet, ocakta peynirli makarnamı yapacağım ve sıkıldığımda Mario Kart oynayacağım. Ama bunların hiçbirisi burayı benim evim yapmayacak. Bunu sadece tek bir şey yapabilir."

Kıpırdamadan duruyor, göğsü inip kalkarken bana dikkatle bakıyor. "Ne yapıyorsun?" diye soruyor sonunda, bir saniye daha aptalı oynamaya dayanamayarak.

"Evlenme teklif etmiyorum," diye cevap veriyorum.

Tuttuğu nefesi, ayrılmış dudaklarının arasından bir nefes halinde bırakıyor. "Aman Tanrım, ödümü koparıyordun," diyor, derin bir nefes alırken eliyle göğsünü kapatıyor. "Ryan, evlilik yok demiştin. Buna inanmadığını söyledin."

"Ve *sen* hiçbir erkeğin seni kafesleyemeyeceğini söyledin," diye karşı çıktım. "Bir daha asla birinin karısı olmayacağını söyledin. Bu yüzden, sana evlenme teklif ediyordum gibi görünmeden bunu nasıl yapacağımı bilemedim. Çünkü ikimiz de bunu istemiyoruz... değil mi?"

Bana göz kırpmıyor, gözlerinde yaşlar, hiçbir şey söylemiyor. Ve şimdi kalbim durdu. "Oh...siktir."

Öne doğru bir adım atıyor, bir eli bana uzanıyor, beni yaklaştırmak için mi yoksa uzaklaştırmak için mi, hiçbir fikrim yok. "Ryan-"

"Tess, bana ne yapıyorsun lan?" diye bağıriyorum, iki elimi saçlarımda gezdirerek.

"Hiçbir şey!"

"Senin için aldığım evde duramazsın, bacaklarının arasında benim döllerim varken, bana öyle bakamazsın."

evli. Kafayı yiyeceğim!"

Nefes nefese kaldı. "Sen-ne? Ryan, bana bu evi senin almadığını söyle!"

"Tabii ki sana bir ev aldım," diye bağırarak etrafı işaret ediyorum. "Ben vazgeçtim

ölüm tuzağı dairemi haftalar önce terk ettim. Ve sen de tüm o röntgencilik saçmalıklarından sonra Ilmari'nin evinde kalmaya devam edemeyeceğini söylemiştin. *İkimizin de* yeni bir başlangıç yapabileceği bir yer istedim. Yeni bir sayfa, değil mi?"

Başını sallarken gözleri yaşıyor.

"Yapma bunu," diyorum, başım onun sallanışını yansıtarak. "Kendini . Konuş benimle. şunu."

"Korkuyorum," diye itiraf ediyor. "Her şey çok hızlı geliyor. Ryan, sana karşı hissettiklerimden korkuyorum. Daha önce hiç kimseyi seni sevdiğim gibi sevmedim. Bir arkadaş olarak değil, bir sevgili olarak değil. Hiç-"

"Ben de aynı şekilde hissediyorum," diyorum, yaklaşıyorum, ellerim kollarında geziniyor. "Tess, seninle dalga geçtiğimi ve ruh eşlerine, ilk görüşte aşka ve tüm bu şeylere inanmadığımı söyledığımı biliyorum. Hâlâ da inandığımdan emin değilim," diye itiraf ediyorum, ellerini ellerimin arasına alarak. "Ben mantıklı bir adamım, Tess. Kanıtları severim. Bir şeyin gerçek olduğunu bilmek hoşuma gider çünkü onu görür ve hissederim. Ama şimdi, ruh eşlerine inanmadığımı düşünmeye başlıyorum çünkü henüz benimkiyle tanışmamıştım. Senin olması gereken kişiyi bulana kadar ruhunun bir başkasınıninkiyle eşleşmesinin ne demek olduğunu nasıl görebilir ve ?"

"Ryan..." diye fısıldıyor.

"Bana bunu senin de hissetmediğini söyle," diye meydan okuyorum. "Bana birlikte olduğumuzda içinde bir... bir haklılık hissetmediğini söyle. İlk başta kendime bunun şehvet olduğunu söyledim. O kaşıntıyı kaşıyabilirsem geçeceğini söyledim kendime. Ama bebeğim, geçmiyor. Sadece daha da güçleniyor. Her gün seni istemek daha da güçleniyor. Sen de hissetmiyor musun?"

"" diye itiraf ediyor, sesi kısık. Bu onun umuduyla örtüşüyor. İki ayağıyla birden dalmaya hazır değil. Güveni rüzgarlı bir günde zayıf bir mum gibi yanıyor. "Her seferinde bir adım," diyorum, ihtiyacı olduğunu bildiğim gücü göstererek. "Sen

artık Ilmari'nin evinde yaşamak istemiyorsun, değil mi?" Başını sallıyor.

"Güzel, o zaman buraya taşın. İstersen kendi odana sahip olabilirsin. Ya da benim yatağında uyursun, ben de sana haftanın her günü tanrıça gibi taparım. Her gece de," diye ekliyorum sırtarak. "Ve arka güverteye bir sauna eklemeyi düşünüyorum."

Sırıttıyor.

Yanağını okşuyorum, başparmağımı yumuşak teninde gezdiriyorum. Sevişmediğimiz zamanlarda en sevdiğim temas noktası bu olabilir. Yanağının yumuşaklığını seviyorum. "Küçükten başlıyoruz. Birlikte yaşayalım. Etiket yok, kafes yok. Sadece birlikte en mutlu iki ruh. Başka ne olursa olsun - evlilik, bebekler, hayat ortaklığı ya da saygılı bir yol ayrımı- bu kapı her zaman açık olacak," diyorum ön kapıyı göstererek. "Seni asla geride tutmayacağım ya da aşağı çekmeyeceğim. İkimizin de doğru olduğunu bildiğimiz şeyi işaretlemek için herhangi bir belgeye veya yasal kanıta ihtiyacım yok."

"Biliyorum," diyor elini göğsümün üzerinde gezdirerek.

"Sadece seni sevmek istiyorum," diyorum. "Seni ilk sıraya koymak istiyorum. Her gün gülümsediğini görmek ve bunun sebebinin ben olduğumu bilmek istiyorum. Senin insanın olmak istiyorum. Evimi senin içinde yapmak istiyorum ve senin de evini benim içimde yapmanı istiyorum."

"Ben de bunu istiyorum," diyor. "Her şeyden çok."

"Sana asla evlenme teklif etmeyeceğimi söylemiştim ve bunda ciddiymdim-"

"Soracağım," diyor, parmak uçlarında yükseliyor, elleri omuzlarımda.

"Bekle, ne?" Ona bakıyorum, gözlerim kocaman.

Tekrar bana bakıyor, bakışları hiç değişmiyor. "Sana soracağım. Ryan, sorulmayı hak ediyorsun -şimdi değil," diye hızla ekliyor ve ikimiz de gergin bir kahkaha atıyoruz.

"Hayır, evet," diyorum, sanki az önce evrenimde bir delik açmamış gibi başımı sallıyorum.

"Boşanmam henüz bile," diye geçiştiriyor.

"Adil," diyorum, hâlâ sersemlemiş bir halde.

"Ve eğer senin için de uygunsa, bunu ağırdan almamızı istiyorum," diye devam ediyor. "Birbirimizden zevk almamızı istiyorum. Kafes yok, etiket yok, tamam mı?"

"Tabii ki," diyorum, bir bobblehead gibi başımı sallayarak.

"Ama sana soracağım Ryan," diyor tekrar, dudaklarını kıvıran bir gülümsemeyle. "Eğer bir gün yasal bir evliliğin ikimizin de istediği şey olduğuna karar verirsek, o zaman ben hazır olduğumda... *biz* hazır olduğumuzda... senden kocam olmanı isteyeceğim."

"Şu anda ciddi misin?"

Nazik parmaklarıyla saçlarımı alnımdan ayırıyor. "Ruh eşleri hakkında söylediklerin gibi. Birine sahip olana kadar ona sahip olmanın ne anlama geldiğini bilemezsin. Belki de karı koca etiketlerini ve benim için ne anlama gelebileceklerini göz ardı etmekte çok hızlı davrandım çünkü bu unvanı benimle birlikte taşıması gereken kişiyle henüz tanışmamıştım." Gülümsüyor ve elini bırakıyor. "Ryan Puppy Langley, sen tanıdığım en iyi insansın. Çok nazik ve sevgi dolusun. Nazik ama güçlüsün. Dinliyorsun. Öğrenirsin. Savaşırsın ve

büyür. Sana aşığım ve karın olmaktan onur duyarım... bir gün... muhtemelen..." Sırtışı genişliyor ve gözlerinde bir pırıltı beliriyor. "Bunun en romantik teklif olmadığını biliyorum, ama yapabildiğim kadarıyla belirsiz."

İçimden neşe akıyor ve sonra onu kollarıma alıyorum. "Bunu tekrar söylemene ihtiyacım olacak," diyorum yüzüm boynuna gömülürken.

"Ne, her şey mi? Ryan, bu tamamen laf salatasıydı."

"Hayır, sadece son kısım - ya da sondan ikinci kısım - "L" kelimesi kısmı," diye açıklıyorum.

Gülüyor, elleriyle sırtımı okşuyor. "Seni seviyorum Ryan."

İnliyorum. "Tekrar."

"Açgözlülük yapma," diye takılıyor.

"Çok geç," diye cevap veriyorum, ellerim onun mükemmel kıcını avuçlamak için aşağı kayıyor. "Bunun benim ölümcül kusurum olduğunu biliyorsun. Konu sen olunca açgözlü oluyorum. Her öpücüğü istiyorum..." Dudaklarımı onunkilere değdiriyorum. "Her gülümseme..."

"Onlar senin," diye cevap veriyor, yüzü sevinçle parlıyor. "Her orgazm," diye ekliyorum sırtarak.

"İşte orada sınırı çiziyorum," diyor omzumu iterek. "Oyuncaklarımla oynamayı ne kadar sevdiğimi biliyorsun. Ve sen çok seyahat ediyorsun. Hepsini sana vermem mümkün değil."

Bir an düşündüm. "Bu adil. Peki ya ben uzaktayken de izleyebilsem? Henüz görüntülü konuşmayı denemedik. Bu eğlenceli olabilir."

"Üzgünüm, köpekçik. Bu şov sadece canlı aksiyon," diye dalga geçiyor, okşamaları sevgiden arayışa kayıyor, elleri karın kaslarımdan aşağı ve kalçalarımın üzerinden geçiyor. "Boşaldığımda ve sen etrafta yokken seni düşüneneğime söz verirsem ne olur?"

Boynunu öperken ona doğru eğilerek inliyorum. "Kalbimi kırma-"

Bakışlarımı tutmak için beni hafifçe iterek durdu. "Benimkini kırma."

"Asla. Tess, sana karşı çok iyi olacağım."

"iyi davranacağız," diye cevap veriyor ve çenemi öpüyor. Elleri gömleğimin altından kayarak sırtımın sıcak tenini okşuyor.

Parmaklarımı ensesindeki kıvrıkcık saçlara geçirip çekiyorum, çıkardığı küçük tıslamayış, bana bakarken gözlerinin ısınmasını seviyorum

Sanki gördüğü tek şey benmişim gibi. Ona sırtarak ekliyorum: "Ve eğer evlenirsek, düşünümüzde peynirli makarna yiyeceğiz."

Gülüyor, elleri kıcımlı kavrayacak şekilde aşağı kayıyor ve beni kendine doğru çekiyor. Sonra ağzını yukarı kaldırıp kulağıma fısıldıyor "İstakozlu peynirli makarna yap, beyaz bile giyerim."

Bu bir hediye ve bir söz. Bana umut veriyor. Sadece ona güvenmeli ve onu sevmeliyim. Bu kadın benim. Arkadaşım, ruh eşim. Şimdiden benim formamı giyiyor ve benim yatağımda uyuyor. Bir gün, benim adım bile paylaşabilir. Daha fazla bekleyemeyip yere çöktüğümüzde, isim aklımda çınıyor: *Tess Langley*.

Benim Tess'im. O felaket geldi ve beni . Şimdi sevmek için benim. El üstünde tutmak için benim. Şanslı hayatımın geri kalanında mutlu etmek için benim. Gülümsüyorum, mükemmel dudaklarını öpüyorum.

Hiçbir şey bu kadar doğru gelmemiştir.

EPILOG

Bir Yıl Sonra

(Alarm çalıyor ve ben inleyerek yanıma dönüyorum. Saat çok erken. Ama bugün maç günü ve gerekiyor. Telefonumu kaptım, Tess'i uyandırmadan önce onu susturmaya kararlı.

Parmaklarım etrafına dolanır dolanmaz, hareketsiz kalıyorum. Bu benim alarm sesim değil. Bu müzik. Zil sesi gibi. Başımı yastığımın altından çıkarıyorum, ekranı kontrol ederken yarı karanlıkta gözlerimi kırıştırıyorum. Bu benim telefonum ve kesinlikle bir alarm ama Jason Derulo'nun 'Marry Me' şarkısının nakaratını çalıyor.

Nefes nefese kapatıp dönüyorum, Tess'in uykusuz bir cin gibi yatakta oturduğunu ve elinde bir yüzük kutusu tuttuğunu görmeyi bekliyordum. Ama orada değildi. Yatağın onun tarafı boştu.

Ayağa kalkarken yorgun bir elimi yüzümde gezdiriyorum.

Son birkaç aydır evlenme teklif etmeye hazır olduğuna dair oldukça güçlü ipuçları veriyordu. Oyun oynuyordu, beni geri döndürmek için oyalıyordu. Artık dayanma sınıırıma geldim. Ona her halükarda mutlu olacağımı söyledim. Bir yıldır birlikteyiz ve görünürde bir sonu yok. Bu kadına o kadar aşığım ki, komik bile değil. Tess *benim*.

Ama söz sözdür. Evlenme teklif etmeyeceğim. Asla. Beni istiyorsa, nerede bulacağını biliyor.

Telefonumu yere bıraktım ve bacaklarımı yatağın kenarından salladım. Ayaklarım yere değdiği anda, tamamen uyandım. Bir iz var

Kırmızı gül yaprakları ayaklarımın altından başlayıp yatak odasına doğru ilerliyor ve koridorda kayboluyordu.

"Tess, olsan iyi olur," diye bağıyorum, gül yapraklarının arasından parmak uçlarımla geçerek. Merdivenlerden inip köşeyi dönerek mutfığa girdiler.

Duruyorum, gözlerim fal taşı gibi açılıyor, bir bahçe dolusu kırmızı gülü incelerken etrafıma bakıyorum. "Oh...lanet olsun."

Vazolar mutfağın her yüzeyini kaplıyor - tezgahlar, ocak, ada. Yemek masasının üzerinde daha fazlası var. Masanın ucunda temizlenmiş sadece küçük bir yer kaldı. Tess her zamanki oyun günü kahvaltımı hazırladı: taze meyveli çelik yulaf. Sadece sıcak suyu eklemem gerekiyor.

"Tess!" Bağıyorum, evin içinde bir yerlerde onun sesini duymak için kulak kabartıyorum.

Muhtemelen köşede saklanıp eliyle kıs kıs gülüyordur. "Tess!" Ama ev çok sessiz.

Öfkeyle kahvaltıma geri dönüyorum. Kasemin yanında kırmızı bir zarf duruyordu. Onu kaptım. Ön yüzüne bir kalp çizmiş, içinde de R harfi var. Kartı çıkarıyorum ve açar açmaz Taylor Swift'in "All of the Girls You Loved Before" şarkısının nakaratı çalmaya başlıyor.

Lanet olsun. Bunun en sevdiğim Swift şarkısı olduğunu biliyor. Ben ona 'Tess Şarkısı' diyorum. Hatta birkaç ay önce karaoke gecesinde ona söyledim.

Kartı bırakıyorum ve pijama pantolonumun cebinden telefonumu çıkarıyorum. Bir elim kalçamda, kahvaltıma bakarak onu arıyorum. Müzik kartı çalmaya devam ederken telefon çalıyor ve çalıyor.

Cevap vermiyor.

"Siktir!" Kimseye bağırıyorum. "Seninle çok sert evleniyorum! Beni test etme bile!"

OTUZ DAKIKA SONRA, JAKE VE CALEB BENİ EVDEN DIŞARI SÜRÜKLEDİLER.

oyun günü sabahı sahil yürüyüşümüz. Onlara neler olduğunu anlatmaya çalıştım ama Jake'in buna tahammülü yoktu. Maç günü ritüelleri konusunda neredeyse Mars kadar kötü.

Yolda bir kafeye uğradık. Colby, en sevdiğim barista, bana grande buzlu çayımı uzatıyor. Her zaman kaliteli bir ürün alacağınızı bilmeniz için mükemmel bir dövme-delme oranına sahip.

"Al bakalım Ryan," diye . "Ve hey, çocuklar, bu gece iyi şanslar!"

Jake kahvesini ondan alırken, "Teşekkürler, Colby Peyniri Sever," diye takılıyor. Bu onların küçük şakası. Buradaki ilk gününde kendini böyle tanıtmıştı. Şimdi ona hep böyle sesleniyor.

Sanford'un köpekle birlikte beklediği yere kadar eşlik ediyorum. Jake kocasına kahvesini veriyor ve sonra hepimiz sahile doğru ilerliyoruz.

Jake kahvesinden bir yudum alarak, "Yani senin aramalarını atlatıyor mu?" dedi. "Evet."

"Ama size bir gül bahçesi, şarkı söyleyen kartlar ve telefon alarmları bıraktı?"

"Evet," diyorum tekrar.

"Dostum, bu gece sana evlenme teklif edecekler," diye takılıyor Sanford.

Duraksadım, yüzümde aptal bir gülümseme vardı. "Ne? Tanrım, gerçekten öyle mi düşünüyorsun?"

Sanny sadece omuz silkiyor ve havacı gözlüklerini yüzüne indiriyor. "Zaten evde, o yüzden büyük oynamalı. Jumbotronun yanıp sönen ışıklarında 'Benimle evlenir misin?' yazısını görmekten daha büyük ne olabilir?"

"Dostum, çocuklar yiyecek," diye gülüyor Jake. "Sen asla ama *asla* Bunu unut."

Ondan Sanford'a bakarak sırtıyım. "Yüzümde o aptal plaj köpeği bakışı var, değil mi?"

İkisi de başını sallıyor.

"Evet, kendini utandırıyorsun," diyor Sanny. "*Bizi* utandırıyorsun," diye düzeltiyor Jake.

Umurumda bile değil. Buzlu çayımdan bir yudum alarak güneş gözlüklerimi de indiriyorum.

Sanford ve köpeğimiz sahile inen yolu gösteriyorlar ve biz de ağırdan alıyoruz, çıplak ayaklarımızla sörf boyunca dolaşıyoruz. Evlerimiz arasında neredeyse yarım mil var, bu yüzden Tess ve ben çoğu sabah aşağıya yürüyoruz, yolda kafede Fiyatlarla buluşuyoruz.

Sonra hepimiz evimize doğru kumu döveriz. Fiyatlar bizi bırakıyor, çocuklar genellikle biraz meyve alıyor ve sonra evlerinin yolunu tutuyorlar. Herkes bizim deyimimizle "çemberde" yürüyor.

Sahil Şubat ayında bir Cumartesi sabahı için oldukça yoğun, ancak bu hafta hava çok güzeldi. Güneşli ve açık, iyi bir sörf var. Birçok insan dışarıda dalgalara biniyor. Yoga yapan küçük bir kadın grubunun ve batık plaj battaniyelerinin üzerinde öpüşen genç bir çiftin yanından geçiyoruz.

Poseidon, sırayla ona attığımız topu kovalayarak etrafta zig zaglar çiziyor. Sanırım Tess'i bir köpek almamıza ikna etmek üzereyim.

"Oh, kahretsin," diye gülüyor Sanny.

Elimde tenis topu, Poseidon ayaklarımın dibinde dans ederken duraklıyorum. "Ne?"

Dalgaların arasında duruyor, çıplak ayaklarına su vuruyor ve gökyüzüne bakıyor.

Jake bir eliyle gözlerini kapatarak, "Olamaz," diye haykırıyor. "Dostum, bu çok havalı. Onunla evlen yoksa ben evleneceğim."

Caleb, "Sen zaten evlisin, göt herif," diyor.

Jake dikkati dağılmış bir şekilde elini sallayarak, "Teknik bir mesele," dedi. "Ayrıca, bana daha önce hiç gök yazısıyla bir mesaj vermemiştin."

Kalbim hızla çarpıyor, gözlerimi elimle gölgeleyerek gökyüzüne bakıyorum. Şu küçük kırmızı pervaneli uçaklardan biri, arkasında büyük beyaz bir pankartla kıyı şeridi boyunca uçuyor. "Aman Tanrım. Ne yazıyor?"

"Üzerinde 'Evlen benimle Ryan' yazıyor," diye yanıtlıyor Sanny.

Yavaşça yüzümü onlara dönüyorum, gülümsemem yerini kaş çatmaya bırakıyor. "Siz ikiniz tüm bunların içindesiniz, değil mi?"

Sanny, "Hayır," derken Jake gülerek, "Duh," der.

Sanford ona dirsek atıyor ve ben tekrar uçağa bakarken atışıyorlar. Pankarttaki yazılar büyük, kalın siyah harflerle yazılmış, ama dalgalanmadan dolayı okumam biraz zor. Her ihtimale karşı, Tess çocukların benimle birlikte okumak için burada olacaklarından emin oldu.

Gülümsüyorum. Benim kızım her şeyi düşünür.

Geçtiğimiz yıl disleksi olduğumu ekibe açıkladım. Bu konuda çok iyilerdi. Farklı bir şey beklediğimden değil. Hiçbir takımda kendimi Rays'de hissettiğim kadar evimde hissetmemiştim. Onlar benim kardeşlerim, ailem.

Tek gerçek engel Poppy'ydi. Ağladı ve bana cesur olduğumu söyledi ve sonra onu üç gün boyunca ikna etmek zorunda kaldım çünkü yerel devlet okullarıyla büyük bir okuryazarlık kampanyası yapmamı istedi. Ona "asla" demedim. Sadece şimdilik hayır.

Buzun üzerinde sert bir adam olabilirim ama disleksim hâlâ paylaşmaktan hoşlanmadığım bir zaafım. Çocukların hepsi anlıyor. Tess kesinlikle anlıyor. Belki bir gün disleksi posterine yüzümü koyarım. Ama şimdilik havaalanındaki aptal reklam panosuyla idare edeceğim.

Jake kocaman bir sırıtışla beni izliyor. "Dostum, bu çok romantik. *Lütfen* bana evet dediğini söyle."

Evet diyorum. İkimizin de gerçekten hazır hissetmesi için uzun bir yol oldu, ama ben o kadınla evleniyorum.

Önce onu bulmalıyım.

EVE DÖNDÜĞÜMDE TESSARABASI HÂLÂ YOKTU. BEN BİLE evde olmadığını bilmek için içeri girmem gerekiyor. Bugün bana işkence etmeyi bitirmek üzere değil, biliyorum. Ama bu gece bir teklifle bitmezse, verandada bir çadırdaki uyuyor olacak.

Yani, ben de içinde uyuyacağım, çünkü kadını vahşi doğada hayvanların yiyebileceği bir yerde bırakmayacağım. Ama bir şeyi kanıtlamam lazım, o yüzden çadır kampı yapacağım.

Tanrım, ben kırbaçlanmış bir pisliğim.

Sırtarak kendimi eve bırakıyorum. Arenaya gitmeden önce sadece kırk beş dakikam var. Güllerle dolu mutfağımın önünden geçerek rutinlerimi aceleyle yerine getiriyorum. Duş alıyorum, tıraş oluyorum ve bir şeyler atıştırırken esneme hareketleri yapıyorum.

Bu arada, Tess telsiz sessizliğini korur.

Takım elbisemi giyiyorum ve teçhizat çantamı sakladığım çamaşır odasına gidiyorum. Tüm eşyalarım için bir duş ve asma alanı hazırladım. Ana dolaplardaki diğer eşyalarımızın kokmasını engelliyor.

Sırt çantamı alıyorum, içine egzersiz kıyafetlerimi, iç çamaşırlarımı ve yeni çoraplarımı koymaya hazırım. Fermuarı çekiyorum ve gözlerim hemen kısılıyor. Ön cebe sıkıştırılmış bir şey var. Fermuarı genişletiyorum ve mavi bir dosya klasörü çıkarıyorum. Çevirerek açıyorum ve yasal görünümlü bir belgeye bakıyorum. Bir çeşit başvuru formu, üzerinde adınız, adresiniz ve telefon numaranız için yerler var. Mavi kalemle doldurulmuş. İlk birkaç satırı okurken kalbim küt küt atıyor.

"Aman Tanrım." Parmağımla çizgileri takip ederken gözlerim yaşıyor, soyadımı gördüğümde duruyorum: L-A-N-G-L-E-Y.

Şimdi aptal gibi gülümsüyorum. Bu bir isim değişikliği başvurusu. Bunu bir süre önce konuşmuştuk. Bir deplasman maçından yeni dönmüştüm ve bana evli olmasak bile benim adımla alınamayacağını sordu.

"Tess Owens benim geçmişim," dedi paylaşılan pad Thai kartonları üzerinde. "Tess Langley'nin benim geleceğim olmasını istiyorum... yüzük olmasa bile."

Tabii ki evet dedim.

Ertesi gün Doc, her ikisini de on dakika boyunca güldüren ve ağlayıp sarılmalarıyla sona eren süslü, monogramlı havlu setiyle uğradı.

Bundan en son o zaman bahsetmişti.

Formun üzerindeki tarihi buluyorum ve gülümsemem yayılıyor. Bu formun tarihi bir ay öncesine ait. Bunlar, devlet mührü ve imzası taşıyan, daha önce gönderdiği kopyalar.

İşte o zaman anladım. Adını *değiştirmiyor*. Çoktan *değiştirdi*. Sanırım bunu konuşmamızdan bir gün sonra değiştirdi. O artık Teresa Langley.

Evet, hiçbir şey beni bu maça gitmekten alıkoyamaz. Ve Tess orada olsa iyi olur, diz çökmeye hazır.

"NEYİN VAR SENİN?" SULLY PATENLERİNİ BAĞLAYARAK ŞÖYLE DİYOR. "SEN Bugün garip davranıyorsun."

"Onu rahat bırakın," diye bağılıyor Jake soyunma odasının karşısından. "O aşık bir adam."

"Biliyoruz," diyor diğer tarafımdaki Walsh.

"Evet, ama bu gece Tess sonunda onu dürüst bir adam yaptı," diye sesleniyor Jake odadakilere.

Sully gözlerini kocaman açarak bana baktı. "Bekle, o ciddi mi, Langers? Sonunda Evli Erkekler Kulübü'ne mi katılıyorsun?"

"Biz öyle demiyoruz," diyor Jake.

"Oh, ama yapmalıyız," diyor J-Lo, kafasını formasının içine sokarak. "Bu en seçkin, en elit kulüp."

"Tess'in bu gece sana teklif edeceğini nereden biliyoruz?" Walsh çubuk bandımı yakalayarak soruyor.

Jake ve Sanny aynı, "Biliyoruz," derler.

Gözlerimi deviriyorum, Walsh'a yumruk atıp sopa bandımı geri çalarken çocukların benimle dalga geçmesine izin veriyorum. Bıçağın yarısına gelmiştim ki, kafası karışmış görünen Teddy tökezleyerek içeri girdi. "Uhh...çocuklar? Buna izin var mı?" Geri çekildi ve kırmızı beyaz çizgili parlak takım elbiseli ve hasır şapkalı dört adam içeri girdi.

"Bu da ne böyle?" diyor Novy, ayağa kalkarak. Ama ben bunun ne olduğunu zaten biliyorum.

"Lütfen, Tanrım, hayır," diye mırıldandım. "Bunun dışında herhangi bir şey."

"Merhaba," diye sesleniyor kızıl bıyıklı uzun boylu adam odaya. "Ryan'ı arıyoruz."

Tüm soyunma odası beni işaret ederken yuhalıyor ve bağırıyor, çünkü görünüşe göre bu lanet sporda kardeşlik duygusu kalmamış.

Ayağa kalktım, patenlerimi giymiştim bile. "Dinle, gerçekten ihtiyacın yok."

"Sen Ryan mısın?" Bıyık sorar.

"Evet, bu ," diyor Sully. Puşt herif bu olaydan çok memnun.

Bu.

Odanın her yerinde çocuklar telefonlarını çıkarıyor. Bakışlarım Doc'un Mars'ın yanında duvara yaslanmış, kollarını kavuşturmuş olduğu köşeye kayıyor. Gözlerimi yakalayınca göz kırpmıyor.

Siktir et onu. O çok ölü.

Bıyık küçük flüte üflüyor. "Hazır mısınız çocuklar?"

Sonra dörtlü gürültülü bir şekilde şarkı söylemeye ve kol sallamaya başlayınca kış üstü bankta yere yığıldım:

Bum bum bum bum.

Bu gece Tess'in diz çökeceği gece. Bum bum bum bum.

Ve sen ve o çok mutlu yaşayacaksınız.

Saçlarınız sarı, gözleriniz yeşil, yüzünüz bir rüya gibi. Ve sevgilini çığlık attırmak için ne yapman gerektiğini sadece sen biliyorsun.

Soru kısa ama hayat uzun; ne yapacağını biliyorsun. Sadece 'evet' de ve Tess seni dürüst bir adam yapsın.

Şarkı bitiyor ve soyunma odası patlıyor. Takım etrafımda toplanırken, dörtlü çıkış yapmaya çalışırken tezahürat ve bağırırlarla her tarafa savruluyorum.

Jake, Bıyık'ı kolundan yakalayarak, "Ohhh, hayır, yapamazsın," diye bağırır.

İşte bu şekilde kendimi soyunma odasının ortasında yarı giyinik bir şekilde dururken buluyorum; çocuklar ve Claribel kaçınılmaz olarak sosyal medyaya düşecek binlerce fotoğraf çekerken bir berber dörtlüsü beni iki yandan kuşatıyor.

Evet, bu gece Tess'le evleniyorum. Tabii önce onu öldürmezsem.

İSİNMA HAREKETLERİ İÇİN BUZA ÇIKTIĞIMDA, DAHA SIKI SARILMIŞ OLUYORUM. lanet bir yaydan daha fazla. Her zamanki rutinlerime bile odaklanamıyorum. Kalça fleksörlerini esnetmek ya da diski tutma alıştırması yapmak kimin umurunda. Eğer Tess burada olmazsa, bu ahır yakıp kül edeceğim.

Etrafta kayarken, pleksiglasın arkasından bakarken, havada yüklü bir enerji hissediyorum. Taraftarlar ayakta. Bazıları alkışlıyor. Duvar boyunca ilerlerken çok fazla sarı renk fark ediyorum. Tüm bölümlerdeki insanlar neon sarısı tişörtler giyiyor. Buzun hemen üzerinde oturan bir çift adamın ikisi de sarı tişört giyiyor. Ben geçerken ellerinde biralarıyla cama vuruyorlar.

Onlara ters ters bakarak geri dönüyorum. "Bu tişörtler de ne?"

Gülüyorlar ve işaret ediyorlar. İkisinin de göğsünde gülümseyen Tess'in ipek ekranlı bir resmi var.

"Nerede o?" Bağırıyorum.

İkisi de sadece gülüyor, camın ardından bana öpücükler gönderiyorlar. İki kişinin daha yanından geçiyorum. Biri yüzümün olduğu neon bir tişört giyiyor. Diğerinde soru işaretli büyük bir elmas yüzük var. Pistin her yerinde taraftarlar yüzlerimizin ve elmas yüzüklerimizin olduğu tişörtler giyiyor.

Hoparlörlerden müzik değişiyor ve biri müziğin sesini yükseltiyor. Bruno Mars'ın "Marry You" şarkısının nakaratı çılgın stadyumda yankılanırken tüm vücudum alarm veriyor.

Tanrım, bu. Bu lanet şey oluyor.

Burada bir patenci gibiyim, etrafta dolanıyorum, kalabalığın içinde onu arıyorum. Jumbotron bana kilitlenmiş, buzda beni takip ediyor. Kalabalık "Evlen onunla" diye bağırmaya başladığında diğer çocuklar ısınıyormuş gibi bile yapmıyor.

"Tess!" Beni duyamayacağını bile bile bağırıyorum. "Evlen onunla."

"Evlen onunla."

Cama vuruyorlar. El sallıyorlar. Aptal plastik kornalarını çalıyorlar.

"Tess, yemin ederim-"

"Bayanlar ve baylar," spikerin gürleyen sesi geliyor. "Çok özel bir hanımefendinin Işınlarımızdan birine sormak istediği çok özel bir sorusu var."

Jumbotron ekranına bakarken buz püskürterek kayarak duruyorum. Kamera üzerimde, yüzümdeki o umutlu, hüznü ifadeye zoom yapıyor. Kalabalık çılgına dönüyor, takım arkadaşlarım da öyle. Sonra kamera değişiyor ve aniden orada beliriyor.

Tess.

Cama karşı duruyor. Kızıl saçlarının yarısı yukarıda, yarısı aşağıda, bukleler yüzünü çerçevesiyor. Sırtında benim formam var ve elinde sıcak pembe parıltılı bir tabela tutuyor. Tişörtlerle aynı olan tabelada yüzlerimizin resimleri ve bir nişan yüzüğü var. Emoji matematik sorusu gibi. Bu *onun* sorusu.

Tess+ Ryan= Evlendi

Kalabalık "Mar-ry Her! Evlen onunla!" diye bağıyor ve ben gerçek zamanlı olarak onu aramak için daireler çiziyorum.

"Tess!" Beni duymasını, seslenmesini ve sesiyle beni eve götürmesini dileyerek bağıyorum.

Sonunda onu bankımızın üç bölüm aşağısında görüyorum. Ben ona doğru koşarken kalabalığın tezahüratları kreşendo yapıyor. Sopam yere düşerken kayarak duruyorum. Sonra eldivenli ellerimi cama doğru fırlatıyorum, sadece onu yok edebilmeyi diliyorum.

Gözlerinde yaşlarla bana gülümsüyor ve ısıltılı pembe tabelasını yere bırakıyor. Sonra küçük bir dönüş yapıyor ve bana flörtöz bir göz kırpışla formasının arkasını gösteriyor. Sırtında benim adım ve numaram yazıyor ama adımın önüne bir şey eklemiş.

Kulaktan kulağa gülümseyerek seslendiriyorum. Formasında Bayan Langley yazıyor. "Başın çok büyük belada, Teresa Langley," diye bağıyorum.

Arkasını dönüyor ve iki elini de cama götürüp benimkilere bastırıyor. "Ee, ne düşünüyorsun?" diye sesleniyor. "İsim değişikliğini boşa harcamak yazık oldu. Beni dürüst bir kadın yapmak ister misin? Benimle evlenir misin Ryan?"

"Tabii ki evet," diyorum ve etrafındaki hayranları daha yüksek sesle alkışlıyor. "Seninle hemen şimdi evleneceğim. Defol git buradan."

Başını sallıyor, bana bakıyor, gözlerinde sevgiden başka bir şey parlamıyor. Bir yıl önceki korkmuş, umutsuz Tess gitmiş. Önümde vahşi bir dişi aslan, güzellik ve güçten oluşan bir kule duruyor. Ve o benim. *Beni* seviyor. Beni seçiyor. Çoktan seçti.

"Hayır," diyor ağlamaklı bir gülümsemeyle. "Playofflardan sonra. Turks ve Caicos. Bütün takım geliyor. Her şey planlandı bile."

"Turks ve Caicos'ta yeminlerimizi *tazeleyeceğiz*," diye cevap verdim. "Ama bu gece seninle evleniyorum."

Bu gecenin o gece olduğunu biliyordum, o yüzden hazırlıklı geldiğime inansen iyi edersin. Elimi sağ eldivenimden çıkarıp ters çeviriyor ve sallıyorum, nişan yüzüğünün avucuma düşmesine izin veriyorum.

Camın arkasından ona doğru tuttuğumda nefesi kesiliyor, gözleri büyüyor. Sarı altın bir bant üzerinde üç karatlık, yuvarlak kesim bir tektaş pırlanta. Geçen yıl yanıma taşındığı hafta almıştım. Bilirsin... her ihtimale karşı.

Bakışlarım sola, arena güvenliğinin bizim için kapıyı açtığı yere yöneliyor. Ben aşağı kayıyorum, o da sıra boyunca kayıyor, insanlar onun geçmesine izin vermek için yolundan çekiliyor. Diğer eldivenimi buza bırakıyorum ve son koltuğu geçer geçmez sağ elimle onu kendime çekiyorum. Sol elimle de yüzüğü tutuyorum. "Madem soruyorsun, evet diyorum."

Gülümsüyor ve sol elini uzatıyor. "Ben soruyorum."

Elini tutuyorum, yüzüğü parmağına takarken ikimizin de titremesini umursamıyorum. Sonra kollarını boynuma doluyor ve onu hayatımın sonuna kadar öpeceğim tek insanmış gibi öpüyorum.

"Evlen benimle Ryan," diye mırıldanıyor dudaklarıma karşı. "Rica ediyorum. Beni dünyanın en mutlu kadını yap."

"Evet," diyorum tüm ruhumla.

"Evlen benimle."

"Evet."

Etrafımızdaki kalabalık çılgına dönüyor.

SON

Poppy'nin hikayesinin devamını okumak ister misiniz? Jacksonville Rays

Hokey Serisi'nin 3. Kitabı [PUCKING SWEET](#) için ön sipariş vermeyi unutmayın.

TEŞEKKÜRLER

Vay be. Keşke daha fazla kelimem olsaydı ya da belki birkaç daha iyi kelimem olsaydı, ama bu, bunu yazarken nasıl hissettiğimi özetliyor. Sadece...vay be. Hepiniz hayatımı değiştirdiniz. En çılgın hayallerimde bile PUCKING AROUND'un bu kadar ilgi göreceğini tahmin edemezdim. Şimdi öyle olduğuna göre, her gün şükranla dolup taşıyorum.

Burada bazı kişilere teşekkür etmeye çalışacağım ama eminim birkaçını atlayacağım.

Alfa okuyucum Ashley'e. Bana ve hikâyelerime inanan ilk kişi sendin. Her adımında beni destekledin ve yanımda olduğun için sana daha fazla minnettar olamazdım.

Beta okuyucu ekibim Alex, Amanda, Rachel, Mallory ve Nikki'ye, bu karakterleri ve hikayelerini daha güçlü hale getirmeme yardımcı olurken verdiğiniz kesintisiz destek için teşekkür ederim.

ARC ekibime-Bu karakterlere ve bu dünyaya duyduğunuz coşku bu kitabın var olma sebebidir. Bu hikâyeyi sizin için anlatmak istedim. Sizinle paylaşmak istedim. Ve şimdi paylaştım, umarım siz de Tess ve Ryan'ı benim kadar seversiniz.

Jabberwocky Edebiyat Ajansı ve Penguin Michael Joseph'teki tüm destek ekibime - Bu ilginç, queer hokey romantizm serisine bir şans verdiğiniz ve daha fazla okuyucunun eline geçmesine yardımcı olduğunuz için teşekkür ederim.

Ve size, benim harika okuyucularım-Hayatımı hayal edebileceğimden daha büyük, daha parlak ve daha büyülü yaptığınız için teşekkür ederim.

Hayat kısa ve sadece bir tane şansımız var. Onu dolu dolu yaşamak için bu şansa sahip olduğum için minnettarım.

İNCELEME BIRAKIN

Bu hikayeyi beğendiyseniz, lütfen bir yorum bırakmayı düşünün! Okuyucu yorumları

-Hem resmi hem de gayriresmi, bağımsız yazarların başarısının can damarıdır. Kendinizi en rahat hissettiğiniz yer neresi olursa olsun, dürüst eleştirileriniz benim için her şey demektir.

AYRICA EMILY RATH TARAFINDAN

İKİNCİ OĞULLAR SERİSİ

Baharatlı Regency Neden Romantizmi Seçmelisiniz

#1. GÜZEL ŞEYLER 2.

DÜK HAZRETLERİ

#3 ALCOTT HALL

STANDALONLAR

Çağdaş MM Omegaverse

WHISKEY & SIN

JACKSONVILLE RAYS SERİSİ

#0.5 O GECE #1 ETRAFTA

DOLANIRKEN

#1.5 SONSUZA KADAR PUCKING: CİLT 1

#2 PUCKING WILD

#2.5 SONSUZA DEK PUCKING: VOL 2 (2023 Sonbaharında çıkacak)

#3 PUCKING SWEET (2024 Baharında Geliyor)

Ek Hikayeler

#0 LEMONGRASS (Harrison & Somchai romanı)

YAZAR HAKKINDA

Emily Rath uluslararası çok satan bir romantizm ve fantezi yazarıdır. Şu anda kocası, oğlu ve kedisiyle birlikte Florida'da yaşamaktadır. Düzenli olarak köpekbalığı dişi aramak için yerel plajları tarıyorlar.

- Aylık canlı oturumlar, sanat eserlerine özel ilk bakışlar ve devam eden ve yeni projeler hakkında sohbetler için [FB Grubuma](#) katılın
- Tüm önemli yayıncılık haberlerini almak için [Bültenime](#) katılın

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.